

هــهـزار نـشـكـهـوت

هزاره شكهوت

عومهر مه ولوودی

دهزگای تووژینهوه و بلاوکردنهوهی موکریانی

● ههزار ئەشکهوت (رۆمان)

● نووسینی: عومەر مهولوودی

● ئەخشەسازی ناوهوه: گۆران جەمال رواندزی

● بەرگ: هۆگر سدیق

● نرخ: ۵۰۰۰ دینار

● چاپی یەكەم ۲۰۱۲

● تیراژ: ۱۰۰۰ دانە

● چاپخانه: خانى (دهۆك)

● له بەرپۆهه‌برایه‌تی گشتیی کتیبخانه‌کان ژماره‌ی سپاردنی (٦٨) ی سالی (٢٠١١) پێدراوه.

زنجیره‌ی کتیب (٦٥٠)

ئهو کتیبه و کتیبه‌کانی وه‌زاره‌ی

رۆشنییری له‌سه‌ر ئهو مالپه‌ره به‌وێنه‌وه

www.Kurdchap.com

مالپه‌ر: www.mukiryani.com

ئیمیل: info@mukiryani.com

دەبى زەريا بى تا بتوانى رووباره لىلە كان لە نىو خۆتا
جى بکە يەو و خۆت لىل نە بى

(نېچە)

پىشكەشە بە:

هاورپىي ژيانم و ھەوينى ئەم رۆمانە:

ئايشى شا محەمەدى

كە لە پىناوى پىگە ياندنى مندالە كانماندا ئەركى گەورەى بە ئەستۆۋە بووہ

پيشه‌کى نووسەر:

لوپچىك ئاوى كانى زولال و مشتىك خاكى كوردەوارى تىكوردرا و پاش خوش بوون به ته‌ته‌له‌ى وه‌ستاي هه‌ورگه‌ر راسته‌وپاسته‌ كرا به ئوف و ژانه‌وه گيان كرايه به‌ر په‌يكه‌ره‌ى هه‌رگيز نه‌سره‌وتووم و خرايه چاوكه‌ى كلئى رۇژگارە‌وه. جا راست و دروست، يان لارووئر له‌ كلل ده‌ره‌اتيتم، نازانم، ئه‌وه به‌ ئه‌ستوى ئيوه‌يه.

له‌ تاريكه‌ شه‌وى ئه‌نگوسته‌ چاوى ئه‌و سه‌رده‌مه‌ كه‌ سيبه‌رى نگريسى ده‌ره‌به‌ گايه‌تى بالئى به‌سه‌ر ولاتا كيشا بوو خويان به‌ سيبه‌رى خوا ده‌زانئى، له‌و تاريكه‌ شه‌وه ئه‌نگوسته‌ چاوه‌دا، له‌ گوندى (ياسى كه‌ندى)، سه‌ر به‌ شارئى (بوكان) چاوم به‌رووى ماله‌ وه‌رزيرىكى ره‌شى قورم گرتوو كرايه‌وه. وه‌ك ده‌لئىن سالى له‌ داىك بوونم هه‌زار و سيبه‌ست و سى بووه، به‌لام خوم ئه‌وم پى راست نيبه، چونكه‌ خوم سالى هه‌زار و سيبه‌ست و سى و يه‌كم له‌ بيره! به‌وه‌يدا ده‌لئىم راست نيبه، وه‌ك خه‌و له‌ بىرمه‌ بشيونئى بوو كه‌ پاشان باسيان ده‌ كرد، ئه‌و بشيونئيه‌ خولى ده‌سه‌لاتدارئى دكتور موسه‌ديق بووه.

به‌ر له‌ وه‌روئر كه‌ بوونم له‌ ياسيكه‌نده‌وه مالممان چووه تىكانته‌په‌ى فه‌يزولا به‌گئى و له‌وى كه‌وته‌ سه‌ر پى و وه‌رؤير كه‌ بووم. ئه‌وده‌م بوو به‌ بشيونئى و ئاغا كه‌وته‌ تالان و برؤى ره‌عيه‌ت. ئه‌وانه‌ى سه‌ر بزئو و دژئى ئاغا جوولا بوونه‌ تالان و له‌ دئى ده‌ركران. بنه‌ماله‌ى ئيمه‌ كه‌ له‌و بزئوانه‌ بوون، ده‌ركران و به‌ ماله‌وه‌ چووينه‌ بوكان. ئه‌و ده‌م ته‌مه‌نم شه‌ش سال ده‌بوو. له‌و سه‌رده‌مه‌دا خويندن زور باو نه‌بوو، سه‌نعه‌ت به‌ به‌ره‌و بوو. بام ناردميه‌ به‌ر خه‌بياتئى و بووم به‌ شاگردئى خه‌بيات.

هه‌ر له‌ مندالييه‌وه بزؤز و نه‌حه‌واوه و هاروهاج بووم و له‌ هيج شوئىك حه‌جمينم نه‌بوو و خه‌تى كه‌سم نه‌ده‌خوينده‌وه. ده‌لئىن كاسه‌ كه‌ پر بئى، ده‌رؤئى، كاسه‌ى سه‌برى باوكم پر بوو رژا. مالى مامىكم له‌ گوندى «هه‌واره‌ به‌رزه»ئى سه‌ر به‌ شارئى بوكان بوو و كارئى وه‌رزيرئى ده‌ كرد. باوكم به‌ نه‌ئىنى پيىگوتبوو به‌ هه‌ر له‌وئىك بئى رامم كا و بمكيشيئه‌ ژير كار. مامه‌ به‌ زمان گرتمئى و كيشاميه‌ ژير كارئى وه‌رزيرئى. مامه‌ فيلاوى

و من ساکار، قورسترین و ناخوشتترین کاری رۇژانه‌ی مامه و دلسۆزى و چيرۆكى شهوانه‌ی نه‌نكم به‌رئاوهرۆويان كردمه‌وه و بووم به ماستى مه‌يو و ميشكم زاخو درياهه‌وه و وه‌ك شوره دايرپشتم. پاييز كه گه‌رامه‌وه، له بۆكان به‌ند نه‌بووم، چوومه سه‌قز، دوو سال له‌وى مامه‌وه و بووم به وه‌ستا، وه‌ستايه‌كى ده‌سكورت و ره‌بن. ئاسمان دوور و زه‌وى سه‌خت! نه‌ ده‌متوانى دووكان بگرم، نه‌ كه‌ره‌سته‌ى خه‌ياتيم پى ده‌كردرا. ناچار هانام برده‌وه به‌ر دى و له تيكانته‌په ده‌س به‌كاربووم.

له‌و كاته‌دا ته‌مه‌نم هه‌ژده سال بوو. چيرۆكه‌كانى نه‌نكمم هه‌ر له‌بیرمابوو و له‌ ناخه‌وه ده‌يان هه‌ژاندم. به‌چه‌شنيك له‌ ناخم هالا بوون لى دايرينيان زۆر ئه‌سته‌م بوو. ئه‌و سه‌رده‌مه‌ باو باوى چه‌كايه‌ت و چه‌كايه‌ت خوانى بوو. ده‌سته‌ ده‌سته‌ پياو ماقوولان له‌ مالان كۆ ده‌بوونه‌وه و چه‌كايه‌تخوان بانگه‌پشت ده‌كرانه‌وه و له‌ ده‌ورى كورسى كۆ ده‌بوونه‌وه و تاشه‌و ده‌زرينگاوه كۆرى چه‌كايه‌ت و چيرۆك و ديرۆك گه‌رم بوو. له‌ هه‌ر مالىك زانبيام چه‌كايه‌ت خوانى ليه‌، خۆم ده‌گه‌ياندى و وشه‌ به‌ وشه‌ له‌ به‌رم ده‌كرد و دواتر بۆ جه‌ماوه‌رم ده‌گيتره‌وه. پتر له‌ دووسه‌ت چه‌كايه‌ت و چيرۆكى كورت و دريژم له‌ به‌ر بوو. زۆر جار كه‌ ته‌نيا ده‌كه‌وتم له‌ گه‌ل پاله‌وانى چيرۆكه‌كان راز و نياز ده‌كرد، ده‌مدواندن و ببوونه‌ ئامرازى ژيانم و هانده‌رى وه‌ر و وه‌زه‌م و فيريان ده‌كردم چۆن له‌ گه‌ل ته‌نگ و چه‌له‌مه‌ى ژيان به‌ر به‌ره‌كانى بكه‌م و به‌ره‌ى خۆم له‌ ئاو ده‌ريينم.

به‌بیره‌وه‌رى خۆم چه‌زم له‌ فير بوون بووه، به‌لام هه‌چ كات بۆم نه‌لوا بخوينتم. چه‌زم ده‌كرد له‌ گه‌ل گه‌وره‌ پياوان و زانايان هاوده‌م بم. سالى چل و شه‌ش چل و سه‌وت به‌ سۆنگه‌ى تاقيك له‌ رۆشنييران و مامۆستايانى قوتابخانه‌ى ئاوايه‌كه‌مان و كورپانى خويندكارى دى ريم به‌ كارى سياسى و بزووتنه‌وه‌ى نه‌ته‌وايه‌تى برد. هاوړى له‌ گه‌ل ئه‌وان خۆمان بۆ هاوكارى له‌ گه‌ل راپه‌رينى چه‌ كدارانه‌ى سياكه‌لى چريكه‌ فيدايه‌يه‌كان و بزووتنه‌وه‌ى چه‌ كدارانه‌ى كاك سمایل شه‌ريف‌زاده‌ ئاماده‌ كرد، به‌لام به‌داخه‌وه‌ قه‌ت شه‌وى به‌ سه‌ردا نه‌هات، ساواك هه‌لىكوتايه‌ سه‌رمان و دوان سيانيك له‌ مامۆستا و خويندكارى قۆلبه‌ست كرد و تا توانيان ئيمه‌شيان جه‌زبه‌دا، چونكه‌ هه‌چ به‌لگه‌يه‌كيان به‌ر ده‌ست نه‌هات، به‌و بره‌ ليدان و پشكنين و هه‌ره‌شه‌يه‌ ئه‌و شه‌وه‌ وازيان لى هه‌تايان. به‌لام هه‌ر به‌ين نا به‌ين، شه‌وانه‌ به‌ دزى سه‌ركيشى ديبان ده‌كرد و به‌هۆى سيخوړانى خۆيانه‌وه‌ ئيمه‌يان ده‌خسته‌ ژير چاوه‌ديرى. ئيمه‌ تا ماوه‌يه‌ك كۆ بوونه‌وه‌مان قه‌پاتنكرد.

سالی په نجاو سئ له گهل کيژيکي نيو دئ که يه کنترمان زور خوځش ده ويست زه ماوه ندمان کرد. له نيوهی سالی په نجاو پينجدا، له کاتيکدا که تازه کور يکمان بوو، ساواک هه له سوونی هيناوه و زور جار شه وانه ته پیده دا سهرمان. پاش جه زره به و نازار و پشکيني مال، هيچيان گير نه ده که وت، ده روځستن، ناچار له وئ هه لکه ندرين و به ماله وه چو وینه سه قز.

پاييزی سالی په نجاو شهش که گهلانی ئيران دژ به رژيمي ديکتاتوری شا راپه رين له هه موو ريپتون و خو نيشاندانی سه قز، بوکان و مها باد چالا کانه به شداريم هه بوو و له يه که م ريپتوانی سه قزدا به توندی سهرم شکا، واته يه که م خوین من دام. پاش رووخانی ده سه لاتی پاشايه تی به ماله وه گه راپينه وه تيکاته په و بووم به پيشمه رگه و ئه ندامی ريکخراوی چريکه فيداييه کانی خه لکی ئيران و له به شی کوميتهی جووتياران (کوميته ديپقانی) و چالا کانه تيوه چووم. له سالی هه زار و سيست و يه کی هه تاوی که وتمه به نديخانه و شهش سالی و نيو له زيندانی سنه مامه وه.

ههر له سهره تاوه فيکهی خو م ناسی و زانيم ئه گه ر به ساخ و سه لامه تيش ده رچم و نه کوژريم لانیکه م ماوه يه کی زور ميوانم. جا ههر له بهر ئه وه هه لم قوسته وه و به هيوری و بنه وهش خو م له خویندن هه لکرد. پاش سئ مانگ حاکم برپاری کوشتنی بو ده رکردم. هاوړئ به ندييه کانم به لومه وه ده يانگوت:

– تو که حوکمی سيداره ت له سهره، بو خو ت ماندوو ده که ی؟! خویندن به که لکی چی تو دئ؟! له دیرؤ که کاندازؤرم بيستبو «که سيک حوکمی کوشتنی درابووی، لنيان پرسى: چ داوايه کت هه يه؟ گوتی: له م داره وه بمبه نه ئه وه داره ی دیکه! تا برديانه داره که ی دیکه حاکم برپاری گؤړی و له تاوانه که ی خوځش بوو». گويم به و قسانه نه دا و به رده وام دريژه م به خویندن دا و ليپراوانه تيوه چووم. به روژ سه رقالی خویندن و نووسين، شه وانه به چيروک گيرانه وه دلئ ته نگي هاو به ندييه کانم شاد ده کرد، وهر و وه زم پئ ده به خشين.

پاش بيست و نو مانگ چاره نووسی نا ديار تپه پری و برپاری له سيداردانه که م گؤړا و بوو و به ده سال به ند. له ماوه ی چوار سالدا پؤلی سهره تايم ته واو کرد و هه روه ها دريژه م پيدا و ناوهدی و دواناوه نديشم ته واو کرد، به لام بي بروانامه. ناخر مامؤستا کانم، هاو به ندييه کانم بوون و زور دلسوزانه خويان به منه وه ماندوو ده کرد و منيش زور

گوپرايه لى ئەوان بووم. لە راستيدا بەنديخانە بۆ من بوو بە زانكۆ و ئاواتى لە ميژينهوم لەوى بە هۆى ئەو كورەباشانەووە دەديهات. دواى فير بوونى فارسى كەوتمە چالاكى بۆ فير بوونى زمانى زگماكى. بچ سەر چاوه، هەروا رەمەكى، بى رينووس و ريزمانى كوردى دەستم بە نووسىنى هينديك لە دىرۆكە كورته كان كرد. هەتا رۆژيک يەكيك لە هاوبەنديه كانم كە چوو بوو مەرەخەسى، هاتەووە و گۆفاريكى كوردى كە ژمارە- يەكى گۆفارى (سروە) تازە دەرچوو بوو، بە ديارى بۆ منى هينا بوو. بەو گۆفاره ئەوەندە شاد بووم لام وابوو لايەك لە سنەى پى بەخشيوم. ژمارە-يەكى گۆفارى سروە كە بە قەلەمە جوانە كەى مامۆستا هينم و لە ژير چاودىرى دلسۆزانەى ئەو جەنابە دەرچوو بوو، پىر بوو لە شتى جوان و بەكەلك، ئيتىر هەر ئەو بوو بە مامۆستام و زۆر بە زوويى و بە باشى فيرى رينووس و ريزمانى كوردى كردم و هيتور هيتور بە سەريدا زالبوم و تەنانت مامۆستاكانم كە فيرە خویندن و نووسينيان كرد بووم، بوو بە مامۆستايان و فيرى خویندن و نووسينى كوردى بوون. زۆر لە ميژ بوو ئاواتە خواز بووم ئەوەى كە لە ميژكەمدا بوو و وەك خۆرە ناخى دەخوارد، بيانووسمەووە، نووسينهووەى ئەوانەم وەكو ئەركيكي نەتەوايەتى بەلامەووە گرنگ بوو و لە نووسينهووە كەشيان زۆر بە پەلە بووم، چونكە هاتنە دەرەووە بەلامەووە ببوو بە گريمانە و زۆر بە تەماى ئەو نەبووم رۆژيک لە رۆژان ئازاد دەبم. راستە كە حوكم درابووم، بەلام كى دەيزانى چ ئالوگۆپيكي ديكە بە سەردا دى؟! كورد گوتەنى: ورچ دەعبايەكى ناجسنە، هيلكەى كرد، كرد! چى لە گەل دەكەى؟! زۆر كەسمان بينى پاش حوكمى گرتن برديان و هەرگيز نەگەرايهووە، ئەو چوونە كە چوو، هەر چوو. لە بەر ئەو ئەگەر و گريمانە كەوتمە بيىر نووسينهووەى بزوتتەووەى نەتەوايەتى سالى چل و حەوت كە لەو سەردەمەدا زۆر هۆگرى بووم و كاك سمايلى شەريف زادەم لە دوورەووە خۆشەويست و ريبازە كەبم بە دل بوو، ئەگەرچى ماوەيەك لە ريبازى نەتەوايەتى لامداووە و بە تاوانى لايەنگرى لە ريكخراوەيەكى چەپى سەرانسەرى شەش سال و نيو تەمەنم لە بەنديخانە تيبەراندا ووە، بەلام پاش بە خۇدا چوونەووەيەكى زۆر تينگەيشتم لە هەلەدا بووم. وەك كومۆنيستە شيعە كان كە دەگاتە مانگى موخەرم با دەدەنەووە و كراسى رەش لە بەردەكەن و دەست بە ماتەم گرتن دەكەن، منيش بامداووە و هاتەووە سەر بيىر نەتەوايەتى و دەستم بە نووسين كرد، بەلام وەك بيىرەووەرى. پاش رومان و بيىر كەردنەووەيەكى زۆر، رام

گۆرى. له خۆم رادهدى له قالبى رۇماندا بىگونجىنم، چونكه ئەوھى پىويستى رۇمانه برىتتبه له بىر و ئەندىشەى كۆمەلا يەتى، سىياسى، ئابورى و زانست و بەشىكى ھەرە گرنكى ئەدەبىيات كه باس له دابونەرىت و كولتور و فەرھەنگى كۆمەلگە دە كا و دە كرى له ھەر قالب و قەوارەىە كدا بە شىوہەىە كى بەر بلا و سەر بە خۆ پەل ھاوئىزى و نووسەر خەشى دلى خۆى برىزى و دەردى كۆمەلگە دەردە برى. لە و پىوہەندىيەدا نووسەر پىويستى بە بنەما، مۆژاد «سووژە»، داھىنان، تە كنىك، شىواز، فۆرم و چۆنىيەتى دارشتن ھە يە كه ئەوانەى له خۆيدا بەدى كرد، ماناى واىە كه نووسەر دنياى خۆى و روانگە و بىرفو كەى تايبەتى خۆى ھە يە. پاش خويندەنەوھى رۇمانىكى فرە لە خۆم رادى دەست بەدەمە قەلەم و ئەو بىرەوھرىيە بە پىزە نەتەوايەتتبه بخەمە چوارچىوہ و قالبى رۇمانەوہ.

ئەو ھاوړى بەندىيانەى كه دارا و دەست روشتوو بوون ھەموو ھەوتوو يەك كەسو كارىان دەھاتنە سەردانىان. من ھەر خىزانم دەھاتە سەردانم، ئەوئش دەس كورت و دورە دەست. شەش مانگ جارىك دەھات. دەمزانى كەى دى. پىشە كى نووسراوہ كانم بەش بەش لە دەفتەرى بچووكدا دەمنووسىن. كە ھاوسەرە لەخۆبووردووە كەم بە چوار مندالەوہ، كە گەورە كەيان پۆلى پىنجەمى سەرەتايى بوو، دەھات لە بەر ئەو درەنگ ھاتنەيان چاو پىكەوتنە كەيان دە كرد بە سەعاتىكى حوزوورى، بەلام لە ژىر چاوەدىرى ئەواندا. لە دەرفەتا كە ھەل دەرەخسا، دەفتەرە كانم لە باخەلى دەئاخنى و بۆمى دەبردەوہ.

بە ھۆى كە شوھەوا و كەندو كۆسپگەلىكى بەربلا و درىژخايان كە بەرىنگى بە ولاتە كەمان گرتووہ وە كو دەردەبارىكە (شىرپەنجە) بە نەتەوہ كەمانەوہ نووساوہ لە بارى ھونەرەوہ نەيتوانىوہ قۇناخى سەرەتايى ببرى و خۆ بگەتتتتە قۇناخى نوئى ئەدەبىياتى جىھان كەواتە ناشتوانئ شانەشانى ئەدەبىياتى جىھانى پىشەسازى برواتە پىشى. ئەوھش خۆى لە خۆيدا چەند ھۆكارى سەرەكى ھە يە: يە كەم، نەتەوہى كورد وەك مندالى شىرەخۆرە كە لە مەمكى داىكى دەبرنەوہ، لە نىشتمانە كەيان دابريوہ و نەيتوانىوہ خاوەنى جى قەبرىك زەوى بى و كىيانىكى سىياسى بو خۆى ھە بى و دايم وەك تۆپ بەم بەروئەو بەردا دراون و بوونەتە ئامبرى دەستى بىگانە، ئە گەر ئاورپىك لە مېژووئى كاوولە نىشتمان بەدەينەوہ و بەوردى تۆئزىنەوہى لە سەر بكەين و كۆمەلگەى كوردەوارى تاو و توئ بكەين ئاشكرا دەبىين ئەو گەلە، ئەو نەتەوہ، ئەو نىشتمانە لە پاش جەنگى جىھانى

یه که موه له ش ساخی به خۆوه نه بینووه و ههر دهم هه لگری برینتیکی قوول له په یکه ری خۆیدا بووه و روژیک سهرینی ئه رخه یانی نه ناوه ته ژیر سهری تا هزری وه گه رخا و به ئه ندیشه یه کی ورد بینانه وه رامینیتته ئه ده بیاته که ی، که ده لیم پروانیتته ئه ده بیاته که ی مه به ستم روژنبیره ره سه نه کانی کورده، چونکه له ههر نه ته وه و کۆمه لگه یه کدا باری قورسی کۆمه لگه ههر به شانی ئه وانوه یه و ئه وانیش به پینی هه لومه رچی ئه و سه رده مه، ئه وه ی هیژا و خاوه ن خامه ی به هیز بووه له مه یدانی به ره به ره کانی له گه ل داگیر که رانی نیشتمان تیوه تلاوه و بو هاندانی نه ته وه که ی دژ به داگیر که ران بووه به شاعیر و به شیعی کلاسیکه وه سه رقالم بووه و شیر و قه لخانئ بووه و بو ی نه لواوه ئاور له ئه ده بیاتی نوئی جیهان بداته وه و ئه وه ی له وزه یدا بووه ههر ئه وه بووه و کۆتایی نه کردووه. ئه م وه زعه هه تا پیکه یینانی کۆماری کوردستان به رده وام درێژه ی پندراوه. پاش رووخانی کۆماری کوردستان، ئیستاشی له گه ل بچ، روژنبیرانی چه پی سیاسی کورد و چاوه له دووبوانی رهوت و بزاقی خه بات و شوړشی بیگانه و ره چاوه کردن و لاسایی کردنه وه ی رهوتی بیگانه یان هاورد و تیکه ل به ئه ده بیاتی سیاسی ره سه نی کوردی کردووه و هۆ کارپکی گه لی مه زنه بو ئه وه که پشت ئه ستوو به دۆزی نه ته وایه تی نه بن و پشت له مافی ره وای نه ته وه هه لکه ن. ئه و پشت تیهه لکردنه بو ته هۆی ئه وه که ئه وه ی له باری سیاسی و گه شه ی کۆمه لایه تیه وه به ده س هاتبوو، چونکه هه لقولاوی بییری کۆمه لگه و نه ته وه ی خۆی نه بوو و له بیگانه وه رگیرا بوو و به زۆر راگوازابووه ئیو ئه ده بیاتی سیاسی و فرههنگی نه ته وایه تی، پووچه ل و بی که لک ده رچوو و خه لک له روانگه و به چاوی بیگانه وه سه یریان ده کرد، چونکه ئه و میتۆده، ئه و پرهنسییه، ئه و بیر و ئه ندیشه گه له، ئه و دۆزه بوئی بیگانه ی لینه هات و بو گه لی کورد نامۆ و قیزه ون بوو، ئه گه ر تاکی نه ته وه یه ک فرچکی به ژه کی مه مکی دایکی خۆی گرتبئ و پاشان له دایکی دابرن و مه مکی ژنه رووسییه ک، ژنه چینیه ک، ژنه کووبایه ک بخه نه زاری، مه گه ر له برسان بیمژی، ههر که تیر بوو، گاز له گوئ مه مکی ده گری و شیره که ی هیق ده کاته وه، چونکه بوئی نامۆیه و هه ست به بوئی بیگانه ده کا.

ئه وه ی له بواری هونه ر، به تاییه ت ئه ده بیاتدا کار ده کا بی گومان بوئی سیاسی لیدئ و سیاسیشه و له ژیر کاریگه ری سیاسیدا هه لسو که وت ده کا. ئه و هه لسو که وته کاریگه ری له سه ره ناوی رهوتی ئه ده بیات بووه. نوو سه رانی و چه پی روژنبیریشی له

خۆ پېچاوه و پشتيان به فھرھهنگي بېگانه به ستووه و دابونه ريت و فھرھهنگ و کولتوور کهله پووری به بايهخ و دهوله مهندي کورده واری و نه ته وه که ی خوځيان وه لاناوه، نه گهر به وردی سهرنج بدهينه کاری نووسهرانی پيشکه وتووی ولا ته پيشه سازييه کان. ئیستاشی له گهل بڼ، سهرقالي توژينه وه و ئاله بیژنی به يت و باو و حه يرانه کانی ئیمه ن و رايده گوازه نیو نه ده بیاتی خوځيانه وه و به فولکلوری ئیمه خوځيان دهوله مهندي ده کن، مه گهر به يت و باو و حه يران به گشتی به شیکي ههره گرنگی فولکلوری رهس نهی کورد نییه؟ نه وان زور زیره کانه سیری خوځمان له سمیلی خوځمان هه لده سوون و چوله که مان به نرخی قه ناری پی ده فرۆشن و ئیمه ش لیتره وه بوځيان ده بین به شایهر و به شان و باهو و ده ست و قه له میاندا هه لده لین و وشه به وشه و دیر به دیری له بهرده که ین، مه گهر سه ت سال ته نیایی (گاربریل گارسیا مارکیز) له جی چادری دو مه کان و جی کله ئاگری فولکلوره وه راینه گواسته نیو نه ده بیاتی کولومبیا وه؟ له گهل ریزم بو روشنبیرانی چه پی سیاسی، من ده لیم وه دوو که وتن و پیره وی کردن له سیاست و قه له می بېگانه هه له یه و دوزه که مان به لاړیدا ده با و وه دووی کلاوی لار که وتنه، وهرن با خوځمان بین و له فھرھهنگ و خه لکه که مان دوور نه که وینه وه و نه ته وه که مان به جی نه هیلین.

رۆمانی هه زار نه شکه وت بهرگی به که م و دوهمی که پینجه سه ت و هیندیگ لا پهریه، نه و دوو به شه به سه ریه که وه بلا و ده بیته وه و بهرگی سیه م و چواره میشی، نه گهر ته مهن هه بڼ و مه رگ مه ودا بدا و له بهر ده ستم دایه. رۆمانی هه زار نه شکه وت له سه ر بنه مای بزووتنه وه ی نه ته وایه تی سالی چل و حه وت رایه لی نراوه ته وه و پوی دابونه ریت، فھرھهنگ و کولتوور و کهله پووری رهس نهی کورده واری تیوه دراوه و به دوور له میتۆد و پره نسپی بېگانه یه و بزووتنه وه که ش بزووتنه وه و خه باتی چه کدارانه ی نه ته وایه تی رهس نهی کورده و به بیچم و قه واره یه که وه داړیژراوه که هه لقلوای نیو دلئ نه ته وه که ی خوځیه تی و له بېگانه وهرنه گیراوه.

گرنگی رۆمان له چیدایه؟ ئاخو له نه بوونی رۆماندا چیرۆک و شیعر ده توانن نه و بو شاییه پر بکه نه وه؟ به بوچوونی من نه وانه ههر سڼ بران و کورپی نه ده بیاتن. رۆمان به شیکي ههره گرنگی نه ده بیاته. نه و به شه گرنکه بریتییه له ره ساله تی فھرھهنگی، کولتوور و کهله پوور، زمان، دابونه ریت و زاراوه جوړاو جوړه کانی نیو نه ته وه و ده سه بهر ده کا. هه لبه ت نه م تایبه تمه ندیانه ههر سڼ بواره که، چیرۆک، رۆمان و شیعر ده گریته

خۆ و به نه بوونی هەر یه ک له وانه بۆشاییه کی گورچوو بر، خه ساریکی گهوره، برینتیکی قول ده که ویتته په یکه ره ی ئه ده بیاته وه، چونکه هەر کام له وانه کار کردیکی تایهت به خۆیان هه یه. وه ک ئه وه وایه که سێ مندالت هه بی و هەر یه که یان ئه رکیکی تایه تیان به ئه ستۆ بێ، جا با ئه رکی یه کیان له وانی دیکه گرنگتر بێ، له نه بوونی هه ر کامیاندا بۆشایی ده که ویتته ماله کهت و جیی ئه و دیاره. به نه بوونی هەر کام له وانه بۆشایی ده که ویتته ئه ده بیاته وه. شیعر ههسته، خه یال ناسکییه، زوو تیپه ره، هانده ره، چه خماخه ی هه وه برووسکه یه و لایه لایه بۆ دل ده کا و ئاگر له هه ناو به رده دا، میتشک ده هه ژینسی و له ناخه وه ده ورووژینسی و نووستوان وه خه به ر دین.

چیرۆک به هۆی به رته سکی چوارچنوه که یه وه ده ست و بال کورته، به لام بزۆز و سه ر بزپوه، ده س قورس و گورچوو بره، مشتوی نیو هه مانه یه. چیرۆک زمان شیرین و له بنه وه بره، به سه ر مه ری به دل گورگه، ده شگری و لایه لایه ش ده کا، لیش ده دا و ده شگری. کۆرپه ی کۆشکی زۆرداران راده ژینسی و نفورچکیشی لی ده گری. به کورتی و به کوردی ئاوری بن کایه.

رۆمان برا گه وریه. به ربلاوه و سینگ کراوه یه، ده ستی به هه موو شوینیک راده گا و سه ر له هه موو که لین و قوژبنیک ده ر دینسی و هه موو په نا و په سیویک ده پشکنی. تووره و تۆسنه، در و بێ بدزه یه، دم شپ و جنیو فرۆشه، شه رم له که س ناکا، راست و بێ په رده یه، ئه وه ی به زمان ده یلی، به کرده وه ش ده یکا و چی بزانی نایشاریته وه. په ل هاویژ و به ر بلاوه، به ده سه لات و زۆر داره. به دل لایه نگری زۆر لی کراوانه. هەر له بهر ئه و تایه تمه ندیانه هەر کام له وانه نه بن بۆشاییه کی گه وریه له ئه ده بیاتدا به دیدی.

رۆمانی هه زار ئه شکه وت راشکاوانه و بویرانه ده ردی کۆمه لگه به یانده کا و بی پیچوپه نا راستییه کان ده خاته روو. به ره ی داهاتوو، واته ئه و گه نج و لاوانه، به کیژو کورپه وه که تالای سهرده می ده ره به گایه تیان به قورگدا نه چوه ده سنیشان ده کا و ئه و سه رده مه یان بۆ زیندوو ده کاته وه که باو باپیرانی ئه وان چ مه رگه ساتیکیان بینوه.

رۆمانی هه زار ئه شکه وت له سالی شه ست و پینج و شه ست و شه شدا له به ندیخانه ی سنه گه لاله م گرتوو و له سالی هه فتا و هه وتی هه تاوی به یارمه تی دۆستی به ریزم «کاک سه عدی حیسامی» له سه ر ئه رکی خۆی له تاران به چاپی گه یاند و

له ۳۰۰۰ بەرگدا بلا و کرایه وه. بویرانه ده توانم بلیم رۆمانی هه زار ئه شکهوت، له دوای «چیشتی مجیوور»ی مامۆستا هه زار، به برهوترین کتیبی ئه و ساله ی کورده واری بوو. به نیوه و نیوه چلی، یی بهرگی دووهه م، له پیشبرکییه کدا که له لایه ن گۆفاری «سروه» وه بهرپوه برا، به پاش قول و غه در ی پارو با ده رانی پاش خوانی سه رۆکان، به سه یه م رۆمانی کوردی ناسیندرا.

مامۆستا هیمن ده فهرمی:

هونه رمه ند و ژیا نی خو ش محاله هونه رمه ند ره نجه رۆیه و ژیا نی تاله

ئه و ده مه ی له به ندیخانه هاتمه ده ری روخساری ئازادیم نه دی و بو من هه ر زیندان بوو، به لام له باز نه یه کی کراوه تر دا. ئه و ده مه ی که له زیندان بووم پتر هه ستم به ئازادی ده کرد. له ترسی لومه ی خزم و کهس نه م ده وێرا راشکاوانه ئه وه ی له دلهم دایه بیدر کینم. ناچار هانام برده بهر چۆلی و چیا و بووم به هه نگه وان. ماوه ی بیست ساله به روژ چزوو و ژاری هه نگ ده چیژم و شه وانه له بهر تیشکی که م ته وژمی لامپا سه رقالی نووسین و خویندنه وه م و زۆریش له کاره که م سه رخۆشم، بیجگه له وه ی له چزوو ژاری زاری خزم و بیگانه ی ده وور و ته ریکی کردومه ته وه، بژیوی ژیا نی مال و مندالیشی لی هه لده کرینم، ده سه که وتی گه وه ی بو من ئه وه یه که توانیومه سی بهرگ رۆمانی هه زار ئه شکه وت بخولقینم. سه ره رای ئه وه ش کتیبی ئیدئۆلۆژییه مۆدیرنه سیاسیه کان که ده ورو به ری پینج سه ت لاپه ره ی له خو گرتوو و نووسراوه ی و وه گیراوه ی، وه گیرمه سه ر زمان ی کوردی و له ده زگای موکریانی هه ولیر چاپ کراوه، میژووی شارستانییه ت «تاریخ تمدن» نووسراوه ی «هینری لوکاس» وه گیراوه ی عه بدولحوسین ئازره نگ دوو بهرگ که پتر له هه زار و پینج سه ت لاپه ره یه و له سه ر داوای ده زگای موکریانی هه ولیر وه رمگیراوه ته سه ر زمان ی کوردی و له ژیر چاپدایه هه روه ها چه ندین کورته چیرۆکیشم ئاماده ی چاپه. هیوادارم به و ته مه نه کورته ی خویندنه واریمه وه توانییم که لیتیک له ئه ده بیات و قوژبنیکی کتیبخانه هه ژاره که ی نه ته وه که م پر کردیته وه.

به سپاسه وه

عومهر مه ولوودی - چۆزه ردانی ۲۷۰۸ ی ک

«روانینیک له هزاره شکهوت»

ئەوێ ئیستا لە بەر دەستی خوینەری بەر یز دایە ، بەرگی دوو هەمی رۆمانی «هەزاره شکهوت» لە نووسینی مامۆستای ئەدیب و رووناکیبیر عومەر مەولودییە. بەرگی یە کەمی ئەم رۆمانە حەوت سال لە مەوبەر چاپ بوو. سالی رابردوو کاک عومەر بە پیشکیش کردنی نوسخە یەک لەو بەر هەمە بەسەری کردمەو. هەر زوو دەستم بە خویندەنەوه یکرد بۆ ئەوێ شتیک لە بابەت زمان و شیوێ دەرشتن و لایەنە تەکنیکیە کە ی هەلکریتم و لەدەر فەتیکی لە بارتردا بادە مەو سەری و تەواوی بکەم. کەچی، بە پێچەوانە ی هیندی نووسین کە زۆر زوو خوینەر جواب دە کەن و کتیسی پێ ویکدەنن «هەزاره شکهوت» بەری نەدام و لە گەل خۆی بە کیشی کردم هەتا هەموو شاخ و دوونە کانی نیشاندام و مەزرا و میرگ و چیمەنی دیهاتی کورده واری پێ پشکنیم سەری پێ بە ماله هەزارو کۆیلە ی دەستی زۆرداری کوردا کردم، تەنانەت ئە گەر دووراور دووریش بوو قەلا و دیوێ خانە ی بە گ و کۆری بەزم و ئاهەنگی «خوا پێداو» انی پێ ناساندم .

ماوێ یەک لە مەوبەر مامۆستا لە سەردانیکی کورتیدا مزگینی ئامادە بوونی بەرگی دوو هەمی «هەزاره شکهوت» ی پێدام و لە رووی لوتفەو پێشنیاری کرد لەسەری بنووسم. راستییە کە ئەو یە هەلسەنگاندنی ئەم کارانە لە توانای خۆمدا نابینم و هەر ناشمەوێ قەرە لە قەرە ی بدەم. بەو حالەش «دەستی مەر حەمەت» ی مامۆستام نە گیرایەو و قەولم دا، ئە گەر بۆم بنێری و بیخوینمەو و قەسە ی خۆمی تێدا بکەم. پێماوێ لە بەر ئەو بوو کە کتیبە کە لە دواقوناغە کانی چاپدا بوو، بۆ رۆژی دوایی بوو، یان دوو رۆژ دواتر نوسخە یەک لە بەرگی دوو هەمی «هەزاره شکهوت» ی بۆ ناردم دیسان هەزاره شکهوت پێلی گرتم و شاخ و دەشت و شار و گوندی پێ پشکنیم، زولمی زالم و غەدری ناھەقی

و خەيانهت بە ھاوخویتی پین نیشاندام و لە گەل پاکى و راستى و مینەر و وهفا و سیدق و سهفای چهوساوه کان ناشنای کردم . به ههق چیژم لى وەرگرت و که یفم پینکرد .

رهنهگه چیرۆکنووس و رۆماننووس و رۆمانناسان بۆچوونی جیاوازیان هه بی، که ههر وهک گوتم ئەوان به ههقداری ئەو بواره دهزانی، بهلام بهش به حالى خۆم رۆمانیکم پین خۆشه رووداوه کانی چهندی بکری له گەل راستیه کانی کۆمهلی کوردهواری بینهوه و ئاویتیهی بالا نویتی ژیانی کۆمهل لهسهردهمی خۆیاندا بن. جگه له وهش، ههزم به رۆمانیکه به زمانی خهلك نووسرای، وشه و زاراوه و رسته کانی نامۆ نه بن، مه بهسته کهى خۆى به ئاسانی به دهسته وه بدا. هه موو ئەوانه ی بۆیان نووسراوه لینی تی بگهن. هه وسه له م نییه دیریک سى جار و چوار جار بیخوینمه وه تا بزانی ده لى چی. نامهوی «خۆشاره وه کین» م له گەل بکا به دواى دیتنه وه یدا زمانم پین بکیش .

رۆمانى «ههزار ئەشکهوت» ههردوو بهرگی راست ئەوهیه که ئەمن ده مه وى. رووداوه کانی ته نانهت زۆربه ی دیمه نه کانی تابلۆیه کن له روخساری کۆمهلی کوردهواری به شى ئیران له دهیه کانی په نجا و شهستی سه دهی رابردوی زاینیدا.

زمانی «ههزار ئەشکهوت» یش کوردییکی رهوان و بى گریوگۆلی خۆمالیه. به ههزاران ته عبیر و مهسل و مه ته لی ره سه نی کوردی له خۆیدا جی کردوته وه. هه ر کامه له قاره مانه کانی قسه ده کا، به زمانی خۆی و هاوشانه کانی ده وى. که سیان له کهس نابیته فه یله سووف و مه ته لۆ که ی لیدا ناهیتى. بۆ ئەوه ی له راستوژی دوورنه که وتبمه وه ده بی بلیم جاری وا هه یه زاراوه یه ک، یان مه سه لیک پراوپر له جی خۆیدا نییه، به لام ئەوانه هینده که من که به رۆمانیکى ٦٠٠-٧٠٠ لاپه رهبه وه هه ر ديار نین.

ماوه ته وه ئەوه که بلیم «ههزار ئەشکهوت» به راده یه کی به رچاو له ژیر کاریگه ریی «حه مه دۆک» ی یه شار که مال دایه. رووداوه کانی له رووداوه کانی حه مه دۆک نزیکن، بى ئەوه ی دووپاته کردنه وه بن، «حه مه» قاره مانى سه ره کی رۆمانه که زۆر وه ک «حه مه دۆک» ده چی «که وى» خه جیچه و په یدا بووه ته وه، «هه مزه به گ» زولموزۆرى عه بدی خان مان وه بیر دینته وه، «عه تابه گ» که م و زۆر «وه لی» یه «پووره گوله» مووی له «دایه خۆرى» وه نه گنپاوه «سه روان خودایی» «وه کیل باشى عاسم» و زۆرى دیکه. ته نانهت ته واو کردنی بهرگی یه که م و دووهم و نیکچوونیکى له گەل ته واو کردنی بهرگه کانی «حه مه دۆک» له لایه ن یه شار که مال وه هه یه. هه یچ دوور نییه کاک عومه رى

ئىمەش جارىكى دىكە «حەمە» بېنىتەوۈ و لەبەرگىكى سىيەمى «ھەزارئەشكەوت» دا رۆلى قارەمانى پى بىسپىرى. رەنگە ھەردوۈ رۆماننووسپىش مەبەستىيان ئەوۈ بى بەو كارەيان داستانى خەباتى رزگاربخوازانى كوردمان بۆ بگىر نەوۈ كە ھەرچەندە زۆر جار توۈشى شكان و نوشوستى بوۈ، بە زىنى ئەناسىوۈ و سەر لە نوۈ سەرى ھەلداوۈتەوۈ .

بەلام بە پرواى من ئەمەش لە نرخى كارە كەى نوۈسەرى «ھەزارئەشكەوت» كەم ناكاتەوۈ بۆ ھىچ كەس شوورەيى نىە لە قوتابخانەى يەشاركەمالى بە توانادا پىيگا، بە تايەتتى ئەگەر قوتايىيە كى سەر كەوتوۈش بى (كە مامۇستا عومەرى مەولوۈدى بە راستى ھەيە) گرنگ ئەوۈ يە كە كاك عومەر قارەمانە كانى خۆمالىن، رووداۈە كان نەخوازانەوۈ، بەشېك لە زىيان و بە مانايەك بەشېك لە مېژوۈى كۆمەلى كوردەوارىمان بۆ دەر دەخەن. ھەولى كاك عومەر ھەولنىكى ئازادىبخوازانى نەتەوۈيى و خەباتە كەى خەبات دژى زۆردارىي چىنايەتى و نەتەوايەتییە. ئەگەر «حەمە دۆك» ى رۆمانى يەشاركەمال لە پەردەدا و زۆرتەر وەك قاچاغىكى دەستى زولمى دەرە بەگ خۆى بە ئازادىبخوازيك لە قەلەم دەدا، «تاهىر» ى رۆمانى عومەر مەولوۈدى بە پانەوۈ ئامانجە نەتەوۈيە كانى لە وتارى سىياسىدا بۆ گوندئشىنە كان شى دەكاتەوۈ، تەنانەت بە جۆرىك لە جۆران خۆيمان وەك «سمايل شەرىف زادە» پى نىشانەدا، چونكە سەرەنجام ئەوۈش بە دەستى خائىنىك بە ناۈى «كويخاشەرىف» شەھىد دە كرى، ھەر وەك شەرىف زادە لە «دارىنە» ى بانە بە دەھۆ و دەسكىسى بە دەستى پىسى كويخاشەرىف لە نىو چوو .

پى بە دل دەست خۆشى بە كاك عومەر دەلیم و پىرۆزبایى لى دەكەم. ھىوادارم ھەزار ئەشكەوت لەبەر دلى خوینەرانى دىكەش ھەر وا جوان وشىرىن بى و كاك عومەرىش بەردەوام بى و بەرھەمى باشرمان بداتە دەست.

عبدالله حسن زاده بەھارى ۸۴

مانگی ره شه مه یه، ته شقی عهرز و ئاسمان شکاوه، چله کان مردوون، خاتوو زه مه هریر شینی برایانی ده گپړی. خوره تاو پرش بوته وه، زستان دوا هه ناسه ی ژینی ده کیشی. زه و که وتووه، گهرمه زه وه. کوسه ماله و مالیه تی، له دهر گاوه بانگ ده کا:

– مهر به یه کانه، بز ن به دووانه.

– خوا به رکته بدا به و گه وړ و گه له خانه.

گه زیزه سه ری و ه دهر ناوه، قریاشان ژیاو ته وه، بالنده ی کۆچهر له گهرمپن گه راونه ته وه و هیلانه دوزیانه، هیلکه له هیلانه کراوه و به ستوویه تی، بورجی له گله که. کووزله و ماکووز، پنگه و ئاوه ل گه لایان پان بووه له کانی و دهر اوان خویان کیشاوه ته سر.

کادین فرعانه ی تیکه وتووه، دلی ئاژالدار ته نگه، تفاق خو شه ویست بووه، برا به برای نادا. سووته مه نی له ته واو بوونه، به فر له خو دزینه وه یه، ژنی دوو گیان مه گیرانی پیوه ده کا.

سروشت سر له نو ی ژیاو ته وه، دلی ئه وینداران وه بزووتنه وه که وتووه، پتر هه ست به دلدار ی ده کهن.

قاوه لستوونه، ته نووره که نایگری! کله که ی تی رو خواوه! دوو که ل پشووی سوار کردووه، ئاو به چاو و لووتیدا دپته خوارپی دهستی داو ته کۆله وه ژ و له کلی وهرئه دا، به پیچه رشوه پواوه که ی گولبینه ی ته نووره که باوه شین ده کا، گر ده گری، بلپسه وه سهر که وت.

شه وقی ته نوور ژووره تاریکه که ی پوونکردۆتسه وه، ماله که قه دیم ده وله مه ندانه یه. چوار کۆله که ی سهر کۆلدار، سچ به ره دهسته که ی گرتووه به کۆله وه.

هه زالیکی بهرین پینخه فی له سه ره و بهر په کی حولله یی به روویدا کیشراوه،
بنه که ی پر له مه نجه له گه وره و بچووک، مه ردۆش و تاوه مس و له ژه نگدا ره ش
هه لگه راون.

له قولینچکی خوارووه وه، که ندووه ئاردیکی گه وره زاری کردۆته وه، که لینی
ئاخر اووه له داس، گاسن، قایشی جووت، مه ساسه، شه نه ی دار و ئاسن، ته شو ی و مشار،
پاچ و که په پیمه ره و ... تاد

دیواری ئه مشان و ئه وشانی که ندووه که، چه ند سنگیکی داری پیدا گوتراوه، گاس،
مه شکه، مه ش کۆله، که و، بیژنگ، شیلگیره کونیان پیوه هه لئاسراوه.

له پشتی ده رگا چه ره که وه، سه وه ته یه کی ده مه پهل به له ته گوریسه وه کراوه
به سینگدا، پر له قاپه مس و که وچکه دار.

له لای سه رووی ماله که وه، سندوو قیکی گه وره، قوفلیکی لوله یی ره شی له
ده رگا که ی داروه، وه ستا خه راتی له سه ر کردووه.

له پشت سندوو قه که وه، تا قمیکی ژیرپان و سه رباریک له دیوار دابردراوه، لامپایه کی
ده نمره ی له سه ره. له و تا قه به ره و ژووره دوو که ل کردوو یه به ده وار، له خوار تا قه که وه،
گسکه سواخ و سپیه.

له وه به ری ده رگا چه ره که وه، سه کۆیه ک هه لبه سراوه، نیوه ی گۆزلدانه، نیوه ی
سه رشۆر که یه. له و لای سه رشۆر که وه، ده رگای ته ویله یه، له نیو ماله که وه ده چیتته ته ویله.
ته نوور بووه به ده نوو کی که و. ئه ستو ئلکی به سه ر ته نووره که دا رایه لکراوه، دیزه یه کی
ره شی گلین له سه ر ئاور که فو کولیه تی، برویش به ده م که فه وه به لئواری دیزه که دا دیتته
خواری.

خاوه ن مال، دیزه که ده کیشیتته دواوه، که لینی به ده رخۆنه که ی سه ری ده دا، جامیکی
ره ش و سه لکی پیواز و چه قۆیه کی ده سک شاخ و ده مه که وچکی رۆنی زه نگ له گو یی
ته نووره که یه. پیواز ده جنیتته نیو جام و رۆن ده کا به سه ریدا، ده نیی به لای ئاوره وه. پیواز
له رۆندا سوور بۆته وه، بۆنی پیواز داخ ژووره که ی پر کردووه. به ده سگره لئواری جام
ده گری له دیزه ی ده کا، ده مه که وچکی له ئاوی چیشته که هه لده گو یزی له جامه که ی
وه رنه دا و تیده کاته وه، ده رخونه گلینه که ی وه سه ر ده نیتته وه، که له به ریکی ئه داتی و
هیندی ورده له ته نووره که ده مالی.

خاوهن مال له گویي تهنوره که نهژنوی له باوهش گرتووه و چاوی بریوه ته گړی تهنوره که. پهره کایه ک سووتا، بوو به بهورنگ، به دم تینهوه شه کان شه کان وهسه ده کهوچ، خه یال سواری بالی سووتاوی کا بووه له کولاو که ی سر تهنوره وه رويشته ده ری.

خه یال بهربلاوه! سر له هه موو که لین و قوژینی ژیانی پر له دهر د و ژانی رابردوی ده داته وه. سرده می مندالی هاتوته وه بیر، دایکی، دلسوژییه کانی، شهو و شهونه خوونی، کاره که ری و قهره واشی مالان. سر له سر ران و سر دوزینی، هه کایه تی شهوانه، هه کایه تی مووروه دهنگیله، مهر و بزنه، مریشکه قوله و کوره که چهل و ... تاد بهسه رهاتی باوکی، مهرگی کوتوپری دایکی، بی که سی و بی دهره تانی، دهرک و دووی مالان، چه پو که سهری، لاره ملی، بی نازی، چه پو کی ژنانی بی بهزه بی، ده ست به سهردا هینان و دلسوژی ژنانی خاوهن بهزه بی، کار، کار، نهویستانی بی وچان، لیدان و بی حورمه تی، په نجه ری، جووتیری، گیره و کیشه، دروینه، دهسکه نه، ئاوداشتن، نههسانه وه ی شهو و روژ، مانگ و سال، شوانی، شوانی، ته نیایی، ته نیایی، دل! دل! دهردی دل! دل! پتوه بوون! له رووه لنه هاتن، نه داری، ده سکورتی، خو به که مزانی، سه گ وه ری هه وشه، بیري بهربلاوی کو کرده وه هینایه وه سرخو، که وشه کانی خسته سهر پین له دهر گاهه سهری کیشا هه وشه. سین سه گ که ماوه ری دهر گای هه وشه یانداوه. ته قهی دهر گای ته نه که و شالاوی سه گه ل، خاوهن مالی کیشا وه ته هه وشه:

– کینی، کینی؟ دهر گاهه مه که وه، نه وه هاتم چغه چغه، کینی؟

– منم – کوپخا که ریم، هه مه گیان! له مالی؟ هه مه واق بردوویه ته وه! به له تو کوت جوابی داوه:

– به، به، به لی، فه موو وه ره ژوو ری مام کوپخا. کوپخا هاتوته هه وشه، ههر دوو کیان بی دهرنگ و پستان، ره رنگیان په ریوه. هه مه له شه رمان و کوپخا له ترسان! کوپخا گوتی:

– باش بوو زوو دهر گاهه م پتوه دا، دهرنا ده یانخو اردم! نهو سوور به له که یان له وه دا نه بوو، زور دهر! نه وه له جسنی کامه سه گه؟ که لاز؟ له جسنی دپله باریکی مالی مام هه سه نه.

– زور جسنه، نه گهر له کینویش لی بکا، سه گی چاکه. ههر خوت له مالی؟

– بەلې، دەفەرموو، جىڭگەت خراپە. ھەممە شانبەشانی كۆيخا دەروا، لاي سەگەلى لىئى گرتتو، كۆيخا لە پېشەو ۋە ھەممە بە دوويدا، چوونەتە ژوورى. ھەممە لىبادى راخستوو دەروا سەرىنى بۇ داناو، كۆيخا دانىشتوو پالى داوۋەتەو. خانە خۆي بەگەرمە بە خىرھاتن لە مېوان دەكا:

– زۆر بە خىر بېيى، مالى خۆتە، من خاوەن مال نېم.

– عومرت دريژ بى، خاوەن مال خۆشې، ئاي لەو دىنايە! لەگەل حاجى برايمى باپىرت چەندە لەم مالەدا دانىشتىن، غەرقى رەھمەت بى، چەندە مەجلىس خۆش بوو! رۆلە لەگەل سەرمای ئەو زستانە چۆن بوو؟ ھەممە بەرەو سەوۋەتەي قاپ ۋە كەوچكە كە دەروا، بە شەرمەو گوتى:

– لە سايەي سەرى تۆ ۋە ھاومالە كانەو، زۆر باش بووم.

– ئەي لەگەل پوورە گولە چۆنى؟ ھاموشۆت دەكا؟ ھەممە جامىكى مىسى بندارى لە سەوۋەتە كە دەرھىناو، سەرى سىندووقە كەي ھەلداوۋەتەو، خەرىكە كاكلە گويژ ۋە مېوژ دەردىنې، جوايى داو:

– گيانىكەم بە پوورە گولە يە مام كۆيخا! ئەو ئەمە كى دايكىكى دلسۆزى بە سەرمەو، نان ۋە ھەوېرم، شيوو كولم، ئوردووم، پاك ۋە خاوينى مالم، چاوەدېرى كاسپى سالانەم ھەمووى بە ئەستۆي ئەو، لەوۋەتى دايكەم عومرى داوۋە بە تۆ، پوورە گولە جىنى دايكىمى گرتتەو، نەپھىشتوو بى دايكىم پىوۋە ديارىدا، ۋە ك مىندالى خۆي، دايكەم چاوى لە سەرم بوو، جار جارىش لىم توورە دەبى، خۆت دەزانى ئەو ھەر وايە. كۆيخا پىكەنى گوتى:

– ئا! ئا، ئەو ھالەتەي ھەر لەگەل، بەو توورە بوونەوۋە جوانە، كەس دلى لە قسەي ئەو نايەشى، لاي خۆي من كۆيخام، جارى ۋا ھەيە سەد قسەي ناخۆشم پىدەلې! بەر حوزوور، قسە بە ھەمەزبە گىش دەلې! ھەممە، كاسە مېوژ ۋە كاكلە گويژى لە بەر دەمى كۆيخا دانا، گوتى:

– مام كۆيخا! لەگەل تفاق چۆن، لىتان نەبراو؟ كۆيخا لاويچى مېوژ ۋە گويژى لە مست كرد، گوتى:

– ھاتۆتە كۆتايى ھەممە گيان، تۆ دەزانى لە كەيەوۋە زستانە؟ تا كەي بەش بكا برالە؟ ئەو چەند روژىكە وشكە دەروا، ئەمسالىش كاوۋە مېوۋە كانم نەفروشتوو، شكور

بخورمان زوره و زستانه که شی له سالان دريژتر بوو، خه لک به دهست بي تفاقيبه وه سکالا يانه، همه سهري داخستووه هيچ نالي. جاروبار بو خانه خوئي کويخا، دوو سي دهنک له ميوزه که دهخاته ده مي. کويخا چاوي به ماله که دا ده گيرې، هه ناسه يه کي هه لکيشا، گوتي:

– دنيا تا سهر بو که س ناميني! خاد سه لمه ي دايکت، غه رقي ره حمهت بي. چه نده له م ماله دا هه لسوورا! حه يفه ئافرهت وانه بي، کابان له کرد و بزبان، به که مال و جه مال، چوار پينج سال دواي کا مه حموودي باوکت، به بيوزه ئني دانيشت، خوانه کا که س قسه يه کي لي بيستبي، ياره بي به حوري به هه هشت بي، خوا عافوي کا.
– خوا دايک و باوکت عافوو کا مام کويخا گيان. ههر دوو بي دهنک بوونه وه. ماوه يه که بي دهنگن کويخا گوتي:

– همه گيان! بو هيچ نالي؟

– چيت عه رز که م؟

– بو نالي بو هاتووي؟

– جا تو مالي خوته، من خاوه ن مال نيم.

– خاوه ن مال خو شبي کورم، بيستوومانه پاييز گوتووته شواني ناکه م! بو نايکه ي؟
حه مه، به شه رمه وه سهري داخست، چاوي بريوه ته سکلي دامردوي تهنوره که به چيلکه يه ک ئه رز هه لده کولي، ده يه وي بلې و له رووي هه لئا يه، ده ستي به چيلکه که وه ده له رزي، کويخا تيگه يوه که شه رم ده کا، به پيکه نينه وه گوتي:

– شه رمي ناوي کورم، چي له دلت دايه بيلي، تو شه و و شه ونه خووني ده کيشي، شواني چاكي و خه لکه که ليت رازين، له وه تا تو شواني، گوي به لي له نيو نه چووه، ئيستاش منيان ناردووه بزانه ده لبي چي؟ له گه ل مه ره که ده چيبه وه؟ حه مه هه روا ماته. له دلي خويدا ده يگوت:

– ئه مساليش ده چم، ئه گه ر شوان بم، زوو زوو که وي ده بينم، با منه ته که بخه مه سه ر شاني باو کي، سه ري هه لينا، گوتي: – گوتوويانه حه مه مه ره که باش ناله وه ريني، ئه گه وايه بو ده مکه نه وه به شوان؟ بي فايده يه با دلما ن له يه ک نه يه شي مام کويخا.

– کي گوتوويه؟ ئه وه ي وا ده لي، مه ر له مه ر ناکا، کي بووه؟

– فه يزه دريژ و فه تاحه کوير.

– حەح مالتە؟ گوتم داخوا كى گوتتويە!! جا ئەوانە چىن؟! ھەر بە ئاۋەدانىشىيان مەزانە، غەسلى خۇي ھەر مالىشىيان مەچۇ، لە نۇرە كەي ئەواندا ۋە رەۋە بۇ مالى ئىمە، ھەر ئەمسال دىلەم شۋانى دى بى، سالىكى دىكە بە تەنيا شۋانى خۇمى، ھەر ئەمسالمان زەحمەتە، ئەمسالىش كاۋرە كان نافرۇشم، ھەستە با برۆين، خەلكە كە لە دەرگاي مزگەوت چاۋەرپىن. حەمە گوتى:

– لە روى تۇ داماوم! تۇ نەھاتايەي، نەمدە كرد، راۋەستە با سەرى تەنورە كە بىننمەۋە.

ئاسمان ۋە ك دەريايى بى سنور، ھەتا تەيرە تىژ بالە كانى چاۋ ھەتەر دە كەن، ھەر شىن دە كاتەۋە، تەناتەت كاكلە ھەورى ۋە بەر چاۋ نايە. ھەتاۋ لە سەر دىيە. سىبەر كورت بۇتەۋە، نىكەي نىۋەرپۇيە، بن ديوار گەرم بوۋە. مەر دارە كانى كانى توو لە بەر بەرچەكەي ديۋارى مزگەوت خۇيان ھەلخستوۋە، باسى بى تفاقىيە. حەسنە كەچەل گوتى:

– مالى كا سالە ئاۋەدان بى، ئەۋ نەبۋايە، دەبوۋ بە كەر ۋ رەشكەۋە ۋەدى بکەۋتايەم، سۋالى پاشا خورم بگردايە، باش بوۋ فريام كەوت، سالە شانى ھەلتە كاند، گوتى:

– لە زوۋەۋە گوتتويانە، كەس لە كەس ئاۋس نابى، كەلك لە كەلك ئاۋسە، من سالى بەفرە زۆرە كەم ھەر لە بىرە، خوا كەرەمى باۋكت، خوا لىنى خۇشبى، لەۋ بى دەرتانىيەدا سى بارى كا دامى كەۋتمە فەرغانە. فەيزە درىژ ھەلئىدايە:

– خوا حەز بكا، كلا ۋ چەرخانىكى بەسە، بەھارە، لەۋە بە دوا وردە مال لە خەم دەپەخسى. حەمەي نەنەخەجى پەريە نىۋ قسە كەي فەيزەۋە:

– ئەۋە دەلىي چى، كا فەيزوۋوللا؟! ئەۋە گریمان وردە ۋ وشكە مالى رۇيى، ئەي مانگا ۋ گا جووت ۋ بىچوۋ چى؟ ئەۋانە سەۋزالفىان ناۋى؟ بە خوا خەمى دنيام لىتھاتوۋە، ئەگەر بەشى سى رۆژ سەۋزالفىان مابى، باشە. حاجى قادر بە نوۋكى گۈچانە كەي لە ئەرزەۋە دەژىنى، گوتى:

– ئەۋە ھەر دەردى تۇ نىيە حەمە، كەس ھىچى نەماۋە. مام رەسوۋل ۋ سوۋفى مینە دامە دە كەن، بە دەم كايەۋە، مام رەسوۋل گوتى:

– حاجی، سالی گرانی و قاتوقریه که مانم وه بیر دینیتته وه، کوره خۆ وانیه، چی زوره تفاق براله، کی لینی براوه، بی له مالی من تفاق بهری، بو گرانی گرتووه به دمه وه حاجی؟! خۆ تو به قهده تهواو امانت تفاق خستبوو. سو فی مینه چاویکی قرتاند گوتی:

– کوره، حاجی به راستی نییه! شکور زوری ماوه! عه لی کورم ده یگوت، چوممه کادینه که ی مالی حاجی بو داس، کادینه سهروه که یان موری نه شکاوه، حاجی هه ستاوه ته سه ری، چاوه به خه لکه که دا ده گیری، له خۆیدا سوور پیسته، نه ونده ی دیکه سوور بوته وه، ره گی لاملی نه ستوور بووه، دهستی به گوچانه که وه ده له رزی، ده گورینی.

– نه ی رووی رهش بی، به مهر قه دی کاکه حمه دی سوله یمانی دروی کردووه، سو فی! تو به لای ناخیرت! بو بوختان ده که ی؟ فه تاحه کویر قسه که به حاجی ده بریتته وه، گوتی:

– نه وه کوینخا که ریم هاته وه وه، حمه شی هینا وه. هه موو هه ستان ده ستیان دا وه ته بهر چاویان و بینه نگ بوون، حاجی هه ر موره له سو فی مینه ده کا. کوینخا له دووره وه بانگی کرد:

– خزمه کان! حمه م رازی کردووه نه مسالیش له گه ل مه ره که ده چی، نه وه ش خۆی، خۆتان قسه ی له گه ل بکه ن. هه موو چاویان له ده می مام حه سه نه.

مام حه سه ن خه زووری کوینخا که ریمه و له هه موویان به ته مه نتره. له سه ر خواجه نشینه که دانیشتووه. کیسه توتته که ی ده رهینا وه، پزووه که ی له به ریبه ک ده ره وینیتته وه، قه ننه که له باخه لی ده ردینی، سه ر قه ننه ده کا به نیو کیسه که دا به قامکه که له ی، ورده توتن له قه نه ده خنی. چه رخ و پووشووی ده رهینا وه لینی نه دا و ... تاد پووشو گر توویه، ناوری پووشووی ناوه ته سه ر توتن مژی لی نه دا و لینی ... رتاد دوو که ل به کونه لووت و نه ملا و نه ولای باسقه نه دا دیتته ده ری، ده موچاوی ونده کا، دوو سی جار به دم مژلیدانه وه ده کوخنی، ده می له باسقه نه کرده وه و گوتی:

– کورم حه مه! ئیمه وه ک شوانی چاوه له تو ناکه ین، له قه دیمه وه گوتوویانه دار له له دا ده شکنی، دار و له له ی خۆت دیاریکه، نه مسال چون له گه ل مه ره که ده چی؟

– مامه گیان! خۆمیش به چاوی بینگانه ته ماشای ئیوه ناکه م، به لام قه رار و بریه بیی باشه.

– ده ی باشه رۆله شهرم مه که، نه وه ی له دلتدایه بیلی.

– پار جووتی سی ربه گه نم بوو، ئەمسال بیکه نه چوار ربه، دیاره وه ک سالانیش کراس و ده ریچ تا بدریچ و پیلایوم ئەده نی. مالی خورییه ک و نیو سیه رۆن، دوو سیه په نیریش له سه ر به راته، پیویست به گوتن ناکا بلیم، هه ر هه وته ی له مالیکم، هه ر وه ک سالان، نانه سه گیش له سه ر ئیوه یه، به مام کوئخاشم گوتوه، دوو مال ناچم، دوو مال قرتکه ن، له کوئوه دایده مه زینن، که یفی خۆتانه. حاجی قادر گوتی:

– ئەشهه دوو زۆره، فه یزه درێژ و فه تاحه کویر قسه که ی حاجی ده سه لمینن. کوئخا قسه ده بریته وه:

– له سه ری مه رۆن، چاوتان له وه وه نه بی، همه شوانی چاکه. کورم همه! ئەوه ی داوات کرد، ئەته ینی، له نه ورۆزه وه مه ری خۆت لیخوره له قسه که ی کوئخادا که سه قسه ی نه کرده وه، به لام هه موو له قسه که ی همه دل کرمۆلن، له یه کتر ده پرسن:

– بلئی ئەو دوو ماله مالی کی بی، ده لی ناچم!؟

ټاورى نه ورؤز كراوه ته وه. خاكه ليوه يه، سه رى ساله و بنى مانگ، دار و له له بو شوان و گاوون و ره نجبه ر ديار ييه، سه ر له نوى گيرانه وه، كاردارو خاوه ن كار سه ر و دلخوش. همه، گه لاز و ورچه و بؤره ي وه دووى خستوه له ناوه راستى ټاواي وه ستاوه. هاوارى «مه ر رويى» شوان له م په روه و په رى ديوه ده ننگ ده داته وه. ده سته ده سته مه ر به ره و په چه وه رى خراون.

كه وي كچه كورديكى بالا به رز، به ژن ريك و به ديمه ن، شوخ و شه ننگ، قيت و له خوبايى، په زاسووك و له دلوه نزيك، توندوتول به ره وتى كه وان، له نجه يه كى تاييه ت به خوى به دووى كه رته مه ر كه ي كوئخا كه ريمه وه به ره و په چه ده روا، خوى ده له نگيئى.

په لكه شوپه كانى چوار قامك له ژير كوټلوانه كه يه وه سه ريان وه ده رناوه، به هه واى ره وتى سه ما ده كه ن. له گه ل هه ر هه نگاويكى، له ره ي مه مكى كه روئيشكه ده خاته سه رسينگ و به روكى، وه كو شه پؤل هه لده ستى و ده نيشپته وه، مه له وانى ټه وينى گيژ ده كا و ده بخنيئى.

كه وي مه رى له په چه كردوه، له گه رانه وه دا گورگه ټاورى ټه داته وه به سيله ي چاو ده روا نيته شوانه بزه يه كى سيحراوى له سه ر ليوه! گورجى روو وه رده سوورپيئى، به ره و مال ده بيته وه، هه تا له چاو ونده بي، همه گيژومه ننگ چاوى لى ناتروو كينيئى. مه ر له په چه كو بؤته وه. شوان بيخه له بزنه گه ل ده كا، مه ر به دووى بزندا به ره و كيوه به رداويله ي پشتى مالان وه ريئده كه ويئى.

ميگه ل په ل - په ل، په لى هه لختوه. همه له به رزاييه وه، له دوندى كيوه. گه لاز له كه وانه وه يه، ورچه و بؤره ټه مشان و ټه وشانيان گرتوه. گيا سه رى له خاك وه ده رناوه، مه ر ليوه ده كا، به خوله وه ده پيچرئى و بزى به تاشه به ردا هه لده گه رين، گيا به رزه وشكه كان ده كوروو سيننه وه.

مینگه‌ل خۆره‌تاوی کینوه به‌رداویله‌ی گرتۆته به‌ر. همه له ترووپکی کینو، له سه‌ر به‌ردی به‌رانبه‌ر به‌نیو دی‌ دانیشتوو، به‌هه‌وای شوانه شوانه له شمشال ده‌توورینج. فووی کووره‌ی ده‌روونی ده‌کا به‌گه‌رووی ساردوسپیدا، دلی بی‌ دلی وه‌ناله ده‌خا. وشه به‌ وشه به‌ کونی شمشالدا دینه‌ خواری:

شوانه هۆ شوانه! شوانی ره‌نجه‌رۆ
 بستتی مندال بووم قه‌ولم دا به‌ تۆ
 چه‌وت ساله شوانم به‌و هه‌ردانه‌وه
 ده‌تلیم شه‌و و رۆژ به‌و ده‌ردانه‌وه
 چه‌وت سال شوان بووم قه‌دریان نه‌زانیم
 کاوریکیان دامی بۆ شه‌رته شوانیم
 گورگی مال کاول لیم بوو به‌ دوژمن
 کاوره‌که‌ی خواردم، من چی بدن به‌ ژن؟!

له‌و ده‌مه‌وه که‌وئ له‌ به‌ر هه‌یوانه‌وه، گویی بۆ ده‌نگی شمشال راگرتوو، همه‌ چاوی لیبه، که‌وئ ئەژنۆئ شل نابێ، هه‌ر وه‌ستاوه! همه‌ یه‌ک بین لیبی ناوه به‌ شمشاله‌وه! بی‌ نه‌وه‌ی پشوی سوار بی، لیبی ئەدا.

مه‌ر له‌ کینوه به‌داویله‌ ئاوا بووه‌ چوو به‌ دیوی هووله‌کاندا، نه‌دیوه، که‌وئ به‌ر هه‌یوانی به‌رداوه، همه‌ لیبو له‌ شمشال ده‌کاته‌وه، ورده‌ ورده‌ وه‌دووین ده‌که‌وئ، به‌ ده‌م خه‌یاله‌وه له‌گه‌ل خۆی ئەدوئ:

– نۆره‌یان دامه‌زراندوو، له‌م شه‌وه‌وه له‌ مالی مام سه‌سه‌نم، چه‌وته‌که‌ی دیکه له‌ مالی حاجی قادر، دواي ئەوان، مالی مام ره‌سوول و مالی سوڤی مینه‌یه له‌ دواي ئەوانیش، مالی کوپخایه. به‌ قامک ده‌بیژیری، چوار چه‌وته ده‌خایه‌نی، مانگی له‌ به‌هارده‌روا جا میوانی که‌وئ ده‌بم! قه‌یناکه، مالی مام سه‌سه‌نیش هه‌ر بۆنی ئەوی لیدی هه‌وه‌ل جاریش له‌وئ دل‌م که‌وئ گرت، شه‌وی قورشیلانکه‌ بوو، بلیی ئەویش دلی به‌ منه‌وه بی؟ ده‌بی هه‌ر وا بی، ئەگه‌ر وانیه‌ی ئەو سیله‌ی چاو و بزیه‌ چیه‌؟ با ئەو مانگه‌م لی‌ پروا، ده‌رفه‌ت بی‌ پیتی ده‌لیم، یان گال دینج، یان په‌موو، مانی وا به‌ کاری چی دی؟ خه‌و و خوراکم لی

هه لگيراه! به جارئ له زهرافهت كهوتووم! ئاوينهى ده رهيناه، ته ماشاى خۆئ ده كا. ده يهوى هيندهى بير لئ نه كاتهوه، به خۆئ نيهه! كهوى تيكه لئ بير و ميشكى بووه! ساتئ لئى دوور ناكه و پتهوه ماوه يه ك مات ده بئ، پاشان خه يال هه لئده گريتهوه.

به خه يال سال چۆته سهر و شه رتئ په رتوه! به راتئ كو كر دۆته وه، سئ و سئ ته غاره! سئ ته غار پاشه كهوتهئ له چالدايه! په نجا ته غارى ده كا به پوول! به كه ويئ گوتووه قهولى داوه تئ! له باوكئ راده سپيرئ، ئه ويش ده يداتئ! چر نه و پر نه تير پراوه! ژن ماره كردنه! پووره گوله دل سوژانه قولى هه لماليوه، ميوان به رئ ده كا! جل هه لگيراه، خه نه به ندانه! بووك ساز كراوه، برازاوا سوار بوون! جليتان و ر م بازئنى سواره يه! بووك سوار بووه! خۆئ له سه ربان وه ستاوه. سيويكى به دهسته وه يه، بو بووكئ ده خا! له پر پۆلئ كهو له پيش مه ره وه ده فرئ، مه ر ده سلمينه وه، كه لاز ده وه رئ و حه مه له وه خه ياله شيرينه راده په رئ! ئه و رۆژه هه تا ئيواره به و خه ياله وه را يده بويرئ.

ئيواره يه، مه ر رژاوه ته نيو دئ، ژن و پياو تير پراون، مه ره نه هاتوو ده به نه وه. ئه حمه دئ مام حه سه ن به پيرئ حه مه وه ده روا، له دووره وه، ده م به پي كه نين گوتئ:

– ماندوو نه بئ شوانه!

– سلامت بئ، كا كه ئه حمه دگيان! خۆت ماندوو نه بئ، هاتووى له دووى من؟

– جا تو له دوو هانتت ده وئ؟ باو كم ناردوومئ، ده يگوت نه وه ك شه رم بك، ئاخو ئه م حه وته يه نۆره ي مالى ئيمه يه. حه مه سه رى به رداوه ته وه، له شه رمان سوور هه لگه راره، ئه حمه د و حه مه نيوانيان زور خۆشه، ئه حمه د خالى كه ويه، له وه ده مه وه كه دلئ به كه ويه وه، ئه و نده ي ده ببينئ ئاره قه ي شه رم ده رپيژئ. به شه رمه وه گوتئ:

– كا كه ئه حمه دگيان! تو برۆوه، با گو ئدر پيژ و كه لو په له كه م به رمه وه، خۆم ديم.

تاريكه، سيره هه لگيراه، به رخ تيبه ر بووه، هاويز كراوه، مه ر و به رخ تاسه يان تيكشكاوه و له كار ه كاوتوون.

پووره خه رامان له سه ر به رماله، به گريئ قامكه كانئ ئه للا ئه للا ده كا. مام حه سه نئ ميردى نويزئ شيوانى خو يندوو، لائ سه رووى ماله وه پاليداوه به ده سته نوينه وه، قه نه ده كيشئ. كو انوو له قوژبنئ ماله وه ده سووتئ، ديزه له سه ر كو انوو ده كولئ. دوو كه لئ كو انوو، هه لم و هالاوى ديزه و دوو كه لئ قه نه، ماله كه ي تاريك كر دووه، به حال سو له ي لامپا ده نمره كه دئ. حه مه له حه وشه وه بانگ ده كا.

– مام حەسەن! ئېزىن ھەيە؟ مام حەسەن دەنگى ھەمە دەناسى. جۋابى ئەداتەۋە:

– ھاتى ھەمە گيان؟ ۋەرە ژوورۋى ۋەرە. ماندوو نەبى!

– ئيماندار بى مامە گيان خوا عافووت كا.

– ئەھمەدم نارد لە دووت، نەتدى؟

– بەلج ديم، نەھاتۆتەۋە؟ لەۋ قسانەدا بوون، ئەھمەد خۆ دە كا بە ژووردا، ھەمە لە بەرى

ھەلدەستى، ئەھمەد بە گەر مە بە خېرھاتنى ليدە كا. پوورە خەرامان لە سەر بەرمال ھەستاۋە،

ماندوو نەبىنى لە ھەمە دە كا، كوورە كوور دەروا بە لای شىۋ ھىنانەۋە. كورانى مام حەسەن و

بوو كە كانى لە تاقت كوردنى مەر و پاتال تەۋاۋ بوون، يەك بە دووى يە كدا ھاتوونە ژوورۋى

و ماندوو نەبىيان لە ھەمە كردوۋە.

شىۋ خوراۋە. بەھارە، خويىنجانە، خەۋ خۆش بوۋە، شەۋگار كورتە. ھەمە ھەستاۋە

پروا. مام حەسەن گوتى:

– ھەمە؟ ئىۋاران خۆت ۋەرەۋە كوورم، خەرمەن! ئافرەت! نان و پىخۆر و نانە سەگ

بۆ ھەمە سازكە، ئەگەر سەۋلە ھەيە، بۆ بەشدار زۆر باشە. پوورە خەرامان نان و پىخۆر و

سەۋلەي بۆ پىچاۋەتەۋە، ھەمە چارە كە نانى ھەلگرت و بەرەۋ مالا كەي خۆي

رۆيشتەۋە.

چوار ھەۋتە، ھەر ھەۋتەي لە مالى بەسەرچوۋە. ئاخىر شەۋى خاكە لىۋەيە.

شەۋگار ئاھىكى بە دەمەۋە نەماۋە. خەلك ماندوون، كەس خۆ ناگرى. ھەمە مال ئاۋايى

لە مالى سۆفى مېنەش دە كا.

يە كەم شەۋى مانگى گولانە. دارى ئاۋاتى دلى ھەمە ھاتۆتە بەر، لە پشكوۋتە.

مانگىكى رەبەقە ئەۋ شەۋە بە ئاۋات دەخۋازى. لە نىۋ ژوورە كەيدا دىت و دەچى، چۆتە

بەر ئاۋىنە تەماشاي خۆي دە كا، سەرۋملى چلكنە، ريشى ھاتوۋە، كوانوۋ دە كاتەۋە و ئاۋ

ۋەسەر دەنى. ئاۋ گەرم بوۋە، لەسەر سەر شۆر كە خۆي دەشۋا، لەبەر لامپاكە ريشى

دە تاشى دەستە جەلە كەي لە سندووق دەرھىناۋە، لەبەر شەۋقى لامپاكە دە بانكاتەۋە.

دەستى رانگوچۆخەي بووزوۋى شىنكى كۆن، سەر چۆكى رانك و ئانىشكى چۆخە كەي

شى بوونەتەۋە. كراسى سېرى سۆرانى دار، مليۋان نەخشۋا بە دەزوۋى رەش، دەسكارى

پوورە گولەيە. كەۋاي قەنەۋى مۆر، پشتوۋىنى چىتى رەشى گولۋ ورد، شەدەي رشەدار،

کلاوی سپی نه‌خشین، ئەمبار و ئەو باریان دە‌کا، لە ژووری سەری دایاندەنی و لە‌جی دە‌خزی.

ماوە‌یه‌که‌ ڕاکشاو. ئە‌مشان ئە‌وشانییه‌تی، خەوی لی‌ زراوه، رایه‌له‌ خە‌یالی ناوه‌ته‌وه‌ پۆی بیری تیوه‌ ئە‌دا:

– بە‌یانی مەر‌ بیتی پیتی دە‌لیم! بلێی چی‌ بلێ؟ ڕه‌نگه‌ پیتی خۆش‌ بێ! تا‌ ئیستا ه‌یچم پێ‌ نه‌گوتوو، خۆ‌ ئە‌و به‌ من نالی! دە‌زانم ئە‌و پیتی خۆشه‌. ئە‌گەر پیتی خۆش‌ نییه‌ بۆ‌ به‌ دە‌ممه‌وه‌ پیده‌ که‌نی؟ تا‌ ئیستا که‌وی به‌ دە‌م که‌سه‌وه‌ پینه‌ که‌نیوه‌! ئە‌ویش منی خۆش‌ ده‌وی، دل‌ ئاوینه‌ی دل‌، بە‌یانی له‌ رێوه‌ پیتی دە‌لیم! مۆته‌ی خە‌و نیشته‌وته‌ سەر‌ پیلووی چاوی، قورسی کردوو، چا‌و گە‌رمی خە‌وه‌.

که‌وی کراسیکی هاودا‌وینی له‌بەر‌ دایه، په‌لکه‌ ڕه‌شه‌ درێژه‌ کانی کراوه‌نه‌ته‌وه‌ و به‌ شانه‌ کراوه، له‌ گە‌ل‌ دا‌وینی کراسه‌ که‌ی له‌ ئە‌رز کینه‌ ده‌‌کا.

که‌وی له‌وبه‌ری چۆمه‌ که‌وه‌ وه‌ستاوه‌ و ئامیزی بۆ‌ گرتۆته‌وه‌. چۆم هەر‌ دی‌ و زۆرتەر‌ ده‌بی، ئاوه‌ که‌ ئە‌وندە‌ ڕووناکه‌ چاوی له‌به‌ری هه‌لنایه‌. همه‌ ده‌یه‌وی بچێ‌ بۆ‌ لای، ئا‌و بو‌ار نادا. بانگی لیده‌‌کا، ه‌اره‌ی ئا‌و به‌سەر‌ ده‌نگی همه‌دا‌ زاله، له‌ گیانی ده‌بووری خۆ‌ له‌ ئا‌و ده‌خا. چۆم بووه‌ به‌ ده‌ریا! هەر‌ ده‌روا و ناگاته‌ ئە‌وبه‌ر! شه‌پۆ‌ل هه‌لیده‌ گری‌ به‌ره‌و شوینه‌واریکی نه‌ناسراوی ده‌با. همه‌ له‌ ئا‌و ده‌په‌رپه‌ته‌وه‌. که‌وی له‌ دوور وه‌ستاوه، با‌وه‌شی بۆ‌ گرتۆته‌وه‌. همه‌ هه‌نگاو هه‌لده‌ گری‌ ب‌روا، لاقی یاری کار‌ نییه‌! ئە‌ژنوی دنووشتینه‌وه‌! ئە‌رز بۆ‌شه‌ له‌ ژیر‌ پیندا، قووتی ئە‌دا! ماندوو که‌له‌ لا‌خۆی ده‌گه‌یه‌ننه‌ که‌وی! نزیکه‌وته‌وه‌، ده‌ست بۆ‌ لای‌ یه‌ک‌ درێژ‌ ده‌‌کن. سەر‌ په‌نجه‌یان لیکده‌ که‌وی، گینژه‌‌لوو که‌یه‌ک‌ هه‌لده‌ کاتی، وه‌ک‌ با‌برده‌له‌یه‌ک‌ که‌وی ده‌رفینی! همه‌ چاوی لیه‌ که‌وی له‌ سەر‌ شاخی گیس‌اوه‌ته‌وه‌، وه‌دووی ده‌ که‌وی. کیتو ئە‌وندە‌ به‌رزه‌ که‌س ناتوانی لپی‌ وه‌سەر‌ که‌وی! با‌ کراس و پ‌رچه‌ درێژه‌ که‌ی ده‌شه‌ کینینه‌وه‌. همه‌ هه‌ست به‌ که‌وتنی که‌وی ده‌‌کا به‌ چنگه‌ ک‌رپی‌ له‌ کیتو وه‌سەر‌ ده‌ که‌وی، نزیکه‌ بۆ‌ته‌وه‌، ده‌یه‌وی ده‌ستی ب‌گری، همه‌ پیتی له‌ سەر‌ به‌رد ده‌خزی، له‌ تاش‌ به‌رده‌بیتته‌وه‌، یه‌ک‌ به‌ خۆی ها‌وارده‌‌کا! له‌ ده‌نگی خۆی به‌ چه‌شنی راده‌په‌ری‌ که‌ چا‌و ده‌ کاته‌وه‌، له‌سەر‌ جی‌ به‌ پیتوه‌ وه‌ستاوه‌! ما‌وه‌یه‌ که‌ بێ‌ ته‌‌کان وه‌ستاوه، ده‌له‌رز، عه‌به‌ساوه، گه‌رووی وشکه‌، هه‌ناسه‌ی سواره، له‌شی له‌ ئاره‌‌قدا خووساوه، چاوی له‌ ڕه‌شه‌وه‌ دی، سەری گینژ‌ ده‌خوا، له‌ سەر‌ جی‌ داده‌نیشی، ورده‌‌ورده‌

وه هؤش دیتته وه، نیوی خودا و پیغه مبر دیتی، گری لامپا که هه لده کیشی و بیر له خه ونه که ده کاته وه:

– خوايه به خیری بگیری! نهو خه وه چی بوو؟! به ناوه که دلخوشه، به کراسه سپیه که ی کهوی نیکه رانه! نهی نهو بایه چی بوو؟! نه کا کهوی له من دوور کهویته وه؟! یا خوا خیر بی، سه ده قه ره تی به لایه، سه ده قه ی بؤ ده کهم. دلخوشی خوی ده داته وه، ده پواته حه وشه، ناو ده خواته وه، دیتته وه ژووری ده خه ویته وه.

به یانیه، ولات پروناکه، دؤست و دوژمن لیک ده کریتته وه، کهوی به دنگی مه ر رویی همه له خه و راده پهری، خؤ کؤ ده کاته وه، دیتته ده ری. له جیره ی ده رگا، کویخا وه خه بهر دی گوتی:

– کهوی! توی؟

– به لی منم، مه ر رویی ده کا.

– نان و پیخوره کهت له بیر نه چی کچم، به همه بلتی ئیواره بیتته وه بؤ ئیره، نؤره ی خؤمانه. کهوی مه ری له حه وشه کردؤته ده ری، خوی گه رپاوه بؤ نانه که. مه ری بی خاوه ن دوور له کولانه وه وه ده رده کهوی، همه له په چه وه چاوی لیه. مچور کئی وه ک هه وره برووسکه به له شیدا دی، پشتی ده له رزینی! بهر چاوی تاریک بووه!

– نهی کهوی کوا؟! خه وه کهم به راست نه گه ری؟! بی ئیختیار روو ده کاته مه ری بی خاوه ن. همه گه یوه ته نیو کؤلان، کهوی له سه ری کؤلانه وه وه ده ر ده کهوی. همه هیز و گور ده گریته وه، له جیی خوی وه ستاوه، کهوی به ره ورووی دی، لیک نریک بوونه ته وه، چاویان له چاوی یه ک بریوه، چاو له تروو کان کهوتتوه، خویان له نیو گلینه ی چاوی یه کدا ده بینن! کهوی به شه رمه وه ته ماشای ده کا، بزهی جارانی له سه ر لیوه، بزهی تیکه لای له ره ی لیوه. همه بووه به په یکه ره! عه به ساوه، قسه ی له بیر چؤته وه! کهوی دهستی به پرئسکه نانه وه درئژ کردؤته وه، همه دهستی به ره و لای نان ده کیشی، چاره که نان به دهستی هه ر دوو کیانه وه یه، همه له ژیره وه په نجه ی گرتوه ده یگوشی. کهوی به دم بزهی له رزؤ که وه گوتی:

– ئیواره وه ره وه بؤ مالی ئیمه، په نجه ی له نیو په نجه ی همه ده رده کیشی، به په له به ره و مال ده پواته وه.

خۆر و بان له هه مو لایه ک که وتوو. که وی مات و گیزه! ده لئی که وی به فره و پلاری راوچی وه سهر کشاوه! کار که وتوو به سهر کاردا، دهستی ناچیتته هیچ کاری، حاله تیکی سهر رووی لی ناوه! ده لئی نه خو شه! دلّه خور په یه تی! ده له رزی! بی هیزه! لیوی باری گرتوو، نه ژنوی ده له رزی! ده لئی ناوکی که وتوو! برسیه تی، ئیشتیای هیچ نابا! بی ئوقره یه، هه ست به شادی ده کا، نیگه رانه! خو شی له خو ی ناگا!!

بۆره ی مانگا و گو یلک که وی هی ناوه سهر خو. دهستی داوه ته مانگا دۆش، به ره و ته ویله ده روا، گو یلک ده کاته وه، ده یخاته بهر مانگا و گو یلکه ی ده کا، مانگا شیر ی داداوه، گو یله وساری گو یلک ده گری. له بهر ده می مانگا ده یبه ستیته وه، مانگا دوشی ناوه ته به ینی ههر دوو رانی و له ژیر گوانیدا رایگرتوو. خوشه ی شیر و هاره ی مانگا ره ش که وی خستوته بیر ی لاواندنه وه ی مانگا، به سۆزی دهردوونه وه ده لی:

ئهی نایه، وه ی نایه، دهنگی چوو که له سواره که ی خو م نایه،

شهر ته ئه گهر بیته وه له وی کاوله حه سایه،

بۆی هه لده گرم کلیلی ته وقان، ته له سمان،

گواران، کر مه کان، زه به رجه دان، یاقووتان،

هه تا غه وه سه که ی مال له به غدایه،

بۆمان ده کا هیمه تی له گه ل ئه وی تکایه،

ههر وه کو باخچه ی کور ه فه قیان.

سێ شه وان به شه وی پاییزی، سێ رۆژان به رۆژی به هاری،

به نوو کی قه له می لی بکاته وه متالایه.

شیر و کهف له مانگا دۆشه وه وه سهر که وتوو. که وی مانگا دوشی له ژیر گوانی مانگا ده ره ی ناوه، گو یله وساری گو یلکی کردۆته وه، گو یلک تیه ر بووه. کوانووی حه وشه ی کردۆته وه، شیر ی وه سهر ناوه، که وتۆته بیر ی ئاو هینان.

دوو گۆزه ی ده ست داوه تی، ده روا بۆ کانی. دهسته یه ک ژن له سهر کانی، بهر پلووسک چۆله، که وی سلاو ده کا، گۆزه ی وه بهر پلووسک داوه، گۆزه پر بووه، که وی بی ویستان ده گه ریته وه. ژنان چاو له یه ک ده کهن، فامی خیزانی فه یزه در یژ به توانجه وه گو تی:

– کچی قهرالی فهره ننگه! دایک خۆره ننگ! ئه یه پرو خۆ ده عیه ی نه هینا لامان راوه ستی!
 وانه دراوه بدوورد ریته وه! کچه کو یخایه! زارای خیزانی فه تاحه کو یر ده نیتته پالی فاتم:
 – جا دایکم بۆ به ده عیه نابی؟! ههر چاکه سلاویش ده کا! تاقه کچی کو یخایه،
 ئاغاو کو یخای ئه وه دئیته ههر خۆیه تی، بکوژ و بهر ههر ئه وه، بلئی تیژ، تیژه، بلئی کول،
 کوله. مینای حاجی قادر دهسته خوشکی (کهوئی) به، له وه قسانه قه لس بووه، له زارا
 وه جواب دئی.

– بۆ بوختان ده که ی خات زارا؟! ئه سقهزا کهوئی ئه وانه ی نییه، داخوا چۆنه!
 پوور ئامان گوتی:

– ئه ونده ی له سه ر مه رۆن! به شه ر تاو تاوه، دهنه کهوئی فیز و ده ماری نییه، زۆر
 خۆش مه شه رفه، کهس سلاوی پیش سلاوی ناکهوئی، داده ی زارا! ئه وه گۆزانه بنی سه ر
 شانم، ئیستا شیره کهم هه لچووه.

مینا کهوئی له سه ر کانی کز هاتبووه بهر چاو، به بیانوی کاره وه چووه مالی
 کو یخا و له گه ل کهوئی له حه وشه ویتان. مینا سه ری قسه ی وه در خستووه کهوئی
 ده دوینئ:

– له کانی کز هاتییه بهر چاوم؟! ئه وانه ی لهو ی بوون، تیت گه یوون! نه خۆشی؟
 – نه وه لالا.

– ئه ی بۆ کز بووی؟ ئیستاش مات دیاری! بۆ دهنگ ناکه ی من تۆم ناسیب، شتیک
 بووه! له منی ده شارییه وه؟ خۆ من هیچ له تۆ ناشارمه وه، تۆ خودا چی بووه کهوئی؟
 کهوئی به بزه وه گوتی:

– مینا گیان! ئاخری بۆم ده رکهوت ئه ویش منی خۆشدهوئی! مینا چه پو کینکی دا به
 سه ر (کهوئی) دا، به پینکه نینه وه گوتی:

– ئه ی داوه شینی دێله گه وجه! نه مگوت شه رم ده کا؟ به قسه ی منت نه کرد؟ دهنه
 حهوت زه مان بوو پیم راگه یاندبوو، تۆ ههر ده تگوت با ئه و بلئی، ئاخری ئه و گوتی، یان
 تۆ؟

– هیچمان! من لیبروانه گوتم پیتی ده لیم، به لام ئه وه ده ستی پیش خست به بیانوی
 نان وه رگرتنه وه ده ستی کوشیم! نازانی چیمان به سه ر هات کچه تیوه نه بی له وانه بوو له
 شه رمان بمرین! هیچمان قسه مان بۆ نه ده هات! من ده ستی خۆم له بیر چووبووه، قسه م له

بیر نه مابوو! ناخوری بی قسه و باس له یه ک هه لبراین، ماوه ته وه ئیواری، ناخر دیتسه وه بو مالی ئیمه، جا نازانم چونی له گهل بدویم؟ زور ده ترسیم مینا گیان!

– ده لینی من پینی بلیم؟

– نا، خۆم ده مهوئ قسه ی له گهلدا بکه م، قسه م زوره، ئه وه ی خۆم ده مهوئ، تو نازانی پینی بلتی، ده بی زور به پاریز بین، نایی پیمان بزانی، دایمه عه تا وه ک دال به سه رمه وه به! فه یزه دریزی کردووه به گژمدا، وه ک سیبه ر له گه لمه! زارا روژ نیبه به رو کم نه گری و پی م نه لی! ناغا تا ئیستا سی جار باو کمی بانگ کردووه، داوام ده کا! ده بی زور به پاریز بین، من وه ک هه نگوینی نیو پیسته سه گ وام، هه ر که س ده ستم لیدا گلاو ده بی! زور ده ترسیم مینا گیان! خوشم نازانم چی بکه م؟! له گهل که سی پیوه بووم هیچی له گهل نا کری! که ل به موویه ک به نده! زور ده ترسیم ئه و خوشه ویستییه ی من و حه مه بی ئاکام بی، به لام له گهل دل ده لئی چی؟ بیته بزانی ده یکوژن، نازانی له گهل کی که له وه کیشی ده که یین؟ له گهل هه مزه به گ!! له بهر ئه وه یه ده لیم خۆم ده بی قسه ی له گهلدا بکه م. له به یانیه وه ئوقره و هه دادانم نیبه. تو له لای حه مه هیچ مه در کینه، ئه گه ر پیویست بی، خۆم پیت ده لیم، ئه و ده م قسه ی له گهل بکه. ئیستا پرۆ بزانی چۆن ده بی.

ئو روژه هه تا ئیواری کهوئ حه جمانی نه بوو، ساتی لی بیوو به روژ، روژی لی بیوو به مانگ.

لاره سیبه ری کینه به رداویله وه سه ر کانی توو کشاوه، دلی گر گرتووی کهوئ فینک بو ته وه، چاوی هیوای له ئاسوی کیه. پیشه نگی مینگه له ئاسوگی کیه به رداویله وه سه ریان هه لداوه، مه ر گوئی له کاره ی به رخه، ده کارینن، کهوئ له بهر هه یوانه وه چاوی لیبه، مه ر سه ره و خوار ره و ده که ن، ده رژینه نیو دی، کهوئ هه لکیشی هه لکیشاوه، ده رگای حه وشه ی گرتووه، مه ر به سه ر ده کاته وه، مه ر ته واون. ده رگای کوز ده کاته وه، مه ر و به رخ تیکه ل ده بن.

تاریکانه، کاره له دپوه نایه. کهوئ له حه وشه خۆ به کاره وه ده خافلینن، کوخا که ریم له سه ر به رماله. نازه نینی خیرانی خه ریکی شیو ساز کردنه. ته قه له ده رگاوه دی، دلی کهوئ داده خور پینتی! به په له خۆ ده گه یه نیتته بهر ده رگا و ده یکاته وه، به دلّه خور په وه گوتی:

– ماندوو نه بی! بو وا درهنگ هاتییه وه؟! مالی ئیمه ت پی خوش نیبه؟ حه مه به په شو کاوییه وه گوتی:

– من له بهر ئيوه شوانم، له بهر تو كهوئ گيان! جيرهئ دهر گالنيكيان دوور ده خاتمه وه، كوئخا ژن بوو هاته هه يوان. همه گه يوه ته هه يوان، كوئخا ژن ماندوو نه ييني ليده كا، همه جواب ده داته وه، كوئخا گوئي له دهنگي همه يه، بانگي ده كا.

– همه! هاتوويه وه؟ وهره ژوورئ وهره. همه به شهرمه وه سلاو ده كا، كوئخا ماندوو نه ييني پئ ده لئ، كهوئ و داكي هاتوونه ژوورئ، كهوئ كهول و كاسه و ديزه چيشتي هيناوه ته بهر ده ستي داكي، كوئخا ژن چيشت تيده كا، كوئخا به بيكه نينه وه گوئي:

– نازه نين! چاييمان هه يه؟

– به لئ ده مم كردوو. كوئخارووي كرده همه گوئي:

– همه گيان له كاره كهت دلخوشي؟

– تو سه لامهت بي، دلخوشم.

– وه ختي مه ره بيره نه هاتوو ه؟ سال دره نكه!

– نه مسال بهرخ كور په يه، پاييز دره ننگ بهران له مه ر كرا، ده ترسيم بهرخ تريفه بي، له م روژانه دا ده ست پنده كه ين. همه سه ري داخستوو له شهرمان سوور هه لگه راوه كوئخا بي ده نكه، هيج نالي.

شيو كراوه، چاي به ميژوه خوراوه ته وه. كهوئ قاپ و كهوچكي بردوته حه وشه ده يانشوا. همه هه ستا بر واته وه، كوئخا ژن نان و پيخوري به ياني بو پيچاوه ته وه، ده ستي داوه ته نان و ده رواته ده ري. كهوئ به بونهئ دهر گال داخستنه وه به دوويدا ده روا. همه له و ديوي دهر گاي حه وشه يه، كهوئ له ديوي حه وشه وه به سرته گوئي:

– برؤ! ئيره بو قسه كردن نابئ، به ياني له ميرگه گه وره چاوه ريم به. كهوئ دهر گاي

پتوه دا، همه به دلخوشييه وه روشتوته وه.

دوو كينوى سەر بەرز و پڕ ھەلدێر و ڕەوھەز، زەرد و ماى ھەزار ئەشكەوت و كانىيە بەردىنە، شىو و دۆلىكى بە ساميان پىنكھىتاوھ و سالىانى سالە، قەلا و پشتىوانى پىساوانى ئازا و بەجەرگى ئەو مەلبەندەن.

داوينى ئەو دوو كيوە، دەشتىكى پانوبەرىنە، ئەو دەشتە ھەموو سالىن لە وەرزى بەھاردا دەزىتەو، گىاى دوورين دىنى، مېرگە گەورەى كوئىخاكەرىمە.

چۆمى بە مابەينى مېرگە گەورە و ئاوايى كانى توودا دەروا، ئەمبەرئەوبەر يىيى خۆرەس و گزىچارە لە سەرپا ھەتا خوار تازاواوھ لىنكىداوھ، تىرى تىنچى. لە باران براندا ئاوى چۆمە كەم دە كا، ھەر زناوى خۆى دەمىنى، ئەویش لە چەند لاوھ بناوانى لە بەر ھەلدەبەستن، چۆرپاي لىدەبرن.

ھەتاو ھىدى ھىدى ترووپكى ھەزار ئەشكەوتى بەرداوھ. مىنگەل بە لانسارى كانىيەبەردىنەوھ پەلى خستووھ، گەلاز لە كەوانەيە، ورجە و بۆرەئەمشان و ئەو شانيان گرتووھ. ھەمە لە نزىكى مېرگە گەورە، خۆى داوھتە پەناى گابەردى، چاوى چاوەروانى برىوھتە كوئىرەپى ئەوبەرى چۆمە كە. چاوەروانى گىژى كردووھ، ئاو بە چاويدا دىتە خواری، بە لىكەى شەدە كەى دەسىرئى. پۆلى گولى زەرد سەرەنجى راكيشاوھ، مېش ھەنگوئىنى لە سەر پۆلە گولە كە دەنىشىتەوھ، بە سەرياندا دەگەپئى، بەپىن تىسكەنە بارىكە كانى ھەلالە كۆ دەكاتەوھ، ھەلالە بە پىنەويە گزمولە بووھ، بار تەواوھ، ھەنگ دەفرئى، ھەمە چاوى لئ ناتروو كىنى، مېش ھەنگوئىن بوو بە خالىك و ون بوو.

مەر لە لووتى كىو گەراوھتەوھ، بەرەو كانىيە بەردىنە سەرى پىنەناوھ، وەختى چىژتاوھ. ھەمە بىن ئوقرە لە پەناى گابەردەوھ ملە تاتكىيەتى. ئەژنۆى سەر، رانى تەزىوھ، مىلوورە دە كا، خۆ لە سەر پىن ناگرئى، مەر گەيوھتە سەر ئاو.

ئاۋى كانىيە بەردىنە لە ژېر گاشە بەردىكى سېي گەورەو ھەلدەقولى، ئاشگىرى
ئاۋى لەبەر دەروا. ئەستېرىكى گەورە و قولى لە بەر ھەلبەسراو، ئەستېر پېر بوو،
پۇنگى خواردۆتەو، جۆگە پرمومەندە، ئاۋى ئەو كانى و ئەستېرە بە تەنيا ھى فەيزە
درېژە.

ھەمە ھىوای ھاتنى كەوئى لە سەر دەر کردوو، لە پەناى گابەرد ھەستاو، قەلس و
توورەيە، خۆى داوہ بە سەر گوچانە كەيدا و چەناگى لە سەر پىشتى دەستى داناو،
خەيلاوى چاۋى بېرپوئە بەر پىي. رۆژ دەرەنگە، سىبەر كورت بۆتەو، قاوہ لىتوونىكى
دەرەنگە، بەر قەنەى نەخواردو، برسى و تىنوو، گەرووى وشكە، لىئوى بارى گرتوو.
چاۋى بى ھىوا لە ئەرز ھەلدەبرى و دەرپوانىتەو كۆپرەرى، رادەپەرى! خۆ لە سەر
گوچان راستدە كاتەو، بارى لىئوى بە زمان تەر دە كا. دەيسرپتەو، گەرووى پاراو
بۆتەو، بزە دەزىتە سەر لىئوى! لە پەناى گابەرد خۆ مات دە كاتەو.

سروش پەنگى گۆرپو! ھەموو شتىك جوان! ھەموو دەنگى خۆشە! نىرە كەوئىك
لەسەر تاشە بەردى دەخوئى، پاش بانگ لى ئەدا، خوروش دە كا، ھەست رادە گرى، بى
ئۆقرە ئەم بەردوئەو بەرد دەفرى، دەخوئىتەو، بانگ ھەلدەدىرى و ھەست رادە گرىتەو.
ماكەوئىك لە داۋىنى ھەزار ئەشكەوتەو جواى داو، پىرەو بە خوئىندەو
تىھەلدە گرى. نىرە كەو گوى لە دەنگى ماكەو، دەفرى، لە نىرەك ماكەو دە كەوئى و
بانگى دەخوئى، ماكەو جواب دەداتەو، بە پىرەو بۆ لای يەك دەرون، بە جووت
دەخوئىن، نىرە و مئو پىكدە گەن، بى دەنگ بوون.

كەوئى بە دەم گيا ھەلكەندەو گەيوئە ناوہ راستى مېرگە گەورە، بەرەو بنارى كىو
دى. ھەر ھەنگاۋى كە نىرەك دەبىتەو، ھەمە زياتر ھەست بە لىدانى دلى دە كا. كەوئى
لە بنارى كىو، ھەمە بە بنە بەردەو خۆ نىشانئەدا، كەوئى ھاوار دە كا!
– دانىشە مەيە دەرى، لە نىو دىوہ دەتېنن. ھەمە خۆ مات دە كاتەو، كەوئى چاۋى بە
دەوروبەردا دە گىرى، بەرانبەر بە ھەمە لە سەر تەختە بەردى دادەنىش، سى چوار ھەنگاۋ
لە يەك دوورن.

ھەر دوو بىدەنگ چاۋيان لىك بېرپو! تاساو و عەبەساۋن! چاۋ لە يەك ناتروو كىنن،
بزە لە سەر لىو دەلەرزى، بزە زگماكە! چاۋ بوو بە دەريا و شەپۆلى شادى ئەدا، دل بوو

به ئهسپى سهر كيش، مه يدانى سينگ تهنگه بۆ رمبازينى! دهنگى لهرزۆكى هممه، وه كو دهنگى ژيى تار بى دهنگى دهشكىنى.

- بۆ درهنگ هاتى؟ گوتم تازه نايهى. كهوى چه پكى گولى سيوهه زهره و سوورى به گيا قومامه به ك بهستوه، به نازه وه بۆنى ده كا، گوتى:

- چاوهه رى بوون ناخۆشه؟ زۆر چاوهه رى بووى؟

- قهيناكه، خووم پيگرتوه، سى ساله من چاوهه رىم، ده زانى له كهنگيوه كه ويگيان؟

- ئا، له وه دهمه وه كه من به هيوام! له شهوى قورشيلا نه كهى مالى باپيرمه وه.

- باشه، من نه مه ويهرا، تو چى؟

- تا ئيستا كچ به كورى گوتوه؟ جگه له وهش، ئه وهى من ده يزانه تو نازانى! من

ملۆزم هه يه! دايمه له سهرم قاسيدن! هممه بز ه له سهه رى لىوى تاساوه! نيو چاوانى ويكهيتاوه ته وه، به سهر سوورمانه وه گوتى:

- كى ملۆزمته؟

- هه مزه به گ، تا ئيستا سى جار خوازىنى له باوكم كردوه، داواى من ده كا، بۆيه

ده لىم تو نازانى، هاتووم باش حاليتكه م، ده بى زۆر وريا بين، نابى كهس پيمان بزانى هممه گه شه و نه شهى له بىر چۆته وه، سوورايى له ليويدا نه ماوه، به په شو كاوييه وه گوتى:

- هه مزه به گ داواى توى كردوه بۆ خۆى؟! كهوى قاقاى كيشا گوتى:

- نا! نا، بۆ عه تايكورپى، عه تا زۆرى بۆ هيناوه، زۆرى بۆ منيش هيناوه، رۆژ نيه زارا

نه كاته كه ولم، خۆ ناويزم، هىچ بلىم! هه ر ته فرهى ئه ده م. هممه وه ك شووشه تيكچرژاوه! لىوى به سهر ددانيه وه وشكهه لا توه، سهه رى بى ده سه لاتى به رداوه ته وه.

كهوى تىگه يوه هممه به وه قسانه تىكشكاوه، به پىكه نينه وه گوتى:

- بۆ رهنگت گۆراوه؟ خۆ به وان نيه! به خۆمانه!

- چۆن به وان نيه؟ ئيمه چيمان له ده ست دى؟ باوكت ده لى چى؟

- ئه و بلى چى؟! جارى ئه و يش هه ر ته فرهى له ده ست دى، به و بى نامدا! به لام خۆ

به وى ناكه ن!! گوتويه با بكه وينه پاييز، خۆ ناتوانى بلنى نايدهم، ده توانى؟

- ئه ي چى بكه ين؟

- له وه مه ترسى، من له تو ده ترسىم! بزانه ده تكورن، نابى بزانه.

- ئه ي ئه گه ر به زۆر رايان كيشاى؟ ئه و ده م چى؟

– مه گهر تو پياو نه بې!

– ناخر من چيم له ده ست دې كه ويگيان؟!

– كار گه يشته نهو جيگايه، ده پړوين، مه گهر تو نه وپړي! دنا من له گه لت ديم، بو هر كوئې تو بلې، همه بهو قسانه كه يفي ساز بووه، له لايه ن كه وپوه دلنيايه، رهنكي هاتوته وه سه رخو، سوورايي كه وتوته وه ليو، پي خوښه له ناميزي بگري و بزه ي سه ر ليو بمرئ! بې ئيختيار هه ستاوه، هه نكاوئ ده چيته پيشي. كه وئ ده نكي نه دا:

– له نيو دپوه ده تبين! ئابروومان ده چي! ئيمه يه كمان خوښده وئ، خوښه ويستي ئابروو بردن نيبه! ئيستا فه يزه دريژ چاوي ليه! له دئ وه دهر كه وتم مني دي، نه گهر بو نه وه منت خوښده وئ، من نيم، هيچمان له هيچ! همه بهو قسانه مورخي دهرئ! پاشه و پاش چووه جي خوي.

هر دوو كيان بې ده ننگ! همه وه ك توراوئ ته ماشاي كه وئ ناك! كه وئ چاوي له سه ر هه لئناگرئ، به هيوايه ته ماشاي بكا و به بزه يه ك ئاشتيكاته وه.

په پووله يه كي بال نه خشين له مابه نياندا، له سه ر پوله گوله زهرده كه نيشوته وه، بال لئ نه دا، همه چاوي له سه ر په پووله به مؤلق وه ستاوه، دلي له شويئكي تره! په پووله سه رنجي كه وپيشي راكيشاوه، به جووت ته ماشاي ده كهن، په پووله ده فرئ. كه وئ خو به خه تابار ده زاني، دلي شكاندووه. قاقا ده كيشي و چه پكه سيوره كه ي بو حوا نه دا ده لئ.

– زور دل ناسكي! له قسه كه ي من قه لسي؟ همه بې نه وه ي ته ماشاي بكا گو تي:

– تو له من دوو شكې؟ پيت وايه من له سه ر سوو كايه تيم؟

– نه وه للا، وام بزانيايه چو ن ده هاتم؟ نه گهر ده ننگم داي، له بهر خو ت بوو، ئاگات له خو ت نه بوو! نه تده زاني دنيا بهري به كو پوه يه، ده وري چ پاشايه كه! تو نازاني له گه ل كئ كه له وه كيشي و مله مله ده كه ي؟ دوژمنه كه ت زورداره! كه ل به موويه ك به نده! سه دي وه ك تو يان له چيني ديوار ناوه! چهند كه سيان بې سه ر و شوين له نيو بردووه! سه دي وه ك منيان به زور راكيشاوه! بووكي يه كشه ويان له باخه لي زاوا دهر كيشاوه! بووكيان له بهر دهر گاي مالي زاوا گيپراوه ته وه! كئ سه ر كيش بووه و سه ري هه لئنا بې، بې سه ريان كرددووه، باوكت چي به سه ر هات؟ نه وان شرتو گوميان كرد. من خه مي تومه، دنا من خو م به هي تو ده زانم، توش هي مني، هر له ئيستا وه خو م ده كه مه نه زرت، ته واوي وجودم پيشكه شي تو بې، توش بلئ.

– سەرۋىمالم پىشكەشت بى كەۋىگيان.

– بۇ دۇنيا بون، سۈيىدىش دەخۇين، قورعان دوورونزىكى بۇ نىيە، بە قورعانەى لە
مىزگوتى كانى توودايە، تا تۆ بە مىن قايل بى و ژن نەھىنى، حەلالى دىيام لى حەرام بى،
بە زۆر رامكىش، بەر لەۋە زاۋا دەس نوژى لىم بشكى، خۆم بكوژم، دەى تۆش بلى.

– بە قورعانەى تۆ سۈيىدىت بىن خوارد، تا تۆ مىرد نە كەى مىن ژن ناھىنم، چوست و
چالاک، ۋە ك تىرى سارده كەۋان بازراقە بەست، خۇى ھاۋىشتە باۋەشيكەۋىۋە!
دوو كۆترى سېى تەقلە باز لە ئاسمانى مىرگە گەۋرە تىكھالاون، بە دەم تەقلەۋە دىنە
خوارى، لە رووتەنى نىشتوۋنەۋە، نىرە خوار و ژوور بە جووتە كەى دە كا، بە دەۋرىدا
دە گمىنى و دەيسوور تىتەۋە.

ھەمە لە كەۋى جوى بۆتەۋە، چۆتەۋە جى خۇى. كەۋى سەر و دەسمالى شىۋاۋى
كۆ كىردۆتەۋە، نىۋە شەر و نىۋە ئاشتى گوتى:

– ئاى لە پىۋا! قەت باۋەريان بى نە كەى، خۆ مىنت خودار كىرد! تازە قەت باۋەرت پى
ناكەم. ھەمە چاۋى پىر بوۋە لە ئاۋ شەپۆلى شادى ئەدا، دەم بە بزەۋە گوتى:

– ھەر ئەۋەمان كەم بوۋ، ئەۋىشم تەۋاۋ كىرد، بى ئىختىيار دەست دە كا بە باخەلدا
شمشال دەردىنى و لىۋە دەنى بە لىۋىۋەۋە:

مىن دەلىم مال وىران ئەمرو تۆ خەم مەخۆ، كار بە خەمان پىكنايە، ئە گەر بەۋەى لە
مىن قايل دەبى، كەپرە چو كەيەكت بۇ دروس دە كەم، لە دارى، لە دار فندەقى، ھەلاشى
دەخەمى بە رەشە رىحانى، نەۋەللا بارنگى دە كەمەۋە، بالكى، قورەبانى دە كەمەۋە بە
فرمىسكى دەچاۋى، تەمەنا دە كەم لە خوداى گەۋرە و گران، يار لىم بەژنا بايە.

ئەمىن دەلىم مال وىران ئەۋە مەلايى، پىۋا چاكى، ردىن سېى، قسە زانى بىنرە لاي ئەۋ
بابە رىش شىنە داسىنەى مىن ئە گەر بە مالى دىنا داي چاكە، ئە گەر نەيدا، عالمى خودا بە
سەنگى سىام ھەلىنى سۈۋكەلە كۆچىكت لە گەل دە كەم بۆ لاي ۋەزىرە كەى مال لە
بەغدايە.

ئە گەر ئەۋىش مەسلە تىنى بۆ نە كىردىن.

ھەمە ئاغا لە بانە، سەيفەدىن خان لە سەقز، سەردار لە بۆكان،

ئە گەر ئەۋانىش مەسلە تىان بۆ نە كىردىن،

بە جووت لىكەى سۇرانى خۇمان ئاۋىزان دە كەين.

سەبر سەبر، نەرم نەرم، خاویز خاویز، دەچینەووە و لاتە کە ی پیرە بارزانێ.
 دوودلۆپ فرمیسک لە قوولکی بەر چاویدا قەتیس بوو، بە چەشنی پیلووی لە سەر
 یە ک داناو، دەلێی نایهەوی لیکیان کاتەو! بە بیرەوهری خۆی و شمشالە کە ی
 وەبیریان نایە تا ئیستا ئاوا بە کۆل و دل لێدرایی! دەیهەوی خەشی دلی بە کونی شمشالدا
 برژیتتە خوارێ، هیچی لە بیر نەماو! ئاگای لە دنیا نییە! خۆی، تەنانت کەویشی لە بیر
 چۆتەو! دنیا لە کونی شمشالە کە یدا دەبینی!

گە لاز بە هیترشەووە دادەوهرێ، حەمە وەهۆش هاتۆتەو، چاوی لیک دە کاتەو، لێوی بە
 لێوی شمشالەووە بەستووێ! پەنجە ی لە سەر کونی شمشال و شکیبوو! دەلێی پەیکەرە یە!
 کەوی لەوی نەماو! چاوی بوو بە بالندە یە ک ی راوی بە دووی نیچیری را کردوودا
 دە گەرێ، بازی چاوی حەمە کەوی هە لاتووی لەو بەری چۆمەووە راو کرد!
 گە لاز هەر دەوهرێ! حەمە سەر وەردەسوورینێ، لە پر وە کو بەرق گرتوو یە ک لە
 ناخەووە رادەتلە ک ی! ماو یە ک بییری بۆ ناکریتتەو، عەبەساو! دەلێی بەنگی خوار دوو!
 بەرە بەرە دیتتەو سەر خۆ و ئاشکرا لە گەل خۆیدا دەدو ی:

– ئای ئای! ئەشا ئەو نەدامە تییە! ئەو ئەو سە گبابە لەوی چ دە کا! ئەووە بۆ یە کەوی
 رۆیو، رەنگە ئەو سە گە درێژە ئیمە ی دیی، جا زانیبیتی چ بکەم؟! با بچمە لای بزانی
 دەراوی دەمی چۆنە؟

فەیزە درێژ هەر دوو لاتی تا پشت چۆ کە درێژە کانی هە لکردوو، لەبەر گونجە ی
 ئاو کە دانەویووە، خەریکی تۆپەوانە ی کیشی ئەستیرە کە یە، حەمە پێ و پێ و بۆک و
 نابۆک، لە پشتەووە چوو پێش، فەیزە ئاگای لەو نییە، حەمە لە نە کاو گوتی:

– ماندوو نەبی کا فەیزوللا، فەیزە لە دەنگی حەمە بە چەشنی داترووسکا،
 تۆپەوانە کە ی لە دەست بەر بۆو، ئاو بردی، بە پەشۆ کاویبەووە جوابی حەمە ئەداتەو.

– خۆت ماندوو نەبی کا کە حەمە! کورە خۆ خودارت کردم! سەد سالی دیکە بمرم،
 هەر بەو دەمرم! ئەو لە کوئووە وە ک مووروە غەیبی پەیدا بووی؟ حەمە سنوورێ
 کەوتۆتە دلی، دلنیا بوو کە ئەوانی نەدیو، بە وەرەزیبەووە گوتی:

– دوو لە رووی تۆ کە من ناساخم، پیم وایە سەرمام بوو، لە بەر بەرۆچکە ی ئەو گە
 بەردە راکشا بووم، لە میژە هاتووی؟ تۆپەوانە کە بە بنە دروویە کەووە گیرسابوو. فەیزە
 بەرەو تۆپەوانە کە دەروا، بە دەم رێوە جواب ئەداتەو.

– نەو ەللا تازە ھاتم، وات تۇقاندەم تۇپەوانە كەم لە دەست بەربۇو، چابوو بەو بنە
دروو ە گىرى كردوو، دەنا پە كەم دە كەوت، ھەمە بە تەوسەو ە گوتى:
– وەللا چاك بوو، بەز نەبوو دىتتەو ە! كورە جا ھەر شرە زۆرە.
– شرەم لە كوئى بوو لەم چۆلگە، مەگەر پاتۆلە كەم! ئەوېش ئەو ئاوە! خۆ بەوانە
چەنەبەرى ناكرى.

– ئەرى واىە، ئەمسال ئاو زۆرە.

– جا بە كارى چى دى، ئاوى زۆر زەوى دەوى، بە ناشكورى نەبى، زەوى نىيە.

– خۆ تۇ زەويت زۆرە كا فەيزوللا بۇ ناشكورى دە كەى؟

– ھەيە ھەى! زەوى؟ كامە زەوى؟ ئەو ە نىيە ەبە شىت داگىرى كردوو ە! كەس
ئاوئرى بە لايدا بكۆخى، شكاتى ئاغاشم لىكردوو ە، جوابى ئەوېش نادا تەو ە! بە شىتە شىتە
و ەبەرى داو ە. ھەمە لىي بە بىانوو ە، دەيەوى قەلسى كا، بە دەھۆو ە گوتى:

– كامە زەوى داگىر كردوو ە؟

– ئەو ە نىيە لە دى كۆن جووت دە كا!

– ئەو ە بۇ زەوى تۇيە؟ بە بىرەو ەرى من ئەوى چۆلە و ھى كەس نىيە، ئەو ەش بە
جىي خۆى، ئەوېش و ەك تۇ خەرچ و پىتاك و دەو دوو ئەدا، كورە لىي بەو ە، ئەو
بەستە زمانە بەو چۆلگەيە قايلە، بۇ لە كۆلى نايىو ە؟ فەيزە بە مۆرەو ە چاوى لە ھەمە
دە كا، بىن قسە و باس پىمەرە كەى نا بە شانىيەو ە، بە دووى ئاوە كەدا رۆيشت، لە دوور
ئاورىداو ە، گوتى:

– دەزانم تۇش لايەنى ئەو زمانلارە شىتە دە گرى، بزانه چۆنى لى دەستىنمەو ە.

٤

هه ورپکي چلکن له قيله وه سهری دهرهیناوه، وه کوو ئه ژدیهایه کی ههوت سهر گه زاره ده کیش، ده شریخیښی، قهف ده خوا، خو ده کیشیته وه، ده لرفینی، هه تاو به ئاسمانه وه هه لده لووشی و له بهر یه ک دهره ویتته وه، ههر سهرپکی ههوت سهری دیکه لینه پروی.

شریخه ی قه مچی ئاور، سینگی هه ور شق ده کا و له چاو تروو کانیکدا، هه تا چاو هه تر ده کا، ههریمی ئاسمان ده کاته ریبازی ترووسکه ی هه وره برووسکه و پاشان ده بیته ناله یه کی به سام و زراوی کویره کانیاں ده توقینی.

خو ناو که ی باران هیدی هیدی به رده تراویلکه ی شاخان ده شواته وه، ورده خیز به دم ئاوه وه ده خزینه نیو خر. له ههر ئاودرپکه وه، ده ستاوی ئاو خو ده کیشنه ماشیوی، ئاوی سه دان ماشیو ده پژیته نیو شیو، ئاوی سه دان شیو و دۆل یه ک ده گرن و خو ده کیشنه نیو چۆم و ده بنه ته وژمیکی به گور، ئه وه ی له رییدا بڼ رامالی ئه دا.

لافاو له کهنده لانه وه وه سهر که وتووه. بناری کیوی هیلانه چه رخه و ته پی قه لای ئاغای داوه ته بهر هیرشی شه پۆل. شه پۆلی په یتا په یتای لافاو، کهندی خستوته بن کهنده لان و تویژ تویژ دهریووخینی و قه لپه زه ده به ستی.

تایه ک له په نجه ره دوو دهریبه کانی کوشکی ئاغا روو به چۆم کراوه ته وه. شنه ی بای چۆم، جاروبار قژه ماش و برنجیه کانی هه مزه به گ ده شه کینی و تال تال له ژیر کلاوه توپیه سپیه که یه وه دهریاندینی و دهرپژینه سهر برۆ په یوه سته کانی. ته زووی ته ری و کزه ی با، موچورکی خستوته له شی، په نجه ره که پیوه ئه دا، شانه چه ماوه که ی به بالته ماهووته ره شه که یه وه هه لده ته کین، رووی کردۆته فه یزه درپژ و له سهره خو ده لی.

– ده ی ده ی! دلنبا ی که وی بوو؟ ره نگه راست بڼ! بویه ده لی میرد به عه تا ناکه م! ئه گه ر وا بڼ، کۆنه قین و شتی وا نه بڼ، خه لاتت ده که م، ئه گه ر درۆ بڼ چی؟ به سهری

بابم جهریمهت ده کهم. فهیزه لای دەرگاوه چۆکی داداوه، قامکه لاروویره کانی چهپ و چیر له سەر رانی داناوه، به پاریزهوه گوئی:

– قوربان! چهند ساله له خزمهت ئاغا دام، درۆم کردووه؟! من تازه بهو ریشه سپیهوه بو درۆ ده کهم؟! ئاغا خۆیان فهرموویان چاوم له سەر کهوی بێ، به چاوی خۆم دیم، دای به ئهزدا و سواری سهری بوو! چۆن درۆ ده کهم قوربان!

– ئهوهه تیوه کوری کتیه؟

– کوری مهحمودی حاجی برایمه قوربان، بله جهوال، ناوی همهیه، شوانی کانی تووه.

همهزه بهگ به بیستنی ناوی مهحمود گرژ بووهوه! وه کوو ژیی کهوان ویک هاتوتهوه، بهینی ههر دوو برۆی گرتووه و سهری بهرداوهتهوه، بیست و پینج سال لهمهوه هیری هاتوتهوه بیر:

– مهحمود! وهی بیژوو! چۆن له دهستم دهرچووی؟ کهس نهیزانی چۆن دهر باز بوو! چی به سهر هات؟! بو کوئی چوو؟ کئی دز کۆشکه بوو؟! دهرگایان بو کردهوه و دهستیان تیوهنا، دهناله کوئوه دهیتوانی ههلی؟ بریا ههر ئیواره بمکوشتایه، له خۆرا خستمه نیوه شهو، بلایی وا بوو بێ و عهده له خهیانهتی به من کردین؟ ههر ئهم فهیزه درێژه بوو گوئی عهده له خانم له گهل مهحمودی حاجی برایم کهینوبهینی ههیه، ههمزه بهگ بێ ئیختیار ههستاوه و بهروه پهنجهره که دهروا، چاوی بریوهته چۆم و خهیا لای دهروانیتته قهلهپزهی سیلاو، به ئهسپایی گوئی:

– فهیزه! چۆنت دیون، بێ درۆ و پتوهنان بیگیڕهوه.

– قوربان! ئاگام لیبوو کهوی له دی چوووه دهری، ههموو روژێ دهمدی دهچوو بوو گیا گوئیک، ئهوه روژه له گهل روژانی تر زۆر جیاوازی بوو، خۆی له دار و گول دابوو، دهتگوت دهچی بو شایی! سهر روومهته کانی وه ک گولاله سووریان ده کردهوه، زۆر ههله شه دیار بوو! بهملاو ئهولادا چاوی دهگیڕا، دهلین دار ههلینی سهگی دز دیاره، کهوتمه شک، دوورونزیک، بێ ئهوهی ئهوه بزانی، وه دووی کهوتم، ئهوه له چۆمه که پهرییهوه، من چوممه نیو دار و چۆم. چاوم لیبوو، ورده ورده، به دم گیا کردنهوه بهروه بناری کیو رویشت، من به نیو دار و چۆمدا پیشاو برم داوه، له خوار میترگه گهورهوه چوممه نیو بهرده کانی بهینی کانیه بهردینه و میترگه که و له بن بهردی خۆم هشاردا.

کهوی گه‌یشته نزیک گا به‌رده کهی ئەو سەری میتر گه‌گوره، هیندی به دەوری خۆیدا قوتە‌ی کرد، پاشان دانیشت، دیار بوو له‌گه‌ل که‌سیکدا قەسە‌ی دە‌کرد! خۆم شکم له‌حمە شوان بوو، ئاخ‌ر مەرە‌که‌ی له‌سەر کانیه‌ به‌ردینه‌ پالینی دابوو و خۆشی دیار نه‌بوو زۆری پێ‌چوو، ئە‌وه‌نده‌ی هاتوو‌مه‌ته‌ خزمە‌تی ئاغا، زیاتری خایاند، له‌پەر که‌سیک له‌بن گابه‌رده‌ که‌ده‌رپه‌ری و که‌ویی گرمۆله‌ کرد، سیگار کیشی به‌یه‌که‌وه‌ بوون، پاشان به‌ریدا و چوو ه‌جیگا که‌ی خۆی و ده‌ستی کرد به‌ شمشال لێدان. من هه‌ستم برۆم بۆ سەر ئاوه‌ که‌، ئاخ‌ر ئە‌ستیره‌ که‌ پر بوو و که‌لاری ده‌کرد، که‌وی ئاوری داوه‌، پیم وایه‌ منی دی، هه‌ستا و هه‌لات. ئە‌وه‌ی عەززی ئاغام‌کرد، بچ پاش و پیش بوو. هه‌مزه‌به‌گ به‌ره‌و فه‌یزه‌ گه‌راوه‌ و گوتی:

– خۆ نه‌تداوه‌ته‌ روویان؟ به‌ لای که‌سه‌وه‌ باست نه‌کردوو؟ فه‌یزه‌ بزه‌یه‌ کی خسته‌ سەر لیه‌ ئە‌ستوو‌ره‌کانی، دانی وه‌ ک شوولی چه‌په‌ر وه‌ده‌ر که‌وت، گوتی:

– هه‌ی بچ به‌لا بی! چۆن کاری وا ده‌که‌م! له‌سایه‌ی سەری ئاغاوه‌ پاروو ه‌ نائیکم هه‌یه‌، خۆت ده‌زانی کابرای ده‌وله‌مه‌ند، دوو له‌ رووی ئاغا، وه‌ک ژنی دووگیان، وایه‌، خۆ ده‌پاریزی، ئە‌ویش ئە‌و هه‌تیوه‌ رووته‌! هه‌یه‌ حه‌ی!! ئاغا هیندی سەری بۆ ده‌له‌قینی، بانگی ئە‌حمەد فه‌راش ده‌کا:

– ئە‌حمەد! چای بینه‌، ئە‌حمەد دوو چای له‌سەر که‌شه‌فی به‌ دوو قه‌ندانه‌وه‌ هینایه‌ ژوو‌ری، یه‌کیانی له‌پیش ئاغا دانا، ئە‌وی دی بۆ فه‌یزه‌. هه‌مزه‌به‌گ رووی کرده‌ ئە‌حمەد و گوتی:

– برۆ به‌عه‌دله‌ خانم بلێ ئە‌و ده‌سته‌ که‌واوپاتۆله‌ ره‌شه‌ به‌ کراس و پشتوینه‌وه‌ بۆ فه‌یزه‌ی بنپیری، ده‌ی فه‌یزه‌! کارت نه‌ماوه‌؟ فه‌یزه‌ له‌و ده‌مه‌وه‌ هاتوو ه‌ له‌سەر چۆک دانیشتوو، لاقی له‌ ژیریدا ته‌زیوه‌، ده‌ست داده‌دا و لاقی له‌ ژیری ده‌ردینێ، چوار میلیکه‌ داده‌نیشی، لاره‌ملانه‌ گوتی:

– گه‌وره‌یی بکه‌و ئە‌و زه‌ویانه‌م بۆ له‌عه‌به‌ شیت بستینه‌وه‌، ئاخ‌ر ئە‌و شیتته‌ زه‌ویی بۆ چه‌قوربان؟!

– باشه‌ باشه‌، بۆت ده‌ستینه‌وه‌، با به‌ره‌ جووت بینه‌ نیو، پاییز ناھیلیم دا‌یچینیته‌وه‌، به‌لام ئە‌وه‌ی ئە‌و داویه‌، ده‌بچ تۆش بیده‌ی، مه‌تله‌به‌م و دووه‌.

– بەلج قوربان، دەيدەم ئەحمەد فەراش بە دەستە جەلەو ھاتەو ھەتەو لە بەردەستى ئاغادا داينا. ھەمزە بەگ ھىندج جەلەكان ئەمبار و ئەوبار دەگا، گوتى:

– ئەو ھەش خەلاتى ئەمبارت، ئەگەر چوويتەو ھەتەو بە كويخاكەرېم بەلجى بى بۇ ئېرە، تۇ باسى ھىچ نەكەى، بە لای كەسېشەو ھەتەو نەيدركېنى، با ھەر خۆم و خۆت بزانىن، دەپرۆ. فەيزە ھەستاو، پىشتاوپىشت لە دەرگاۋە دەرواۋە دەرى، بە دەم پۆينەو ھەتەو گوتى:

– خۆم نۆكەرى ئاغام مەگەر گل لېم بېستى!

لەودەمەو ھەتەو فەيزە درېژ و ھەمزە بەگ پىكەو ھەتەو، ھەتەو لە دېو ھەتەو خۆيەو ھەتەو گوتى ناو ھەتەو كەلېنى دەرگاۋە و لە تەواۋى قەسەكانيان خالىبوو. ھەتەو كەمارى بىرىندار گىنگل دەدا، لېو لە ھەمە دەكروژى و بەردى لى بە بەدەگا، ھەتەو كەشېت لە مال دەردەپەرى، ھاتقوتە ھەتەو، باران ھەتەو دەبارى، رېژنە بارانە، ئېزنى پۆين بە ھەتەو نادا، دەگەرېتەو ھەتەو پىشتاوپىشت، چاوپىشت خۆش كەردنەو ھەتەو، ئەو رۆژە ھەتەو ئىوارە، لە ئىوارەو ھەتەو بەيانى ئاسمان چاۋى وشكەنو ھەتەو.

بەيانىيە، ئاسمان بە ھەتەو سې و پۇرگەوال گەوالە، كەو ھەتەو رۆژە، ھەتەو جاروبار لە كەلېنى ھەتەو ھەتەو مەتەو تەتەو دەگا، خۆ دەشارېتەو ھەتەو، لە لايەكى دېكەو ھەتەو سەردەردېنېتەو ھەتەو. كەژو كېو دارودەو ھەتەو ئاۋىنگى بارانيان لە سەرە، ولات زەلېو.

سەروى بانايە، گەلای يەختە بېيەكەى سەركانى، كانى تەو نابزوى، تەنەت بارىكە دوو كەلى سەربانى مالان لارە كە ناكەن.

ئاۋى باران لە گۆلكاۋ قەتېسە، كېنگە زۇنگە، بوورە قورە. دەشت و مەزرا چۆلە، نېو دى ئاۋەدانە.

دەستە دەستە و پۇل پۇل پياۋان لە بن دېواران كوزېلكەيان داو. ژان گۆزە بە شان لە رېي كانى دېن و دەروەن.

فەيزە درېژ، دەستەجەلەكانى ھەمزەبەگى لە بەردايە، لە بن دېوارى ھەتەو و ئاۋ دەستەكان، لە نىزىكى كانى ژان بە تەنبا دېت و دەچى. لىكەى سۆرانى بەرداۋەتەو ھەتەو، دەستى ناۋەتە بەر پىشتوینەكەى، بەردىكى ھەتەو شەپ داۋە و تەو سەرى دېوارەكەى دەبا و دەبېتېتەو ھەتەو. جار جار دەرواينتە خۆى! پاتۆلەكەى بۆى قولەيە، لە پىشتى قولاپەى ھەتەو، قۆلى كەواكەش كورتە، سۆرانىيەكانى بەرداۋەتەو ھەتەو ديارى نادا. تەماشايەكى

بن دیواری مزگهوت ده کا، کوئخا که ریم له نیو دهسته یه ک پیاودا وه ستاوه، فه یزه بانگی ده کا:

– هوی کوئخا که ریم! تا ئیره وهره! کوئخا ته ماشایه کی ماناداری پیاوه کان ده کا! مام ره سوول زور قسه قوت و جه فه نگییه، به ته وسه وه گوتی:

– برۆ بزانه هه مزه به گ چی ده فه رمی! نه وه ی به ده نگیکی به رزگوت، ژنان له کانی گویان لی بوو، ژن و پیاو دایان له قاقای پیکه نین. کوئخا گه یوه ته لای هه وزه که، فه یزه گوتی:

– من پاسپیراوم، پاسپارده هیچی له سه ر نییه! دۆینتی له تازاوا بووم، ئاغا فه رموی به کوئخا بلتی لایه ک له سه ری تاشیی، لایه که ی دیکه ی بیینته تازاوا. کوئخا بی نه وه ی هیچی جواب بداته وه، به ره وه دوا گه راوه و رویشته وه بۆ مالی.

– باریکه ریگا وه کو کویره ماریکی چلکن به نیو گرانه به ردی کیوه به رداوبله دا، مار پیچ تیهه لگه راوه و له ئاسوگی هووله کانه وه، ئاوا ی دۆلی دزان ده بی.

ئهم به روئه وه به ری دۆلی دزان دوو کیوی سه ره به رز و هه زار به هه زاری چل په ری و هه وت کانیا نه. تروویکی کیوی چل په ری ده پروانته هه زار نه شکه وت و کانیه به ردینه و چۆم. دریژیای کیوی هه وت کانیا، هیلانه چه رخی به رانه به تازاوا ی گرتوته به ر، نو ساوه به کیوی هه وته وانانه وه، ئه ویش بی پسانه وه دریژه ی هه یه. هه وت کانیا ن خودوود و که وشه نی کانی توو و تازاو و کانیه کویره یه، ئه و سی دیه ملکی هه مزه به کن.

دۆلی دزان قوول و دوورودریژه، به سام و پر شاخ و ره وه زه، سه ر سه وز و بژوینته، ئه مبه روئه وه به ری به دار قه زوان، قه ره چالووک، ته ره نییه و که ما و لو داپوشراوه، له هیتدی شویندا کویره ریی کویر کردۆته وه و ری به ماینه بۆره هه له ده کا.

کوئخا که ریم به کاوه خۆیه، رکیف لێنادا، بۆره گویی فیچ و کلکی داته پاو، له شی داهیزراوه، له قان له قان دۆلی دزانی پیاوه، له سه ر چۆمه. شه قلی لیته ی لافاوی رۆژی پیشووی شکاندووه و به لیژی ته پی قه لادا وه سه رده که وی.

قه لای ئاغا له سه ر ته پی به سه ر ئاوا ی تازاوادا سواره. ده ورانده وری ته پ به به رد دیواری رۆیوه به حه وادا، له دوولاره ده روزه ی تیکراوه، ناوه راستی ئه وه حه وشه گه وره، کۆشک و تالاریکی به رجه وه ن خۆشی لی دروستکراوه، میوان خانه و ئه نده روونی له نیو خۆیدایه، ته ویله

و به هاربه بند و عه مبار له دووری کۆشک ساز کران، له بهر په نجه ره و سه سه را کاند،
حهوزیکی گه و ره یه، ئاوه که ی له پشتی مالانه وه به گۆنگه کیشراوه و به کفاره له نیوه راستی
حهوزه که دا هه لده قولی، له چوار گۆشه وه، چوار یه خته بی سالیانی ساله ده شیننه وه.
ماینه بۆره لووتی ناوه به دروازه وه، کوپخا پیی له ئاوزه نگی دهرهیناوه، له غاوی
کردوو به قۆلیدا، له دروازه ئه دا. دهر که وان جوابی داوه:

– کیتییه؟

– منم مام عه لی، کوپخا که ریم، مام عه لی چل میرده له پشتی دروازه ده کیشیتته وه،
تایه کی کرده وه:

– فهرموو کوپخا که ریم، ماندوو نه بی.

– ئیمان دار بی مامه گیان، ئاغا له سه ره؟

– به لئی فهرموو، هۆی کا حه سه ن! حه سه ن مه یته ره له دهر گای ته ویله وه سه ری
دهرهیناوه:

– به لئی به لئی.

– وه ره ئه و چاره وه ییه له کوپخا که ریم بگره، ها برۆ. حه سه ن مه یته ره ماینه بۆره ی
کیشاوه ته ته ویله. کوپخا له پیشخانه یه، ئه حمه د فهراشی ناردۆته ژووری ئیزنی بو
بخوازی، ئاغا ئیزنی داوه، کوپخا له حوزووری ئاغادا ده سه ته وه نه زه ره وه سه تاوه،
هه مزه به گ به روویه کی خۆشه وه ئیزنی دانیشتنی ئه دا، کوپخا دانیشته وه، ئاغا به
پیکه نینه وه گوتی:

– ده ی کوپخا! با باسی خزمایه تییه که مان بکه ین! کۆتایی پی بینین باشه. وادیاره
باشی لی هه لئاستی، که ویت دواندوو له و باره وه؟ کوپخا کزومات و داماوه، بیر له
داها تووی که وئ ده کاته وه، به سه ره هاتی ژنه پیشوو که ی هه مزه به گی له بهر چاوه، بهر
له وه ی عه دله خانم بینتی، خه جیجی کچی مام که ریمی هینا بوو، دوو کچی لیی بوو،
چونکه کچه ره عیه ت بوو، ته لاقیدا، ئه ویش له تاوی منداله کانی شیت بوو و ئه و دئ و
ئو دئ ده گه را، هه تا ئه و ده مه ی مرد، منداله ور که شیتته شیتته وه دووی ده که و تن
هه مزه به گ لیی چۆته پیشی و ده ستی خستوته سه ره شانی و به بزوه گوتی:

– بیر له چی ده که یه وه؟ قازانج ده که ی! ریوی به پیرته وه هاتوو! پشت له به ختی خۆت و
کچه که ت هه لمه که، ئه بیته خانم! عه تا که وئی خۆش ده وئ، کاری مه که به زۆر رایکیشم، با

نەشەت نەشكى، تا ئىستا خاترم گرتووى، ئەمجارە دەبىتتە چوار جار خوازىبىنىت لىدە كەم، ئەمە
ئاخر جار بى، كەيفى خۆتە، دەلپى چى؟

– جا قوربان! كەوئى كەنيزى خۆتە! زاوا لە عەتابەگ و خزم لە تۆ باشتر؟ خۆت
دەزانى وەختى كارو كۆيۈرە وەرييە، منىش تەنيا بالەم، با بکە وىنە پايىز، كۆر كۆرى خۆت
و كچ كچى خۆتە، چۆن مەسلەحەتە، وابكە، ئاغا قاقا دە كىشى، بانگى فەراش دە كا:
– ئەحمەد! چاى بىنە. ئەحمەد چاى هېناو، دوو دەور چاى خوراو، كۆيخا لە سەر
ئىزنى ئاغا هەستاو، پىشتاوپىشت لە دەرگاۋە دەپواتە دەرى، چۆتە حەوشە، حەسەن
مەيتەر بۆرەى لە تەويلە دەر كىشاو، كۆيخا پىتى لە ئاۋزەنگى ناو، ر كىفى لىدا و لە
دەروازە وە دەچىتە دەرى.

پازدهی بانهمه‌ره، گهرمای زهویگولانه، دهشت و کیو تارای سروشتی به سهردا
 کیشراوه، گیا نیر بووه، مهر گوانی رازاندوته‌وه، بهرخ هه‌راشه، جه‌نگه‌ی مهره بیره‌یه.
 گاوس و مه‌شکه له خووس نراون، تال و خوئی کراون، سییا په‌ت و گوریسی
 تیبه‌ل‌کیشراوه، لۆله‌پ له گاوس و مه‌شکه خراوه، گرم و هۆری گاوس و مه‌شکه
 لایه‌لایه بو دلی کابان ده‌کا.

نیوه‌پۆیه، مهر له بیر دراوه و له دئ چۆته ده‌ری. هه‌وا گهرمه، سییه‌ر خوشه. مهر
 سه‌ریان له سییه‌ری یه کتر ناوه و ریچکه‌یان به‌ستووه. قه‌تاره‌ی مهر له ئاسوگی
 هه‌وله‌کانه. ده‌سته مهری قه‌راغی کویره‌ری له رمه‌هی سمی کویتته زنجیره‌ی ریچکه
 ده‌پسینن، سه‌له‌مانه‌وه. کویتته له ره‌وی میگهل قوشقی و کوره‌گویی وه‌ستاوه، گویی له
 سه‌ر نیو چاوانی تیژ کردووه، سم له ئه‌رز ده‌گوتی، پرمه و حیه‌لی تیکه‌له، هه‌لده‌سیتته‌وه
 سه‌ر پاشوو و ده‌حیلینن، له حیه‌له و کوپژنی کویتته، گه‌لاز له که‌وانه‌وه، ورچه و بۆره به
 دووی شوانه‌وه دا ده‌ورن، همه‌ سواری ناسیوه، عه‌تایه، ورچه و بۆره بی ده‌نگ ده‌کا،
 بانگی گه‌لاز ده‌کاته‌وه، گه‌لاز به ده‌نگی همه‌ ده‌گه‌رپته‌وه، کویتته له جیی خوئی سم
 ده‌گوتی، ری داناگری. عه‌تا بی له ئاوزه‌نگی توند ده‌کا، رکیف لی ئه‌دا، قه‌مچی
 هه‌لده‌سوورپینن، سه‌ری سی لیزگه‌ی قه‌مچی وه‌لاته‌رافی ده‌که‌وی و کیوته وه‌ک کیچ
 ده‌رده‌په‌ری. نال و بزما‌ری سمی، ناله له گرانه به‌رد هه‌لده‌ستینن، ترووسکه‌ی ئاوری نال
 و به‌رد له نیو تۆزی سمیدا پرشنگ ئه‌داته‌وه، سوار خوئی نووساندووه به زینه‌وه، له‌غاوی
 لی ده‌کیشن. کویتته گویی لوول و کلکی کلافه‌یه، سه‌ری ناوه به سینگی سواره‌وه، په‌ل
 ده‌گوتی، نووکی سمی وه‌ئه‌رزده‌که‌وی وه‌کو تۆپه جیر هه‌لده‌سیتته‌وه و به دم ره‌وته‌وه
 ده‌ست و پینی سه‌ما ده‌کا.

زین و له‌غاو قایشی سووری فه‌ره‌نگییه. ده‌سکه‌وسار، ره‌شمه و گولینگی له
ئاوریشمی زهر د و سوور و شین هۆنراوه‌ته‌وه و به نیو چاوان و لات‌ه‌راف و که‌فه‌لیدا شوږ
بوونه‌ته‌وه و به هه‌وای ره‌وت و سه‌مای دین و ده‌چن.

سوار قیتوقۆزه، موو خورمای و سوور کاره‌به، چاوی شین و قه‌وی قه‌وییه،
که‌له‌گه‌ت و تیشکه‌له‌به، ته‌مه‌نی بیست سال، بگره‌که‌متر، پیکه‌وتوو و به دیمه‌نه،
جلوبه‌رگه ره‌شه‌کانی به جارئ لیبی بووه به نه‌خش، کزه‌ی بای ره‌وتی ئه‌سپه‌ کویت
جاروبار ره‌شوه‌ی شه‌ده‌که‌ی به سه‌ر روومه‌ت و ته‌وئیلیدا دین و ده‌ییا.
ئه‌و دیمه‌ن و قه‌لافه‌ته‌ی عه‌تا، حه‌مه‌ شوانی خستۆته‌ گومانه‌وه و دل کرمیی کردوو!
به دل دوعای لیده‌کا:

– ده‌ی خوییه ئه‌و ئه‌سپه‌هه‌لیگری و ملی بکا به خرخال، ئه‌و درووی مه‌م و زینه‌چیه
له‌ من په‌یدا بووه؟! که‌وئ ئاوا بیبینی بلئی دل نه‌گۆری؟
عه‌تا گه‌یوه‌ته‌ حاندی حه‌مه، شه‌وقی ئاوینه‌ی سینه‌به‌ندی کویته، تیشکی خوری
گنپراوه‌ته‌وه و داویه له‌ چاوی شوانه و پرووی پی وه‌رده‌گیرئ. عه‌تا به‌ قینه‌وه‌ ته‌ماشای
ده‌کا، له‌به‌رخویه‌وه‌ گوئی:

– با بچمه‌ نیو دئ خه‌مت، ده‌خۆم! که‌له‌وه‌ کیشی له‌گه‌ل من ده‌که‌ی؟ له‌ به‌ره‌ی خۆت
زیاتر پی دریز ده‌که‌ی؟ پیت ده‌به‌رمه‌وه! بز نه‌جه‌لی بی، نانی شوان ده‌خوا! په‌له‌ مه‌که‌ با
بزانم راسته، کویته‌ به‌ ده‌م چه‌پۆکان و نه‌رمه‌ سه‌ماوه‌ مه‌ر و شوانی جئ هینشت، به‌لاره‌که
و پینچکه‌ی کینه‌ به‌رداویله‌دا ده‌رواته‌ خوارئ.

مالی مام حه‌سه‌ن چالیان ده‌ره‌هیناوه، ژن و پیاویان له‌ پشت مالان زمه‌ه‌ر پاک
ده‌که‌ن، مام حه‌سه‌ن و کویتخاکه‌ریم و حاجی قادر و سۆفی مینه‌ و مام ره‌سوول له‌ ده‌وری
گه‌نمه‌که‌ کۆ بوونه‌ته‌وه. له‌ پر له‌ رمه‌ی کویته‌ ئاوږ ده‌ده‌نه‌وه، قرچه‌ پی هه‌لده‌ستن،
عه‌تا بایه‌خیکیان ناداتی، به‌ پرتاو به‌ لایاندا تیده‌په‌ری.

سه‌ر کانی پر له‌ ژن، فاتی خیزانی فه‌یزه‌ دریز جل ئاو ده‌کیشی. زارای ژنی
فه‌تاحة‌ کویر خوری که‌میلاوی له‌ خووس ناوه، مینای حاجی قادر قاپ و که‌وچکی
خۆلمال کردوو. نه‌رمینی مام ره‌سوول په‌رۆ و پالی برازاکه‌ی ده‌شوا. که‌وئ به‌ دیار
گۆزه‌کانییه‌وه‌ وه‌ستاوه، مه‌حتله‌ مینا کاسه و که‌وچکه‌که‌ی ئاو کیشی. زارا له‌ نه‌کاو
هواوی لی هه‌ستاو:

– ئەپرۆ عەتا بەگ ھات! ھەموو ھەستاون، كەوئى رەنگى پەريو، مينا كەوتۆتە پەلە، عەتا كەوئى ديو، عەقلى لە سەر پەريو! چاوى ھىچ نابىنى، لە خوار ژانەو كۆيتەى پەراندۆتە نيو جوگە و بە نيوانياندا ركيڤ لىئەدا، چۆتە بەر پلووسكى كانى و لە بەر دەمى كەوئى ۋەستاو.

كۆيتە بىنى ناو بە ئاوى پلووسكەو، عەتا سوور ھەلگەراو، چاۋەشىنە كانى تەنگ بوونەتەو ۋە ھەوھەسيان لىدەبارى، زەق زەق دەرواننە كەوئى. كەوئى چاوى ترس و شەرمەزارى بەرداۋەتەو. ژنان بوونەتە پەيكەرە و مەتەقيان لىو نايە. عەتا بىج دەنگ ھەر تىبى دەروانى، كەوئى سەرى بەرداۋەتەو، دەروانىتە دەمى كۆيتە و ئاۋە كە، بى تەكانە. كۆيتە دەمى لە ئاۋ كەردۆتەو، زىادە ئاوى بن لەغاۋ دەجوئىتەو، كەفاۋ دەرژىتە نيو پلووسكە كە، دەپرمىنى، بە پاشووى مېشە كز دە كا و سم لە ئاۋ دە كوتى. ژنان لە ئاۋ و قور ھەلكشاۋن. عەتا دەم بە بزەو گوتى:

– ھىندى ئاومان بەدەيە كەوئى خانم! كەوئى لە شەرمان جواناۋ دەپىژى، جوابى پى نادرىتەو، مينا جام پەردە كا و دەيداتى، عەتا بە مورەو چاۋ لە مينا دە كا، بە پشتى دەستى دەدا بە ژىر جامدا، ئاۋ رژا بە سەر سىنگىدا، روو دەكاتەو كەوئى. كەوئى رووى ۋەپگىراۋ! عەتا ۋەك شووشە تىكچەرژا، بە سەر ئەسپە كەو دەلەرزى، قىن لە چاوى دەبارى! تا ئىستا كەس نەيتوانيو بەرھەلستى بوەستى و قسەى پەرچ بەداتەو! ئەوئىش لەبەرچاوى ژنان!! خۆ بە شكائ دەزانى، غوروروى زۇردارانەى ھانى ئەدا، بە سەر (كەوئى) دا دەگورئى:

– كچە تيوە بى شەرمە! نابى ھەيا بەكەى؟! خۆت بە چى دەزانى؟ بە كى دەنازى؟ بەو ھەتيوە شوانە؟ بە خودا دەيكوژم، لەبەرچاوى خۆت پەت پەتى پى دە كەم، ھالى بووى؟ كەوئى تف لە زارىدا ۋەشكبوو، مەرگى ھەمەى لە بەر چاۋ! بەدل بۆى دەگرى، چاوى لە مينا دە كا، مينا لە چاوى كەوئى ھالىيە كەوئى دەستى داۋەتە قولفى گۆزە، مينا گورجى گۆزەى لى ھەلىنا، كەوئى لە قولكى كانى ۋەسەر كەوت و بى ئاوردانەو، دوور كەوتەو، عەتا ۋەك بەزىوئىكەى سەر شۆرپانە سەرى كۆيتە ۋەردەسوورپىنى و لە جوگەى كانى ۋەسەرى دەخا، بە توورەبىيەو ئەسپى ۋەبەر ركيڤ داۋ، لە چاۋ تروو كانىكا، بوو بە بارىكە تۆزىك و لە دى دەرچوو.

مەر بە دەم لەو ەپرەو ە گە یو ە تە دۆلی دزان. نزیکی ە عەسرە، ەوا فینک بوو. مینگەل بەمبەر و ئەبەری کێودا پەلی ەلخستوو، شوانە لە سەر بەردی دانیشتوو و شمشال لێ ئەدا، مەر بە ەوا ی شمشال چەلیو. گە لاز لە سەر ووی مەر ەوو دوو سێ جار دەو ەری! و رچە و بۆرە لە قەراخ ەری، لە بن کەندە لانەو ە دەر دەپەرن، بە دەم و ەرینەو ە سەر و ژوور ەل دین. گە لاز لە قەدی کێو ەوو سەر و خواری بۆتەو، حەمە شمشالی لە لێو کردۆتەو، دەستی داو ە تە بەر چاوی، سواری لە ەو ە کانهو ە دی! بی گومان عەتایە. حەمە دەست بە گۆچانەو ە پینشاو ەری گە لاز دەداتەو، و رچە و بۆرە لە دەست دەر چوون.

سە گەل بە سوار گە یون. ئەملا و ئەو لایان لینگرتوو. حەمە بەرەو سەگ و سوار ەدە کا، گە لاز بە دوا یو ە یە. و رچە و بۆرە لە دوو لاو ە هیرش دەبن، کویتە لە هیرشی سە گەل شیتبوو، بە دەست و پیو ە بەند نابێ، سوار مەجالی لێ ەراو، دەمانچە ی بـر نووی دەر هیناو، تە قە یە ک، یە کی دیکە، سێ تە قە، برووسکە یە ک! نووزە یە ک! و رچە گرمۆلە بوو! لە قور ووسکە ی و رچە، بۆرە بەرەو دوا بۆو. حەمە بەرەو کە لاک ی و رچە دەروا، عەتا بەرەو حەمە ئەسپی تاو داو، پینشی پێ دەگری، حەمە لاتراسکە دەبەستی، عەتا پینشاو ەری دەداتەو، قەمچی لێ ەل دەسوو ەری، بە جینو ەوو گوتی:

– ەه تیو ە بەرە لایە! وات لێ ەاتوو ە سە گم تیبەر دەدە ی؟! قەمچی ئاوقە ی سەر و چاوی دە کا، حەمە خۆ لادەدا، پشتاو پش ت دە کشیتەو. عەتا رکیف لێ دەدا، تە پی داو ە تەو ە سەری. حەمە بە پش تەو ە لە بەر سەمی کویتە دا کەو توو. کویتە ەستاو ە تە سەر پاشوو، چە پۆک دادینیتەو، خۆ لادەدا. عەتا دە یهه و ئ ئەسپی وە سەر گیر ی. حەمە ەاوار دە کا:

– دەتەو ئ بمکوژی؟ چم کردوو؟ من بۆ سەگ لە تۆ دە کەم؟ وە لالا رۆحم ناگای لێ نەبوو. عەتا ەستاو ە تە سەر ئاوزەنگی، سپینی چاوی سوور بوو! خوینی لێ دەبار ی! دە گۆر ی ئ:

– رۆحت ناگادار نییە؟ ئیستا بی رۆحت دە کەم بیژوو: رکیفی لێداو، حەمە پاشە کش ی دە کا، یە ک بە خۆ ی ەاوار دە کا. گە لاز بە دەنگ ی ەاوار ی حەمە، ئاوقە ی عەتا بوو، سێ چوار ملای پیدای دی. عەتا لولە ی دەمانچە ی وەر گیراو ە تی. حەمە دە گۆر ی ئ:

– گەلاز ھەلى، دەتكوژى! گەلاز دوور كەوتۆتەو، عەتا پرووى دەمانچەى
 ۋەرسووراندۆتەو، ھەممە مەرگى لى مىوانە! گەلاز پىشتى لە عەتا گرتو، عەتا قامكى لە
 سەر پەلە پىتكەى دەمانچەى، ھەممە ھىۋاى مانى نەماو، ھىۋاى بە گەلازە! گەلاز لە
 بەرزايە، بە سەر سواردا سوارە، خۆى بە ئەرزەو مەلاساو، ھەر دوو گوتى ھىناو تە
 سەر نىو چاۋانى، ھەر دوو دەستى درىژ كرددو، سىنگى بە ئەرزەو ناو، پاشووى
 چەقاندو ۋە ھىزى خستۆتە شانى و ددانى لە رىچەو ۋە بردو، لە چاوتروو كانىكا،
 ۋە ك بالندە بال دەگرى و لە ئەرز بۆتەو، سىبەرى ۋە سەر ئەسپ و سوار كشا، سوارى
 لە سەر زىن ھەلداشت، دەمانچە لە دەستى عەتا پەربو، لە خۆلى دەگەوزىنى، كوتتە بە
 زىن و لەغاو ۋە بەلەسەى كىنو بوو. گەلاز نىشتۆتە سەر عەتا، ھەممە بە گۇچانەو تەپى
 داو تە سەر گەلاز و دوورى خستۆتەو، دەستى عەتا دەگرى و ھەلى دەسىننەو، عەتا
 تاساۋ، خۆ لە سەر پى ناگرى، دانىشتۆتەو، ھەممە دەست لە مىلى دەكا، جەلە
 خۆلا وىبە كانى دەتە كىنى، بە جامە لوسكىو گوتى:

– ئاغاگيان! ھىچ كوت ئىشى پى نەگەيو؟ لە چى توورە بووى؟ عەتا خۆ
 رادە پسكىنى، بە جنىو ۋە گوتى:

– دەستم لى مەدە بىژوو! گلاوم مەكە! ھەممە دوور كەوتۆتەو ۋە دەستەونەزەر
 ۋە ستاۋ، عەتا لىنى راست بۆتەو، ۋە بەر زىللى دەدا، ھەممە بە پارانەو لە بەرى دەپروا،
 عەتا دەستى داو تە بەرد، ۋە بەر دوورە بەردى داو، بەردى لە دەستى ترازو زىنگەى لە
 سەرىو ھەستاند. خوين بە سەرىدا شۆلاوگەى بەستو، دەستى داو تە بەردىكى
 گەورەتر، دەپھەوى بە كجارى كا.

ھەممە ھەپاى كرددى و پەلامارى داىە. ھەر دوو قولى عەتا كەوتۆتە نىو باۋەشى بە
 ھىزى ھەمەو رىكى دەگوشى، عەتا تاساۋ ۋە پشوى سوار بوو، بە ھاوارەو گوتى:

– بەرمە ھىزاب، بەرمە! شىن و رەش ھەلگەراۋ، ھەناسەى دەرنايە، بە ھەناسە
 بركىو دىسان ھاوار دەكاتەو:

– بەرمە، باشە لىت نادەم!

– تا نەلى بۆ وادە كەى، بەرت نادەم.

- باشه بهرمده پیت ده لیم. همه دهستی شل کردۆتسه وه، عه تا پشوووی هاتۆتسه وه
 سه رخۆ، به رانه بهر به یه ک و پستان، ملیوانی کراسه سپیه که ی عه تا، به خوینی سه ری
 همه سه سوور بووه. عه تا به دل پرییه وه گو تی:

- دهست له که وی هه لگره! دهست هه لنه گری ده تکوژم، که وی بو تو نابی! من
 خو شمه وه وی، تو له گه ل منت پینا کری. همه خو شلوی ناکا، له سه ره خو گو تی:

- که وی چی؟! عه تا چاوی لی ده رده په رینی، به تو ره ییه وه گو تی:

- خو گیل مه که! ناتوانی حاشا بکه ی، تو یان له گه ل که وی دیوه، به هه له م مه به.

- درۆیه! هه ر که سه کتوویه درۆی کردووه، ئاخه من و که وی؟! نه و خوار دنی منه؟
 باوه ر مه که، کی دیویه من له گه ل که وی بووم؟ تو خوا کی بۆی گیراویه ته وه، عه تا
 چاوه شینه کانی ئاوی تیزاوه، له سه ره خو گو تی:

- فه یزه درپژ ئیوه ی له میر گه گه و ره دیوه. همه قاقا پیکه نی، گو تی:

- وه للا پیاویکی راست! جا باوه ر به و دوو زمانه ده که ی؟ به خوا ئاغا گیان من ئاگام
 له وه نییه، نه و حه یس و به یسه بو من نابی، من شه و وروژ به م کیو و شاخه وه م، نه و کارانه
 کاری من نییه، که ویش پینشکه ش به تو بی، عه تا باوه ری به قسه کانی همه کردووه،
 ده م به بزه وه گو تی:

- وه ختا بوو بتکوژم! باش بوو نه و سه گه که وت. له پر ده مانچه و کویتیه ی هاته وه
 بیر. هه ردوو کیان چوونه ته سه ر نه و شوینه ی که که وتبووه خواری، ده مانچه که یان
 دۆزیوه ته وه. به جووت له کیوی حه وت کانیان وه سه ر که وتوون، به لام شوین و هه ته ری
 له کویتیه نییه، عه تا به پیاده به ره و تازاوا وه ریکه وت، همه به ره و که لاک ی ورچه
 گه راوه.

تەنگى نوپۇزى شىۋانە. نىكالى ئاسمان بوۋە بە خوم. ئەستىرە تاڧە تاڧە بە ئاسمانەۋە
ۋەدەر كەۋتوون.

نىۋ دىيى كانى توو شلە ژاۋە، دەستە دەستە ژنان لە بنە دىۋاران كۆ بوونە تەۋە نىگە رانن.
زاراى خىزانى فە تاحە كۆيۈر ۋە ك جاۋراۋىل كەرە، جاۋى ناۋە تەۋە ۋ لاي ئەم كۆرەۋە
دەرۋا بۆ لاي ئەۋى دى. زارا، فاتمى خىزانى فە يزە درىژى بە دىكر دوۋە، چۈە تە پە نايەۋە
ۋ دەچىپىنى بە گوئىدا:

– رەنگە بە لايە كى بە سەر ھاتبى! دەنا بۆ نە ھاتەۋە؟! ئەۋە چ ۋە ختە شەۋانى دى ئەم
دەمانە لە كار بىۋونەۋە، ۋا ھەر نىيە خات فاتم، دەبى شتىك روۋى دابى!
فاتم بۆ ئاشكرا كردنى ئەۋ باسە، ۋە كۋ مرىشكى ھىلكە دۆرپىن گل ۋ دۆر ۋ ھىلانە
دۆزىبوۋ، بىانۋى بۆ رى كەۋتوۋە، بە دەنگىكى بەرز گوتى:

– قەدەرى لە مەۋبەر ئەۋ پىاۋەى ئىمە لە كىۋ ھاتەۋە، دەيگوت ئەمپرۆ تەقەيە كى زۆر
لە دۆلى دزانەۋە ھاتوۋە! ۋە ك باسى دە كرد، دوا بە دۋاى رۆينى عەتابە گ بوۋە، نە كا
بە لايە كى بە سەر ھەمەى داماو ھىتابى! ئا بلنى تۆ بابايە كى شۋان ۋ لە دەر كى مالان چت
بەۋ بەزمەى داۋە؟ ئاخىر قورپە سەر بۆ داۋ دەخەيە داۋى عەتابە گەۋە؟ تۆ لە گەل ئەۋت
چۆن پىندە كرى؟! بۆ بە قەدەر بەرەى خۆت پىن رانا كىشى؟! ئاخىر تۆچى ۋ كەۋى چى؟!

زارا دەمى بە دەمە جاۋە بنىشتەۋە خولھەلدا ۋ لىۋى لۋولكرد ۋ كردى بە قولى مستىدا
ۋ بە سەر سوۋرمانەۋە، ۋا كە ھەموو گۆى بىس بن، گوتى:

– ئە يەرپۇ! راستە!! ئەي مار بە دلى كەوتپوھ دا، جا تۆ خودا ھەر لە عەتابەگ و ھەر لە
حەمە؟

مىناي كچى حاجى قادر قسە كەي بە زارا بريپوھ:
– باشە خات زارا! حەمە چىپەتەي، بە برام بى كچى شاي قايبەلە، بەلام لە فەقىرى گەپرى
بالى شكاندووھ و لەبەرچاوى ئىمەومانان سووكە، پياوى بىن مال ھەر واىە، لە قەدىمەوھ
گوتتويانە: سەد كە روستم و نەتەوھى زالى، ھىچ قودبەت نىپە چونكە بىن مالى.
زارا ويستى جوايى مىنا بداتەوھ، لە نەكاو دەستى گرت بە دەمىوھ و بە سرتە گوتى:
– باسە كە بگۆرپن! بىن دەنگەي لى بىنن! پوورە گولە ھات! ژنان ھەموو كپ و
كەوتتوون! كەس فزەي لىوھنايە!

تاپۇي پوورە گولە لە پەناي دىوارى پشتى ژنانەوھ وەدەر كەوت. دەستى داوھتە پشتى
و وردە وردە دىتتە پىشخ، چووھ بەر دەمى فاتم و زارا، سەرتاپات پىيان دەپروانى. فاتم و
زارا سەريان بەرداوھتەوھ و دەپرواننە بەر پىيان. پوورە گولە ھەروا تىيان راماوھ و ھىچ
نالئ، ئەوانىش مەتەقىان لىوھ ناىە، كەس مەتەقى لىوھ ناىە، پوورە گولە لە سەرە خو
گوتى:

– باوهر دە كەن نىگەرانن؟ نىگەرانى چىن؟ نىگەرانى نەھاتنەوھى مەر و حەمەن؟!
ئەي خودا لە ھاومالى و خزمایەتەي كەمتان نەكا!!

فاتم و زارا دەزانن، پوورە گولە بە تەوسەوھ دەدوى، توورە و قەلسە، ھەر وا سەريان
داخستووھ و كپريان لە خوئيان برپوھ.
پوورە گولە گوتى:

– ئىوھ مال و مىردتان نىپە؟ بۆ وەك قالاو تەماشاي بن بال دەكەن و خەبەرى
عورووسىياتى لى دەر دىنن؟ بۆ لە حەمە ئاوسن؟! خەتاي ئىوھ نىپە، مىردەكانتان
قورمساخن! رووى لە زارايە:

– تۆ زارا دەم مقەست! ئەگەر ئەوندە دلسۆزى دەكەي بۆ عەتا، بۆ كەويى بۆ ساز
ناكەي؟ خو بۆ ئەوانە دەستائىكت ھەيە، دە بۆى سازكە، بۆ بۆى ساز ناكەي؟ خو دەلالى
چاك و باشى لى دەزانى، خو فەتاحة كوئىرى قورمساخ پىيى خو شە، بۆ عەتا پىيى ناخو ش
نىپە.

زارا ددانی به بنیشته که ی زارییه وه لکاو و لیو به سەر ددانیه وه وشکهه لائووه و له
حاندی پووره گوله نم نادا.

پووره گوله رووی کرده فاتم و گوتی:

– فاته گا خۆر! له گه‌ل زارا دەم مقه‌ست قینی چیتان له حه‌مه‌یه؟

فاتم وه کو که پولات سهری بهرداوته وه و زمانی ناگه‌ری. هه‌موو خه‌لکی
کانی توو خووی پووره گوله ده‌زانن، ده‌زانن که قینی هه‌ستی نابج قسه بکه‌ن، که‌سیش
قسه‌ی پووره گوله به دل‌ه وه ناگرئ.

پووره گوله ته‌مه‌نی شه‌ست، شه‌ست و پینج سال ده‌بی. پیریکی ساخ و توندوتۆله.
وه ک باسیده که‌ن له تافی لاویدا شوخ و پیکه‌وتوو بووه. زۆر که‌س له دلی خۆیه وه دلی
پنویه بووه و به‌لام نه‌یویراوه خۆ له قهره‌ی بدا،

گوله کابانی مالی پالاو ده‌شته‌وانی ده‌شت و کو‌یخای مام که‌ریمی باوکی بووه. به
نیو میو و به سهر نیر، قه‌ت که‌سی به نیر نه‌زانیه. زۆر که‌س به دزی گوله‌وه خۆازینیان
له مام که‌ریم ده‌کرد که گوله‌یان بداتی، به‌لام هه‌رگیز باوکی نه‌یویرا لای گوله
بیدرکینی، ئیستاش هه‌ر کچه و بنه‌ماله‌ی مام که‌ریمی ئاوهدان راگر‌توووه.

پووره گوله زۆر به کرد و بزانه، هه‌موو کارئ به‌ده‌سته‌یه وه کولاووه، حه‌کیمه،
شکسته‌نده، که‌چه‌ل تیمار و چاویشه ده‌رمان ده‌کا، ده‌رمانی گشت برینی ده‌گر‌تیه وه،
هه‌ور‌گر و مامانه، ته‌ونکه‌ر و ده‌ست و دروومان جوانه، ویتنه‌ی هه‌موو چه‌شنه‌ گۆره‌وی
و پووزه‌دان و ده‌سکیش و سهر کلاوه‌ی مه‌ره‌ز و به‌نی له ده‌ست ده‌رنه‌چوووه.

پووره گوله دلپاک و سینه‌ سافه. به کاری هه‌موو که‌سه‌وه ماندوووه و چاوی له
ده‌سخۆشانه‌ی که‌سه‌وه نییه. خه‌لکیش زۆریان خۆشده‌وی و چاویان له سهریه‌تی و
کاروباری بۆ به‌ریوه ده‌به‌ن و ئەو هه‌له هه‌له و قسانه‌شی لئ گواره ده‌که‌ن و که‌س به
دلیه‌وه ناگرئ.

پووره گوله شیره‌ ژنیکی ئازا و نه‌ترسه، سهر له به‌ر ئاغا و کو‌یخا دانانه‌وینئ.
هاوته‌مه‌نه‌ کانی شتی زۆر سه‌یره‌سه‌مه‌ره‌ی لئ ده‌گیرنه‌وه.

ده‌لین له تافی لاویدا، به سهرینی مام که‌ریمی باوکی، گوله شه‌وی به تاریکه شه‌وی
زستان، به‌ر له مه‌لا بانگدان، ده‌چی ورده و ته‌پاله‌ بینئ بۆ ته‌نوور. گوله گورگئ له ترسی
سه‌رما په‌نای هیتنا بوو بۆ قه‌لاخ. گوله سهر ده‌کا به قه‌لاخدا، گورگه‌ ئامبازی ده‌بی. گوله

ناخه جلی، تایه ک له که وشه کانی داده که نی و له دهستی راستی ده کا و ئاوقه ی گورگه ده بی. گورگه دم ده کاته وه و گوله دهستی به که وشه وه هه تا ئانشکی له گه روویدا ونده کا. هه ر گورگه ده کشتیه وه و گوله ده چیتته پیتش و به دهستی چه پی پشته ملی ده گری و گورگه به دهستییه وه ده تاسی و له ته کان ده که وی و ده بیخنکینی. ده گیرنه وه:

– پاش مردنی مام که ریم، گوله کاری مامانی گرته ده ست. شه وی له نیوه شه وی به هاردا له ده رگای مالی گوله دهدن، گوله ده رگا ده کاته وه، رهش سوار یکی نه ناسیاوه! رهش سوار ده لی:

– ئیمه خیلاتین و خیله که مان له دی کون خستوه و ئافره تیکمان به ژانه وه یه، نیو نیشانی تویان بۆ هه لداوم، بیتوو فریای نه که وی ده مرئ. گوله بی ترسانه له گه ل رهش سوار ریده که وی. که ده چیتته ئه وی شتیکی سه یر ده بینئ! ژن و پیاو، گه وره و بچوو کیان وه کوو خه لکی ئاسایی ناچن!! در یژایی چاویان سه ره و خواره؟! قژی سه ریان وه ک دروو ژیشک سه ره و ژوور هه لگه راوه ته وه!! هه موو بۆر بۆر و بچوو ک و یه ک ده ستن! گوله ده سه و جی تیده گا که ئه وه خیلئ (ئه وان گه لن) بی ئه وه ی خو ف بیگری، خه ریکی کاری مامانی ده بی.

سه رتاپا ره شی و ه ژوور ده که وی. گوله ده یناسیتته وه، هه مان رهش سواره. رهش سوار ده لی.

– من سه ر خیلم ئه وه ش که به ژانه وه یه ژنی منه، ئه مه یه که م مندالمانه، ئه گه ر منداله که مان کو ر بی ئه وه ی دلت بیخو ازئ ئه تده می، ئه گه ر خو کچ بی، خو م ده زانم چت به سه ر دینم! به شیتی ده تنیرمه وه، جا که یفی خو ته.

گوله هیندی مات ده بی، ده که ویتته بیری فیله وه، به سه ر خیل ده لی:

– ئه وه ی ده مه وی بۆم به ریوه به، ئه وه ی ده ته وی به ریوه ی ده به م.

سه ر خیل ده لی:

– داوا بکه.

گوله ده لی:

– چه قویه کی تیژ، تو په لی به ره میو، جامی ئارد. ده ورو به رم چۆل بی و که س لیتره نه مینئ، تا خو م نه لیم، مه یه نه ژووری.

سەر خيئل داخوازه كانى گشت بهرپوه دهبا، مندال له داىك دهبي، مندال كچ دهبي. گوله نابه شوكى. بهره ميو نرم ده كاتهوه و لوولى ده كا. سيرهت و باتوو بو كچه دروست ده كا و دهىكا به كور. نيوكى دهبري، پىستى نيوك له بهره ميو هه لده كيشى و مندال له ئارد وهردهدا و بانگى سەر خيئل ده كا.

سەر خيئل له خوڤيان هيچى له بير ناميني، شايى ده گرن، دهستور دهدا زير و ئالتون بو گوله دينن، بهلام گوله ناويرى وهرىگرى. سەر خيئل گوله سوار ده كا ودهياتوه ماله كهى خوئى.

پاش ماوهيه كى زور، شهوى له كولاوكهى سهربانى مالى گولهوه سەر خيئل بانگى گوله ده كا و ده لى.

– فيلى تو كردت تا ئىستا نهديومه، نه بيستومه، خودا بتكا به قوربانى عه قلى خوئ، تازه هيچ، من نه جننه! تو فيلت له نه جننه كرد!!

پووره گوله هەر دوو دهستى ناوته كه له كهى و وه ك لوك گهرم بووه و بى فەزىحهت به فاتم و زارا و ميرده كانيان ده كا.

مينا بو ئه وهى كوتايى پى بى و له وه زياتر ئابرووى كهوى نه چى، له وهش ده چوو و وه ك نهوت بيته نيته وه و پاى خوئى بگريته وه، ئاخىر ئه ويش پاشى كولوشه! له نه كا، فيله بازانه گوتى:

– دا دهنگ، دا دهنگ، دهنگى زهنگ دى پوورى گيان، گويت لئيه؟

ژنان گوئ قولاخ ههستيان راگرتوووه. زارا و فاتم ههله به دهرفهت دهزانن، رىوى پىچكئيان لىندا و دهرباز بوون.

مه ر له تاريكيدا رى داناگرى. شوانه بزنه گه لى وه پيش داوه و ئوهو بو ميگهله ده كا. گه لاز كلكهى هه لپىچاوه كردوو به قولهى هيلكه. بۆره شان به شانى شوانه، كلكى قهف، ناوته سەر شانى و مه رى خستۆته ژير چاوه دىرى.

حه مه به پىچه كهى، سه رى قه ره چى پىچكردوو، جار جارى په نجه له سه ر برينه كهى سه رى داده نى و به تاريكى چاو له په نجهى ده كا، خوئى و زنجكاوى بو سو له پىچه كه وه سه رى كردوو په نجهى ته ر ده كا.

حه مه پنى خوئى نييه خه لك پنى بزاني سه رى شكاو، به تايبهت پووره گوله. هه ر له بهر ئه وه شه وا خوئى و هدرهنگ خستوووه.

مهړ له دهوری دپیه. پرمه ی بزڼ و کۆخه ی مهړ ده گاته دی. همه گوتی له دهنگی خه لکه وه یه، وه دیاره به ره و پیری دین. همه دهنگی نه همه دی مام حه سهن ده ناسپته وه، نه همه د بهر له هه موو کهس به به رایې مهړ گه یشته.

نه همه د وه ک هه میسه دم به پینکه نینه وه ماندوونه بینې کرد و گوتی:
- دلمان که وتبووه قرت و فرت! بۆ وا درهنگ مهړت هیناوه؟ نهو تهق و تۆقه چی بوو؟

حه مه گوتی:

- دلتان بۆ مهړه که که وتبوو قرت و فرت، یان....

نه همه د گوتی:

- نازانم، من نیگه رانی خۆت بووم، خه لکیش نازانم، به راست نهو تهقه چی بوو؟
یه ک و دوو نه بوو!

حه مه که زانی خه لک زانیویانه، نه یشارده وه، ناشکرا گوتی:

- سه گه کان بۆ عه تابه گ چون، نهو بوو تهقه ی کرد، تا فریا که وتم ورچه ی تۆپاند، نهوانی دیش خستیا نه خواری و نه سپه که ی به له سه ی کیو بوو، لهو ده مه وه به دوویه وه ین، ناخری بۆمان نه دۆزراوه، بۆیه که وتمه درهنگ. ئیتر باسی لیدان و سه رشکانی خۆی نه کرد.

یه ک یه ک و دوو دوو خه لک گه یون و له حه مه کۆ بوونه ته وه و به باسه که یان زانی. کهس مه تهقی لیوه نایه! هه ر به ته ماشا له گه ل یه کتر ده دوین! رهنگه هه ر نه ونده بلین:

- جا ده لپی چی کاکه؟! ده سته زۆر بیبری کوا خوینی؟ نهویش هه ر له دلوه نه وه ده لین.

حه مه به ده رفه تی ده زانی، قهت ناوا خه لکی بۆ کۆ نایبته وه، بی دهنگی شکاند، گوتی:
- به یانی که سڼ له باتی من له گه ل مهړه که بچی، من وه دووی سه گ ده که وم، به دوو سه گه وه خۆ شوانی ناکری.

کهس خۆ ناکا به خاوه نی قسه که. هه موو چاویان له ده می یه که، نهو به ته مای نهوی دی بی دهنگه و کهس جواب ناداته وه.

حه مه به تووره ییه وه گوتی:

– بۇ خۇ گىل دە كەن؟ ئەو مەرە مەرى ئىوھىيە، خۇ ناچم لە ھەندەرانەوھ پىاۋ بىنم!
كەيفى خۇتائە برالە، سبەى رۇژ گورگ لە مەرې بدا نەلېن، من ئەوھ گوتم.
حەسەنە كەچەل ھىندى لاقوونى ھەلكراند، گوتى:
– من بەش بە ھالى خۇم پىمناكرى، بەرەئاشم داكرتوۋە و بەيانى دەچم بۇ ئاش، دەنا
رۇژە پىاۋى ھىچ نىيە.

ھەمەى نەنە خەجى توتون و پەرە كەى دەرھىنا و سىغارىكى پىچاۋە و نای بە لىۋىوھە
و دەم بە سىغارەوھ گوتى:

– برالە، كا كە ھەمە! بۇ بىانۋومان پىندە گرى؟! وەختى كار و كوئىرەوھرىيە، كى پىنى
دە كرى؟ سە گى ئەوھى ھەلناگرى پىاۋى بۇ لە كار بى، ئەوھ نىو دى پىرە لە سەگ،
سە گى بە كەيفى خۇت ھەلبىزىرە و لە گەل خۇت بىيە، ئەوھى بۇ چىە رەھمەتى خوات
لىيى؟

ھەمە بە رق ھەستانەوھ گوتى:

– جا ئەوھ قسەىە كا كە ھەمە؟! سە گى نىو دى بۇ لای مەرې دەبى؟! تۆ لای خۇت
دنىات دىۋە!

ئەھمەدى مام ھەسەن بە توورەبىيەوھ گوتى:

– كەس نەچى برالە، كەس نەچى، كەسى ناۋى، من دەچم كا كە ھەمە، خۇم لە جىى
تۇ دەچم، تۇ برۇ وەدوۋى سەگ بکەوھ، تا نەبھىنى مەيەوھ، دە رۇژىشت پى بچى، خۇم
لە گەل مەرە كە دەچم، دل لە دوا مەبە، بەلام بەيانى وەرە مەرە كەم بۇ وەرپى خە، نەك
سە گە كان نامۆبى بکەن و رى دانە گرن، لە گەل من، ھەر يەك رۇژ لە گەلم بىن خووم
پىندە گرن. ئەھمەد ئەوھى گوت و توندى لىيدا و رۇىشت. دوا بە دواى ئەھمەد،
خەلكە كەش بلاۋەيان كرد.

كزە بايە كى سارد ھەلىكردۇتى و برىنى سەرى ھەمەى وەژان ھىناۋە. ھەمە ئەو
شەوھ خۇ لە ھەموو كەسى دەپارىزى و ھەز ناكا كەس بىيىنى. دوو شەوى ماۋە نۆرەى
مالى سالەى مام مەجىد تەواۋ بى. ھەمە گەلاز و بۆرەى وەدوۋ خستوۋە و بە
بەرگەرە كدا تىدەپەرى. مالى سالە بە جى دىلىن، بە كۆلانى مالى مام رەسولدا
تىھەلدە گەرى، وەدىارە بەرەو ماله كەى خۇى دەچىتەوھ. گەيوەتە بەر دەرگای مالى مام
رەسول. دەرگا بە دەنگە دەنگ كراۋە.

— کسه کسه، خه لکه خه لکه! پووره خاتوو زینی خیزانی مام ره سوول بوو، مه په غهواره یه کی له حه وشه وه دهر دنا. پووره خاتوو زین لوت و بزوت، لووتی ته قی به لووتی حه مه وه.

— ماندوو نه بی حه مه گیان، چاوی له گوئی ئه و مه په بکه بزانه داخی کئییه؟ حه مه قه فی گوچانی خسته ملی مه په که و لاقی هه لئناوه و که ره کی خسته ئه ملاوئه ولای که له که ی مه و به دهستی راستی لمۆزی گرت و به دهستی چه پی گوئی چه پی گرت و سه رنجی دایه، گوتی:

— تاریکیه پووری گیان، بۆم نابیندری. پووره خاتوو زین دهستی له گیرفانی کوتا، خره ی شه مچه دلی حه مه ی داخورپاند، سه ری له سه ر مه ر دوور خسته وه و راست ویستا. پووره خاتوو زین شه مچه ی دهرهینا و هه لیکرد. حه مه هه ر له دووره وه گوتی:

— داخی مالی کوئخا که ریمه، حه مه مه ری وه پیتشدا و دوور که و ته وه. خاد که وه ر! داده که وه ر! مه ری غه ریه له نیو مه ره کاندانیه؟ دهنگی که وی بوو، له دهر گای مالی حه سه نه که چه ل ده هات! دهنگی که وی دلی حه مه ی داترووسکاند، ده لئی مه په که شه دهنگی که وی ده ناسیته وه! دوو سن جار کاراندی. که وی گوئی له کاره ی مه ره، به ره و کاره به کۆلانا ده که پیتته وه. له پر دا له رزی و تاس بردییه وه.

حه مه و که وی به رانه ر به یه ک راوه ستاون. و مه ره تاله له مابه ی نیاندایه. ئه وه نده له یه ک نزیکن، هه ست به هه ناسه ی یه کتر ده که ن.

که وی سه بری به په له گوتی:
ماندوو نه بی! بۆ وا درهنگ مه رت هیناوه؟ نیوه مه رگت کردم! ئه و ته قیه لای تو بوو؟

حه مه به په له گوتی:

— قسه م زوره و وهختی نییه، ئاواپی خه وتن دیمه سه ربان، نه خه وی. که وی بی قسه ملی مه ره تاله ی گرت و رۆیی. حه مه دزانه به کۆلانا، به ره و مال بووه ته وه. مالی پووره گوله ی به جی هیشته، به دهوری خۆیدا، سرکانه قوته ده کا، که یوه ته به ر دهرگا، دهر گای حه وشه ی کرده وه،

ناوریکي داوه، تارماییه ک له بڼه دیواره وه بڼ خشه ده خوشی. همه ویستی خو هله بکا، تارمایی ده نگیدا:

– راوهسته! ئوه به ملی شکاوت له کوی بووی؟ بو وا دهرنگ؟

ئوهی همه لپی ده ترسا، وه ک دیوه زمه بهرینگی پینگرت و دهره تانی لی بری، پووره گوله یه!

پووره گوله ورده ورده به ره و همه دی. به رۆین و حالاتیدا له تووره ده چی.

همه به لاشیپانی دهرگاوه وشکهه لا تووه و هست و خوستی نیه.

پووره گوله هاتوته پیشی، بڼ ماندوو نه بینی گوتی:

– ده لین لای تو ته قه بووه؟ راسته؟ باس باسی تو و عه تایه له نیو دی، ژنان پیی

هله ده په رن! ته قه له تو کرد؟

همه تف له دمیدا وشکبووه، به زمان لئوی تهر کرد و گوتی:

– نا! نا، پوورینگیان! ته قه له سه گه کان کرد، ته قه له من نه کردووه، سه گه کان

بووی چوون، ته قه له وان کرد.

پووره گوله به شک زانیویه له خوشی داوه، گوتی:

– له خوشتی داوه! وه نیه؟ وه ره با برۆین وه ره، پووره گوله به ره و ماله که ی خوی

ده روا، همه بڼ قسه وه دووی که وتووه، ته نانهت ناویرئ بلنی نایم.

پووره گوله لای ژووروی ماله. لامپا له سهر سندووقه که خهفه کراوه، پووره گوله

گرپی لامپا هله ده کیشی و دهستی ده گری به شوشه که یه وه و به دهسته که ی دیکه ی نیو

قه دی ده گری ده بهیئیتته نیوهراستی ژوووه که له گوئی ته نووره که دایده نی، چاوی به

مؤروه له همه ده کا.

همه ههر وا به لاشیپانی چه په ره که وه وه ستاوه به ترسه وه چاوی برپوه ته ده می

پووره گوله، داخوا چی بلنی؟!

پووره گوله بڼ ئوه ی چاوی لیکا، به تووره بیه وه گوتی:

– بو بووی به دار تووره که؟ ده وه ره دانیشه.

همه پاپا نریک بووه ته وه، ناویرئ خو وه قهری شوقی چراکه خا.

پووره گوله زهینی ده داتی به گومانه وه گوتی:

– باوه ده که ی رهنگت په رپوه؟! زهرده لگه راوی! چی بووه؟

حه مه ههر به پئوه وهستاوه و نقه ی لئوه نایه!

پووره گوله گوتی:

– بۆ دانانیسی؟ ده دانیشه، ده لئی کهری دروینه وانه و دووره پهریز وئستاوی.

حه مه به ترسه وه دانیشته. پووره گوله به وردی سهرنجی داوه و به سهر سوورمانه وه گوتی:

– ئه وه سهرت شکاوه؟! وهره وهره پئیشی بزانه، وهره بهر شه وقه که، به چی

لئیداوی؟

– به، به، به بهرد، هیچ نییه، به حال قرنجاوه.

پووره گوله لئی چۆته پئیشی، پئنج و کلاوه که ی له سهر ده کاته وه و چاوی له

برینه که ی ده کا، به دل ئیشیه وه ده لی:

– ئه ی رووی باو کی رهش بی جا ئه وه لئدانه! به یه لالا که لاکه کهت بهاتایه ته وه باش

بوو. یا خوا سیپه لکی به خوین بی! ئه ی بۆ نه یکوشتی؟! پیاوی وه ک تۆ به کاری چی

دی؟ ههر بۆ مردن چاکی، دیله پیاو، تۆ دیلی دیل، به گۆلم گوی بریت، به دیل

دهرچووی! وهره راکشی وهره، ته ماشا ئه مله پانه ی! وه لالا له تیکه ی دووانی وه ک عه تا

ریوه له ی تیده بی، وهره راکشی وهره دیله!

حه مه له بهر چرا خۆی درئژ کردووه و دوو لئوه ی نابزوی.

پووره گوله به دم قسه کردنه وه ههستاوه، کووله که سهر اوئیکی سهر براو، په تی له

باریکی ملی خراوه به دیوارا شۆر وه بووه، زهرده چئوه ی تئدایه، له گه ل مقه سستیک و

هئندئ لۆکه ی تازه، هئینای و گوتی:

– له سهرچی لئیداوی؟

حه مه چاوی بی زاری له سهریه ک داناه، شهرمه زارانه گوتی:

– نازانه، ههر له خۆرا،

– به درۆ ده پئی، له خۆرا نییه، به شئیم ده زانی؟ پئیتوایه من گئلم نه وه که ی بله

جه وائل، من گئیل و گه وچ نیم، ئه وه له سهر خاد (که وئ) به! له تازه راو کهر وایه کۆنه

راو کهر کویره، سهرت وهر سوورپئنه با بۆت ده رمان کهم.

حه مه سه برئ سوورا.

پووره گوله دهوری برینه کهی به مقهست هه لپاچی ودهمی برینی کردهوه و پریکرد
له زهرده چپوه و لۆکهی له سهردانا و به په رۆیه کی خاوین بهستی و گوتی:
- به جارێ لایهک له سهری هیناوه ته خواری، ده لێی به حال قرنجاوه پووری گیان،
هیچ نییه! ئەهی هیچ چۆنه؟ ههر ئهوهی ماوه سوارت بی، ئیشاللا سوارت ده بی، په له مه که،
تۆ ههر واملی بۆ داخه، بزانه سوارت ده بی، یان نا، هائه، ئهوه من مردوو و تۆ زیندوو. بۆ
له بهری داده نه و پنی؟ ئه و دار ده مه موکانه چیه؟ له چی ده ترستی؟ چیت له پاش به جی
ده میتی؟ بهره جووته زۆره کهت، مه پ و مالاته کهت؟ ژن و مندال و دایک و بابت؟ ئاخ
تۆ چیت ههیه؟ بابایه ک سهلت و قولت، بۆ ده ترستی؟ پیاو به پیاو.
پووره گوله به ده م هاندانهوه کهول و کاسه و دیزه چیشتی هیناوه، نیوه شه پ و نیوه
ناشت نان و خوانی ساز کرد.

دهستیان له کاسه دایه، که سی له ده رگاوه بانگی کرد:

- پووری گیان! پووره گوله! کاکه همه لیره یه؟

دهنگی ئه حمدهی مام سه سن بوو.

همه پاروو له ده م به بلمه بلم جوابی داوه، به پینخاوسی ده رپه ری و چوو به پیره وه
و هینایه ژووری.

پووره گوله به روویه کی خۆشه وه به خیر هاتنی کرد، به زۆر شیوی ده رخوارد دا.

شیو خوراوه، کهول و کاسه کۆوه کراوه، ئه حمده به سه ر سوورمانه وه چاو له همه

ده کا، به په رۆشه وه گوتی:

- ئه وه چیه؟! ده لێی سه رت شکاوه!! بۆ؟

- همه ته نیا به بزیه ک جوابی داوه.

ئه حمده رووی پر سیاری بی دهنگی کرده پووره گوله؟

پووره گوله به ته شه ره وه گوتی:

- عه تا بیانوی پیگر تووه! لیبداوه و سه ری شکاندوه، ههر له خۆرا!!

همه بۆ به رگری له قسه ی پووره گوله، په ریه نیو قسه که و گوتی:

- زۆریش له خۆرا نه بوو، سه گه کان بۆی چوون، زۆریان شیرزه کرد، ته نانه ت له

سه ر زین هینایانه خواری و له خۆلیان وهردا! ئه سپه که شی به له سه ی کینو بوو، له سه ر

ئه وه واقه لس ببوو کاکه ئه حمده گیان، سه گینکیشی لی تۆ پاندم، ورچه! ئیستا به دوو

سه گه وه چؤن بچمه کيو؟ ئه و قسانه بؤ ئه حمده دووپاته يه، همه ش ده يزاني، به لام له ئانقه ست بوو، بؤ ئه وه وا دريژه ي دايه که باسه که بگؤرې، نه کا پووره گوله باسي که وي بي نيته گؤرې، ئاخړ ئه حمده خالي (که وي) يه.

پووره گوله ويستی قسه بکا، به لام ئه حمده زووتر هاته کار، به پهله گوتي: - کاکه همه! سه گم بؤ ديويه ته وه سه گ! سه گي مه ري! ئه مرؤ با و کم چووبو وه کانيه کويره، ده يگوت خه لکی کانيه کويره مه موود شوانيان له شواني داناوه، ئه ويش له داخان سه گه که ي بردووه له شار به رله لاي کردووه، وه ک باسي ده کرد سه گه که ي زؤر سه گي چاک بووه.

همه له خو شيان هه ستاوه ته سه ر پې، به سه ر لي شيواويه وه گوتي: زالم؟! زالمي به رله لالا کردووه؟! باوه ر ناکه م!! ئه ي به قوربان ت بم کاکه ئه حمده گيان، کوره زالم سه گ نييه، ده بي بل يي ملکه! ملکه ملک.. همه سوور هه لگه راره، چاوي وه گه ش گه ش که وتووه و پرشنگ ده پيکي.

پووره گوله چاوي له ئه حمده هه لده ته کيني، ئاماژه ي به همه کرد و گوتي: - چاوي ليکه! ده لي ي رؤن قازي ليده ده ي! تو باسي سه گي بؤ بکه، باسي سه گي بؤ بکه به سيه تي.

ئه حمده گوتي:

- ئاخړ ئه ويش کاره که ي ئه وه يه پوور يگيان، سه گي نه بې شواني پې ناکري، ئه حمده رووي کرده وه همه:

- به ياني برؤ وه دووي که وه. ئه حمده ئه وه ي گوت و هه ستا. همه ش وي راي ئه وه هه ستاوه، ئه حمده له سه ر ئيزني پووره گوله وه ده ر که وت، همه تا ده رگاي حه وشه ره وانه ي کرد و گه راره ژوور ي. همه هه ر به پيوه وه ستاوه، چاوي داخستووه، ده لي ي شتي که له دلدايه و ناوير ي بيدر کيني! پووره گوله تيگه يوه، گوتي:

- بؤ وا وشک بووي؟ يان وه ره دانيشه، يان برؤ بخه وه، بؤ وا دؤشت دابردووه؟ ده لي ي کاريکت هه يه.

همه به ترسه وه گوتي:

- پوور يگيان! به ياني ده چم بؤ شار، سي چوار تمه نم پوول ده يه. پووره گوله هيندي ماتبوو، پاشان گوتي:

– پوولت بۇ چيە؟ تۆ دە چى بۇ سەگ، يان دە چى بۇ ئازووقە كرىن؟
حمەمە گوتى:

– پياو چوونى بەخۆيەتى، هاتنەوہى بە خۆى نىيە، پياو پوولى پى بى چاكە، هاتوو
شەوئى مامەوہ، جگە لەوہش، دەبى مەحمود شوانيش لەگەل خۆم بىم، دەنا بۇ من
ناگىرى، پەت بە من نادا.

پوورە گولە ھەستاو بەرەو سندوقە كە رۆيى، بە دەم رۆينەوہ گوتى:
– دەى چاوت دەرى، من لە بەر خۆت دەلیم، دەلیم باشتىكت بۇ پاشە كەوت بىن.
دەرگای سندوقە كەى كردۆتەوہ، پرىسكەيە كى دەرھىناوہ، پشتى لە حمەمە
ھەلكردووە و گرىي پرىسكە كە دە كاتەوہ، گوتى:

– چەندە دەبەى؟

– پىنج تمەنم بەسە.

– ئەوہ پىنش تمەن، ھەمووى خەرج مە كە، باقىيە كەى بىنەوہ، حمەمە پوولى وەرگرت
و وەدەر كەوت.

شەو درەنگە، دوو بەشى خەلك خەوتوون، حەقدە و ھەژدەى مانگە، بەرى مانگ
روون بووہ تەوہ. حمەمە بى چرپە لە قوونە بانى مالى كويخواوہ وەسەر كەوت، بى چپە
چۆتە سەربان. ھەر چاويكى بووہ بە چوار چاو و بە دەورو بەردا دەيگىرى.
بە ئەسپايى ھەنگاو دادەنى و ھەليدە گرىتتەوہ، خۆى كە ھەست رادەگرى، زياتر
دەنگى لىدانى دلئ دەبىستى تا دەنگى پى.

كەوئ كاسەو كەوچكى شىوى بردۆتە نىو مال، دايك و بابى خەوتوون، بە
دلەراو كىوہ تەمادارى ھاتنى حمەمەيە.

– خشپەيە ك، دوو خشپە، سەربان وەچر كە چرك دە كەوئ، چركە لە كولاو كە
نزىك و نزىكتەر دەبىتتەوہ. كەوئ چاوى بريوہ تە كولاو كە.

حمەمە لە سەر كولاو كە چۆكى داداوە و دەستى ناوہ تە ئەمبەر وئەو بەرى و سەرى
كردووە بە نىويدا، بە ئەسپايى گوتى:

– كەويگيان، نەخەوتووى؟

كەوئ دەستى بە كاسەوہ لە نىو تەشتە ئاودا رادەگرى، گوى ھەلدەخا، ھەست و
خوست نايە، بە سرتە گوتى:

– بۆ وا دەرنگ هاتی؟

حهمه سەر له کولاو که دهر دینج، ته ماشایه کی دهورو پشت ده کا، سهری کرده وه به کولاو که دا و گوتی:

– ده زانی پشیا زانیوین؟ عه تاش زانیویه!

– هه موو که س زانیویه، کار به ودا نه ماوه، هه مووی فیتی فه یزه درێژه، ئه و روژه له میر گه گه و ره ئیمه ی دی، له و روژه شه وه تۆم نه دیوه، دهر فته نه بوو پیتبلیم. تۆ خوا حه مه گیان ئاگات له خۆت بچ، پیت نه گوتم ئه و ته قه یه چی بوو؟ ئه مپۆ له عه سه ره وه حه جمانم لی براوه، له تۆ دوور بوو؟

حه مه سهری هه لینا و قوته یه کی به ده وری دا کرد و سهری برده وه ژووری و گوتی:
– عه تا بوو، ته قه ی له سه گه کانی من کرد، سه گیکیشی تۆپاند، وه ختا بوو خۆشم بکوژی، به هه زار سویند و قورعان باوهری کردوه که من هه یچ نیوانیکم له گه ل تۆ نییه، که وینگیان شتییک بلیم دلمه ند نابی؟

که وئ هیندج ماتبوو، پاشان سهری هه لینا و گوتی:

– نا، نه وه للا چیه؟

حه مه به دوو دلییه وه گوتی:

– تا ماوه یه ک با له یه ک دوور بین، ههر ماوه یه که، پاشان خه لک سای ده خه ن و کۆن ده بی.

که وئ به پیکه نینه وه گوتی:

– جا تازه؟! کابرا گوتی تا سه ره وسه که ئا و نه یبردوه، تازه ئا و بیبا به کاری چی

دی؟!

حه مه بۆ دلخۆشی که وئ گوتی:

– هه یچ نییه! ههر گر و پفیکه، داده مر کیتته وه، با ماوه یه ک لیک دوور بین، بزاین چۆن

ده بی.

که وئ هه ناسه به کی هه لکیشا و گوتی:

– باشه حه مه گیان، باشه، خودا ده کا به وه واز دینن، قه یناکه، ئه گه ر کاری، قسه یه ک

بوو، به مینای بلج، ئه و با له نیوانماندا بچ.

حه مه به سهر سوورمانه وه گوتی:

- مینا؟! مینای حاجی!؟!

که وی به پیکه نینه وه گوتی:

- له و مه ترسی، ئەو له یه کهم روژه وه ده زانی، ئاخو ئەویش دلی به خالمه وه یه، خالیشم ده زانی من و تو یه کتربان خوژده وی، مینا پیی گوتووه، تازه کار له وه ده رچوو. همه ماوه یه که بی ده نگه، تاس به سه ریدا دی، که وی ده نگه ده دا:

- چیه؟ بو وا بی ده نگه؟

همه به ده نگه که وی تاس له سه ری په ری، گوتی:

- هیچ هیچ، به یانی ده چم بو شار، ده بی سه گ په یدا کهم، به راست مینا جی باوه ره؟
که وی ده م به بزه وه گوتی:

- ئەری، ئەری، جی باوه ری منه، توش لی مه ترسی. له پر جیره ی گریژنه ی ده رگای دیوه که ی کویتا رایه له وی قسه ی همه و که وی پساند و له یه کی هه لبرین. خشپه ی پی ره وه کانه ی همه چریه وه سه ربان ده خا، پاش ماوه یه ک رممه ی قوونه بان کویتا که ریمی خستوته گومان و دوو دلپه وه.

۷

گزنگی هه تاو له په نجهره دوو دهریه که ی روو به روژ هه لاتوه خوی کیشاوه ته نیو
کۆشکی ئاغاوه، داویه له ئاوینه بالا نوینه که، تیشک گه راوه تهوه بۆ نسێ و هه تاو بووه
به دووان.

هه مزه به گ به تویی کراس و دهر پئی سپیه وه به نیو ژووره که دا دیت و ده چی، جار
جار بهری هه تاو له ئاوینه ده گری و تیشک له بهر گه سپیه که ی ده که وی و ژووره که
ده کا به کولوو.

ره سوولی نۆ کهر و ئه حمهد فه راش دهسته ونه زهر به لای دهر گاوه و یستان، چاوه پئی
فهرمانی ئاغان.

عه تا لای سه ره وه، له بهر دهسته نوینی، هه لئروشکاوه، مستی دهستی چه پی له نیو
په نجه ی دهستی راستی ناوه و ههر دوو ئانیشکی ناوه ته سه ر ئه ژنۆ کانی و ته ویلی ناوه ته
سه ر ههر دوو مستی و زهق دهر وانیته نیوانی ههر دوو پئی.

عه دله خانم له وبه ری عه تاوه، پالی داوه به دیواره وه، نازاداری کلّفه تی به شانیه وه
وه ستاوه، جار جار که ئاغا پشت هه لده کا، نازدار و ئه حمهد چاوه بر کتیبه ک ده که ن و به
بزه یه ک جوابی یه کتر ده ده نه وه.

هه مزه به گ له وسه ری دیوه که وه به کرژی رووی کرده عه تا و گوتی:
– ئاخه ئه گه ر سواری ناتوانی بۆ سواری بووی؟ بۆ ههر دوینی نه تگوت؟ ئیستا چۆنی
بدۆزمه وه؟ به ره و کوئی پیاوی وه دوو خه م؟ خودا ده زانی رووی له کام شوینه وار
کردووه، داخوا وه گیری کئ که وتوووه. چه ند جارم گوت کورپه سواری کویتته مه به؟
کویتته بۆ ئه وه نابج تۆ سواری بی. تۆ بۆ من حالی نابی و نابیه بنیاده م. هه مزه به گ جار
له گه ل جار ده نگی زیاتر هه لدینی، عه تا بج ته کان، ئه و چه شنه ی که دانیشتوووه. نابزووی.

عهده له خانم چووته په نای همزه به گهوه، ده سرتینی به گویدا:
- عه به تاغا! بؤ ئه سپی کوربه که لای ئه ورهش و رووتانه مه شکینهوه، ئه گهر لیشی
که لسی، ئه وانه وه دهرنی با چاوو روویان نه کریتته وه.
همزه به گ سووړی سووړا، به تووړه ییوه رووی له ره سوول و ئه حمه د کرد و
گوتی:

- هاتون بؤ سه یر؟! سه یر ده کهن حیزبابانه، برؤن یاللا له بهرچاوم.
ره سوول و ئه حمه د به جووت وه دهر که وتن.
همزه به گ بانگی ره سوول ده کاته وه.
ره سوول سه ری له دهر گاو هیناوه ته وه ژووری، به ترسه وه گوتی:
- به لئ قوربان! له خزمه تام.

به ئه حمه د بلینی حه سن مه یتهر له گهل خوی به ری و وه نیو دئ کهن، مالی پیاوی
به گورسه وه بیته دهر کی قهلا، خوشت بچؤ، مال بویری نه کهن، ههر کهس له مال
نه بوو، به سواری برؤن به دوویدا و بیه پینه وه، ههر کهس نه هات شری بخنه ئه و لای
دیوه، زوو برؤن زوو.

نو کهر و فه راش و مه یتهر و ونیو دئ کهوتون، همزه به گ له په نجه ره وه چاویان
لیده کا، له بهر په نجه ره وه، ئاوریکی له عه تا داوه و گوتی:
- بؤ له دستت هه لات؟ کهوتی؟
عه تا سه ری له سه ر دهستی به رزه وه کرد، بئ ئه وه ی ته ماشای بابی کا، به تووړه ییوه
گوتی:

- سه گ بؤم هات سه گ، په کیان په ریبه کؤلم و خستمیه خواری، له وانه بوو
کؤله وارم کا.

همزه به گ به تووړه یی و دلسوزانه وه داخوری به سه ریدا، گوتی:
- خو تؤ ئه سله حه ت پیبوو، پیت نه بوو؟

- به لئ پیتم بوو، په کیانم تۆپاند، ئه وه ی دیکه یان له پشته وه هیرشی هینا و په ریبه سه ر
ئه سپه که، تازه هیچم پئ نه کرا، کویتته ش به زین و له غاوه وه به له سه ی حه و تکانیان بوو.
دوینی عه سر ئه حمه د فه راش و حه سن مه یتهریشم برد، شوینه که مان دیه وه و هه تا
تاریکانیکی دره نگ گیرامان، به ره و بژوی چوو.

بژوئ ملکی ره شیدخانی کوږی به درخانه و زاوای هه مزه به گه. هه مزه به گ دوو کچی له ژنه پيشووه که ی هه یه، ناسکی خیزانی ره شیدخانی کوږی به درخانه، تنکه له باخه لی قادرخانی کوږی خانانی کانی که رویشکه دایه.

ئه حمه د فراه و حه سن مه یته له گه ل په نجا پیاوی نیو دی له بهر ده روزه ی قه لا به گوریسه وه ویستاون.

ره سوولی نو که له ئه نده روون، بهر حوزووری ناغا وه ستاوه، ره سوول به پاریزه وه گوتی:

– قوربان! هه ر مالی پیاوی، به گوریسه وه له بهر قه لا چاوه رپی فه رمانی ناغان، ده ستور چیه؟

هه مزه به گ له عه تا دوور که وته وه، رووی کرده ره سوول و گوتی:

– برؤ بلئی بینه حه وشه، با حالیان که م.

ره سوول له حه وشه، له سه ر حه وزه که وه بانگی مام عه لی ده ر که وان ده کا:

– مام عه لی! هوی مام عه لی! ده روزه بو ئه و پیاوانه بکه وه! با بینه حه وشه، ناغا قسه یان له گه ل ده کا.

په نجا و سئ که س ده سته ونه زه ر له بهر سه ر سه رادا ویستاون. هه مزه به گ له سه ر سه راره به ده نگیکی به رز قسه یان بو ده کا:

– کویتته به زین و له غاوه وه به له سه ی کینو بووه، وه ک باسی ده که ن به ره و و بژوئ رؤیوه. بینه دوو ده سته، ده سته یه ک له گه ل ره سوول و ئه وی دی له گه ل ئه حمه د و حه سن وه ریکه ون. دیتانه وه ده وری بگرن و گوریسی بو رایه ل که ن و بیخه نه داو، تا نه یه پینه وه، نه یه نه وه، هه ر که س له مالی خوی نان و پینخور هه لگری، بی کویتته بینه وه، به سه ری بایم جه ریمه تان ده که م، جا که یفی خوتانه، هه ر ده سته یه ک بیه پینه تته وه خه لاتی ده که م، ده برؤن ده ی، بزانه چی ده که ن.

په نجا و سئ که س له ده روزه وه چوونه ده ری. ره سوولی نو که ر سواره و ئه وانی دیکه پیاده ن.

له و لای دیوه، ره سول رووی کرده ئه حمه د و گوتی:

– هه لبریزه، ده سته ی خوت جیا بکه وه، هه ر که س گو له مه يدانی خو ده رکا.

ئه حمه د به پیکه نینه وه گوتی:

– تو له من گه وره تری، تو هه لېږیره.

ره سوول بیست و پینج که سی جیا کردۆته وه و به قولیکدا، ئه حمهد و دهسته که ی به قولیککی که دا ده رۆن.

ئه حمهد و حه سەن به ره و بژوی و هه پینش که وتوون، به به له دی دوینئ که وتوونه سه ر شوین.

شوین له هه و رازی داوه بۆ نشیو، له نشیوه وه بۆ هه و راز، له هه و رازه وه بۆ ده شت و مه زرا و میترگه چوه. له میترگدا شوین شیواو و چه واشه یه، وا دیاره کویتته له وه ریوه!
حه سەن مه یته رگوتی:

– راوه ستن، ده بی له غاوی به سه روه نه مایی، چاره وی به له غاوه وه ناتوانی بلسه وه ری، ده و روبه ر بگه رین.

ده سته به نیو گژو گیای میترگدا بلا و بوونه ته وه.

عومه ری مام حوسین له پر هاواری کرد:

– ئه وه تا، ئه وه له غاوه که ی، خۆی، سمی لی ناوه و له قوردا غه رق بووه.

حه سەن مه یته ر له غاوی هه لگرته وه، شوینیان له میترگ ده ر کرد، به ره و دار و شیوی رۆیوه.

شیو و دار پر و چره، بی خورست و شیلان و گزیچار لیکیداوه. شوینی کویتته به نینوانیندا رۆیوه. له تی ده سکه و ساره که ی له بنه شیلانی هالاوه و به پچراوی به جی ماوه.

حه سەن له ته ده سکه و ساریشی هه لگرته وه و که وتنه وه سه ر شوین:

رۆژ دره ننگه، خۆر هاتۆته چاوی راست، سیته ر کورت بۆته وه و دوو پی و نیوه، نیوه رۆیه، ده سته له سه ر کانی و ئاوی و چان ده گری. هه ر که س نان و پیخۆری خۆی کردۆته وه و نیوه روژه ده خۆن.

نان و ئاو خوراوه، ده سته بی و بستان که وتوونه ته سه ر شوین، کیو به کیو و یال به یال ده یگپین.

شوین له ره قانی کویر بۆته وه. له نه رمان ده که ونه وه سه ری. ده سته گه یوه ته نزیککی بژوی، له سه ر هه و رازی و چانینان گرتوه، که س تا قه تی قسه ی نه ماوه، هیوا ی گرتنه وه ی کویتته یان له ده سته داوه و له بیری دانی جه ریمه دان.

حەسەن مەیتەر ورەى لە دەست نەداو، بە هیواى خەلاتە، بە وردى چاوبە ولاتدا دەگیرى، لە نە کاو وە ک گەشکەدار گەشکەى هاتى، هەستاوتە سەر پى، هاوار دەکا:
 - ھۆوھەتا! ئوھەتا! ئوھەتا کا کە حەمەد! ھۆوھە کویتەىھ!! خۆم دیمەو، خۆم دیمەو!
 دەستە ھەموو ھەستاوتە سەر پى و دەستیان داوھتە بەرچاویان. ماندوویان لە بیر چۆتەو، وەریان گرتۆتەو، رەنگیان گەش و چاویان روونبۆتەو.
 دەستە بە پەشۆکاوییەو جالە بوون ھەر کەس بە لایە کدا.
 ئەحمەد فەراش گوراندى:

- بۆ وا جالە بوون؟ پەلە مە کەن، بە پارىز لىى بچنە پىش، سەر چل مەبن، دەستورە کەى ئاغانان لە بیر چۆتەو؟ گورىسە کانتان بکەنەو و دەورى بگرن، کەس پەلە نە کا.

بىست و پىنج گورىس کراوھتەو، ئەم سەرئوھو سەرى ھەر گورىسى بە دەستى دوو کەسەوھە، بە درىژاى بىست و پىنج ھەوت بەلى، وردە وردە لە کویتە نىک و نىکتر بوونەتەو، گەمارۆیان داو، دەچنە پىش و پىشتر، دەورەیان داو، جەغزى بە دى ھاتووە. ئەحمەد و حەسەن چوونەتە نىو جەغزەو. جەغز وردە وردە بچووک و بچووکتر دەبیتەو.

کویتە لە نىو جەغزدا کوپى لوول و کلکىکلافە کردووە و کورە گوى وەستاو، سەم لە ئەرز دەگوتى و دەپرمىتى.

ئەحمەد فەراش لىى نىک بۆتەو، بە پارىزەوھە فیکەى بۆ لىدەدا و دەیلاویتی.
 کویتە لووتیکردۆتە ھەواو بە نىو جەغزدا غار و دەورە دەکا و بە نىوانى ئەحمەد و حەسەندا تىدەپەرى.

ئەحمەد ھەلى بۆرى کەوتووە، دەسکەوسارە پچراوھە کەى دەگرى، کویتە سەرى ھەلدەسوورپىنى و دەردەپەرى، ئەحمەد دەسکەوسارى بە دەستەو ھالاندووە، کویتەتەکان دەدا و ئەحمەد بە دووى خویدا دەکیشى و دەورى بە نىو جەغزدا دەیسوورپىنى. ئەحمەد زانى چەنەبەرى ناکا، دەسکەوسارى بەردا، کویتە بازراقە دەبەستى و بە سەر گورىسدا تىدەپەرى و وە کوو گىژەلوو کە دوور دەکەویتەو.

ئەحمەد بە دەم بەردانى کویتەو کەوتبوو، لە مەیدان ھەستاوتەو، خۆ دەتە کىنى، بە دەم خۆتە کاندنەو دەلى.

– وەدوو يېكەن، ونى مە كەن، بېتتوو ونې، بۆمان نادۆزىتتەو. دەستە گورىسيان كۆ كردهو، دورونزىك بە دوويهون. دەمە دەمى ئىوارەيه، خۆر لە ئاوا بوونە. ئەحمەد دەستەى كۆ كردهو، قسەيان بۆ دەكا:

– ئەمرو ھىچمان بۆ نە كرا، تازە گەرانەو ھەشمان نابى، شەويش ھىچمان بۆ ناكرى، نان و پىخۆر ماو؟
تىكرا گوتيان:
– نەو ھەلا.
ئەحمەد گوتى:

– كەوايە ئىو ھەروە سەر ئاوى و دارو پووش كۆكەنەو بۆ ئاوى شەوى با سەرمەمان نەبى، مەن دەچمە بۆوى لە مالى رەشىدخان نان و پىخۆر دەخوام، نانى ئىو لە سەر مەن، بەلام چاوى لە كۆيتە خافل نەكەن، ھەوا تارىكى بكا تازە ناروا، بەيانى ئىشائە ھەلا دەبگرىن.

تارىكانە، تارىكە شەو. گر بلىسەى سەندوو و دەوروبەرى روونكردوو. شەوقى ئاوردەستەى و ھەشوارە خستوو، دەورويشتى خويان نابىن.
ماو ھەيە كە ئەحمەد ماندوو و كەلەلا بە كۆلى نەو لە نىكيان ھەستاو، كەس ئاگای لەو نىيە، ئەحمەد خۆ ئاشكرا دەكا، گوتى:

– باش ھەسانەو؟ مەن ئەو دەمرم، ھەرن ئەو كۆلە لە كۆلم بەكەنەو.

ھەسەن مەيتەر چاوى بە كۆلە نان كەوت، بە سەرسوورمانەو گوتى:

ئەو ھەموو نەت لە مالى رەشىدخان ھىناو؟!

ئەحمەد ئارەقى نىو چاوانى بە لەپى سېرى و بە بزەو گوتى:

– رەشىدخان ئەو ناسكى ناسكەى داگىر كردهو، ئىمە ھەقمان نىيە نان لەوى بىنن؟

زۆرىش توورە بوو، دەيگوت بۆ نەھاتوونەتەو بۆ مالى؛ قەول وا بەيانى سەعیدی نۆكەر و چەند كەسى بىرى كۆيتەمان لە گەل بگرنەو.

دەستە بەو ھەوالە شادى و سروور كەوتتەو دەليان، زۆرتەر دەليان بە سەعیدی نۆكەر

خۆشە. ئەو شەو تەدەرنگانى، باس باسى سەعید بوو!

يەك دەيگوت:

– قوھ تی ئو کابرایه ئەندازە ی نییە، بە چاوی خۆم دیم، لە شەرە کەلدا بە کلک کەلی راگرتوو!

یە کئی دیکە دە یگوت... کورە ئو ھە یچ نییە! جار یکی سواری ماینی ببوو، ماینە کە لە جۆگە ی ئاوی نە دە بە پە پە یو، بە و چاوانە ی خۆم دیم ئو ماینە ی کردە قە لاندۆشی و پە راندییە و، بە لام لە و بەرە وە دای بە ئەرزدا و سەری بری، کا سە عید زۆر رق ئە ستوو، رق لە کە سنی ھە لگرتی تازە لە کۆلی نابیتتە و، ئە گەر ئو بی، تازە لە کۆلی نابیتتە و، وە بزانی کویتتە مان گرتۆتە و.

حە سە ن مە ی تەر لە دلە وە زۆری پێ ناخۆشە، بە خۆی دە لی:

– رە نجە کە م بوو بە رەنجی قالۆنچە! ئیمە خۆمان کوشتوو، بە ناوی سە عیدی نۆ کەرە وە تە و او دە بی، بە ھەر لە ونی بی دە بی خۆم بیگرمە و، ئە گەر بشارم دە یگرمە و. دە ستە چوار چوار و پینچ پینچ، ھەر دە ستە ی لە قوژبنی ئاوریان کردۆتە و و بە دیار سکلە وە خۆیان گرمۆلە کردوو. کە س بە تە و او ی خەوی لی نە کە و توو، ھەر خۆیان مات کردوو.

دە مە و بە یانە، بای بە یان ھە لیکردۆتی. حە سە ن مە ی تەر بە دیار سکلە و، ھە لتر و وشکا و، بە چیلکە خەریکی ئاوری دامر کا وە و سکلە کان، کۆ وە دە کا، پووشە نە رمە ی وە سە ر دە خا، فووی لێ دە کا، سکل دە گە شیتتە و، پووش گر دە گری، بە گری ئا وەرە وە یە ک یە ک و دوو دوو لە ئا وەر دە چنە پینش.

ھە و ا روونە، چۆ لە کە وە جریو جریو کە و توون. ئا وەر لە چە ند لا وە کرا وە، نانە رە قی شە و ی بە ئا وری دە م بە یان گە رم و نە رم دە کە نە وە و دە یخە نە بەر دلێان.

گزنگی ھە تا و لە سە رانی دا وە. دە ستە ی سە عیدی نۆ کەر لە ئاسۆ وە دەر کە و تن. سە عید بە سوارییە وە و پینش پاز دە پیاوی پیا دە کە و توو، دە ستە نزیک بۆ تە و، ئە حمە د و دە ستە کە ی بە پیریانە وە دە چن و ماندوو نە یینی و بە خیر ھاتنیان پیندە لێن.

سە عید نۆ کەری رە شیدخانە، پیاویکی شان و باھۆ دار و کە لە گە تە، بە دیمە ن و شیوہ پیا وە، رو و خۆش و لە بز شیرینە، ئازا و نە تر سە، دلپاک و خۆش با وەرە، خۆ لە کە س بە زیاتر نازانی. تە نیا عە یی سە عید ئە وە یە زۆر گو ی لە مستی ئا غا و اتە، ئە ویش لە دلپاکی خۆ یە تی.

سەئیدی نۆكەر و ئەحمەد فەراش راویژ بۆ گرتنەوهی كۆیتە دەكەن. حەسەن مەیتەر
حەجمانی نییە و ئەرز وەخۆی ناگرێ، گۆی بەوان نادا، خۆی راویژی بۆ خۆیکردوو.
چل و سێ كەس دەووراو دور دەوری كۆیتەیان گرتوو. سەئید بە سواری و
ئەحمەد و حەسەن پیادە بەرەو كۆیتە دەڕۆن.

حەسەن و كۆیتە ماوهی چوار سالە پێك راهاتوون، قولی گیای بە دەستەوهیە و لیبی
چۆتە پیشی، كۆیتە هەر دوو گۆیی جووت لە سەر نیو چاوانی تیژ كردوو، حەسەن بە
فیکە دەیلاوین، كۆیتە نامۆی دەكا، پشتاو پشەت دەكشیتەوه، پرمەو حیلە ی تیکەلە،
چاوی بریووتە حەسەن مەیتەر، دەلێی دەیناسیتەوه، بەلام نامۆی دەكا.

ئەحمەد و سەئید لە پشەتی كۆیتەوهن، دەیانەوی بێنە پیشی.

حەسەن دەنگیان دەدا:

– مەیهن، مەیهن، قوشقی مەكەن، لەو خەلكە تۆقیو، بلین نەیهنە پیشی، ئیستا خۆم
دەیگرم.

حەسەن وردە وردە چۆتە پیشی، قولە گیای بۆ رادەوهشین، بە فیکە دەیلاوین، چۆتە
دوو هەنگاوی.

كۆیتە بە دەم پرمەوه پاشەكشی دەكا و سەر هەلدهتە كین. لە پەر لە پشەتەوه
ئەسپەكە سەئید دەحیلین، كۆیتە بەرەو حیلە وەر دەسوورێ و تەنیشتی كەوتۆتە
حەسەن. حەسەن لەو هەلە كەلك وەر دەگرێ، لە چاوتروو كانیكا بازارقە ی بەست و
خۆی هاویشتە سەر پشەتی و دەستی لە یالی گیر كرد و پینی لە ئاوزهنگی نا.

كۆیتە دەلێی جوانوو ئەسپێکی نەگیرا و تۆرە، تازە سواری سواری دەبێ،
هەلدهخاتەوه، سەم لە زهوی دەگوتی، هەلدهستی و چوار دەست و پێ خۆ لە ئەرز
دەداتەوه و بە دەوری خۆیدا دەسوورێ. چەند جار ئەو حالەتانه دووپات دەكاتەوه و
پاشان دەحیلین و وەك بالنده بال دەگرێ، بە نیوانی ئەحمەد و سەئید دا تێدەپهڕی،
دەنگی یا ئەللا لە هەر چوار لاوه بەرز بۆوه.

حەسەن مەیتەر دەلێی بە زینەوه درواوه، بووه بە پینە ی زین و لە گەل كۆیتە بووه بە
یەك و خوی بە چارەنوس و كۆیتە دەسپیرێ.

كۆیتە بێ لەغاو و سەر بەخۆ دەشت و كین و نزاری گرتۆتە بەر. لە كینو تێدەپهڕی. لە
جۆگە بازارقە دەبەستی، لە كەندولەند بال دەگرێ و لە چاوان ونبوو. ئەحمەد و سەئید و

هاورپیکانان دہستہ وئہ ژنؤ چاویان بریوہ تہ ئہو ئاسۆیہی کہ کویتہ و حسہن لیوہی ئاوا بیون. ماوہیہ کی زۆرہ چاوی چاوہ پروانان بریوہ تہ رچ. وردہ وردہ ہیوای گہرانہوہیان لہ دہستداوہ.

لہ سہر یالہوہ دہستہ یہ ک یہ ک ہہستاون و دہستیان داوہ تہ بہرچاویان و بریوہ بریویان تیکہوت!

ئہحمہد لہ داوینی کیوہوہ گوتی:

– چیہ؟

عومہری مام حوسین و عوسمانی سؤفی حبیب جوابیان داوہ:

– سواری لہ دوور دیارہ، بہلام زۆر خاو دہروا، لہوہ ناچی کا حسہن بی! ئہحمہد و سہعید و ئہوانہی کہ لہ خواری بوون. بہ کرژی لہ کیو وہ سہر کہوتن.

سوار نہرم نہرم و سہر سہر دئی و دئی و دیتہ پیش.

سوار تۆزای و سہر و پۆتک دامالو، بہلام قیت و قوز و دہم بہ بزہ و کہیف سازہ. ئہسپ لہ ژیر رکینی سواریا دہہانکی و کلافہی ماندووی کہوتۆتہ دہست و پی و کہف و ئارہق لہ ژیر نہرمہزینہوہ، بہ کہفہل و لاتہراف و بہرسینگیدا شۆلاوگہی بہستوہ، وہ ک گاوس دہہاژی، کونہ لووتی بووہ بہ ہہمبانہ و لہ بہر یہ ک رہواوہ تہوہ.

ئہحمہد بہ پیادہ و سہعید بہ سواری لہ پیش دہستہوہ، بہ تاو خوایان گہیانندی.

ئہحمہد لہ دوورہوہ نامیزی گرتہوہ و گوتی:

– دہس خویش کا حسہن! دہس خویش، ماندوو نہبی، ئابرومانت کریبہوہ، ماندووی

کردی؟

حسہن مہیتہر وہ ک سہر کہوتوویہ کی بہرہی شہر خو بہ سہر بہرز دہزانی، خو قہف دہ کا، بسکہی سمیلی دئی، بہ بزہوہ دہلی:

– ہہر ماندوو؟! نانہ جاوی حہوت سالی لہ زگم ہیناوہ دہری، چۆن سواریکم

ئہحمہد گیان؟ شہرہ دہ گپرمہوہ، یان نا؟!

ئہحمہد بہ شانازیوہوہ گوتی:

– ہہر شہرہ؟ ئابرووی رۆیو دہ گپریبہوہ، ئابرووی رۆیو، ہہزار بارہ کہللا، ئہوہی

تۆ کردت، کاری نہ کردوو بوو! چۆن بی لہغاو رات گرت؟

حەسەن پێی لە ئاوزه‌نگی دەرھینا و دابەزی و لەغاوی لە پشتی کردەووە و کردییە دەم و سەری کویتتە و وردە وردە دەیگیژی تا ئارەقەیی وشکبیتتەووە، بە دەم گێرانەووە گوتی:

– خۆش نازانم! ئەوئەندەم هۆش بوو خۆ بگرم و نەکەوم، وەختی زانیم، خۆی خاوە بوو و ویتستا، وەک ماستی مەیی لێ هات. بێ بەلا بێ، ئیوارەش خەتای تۆ بوو، تۆ بۆی چووی، من دلم نەهات بلییم تۆ مەچۆ، دەنا هەر ئیوارە دەمگرتەووە و زەحمەتمان وەبەر کا سەعید و ئەوانیش نەدەدا و خۆشمان ئەوندە ماندوو نەدەبووین.

سەعیدی نۆکەر بە لەبزیکی خۆش و شیرین گوتی:

– نا کا حەسەن شتی وا مەلێ، ئیمە هاتووین چمان کردووە؟ زۆرمان پێ خۆش بوو گرتتەووە، شو کور حەوجیکتان نەکەوتە ئیمە، ئەگەر ئیزنتان لە سەر بێ نیوەرۆ بچینەووە بژووی، کاوولاشیکمان هەیه بەحەسینەووە، ئەو نێوەرۆیە.

ئەحمەد فەراش گوتی:

– مالت نەشێوێ کا سەعید، رینگامان دوورە، دەبێ وەپیکەوین، بووینە زەحمەت، ئەگەر ئیزنمان بدەیی، دەپۆین.

سەعید بە بزەووە گوتی:

– ئیزنی ئیمەش بە ئیوہیە، کەوايە برۆن با وەدرەنگ نەکەون.

سەعید و دەستەکەیی بەرەو بژووی گەرانەووە و لە چاوە ونبوون.

حەسەن مەیتەر لەغاوی کویتتەیی گرتووە و هەر دەیگیژی. ئارەقی کویتتە وشکەووە بوو و هاتۆتەووە سەرخۆ. حەسەن دەستی بە لەغاوەووە بەرەو ئەحمەد درێژ کرد و گوتی:

– فەرموو، ئامادەیی سوارییە! سوار بە با وەپیکەوین.

ئەحمەد دەکشیتتەووە، بە سویندەووە گوتی:

بە خودا سوار نابم، حەیه حەیی! ئازایەتی هی تۆ و سواریی بۆ من؟! نا! نا، کاری وا نابێ، دەبێ هەر خۆت سوار بێ.

حەسەن سوار بوو و ئەحمەد و دەستەووەدووی کەوتن و بەرەو تازاوا گەرانەووە.

رۆژ لە هەموو لایەک ئاوا بوو. هەوا روو بە تاریکانە. دەستەیی ئەحمەد فەراش

گەبوونەتە سەر چۆم و بەرانبەر بە قەلان.

دەستە داوا لە ئەحمەد دە کەن گۆرانی بڵی. بەر لەوەی ئەحمەد بێتە فەراشی قەلا،
هەر کەسێ ژنی بێنايه، بە گۆرانی ئەو بوو کيان دە گۆیستەو.
ئەحمەد بێ دلیان ناکا. ئەو بە دەنگی خۆش و ئەوانیش بە هەوای بوو کمان هینا و
هاتینەو، بە چەپلە:

بوو کمان هینا و هاتینەو، گۆلە بە قوربانت بێ
لە گۆلە زەردان پەڕینەو، گۆلە بە قوربانت بێ
ئەوێ دێ خارا لەبەر، گۆلە بە قوربانت بێ
ماینی بوو کیم یالی شینی، گۆلە بە قوربانت بێ
زاوا کوانی؟ بوو کمان پینی، گۆلە بە قوربانت بێ
گەرە و بچووک، ژن و پیاوی تازاوا رژاونه تە دەری و گویان لە دەنگی خۆشی
ئەحمەد راگرتوو.

هەمزە بەگ و عەدلە خانم و عەتا لە سەر سەرا ویستاوان، بە بزە مزگینی گرتنەوێ
کویتە بە یە کتر دەدەن.
نازدار لە پشتی دەلاقە مەدبە قەو و ستاوه و گویی بۆ گۆرانی خۆشەو یستە کە
راگرتوو و لە گەل هەر وشە یە ک دلوپین فرمیسک لە چاویەو دەبارینی و لە دلەو بە
قوربانی دەبێ.

دەنگی گۆرانی و چەپلە پێزان گە یو تە بەر دەروازە ی قەلا.
هەمزە بەگ لە سەر سەراو بانگی دەر کەوانی کرد و گوتی:
– مام عەلی! برازاوا گە یشتی، دەروازە یان بۆ بکەو بەزانه بوو کيان پینی؟!
مام عەلی دەروازە ی کردەو، ئەحمەد لە پێشەو و حەسەن و کویتە و رەعیە تە کان
بە دوویدا پێزانە حەوشە.

عەتا بە هەلاتن بە پلیکاندا هاتە خوار، بێ ماندوو نەبینی، کویتە ی لە دەستی حەسەن
وەرگرت و بردی بە سەر حەوزە کە.

هەمزە بەگ بانگی ئەحمەد و حەسەنی کرد و گوتی:
– بەو خەلکە بڵین بڕۆنەو، ئەوان مەرخەسن، ئیو وەر نە سەری، حەسەن! تۆش
وەرە، خۆت نەشاریەو.

ره عیعت به ره و دهر وازه گه رانه وه. ئەحمەد و حەسەن چوونە سەر حەوزە کە، دەست و دەموچاویان دەشۆن. پاش خۆتە کاندن، ئەحمەد فەراش لە پینشەوه و حەسەن مەیتەر بە دوویدا چوونە حوزوور.

دەستەى ره سوولئى نۆکەر وە ک لەشکری شکا، سەر شۆرانه، تاقە ولۆقه بەر و دوا گە یونەتە نیو دئ و هەر کەس دەرواتەوه مالی خۆی.

ره سوول بئ دەنگ چاره وئى کیشاوتە تەویلە و بئ چرپە لە پینشخانە وەستاوه، گوئى لە پینکە نینى ئاغاىه. سەبرى، بە شەرمەوه لە دەرگا دەدا.

– کئى؟ وەرە ژوورئ.

ره سوول دەرگای کردەوه، بە شەرمەوه سلا و دە کا، دەستەونەزەر بە لای دەرگاوه وەستاوه.

هەمزە بە گ بئ بايە خانە، بە پینکە نینەوه گوئى:

– دانیشە ره سوول، ئەحمەد باسى گرتەوهى کویتە دە گئیریتەوه، باسە کە زۆر خۆشە، دەى ئەحمەد.

ئەحمەد لە ئەو ل تا ئاخەر دە یگئیریتەوه، لە و شوینانەى کە باسى ئازایەتى حەسەن دە کا، حەسەن دەست دەئ بە سینگىیه وه و خۆ دە چمە مینیتەوه و دە لئ:

– خۆم نۆکەرى ئاغام.

ره سوول لە بنه وه، بە دزى ئاغاوه مۆرەیه کى گورچووبەر لە حەسەن دە کا، سەر زارە کى بە دەمییه وه پیندە کەئى.

پاش تەواو بوونى قسە کانى ئەحمەد، هەمزە بە گ بە دەنگىکى بەرز، وا کە لەو دیوه وه عەدلە خانم گوئى لئى، گوئى:

– عەدلە خانم! ئەو خەلا تانەى کە دامناون، بە نازداردا بیانئیره.

نازدار بە بوخچەیه کە وه دئتە ژوورئ، بە پارێزەوه بوخچەى لە بەردەستى ئاگادا دانا و پاشە و پاش چووه دواوه.

هەمزە بە گ بە پینکە نینەوه سەرى هەلئنا و بە نازدارى گوت:

– دەورئ چایشمان بۆ بئنه، ئیشاللا ئەم پاییزە کاریکتان بۆ دە کەم!

نازدار بە لوى دەسمالە کەى دەموچاوى دادە پۆشى و بە شەرمەوه چووه دەرئ.

ئەحمەد فەراش سوورھەلدە گەپر، سەری خەجالەتی بەرداوە و ئارەقەیی شەرم دەسپری.

ھەمزە بەگ قاقای کیشا و گوتی:

– وەرە پێشێ شەرم مە کە، ھەسەن! تۆش وەرە، ئەو ھە یە کی دەستێ کەوا پاتۆل و بیست تەمەن پوولە، مزگینی و خەلاتی ئەو ھە یە کە پیاوانە کویتە تان گرتەو، ماو ھە تەو ھە کاری ئەو ھە تیو ھە شوانە! ھەر یە کی کاریکتان پێ دەسپیرم، رووی کردە ئەحمەد و گوتی:

– ئەحمەد! کاری تۆ ئەو ھە یە کە ھە تیو ھە شوانە کە ی کانی توو بینی.

کاری ھەسەنیش دوو باخە شوولتەر باتە تەو یلە.

رەسوولیش خۆی دەزانێ دەبێ چی بکا، پنیووست بە گوتن ناکا. ھەر یە ک بە نۆرە ی خۆیان جوابی بەرپۆ ھە بردنی فەرمانی ئاغا یان داو ھە تەو ھە، ئەحمەد و ھەسەن خەلاتیان وەرگرتو ھە و چوونە تەو ھە جیی خۆیان و چاو ھە رپی چایین.

نازدار بە کەشەفە چایی ھە ھاتە ژووری، چای ئاغا ی لە بەردەمی داناو ھە، سێ چایی بە کەشەفە ھە لە نیوانی رەسوول و ئەحمەد و ھەسەن دادەنێ و تەماشایە کی ماناداری ئەحمەد دە کە بە توور ھە بیو ھە، چەشنێ کە ئەحمەد تیی گەیی، رویشتە دەری.

چای خوراو ھە، شیو کراو ھە، چای دوای شیو خوراو ھە، نۆ کەر مەر خەس بوو ھە و روپیو ھە تەو ھە، مەیتەر چۆتە میانە و خەوتو ھە.

ئەحمەد سەر لە نازدار دەرناھیتنی! ئەو توور ھە بوونە و خۆبادانە ی لە بەرچی بوو؟ لە سەر دلی بوو ھە بە گری و کوناو کون لە دووی دە گەپر، نازدار بوو ھە بە دلۆپی ئا و بە ئەرزا چۆتە خورای!!

۸

له حهوتکانيانهوه وهسهرکهوی پرووبه رۆژئاوا برۆی، بهرهو بژوئیه.
به شانی راستدا وهرسووړتی روو له باشووری رۆژئاوا بکهی، دهتباته کانییه کویره.
کانییه کویره گوندیکی بچووکی پازده مالییه له داوینی شاخی ههزاربهههزاری
حهوتهوانان و پینلاودرپه دا به دیهاتووه.
ئهو دوو کپوه سهربرهزه کوستانی ئهو مهلبه ندهن ههموو چهشنه گیاوگولیکیان
ههیه، ههتا مانگ و نیوئ هاوین ههر بژوین و سهرسوز ده مینهوه.
له داوینی کپوی حهوتهواناندا، له بهر ئاوابی و قهراخ ریی تازاوا و کانی توو،
کانییه ک سارد و به پیت، له خیزه لانی هه لده قولی، ئاشگیړی ئاوی له بهر ده پوا.
ههموو سالی، له وهززی به هاردا، دهو روپشتی ئهو کانییه زۆنگ ده بی و خیزی
دهو روبه ری ده شاته وه، تیی دهو رووخی و سهر له نوئ ده ری ده یده نه وه. بهو بۆنه وه ئهو
دییه یان نیو ناوه کانییه کویره، ههر ئهو کانییه شیان ههیه.
تازه گزنگ له سهرانی داوه، هیشتا سیبه ری حهوتهوانان له سهر کانی لانه چوووه.
دهسته یه ک کچی عازهب له سهر کانی به نوره گۆزه پر ده کهن.
ریواریکی قوچاخ، کرژ له ریوه دی. ریوار کویره جه حیل یه کی توندوتوول و
هه لکراوه ی به دیمه نه، پیکه وتوو و که له گهت، شانوبا هو داره.
ریوار گه یوه ته به رانبه ری کانی، کچان سهرنجیان داوه تی و چوار چاوی تیی
ده پوانن.

یه کیان زۆر جوان و بالا بهرز و خووش دیمه نه، له ناو ئهوانی دیکه دا دیاره، به
پیکه نینه وه گوتی:

— رهنگه چیودار بی!

یه کی دی جوابی داوه و گوتی:

– رهنگه چيوداري تو بي! خوگه وا ده بوو!
له تريق و هوږي کچان، ريږوار ناوړي داوه و گوتي:

– داده کان! مالي مه محمود شوان له کوږه يه؟
يه کيان به کچه جوانه که ي گوت:

– ئا، نه مگوت؟ کابان! مالي ئيوه ي ده وي! ميواني ئيوه يه، جوابي بده وه.

کابان جوابي ريږواري داوه و گوتي:

– هه وه ل مال له سهر رييه.

ريږوار گوتي:

– کا مه محمود داخوا له ماله؟

– به لي له ماله. ريږوار ملي ري گرته بهر و روښت، دوور که وتوتوه، به لام هيشتا
هر دهنگي پيکه نيني کچان ده گاته گوږي.

هه وه ل مال، له سهر ي پي مالي مه محمود شوانه. مال زورتر له ويرانه ده چي.

ديوار به بهردي قوقز، لارووږير له سهر يه ک دانراون. له هيندي شوږن بهر له ديوار
دهرهاتووه و که له بهري تيختووه.

ديواري هه وشه له سين چوار لاره روخواوه، دهر گايه کي شه قوشري بچووکي
ته نکه که، له ژهنگدار رزيوه، له گريژنه چووه و به ديواره وه هه لپه سيړاوه، زورتر له
دهر گاي کوز ده چي. ميوان باوه ر ناکا ئاوه دان بي، به بؤک و نابؤکه وه سهر ي برده
ژووړي و خاوه ن مالي دي!

مه محمود شوان له سهر بهر ده خويکه ي هه وشه دانښتووه. ههر دوو ئانښکي له سهر
ئه ژنوي داداوه و چه ناگه ي ناو ته سهر ههر دوو له پي ده ستي کردوويه به کوله که و
سهر ي پي راگرتووه. قامکي ئه ملاوئو و لاي روومه ته تاو گه ستووه کاني داپوشيوه، چله
چله ريشي سبي له به يني په نجه کوور و چرچه کانيه وه هاتونونه دهر ي. مه محمود شوان
له بهر چاوي ميوان زور له جاران پيرتر و چه ماوه تر ديار يده دا. ئه وه نده چو ته نيو خه ياله وه
ئاگاي له وه نيه که ميوان هاتو ته هه وشه.

ماوه يه که ميوان به ديار ييه وه وه ستاوه. ميوان ناچار گوتي:

– خاله مه محمود! ميوان راده گرن؟!

مه محمود شوان راچه ني، هه ستا سهر پي و باوه شي گرتووه و گوتي:

– ھەممە گيان! ئەو تۇي؟! ئەي بە خېر بېنى، مالى خۆتە، تۆ مېوان نى، بانگى خېزانى دە کا:

– نزه! نزاكەت! ئافرەت! مېوانمان ھاتوۋە، مېوانىكى زۆر خۆشەويست، زووبە، راخەرىكمان بۆ راخە.

مەھموود شوان و ھەممە دەستە ملان بوون.

نزاكەت لە بەر ھەيوان تەنوورى داخستوۋە، لە نېو دوو كەلەو ھاتە دەرى، ئاۋى چاۋ و لووتى بە گۆشەي چارە كە كەي دەسرى، كۆمە كۆم لبادىكى لوولە كراۋى داۋەتە بن ھەنگل و لە سېبەرى كە پەرە كەي ھەوشە رايخست و بە لەبىزىكى زۆر شىرىن، گەلى بەخېر ھاتنى ھەممە دە كا و دەپوا.

مېوان و خانەخوئ لە سېبەرى كە پەرە دانىشتوون. خشپەي پىيەك ئاور بە مېوان دەداتەو، كچە جوانە كەي سەر كانى بوو، ھەممە بە سېلە چاۋى تىي دەپوانى و گورجى چاۋى ھەلدەبرى.

كابان لە بەينى قولفى گۆزەو ھەيوان ئەخاتە تەرازوۋى چاۋ، ھەلىدەسەنگىنى، گۆزە كانى لە سېبەرى ديوار دانا چوۋە بەر ھەيوان و دەمى نا بە گوئى دايكىيەو ھەممە لەدلى خۆيدا گوئى:

– سەبارەت بە من دەدوئىن!

مەھموود شوان بانگى كابانى كرد، گوئى:

– دادەي رۆلە چايە كمان بۆ ساز كە، مېوانم لە كا كە ھەممە خۆشەويست تر نابى.

ھەممە بە دەنگىكى بەرز، وا كە كابان بېستى، گوئى:

– نەو ھەللا، ھەجى بە زەھمەت ناكا، خۆ من مېوان نېم.

مەھموود شوان بە پىكەنېنەو ھەيوان گوئى:

– رەنگە بلى دەسكورتىن؟ مەترسى! پوولم پى نەداۋە! دوئىنى لە شار، لە قاۋەخانەي

حاجى رەشىد ھېناۋمە، بە زۆر بېرى بە سەرمدا، لەو ھەگەرى ھەمە گيان، لە گەل

شوانىيە كەت چۆنى؟ لە بېرتە رۆژە كە لەسەر ئاۋە كەي ھەوت كانيان چ شەرە سەگى

ساز بوو؟ ئاگات لى بوو زالم چۆن ورچەي دا بە ئەرزدا؟ خۆزگە بەو رۆژە.

ھەممە قسە كەي لە بەر گران بوو، نېو چاۋانى و ئىكھېناۋە و گوئى:

- ورچه نه ده كهوت خاله، پاشووی له بهردگیرا، ورچه لهو سه گانه نه بوو كه زالم
 دهره قه تی بچ، نالیم زالم خراپه، ئه ویش سه گی چا كه.
 مه محمود شوان هه ستاوه ته سه ر چۆك، گوراندی و گوتی:
 - حه یه حه ی! شهل نیبه و پای شكاهه!! ئه وه ده لینی چی؟ كوره خو سه گ نه بوو زالم
 له ئه زردا! جا فایده ی چی؟ خو لای من نه ماوه، ده نا ئیستا تیکمان ده كردن.
 حه مه به كزیكه وه گوتی:
 - ورچه ش نه ماوه خاله گیان، هه تیوه كه ی هه مزه به گ تۆپاندی، ئیستا بی سه گ
 ماومه ته وه، ده بی کاریكم بو بكه ی.
 مه محمود شوان به حه سه ره ته وه دای به رانیدا و گوتی:
 - ئه ی شه یان ملی شكی! جا من چووزانم تو سه گت ده وی! دوینی زالم برده شار
 به ره للام كرد.
 حه مه به تیرادیوی و تووره بیه وه گوتی:
 - ده ك مالت خرا نه بی! جا چۆن دلت هات؟! جا پیاو سه گی وا به ره للا ده كا؟!
 مه محمود شوان هه ناسه یه کی هه لكیشا و به دلکی ریشه وه گوتی:
 - لومم مه كه براله، له داخی هاومالی خراب وامكرد، ئه گه ر وامنه كرایه، ده رویش
 عه لی ده بیرد، ئاخو ئیستا ئه وه به جیی من شوانه.
 میوان و خانه خوئی بچ ده نگن. كابان به كتری و قوریه وه به ره و لایان دی،
 كابان به شه رمینکی كچانه وه به خیر هاتن له میوان ده كا و له خواری ئه وانه وه، له سه ر
 ئه رزه كه دانیش، ده وری چای بو تیکردن.
 حه مه سه ری داخستوه جار جاره له ژیره وه چاوی له كابان ده كا و زوو چاو
 داده خاته وه.
 كابان ده سگره یه کی ره شی ده سك دریژی به ده سته وه یه و زوو زوو ده سكه
 دریژه كه ی قولفه ده كا و ده یكاته وه و به دزیه وه چاوی له میوان ده كا و كرژ چاو
 داده خاته وه.
 مه محمود شوان په نجه ی له ئه ژنو هه لپیکاوه و هه ر دوو قامكه كه له ی ده سستی به
 ده وری یه كدا خولده دا. كه س قسه ناكا. له پر مه محمود شوان بچ ده نگی ده شكینتی، به
 پینكه نینه وه گوتی:

- حەممە گیان! چیه؟ گەمیە کەت غەرق بوو؟! خەفەت مەخۆ، ئەمشەو بەیە کەووە دەبین، بەیانی دەچین بۆ شار دەیبینیئەو، خەم مەخۆ.

حەممە بە دووی سەری ئەو قسەدا دەگەرا، سەری وەگەر هاتوو، سەرور کەوتە دلی، بە کرژی گوتی:

- لێرە بەشک نیم، وەرە پیاووەتیم لە گەل بکە مەمخە درەنگ، مەرە کەم بە خەلک سپاردوو، با ئیستا وەرپیکەوین.

مەحموود شوان بە قەلسییەو سەری راوێشان و گوتی:

- حەییە حەیی! ئیستا؟! جا ئەووە نیوەرۆیە، ئیستا برۆین دەبێ شەوێ لە شار بین. حەممە بە پارێنەو گوتی:

- قەیناکە، لە شار دەبین، ئەو کە زالم لە دەست دەرچێ، ئەمڕۆ باشتەرە لە سبەینی خالە گیان.

مەحموود شوان بە ناچارییەو ملی خست بە لادا و گوتی:

- دەی باشە، هەر گاواوە با نیوەرۆژە بکەین، وەرپێدە کەوین، رووی کردە کابان و گوتی:

- کابان! گورجی نیوەرۆژە یە کمان بۆ ساز کە کچم.

کابان گورجانە هەستا و لە حەوشە چوووە دەری، لەو دیوی حەوشەو قیڕە لەفر و و جەو هەستا.

نیوەرۆژە کراوە، پاش نوێژە، مەحموود شوان لە دەرگای حەوشە سواری گویدرێژە کە ی بوو، حەممە وەپێشی دە کەوێ و رێی شاریان گرتە بەر.

کابان لە بەر دەرگا وەستاو، هەتا لە چاو وندەبن، هەر چاوی لێیانە.

رێ دوورە، دەردی دل زۆرە، قسە کوتایی نایە. مەحموود شوان و حەممە قسەیان کردوو و بە نێردیوانی رێ و پلیکان پلیکان وەسەردە کەون:

هەر دوو زۆر کەیف خۆشن. حەممە بەوێ سەگی مەری وەگەر دە کەوێ و دەحەسێتەو.

مەحموود شوان بەوێ کە زالم بە کەسێ دەبێ قەدری دەزانێ، لە لایەکی دیکەو، خۆ بە سەرکەوتوو دەزانێ و سەگە کە ی بە دەرویش عەلی نەداو و قسە ی خۆی بردۆتە سەر.

نزیکه و ئیواره یه. لاره سیبهر داهاتووه. شار له دووره وه دیاره. دهسته دهسته
خه لکی دئ، به سواری و پیاده به ره و مال ده گه پینه وه.
دهوری شاره. همه له پیشه وه ده پروا، ئاورپکی داوه و گوتی:
– خاله! ئه وه گه یشتین، چۆن بکه یین؟
مه محمود شوان گوتی:

– گویدرێژه که ده به یه کاروانسه را و جی خه وی خۆمان ده گرینه وه، پاشان ده چینه
قاوه خانیه حاجی ره شید، شیومان خوارد ده چین ده خه وین، به یان شه به قی دا، وه دووی
زالم ده که وین، به خت یار بی ده بیبینه وه و په تی ده که یین. پیت چۆنه؟ باشه؟
حه مه لاره مل گوتی:

– ههر چۆن تو پیت چاکه، وا ده که یین.
دهوری شاره، سه گه به ره للا مووته مووت و مل و مؤیانه. همه به چاوی مشتهری
سه رنجیان ده دا، به دوو دلیه وه گوتی:

– خاله مه محمود! من باش زالم ناناسم، خۆت چاو بگیره، له نیو ئه وانه دا نییه؟
مه محمود شوان سه ری راوه شانده و به ته سه وه گوتی:
– وه للا بابه سه گ ناسی! ئه وانه سه گه به ره للا نیو شارن، نه تدیوه چۆن کلکیان
کردوو به گه ئوزا؟ ئه وانه ره وه ک و ترسه نۆکن، زالم له نیو سه د سه گدا بی دیاره،
له وده مه وه سه گی منه، نه مدیوه کلکی دانه وانده بی، ما بی چاکه، سه گی وا له شاردا
نامینی، خۆت و به ختت.

شار وه ک ئه ژدیها همه و مه محمود شوانی هه للوشی، که وتنه گه رووی بازاره وه.
هاتوه اواری ده سگگیر سه رنجی کړیار راده کیشی، له مبه ر و ئه و به ره وه رقه یانه
مشتهری بانگ ده که ن.

حه مه سه ری سوورماوه! درینگه له میشکییه وه دئ، بی ئیختیار چاو ده گپیری، گپیژ
گپیژ وه دووی مه محمود شوان که وتوووه.

مه محمود شوان سه ر ده رچوو، گوی به وانه نادا، ده گه پینه وه سه ر حه مه، وه دووی
خۆی ده خا، کۆلان به کۆلان و شه قام به شه قام ده رۆن، گه یونه ته ده رکی کاروانسه را.
عه لی شامی به پیریانه وه هات، گویدرێژ له ته ویله ده کا. مه محمود شوان گوتی:
– جیمان بۆ راگره کا عه لی، بۆ خه وتن دینه وه.

عەلی شامی بە روویەکی خۆشەووە گوتی:

– جیی ئیووە لە سەر چاوی عەلییە، بە چاوان.

ئێوارە، تاریکانه. تاق و لۆق دووکان ماوە. مەحموود شوان و ھەمە بەرەو قاووخانەی حاجی رەشید دەپۆن. دەگەنە بەر ھەر دووکانی؟ ھەمە گەییە ک دەگری و چاویکی پێدا دەگێڕی. گەییوونەتە قاووخانە.

قاووخانە پرە لە خەلک. سەماوەریکی رەژی زەردی گەورە لە بەر پەنجەرە، لە سەر چوار پایە دانراوە، کورپکی میز مندال لە بەر شیریدە و ستاوە، خێرا خێرا چای تێدە کا و بە خەلکدا دەگێڕی.

حاجییەکی شیوہ پیاو لەولای سەماوەر کەووە، لە سەر سەندەلی دانیشتوووە، چاوە بە میواندا دەگێڕی.

دوو چراتۆر بە ئیوہ راستی قاووخانەدا شۆر بوونەتەووە، لە بەر دوو کەلی سیگار بە حال سۆلەیان دی.

حاجی رووی کردە دەرگا و مەحموود شوانی دی و قرچە پێ ھەستا گوتی:

– وەرە ئیرە خالە مەحموود، بانگی چایچی کرد گوتی:

– قادر! دو چای جوان بینە، قادر چای ھینا. ھینشتا بە تەواوی دانەنیشتبوون، حاجی گوتی:

– دەی خالە! کوێخا شەریفە کەمان چۆنە؟ راسپاردە کەی منت پێ گەیاندا؟ ئەو رەفیقە جوانەت لە کوێ بوو؟

مەحموود شوان دەستی لە سەر شانی ھەمە دانا و گوتی:

– کاکە ھەمە؟ دەستی لە میژینەیی خۆمە، شوانی کانی تووہ.

حاجی رەشید زۆر بە گەرمەووە بە خێر ھاتنی لە ھەمە کرد و لە گەل مەحموود شوان سەریان نا بە کەووە سرت و ھۆر دەچینن بە گویی یە کدا، ھەمە ھیچ حالی نای.

قاووخانە وە ک کۆترخانە ھەر گەمی دی، ھەمە وە کو گێژ چاوە بە خەلکدا دەگێڕی.

دەستە دەستە، چوار چوار و پینچ پینچ لە دەوری یەك كۆزیکەیان داوھ و قسە دەكەن. لەو شانێ حەمەوھ كۆرێ دانیشتوون، كابراییە كێ قەوێ قۆلی سەمیل زل بریویەتە بەر خۆی و نۆرە بە كەس نادا.

حەمە ھیندی گویی بۆ شلدەكا، قسە كانی وردە وردە سەرنجی حەمە رادە كیشی. حەمە لەوێرا حالیوو كە كابرا گوتی:

– سەد جارم دیوھ! قسە كە لە بەینی خۆمان دەرنەچن، دەجار، بگرە زیاتر ھاتۆتە مالمان، سەد جار نام بۆ بردۆتە شاخی، بیست جار ھاتۆتە ھۆبە كەمان و شەوورۆژ ماوھتەوھ، نازانن چ پیاویكە! پارچەپەك زێرە زێر، دەم و لەبز شیرین، قسە زان و راویژ خۆش، بە دیمەن و شیوھدار، تا دەست ھەلینی كەلەگەت و قەوێ و قۆل، كابرا ھەستاوھتە سەر پین، گوتی:

– منتان دیوھ؟ دوو ھیندەھێ من دەبێ! ھیندی دەلین چەتەبە! ئەوھش فیتی ئاغاوات و ئەمنییەھە خستوویانەتە داوی، زۆری لێ دەترسین، چاویان پیتی بکھوێ، وەك رەوھ؛ رەوێ لەبەر دەكەن، خۆ ئیوھ نەتاندیوھ، فایدەھێ چی؟! ئیلا ماشاللا كە دەكەوێتە شەر! نازانن چ دەكا! بۆ ھەزار كەس ئاوپ ناداتەوھ! خۆ گوللە ناییرێ!! گوللە بەندی پینیە! رەنگە ئیوھ باوەر نەكەن، منیش بھ باوەر ناکەم، بەلام بەو چاوانەھێ خۆم دیوھ، رۆژێکیان لە ھەوار، لە رەشمالە كەھێ ئیمە خەوتبوو، ئەوندەم نەزانی دەورمان گیرا! سەروان خودایی بە خۆی و چل ئەمنییەوھ دەوروبەری ھۆبە كەھێ تەنیوو، بوو بە تەقە!! ھاواریم كرد و گوتم:

– كاك تاهیر! كاك تاهیر! كورە ھەستە مال كاول دەورت گیراوه! ھیچ خۆی شلوی نەكرد! سەبرئە ھەستا و دەستیكی ھینا بە چاویدا و كلاشە كانی خستە سەر پیتی و دەستی داھە تەفەنگە برنووھ كەھێ و چووھ بەر دەر كێ رەشمالە كە ویستا! بە دەنگێكی زۆر پیاوانەوھ گوتی:

– سەروان خودایی! لە دووی من دەگەڕی؟ ئەوھ من لیرەم.
سەروان فەرمانی دەسریژی دا، لە چل لاوھ، چل لوولە تەفەنگ گوللەیان لێ دەباری! كەژ و كیو پر بیوو لە تۆز و بۆنی بارووت!
ئەمن رۆح سپارد، گوتم لەشی بووھ بە رووی بیژنگ، لە نیو ئەو گوللە بارانەدا كاك تاهیر قاقای كیشا!! گوراندى و گوتی:

سەروان! نۆرەى منە، خۆت بگرە، بەلام نات کووژم! سەر پىيى سىرەى گرت، تەقە لە تەفەنگەووە هات و سەروان لە خۆل گەوزا! سەروان هەستا و فەرمانى پاشە كشيى دا. رەوەى ئەمىنيە وەك هەر شتە دەكەوتن بە سەر يە كدا، ئەوئەندەى بلىيى يەك و دوو، لەو حاشييە و حەوالە نەمان.

من واقم وړ مابوو! كە چوومە پيشى، كاك تاهير وەك پۆلاى سەوزەوار نوونى تينه بوو!! بە سەر ليشيو او ييه وە گوتم:
- كاك تاهير!

ئەو نە يەنيشت پرسیارە كەم بكەم، گوتى:
- دەزانم، ئەو مە لە پيش چاوت، زرپ و زیندوووم. خۆى راوہشانە، بە قەدرایى رەبە يەك گوللە لە لەشى كەوتە خوارى!!

من لال ببووم، هيچم بۆ نەدەهات بە زماندا! دەستى گرتم و بردمى ئەو لاوہ، دەستىكرد بە باخەليدا و قايشىكى سوورى دەرهيئا و گوتى:

ها ها ئەو مەرە لەو بەرە خەوتووہ، برۆ بيكە ملي، بەلام خۆت لەوى راوہستە. سەرتان نە يە شينم، قايشم كرده ملي مەرە و خۆم بە ديارييەوہ و يستام. تەقە لە تەفەنگەووە هات، مەرە لە تريكى بەست، هەلاتمە سەرى و تەماشام كرد، مەرە لە كاويژ نەكەوتبوو!! قايشە كەم لە ملي كردهوہ و بردمەوہ و گوتم:

- تۆ خودا ئەوہ چ سرياتيكە؟

كاك تاهير شيرين بزە يەك گرتى و گوتى:

- ئەوہ گوللە بەندە، لە ملي هەر چيدا بچ، گوللە نايبرى!

گوتم:

- تۆ ئەوہت لە كوئيوہ وە گير كەوتووہ؟

بە پيكە نينەوہ دەستىكيدا بە شانمدا و گوتى:

- كاكە حەمەدى سولەيمانى بۆ شىخ مەحمودى نەمرى نووسيوہ، دەست بە دەست

هاتووہ بە من گەيوہ.

حەمە وردە وردە و پى پى لە كۆرە كە نزيك بۆتەوہ، نەديو و نەناسراو ئاشقى تاهير و گوللە بەندە كەى بووہ، بە ترسەوہ گوتى:

- كاكە، عەيب نەبچ، پرسیارى بكەم؟

كابرآ به روويه كى خۇشەوہ گوتى:
 - پرسيار عەيب نىيە، نەزائىن عەببە، پرسيارە كەت چيە برا گيان؟
 حەمە بە شەرمەوہ گوتى:
 - ئەو كاك تاهيرە لە كوئيە؟
 كابرآ پيئە نى و گوتى:
 - بۇ تۇ لە گوئي گادا خەوتووى؟! چۇن تا ئىستا نىوى ئەوت نەببستووه؟ ھەر ئەوہ
 بوو پرسيارە كەت؟
 حەمە سوور ھەلگەرا، لە ژيەر لىئوہوہ گوتى:
 - نەوہلا، ئەو گوللەبەندە ھەر بە كاك تاهيرە؟ يان ھى ديكەش ھەببە؟
 كابرآ چاويكى لە خەلكە كە قرتاند و گوتى:
 برا گيان! بۇ تۇش دەتەووى؟!
 ھەموو ويكرا دايان لە قاقاي پيئە نىن.
 لە دەنگى پيئە نىنى ئەوان، مەحموود شوان ئاوپرى داوہ و گوتى:
 - حەمە گيان! وەرە شىوہ كەمان بخوين.
 نان و چا خوراوہ، شەو درەنگە، قاوہ خانە روو بە چۆل بوونە. مەحموود شوان و
 حەمە ھەستاون. حەمە دەست دەبا بۇ گيرفانى. مەحموود شوان دەستى گرت و گوتى:
 - من دەيدەم.
 حاجى رەشىد ھەستا و گوتى:
 - لە ھيچتانى وەرناگرم، ئەمجارە كاكە حەمە ھاتۇتە ئيرە، ميوانى منن، بۇ جارايكى
 دى، برۇن، بە خوام سپاردن.
 بازار چۆلە، لە چەند لاوہ لەنتەر لەبەر دووكان ھەلئاسراوہ و بەر دووكانى روون
 كر دووہ. دوو كەس بە چراوہ بە بازاردا دەگەرپين، دالاندارن.
 مەحموود شوان لە پيشەوہ دەروا، حەمە بە دوايەوہ كەوتۇتە گيئراوى قسەكانى
 كابرآ قاوہ خانە، تاهير و گوللەبەندە كەى بە ئاوات دەخوازى. لەودەمەوہ ئەو قسە و
 باسانەى بيبستووه، گۇراوہ! ھەست بە دەردىكى سەير لەدەر وونيدا دەكا. قسەى كابرآ
 ھاتۇتەوہ بىر، خۇى سەر كۇنە دەكا:

– وه لالا راست ده كا! ده لئي له گوټي گادا خه وتووم! ناگام له هيچ نيبه، پيموايه كه س چنه بهري تاغا ناکا! شار چه نده باشه پياو هاموشوی بکا، بویه ده لپن كه سي بگري چاک و خراب ده بيني، شت فير ده بي، رهنکه خاله مه محموديش نيوي تاهيري بيستي! بالئي پيرسم:

مه محمود شوان سهری داخستوه و خه يالاي ده روا. له پر همه گوتي:

– خاله! پرسیار يکت لي بکه م راستم پي ده لئي؟!

مه محمود شوان پي نه وهی ئاور بداته وه، گوتي:

– نه گهر بزانه پرسیاره که ت چيه؟

همه هيئدی ماتبوو، گوتي:

– با بچينه وه کاروانسه را، ليره نابج، ههر دوو پي ده ننگ و خه يالاي رييان گرتوه

به ر.

ده سته يه ک کاروانچي له کاروانسه را خه وتوون. جپي مه محمود شوان و همه له

پال يه کدا، له قوژبنج راخراوه، ههر دوو له جي خزيون.

همه سهری بردوته بن گوټي مه محمود شوانه وه، به سرته گوتي:

– خاله! نه خه وتووي؟

مه محمود شوان ده که ويته سهر ته نيشت؛ ثايشک داده دا و سهر ده نيته سهر له پي

ده ستي، سه بري گوتي:

– نا، قسه که ي ريگا چ بوو؟

همه ش وه ک نه که وته سهر لاته نيشت و ثايشکی دادا و روومه تي نايه سهر له پي

ده ستي و گوتي:

– ليم نه که ي به عه يب! کابرايه ک له قاوه خانه شتيکی سهری ده گوت! ده يگوت

تاهير ناوي له ده ولت ياخييه، به قسه ي نه وه، نه تاهيره گولله کاری لي ناکا! گولله

به ندي هه يه! تو بيستوته؟

مه محمود شوان به پيکه نينه وه گوتي:

– گولله به ند و شتي وام نه بيستوه بيبي، به لام ناوبانگی نازايه تي تاهيرم بيستوه،

ده لين زور نازا و نه ترسه، هه وه واني به نه مينه و تاغاهت ناوته وه، بووه به هوره

بويان. ده لين زوري لي ده ترسين.

حه مه له جي راسته وه بووه، به دانڀشته وه گوتی:
- تو ديوته؟!

مه محمود شوان ماوه يه ک جوابه که ی وه دره ننگ خست، پاشان گوتی:
- نا، من نه مديوه، به لام ده زانم، له م و لهوم بيستوه.

حه مه له و گه گرتنه ی مه محمود شوان دوو شک بووه! به لام وه نه زهري نادا،
ماوه يه ک بير ده کاته وه، پاشان گوتی:

- باشه، خاله! بليی هه ر ته نيا خوی بی؟

مه محمود شوان و پرای حه مه له جي راست بووه و گوتی:

- نا، نه وه لالا، پياوی وه ک تاهير ته نيا نييه، داروده سته ی هه يه، به لام هه ر ناوی نه و
به نيوه، وه ک چؤن ده لين شيخ مه محمود، مه لا مسته فا، سمايل ناغای سمکو و نه و
سه ر عيلانه ی ديکه که ناوبانگيان هه يه، نه وانيش خو ته نيا نه بوون، پياوی زؤر ئازا و
ره شيديان له گه لدا بووه و هه يه، چونکه نه وان سه ر کرده ن، هه ر به ناوی سه ر کرده وه
به ناون. کاروبار و ده ستورات نه وان ده يده ن، هه ر جوولانه وه يه ک، هه تا فه رمانی
سه رؤکی له سه ر نه بی، که س ناتواني به رپوه ی به ری، حالی بووی حه مه گيان؟

حه مه ماتبووه، له دليه وه ليکی ده داته وه، به سه ر ليشواوييه وه گوتی:

- سه يره! نه و عالمه چؤن يه کيان گرتوه؟! بو ده بی هه موو کاری به ده ستووری
که سی به رپوه بچن؟ که وا بی نه و که سه ناغايه!

مه محمود شوان به پيکه نينه وه گوتی:

- نا، ناغا نييه، به رپوه به ری نه و ريکخراوه، يان نه و بزوتنه وه يه. ده زانی چؤنه؟
مه سه له ن، نه و بزوتنه وه ی تاهير، ره نکه له نيو نه واندا کوپی زؤر ئازاتر له تاهير
هه بی، ئازايه تی ماوه رای زانينه، سه ر کرده ده بی که سی بی زؤر زانا و هه لکه وتوو بی،
به سه ر هه موو سياسه تيکدا زال و ليه اتوو بی، تاهير له هه موويان زانتر و ورياتره، بؤيه
هه ليان بژاردووه، چؤن حالیکه م؟ ته زيبيحیک له نه زه ر بگه ر، چؤن ده نکه ته زيبيح
ده کرين به به نيکه وه هه ر دوو سه ری به نه که له ئيمامي هه لده کيشن، نه وده م پيی
ده لين ته زيبيح، ناوايه، تاهير ئيمامه که يه، داروده سته که ی ده نکه کانبييه تی،
بيروباوه ريشيان به نه که يه تی، هه موويان باوه ريان يه که و له ده ووری نه و باوه ره کو
بوونه ته وه، حالی بووی؟

حەممە دەستی لە ژێر روومەتی دەرھینا، بە دەم راکشاندووە گوتی:
– تا ئیستا ئەوانەم نەبیبستبوو، پیموایوو کەس بە ئاغا ناوێری! خۆزگە روژی ئەو
کاک تاهیرەم دەدی، بمزانیا چۆن پیاویکە.

مەحموود شوانیش راکشاو، بە دەم باویشکەووە گوتی:
– چۆنە؟ ئەویش وە ک من و تۆیە، ئەو ئازا و نەترسە، ئیمە خوێری و ترسە نۆکین،
دنیا پرە لە تاهیر! سەدان لە تاهیریش ئازاتر هەنە، من و تۆ بێ هەوالین، ئیمە بابایەکی
شوان کارمان بەو حەیس و بەیسە چیە؟ کورە بخەووە با بەیانی زوو وە خەبەر بێین و
زالم بدۆزینەووە.

مەحموود شوان ماوێیە کە پرخەیی دێ. حەممە خەوی لێ زراوە، چۆتە نیو قسەکانی
مەحموود شوانەووە بیران لێدە کاتەو، ئەمشان و ئەوشان دە ک.
بە یانییە، بەر لە تاو کەوتنە. دەوری قەسابخانەییە. سەگەل لە سەر ورگ و سپیەلک
مشتومرپیانە، زۆر بە دەستی زۆر دارەووەییە، بێ زۆر لە دوورەووە تەماشای دە کەن، دەم
دەلێسنەووە.

مەحموود شوان و حەممە لە زالم دەگەرین، زالم لەوێ نییە! دوور لە قەسابخانە گەلە
سەگێ دیارە، حەممە بە پەلە گوتی:

– خالە گیان! هۆو دەستەییە ک سەگ، دێلە بەبایە، رەنگە زالم لەوێ بێ.
ورده ورده روویان کردۆتە سەگەل، مەحموود شوان بزەیی هاتی و گوتی:
– ئەو ئەو! ئەو ئەو! خۆیەتی، چاوی لێکە! تەماشاکە چۆن دێلی داوئە پێش! بزانی
سەگ دەوێری وەقەرەیی کەوێ؟! زالم، زالم...

زالم بە دەنگی مەحموود شوانەووە ئاوڕیکی داو و وەدووی دێل کەوتەووە.
مەحموود شوان دەستی حەممەیی گرت و گوتی:
– بێ فایدەییە، وەرە دانێشە، تا کاری لێ نەکا، دەس هەلگرنییە، خۆم دەزانم، وەرە
دانێشە.

– زالم دێلی داوئە بەر سینگی و ئەم لاو ئەو لا دەیسوورینی، سەگەل دووراودوور
هەلتووتە کاوون، ناوێرن لە زالم نزیکی بینەووە. زالم بە دێلەووە رواو، ماوێیە کە
پێکەوون، دێل بەرینادا، سەگەل لە دوورەووە دەم دەلێسنەووە و دەوهرن.

تاوبان گهرم بووه، دپله به با زالمی بهرداوه، مهحموود شوان به فیکهیه ک زالمی بانگ کردهوه، زالم به کلکه سووتتی بهرهو پیری دئ و بۆن به پینی خاوهنه کهیهوه دهکا، مهحموود شوان زالمی پهتکردوووه، به همهی گوت:
- تو برؤ گویدرپژه که له کاروانسه را دهر که و وهره بؤئه و لای شار، من لهوئ چاوه پیتیم.

همه له بازار، له سهر ری کاروانسه را ئاوینه و عه تر و ئهنگوستیله یه کی بؤ کهوئ کپیوه، کری خان و کری جیی به عه لی شامی داوه و له ولای شاره وه له گه ل مهحموود شوان یه کیان گرتوته وه و بهره و دئ گهراونه ته وه.

نازدار! نازدار! نه خیر لیره نییه! چووته سهر چهوزه که، له ویش نییه! گه راوه، به پلیکاندا و هسهر کهوت، به دیوه کاندا ده گه ری، دیار نییه! ده چیتسه وه خواری، سهر به مدبه قدا ده کا، به سرته بانگی ده کا:

– نازدار! نازدار! جوابی نییه! چووته سهر چهوزه که و ئەژنوی گرتە باو هس.
 نازدار له بهر ده روازه وه ده نگی دی! سرووری کهوته وه دلی ئەحمەد فهراش، دهستی له ئەژنۆ بهر ده دا، ههستاوه و به ره و تاریکایه ک خو ده کیشی.
 نازدار گه راوه، گه یوه ته حاندی ئەحمەد، بانگی ده کا:
 – نازدار! ئەوه له کوئی؟! نازدار جوابی ناداته وه! ئەحمەد له تاریکانی ده رده په ری و سهره ری پیده گری. نازدار خو لا ده دا و جواب ناداته وه! ئەحمەد له دواوه شانی ده گری و رایده وه شینی، به سه رسووړمانه وه گوتی:

– چ بووه؟! له چی تووړه ی؟
 نازدار خو راده پسکینی و شانی له دهستی ئەحمەد ده ردین، به دلپریه وه گوتی:
 – لا چۆ له پینش چاوم! تو به ری خۆت و من به ری خۆم! وه مزانی زور پیاوی!! برۆ مەم دویتە!

ئەحمەد به په شو کاوییه وه گوتی:
 – باشه چم کردوو؟ بو پینم نالی؟!
 نازدار به دلته نگییه وه گوتی:
 – ده ته وی چ بکه ی؟ له وه زیاتر؟! ئەوه نییه خۆت فرۆشتوو! له وه زیاتر؟

ئەحمەد بە پىنكەنپىنەۋە گوتى:

– خۇم بە كى فرۇشتوۋە؟! ئەۋە تۆ دەلىپى چى؟ خۇشت نازانى دەلىپى چى؟
نازدار گەراۋە و بە توورەبىيەۋە گوتى:

– با، بەرئوۋە لالا زۆر چاك دەزانم، تۆ نازانى چ دەكەى! بارەقەللا! بە دەستى جل و
بىست تەمەن پوول و دوو بارەقەللا با دەكەنە قۇلت، بە يانىش دەچى ئەۋ ھەتئوۋە شوانە
دېنى و ئەۋەندەى دىكەش ۋەردە گرى، بە زىاد بى! خۇ دز نىت، دزى؟!
ئەحمەد سەرى خەجالەتەى باداۋەتەۋە و ئارەقەى شەرم دەپىژى. تارىكى بوۋە بە
لەمپەر، نازدار شەرمەزارى ئەحمەدى بۇ نايىنرى. ئەحمەد بە پىنكەنپىنكى ئاۋىتە بە
شەرمەۋە بە دەنگىكى لەرزۇكەۋە گوتى:

– لەۋە قەلسى؟! گوتم داخوا چ بوۋە!!

نازدار دەنگى ھەلپنا و بە دەنگىكى نىر گوتى:

– تۆ ئەۋەت پى كەمە؟! مە نازانم تۆ فەراشى يا كوتەك بە دەستى؟ تۆ بۇ مەنت لىرە
راگرتوۋە؟! بە تەماى چىت؟ بە ھىۋاى بەراتى ئەۋ چەند سالەى؟ ۋە لالا نايىپوۋى، يان بە
تەماى ئەۋەى مالت بۇ پىكەۋە بىنى و مەنت لى مارە كا؟ ئەۋانە ھەموۋ فرىودانە، ھەر
تەفرەيە، ئەۋە سى سالە دەلى مالتان دەدەمى، لىكتان مارە دەكەم، مە نازانم لە كەنگىۋە
ئىمە بوۋىن بە كور و كچى ھەمزە بەگ؟! مە لە ھەۋەل رۆژەۋە گوتم ئەۋانە درۆيە،
تەنيا لەبەر كارە ئىمە يان راگرتوۋە، مە بۇ كلفەتى و تۆ بۇ نۆكەرى و ئازارى خەلك، تۆ
دەزانى ئەۋ ھەمە شوانە كىيە؟ دەزانى بۇ لىپى چوون بە قىندا؟

ئەحمەد بى دەسەلاتانە مى ناۋە بە كەۋچەۋە، لە بى لىۋەۋە گوتى:

– دەلىن خەتاي ئەۋ بوۋە كۆپتە ھەللا تۋە، ئەۋ سەگى كىردۆتە عەتابەگ، ھەر
ئەۋەندەى لىدەزانم!

نازدار ھەناسەيە كى ھەلكىشا و گوتى:

– ئاخىر ئىمە ۋەمانان ئاۋا لە دىنيا دەگە بىن بۆيە گىرۆدەى دەستيان دەبىن، ئەگەر ئەۋان
چوۋارى ۋەك مەن و تۆ ھەلئە فرىۋىنن، بۇ ئاغان؟ كورە بۇ ئەۋەندە بى دەسەلات و
فەقىرى! سەگى چى و شتى چى؟ ئەۋە بىانۋە بىانۋە، بىانۋە بى دەگىر، بىانۋە
كەۋى! ھەمە و كەۋى دلىان پىنكەۋەيە، كەۋى كچى كۆپخا كەرىمە، دلى بە ھەمە
شوانەۋەيە، عەتا دلى بە كەۋىۋەيە، كەۋى جۋابى عەتا ناداتەۋە، عەتا ھەمە بە ملىۋىم

ده زانې و ده يه وې ئه و ملؤزمه لږ، به زؤر دلې كه وې به ده ست بينې! حالېبو وې؟ تو ده چې همه دېنې و به لېدانې ده ده؟ داخ ده نېې به سهر دلې كه وې هه ناسه سارد دا؟ همه ئازار بده، خؤت ئازار داوه، داخ بنېې به سهر دلې (كه وې) وه، داخ ناوه به دلې منه وه، ده برؤ، برؤ بيهېنه، نازدار هه نكاوې هه لگرت برؤا.

ئه حمه د رېې پېده گرېته وه ناهېلې برؤا، ئه حمه د له ده روونه وه ته قيوه ته وه، گرېكې سهر ناخې گرتووه! بېر له خؤې و نازدار ده كاته وه! خؤې برده جېې همه، نازدارې كرده وه به كه وې، ئه و زولمې له همه ده كرى، له منې ده كا، دلې پر بووه، چنكې شه وې دلدارې دلې رېك ده گوشې، خؤې لؤمه ده كا.

ئه و ده مه يه كه ويؤدان راده پهرې و به ره له ستې كارې نارپه وا راده وه ستې، خؤې سهر كؤنه ده كا، له كارې نارپه وا خؤ ده پارېزې، له ده روونه وه ده نكې ده دا و ده لې: - ئه وه كارې تو نيه! كارې وانه كه ي.

نازدار چؤته ده روونې ئه حمه ده وه رازې ده روونې، هه ست ده كا، به گرېانه وه گوتې: - نه كه ي ئه حمه! نه كه ي، كارې وا نه كه ي، ئه وه كارې تو نيه، ئه گهر دلې منت ده وې، كارې وانه كه.

ئه حمه د باوه شې كرده وه به نازداردا، به كول، گوتې:

- ئه وه منېش نه چوم كه سې دې ده چې و ده بيهېنې.

نازدار سهرې نا به سېنگې ئه حمه ده وه، چاويه كه و فرمېسك هه زار، به گرېانه وه گوتې:

- تو مه چؤ، ههر كه س ده چې كه يفې خؤيه تې! با بچې، تو مه چؤ.

ئه حمه د چه ناگې له سهر سهرې نازدار داناوه، چه نه ي لږد و په نجه ي خسته ژېر چه نه ي نازدار و ده مې هېنايه بهر ده مې گوتې:

- جوابې ئاغا چؤن بده مه وه؟

نازدار زه رده يه كې بؤ خسته سهر لېو و گوتې:

- بچؤ، به لام مه بيهېنه، بلې نه مديه وه، بلې له مال نه بوو، چووزانم هه زار بيانو وه يه، ههر چې خؤت پېت باشه ئه وه بلې، كه يفې خؤته، همه بينې، من نا بينې، يان دلې من، يان دلې ئه وان. نازدار به په له له ده ستې ئه حمه د هه لات.

تەزۋوی باي بەر لە تاو كەوتن لەرزى خستۆتە لەشى ئەحمەد، بە سەر ئەسپە رەشەوہ كوشكەي كەردووه. لەرز و مچور ك هەموو دەمارە كانى لەشى گرتۆتە بەر هەلیدە چۆقینی، وە ك نەخۆش یاو گرتوو بە دەم چەقوچۆوہ و پینە دە كا. – تووشى چ مەخمەسە یە ك بووم؟! دوینی گۆتم چووہ بۆ شار، ئەمپۆ بلیم چى؟ جوابى ئاغا چۆن بدەمەوہ؟ بلیى حەمە مەرى بۆ كۆیوہ بردبى؟ رەنگە چوویتیە ئەو بەر وا لەمبەرە دیار نییە.

ئەحمەد نا بە دل سەرى ئەسپەرەش وەردەسووپینی، بە داوینی كیوى چل پەریدا رووہ و ھەزار ئەشكەوت و ھەریكەوت.

ئەسپەرەش داھیزراو، سەر و گۆی داتە پاوہ! چاو خە والوو و بى دەماخە! كلك ناگرى! سەم لە ئەرزى جوئى ناكاتەوہ! دەلنى ئەویش وە ك سوارە كەى نابەدلە! سەبر سەبر و نەرم نەرم لە تیرەشانى كیوى چل پەریەوہ تیپەرپوہ، لە چۆم پەریوہ تەوہ و رووہ و كانیئە بەردینە سەرى پتوہ ناوہ.

مەر لە سەر كانیئە بەردینە پالینی داوہ. حەمە لە سى لاوہ نانى بۆ سەگەل خستووہ و دەست بە گۆچان لە نیوانیاندا وەستاوہ.

گەلاز و بۆرە ددانیان لە ریچەوہ دەبەن و لە زالم دەمپینن. حەمە دەنگیان دەدا بى دەنگ دەبنەوہ.

گەلاز و بۆرە بە جووت راست بوونەوہ، بە دەم و ھەرینەوہ، سەرەو خوریان داوہ تی! حەمە ئاوپ دەداتەوہ، سواری لە سەر چۆمەوہ بەرەو لای دى! لە حەمە وایە عەتایە، دەست بە گۆچانەوہ، وەدووئى سەگ دەكەوئى و زالم بە دووى حەمەدا، بەرەو سوار، بە ھەرینەوہ دەروا.

گەلاز و بۆرە بە سوار گەيون، سەگ و سوار لە تۆزدا ونن، زالم چووہ نیو تۆز و ونبوو. سوار لە نیو تۆز ھاتۆتە دەرى و دوورە پەریز، بى تەكان وەستاوہ! لەوہ دەچى سەیری شەرە سەگ بكا، بەلام نا، زۆر ترساوہ و توانای رکیف لیدانى نییە.

حەمە گەيوە تی، لە دوور ئەحمەد فەراشى ناسیوہ تەوہ، مەجالى ئەوہى نییە بچى بۆ لای ئەحمەد، گەلاز و زالم شەریانە و یەكتر كۆلەوار دەكەن.

گەلاز و زالم مەچە كەیانە، كەلپەیان لىك گىر كەردووه، بۆرە لە دواوہ و گەلاز لە پینشەوہ زالمیان گرتووه، بۆرە رەفیسكەى گرتووه و دەیکیشى.

همه گۆچانی هه لێناوه و دای له بۆره، بۆره قرووسکاندی و هه لات. گه لاز و زالم گهیریان له یه ک گرتووه، ههر دوو له سه ر پاشوو و پستاون، ده ستیان له ده ستی یه ک هالاندوووه و قه پ به ده می یه کتر دا ده که ن.

همه ئه وه ده زانی که سه گ مه چه کیان لیک هه لپیکا نابێ لێبانه دی، چونکه به لێدان زیاتر رقیان هه لده ستی و چاکتر یه ک ده گرن، گۆچانی کردوووه به ده می زالمدا و به ده سه که ی دیکه ی گوپی گه لاز ی گرتووه، گه لاز و زالم لیک بوونه وه، همه په تی له پشت کرده وه و زالمی په تکرد، به دووره به رد گه لاز ی دوورخسته وه و به ره و ئه حمه د ده روا، له دووره وه گو تی:

– یا خوا خیر! ئه وه یانی چی کا که حمه د؟ دوو رۆژه له من ده گه پێی! خیره؟

ئه حمه د بۆ ئه وه ی حمه د ل کرمۆل نه بی، به پیکه نینه وه گو تی:

– تو ئه گه ر ونبی ده بی گونی شه یتانت لێ به ستن! دوینی هاتم، ئه حمه دی مام هسه ن گو تی چوو ه بۆ شار، ئه مپۆ له به یانییه وه له دووت ده گه پیم، ئه وه له کو بی مالته؟ حمه به دوولیه وه گو تی:

– دوینی چووم بۆ شار و ئه و سه گه م هینا، ئه مپۆش ئه وه له خزمه تام، خیره؟

ئه حمه د جوابی قسه که ی حمه می نه داوه، له ئه سپه ره ش دابه زی و له گه ل حمه ده ست و مشتاقیان کرد، به ره و کانیه که وه پیکه وتن.

همه شانبه شانی ئه حمه د ده روا، جار جار چاوینکی لیده کا، ئه حمه د له وه ناچی توورپه بی! بزه ی له سه ر لیه! دلسوژانه ده یدوینی!

چوونه سه ر کانی، ئه حمه د له غاو له سه ر ئه سپه ره ش داده مالتی و ده بیاته سه ر ئاو، ئه سب ئاوی خوارده وه، ده سه که وساره که ی به ته ره بنه یه که وه به سه ته وه و هاته وه بۆ لای حمه، له دووره وه گو تی:

– ئه حمه دی مام هسه ن پینی گو تی دوینی هاتووم؟

همه گو تی:

– به لێ، خیره وا دوو رۆژه دیی؟!

ئه حمه د هاتۆته په نای حمه دانیشتوو، ده ستی خسته سه ر شانی و دلسوژانه گو تی:

– شتیکت پێ بلیم له من دلهن نابیی؟!

همه سه ری سوورماوه! به سه رسوورمانه وه گو تی:

– نا، نه وه لالا، چیه؟

ئه حمهد به دلته نگییه وه گوئی:

– ئاغا ده ستووری داوه بته م بۆ قه لالا، دوو سێ رۆژه زۆرت لی تووره و قه لسه، به لام من ناتبم! ئه گهر كه سێ هات و پرسى ئه حمهدت دیوه، بلێ نه مدیوه، زۆریش گوئی مه ده یه، ده یه وی بترسینی تا ده ست به رداری كه وی بی!

حه مه به بیستنی نیوی كه وی یه ك به خوی له ناخه وه راپه ری، به لام زوو وه خو كهوت و به سه ر ده روونیدا زالبوو، وه خوی نه خست، به پینكه نینه وه گوئی:

– زۆر سهیره! خۆم ئاگام لی نییه كه چی له خۆرا (كه وی) یان كرده وه به ده سگیرانم! باوه ر بكه نه من و نه كه وی ئاگامان له وه حه یس و به یسانه نییه، ئه وه بیانووه، ده یانه وی بیانووم پێ بگرن، هه موو فیتی فه یزه درێژه، هه ر ئه و چوو به عه تابه گی گوئووه، ئه و گۆنگه له ی خستۆته ری.

ئه حمهد ده زانی حه مه راستی به و نالی و به پیاوی قه لای ده زانی، به زمانیکی دلسوژانه گوئی:

– ئه گهر من به پیاوی ئاغا ده زانی و له من ده ترسی، مه ترس! به خودا ئه و زولمه ی له توی ده كهن له منیشیان كرده وه. ئه حمهد دلی پر بووه، ماوه یه ك بی ده نگ بوو، پاشان وه ك دلپری پێ كرده وه:

– به حهوت حه كیم به قهت ده رده دارێ نازانن! منیش وه ك تۆ ده رده دارم! نازداری منیش وه ك كه وی بی تویه! ئیمه ش وه ك ئیوه له داویان كه وتووین و خه لاسیمان نایه! سێ سالی ره به قه ده ستی ده ستیمان پیده كهن! پاییز ده لی به هار، به هار ده لی پاییز لیكتان ماره ده كه م، هه ق و به راتی ئه و سێ ساله تان به سه رییه كه وه ده دم، من به نیو فه راشم، نازدار به نیو كلفه ته، من فه راشم، ئۆ كه رم، نامه به رم، جار چیم، گزیرم، گوته ك به ده ستم..... نازدار كلفه ته، كه نیزه، كابانه، بیرییه، نانه وایه.... چۆن بلیم؟ وه ك چاره وی شه وورۆژ، بی حه ق و به رات رaman ده دن، به نانه زگی كار ده كه ین، خو شمان نازانین پاشه رۆژمان، پاشه كه وتمان چ ده بن. ئه حمهد چاوی بوو به ده ریا و شه پۆل ده دا، دلی كه یله، ده لیی كه سی وه گیر نایه ده رده دلی لاهه لپریژی.

حەممە لە نێو شە پۆلی چاویدا دلی بێ غەلوغەشی ئەحمەد دەبینی، خۆی، کەوی، ئەحمەد، نازدار، دەرد و ئازاریان دەبینی. بە سەر دەرد و پەژارەیی خۆیدا، بەزەیی بە ئەحمەددا دی، وەک هاوالتیکی لە میژینه دلخۆشی دەداتەو، بە زمانی هاوودەردی گوتی: – خەم مەخۆ خودا گەورەیه، خودا زولمی بێ ئەندازە قەبوول ناکا، دەلێن هەموو شتیک لەباریکیدا دەپسێ، زولم لە ئەستووری، رەنگە بەرقەنەشت نە کرد بێ، ئیستا نان و شیریکت بۆ سازدە کەم.

حەممە جامە رەشینیکی لە تووربین دەرھیتنا و رویشتە نێو مەر. پاش ماوێهە ک بە جامی شیرەو گەپراو.

شیر لە سەر کوچکە ئاور کەفو کولێه تی، حەممە بە فوو کەفو کۆلی شیر دادەمر کینیی، چارە کە نانی کردەو و جامە شیریی لەبەردەمی ئەحمەد دانا گوتی:

– شیر هیشتا چەور نەبوو، مەر شیو دەخوا، دەی نانە کەت بخۆ، خەم مەخۆ، خۆم دیم! یان لە گەل تۆ دیم، یان دوای تۆ دیم، با جی بە تۆ لێژ نەبێ.

ئەحمەد چاوی لێ دەرپەراند، بە توورپەرپههه گوتی:

– بۆ کوئ دیی؟! ئەی نازدار؟! جوابی ئەو چۆن بدەمەو؟ دەتەوی دلی ئەوم لئ بەکە؟ نا، کاری وانە کە، دلی نازدارم زیاتر مەتڵەبە، تۆ هەر کەسێ گوتی ئەحمەدت دیو، بلێی نا، تۆ خەمی منت نەبێ، خۆم جۆری دە کەم.

نان و شیر خوراو، مەر لە سەر ئاو رایداو، ئەحمەد لەغاوی کردوو بە سەر ئەسپەرەشدا و پینی لە ئاوزەنگی ناو، دەستی لە قەلپۆزی زین گیر کردوو و پەرپههه سەر پشتی.

حەممە لای لە سە گەل گرتوو. ئەحمەد دەوریکی بە سوارپههه لێدا و خودا حافیزی لە حەممە کرد و ئەسپەرەشی وەبەر رکینفدا.

ئەسپەرەش خۆش رەوتە، گوتیی لوول و کلکی کلافەیی ئاوریشمی رەشە، بە دەم ویرغە و نەرمە غارەو لە پێدەشتی هەزار ئەشکەوت لە چاوی حەممە ونبوو.

هەتاو لە ئاسمانی خۆراواو خۆی لە کەل داو. پەلە پەلە هەوری سپی لەبەر زەردەیی زەردە پەردا سوور و زەرد دەنوینن، سروشت سوور و زەردە!

ئەحمەد فەراش رەنگى سىروشتى گرتتوۋە! نازدارى ۋە بىر دىتتە ۋە سوور ھەلدە گەپى!
ترسى ئاغاي دىتتە ۋە بىر، زەرد ھەلدە گەپىتتە ۋە. ئەو رۆژە تا رۆژ ئاۋا بوون، ئەحمەد بە
شادى و ترسە ۋە رايىۋارد.

ئىۋارە يە، رۆژ پەپىۋە، ئەحمەد لە پشتى دەروازە يە، لە دەروازە دەدا، مام عەلى
دەروازە ي بۆ كرده ۋە، ئەحمەد بە پرتاۋ بەرە ۋە تەۋىلە ئەسپى تاۋ داۋە.

حەسەن مەيتەر بە پىرىۋە ھات، ئەسپى لە دەست ئەحمەد ۋە رگرت و گوتى:

– ماندوو نەبى! شىرى، يان...

ئەحمەد بە پەژارە ۋە گوتى:

– شىر نىم كا حەسەن.

حەسەن مەيتەر قاقاي كىشا.

ھەمزە بەگ لە سەر سەراۋە گويى لە دەنگى حەسەنە، بەرە ۋە تەۋىلە ئاۋرى داۋە،

ئەحمەدى چاۋپىكەۋت، بانگى كرد:

– ئەحمەد! ھىنات؟

ئەحمەد جۋابى پى نەدراۋە! چوۋە سەر حەوزە كە، بە ترسە ۋە گوتى:

– قوربان! نەمدىۋە! دىيى لە دوو گەپام، توۋشى نەھاتم.

ھەمزە بەگ بە توۋرە يىۋە گوتى:

– ھەي بىژوو! تۆ بە كارى چى دىيى؟ ئەۋە كارى رەسوۋلە، ئەۋە كارى تۆ نىيە، نان

خۆر و جىگر، برۆ! برۆ لە بەرچاۋم، برۆ بە ۋە خەلكە حىزبە ي نىۋ دى بلى بە يانى مالى ژن

و پياۋى بە كەو و بىژنگە ۋە بىن بۆ حەۋشە ي قەلا، زمھەر پاك كردنە، برۆ لە بەرچاۋم،

برۆ.

له هه زارته شكهوت بهو ديو دا دى كونه. به بيره وه رى كهس نيه له كه نكيوه نهو ديه
چوله، نهو يش ئاو و ملكى هه مزه به گه.

چوار پينج ساله كابرايه كى نه ناسياو به تا قى ته نيا ئاوه دانى كردوته وه، خوئى ده لئى
ناوم عه به يه، خه لك به عه به شيت ناوى ده بن.

عه به به ته من چل، چل و پينج سال ده بن. دهسته پياوئى كزوله و قسه ره قه.
له هجه و ريزمانى له گه لكى نهو ناوچه جياوازه، له هجهى عه به تيله كوييه.

عه به له ئاوه دانى بيزاره، كهسى ناخوش ناوى، زور جهفه نكييه، خه لكى ئاوايه كانى
دهوروبه ر زوريان خوشده وئى. جارو بار كه رپى ده كه وپته ديه ك، ژن و پياو، گهوره و
بچووك لپى كووه ده بن، جهفه نكي له گه لك ليده ده ن. جارى وايه سه ر ده خه نه سه رى و
قه لسى ده كه ن، نه گه ر قه لس بى زور جنيو فرۆشه، به لام كهس جنيوى نهو به دلوه
ناگرئى.

عه به ده نكي خۆشه، هۆره ي چاك ده لئى كه يفى بينئى هه موو گورانيه ك ده لئى. له و
ده مه وه عه به په ر وه ازه ي نهو شوپنه واره بووه، تا ئيستا كهس نه يزانيوه خه لكى كوئيه و
له كوئوه هاتوه.

عه به له سه ره تا وه دوو سى گوئدرئى بوو، باخه خوازى و سه ر خه رمان ده گه را، به لام
ئىستا دوو سى جوانه گاي پيكه وه ناو و دهوروبه رى ماله كهى خوئى ده كىلئى و ده لئى
جووتبه نده م! هيندى له خه لك ده لئى عه به شيته، هيندى كى ديكه ده لئى درۆ ده كا، بوئى
ده لوى بوئيه شيته!

نزيكهي چيڙتاوه. مهر له تيره شاني هه زار نه شكه و ته وه به دم له وه په وه به ره و
كانييه كه ي دى كون دى. همه له دووره وه عه به ي ديوه، مه پى به جي هيش تووه و ورده
ورده، بى نه وه ي عه به بزاني، لى نزيك جوته وه.

عه به جووتى دابه ستووه، به دم هيله وه به سوز گوراني ده لى:

له ده سى زالم، له جه ورى روژگار

بووم كه ل وانشين وه كو شيت و هار

له بهر دهردى دل، له ئيش پاگه لم

خوم گرده نشين سهر ريگا گه لم

تا كه ي دانيشم له ساي ديواران؟

زنجير له گهر دن چون گونا هكاران؟

عه به له وه سهرى هو گانه وه و جوانه گاي هو داوه، له پر چاوى كهوت به همه! ههر له
سهر هوگان گاسنى چه قاند و نه قيزه ي له سهر پاشباره ي ئاموور دانا و جوانه گاکان
ويستاون، عه به به پينكه نينه وه به ره و لاي همه دى، به له بزى كى شيرين گوتى:

– نه وه له كويى نه حله تى؟! ئاخر خو ناييژى نه و برا شل و شيتهم به ته نيا له و چولگه

به جي ماو؟ روى كرده وه جوانه گاکانى و به هه وايه كه وه گوتى:

– نه و كه ليه له ت پى چونه؟! به خوا نه وه ي بووره و بايه ر بى پييان نه كي لم، با فه يزه

دريژى باوك گه مال ههر بيژى حهفت! تو خوا نه و جوانه گايه له ت پى خاسه؟

همه چووه پيشى و دلسوزانه گوتى:

– خيره و دهر بن عه به گيان، جووتبه نده ي چاكي، نه چينه سهر ئاوه كه؟ وه ختى وچانه،

جوانه گاکانت وچان ناده ي؟

عه به به ره و جووته كه ي گه پراوه و گوتى:

– بوهسته با بن كه له مه كانيان شلكه م، ئيسا تيم.

مهر له كيوه وه به ره و ئاو خو يان به رداوه ته وه. گه لاز و زالم و بووره دوور و نزيك به

دوى مهره وه ن، مهر رژاوه ته سهر ئاو، همه ورده ورده ده پوا بو سهر كاني، عه به چوته

لاى جووته كه، له پر هاوارى لى ههستا!

همه له سهر كانييه وه به هاوارى عه به وه گه پراوه، هاوارى لي كرد و گوتى:

– چ بوو عه به گيان؟! ئه وه هاتم. له دهنگی هاواری همه، گه لاز خوئی گه يانده همه، گه لاز و همه به جووت گه يونه ته سهر عه به.

عه به له پشتی جوانه گا ره شه وه كه وتوو و وه ك ژيی كه وان ويك هاتوته وه و همه خووی جوانه گا رهش ده زانی، خووی له قه وه شاندي له گه له، به په شينوی گوتی:

– چ بوو عه به گيان؟! ئه و قوره كوشتوو له قه ی ليدای؟

– عه به جواب ناداته وه! هاتوته حالی جاو! خو ده تلينيته وه و ده ناليني!

همه به دم نالينه وه كروويه ته كول و ده يياته سهر كانيبه كه، رايكيشاو ده شينلی، به دلته ننگيبه وه گوتی:

– عه به گيان كويت ئيشی پي گه يوه؟

عه به دهستی گرتوو به زگيبه وه و خوئی گولوله كرووه و به دم نالينه وه ده تلينيته وه! پاش ماويه ك شيلان، عه به هاته وه قسه و گوتی:

– سكم ئيشی! ئای سكم! ريخوله م قه ف قه ف بووه، ئای مردم.

همه بي ده سه لاته به دياريبه وه داماو، نازانی چ بكا؟ زور كه شته نگ و داماو. عه به له پر هه ستاو و قاقای كيشا و گوتی:

– ئه وه بو چ داماوی؟! خه فته مه خو گه وجه پياو! شوخيم كرد، تو م تا قير كرده وه! به

كه و جت ئه زانم! بو ريخوله ی تو قه ف قه ف نييه؟! ريخوله ی تو راسته گه وجه پياو؟

همه سرور كه وتوته وه دلی، به شوخييه وه عه به ی گرت و نايه ژير و خره پاندييه وه

هر دوو كيان ماندوو بوون، همه عه به ی به رداوه و له سهر كانيبه كه دانيشتون، باسيان هيناو ته سهر سه گ، باسی زالم ده كهن. همه گوتی:

– زالم زور سه گی چا كه.

عه به زور له ميژه دلی به گه لازه وه يه، تا ئيستا دوو سي جاريش داوای كرووه،

به لام همه پي گوتوو ئه گه ر بلی له كويوه هاتوو، خه كی كوی بووه، گه لازي ده داتی، جا له بهر ئه وه، عه به ناويری داوای بكاته وه.

عه به له جوابی تاريفی زالمدا گوتی:

– ئه ی خوا بتگرئ بو دروت! يانی له گه لازيش خاستره؟!

همه له عه به حاليه، به پينكه نينه وه گوتی:

- نالیم له گه لاز باستره، ده لیم سه گی چاکه، گه لاز فهرقی زوره، نه و ده ست په روه رده ی خو مه، به توونکی خو م بارم هیناوه، گه لاز ملکه ملک!
عه به ماتبووه، جوابی همه ی نه داوه! هر دوو بی دهنگ بوون.
عه به له نه کاو هه ستایه سهر پی، دهستی داوه ته به رچاوی و تهماشای ناسوی
هه زار نه شکه وت ده کا، به سهر سورمانه وه گوتی:

- نه و سواره کینی؟!

له همه وایه عه به که یفی جه فهنگی کردووه، گوتی:

- دیسان به زمه که یه!

عه به گوتی:

- نه به خوا، ها ها، تهماشاکه، له بانی هه زار نه شکه وته وه تیتته خواره وه، نه وه گه ییه
به ر تاشه که.

همه به دیتنی سوار قه لهمی ده ست و پنی شکا و که وته دلخ خورپه!

سوار نزیک بو ته وه، همه سوار ی ناسیوه ته وه، ره سوولی نو که ره.

سوار گه یوه ته پیشی، وه ک میر غه زه ب نیو چاوانی ویکه ییناوه! ده لیمی بورجی

ژه ره ماره! به سهر نه سپه ره شه وه خو ی گیف هه لداوه، به ناقایلییه وه گوتی:

- همه! هه سته وه پیشمکه وه با برؤین.

همه خو ی حالیه ره سوول بو کوی ده لی، خو هه له ده کا، به زمان باری لیو

ده گری، لیوی تهر کرده وه و گوتی:

- بو کوی کا ره سوول؟

ره سوول بی چاو لیکردن، گوتی:

- بو قه لا، ناغا کاری پیته.

همه بو خو شامه یی دوو سی هه نگاو چووه پیشی و بزیه کی ترساوی خسته سهر لیو

گوتی:

- نه ی مه ره که م؟ باشه به چاوان، نیورؤ مه رم برده وه دیمه خزمه تی.

نه سپه ره ش به ده ست و پیوه به ند نابین، ده سوورئ و سم له نهرز ده گوتی، ده وری به

ده وری همه دا خولاوه، ره سوول روویکرده وه همه و به تووره ییه وه گوتی:

– من کارم بهو حەیس و بەیسه نییه، خودام دە کرد قری تیدە کەوت، ئاغا دەیفەرموو
لە گەل خۆت بیهینه، خۆت وە پێشم دە کەوی، یان بە...

حەمە تە ماشایە کی عەبە ی کرد و گوتی:

– عەبە گیان! لە تۆ زیاتر کەس شک نابەم، مەرە کە بیەو نیو دی و بە ئەحمەدی مام
حەسەن بلی حەمە دە یگوت تا دیمەو وە بچیتە لایان. حەمە گۆچان و کەلوپەلی بە عەبە
سپارد و وە پێش رەسوولی نۆکەر کەوت.

حەمە و رەسوول دوور کەوتونە تەو، حەمە ئاور دە داتەو، بانگ لە عەبە دە کا.

– هۆشی سە گە کانت بی، شەر نە کەن.

عەبە دەست بە گۆچانەو وە هەل دە تە کیننی.

– نا نا، ناھیلیم، زوو بیرو، خاترجەم بە خاترجەم، تا دیتەو وە خۆشم لە تە ک ئەحمەد
ئەبم، دل لە دوا مەو.

نزیکە و نیوەرۆیە، هەوا گەرمە. حەمە لە پێش ئەسپەرەشەو و پێ بە پێی دە پروا،
پشوو سوار و شە لالی ئارەقە. دوو دلە، هەنگاو بە هەنگاو لە مەترسی نزیک دە بیتەو وە:
بە درێژایی ری لە گەل رەسوول نە دواو، ئەویش هیچ پرسیاریکی لە حەمە نە کردو وە.
دەر کی قە لایە. رەسوول بە سوارییەو و لە دەروازە ی داو، مام عەلی دەروازە
دە کاتەو، رەسوول حەمە ی وە پێشدا و چوونە حەوشە.

حەوشە ی قە لا پرە لە ژن و پیاوی بینگارچی. پیاوان جەوال بە کۆل و تۆزاوی لە
عەمبارەو و گەنم دە کینشە حەوشە و رۆویدە کەن.

ژنان بە کەو و بیژنگ و شیلگیر بالە کەو و گێژەو و پاکی دە کەن و کۆما کۆما
هەلیاندو و تەو، دەستە یە ک لە پیاوان لە جەوال و هۆردا دایدە گرن و بارە ناشی دە کەن.
هەمزە بە گ و عەدلە خانم و عەتا لە سەر سەراو و بە سەر بینگارچیەو و راو سەتاوان،
کەس ناوێری سەر هەلیننی.

رەسوول رکیتف لێدە دا، ئەسپەرەش سینگی ناو بە پشتی حەمەو و مەجالێ لێ برپو وە،
سوار و پیادە خۆیان کرد بە نیو بینگارچیا.

پیاوان بە کۆلەو و عەبە ساون! ژنان دەستیان بە کەو بیژنگ و شیلگیرەو و وشکبو وە،

دەم بو وە بە تاقی چرا! هەموو دەرواننە یە ک!!

رەسوول حەمە ی بردۆتە سەر حەوزە کە، بە دەنگینکی زو لالەو و گوتی:

– قوربان! ئه‌وه همه، فرمانت چیه؟

همزه‌به‌گ له جینی خۆی واق ماوه! ده‌روانیته همه! ته‌ماشای عه‌دله خانم ده‌کا!
ده‌روانیته همه، چاو هه‌لده‌گولۆفی، دیسان ته‌ماشای عه‌دله خانم ده‌کاته‌وه، سه‌رنجی
داوه همه هه‌ستاو به پللیکاندا هاته خوارئ.

ره‌سوولی نۆکه‌ر همه شوانی به‌رانبه‌ر به عه‌دله خانم و عه‌تا راگرتوو، عه‌دله خانم
چاوی لئ ناتروو کینئ! ده‌می به تاق ماوه! ده‌سه‌ر ئه‌وریشمه‌که‌ی ده‌ردینئ، چاوی
ده‌سپئ و دیسانه‌وه چاوی بریه‌وه چاوی همه!

همه‌ خۆ له به‌ر چاوی عه‌دله خانم ناگرئ، سه‌ری به‌رداوه‌ته‌وه، جار جار چاوی
هه‌لدینئ، عه‌دله خانم هه‌ر وا ته‌ماشای ده‌کا! همه‌ چاو داده‌خاته‌وه، رووه و خه‌لکه‌که
سه‌ر و هه‌رده‌سوورینئ.

بیگارچی به ژن و پیاوه‌وه چاوی بچ ده‌سه‌لاتیان تیبیریوه، به ئیشاره‌هاوده‌ردی
خۆیان ده‌رده‌پرن. همه‌ دیسانه‌وه به‌ره‌و سه‌ر سه‌را ته‌مasha ده‌کا، ده‌روانیته عه‌تا.

عه‌تا بزه‌ی تۆله و قینی له سه‌ر لێوه، ده‌لێی به‌و بزه‌یه پیتی ده‌لئ:
– ده‌ست له که‌وئ هه‌لگره، تۆ له‌گه‌ل منت پیناکرئ. همه‌ چاو له به‌ر عه‌تا داناخا،
ئهو چه‌شنه‌که وه‌ستاوه، چاو ناتروو کینئ.

ره‌سوولی نۆکه‌ر ئه‌سه‌په‌شی له سه‌ر ئاخو‌ری هه‌وشه‌ به‌ زین و به‌ره‌وه به‌سه‌تۆته‌وه، و
هاته‌تۆته‌وه لای همه‌ وه‌ستاوه، همه‌زه‌به‌گ له پللیکان هاته خوارئ، ره‌سوول به‌ره‌و ئاغا
وه‌رسوو‌پاوه و له دووره‌وه سلا و ده‌کا و سه‌ر له‌به‌ری ده‌خه‌وینئ.

هه‌مه‌زه‌به‌گ به سه‌ر جوابی ره‌سوول ده‌داته‌وه، بزه‌یه‌کی ره‌زامه‌ندی بۆ خسته سه‌ر لێو
و ده‌روانیته همه.

ماوه‌یه‌کی زۆره هه‌مه‌زه‌به‌گ تیی راماوه! له به‌ری پتیه‌وه تا ته‌وقی سه‌ری تیی
ده‌فکرئ!

همه‌ بووه به‌ په‌یکه‌ر و چاوی به‌ موئه‌ق وه‌ستاوه، چاوه‌پێی ئه‌وه‌یه داخو‌اچ خه‌وێکی
بۆ ده‌بینن؟

هه‌مه‌زه‌به‌گ هه‌روا تیی راماوه! وا دیاره‌ به‌یر له شتیک ده‌کاته‌وه! ده‌لێی
به‌ره‌وه‌رییه‌کی مردووی لئ زیندوو بۆته‌وه! چاو له سه‌ر همه‌ هه‌لده‌به‌رئ، به‌ره‌و سه‌ر
سه‌را ده‌روانی، چاوی بریه‌وه‌ته عه‌دله خانم! ده‌لێی په‌رسیاری لینه‌کا!

عەدەلە خانم سەرى شەرمەزارى بەرداوەتەو! وە ديارە لە ھەمزە بەگ ھالە. ھەمە سەرسام ماو! سەرنجدانى ئەو ژن و مێردە کە سەرنجى ئەو دەدەن، شتیکی ئاسایی نییە!

عەدەلە خانم خۆ لە بەر تەماشای ھەمزە بەگ ناگرى، ھەستاو بە توندی رۆیشتە ژووری.

بە رۆینی عەدەلە خانم، ھەمزە بەگ روویکردەو ھەمە، روو لە ھەمە و پستی لە رەسوولە، بە سەر رەسوولدا گوراندى گوتی:

– لەو ھەوزەى ھەلکێشە و بیبە تەویلە، وات لى ھاتووە سەگ لە کورپی من دە کەى؟ ھەمە پست بە ھەوزە کە وەستاو.

رەسوول لە ھەمە چۆتە پیشى، ھەر دوو چاویان لە چاوی یە کە، چاوی ھەمە بى دەسەلا تانە لە چاوی رەسوول دە ترسى و دە پارێتەو، چاوی رەسوول ھەرەشە لە چاوی ھەمە دە کا و بى رەحمانە دە ترسىنى.

لە پر شلپە لە ئاوەو ھەستا، ئاوە بە چوار دەوری ھەوزدا رژایە نیو جۆگە. ھەمە کەوتۆتە پەلە قاژە، بە زەحمەت ھەستاوەتەو، گەر و و لووتى پر بوو لە ئاوە و پشووی سوارە، بە دەم ھیلنجەو ھاو دینیتەو، چاوە کاتەو و بە نیو خەلکدا دە یگىرى.

ژن و پیاوی بینگارچى روو وەردە گىرن. کەس ھیچ نالى. زمان لالە و توانای گەرانى نییە! گوى کەرە و ھیچ نایستى! ھەستى مرؤف دوستى مردوو! ئەوانە ھەموو مردوون! مردوویە کى گیان لە بەر!

نا نە مردوون، خوویان بەو گرتوو! دەیان و سەدان جار لەو ھەیان خراپتر دیو، تەنانت بە سەر خویان ھاتوو. لیدان، دار کارى، لە ئاوخستن، ھەلواسین، داخکردن، برژاندن، لە چینی دیوار نان، سەر لە گونجە نان و پەت لە مل خستن و کەل تیکردن و مل ھەلکەندن، سەرتاشینی ژنان، مەمک برین، لووت برین، سواری کەرکردن. بى حورمەتى بە نامووس، راکیشانی بوو کى یە کەشەو، بە زۆر راکیشانی ژنى جوان لە مالا ھەمە و لە سەر مندال، نا! نا! لە بىر ناچنەو، ئەوانە نە مردوون، لە بیریانە، بەلام خۆ کەر و کویر دە کەن، نە دەبینن، نە دەبیستن، ئاوە سوورە لە خۆم دوورە!

ئاو لە کۆلەى سینگی ھەمە وەستاو، پىی بە بنى ھەوزەو نووساوە، ئەژنۆی ھیزی جوولانەو ھى نییە، ھۆش لە سەرى پەریو، گىژ و وړ لە نیو ئاودا وەستاو.

ھەمزە بەگ بە چاۋ رەسوۋل ھالى دە كا.
ئۆكەر دەستى ھەممە دە گرى و لە ھەوزە كە دەرىدىنى و بە پالە پەستى بەرەو
تەويلەى دەبا.

ھەمزە بەگ نىۋ چاۋانى و پىكھىتاۋە، بەرخە بەبەى بەرداۋە تەۋە توورەيە، بە تالو كە
ۋە دوۋيان كەۋت. بە دەم رىۋە ئاۋرى داۋە، دوو سى ھەنگاۋ دە گەرىتەۋە، روۋىكردە
بىنگارچىيە كان و گوراندى.

– چىە؟ بۇ ماتەمتان گرتوۋە؟ بابتان مردوۋە حىزبابانە؟ ئىۋەش يە كىكن ۋە ك ئەو
سە گبابە! ئىۋە چاكن؟! كارە كەتان بكن، زوو بن زوو.

جەۋال دراۋە بە كۆلدا، كەو و بىژنگ و شىلگىر ۋە كار كەۋتتەۋە، خىش و ھورى
بىژنگ ھەمزە بە گى ۋە رى خستەۋە چۆتە تەويلە. دوا بە دواى ئەو، عەتاش لە سەرسەرا
ھاتە خوارى ۋە دوۋى بابى كەۋت.

ئىۋە رۆيە كى درەنگە، كەس لە بىرى نىۋە رۆژە دا نىيە. ھەۋشەى قەلا ماتەم بارە،
بىنگارچى ۋە ك كە رولال دىن و دەچن و مەتەقىان لىۋە نايە، ترساۋن، ترس شكاۋە تە
لە شىان، خەم لە روخسارىان دەبارى.

لە ۋە دەمەۋە ھەمەيان ھىناۋە تە ھەۋشە، نازدار لە دە لاقەى مدبەقەۋە تە ماشاى دە كا،
بەزەيى بە ھالى ھەمەدا دى، بە دل بۇ كەۋى دە گرى، دۇعا و نزا لە ئاغا و زۆردار دە كا،
تف لە چارەى رەسوۋل. نازدار بە چاۋى سوورەۋە لە مدبەق ھاتە دەرى، بە پلىكاندا
ۋە سەر كەۋت و چوۋە سەرى، كون بە كون لە خانم دە گەرى.

عەدلە خانم لە قوژبنى خەلۋەتى خزىۋە! چاۋ يە ك و فرمىسك ھەزار! چاۋى بوۋە بە
گونكە ھەۋىر!

نازدار كوتو پىر كەۋت بە سەرىدا، بە سەر سوورمانەۋە گوتى:

– ئەيە رۆ! خانم گيان! ئەۋە بۇ دە گرى؟!

عەدلە خانم بۇى نەشاراۋە، دەسەرە كەى دە رھىنا و چاۋى سەرى، بە دەم گرىانەۋە
گوتى:

– چووزانم! ھەر لە خۆرا دلەم پىرە!

نازدار دوۋشكە، بە دوو شكىيەۋە گوتى:

– تۇ خودا بۇ دە گرى؟ لە منى مەشارەۋە.

عەدەلە خانم سەرى ھەلپناو، تەماشای نازدار دەکا، چاوەسوورەکانی دەبینی و بە دوو دلییهووە گوتی:

– ئەی تۆ بۆ گریاوی؟

نازدار بە بزەووە گوتی:

– تۆ بۆ چی گریاوی، منیش ھەر بۆ ئەو، بەزەیم بەو شوانەدا ھات، بۆ ئەو گریاوم، ئینسان بە خۆی نییە، جاری وا ھەبە ھەر لە خۆرا گریانی دئی، خۆ ئەو ھەوێل جار نییە دەبینم لە خەلکیان دا، بە خودا خانم گیان قەت ئاوا بەزەیم بە کەسدا نەھا توو، خۆ نازانم لە سەر چە، بەلام لە خۆرا زۆرم دل بۆی سووتا، تۆش بەزەیت پیندا ھات؟

عەدەلە خانم ھەستاو، چاوی دەسپێتووە، دەسەرەکەى ناو بەر پشتوینەکەى و نیو چاوانی ویکھیناوە گوتی:

– زۆرم بە دلرەق دەزانى؟ بۆ من بەشەر نیم؟

نازدار بەو قسەىە خەجالەت بۆو، بە شەرمەووە گوتی:

– دوور لە تۆ خانمگیان! ئەى بۆ تکتات بۆ نەکرد؟ خۆ ئاغا تکاى تۆى دەگرت.

عەدەلە خانم نایەوئ لەوہ زیاتر باسە کە درێژەى پێ بدرئ، ھەرچى بئ، نازداریش رەعیەتە، قسە کە دەگۆرئ، گوتی:

نازدار جوابی داو، گوتی:

– بەلئ.

عەدەلە خانم بۆ ئەو دەگەرئ بزانی کورئ کینیە، بیستووئ دەلئین مەحموودى حاجى برايم کورئکى لە پاش بە جئ ماو، ئاخىر حەمە لەبەرچاوى عەدەلە خانم ھەر لە مەحموود دەچئ! دەلئى سئوئکئ کراون بە دوولەت، لە نازدار دەپرسئ:

– تۆ لە نزیکەووە حەمە دەناسئ؟ یان بە زمانى ئەم و ئەووە دەلئى ناوى حەمەىە؟ نازدار لە جوابدا گوتئ:

– وەللا لەمەوبەر بیستووئە، دەلئین دایک و بابى نەماو، بە ھەتیوى گەورە بوو، لە مالان، کورئ مەحموودى حاجى برايمە، وەک من بیستووئە، دەلئین بنەچەک دەولەمەند بوون، ئیستا حەمە شوانى کانئ توو، ھەر ئەوئەندە دەزانم.

عەدەلە خانم ئەوہى دەیویست بزانی زانی، لەوہ زیاتر لە سەرى نەرۆا باشە، بە نازدارى گوت:

– ئەو ە كاری من و تو نییە، لە سەر رۆینی بئ فایدەییە، ئاغا خۆی باشتەر دەزانئ، ھەلبەت وا بە سەلاح دەزانئ، ئیمە ھیچمان لە دەست نایە، ھەر ئەو ەمان لە دەست دئ بگرین و دلسۆزی بۆ بکەین، ئەویشمان کردوو، رۆژ درەنگە، بۆ نەھار چت ساز کردوو ە؟

نازدار بە پیکەنینهو ە گوئی:

– من بۆ ئەو ە ھاتمە سەرئ! کەوتین بە کوی قسەدا، بۆ نەھار کەنگرم سوور کردۆتەو ە، کەنگر و ماستمان ھەییە، بۆ شام چ ساز کەم؟

ەدەلە خانم روو ە دیو ە کەئ خۆی دەروا، بە دەم رئو ە گوئی:

– بۆ شام؟ مریشکی سەر بە کلاو ەمان ھەییە، خۆ ھیلکە ناکا، ئەو سەر بر ە.

تەویلەییە کئ دوور و درئژ. ریزە کۆلە کە لەم سەر و ئەو سەر بە ئیو ە راستیا رۆیو ە، ھەموویان ئەستوور و سەر کۆلدارن.

لە نیوانئ دوو کۆلە کەدا، کولاو کەییە ک تیشکی خۆری لئو ە ھاتۆتە خواری و تەویلەیی روونکردۆتەو ە.

ئەمبەر و ئەبەر گاویەندە. سئ ئاخواری چارەوئ لای سەر ووی تەویلە ھەلبەسراون، کویتە لە سەر ئاخوور بەسراو ەتەو ە، لە شانئ چەپی ەو ە ماینیکی بۆرە بەسراو ەتەو ە، ئاخوور ە کئ دیکە خالییە، ئەویش ئاخواری ئەسپەر شە.

تەویلە چۆلە، ھەر ئەسپە کویت و ماینە بۆرەئ تئدایە، ھەمزە بەگ لە شانئ چەپی کویتەو ە و ەستاو ە دەست بە یالی دا دئئئ.

ەتا لە نیوانئ بۆرە و کئوتەدا و ەستاو ە. بە وردئ دەروائیتە ھەمە و بزەئ سەر کەوتوو ەئەئ لە سەر لئو ە.

ھەمە لە ئیو ە راستئ تەویلە و ەستاو ە، دوو لا باو ەشی شوولەتەری بووز، دەلئیی لە گەر ووی مار دەر کئشراون، لە بن کۆلە کەئ پەنای دانراون، جار جارە چاویکیان لئ دەکا و تەزوویە کئ سارد بەلەشیدا دئ. لەو دەمەدا ھەمە بیری بۆ لە ھیچ ناکرئتەو ە تەنیا بیری لای ئەو شوولانەییە.

رەسوولی نۆکەر بە لای شوولە کانەو ە پالیداو ە بە کۆلە کە کەو ە و چاوی لە ئاگیە، چاو ەرئئ دەستوور ە.

هه مزه به گ دهستی به یالی کویتته وه یه، سه ری هه ليناوه و ته ماشای همه ده کا، به چاو ره سوول حالی ده کا.

ره سوول له همه چۆته پیشی، سینگى ناوه به سینگیه وه، پینی راستی ده خاته پشتی پینی راستی همه، پاشقولى ده دا، هه ر دوو دهستی ناوه به شانیه وه پالی پتوه نا، همه به پشته وه كهوت. له كهوتندا پشته سه ری وه ره قانی ئه رز كهوت، یه ك دوو جار ده نالینى، دار و دیوار، ئه سپ و ره سوول، هه مزه به گ و عه تا له بهر چاوی تاریکبوو.

ره سوول دهستی داوه ته شوولکه تهر، له بهری پییه وه گرتوویه بهر تا تهوقی سه ری، بی بهزه بیانه خوریشور لییده دا.

باخه یه ك شوول ته واو بووه، ره سوول بهم دهست و ئه وه دهست ئاره ق ده سړی، همه ناخ و ئوفی لیوه نایه!

ره سوول دهستی راگرتووه، وچان ده گری و پشوو تازه ده کاته وه، ده چیتته وه سه ری، به شوولک تیی بهر بووه، همه ته کان ناخوا! ره سوول به په شوکاوییه وه گوتی:

– قوربان! بی هۆشه!

هه مزه به گ به یالی کویتته کایه ده کا، په لکه ده هۆنیتته وه و ده یکاته وه، به سه ر سورمانه وه گوتی:

– بۆیه نقه ی لیوه نایه! جا فایده ی چیه ئه و لیدانه؟ هاوار نه کا به کار نایه، هاوار هاواره که ی خۆشه! وه هۆشبیننه وه.

ره سوول چوو ده ری و گورجی هاته وه، گۆزه یه ك ئاوی ساردی هیناوه، گۆزه ئاوی کرد به سه ری همه دا.

همه هاته تته وه هۆش، راسته وه بووه، چاو ده گیرى، وه بیری نایه ته وه له کوپیه، ده لپی خه وه ده بینى! ته کان ده دا هه ستى، پینی ئه رز ناگری سه ری گیتز ده خوا و چاوی له ره شه وه دى، كهوته وه.

همه گوپی لییه هه مزه به گ ده لى:

– بییه سته به و کۆله كه وه، زوو زوو ئاوی به سه رداکه، با له هۆش نه چی.

ره سوول چوو ده ری، گوریسی هینا و هاته وه، همه له کۆله که ده به ستى، توند شه ته کی داوه، دیسان دهستی کردوو به دار کاری کردنى.

داره بووز وه كه ميو و روڻ نهرمه، جلو بهر گي همه تهره و به له شيه وه نووساوه،
بووه به پيستی. سهري دار ههر جنيه ك ده گري، به ئەندازه ي خو ي شووشی هه لده ستي.
نينوكي پيي هه موو خويني لي ده رپه رپوه، پشته ده ست و مه چه ك و په نجه كاني شين و
رهش بوونه ته وه خوئنيان تيزاوه، بهري پيي و پشتي پيي توئ توئ بووه و خويني لي
ده چوپري. همه ليوي بردووه به ده مدا و به ددان گه ز توويه، ئاخ و ئوف ناك! ره سوول
ئاره قي رهش و شيني ده رداوه، هيزي ده ستي نه ماوه، به پشوو سوارييه وه گوتي:
- قوربان! دار ته واو بوو!

هه مزه به گ ده ستي له يالي كوئته به ردا، به ره وه ده رگا ده روا، له بهر ده رگاوه گوتي:
به جني بيئه، تا به ياني كه سه نيه به لايدا، هيچي مه ده ني با بيته ده ستي پوتئ چه ند
مه نه، وه ره عه تا، وه ره ده ري.

عه تا به شاني همه دا تپه رپي، ئاورپكي لينداوه و بز ه كه ي جاراني خسته وه سه ر ليو
چووه ده ري، ره سووليش به دوويدا روئيش.
ده ماده مي ئيواره. گه نم پاك و باره ئاشي كراوه، هه وشه ي قه لا چوله، بينگارچي
روئيوونه ته وه.

عه دله خانم هاتوته مدبه ق، له گه ل نازدار سهريان ناوه به سهري يه كه وه سرت و
هوپر يانه! باسي همه ده كهن.
عه دله خانم گوتي:

- نازدار! ئاغا زوري لي قه لسه، ده لي نابي هيچي بده ني! ئە گه ر وابي له برسان
ده مري، تو ده لي چي؟

نازدار خو هه له ده كا، به ترسه وه گوتي:

- جا من چم له ده ست دي خانم گيان؟ به ئيمه چي، چمان له و حه يس و به يسه داوه؟
خانم هيندي مات بوو، پاشان گوتي:

- ئاغا رقي هه ستاوه، گونا هـ بار ده بين! زورم زگ پيي ده سووتئ، خير ي
جوانييه كه ت كاريكي بو بكه!
نازدار گوتي:

- چ بكه م؟ له بهر دلي تو هه رچي بلئي ده يكه م.
عه دله خانم رهنگي گهش بووه، به په له گوتي:

– ئەمشەو شىنوى بۆ بنىرە.

نازدار بە سەر لىشىۋاۋىيەۋە گوتى:

– ئەيرۆ خانمگيان من؟!

خانم بە پىكەنپىنەۋە گوتى:

– نا، تۆ مەيپە، بىدە بە ئەحمەد بۆى بەرى.

نازدار سوور ھەلگەراۋە، سەرى داخستوۋە، بە شەرمەۋە گوتى:

– ئاخىر.

خانم قسە كەى لە دەم بېرپەۋە و دەستىكى دا بە شانى نازدار و گوتى:

ئاخرى ناۋى، ئەو دەتوانى ئەو كارە بكا، بەلام باسى من نە كەى.

نازدار گوتى:

– ئەى، ئە گەر بەۋيان زانى؟

خانم پىكەنى و گوتى:

– لە قەدىمەۋە گوتوۋىانە: دز و خاۋەن مال شەرىك بن، گا بە كولاۋكەدا دەبەنە

دەرى، لەۋە مەترسىن.

نازدار بە بن مەيلىيەۋە گوتى:

– با بزائىن چمان لە دەستدى، لە بەرتۆ دەيكەم.

ماۋەى سى سالە نازدار لە قەلايە، لەۋ ماۋەدا تا ئىستا قەتى نەدىۋە خانم ئاۋا دلسۆزى

بۆ كەس كىردى!

نازدار سەرى سوورماۋە! لە دلى خۇيدا دەلى:

– بلى كەرى كى تۆ پىيى؟! بۆۋا شىرى بۆ حەمە داداۋە؟! خۇ تازە ئەۋ لەۋ رى و

جىي ئەۋە دا نىيە! ئەى بلىيى چى بى؟!

شەۋ درەنگە. شىۋ خوراۋ. نۆكەر رۆيۋەتەۋە، مەيتەر چۆتە ميانە. نازدار لە سەر

حەۋزە كە قاپ و كەۋچك دەشۋا، ئەحمەد لە پەناى يەختە بىيە كەۋە قسەى لە گەل دە كا.

نازدار لە ئىۋارەۋە ئەۋ دلسۆزىيەى خانمى لە سەر دلى بوۋە بە گرى، گوتى:

– نازانم خانم بۆ سەبارەت بە حەمە ئەۋەندە دەۋى؟! زۆر دلسۆزى بۆ دە كا! پىم

سەيرە! قەتم وا نەدىۋە!

ئەحمەد قوتەيە كى بە دەۋرى خۇيدا كىرد و گوتى:

– حەمە بېرەو ەرى بۇ زېندوو کردۆتەو! وەبېرى بابى حەمە کەوتۆتەو! ئاخىر بە جوانى دلى بە بابىيەو بوو، خەلک دەلین حەمە زۆر لە بابى دەچى، تەناەت دەلین، دەلینى سېوئىکن کراون بە دوو لەتەو، بۇ تۆ ئەو ەت نەبىستوو؟! نازدار دەمى بە تاق ماو! ماو ە بە ک جواب نادا تەو. ئەحمەد دەنگى دەدا: – چىە؟ بۇ واق ماوى؟

نازدار رادە پەرى، بە سەر سوڤمانەو ە گوتى:

– ئەو ە بۇيە بۇى دە کړووزىتەو! تۆ چۆن دەزانى؟

– ەمموو کەس دەزانى، ەەر تۆ نەزانىو! بابى حەمە ەمەزە بە گ لە نىوى بردوو، کەس نازانى چى بە سەر ەاتوو، يە ک دەلى کوشتوويە، يە ک دەلى ەلەتوو، بى سەر شوئىنە رەنگە حەمەش بەو دەردە دوو چار کەن، ئەو ە قسەى لە مېژ سالە، بە بېرەو ەرى ئىمە نىيە، ئەو دەم خانم تازە مېردى بە ئاغا کردبوو، وە ک دەلین مەحموودى بابى حەمە زۆر جوان و پىکەوتوو بوو، خانم چاوى پى دە کەوى و ئاشقى دەبى، فەيزە دريژ بە يە کەو ە دەيانىنى و راستيان لى دەلى، شەوى پياوى ئاغا دەچن مەحموود دىننە قەلا، لەودەمەو ە بى سەر شوئىن بوو.

نازدار تف لە چارەى فەيزە دريژ دەکا، بە دل ريشىيەو ە گوتى:

– ئەو بى شەرەفە بوو بە خۆرە و دەيەوى بە ريشەى بنەمالە ياندا پراتە خواری، حەمەش ەەر ئەو تووشى ئەو چەر مەسەرىيەى کردوو. ئەحمەد بە سەر سوڤمانەو ە گوتى:

– تۆ چوزانى؟

– با، خۆم گوئىم لىبوو، بە ئاغای گوت، بۇيە بە تۆم گوت حەمە مەهتە، دەمزانى دلى بە کەويەو ە، بلینى ئەو بەستە زمانە چى بە سەر بىنن، لە بەيانىيەو ە ەچى نەخوار دوو، دەتوانى شىوى بۇ بەرى؟ ئەحمەد بە دوو دلبيەو ە گوتى:

– بلینى پىمان نەزائن؟

کى پىمان دەزانى؟ قەولم بە خانم داو، دەبى بۇى بېى! کەس نىيە، ئاغا و ەتا تازە نايەنە خواری، رەسوول رۆيو ەتەو، خانم خۆى دەپار او شىوى بە ئەحمەد دا بۇ بنىرە، دەى کى ەيە؟ ەەر حەسەن مەيتەرە، ئەوئىش بە جۆرى بە زمان بىگرە.

ئەحمەد پىكەنى و گوتى:

لە ھەسەن مەترسى، ئەو دەمەى لە تەويلە لە ھەمەيان دەدا، من لای ئەو، لە ميانە بووم، نازانى چۆنى بۆ دەگريا! چت بۆ داناوہ؟ برۆ بۆى بېئە، من دەچمە لای ھەسەن و پىنى دەلېم بۆى بەرى. دلنېام دەبېا، قەت لە قەسى من دەرنەچى.
ئەحمەد چۆتە بەر دەلاقەى ميانە، سەبرى بانگى ھەسەن دەکا:— کا ھەسەن! کا ھەسەن!

ھەسەن مەيتەر سەرى لە دەلاقەوہ دەرھىناوہ:

— بەلى بەلى، کا ئەحمەد! تۆى؟

— نەخەوتووى؟

— نا، کارت بوو؟

— ئا، دەرگاگەم بۆ بکەوہ، لېرەوہ نابى. ھەسەن و ئەحمەد لە نېو دالانى تەويلە وېستاون، ئەحمەد گوتى:

— نازدار شېوى بۆ ھەمە داناوہ! دەتوانى بېدەيتى؟ من دەبېئەم، تۆش پياوہتى بکەو بېدەبە، جا خۆت چۆن دەزانى وا بکە، دەوېرى؟

ھەسەن مەيتەر ھىندى خۆى ھەلمساند و بە توورەبېدەوہ گوتى:

— بۆ من لە تۆ و نازدار کەمترم؟ ئېوہ دەوېرن بېئەن، من ناوېرم بېدەمى؟ برۆ بېئەنە، برۆ، ئەوہ دەچمە بەر دەلاقە کە، ھىنات، بانگم مە کە، سەبرى بېدە دەستم.
ئەحمەد نان و چىشتى لە نازدار وەرگرتووہ، لە دەلاقەوہ دای بە ھەسەن و خۆى گەراوہ.

تەويلە تارىک تارىکە، ھەسەن مەيتەر بە بەلەدى چۆتە لای ھەمە، بە ئەسپايى گوتى:
— کا کە ھەمە! ئەى کوپر بىم، خودا غەزەبتان لى گرى زالم، راوہستە، ئىستا دەتکەمەوہ!

ھەمە بەسەرسورمانەوہ گوتى:

— تۆ كېى؟

ھەسەن دەست بە لەشى ھەمەدا دەگېرى، بۆ گرى گورىسە کە دەگەرى، سەرى بردە بن گوى و گوتى:

– من حه سه نم، حه سه ن مه يتهر، نانم بؤ هيناوي! نه حمه د و نازدار بؤيان ناردووي،
ئپستا ده تکه مه وه.

حه مه به زه يي به خويدا دج، نيگه راني ئه وانه، به ترسه وه گوتي:

– له من گه پرين خوستان به ئاوري منه وه مه سووتينن.

حه سه ن به توورپه به كي دلسوزانه وه گوتي:

– ئه وه ده لئبي چي؟ ده ترسيي؟

حه مه پينکه نينئكي تالي هاتي گوتي:

– حه يه حه ي، ترسي چي؟ تازه له ترس ده رچووه، خه مي ئيوه مه، ده زاني پيتان بزانه

چتان به سهر دينن؟

حه سه ن سهر ي گوري سي ديوه ته وه، ده ستي به كردنه وه كردووه، به دم گريكردنه وه

گوتي:

– ئه رخه يان به، كه س نيه، چه توون ره سووله، ئه وپش رويوه ته وه، نازدار و نه حمه د

له حه وشه ن، شتيك بيچ، خه بهر ده دن، دنيا به كه س نايه، ئاغا و كوئخاي شه و

خومانين.

گوري س شلبؤته وه، پشتي سر و برينداری حه مه له كؤله كه جيا بؤوه و بارسايي له شي

كه وتؤته سهر يي شه ق شه ق كراوي، پي سره، له ش كوتراو و بي هيژه، وزه نه ماوه،

ئه نؤ تواناي راوه ستاني نيه، نووشتاوه حه مه كه وته ئه رز.

حه سه ن هه ليسانده وه، چؤته ژير بالي و ورده ورده به ره و ميانه كه ي ده با، چوونه ته

ژووري.

ميانه به سي به دنه ديوار له تهويله جيا كراوه ته وه، له ههر چوار لاهه ده لاقه ي

تيكراوه و هه رزاليكي به دار تيدا هه لبه سراوه، چرا فتيله به ك له سهر هه رزاله كه، له نيو

دوو كه لي خويدا ونه، به حال زه ردايي خستؤته ميانه وه، جيي مه يتهره.

حه سه ن مه يتهر حه مه ي له سهر هه رزال داناهه و وه ك خانه خوئيه كي باش ميوان

نه واز، خانه خوئي ده كا، به دنيا بيه وه گوتي:

– چيشته كه فرو جاوه، ده ست پوختي نازداره، ده ستاوي خو ش و به له ززه ته، به

ئه رخه ياني نانه كه ت بخؤ، تا تاو وبان گهرم نه كا، كه س نايه ته تهويله، نانه كه ت خوارد،

له سهر ئه و جيئيه ي من بنوو تا به ياني، به ياني به ريده خؤم ده تبه مه وه سهر جيي خؤت.

حه مه ئيشتيای هیچ نابا، ئیشی له شی برسیتی لی بریوه و برسایه تی له بیر بردۆته وه،
ته ماشایه کی حه سه نی کرد و گوتی:

– برسیم نییه کا حه سه ن، هیچم پی ناخوری.

حه سه ن دلخۆشی ده داته وه و غیره تی وه به رده دا، گوتی:

– کار له پیاوان ده قهومی، به لا روو له خویری ناکا، نانه کهت بخۆ، وه لالا ده بخۆی.

لایه ک زۆر و لایه ک تکا، حه سه ن نانی ده رخواردا حه مه حه جمانی نییه، بی
حه جمان ئه مشان و ئه وشان ده کا.

حه سه ن به دیارییه وه داماو، بی ده سه لاتانه گوتی:

– گیانت زۆر دیشی؟

حه مه به زه لیلیه وه ده لی:

– دیشی؟! کفته ی کوتراوه، بووه به که وه که مانه! ده ره لینگه هه لمالی، پووژی نیشانی
حه سه ن ده دا.

پی و پووژه بووه به خه ریته! شووشی هه ستاوه، به قه دپه نجه ی ده ست.

حه سه ن مچورک به له شیدا دی و به ندی دلی پیوه ده له رزی، له دلوه وه خۆی لۆمه
ده کا:

– من شه ریکی ره سول و ئاغام! ئه و دارانه من هینام، چاوه بچوو که کانی
هه لده گولوفی، به دلپریه وه گوتی:

– ده سه لات نییه، ده لینی چی؟ خودا قه هریان لی بگری، ئاخری خودا تۆله ی ئه و

هه موو زولمه یان لی ده ستینی، تۆله ی بزنی کۆله له شاخدار ده ستینی، بلینی تۆله له وان
نه ستینی؟

حه سه ن حه مه ی له سه ر جی راکیشاوه، ژانی له شی ئوقره ی لی بریوه و خۆ له سه ر

هیچ لایه ک ناگری، خه و و شه که تی به سه ر ژاندا زالبوو و بارسایه که وته سه ر پیلووی
چاوی.

به یانییه، نزیکه و تاو که وته. حه سه ن مه یته ر حه مه ی له کۆله که به ستوو و چاوه ری
هاتنی ئاغا و نۆکه ره.

وه ختا وه خت ته واوه، یه ک شه و و رۆژه حه مه به کۆله که وه یه، ئاغا ده ستووری لی

کرده وه ی داوه، ره سوولی نۆکه ر، حه مه ی له کۆله که کرده وه ته وه.

نزيكه و قاوه لتوونه، همه له دهروازه چۆته دهري و لارهوه لارهوه به ليژى قه لادا ده پواته خواري.

عه دله خانم له بهر په نجه ره وه ته ماشاي ده كا.

همه له سهر چۆمه، ئاورپ ده داته وه، خانم ههر له وي وه ستاوه، هه تا له چاو ونده بي، ههر چاوي لييه، روژي له بهرداني همه تپيه پيوه. هسه ن مه يتهر نه حمه د فهاش بانگ ده كا، هسه ن گوتي:

– نه مانه تيكه ده دمى، تو خودا رايگره!

نه حمه د گوتي:

– چيه نه و نه مانه ته؟

هسه ن ده ستى كرد به گيرفانيدا، ئاوينه و شووشه عه تر و نه نگوستيله يه ك بوو.

نه حمه د نه مانه تى وه رگرت و به دلپريه وه گوتي:

– ديارى همه يه بو كه وي! خوي گوتي له شار بووم. نه حمه د نه مانه تى دا به نه مانه ت

دار، ديارى كه ويى دا به نازدار.

ئەستىرى بەر كانى، كانى توو گىراو تەو و دار مالە، وە كو چاوى بى دەسەلاتان زەليوہ.

ئاوپۇنگى خواردۇتەو و جۇگە خورپە كەى مەند كرددوہ. جووتى مرأوى بە جۇگە دا، تا بەردەمى كەوى و مينا دىن و دەگە رىنەوہ.

دلى كەوى وەك ئەستىرە كە كەيلە، پەشيو حال و خەياللاوى چاوى بە دووى مروويەوہ وىلە! چاوى بە كە و فرمىسك ھەزار!

– لە خۇرا دلتنەنگى دەكەى، بىرى خراب دە كەيتەوہ، بۇ دەيكوژن، چى كرددوہ؟ دىتەوہ، بە خودا ئەمرۇ سبەى سەرھەلدەدا.

كەوى چاوى لە سەر مروويە كانە، بى ئەوہى چاوى لە مينا كا، گوتى:

– مينا گيان! بە خۇم نىيە، دلەم خەبەرى خراب دەدا، دايمە چاوم دەفرى! شەوانە

خەوى ھاشە و پاشە دەبىنم! بە رۇژ دەستم بۇ كار ناچى، ھىچم پى ناخورى، باوہر

بكە ئەو دىنيەم پى تەنگە! ھەز ناكەم كەس بىمديوينى، ئەوہ دوو رۇژە بى

سەروشوپنە! دەلىي بەردە و كەوتۇتە گۇمەوہ! بە خۇم نىيە، دلەم تاقتە ناھىنى،

ناچار رووى خۇم ھەلمالى و دوينى پە نام بردە بەر عەبە شىت و ھەوالم پرسى!

مينا بە سەرسورمانەوہ گوتى:

– جا عەبە بۇ؟!

كەوى بە سيلەى چاوى دەروانىتە مينا، گوتى:

– چوزانم! گوتەم بەلكە ئەو ھەوالىكى بزانى.

– دەى؟ ھىچت وە گىر كەوت؟

كەوى بزەيە كى خەماوى خستە سەر لىو و گوتى:

– چه تیو نه بی، هەر ئه وه نده زمانم سووتا و گوتم عه به گیان! هه والیکه حه مه نازانی؟ ئه و شهل و شیتته به دهنگیکه بهرز گوتی بۆ داده گیان؟ حه مه چی تویه؟! هەر ئه وه م پێ کرا هه لیم! وه ختا بوو ئابرووم بهری!

مینا به قسه که ی کهوئ پیده که نئ، به دهم پیکه نینه وه سه ر وه رده سوورپینئ، له پیر پیکه نین له گه روویدا تاسا! به په له گوتی:
– چه تیو نه بی! زارا! هات! باسه که بگۆره.

زارا له دووره وه وه پیرۆ وه پیرۆیه تی! گه یوه ته پیشئ، به دهنگیکه بهرز گوتی:
– ئه پیرۆ ئه و خودا چاک بۆ نه کردووانه چیان به رۆژی ئه و هه تیوه به سه زمانه هیناوه! یا خودا گاور وای به رۆژ نه یه.

مینا له قسه که ی زارا گه یوه، مه تلله بی حه مه یه، چاویکی له کهوئ داگرت و به په شو کاوییه وه گوتی:

– ئه پیرۆ کئ خاد زارا؟

زارا بۆ ئه وه ی حه مه له بهر چاوی کهوئ سووک بکا، گوتی:

– ئه و حه مه هه تیوه به سه زمانه! به جارئ له زه رافاتیان خستووه! لاره وه لاره وه، له پشتی مالانه وه خۆی کیشا مالی پووره گوله، مه علوم نییه بمینئ! مه پرسه پووره گوله چ ده کا! پیش و پیش قه ده می ئاغای ده رهینا! له قه له با ده دا! خه لک هه موو تیرژاون! مال کهس نابا! ناویرئ قسه بکا! بۆ ئیوه نه تانزانیوه؟! مینا جوابی داوه و گوتی:

– نه وه لالا، گوتم داخوا چ بووه! هیچ نییه! پووره گوله هه ر تاویکه، وه ک گرپالک گرو پفیکه، حه مه ش چاک ده بی، کهس به لیدان نه مردووه! مینا دهستی دایه گۆزه و گوتی:

– کهوئ! ئه و گۆزانه بنئ سه ر شانم، من ده پۆم، تۆ نایی؟

کهوئ ره نگه زه رده که ی گه شاوه ته وه، روومه ته قویپوه کانی سوور هه لگه رانه وه و وه ک کارگ هه لتوقینه وه و باری لیوی ته ری و سووراییان تیکه وته وه، چاوی وه گه شه گه ش کهوت، به په له و سه ر لیشیواوانه گوتی: با با،

دیم!

زارا زۆر حەریفە، بۆ ئەوەی دلی کەوی لە خۆ نەکا، گورجی گۆزەکانی لى
هەلینا، کەوی و مینا لە قوولکی کانی وەسەرکەوتن.
زارا گورجی گۆزە پڕ دەکا، دوا بە دوايان کەوتە پى.
کەوی و مینا گەبونەتە کۆلان، لە سەر پیچی کۆلان، کەوی ئاوری داوہ و بە
قینەوہ گوتى:

– تۆ چاوا! تۆ چاوا! تەماشاکە! ئەو دیلە دەلالە چۆن کەوتۆتە پەلە! بۆ قسە
دەگەرئى، میناگیان! من دەروم! با چاوم بە چاوی نەکەویتتەوہ، گورجی خۆ بگەینە
مالی پوورەگولە و ھەوالیکی بزائە، چاوەریتەم، ئاوری مەدەوہ! با شک نەخا.
کەوی و مینا بى ئاوردانەوہ لە یەک ھەلبران. مینا چۆتە حەوشە، زانی دایکی بۆ
لای حەمە چووە، بە بۆنەى ئەوہوہ، بە پەلە گۆزەى دانا و بەرەو مالی پوورەگولە
وہرپیکەوت. مال پڕە لە خەلک، دەستە یەک دى و دەستە یەک دەروا. حەمە بە
جیوبان، لە ژورووی مالەوہ کەوتووە.

پوورەگولە لایەوہ دانیشتوو و نیوہنمەکی بۆ دەگریتتەوہ. مام حەسەن و حاجی
قادر و سۆفی مینە و مام رەسوول و کوئخاکەریم و فەیزە دريژ و فەتاحە کوئیر
لەمشان و ئەوشانییەوہ دانیشتوون.

لای خوارووی مالە کە تاريکە، ژنان وا چوونەتە بال یەک کەس ناناسریتتەوہ!
ئەوانەى کە دیارن، پوورە خەرامان و حاجی ژن و ئەمان بیوہ ژن و کوئخا ژن و
فاتمی خیزانی فەیزە دريژ و زارای خیزانی فەتاحە کوئیرە.

ھەموو دەستەوئەژنۆ دانیشتوون. کەس ھیچ نالی! تەنیا پچەپچی ژنان دى،
ئەویش کەس لییان حالی نابى! دەلێی پلوورە ھەنگە! ھەر وزەوزى دى!
پوورەگولە وەدیارە لە جنيو ماندوووبووە، دیسان ھەلە سوونی ھیناوە، بە
دەنگیکی بەرز دوو سى جنيوی دا و بى دەنگ بۆوہ.

تارمایی مینا رووناکى لە دیو بریوہ! ژنان ئاوری دەدەنەوہ، حاجی ژن چاوی بە
مینا دەکەوی، بەسەر سوپمانەوہ، بە دەنگى بەرز گوتى:

– ئەیرۆ مینا! ئەوہ ئیرە بۆ ھاتووی!؟

مینا لە میژە جوابی ئەو پرسیارەى دیوہتەوہ، بە شەرمەوہ، گوتى:

– شیرە کەى ئەمرۆ ھەوین کەم، یان بیکەم بە پەنیر؟

پووره گوله نهیشت حاجی ژن جوابی مینا بداتوهه، له لای سهره وه گوراندى و گوتی:

– بۆچی بۆ هاتووه؟ بۆ جیرانه تی نازانن! خو هه موو روژی ئاوام به سهر نایه، خو به ناشوکری نه بئ، من که سم نییه خانه خوئی لهو عالمه بکا، خو م ئه وه به دیار ئه و مه یته وه م، نانا کچم مه رو.

حاجی ژن سهری داخستووه و قسه له قسه ی پووره گوله دا ناکا. مینا خر وخۆل، توندوتۆل، به ژن ریکوپیک، سه وزه و ده موچاو خر و روومه ت پان و ته ویل تهخت و رهزا سوو که، گورجو گۆل کهوش جووت ده کا و ئاو دینن و به ده م میوانی پووره گوله وه هه لده سووړی.

دایکی چاوی لئ ناتروو کینن، له دلّه وه ده لئ: – دایکت به قوربات بئ مینا گیان، بئ چاوی نی بی! شکور ده لئیی مینای بی گه رده!

خۆزگه به بهختی چاک ده بووی، ئه حمه دیش کوری چاکه، ئیشائهللا خودا قه له می لیده دا، ته ماشایه کی مام حه سه ن ده کا و چا و داده خاته وه. مام حه سه ن قه نه که ی داگرتۆته وه، دایده گیرسینن، یه ک دوو مژی لیدا، روویکرده حه مه و گوتی:

حه مه! رو له سه رچی لیباندای، ئه و لیدانه ی له تۆیان داوه، ده بئ کارینکی زۆر خراپت کردبئ!

حه مه به دوو سئ وچان روویکرده مام حه سه ن و گوتی: – ئیوه جیران و هاومالی منن، من شوانی ئیوه م، کاری بیلعه تم کردبئ ده بی ئیوه بزائن، من چم کردووه مامه گیان؟ ده یگوت سه گت له عه تا کردووه! به خودا روحم ئاگای لئ نه بووه، من بۆ ده بی سه گ له و که م؟ مام حه سه ن ته ماشایه کی خه لکه که ده کا و سهر راده وه شینن! فه یزه دریژ هه لیدایه و گوتی:

– وا هه ر نییه! ده بئ شتیکیان بیستبئ، داخوا چت گوتووه و بیستوویانه ته وه! له خۆرا له که س ناده ن!

حاجی قادر به و قسانه ی فه یزه قه لس بووه، هاته جواب و گوتی:

– هه لښت تُو ده زانی کا فه یزه! بُو نالیی له سه رچی بووه؟
فه یزه ملی به خوزدا برد و سه ری به رداوه و له بنه وه گوتی:

– من نازانم، ده لیم همه جه حیله و که لله پره، نه کا قسه ی کردبج، ناغاوات بُو
چهنه به چهنه و که له وه کیشی نابن، له قه دیمه وه گوتوویانه، گه وره ی ولات
خودای سه ر ئه رزه! ناغا گه وره ی ئیمه یه، ئیمه ده بی مل که چ بین!

بووره گوله چاوی بووه به که شکه فه ریکه و خه ریکه له کالان ده رپه ری، له
فه یزه به چو کا هات و گوتی:

– ئه وه ده لئی چی فه یزه؟ گه وره وایه؟ ئه ی به گه وره ی گل بن! خودا
گه وره ی وا به که س نه دا، به خوا حه یف مالی خو مه، ده نا جوابی چاکم ده دایته وه،
جا تُو خودا ئه وه قسه یه پیاوه کان؟

هه موو سه ریان داخستووه، کو یخا که ریم گوتی:

– به لئ، ناغا گه وره یه، گه وره ده بی عادل بج و چاوی له سه ر بچو وکی خو ی
بج، قه یناکه بووری گیان، کا فه یزه وه للا مه نزووری ئه وه نییه، هه ر وا ده زانی!
همه به چاویکی پر له قینه وه ته ماشایه کی فه یزه ده کا و روو وه رده سوورپین.

بووره گوله له و قسانه ی فه یزه زور قه لسه، دیسان ده ستی پیکرده وه:

– همه خوینی بابی به لای ئه وان وه یه، که چی ئه وان توله له و ده که نه وه! ئاخه
پیاوی وه ک فه یزه مان تیدایه بو یه هه ر روژی به لایه کمان به سه ر دینن، هه ر
چاکه، به س نییه سو ارمان نابن! جا ده لین گوله ی مام که ریم شیتته و قسه هه وا ده دا!
چون قسه نه که م؟ ئاخه همه چی کردووه؟ ژنی لی هه لگرتوون؟ پیاوی لی
کوشتوون؟ ملکی لی داگیر کردوون؟ ئاخه چی کردووه، ها؟

سو فی مینه بوو به تکا کار و تکا بُو فه یزه ده کا، گوتی:

– قه یناکه بوور یگیان، تُو گه وره ی هه موومانی، کا فه یزه ش هه ز به وه ناکا،
ئه ویش ده زانی ئه وه زولمه، به لام ده لئی چی؟ ده ستی زور بیسری، خوینی نایه،
هه موو له تو مان بی ناخو شتره، ده سه لات نییه.

بووره گوله هاتوته وه سه ر خو. میوان یه ک یه ک و دوو دوو چولیان کردووه،
می نا له سه ر ئیزی حاجی و حاجی ژن ماوه ته وه، ژنان داویانه ته راوی قسه و هیشتا

له وئى ماون، له پر بزن به باره بار رژانه هوشه، مهر هاتوه، ژنان كه وتوونه ته په له و تابه تا كه وشى په كتر له پنده كهن.

عبه زانيويه همه هاتوته وه، له هوشه وه بانگى ده كا.
پوره گوله دهره پرى و له هوشه پيشى به عبه گرت.
عبه به په شو كاوييه وه هاتوته ژورى، عبه ساوه! نه حمه دى مام حه سەن دوا به دواى عبه هاته ژوروى، هر دوو چوونه لای حه مه.
نه حمه د گوتى:

– ده زانم بؤ وا ده كهن! ده بچ به وداخه وه بتلینه وه، ديق بى له سەر دلیان، به خودا مه گهر بمرم.

حهمه چاوى خه جاله تى بهرداوه ته وه و ئاره قهى شهرم دهر پيژى.
عبه سەر له و قسانه ي نه حمه دهر ناهينى، هر ته قهى گويى دى! به سەر سورمانه وه گوتى:

– من هيچ حالى ناوم! چه س؟ بؤ چ لييان داي؟ چت كرديه؟ خو ئه و باوك گه ماله وتى ئاغا كارى هه س! كاره كه ئه مه بوو؟ ئه ي نه حله ت له باوكى.
مينا له دهر گاوه هاته ژوروى، نه حمه ديه ك به خوئى راجه نى! مينا چاوى به نه حمه د كه وتوه! سوور هه لگه راوه، هر دوو سوور بوونه ته وه، مينا شهرم له حه مه ده كا، به بيانوى كاره وه چووه دهرى.

عبه تيكچر ژاوه، نيو چاوانى ويكه پناوه و دوشى دابردوه.
حهمه بؤ ئه وه ي له ببرى ببا ته وه، ده ستى عبه ي گرت و گوتى:
– هيچ نيه! له گه ل شوانيه كه ت چؤنى؟ سه گه كان به شهر نه هاتن؟
عبه گوتى:

– جا به كار چى تى، توويان كه له لا خستيه، چاو گه مال بيته ده شته و، شهر بؤ ئه وانه خاسه و ايانكرديه به توو، شهر ناكهن، ئه وان فره ماقولن، كا كه حه مه دم هر له ته كا بوو، ئه وپش ئه زانى.
نه حمه د به جه فه نكه وه گوتى:

– كا كه عبه زور شوانى چا كه، قه ولم داوه تى گه لازى بؤ بستينم، ده يده يتى؟
– حه مه ته ماشايه كى عبه ي كرد و گوتى:

– دهیده می، ناخری گه لاز سه گی نه و ده بی.

نه حمه د و عه به رۆیون، پووره گوله له چه وشه بز ن ده دۆشی. مینا به ده رفه تی ده زانی، چۆته لای حمه و نه حوالا پرسى ده کا، گوتی:

– که وی منی ناردووه، نه حوالا پرسى لى ده کردی. کاکه حمه! تو یه کیکی وه ک کاکم، نه گهر قسه و باسیکت هه یه بۆ که وی، به منی بلن، دلنیا به، من به خوشکی خۆت بزانه، که وی ده یگوت به و نیو نیشانه که له سه ربان پییم گوتووه هه ر کاریکت بوو به مینا بلن، نه گهر به وهش باوه ر ناکه ی، نه و شه وه بوو وا به یانی ده چووی بۆ شار.

حمه یه ک به خۆی دلی داخو رپا! دیارییه کانی بیر که وته وه، به په له ده سستی کرد به گیرفانیدا، ده ست له گیرفاندا وشکبووه! تاس به سه ریدا دی! ده می به تاق ماوه و چاوی به مۆله ق ده روانیته مینا!

مینا سه ری سو رماوه! حمه بۆ چی وا چاوی لیده کا! ده نگی ده دا، گوتی:
– کاکه حمه! چ بووه!؟

حمه گوتی:

– کوا! نه وه کوا! دیاریم بۆ کرپیوو! عه تر و نه نگوستیله و ئاوینه بوو!
ده نگی پووره گوله مینای تاراندا و له حمه ی دوورخسته وه.

دوندی کینوه بهرداویله هه تاوی کردوو به دوو له ته وه و چه شنی دهمه کلاوه ی زیږ له سه ری ناوه.

لاره سییه ری کینو وه کو تالانچی په نجه ی ره شی به سه ر کانی توودا کیشاوه، دلی ته نگی که وی ریک ده گوشی.

مهږ شه وه به کینوه، یه که م شه وه، تازه مهږ له دی ده رچوو. که وی دلی پره له خه م، به دوو گوزه وه که یوه ته ده رگای مالی حاجی قادر.

مینا له هه وشه وه که وی دیوه، بانگی کرد و گوتی: ده چی بو کانی؟ مهږو منیش دیم. که وی خه مبار هاته به رچاو، مینا به پیکه نینه وه گوتی:

– نیو چاوانت کرپوه ی لی ده باری! چیه دیسان؟

که وی بزه یه کی ساردی هاتنی، گوتی:

– تو بی چ ده که ی؟ خوت له جیی من داننی و وه بزانه خالیشم شوانه و شه وی به ته نیا له و کینو و شاخه یه، ئەو زالمانه ش قینیان لییه تی، ئەو دهم خه مبار نه ده بووی؟ چم پی ده لینی بیلی، وه خته له تاوان دلم بتوقی، دلم به قهت دله چوله که یه کی ماوه!

مینا بو دلخوشی که وی گوتی:

– زور مندالانه بیر ده که یته وه! شه وورۆژ فهرقی چیه؟ بیانوه ی کاری بکه ن، بو به روژ نایکه ن؟ له کی ده ترسین؟ تو له خورا دلته نگی، ده زانم دلته نگی ئەوه ی شه وانه

ناتوانی بتبینی! بله روژیش ری نییه! خه مه خۆ، سوار و پیاده که یفیان لیبی دست و مشتاق ده کهن، دهرهفت ده بی، خه می ئەوت نه بی.

کهوئ بهو قسانه ی مینا وه پینکه نین دئ و سرووری کهوته دلئ.

ئیبواره به و سه رکانی جه نجاله، ریزه گۆزه له بهر پلوسک ریز کراوه، نۆره به، ههر کهس به نۆره ی خۆی گۆزه یان پر کردوو، نۆره ی کهوئ و مینا هات، گۆزه یان پر کرد و به پهله گه رانه وه.

قسه و رازی دل بی پسانه وه به. له دهر کی مالی حاجی گۆزه یان داناوه و سرته یانه. تهقه به ک قسه یان بی له نگ ده کا! ههر دوو گوئ قۆلاخ بوون! تهقه به کی دیکه!! به کی دی! تهقه بوو به دهر سپیژ! ریژنه بارانی گولله به!

کهوئ و مینا عه به ساون! رووه و کینه بهرداویله ده میان به تاق ماوه! زمان له گه ران کهوتوو! رهنگ له روو په رپوه، ته ماشای به ک ده کهن، چاویان له به ک ده پرسئ.

– ئەوه چ باسه؟!

بریو بریو کهوتۆته نیو دی، خه لک رژاونه ته سه ران، دوور به دوور له گه ل به ک قسه ده کهن، له به کتر ده پرسن:

– ئەوه چیه؟! له دۆلی دزانه وه تهقه دی!

– رهنگه شه ری چه ته و ئەمنیه بی!

– چه ته بی چ بکه ین؟

– پیم وانیه چه ته بی، رهنگه قاچاخچی و ئەمنیه بن.

دهوله مهند وه دلّه خورپه کهوتوون، نه دار کلاوی لار داناوه و شا به جووتیر نازانئ!

بی دلّه راو کئ و ئه ر خه یانه.

ههر کهس له بیری شتییک دایه، کهوئ له بیری حه مه! نۆبه تی هه لئ ده چوقینئ! و ددانی به ددانه وه به ند نابئ! بهرۆکی له چنگ ناوه هه لئ ده گولۆفئ، به گریانه وه بهرۆکی مینای گرت و گوئی:

– حه مه! مینا گیان حه مه! حه مه یان کوشت!

مینا به توور په ییه وه گورانئ، گوئی:

– بۆ ئەوه نده دم ره شی کچه تیوه سه گه؟ ناخری سه ری ده خۆئ! دایمه ی خودا بۆی ده قرینئ! حه مه ی چی له خۆرا؟ ئەو مه ری برد بۆ هه زار ئەشکهوت، من به چاوی خۆم

دیم، ده‌لین له به‌غدا ته‌قه‌یه، ئەم لیره‌وه ده‌لج حه‌مه! بۆ ئەوه‌نده ترسنۆکی؟ خۆ تۆ من‌دال نی.

که‌وێ به‌و قسانه‌ی مینا رووناکی که‌وته‌وه دلی و ئۆقره‌ی گرت.

پووره‌گوله کردوو‌یه‌ته سه‌ربان، بێ فه‌زیحه‌ت به‌خه‌لک ده‌لج.

– هۆ هۆ خوی‌په‌ پیاوان! ئەوه بۆ وه‌ک دێلی کرم‌ن خۆتان کردوو‌ه به‌ ژیر کراسی ژنه‌کانتان دا فه‌زان لێوه‌ نایه‌؟! ئینشاللا ژنه‌کانتان داگیر ده‌کن! ئەوانیش داگیر‌کن ئیوه‌ هیچ نالین! کلاوه‌ کانتانین به‌ حیزی ناسیوه، ئەوه بۆ وه‌ده‌ر ناکه‌ون! بزانی ئه‌وه‌ هه‌تیوه‌ چی به‌ سه‌ر هاتوو‌ه، ئاخ‌ر به‌ لای ناخیری ئه‌وه‌ شوانی ئیوه‌یه، دنیا پره‌ له‌ دز و درۆزن، نه‌کا مه‌ره‌که‌ی لێ بر ده‌ن!

مقو مقو که‌وتوته‌ نیو خه‌لک، پووره‌گوله‌ دلپانی وه‌قرت و فرت خستوو‌ه، سێ کوره‌ جه‌حیله‌ له‌ دێ وه‌ده‌ر که‌وتن، به‌ره‌وه‌ هه‌زاره‌شکه‌وت ده‌رۆن.

ته‌نگی نو‌یژی شێوانه، مه‌ر له‌ دێ کۆنه. حه‌مه‌ تیر و که‌په‌نکی له‌ په‌چه‌خه‌ره‌ی پشتی دێ کۆن داناوه‌ و زالم به‌ لایه‌وه‌ که‌وتوو‌ه.

مه‌ر به‌ده‌م له‌وه‌ره‌وه‌ به‌ره‌وه‌ په‌چه‌ بۆته‌وه. ئەو ته‌قه‌ تفه‌نگه‌ی ئیواره‌ حه‌مه‌ی نیگه‌ران و چه‌واشه‌ کردوو‌ه، به‌ دوودلیه‌وه‌ مه‌ری برده‌ په‌چه.

یه‌ که‌م شه‌وه، مه‌ر نامۆیه، په‌چه‌ ناگرێ، شوانه‌ به‌ده‌وری مه‌ر دا هه‌لده‌سوورێ، مینگه‌لی کردوو‌ه به‌ قوله‌ی هیلکه‌ و به‌ په‌چه‌دا ده‌یانگیرێ. په‌ینه‌ مردوو‌ی په‌چه‌ به‌ سمی مه‌ر لێک در، بۆن بلا و بۆته‌وه، مینگه‌ل و یستانه‌وه‌ و ئۆقره‌یان گرت، حه‌مه‌ چوو‌ه لای که‌لوپه‌له‌که‌ی، ئاور ده‌کاته‌وه.

گر و شه‌وقی ئاور به‌رز بۆته‌وه. حه‌مه‌ نانی له‌ تورپین ده‌ره‌یتاوه، ورته‌ ورت له‌ نیو شیوه‌وه‌ دێ! سه‌گه‌ل گو‌ییان تیر کردوو‌ه، ده‌م‌پینن، به‌ده‌م وه‌رینه‌وه، سه‌ره‌ و خوار هه‌رشیان برد.

حه‌مه‌ له‌ به‌ر شه‌وقی ئاور وه‌شه‌واره‌ که‌وتوو‌ه، ده‌ستی داوه‌ته‌ گو‌چان و به‌ دووی سه‌گه‌لدا رۆیشت.

سه‌گه‌ل گه‌یونه‌ته‌ نیو شیو، بێ دنگ، به‌ره‌وه‌ دوا بوونه‌وه! تارمایی سێ که‌س به‌ره‌وه‌ ژوور دینه‌ سه‌رێ! حه‌مه‌ دهنگیان ده‌دا:

– کوره‌ کین؟ به‌و شه‌وه‌ له‌ چ ده‌گه‌رین؟

یہ کیان جوابی داوہ:

– خۆمانین کاکہ حمەدی ئەحمەدی مام حمەسەنە!

سێ کەس بە ھەناسکە ھەناسک لە لیژ و ھەسەر کەوتن. ئەحمەد و عەلی حاجی قادر و

کەریمی سۆفی مینەن، ماندوونەبینیان لە حمە کرد.

حمە جوابی دانەو، گوتی:

– ئەو بەو شەو یانی چی؟ خیرە؟

ئەحمەد بە پشوو سوارییەو گوتی:

– جارێ لیمان گەرێ، زۆر ماندووین، ھیندی ئاومان دەبە جا جوابت دەدەینەو، ئەو

تەقە تەقەنگەت بیست؟

حمە مەتارە ی لە تیر دەھیناوە، ئاوی بۆ لە جامە ڕەش کردوون، جامی دا بە

دەستیانەو، گوتی:

– ئەو ھەندە دەزانم لە دۆلی دزانەو بوو، ئیوہ چی؟ ھیچی لیدەزانن؟

عەلی و ئەحمەد ئاویان خواردۆتەو، کەریم جامە ئاوی بە سەرەو ناو، ئەحمەد

دەستی بە دەمیدا دینێ و ئاوی سمیلی سێ، گوتی:

– ئیمەش بە قەت تۆی لێن حالین، خودا ئەو پوورەت لێن بستینێ! ئەو دێیە ناوہ بە

سەرەو! دوو ھەزار جینوی بەو عالەمە داوہ! مە پرسە چی کرد!

حمە بە پینکەننەو گوتی:

– پوورە گولە ھەر بەو توورەیی و ھەلە ھەلەوہ بووہ بە پووری ھەموو کەس، ھەر

بەوہوہ جوانە! باشە بۆ؟

ھەموویان پینکەنن، ئەحمەد گوتی:

– بۆ تۆ نایناسی؟ دەیگوت ئەو ھەتیوہ بەو شەوہ لەو چۆلگە بە تەنیاہ، بۆ ناچن

ھەوالیکێ بزانی، ئەو ئیمە ی بەو شەوہ ناردوہ، خۆ لای تۆ ھیچ نەبووہ؟ خۆ ھیچت بە

سەر نەھاتوہ؟

حمە ھەستاوہ تە سەر پین و خۆ نیشاندا، گوتی:

– ئەو ھەم لە بەر چاوتان! ھیچم لێھاتوہ؟! دیسانەوہ دایانەوہ لە قاقای پینکەنن.

ئەحمەد و عەلى و كەرىم رۆيۈنەتەۋە، ھەممە بەشە نانى بەشدارى داۋە، شىۋى شىۋى كەردوۋە و بە لاي ئاورەۋە چۆتە نىۋو قاپووت، خۆى گولۋە كەردوۋە، دەسىپىنى لە قۇلدايە.

گەرانى بىن وچانى ئەو يال و ئەويال بە دوۋى مەپرەۋە ھەممى شەكەت كەردوۋە، چاۋى گەرمى خەۋە.

سەگ لە سى لاۋە، بە ۋەپىنەۋە ھوروزمىيان بىردە گابەردى ژوور مەپرەۋە! سەگ زىمانى گرتوۋە! سەگى بىيادەمە!

ھەممە كەپەنكى لە سەر خۆى فرىدا و دەست بە گۇچان بە دوۋى سەگەلدا دەپروا، ھەيتى سەگ دەدا، سەگ دەنگى خاۋەنى بىستوۋە، ھىرشىيان بىردە گا بەرد.

لە بن گابەردەۋە كەسى ھاۋار دە كا:

– شۋانە! مەھىلە! ئەو سەگەنە دوورخەۋە!

ھەممە گوراندى و گوتى:

– تۇ كىنى؟ بەو شەۋە لىرە چ دەكەى؟

كابرا گوتى:

– رىۋارم! نابەلەدم، رىم لىن گۇراۋە! ئەو سەگەنە دوورخەۋە، پەنام بۇ تۇ ھىناۋە. ھەممە دەستى داۋەتە بەرد، سەگەل دوور خاتەۋە، سەگ دوور كەوتوۋنەۋە، ھەممە پىن پىن، دوو دل چۆتە پىشى، دەنگى دەدا، گوتى:

– تۇ كىنى؟! بۇ نايىتە دەرى؟ خۇ ئاشكرا كە! ۋەرە دەرى بزانم كىنى.

تارمايىە ك لە بن گابەردەۋە ھەستا و كەوتەۋە! دىسان ھەستاۋە، ھەنگاۋى ھات و كەوتەۋە! دەنالپىنى! لە نالەى، سەگەل ۋە ۋەپىن كەوتنەۋە.

ھەممە سەگ بىن دەنگ دەكاتەۋە، چۆتە پىشى، دەنگى دەداتەۋە:

– بۇ خۇ ئاشكرا ناكەى، بۇ ۋا دەكەى؟ نەخۆشى؟ چت دەۋى.

كابرا بە نالەۋە گوتى:

– بىرىندارم! يارمە تىم بە! فرىام كەۋە، مە ترسى، ۋەرە پىشى.

ھەممە چۆتە پىشى، لە دوور ھەنگاۋى پالى داۋە بە گابەردە كەۋە، بىدەنگ ۋەستاۋە!

دەلىنى كەرولالە! ترساۋە!

بريندار دهنگى ده داته وه، ده زانج ترساوه، غيره تى وه بهر ددها، پرسيارى لیده کا: -
شوانى کام دىي؟ ناوت چيه؟ ته نيای؟
همه زمانى شکاوه! قسه ی له بير چۆته وه! له جينى خو وشکبووه و ناوى خو ی له بير
نه ماوه! عه به ساوه!

بريندار له سه ره خو ده يدوينى، گوتى:

- ديه كه تان ليره وه دووره؟ ملكى كنيه؟ بو هيچ نالينى؟ ترساوى؟ مالته خو تو
پياوى! په نام بو تو هيناوه، غيره تت بى، منيش وه ك تو به شهرم، خو ناتخوم! مه ترسى
چه ته و مال خو رى كه س نيم، دهر به دهر و زولم ليكراوم.
همه ورده ورده وه هوش ديتته وه، بير ده كاته وه، ته قه كه ی ئيواره ی هاته وه بير!
گوتى:

- له و ته قه يه ی ئيواره دا پينكراوى؟

بريندار به بى حالييه وه گوتى:

- ئه رى، حالم زور خراپه، زمانم وشکبووه، خو نيم زور له بهر رو يوه، زوو فريام كه وه،
له دوور ئاوره كه ی تو م دى، هيچ كوئى شك نابه م، په نام بو تو هيناوه.
همه غيره تى بزووت، وره ی بهر ز بووه، هيز و تواناى به خو ی دا، باوى لاقى خو شه،
پرديا يه و بريندارى له ئه رز هه ستاند، چۆته ژير بالى و به ره و ئاورى دامر كاوى ده بيا.
خۆله كه وه سكللى دامر كاندووه، همه به نوو كى گوچان تيكى وهردا، پووش و
په لاشى وه سه ر ده خا، فووى ليده كا، گر وه سه ر كه وت، شيوه و قه لافه تى چه كدار له بهر
شه وق ئاشكرا بوو.

بريندار تابشى ويستانى نيبه، خو به پينه ناگرى. همه به وردى سه رنجى ددها، تيبى
راماوه!

پياويكى به ديمه ن و شيوه داره، ته مه نى سى و نو، چل ساله، ده سته پياويكى تيك
سمراوه، چاو و برؤ ره ش و سميل قه ترانيبه. ده ستنى جلى بو رى له بهر دا يه، به رگه
بو ره كانى له بهر شه وقى ئاوره كه په له په له ره ش ده نوينى، شلكه ی رانى راستى به
پشتوينه كه ی توند جه راندوويه، باسكى چه پى به جامانه كه ی به ستووه، دوو ريز
فيشه كدان، راست و چه پ به سه ر سينگيدا، هاتووه، دوو قه ف به ده ورى نيو قه ديده قه فى

خواردو ته ووه، قهزهی ده مانچه و مشتوی خه نجهر له ژیر فیشه کدانه ووه پر به مشت سهریان
و ده رهینا ووه.

حه مه به وردی سهرنجی په لهره شی جله کانی ددها، شه لالی خوینه! چاوی به خوین
ده که ووی، ته زوو و مچورک به له شیدا دی، به دم له زره ووه گوتی:

– برینه که ت زوره؟ چنه د گولله ت لئ که و تو ووه؟

بریندار به بیزاریه ووه گوتی:

– دوو گولله، ران و باسکی گرتووم، باسکم هیچ نییه! رانم کوله واره، جیی کارییه،
کاریکم بۆ بکه، که سی وات پی شک نایه سهری له برین و شتی وا ده رچی؟ پوولی
ده ده می! داوای ههرچی بکا، ده یده می، بالای غیره ت! چاک بمه ووه توله ت بۆ
ده که مه ووه. حه مه ماتبو ووه! پوره گوله ی له بیره، به لام ههرچی ده کا ناویری، وه بیری
هاته ووه که هیشتا نازانی کییه و ناوی چیه؟ بۆ دهستی داو ته چه ک؟ له گه ل کئی به شه ر
هاتو ووه؟ به په له گوتی:

– تۆ کیی؟ ناوت چیه؟ له گه ل کئی به شه ر هاتووی؟ نه گهر راستی بلئی نه ووه
به راستی نه ووه ی له دهستم بی ده یکهم.

بریندار گوتی:

– تۆ نه تگوت ئیره ملکی کییه، شوانی کام دی، ناوت چیه؟

حه مه گوتی:

– من ناوم حه مه یه، شوانی کانی تووم ئیره ملکی هه مزه به گه، تۆ ناوت چیه؟

بریندار له سه ره خۆ گوتی:

– من ناوم تاهیره! خه لکی ئیرانم، له گه ل ده ولت به شه ر هاتووم! نه وانه ی ئیوارئ
برینداریان کردووم نه منییه بوون، ئیستاش ههر به دوومه وون، له و به ری چۆمه ووه خۆم لئ
ونکردن له وسه ر شاخه ووه ناوره که ی تۆم به دی کرد، هاتم، کوره وه زعم باش نییه، زوو
وه فریام که ووه.

حه مه واق ماوه! باوهر ناکا تاهیر بی! له رووی هه لئایه بلئی تۆ نه و نیت! تیداماوه!
بریندار ده نگی ده داته ووه:

– کاکه حه مه! بۆ مات بووی؟ کاری، چاره یه ک، ده وام ناهینم.

حه مه گوتی:

- نازانم بلیم چی؟! تو له تاهیر ناچی!
 بریندار بهدم دهردهوه پینکه نی و گوتی:
 - تو تاهیر دهناسی؟ دیوته؟
 همه به په شو کاوییه وه گوتی:
 - نه! نه، نیو نیشانیاں پیداوم، وه ک ده لاین ئه و گولله نایبری! گولله بهندی هه یه! جگه
 له وهش، ده لاین زور که له گهت و به خو وه یه، نازانم بلیم چی؟
 تاهیر ماتبووه! له همه ده روانی، پاشان گوتی:
 - باشه، تاهیر نه بم یارمه تیم ناکه ی؟ با تاهیر نه بم، خو ئینسان و بریندارم، وا دیاره
 زور دل ره ق و بچ به زه بیت!!
 همه به په له و سه رلیشیواوییه وه گوتی:
 - بابا، به ریوه لالا، به گه وج و له وجهم نه زانی! زور له میژه دیتنی تاهیر به ئاوات
 ده خوازم، بویه ئه وهنده ی له سه ر ده روم، ده نا هه ر که س بی، ئه وه ی له ده ستم بی،
 ده بیکه م، تو خودا تو ئه وی؟!
 تاهیر ئاره قی ری سارد بوته وه، ئیشی برینی پرستی لی بریوه، سه رمایه تی، به دم
 چه ق و چۆوه گوتی:
 - همه! به چه زره تی موچه ممد من تاهیرم، گولله بهنده کم به ره فیتی کمه، باوه ر
 ده که ی؟
 همه له خو شیان په لاماری دا، له سه ر ئه رز هه لیسانده وه، ماچی ده کا! که په نکه که ی
 بو هینا وه ته بهر ئاوره که، له که په نکى پیچا.
 تاهیر به دم ناله وه داوای ئاو ده کا. همه له پوره گوله ی بیستوو برینداری گولله
 نایب ئاوی بدریتتی، گوتی:
 - نا، نایب تو ئاو بخوی، بو تو خراپه. خو راگره، ئیستا چه کیمت دینمه سه ر، خو
 راگر به، ددان بگره به خودا.
 تاهیر بی ئوقره داوای ئاو ده کا، همه مه تاره که ی هینا، دوو سی دلوپ ده کاته سه ر
 لیوی، تاهیر له سه رخو چوو.
 همه وه ک شیت به ده وریدا هه لده سوورئ. ده ست له سه ر دلی دادهنی ره گی
 ده ستی گرتوو، ره گ وه ک دلی چۆله که له نیو ده ستیدا لیده دا، همه هه ستاوه، به

دهوری خۆیدا ده خولیتتهوه، دهست و پتی ونکردوووه! نازانی چ بکا؟ مهر و تاهیری
کهله لا چۆن به جی بیلئ؟

له پر عه بهی وه بیر هاتهوه! سه ره و خوار، به ره و دی کۆن هه لات، هه ر ده روا و
سه رنگری ده دا خۆ ده گریته وه.

عه به گلی که لا وایه کی گه وره ی ده ردا وه و دیواره کۆنه که ی به مۆره پینه کردوووه،
به دوو تیغه کردویه به سی دیو. له ده رگا وه ده چیتته ژوو ری، کادیسه، له کادیته که وه
ده چیتته ته ویله و له ویوه ده چیتته دیوه که ی خۆی.

حه مه له پشت ده رگایه، به قه فی گۆچان له ده رگا ده دا، ماوه یه که که لئیده دا، عه به
وه خه بهر نایه! لئی ده داته وه و هه ست راده گری، جوا بی نییه، له پشته وه ده چیتته سه ربان و
له کولا و که وه بانگی ده کا:

– عه به! عه به گیان! کا که عه به! عه به شیت! ئه وه مردوو ی؟ ئه ی خه وی مهر گت بی!
عه به به دم خه وه وه شانه و شان ده کا، حه مه دیسان بانگی لی ده کاته وه:
– عه به! عه به شیت!

دیسان وه رده سو ری، به دم خه وه گو تی:

– ئم.

– ده هه سته، ئه وه مردوو ی؟ ماله ته له که نگیوه له ده رگا ده دم و بانگت ده که م! ده
هه سته.

عه به لئفه شه که ی له سه ر خۆی فریدا و راسته وه بوو، به ده نگی گر و خه والوو وه
گو تی:

– حه مه! ئه وه تووی نه حله تی؟! چه س به م نیمه شه وه؟ یا خوا خیر وی.

– خیره کا که عه به گیان، کارم پیتته، ده بی یاریده م ده ی.

– تا ئیستا عه به شیت بووم، ئیستا بوومه سه کا که! چه س ئه و کاره وا به من ئه کری؟

ئاده ی بیژه؟

– لیره وه نایی، وه ره ده ری.

عه به هیندی پشت ملی هه لکراند و به بوک و نابوک هه ستایه سه ری گوتی:

– خاسه، تو بی خواره و، ئه وه من تیمه ده سته و.

عەبە دەرگای کردۆتەو، دەستی ناو بە مەروئە و بەری لاشیپانەو، حەمە لەو دیوێو وەستاو. عەبە گوتی:

– ئەو کارە چەس وای بە عەبە شیت ئەکری؟ زوو کە بیژە، نیمە گیان بووم!
– وای مەلئ عەبە گیان! من تۆ بە دۆستی نزیککی خۆم دەزانم، خەلک کە یفی خۆیانە، چ دەلئین با بیلئین، کەس لە تۆ دلسۆزتر نابینم.

– دەی خاسە، بە گەوجم مەزانە گەوجە پیاو! زوو کە بیژە.
– لەو تەقە تەقە نەنگە ی ئیوارەدا پیاوی پیکراو! ئەمنییە پیکراویانە، بە برینداری خۆی گەیاندۆتە لای من، زۆر کۆلەوارە، فریای نە کەوین دەمری، وەرە بە لکو هەولئیککی بۆ بدەین.

عەبە مات و گیژ دەروائیتە بەر پێ، لەو دەچێ بترسی، بە دوو دلێیەو گوتی:
– جا من چەم لە دەس تی، خۆ حە کیم نیم! ئا تۆ خوا تۆ بیژە؟
حەمە باش لە زمانی دەزانی، بیئو بلئ نا، تازە هەر نایە، دەستی پێش دەخا، گوتی:
ئەو کابرایە دۆستی ئیمە، پەنای بۆ ئیمە هیناوە، بیئو وەفریای نە کەوین دەمری، ئەو بمری، تازە قەتت نادوینم، جا گەلازیشت دەدەمی! بە قەبری دایکم دەتدەم، پاییزی شەرتم پەری، گەلاز سەگی تۆیە.

عەبە پێی لە دەرگا هیناوە تە دەری، لەو دەچێ پێی خۆش بی.
– چەتە و مەتە نەوی! من خۆشم لە وانە نایە نەحەتی.
حەمە بۆ دلنیایی عەبە، گوتی:
نا! نا، دۆستی خۆمە! من دەیناسم، ناوی تاهیرە، دۆزمنی ئاغا و ئەمنییە.
عەبە داها تەو، کەوشە شەرەکانی هەلدە کیشی، هەستاو گوتی:
– من سازم با برۆین.

حەمە و عەبە گەبونە تە بەر پەچە، سەگەل تارمایی ئەوان هەست دەکەن، هور و ژمیان هینا، بە فیکە ی حەمە، سەگەل بەرەو دوا بوونەو.
بە هەناسکە هەناسک گەبونە تە لای تاهیر، تاهیر هەر وای هۆشە.
حەمە گوتی:

– عەبە گیان، من دەچم بە دووی پوورە گولەدا، بە لایەو دانیشە، وە هۆش هاتەو، ئاوی نەدەیتی، دەنا دەمری. بە پەلە ئەوێ گوت و گویدرێژی وەپێشدا و رویشت.

شهو دره نگانه، خه لک ده ستی خه وی کردوو. همه له ده وری دی گوید ریژه که ی به ستوتوه، بی چرپه چوته بهر مالی پوره گوله. له درگای هوشه نادا، سه بری له دیواره وه و سه رکهوت، له پشت در کی ژووری وه ستاوه، سه بری به ترسه وه به قه فی گوچان له درگا ده دا، قه فی گوچان گه یی به سواخی چه پر، سواخه شیاکه وه ک ده هولی دراو ته په ی لیوه هات!

پوره گوله به چه شنی که رویشکی بازره راپه ری به ده نگیکی نیره وه گوتی:
- کینه؟

همه سه ری ناوه به که لینه وه و سه بری گوتی:

- منم پور یگیان.

پوره گوله گری لامپا که ی هه لکیشا و خۆ کو ده کاته وه، بۆ خاتر جه می گوتی:
- تو کیی؟

- همه م پور ی، بیکه وه.

شهو ژه نی له پشت درگا لبرد، گوتی:

- به و نیوه شه وه بۆ هاتوو یه وه؟! وه ره ژووری وه ره، خیره؟

- خیره ده بی ئیشاللا، کاریکی خیره وه ریت هاتوو! به تو ده کری پور ی گیان.
پوره گوله به سه سورمانه وه گوتی:

- چیه ئه و کاره وا به من ده کری؟

- به قسم ده که ی؟

- نابین بزانم! چیه؟

- سویندم بۆ بخۆ! سویند نه خوی پیت نالیم، بلئی به گوری دایکت به قسه ت ده که م.
پوره گوله ماتبووه، بیری لی ده کاته وه.

همه تیی ده پروانی، دلی به توندی لیده دا، بی ئوقره یه، به په له گوتی:

- ده بلئی! ده بلئی ده ی!

پوره گوله چه پۆ کیکی دا به سه ری دا به بیکه نینه وه گوتی:

- ئه ی عه مرت به که م بی باشه، به قه بری دایکت له ده ستم بی به قسه ت ده که م. چیه

وا به خه می بوی؟

همه چوته پیشی به یه قینه وه گوتی:

– پووریگیان! تو بۆ هه موو کهس که ولی ساردو گهرمی! دی به دی به دووی کاری
خیره وهی، نه خۆش و بریندار ده زمان ده که ی و چاوت له دهستی کهس نییه، چاوت له
که ره می خودایه، ئیشاللا قهت به ردی ساردو گهرم وه پیت نایه، خودا چاکت بۆ بکا و
لای ئه و ون نه بی، ئیستاش خیریکی گه ورهت هاتۆته ری، ئه و کاره بکه ی، جوانی له
مه رگ رزگار ده که ی، زوو نه گه یت، ده مرئ! جا خۆت و خودای خۆت.

پووره گوله به مۆره وه گو تی:

– وه ی وه ی له و زمانه! چۆنی لیده زانی، دایکی سفته رۆ!! کینی وا بۆی ده لالیته وه؟

حه مه سه ری داخستوو، به تر سه وه گو تی:

– ناوی تاهیره، له و ته قه ی ئیواره دا بریندار بووه.

– ئه ویش چه کی پییه؟

– به لئ

پووره گوله هه نگاویکی لی چوو ه پینشی و سه برئ گو تی:

– چه ته و مه ته نه بی؟!

حه مه به دلنیا پییه وه، چاوی زه ق کرده وه گو تی:

– نا، نه وه للا، چه ته ی چی؟ پیاوی چاکه، زۆر به نیو بانگه، ئه و جاره چوو مه شار،

خه لک به چاکه ناویان ده برد.

پووره گوله رووی له حه مه وه رگینراوه، به ره و لای ژوو روو ده روا و ده ست ده دا به

لاراند، گو تی:

– نازانم، پیاو نازانی بلئ چی؟!

حه مه ورده ورده وه دووی که وتوو، حه جمینی نییه، گو تی:

– ده ی پووریگیان! ده لئیی چی؟ دئیی؟

نازانم، خۆشم نازانم چه بکه م؟ ده ترسیم بیم پیمان بزانی، بزانی ده زانی چمان به سه ر

دینن؟! ئه وه ده وه له ته! له گه ل ده وه له ت هه یچ نا کرئ، نه یه م دل م تا قه ت نا هینئ، جوانئ

ده مرئ! یاره بی خودا غه زه بت لیگرئ، کورپی سه گه. گووی سه گ به گۆره که ی بله

جه وائل! دایمه ژانه سه ری بۆ من، له کو پیه ئیستا؟

حه مه گوئ به جینیوی پووره گوله نادا، چۆته به رده می، باوه شی پیندا کردوو و ماچی

ده کا، به که یف خۆشییه وه گو تی:

– به قوربانت بېم پوورئ گيان! له دئ كونه.

– باشه بېرم ده تووتكه سه گ، بهو نيوه شهوه من چؤن ده گهمه دئ كون؟

– ده تگه يه نم، گوئدر ئژه كه م هيناوه، سوارت ده كه م، ده تبهم، ده شت هينمه پوورئ گيان.

پووره گوله به پيكنه نينه وه دوو سن جنئوى ديكه ي دايه گوتئ:

– وهى له ده ستنى تؤ! ئاخري سه رم به فه ته رات ده ده ي، باشه، زؤر كؤله واره؟ كويئ برينداره؟

– ران و باسكى، من برينه كانم نه ديوه، خؤى ده يگوت رانم زؤر كؤله واره.

– خوا بكا گوله گيرئ نه كر دئ، گولله ي تندا ما بئ، چه تونونه، تؤ هاتئ چؤن بوو؟

– بئ هؤش بوو پوورئ گيان، به بئ هؤشى به لاي عه به وه به جئم هيشتووه.

پووره گوله چاوى دهر په راند و به توور هيه وه گوتئ:

– عه به شئت؟!

– به لئ.

– ئه و شهل و شئته ش زانيويه؟! جا ئه و چؤنى زانيوه؟! منئش ده به ي ئه و بزاني؟

حه مه به پيكنه نين و تر سه وه گوتئ:

– خؤم چووم به دوويدا، عه به زؤر پياوى چا كه پوورئ، من باوه رم پئى هه يه، پياوى

لا بكؤژه، له و دئنيابه، سه رى پئ بسپئره!

پووره گوله هيئندئ سه رى راوه شانند و چووه سه ر سئدووقه كه، سه رى سئدووقئ لا

بردووه دوو سن پريئسكه ي دهر هئناوه و ده يانكا ته وه، سه ر حيسابئ دهر مان ده بئ، ده يان

پئچئتووه، هه موويانى خسته پريئسكه يه ك و داي به حه مه و گوتئ:

– گوئدر ئژه كه ت له كوئيه؟

حه مه پريئسكه ي داوه ته بن باخه لئ، به په شو كاوييه وه گوتئ:

– له، له، له پشتئ مالانه پوورئ گيان.

پووره گوله به ده مه لاسكه وه گوتئ:

– له، له، له! لالئش بووه كورئ سه كه تؤ له پئشه وه برؤ، منئش دوا به دوات دئم، با

كه س نه مانئينئ، ده برؤ ده ي برؤ.

حەمە لە پشت مالانەووە چاوەرێتی پوورە گولە یە. تارماییە ک لە بن دیوارەووە کرژ دێ،
نزیکبۆتەووە، حەمە بە ئەسپایی گوتی:

– پوورینگیان هاتی؟

– ئەری، سوورم کە با برۆین، درەنگە، دەبی بەر لە رووناکی من لە مالتی بم.
حەمە پوورە گولە ی سوور کردوو، گویدرێژی وەپیش داوہ و بی وچان تیی
دە گوتی. گویدرێژ کەوتۆتە ویرغە، پوورە گولە بە پشتی گویدرێژەووە نووساوە، نقە ی
لێوہ نایە.

عەبە بە دیار تاهیرەووە خەو دەبیاتەووە. بە دەنگی سەگ وەرەوہ راپەرێ و کەوتە
دوو یان سە گەل بی دەنگ بوون، بەرەو دوا بوونەووە، عەبە دوو تارمایی دیوہ، دەنگیان
دەدا:

– کین؟

حەمە جوابی داوہ، گوتی:

– وەھۆش نەھاتۆتەووە؟

– نا، میمکە گولە و ھاورد؟

– ئەری ھیناومە، ئاورە کە خۆشکە.

عەبە پووش و پلاشی وەسەر ئاور خستەووە، ئاور گری گرت.

تاهیر بە دەم بی ھۆشییەووە دەنالینێ.

پوورە گولە گوتی:

– وەھۆش دیتەووە، لەبەر شەوقی ئاورە کە لە تاهیر دەروانی، خوین شیرین و رەزا

سووک دیتە بەرچاوی.

تاهیر بە نالەووە داوای ئاو دەکا.

پوورە گولە چۆتە ژوور سەری، بە حەمە ی گوت:

– ئاوت پییە؟

– ئا، ئاخەر ئاو خراپ نییە؟ خۆت گوتت ئاو بۆ بریندار خراپە!

– تۆ لە سەری مەرۆ ئاوہ کەم دە یە.

حەمە مە تارە ئاوی دایە.

پووره گوله حەوت هەشت دلۆپی کردە سەر زمانی، تاهیر چاوی هەلینا و دەروائیتە پووره گوله، بە ئەسپایی گوتی:

– تۆ کئی؟

– کارت بەو نەدای، غیرەتت بی، پووری خۆت چاکت دە کاتەو، پووره گوله رووی کردە حەمە و گوتی:

– ماله کە ی عەبە دوورە؟

عەبە جوابی داو، گوتی:

– نەو لالا، بوو چە میمکە گیان؟

– لیرە هیچم بۆ لە گەل ناکری، دەتوانن بیبەنە ئەو ی؟ تاهیر! رۆلە خۆ بە سەر گویدریژەو دە گری؟
حەمە گوتی:

– دەیکە مە کۆل! زۆر دوور نییە، سیگار کیشیکە.

تاهیر راستەو بوو، گوتی:

– دەتوانم! لە خۆ رادە بینم.

حەمە گویدریژی هیناوەتە پیشی، عەبە و حەمە، تاهیریان سوار کردوو، حەمە و پووره گوله تاهیریان بەرەو دئی کۆن برد، عەبە بە لای مەرەو ماوەتەو.

حەمە لە ریی بە دەستی لەنگەری تاهیری گرتوو، بە دەستە کە ی دیکە ی گویدریژە کە لیدەخوپی، پووره گوله لە پیشەو دەروا و کور هەو کور هەو بۆ گویدریژ دە کا. گە یونەتە دیکۆن، لەبەر دەر گاکە ی عەبە ویستاون. حەمە تاهیری دابە زاندوو، لە کۆلی دە کا، لە پیش پووره گولهو، بە بەلەدی دەروا، چوونەتە ژووری.

حەمە بە تاهیرەو وەستاو، پووره گوله گری لەنتەرە کە هەلەدە کیشی، لێفە کۆنە کە لە سەر جیکە ی عەبە لادەبا، تاهیریان لە سەر لبادە کۆنە کە راکیشا. پووره گوله پریسکە دەرمانی کردەو، بە حەمە ی گوت:

– ئەو لەنتەرە بینە پیشی.

حەمە لەنتەری بۆ بردۆتە پیش چاوی لە دەستی پووره گوله یە.

پووره گوله خەنجەری دەبانی لەبەر تاهیر هەلکیشا، قۆلی کەوا و دەرەلینگ ی پاتۆلی تاهیری هەلدری.

ئەمدى و ئەو دىو چاۋ لە برىن دە كا، برىنە كانى دىواودەرن، بۇ خاترجەمى، بە نووكى
مقەست نىو برىن دە گەرچى، بە دلنیاييەو گوتى:

– گوللە و موللە يان تىدا نىيە، زوو خۇش دەبنەو، جىنى مەترسى نىيە، بەلام خوينى
زۆر لە بەر رۆيو، گيانى بەو بەستە بوو، دەنا دەيكوشت.

تاھىر لەسەرخۆ چوو، پوورە گولە بە كەيفى خۆى برىن خاوين دە كاتەو و پىريان
دە كا لە ھەنگوين و زاخ، زەردە چىوھيان لە سەر دە كا و بە تەنزىلىكى خاوين
دەيانبەستى.

خوين بەر بەس بوو. پوورە گولە و ھەمە بە ديار تاھىرەو دانىشتون، تەمادارى
و ھۆش ھاتنەوین. پوورە گولە بە ھەمەى گوت:

– خوينى زۆر لە بەر رۆيو، ھۆشت پىئوھى بى، شىر و جەرگ و گوشتى برژاۋ بۇ
ئەو زۆر باشە، ئە گەر چووینەو لە بىرت نەچچى، ھىلكەورۆنى زەنگى بۇ بىنە، وەبىرمى
بەخوھ.

ھەمە لە خۇشيان سوور ھەلگەراۋە، بە بزەو گوتى:

– باشە پوورىگيان، لە بىرم ناچى.

تاھىر و ھۆش ھاتنەو، چاۋ ھەلدىن، ئىشى زۆرتر بوو! دەلىي داغى پىوھ دەنىن،
ھەنگوين و زاخ دەبىرژىننەو، ديسان لە خۆ چوو.

پوورە گولە گوتى:

– لىي گەرچىن، كەس نەيدوینى، بە دەم بىھۆشپىوھ دەخەوى، بە عەبە بلنى، تاخۆى
قسە نە كا، نەيدوینى، ھەستە بمبەو، شەو درەنگە، پاش دوو سى شەو دىمەو، دەرمانى
دە كەم، ھەستە با برۆين.

ھەمە پوورە گولەى سوار كرددو، بى ئەوھى عەبە بزانى، بە كويزەرپى خوار پەچەدا،
بردپىوھ بۇ كانى توو.

بەيان شەبەقى داۋە، ھەمە گەراۋەتەو و عەبەى لە خەو ھەستاندو، بە عەبە دەلى:

عەبە گيان! ئە گەر چوويەو، لە گەلى مەلى، تاخۆى نەتدوونى، تۇ ھىچ مەلى، ھۆشت
پىوھى بى، رەنگە بەيانى بە دوويدا بگەرچىن، باشى بشارەو، ئە گەر بىتو بىگرن من و
تۆشى پىوھ دە كوژن! من تازە ناتوانم بىمەو لاي، تۇ كەيفى خۆتە، با بزەم چ دەكەى،
ئەوھش نان و ھىلكە و رۆنە، وەخەبەر ھات و داۋاى نانى كرد، ھىلكە و رۆنى بۇ

دروست بکه بیده یه، سبهی شهوی خۆم دیم بۆ لاتان، باشت ناگا لیبی، کاک تاهیر
نه جاتی بی گه لاز سه گی تویه.

مه ر له په چه رایداه، شوانه که له پهلای پیچاوه ته وه و دوورونزیک وه دووی میگه ل
ده که وی.

شوان به درێژایی شه و وه نوزی نه داوه، له دلوه هه ست به شادی ده کا، غه ره و له
خۆباییه، له خۆیدا جیی نایته وه!

به یان به ریدا و په له وه ره جریوه جریو که وتون، که وشه و په ره ده کا، ئەمبه ر و
ئه وه به ر غوره یه، ده خوینن.

ئاسمان به رگی تازه به باری وه لا ناوه، رهنگی وه نه وشه ی وه خو گرتووه، ئاسمانی
خۆر هه لات بوو که و خه یاتی سروشت کراسی زیوی به بالا بریوه، به دم همه شوانه وه
پینه که نی.

ولات روون و روونتر بۆ ته وه، روونتر، هه تاو له ئاسۆوه، گه ش، به قه ده ره که لله
بیژنگی هاتۆته ده ر، گزنگ له سه رانی داوه.

حه مه به رای مه ری شکاندۆته وه، به ره و کانیه به ردینه، له و شوینه واره دوور
ده که و یته وه.

قاوه لتوونه، چیژتاوه، مه ر له سه ر کانیه به ردینه پالینی داوه، هه وا گه رمی کردووه،
حه مه خه و شکاوه ته چاوی بووه به گۆمی خوین، بی به ره قه ننه، که په نگی له بن گابه رد
راخستوووه خۆی درێژ کرد.

چا و گه رمی خه وه، سه گ وه ره! هۆروژمه! په لاماره، سه گ وه زمان هاتون! ته قه ی
تفه نگ خه وی له سه ر په راند، حه مه وه ک خوودار راسته وه بووه!
سه گ هه لده سوورین، ئەمنیه گولله به حه واوه ده نین! ئەسپ قوشقی و کوره گوئی
ده حیلینن.

حه مه عه به ساوه! چاوی ره شکه و پیشکه ده کا، سواری به دوو ده بینن، چا و
هه لده گولۆفی، ته ماشا ده کاته وه، ده سوارن، عه تا و ره سوولی نوکه ره ده ناسیته وه.
عه تا به جنیوه وه هاوار ده کا، گوئی:

— هه تیوه! ئەوه مردووی؟ ده وه ره، ئەو سه گانه ت دوورخه وه.

حه مه به هه لاتن به ره و لایان ده روا، سه گه لی بی ده نگ کرد.

عەتا رووی کردۆتە یەکی سووری زڕپن، بە فارسی گوتی:
 - سەرکار ئیستیوار! دەبی ئەمە دیتییتی، هەر ئەمە لە کینو بوو.
 ئیستیوار دەستیکی بە سملێتە زەرەدە کەیدا هینا و بە چاودەپروانیتە حەمە و بە زمان
 رووی لە عەتایە، گوتی:
 - زمانی ئیمە دەزانی؟
 عەتا بە بزە یەکی ژەهراویبەووە گوتی:
 - نەخێر سەربازی نە کردووە!
 - بزانه ئەو نەیدیوە؟
 عەتا نیو چاوانی ویکهیناوەتەووە، بە توورەییەووە روویکردە حەمە، گوتی:
 - چەتە یەک بە برینداری بەرەو ئێرە هاتوووە، تۆ نەتدیووە؟ ئیوارە بریندار بوووە، هەر
 کەس دیتییتی، یان بیینی راپۆرت بەدا، خەلاتی هەیه، بابیشم خەلاتی دەکا، ئەگەر دیوتە
 دەنگ بکە، چەتە یەکی خوین خۆرە!
 حەمە لە دلەووە دەلی.
 لە ئیووش خراپترە! ئەگەر گوللە بەندە کە ی پێ دەبوو، جا با ئیووە وەدووی بکەوتایەن.
 عەتا دەنگی دەدا:
 - چیه؟ بۆ لال بووی؟! دیوتە؟
 حەمە بە پەشۆ کاویبەووە گوتی:
 - نا، نەو لەلا، من کەسم نەدیووە، بیینم، خۆم خەبەر بە ئاغا دەدەم.
 عەتا قسەکانی حەمە بۆ ئیستیوار دووپات کردەووە.
 ئیستیوار رکینی لیدا و سوارە بە دوویدا، سەررەو بە دۆلی هەزار ئەشکەوتدا
 وەسەرکەوتن.

تاریکه شهوه، پینچ چراتۆر له قهلا دایسج، شهوقی چراتۆر دهووبه‌ری هه‌وشه‌ی روونکردۆته‌وه.

چل و دوو چاره‌وی له سه‌ر ئاخو‌ری هه‌وشه‌ به‌سراونه‌ته‌وه، هه‌سه‌ن مه‌یته‌ر په‌یتا په‌یتا کا و جۆیان له به‌ر ده‌کا و به‌نیویاندا ده‌گه‌ری.

کاو‌ر به‌رائیکی دابه‌سته‌ سه‌ربراو، عه‌دله‌ خانم و نازدار له‌ مدبه‌ق خه‌ریکی شیو سازکردن، په‌یتا په‌یتا ئاغا په‌یغام ده‌نیرۆ چیشه‌ته‌ که‌م نه‌بی!

دیوه‌خان پ‌رن، ماندوو که‌له‌لان، که‌س خۆ به‌ پیوه‌ ناگرۆ. دوو شه‌و وسۆ رۆژه‌ کیو و شاخ ده‌ته‌قینن، قه‌یتانی پۆتینیان نه‌کردۆته‌وه، جه‌ناب سه‌روان ئیزنی پشودانی داوه‌.

هه‌مه‌به‌گ چوار دیوی بۆ قوشوون ته‌رخان کردوو، خۆی و سه‌روان خودایی، سیتوان عه‌بدو‌للایی، ئیستیوار ره‌زایی و عه‌تا له‌ دیویکن.

ئه‌حمه‌د فه‌راش سۆ سه‌ماوه‌ری له‌ پیشخانه‌ تیخستوو، به‌م ده‌ست و ئه‌و ده‌ست چای تیده‌کا و به‌دیوه‌خاندایه‌یگه‌یرۆ.

ره‌سوولی نۆکه‌ر سه‌ره‌رشته‌ی دیوه‌خان ده‌کا، به‌ دزیسه‌وه‌ ده‌یانبژیرۆ، به‌ دیوی ئا‌غاه‌و و ئه‌وه‌ی سه‌ربانه‌وه‌، چل و چوار که‌سن.

ره‌سوول له‌ پیشخانه‌یه‌، چۆته‌ بن گوئی ئه‌حمه‌د، به‌ سرت‌ه‌ گوئی:

– به‌ ئا‌غا و عه‌تابه‌گ و ئه‌وه‌ی سه‌ربانه‌وه‌، چل و چوارن، برۆ به‌ خانم بلۆ، چاوه‌رپیه‌. گۆشته‌ی کاو‌ر له‌ مه‌نجه‌لیکی زنجیردار دا وه‌سه‌ر ئاور نراوه‌، برینج کراوه‌ به‌ سه‌له‌دا،

هه‌لم و هه‌لاوی برینج و گۆشت مدبه‌قی ئاخنیوه‌، شه‌وقی له‌ گ‌ری لامپا بریوه‌، بۆنی پلا و و گۆشت هه‌وشه‌ و ده‌ووبه‌ری قه‌لای پ‌ر کردوو.

شەوقى پىنج چراتۇر لە پىنج پەنجەرەو دەاويە لە حەوشە و لەم سەر تائەو سەر زەنگيانەى لە بەر بگرەوہ.

چل و دوو چارەوئ سەريان لە ئاخوړناوہ، کرم و ھۆر جو دە کر مینن و دە پرمینن. فتيلا کەى مام عەلى دەر کەوان، شەوقى کى کز و لاوازى خستوتە بەر دەروازە و مالوچکە کەى، خوئى وە ک تارمايە ک ديارە پاليداوہ بە جيوپانە کە يەوہ.

تارمايە ک لە سەربانى قەلا ديت و دەچن، شەوقى پۆلووہ ئاورپکى کز و لە گەلى دە گەرى، جاروبار شەوقە کە دەچیتە سەر و دیتە خواری و دە گەشیتەوہ، کز دەبى، شەوقى سيغارى کيشکچى قوشوونە.

کزەبايە ک ھەليکردئ و ھەلم و ھالاو بە دەر گای مدبەق رامال دەدا، شەوقى چرا گەشايەوہ و ئەحمەد فەراشى ئاشکرا کرد.

عەدلە خانم سەرى ھەلینا، گوتى:

– ئەحمەد! سەر حيسايان بوون؟

– بەلئ خانم، بە ئاغا و عەتا بە گەوہ، چل و چوارن، شام سازە؟

– ئەرى، وەرە تا دەم دە کيشى، بەر کولئ بکە، دادەى نازدار! چيشتى بو تیکە، دەزانم دوايى وەبەرى ناکەوئ، زوو نانە کەت بخو و برؤ دەستيان بشو، تا تو دەستيان دەشوئ، ئيمە تەواو دەبين.

بانگى خەوتنانە. ئەحمەد فەراش بە ئافتاو و لە گەنەوہ لە ديوى ئاغادەستەونەزەر

وہستاوہ.

پتاويکى بە سام و ھەيبەت لای سەرووى ھەمزەبە گەوہ دانىشتووہ، دەستى بەرگى بۆرى نيزامى لە بەردايە، قايشيکى رەش لە سەر شانى چە پيپەوہ، بە سەر سينگيدا ھاتووہ، لە قايشە کەى ئيو قەدى ھەلپیکراوہ و دەمانچەيە کى بەرگ رەش بە لای راستيپەوہ شوپۆتەوہ و نووکى لە دۆشە کچە کە ھەلچە قيوہ.

لە سەر ئەمشان و ئەوشانى سئ ئەستيرەى زەرديان لە سەرە، لە بەر شەوقى چراتۆرە کە دەدرەوشينەوہ.

ئەحمەد چاو پړپى دەستووہ، ھەمزەبە گ بە چاو ئاماژەى کردئ، ئەحمەد بەرەو سەروان رۆئى، بە پاريزەوہ لە گەنى لە بەردەمى داناوہ، چۆک دادەدا و ئاو بە دەستيدا دەکا، يە ک بە يە ک دەستيان شتووہ، ئەحمەد ئافتاوہ و لە گەنى ھيناوہ تە دەرى.

پینج مه جومعه براوه ته دیوی ئاغا، دیوه کانی دیکه دانگۆبی نان و چیشتیان داونه تی، ره سوول له پیشخانه، به جیاواز نانی خوارد.

تاریکه شهویکی ئه نگوسته چاوه، هه وریکی رهش ئاسمانی گرتۆته بهر، شریخ و هۆپی هه ور شووشه و په نجه ره ی قه لای وه له رزه خستوو، دایداوه ته ریژنه باران، به خته بارانه.

شیو کراوه، مه جومعه براوه ته مدبهق، دهست و دهم شو راوه. سه روان خودایی چاوه ریپى راویژی هه مزه به گه، تاهیری له و دهوی! له ملکی ئه ودا ونبوه، مردوو یان زیندوو، له وی دهوی.

هه مزه به گ بانگی ره سوول و ئه حمه د ده کا.

هه ر دوو به جووت له حوزو ورن.

ئاغا گو تی:

– ره سوول! تو برۆ کانیه کویره، ئه حمه د! تۆش بچۆ بۆ کانی توو، به کوپخا شه ریف و کوپخا که ریم بلین به یانی که س له دى نه چیتته ده ر! نۆرى ئاویانه، ئاو به ربه لالا که ن! ئازووقه یان نییه و ده چن بۆ شار، نه چن، باره ئاشیان داگر تووو، په کی بخه ن، گا وگا ران له ته ویله ده رنه که ن، ژنیان به ژانه وه یه، مندالی نه یی! مردوو یان لی مردوو، نه یینیژن، بلین ئاغا به یانی له خزمه تی جه ناب سه رواندا دى و ئه و چه ته ی له خه لکی ئه و سى دیه ده وی، ده برۆن، به سواری برۆن، حه سه نم بۆ بنیتر نه سه ر، ئه ویش بکه ویتته نیو دى.

دوو سوار به پرتاو له ده رواز ه ی قه لاه چوونه ده رى. بۆره سوار به ریی کانیه کویره دا و رهش سوار به ره و کانی توو، به ریی دى کۆندا، له یه ک جو ی بوونه وه.

ئه سپه رهش بچ هه له وپه له ریی گرتۆته بهر، سوار له غاوی بۆ شلکر دووه و هه ر دوو ده ستی ناوه ته گیرفانی بالته کۆنه که ی ئاغا هه یچ په له ی لی نا کا.

سوار بیر و هۆشی له سه ر په رپوه، ونازانى شه وه و چی پینسپیراوه، بۆ کو ی ده چی! رابه ده ستی ئه سپه ره شه، چۆن ده روا و بۆ کو ی ده چی، که یفی خۆیه تی.

سوار له نیو خه یالدا ونبوو، حه پبه ی سه گ هینایه وه سه ر خۆ، حه پبه ی سه گه خویرپه له که ی عه به بوو، دى کۆنه، سى سه گ له ده م کیوه وه به ده نگى سه گه که ی عه به وه ده برۆن. سوار له نیو که لاهه کانه، گه یوه ته بهر ماله که ی عه به، ئه ویشی به جى

هېشتووه، گه یوه ته گورستانه کونه که ی دی کون. سوار له غاوی له نه سپه پرهش کیشا و رایگرت، فاتحایه ک هه دیه ده کا.

نه سپه پرهش گوئی له سهر نیو چاوانی تیژ جووت کردووه! ده پرمینې و له جی خوی سم له نه رز ده گوتی! سوار رکیفی لیده دا، نه سپ ری داناگری، پشتاو پشت ده کشیتته وه! سوار ههستی به وه کردووه نه سپه که ی شتی دیوه، له نیوانی گوئی هه وه د پروانیتته نه شوینه که نه سپه که چاوی تیپر یوه.

له بن دوو که لی بهرز، له بلندیای قه راخ ریوه، تارماییه ک ده جوولیتته وه! سوار هه ستاوه ته سهر ئاوزه نگی و ده نگی ده دا:

– کئی کورپه؟

تارمایی هه ستاوه ته سهر پین، بی ده نگی له جی خوی وه ستاوه! له ده نگی سوار سی سه گه که ی ده م کیو، له پشتی که لاهه کانه وه، به وه پین به ره و لای دین.

سوار وه ک هه و ره برووسکه بیرى جوړاو جوړ به میشکیدا دی و د پروا! بیرى بو ناکریتته وه، ترس ته واوی له شی گرتوته بهر، مچور کی پیدا دی! گورستان خو فنا که، نیوی خودا و پیغه مبهر دینى، ئابه ته لکورسی ده خوینى.

سه گه ل نزیك بوونه ته وه، تارمایی هاتوته پیشى، له بهر زایى قه راخ ری وه ستاوه و به سهر سواردا سواره، ئاسمان له نیو لینگیی هه دياره!!

سوار خوی دؤراندووه و وره ی له ده ست داوه، لای وایه دیوه زمه یه! بیستوویه ده ست بیه ی بو دؤخین، دیوه زمه د پروا، ده ستی به دؤخینه وه ده لهرزى.

تارمایی ههر دی و نزیك و زلتر ده بیته وه، بووه به حووج! ده لپی سهرى به ئاسمانه وه نووساوه!!

هاسکه ی سه گ له پشتی هه وه دی، بهر ی حووجه و پشتی سه گه، خو گورج ده کاته وه، ده یه وی هه لى، به لام نه سپه پرهش ری داناگری، سه گه ل گه مارو بان داوه و دهره تان نیبه.

نه سپه پرهش له سهر پاشوو ده خو لیتته وه، حیله و پر مه ی تیکه له، ده چیتته هه وا و دیتته وه خواری.

تارمایی له سهر کهنده لانه وه خو ده خاته خواری، ده نگی سه گه ل ده دا، سه گ له سوار دوور که وتنه وه، ده نگی سوار ده دا:

كاكه حەمەد! نە ترسیی! خۆمانین، حەمە شوانم! ئۇغرت خیر بی! بەو شەو بەو کوی دەچی؟!

ئەحمەد لە ترسان خاوەتەو، دلی وە ک مریشکی سەبرراو لە نیو قەفەسە سینگیدا هەلەبەزیتەو، خۆ بە سەر ئەسپەو ناگری، دابەزی، ئەگەر رۆژ بایه، حەمە دەیزانی چەندە ترساو، تاریکی شەو ئا پرووی ئەحمەدی کرپووەتەو و حەمە تیناگا، ئەحمەدیش وەخوی ناخا.

حەمە لە هەو لەو لە ئەحمەد ترسابوو بۆیە چوو بوو بن ئەو کیلانە، ئەحمەد کە دەنگی دا، حەمە دەنگی ناسییو، گوتی:

– تۆ چی و ئیرە چی بەو شەو؟!

ئەحمەد هیشتا نەها تۆتەو سەرخۆ! دلە کوتی مەجالی نادا جواب بداتەو، یە ک دوو جار ئاوی زاری قووتدەدا، گەرووی تەر بۆو. گوتی:

– تۆ بەو نیو شەو لیرە چ دە کە؟!

حەمە بە پەشو کاویبەو گوتی:

– گورگم لە سەر بوو! لەو بارانەدا دەر فەتی هینا و کەلاکی لیساندووم، بە مردارەو بووی لیم سانەو، خەریکی کەول کردنی بووم، تۆ هاتی، نە تگوت بۆ کوی دەچی؟ ئەحمەد هاتۆتەو سەرخۆ، لە غاوی کردە قۆل و بە پیکە نینەو گوتی:

– شیناوه! قەلا پر بوو لە ئەمنییە! دەلین چەتە پەیدا بوو! یە کیان بە برینداری لەم کینوانە ونبوو، وە ک باسی دە کەن زور بیج رەزایە، لەبەر تۆ لیرەو هاتم، کورە ئاگات لە خۆت بی.

حەمە گوتی:

– بەیانی ئەمنییە کان لە منیشیان پرسی، بلایی راست بی؟

– جا چوو زانم، منیش وە ک تۆ!

حەمە دەیهووی باسە کە درێژە ی پی نەدری، لە بیانوو دە گەری، بۆ ئەو ی زوو ئەحمەد بەرپیکا، گوتی:

– کورە بە ئیمە چی؟ من و تۆ چمان هە یە لە خۆمان بترسیین؟ خودای دە کرد ولات پر دەبوو لە چەتە، من هەر شوانم و تۆش هەر فەراشی! هەر کەس لە سەرەو بی ئیمە

له گه ل ئه وین! وه ک کابرا ده لئ، ههر کهس کهر بئ، ئیمه کورتانین، له وه ی گه ری، نازدار چۆنه.

ئه حمده هه ناسه یه کی هه لکیشا، گوتی:

– چۆن بئ؟ دۆعاجیته، له نیو کاردا گول بووه.

– به راست بۆ کوئ ده چی؟

ئه حمده له غاوی له قۆل دامالی، خستییه سه ر یالی ئه سپه که، گوتی:

– ده چمه کانی توو به کوئخا که ریمی خه زوورت ده لیم به یانی کهس بۆ هه یچ کوئ

له دئ ده رنه چی، ئاغا له گه ل گه وره ی ئه منییه سه باره ت به و چه ته یه له گه لیان ده دوین،

ره سوولیشی ناردوو ه بۆ کانییه کویره، من ده رۆم، ئاگات له خۆت بئ ره نگه تۆش بانگ

بکه نه وه. ئه وه ی گوت و پئی له ئاوزه نگگی ناو سوار بوو، رکینی لیندا، ئه سپه ره ش وه ک

کهیچ ده ره په ری، ئه سپ و سوار له تاریکیدا ونبوون.

دوا به دوا ی رۆینی ئه حمده، حه مه گه راوه بۆ بن کیل، که لاکی سه ربروای شه کی

دابه کۆلدا و به ره و ماله که ی عه به وه ره یکه وت.

هه تاو دوو سئ هۆگان له هه زار ئه شکه و ته وه وه سه ره که و ته وه، ئاواپی کانی توو

شله ژاوه، ده لئی جیژنه، یا شینه! کهس نه چۆته کار. بهر ده رکی مزگه وت، سه ره هوز و

بنه دیوار پرن له خه لک، ده سته ده سته، ده سته و ئه ژنۆ چاویان له رییه.

سواری، یه کی دی! سئ سوار له کینه به ردایله وه قه ره ولیان داوه، پشیش قه ره و لئ،

سوار به دووی یه کدا ریچکه یان به ستوو، مارییچ به کویره ریڤدا سه ره و خوار بوونه ته وه،

لووله ی تفه نگگی برنو له بهر گزنگی خۆر ترووسکه یان دئ. چوار قه ره یه خه له نیو

ده سته ی ئه منییه دا ره ش ده که نه وه.

جووله جوول و هه لک که و ته وه. ژن و مندال رژاونه ته، سه ربان. پیاوان به

پیشوازیانه وه له دئ چوونه ته ده ری.

پشیش قه ره ول گه یونه ته ده وری دئ، دوو ئه منییه و ره سوولی نۆ که ره.

ئه منییه و هه لک تیکه لبوون، ره سوول به کوئخا که ریمی گوت:

– کهس له دئ ده رنه چوو ه؟

کوئخا چاو به خه لکدا ده گیری، گوتی:

– نه خیر، ته واین، بۆ ده رننگ هاتن؟ وه ختی کار و کویره وه رییه!

ره سوول به مؤړنکه وه چا و له کوینخا ده کا، گوتی:
- کارمان بوو! چو وینه کانیه کویره، له تازوا قسه یان بو خه لکی کرد، هر و ا فریا
که و تووین.

دهسته گه یونه ته پیش، همزه به گ سواری کویته بووه، شانه شانی سه روان خوداییه،
عه تا و نه حمه د فراهش به دووی سیتوان و ئیستیواره وهن.
خه لکی کانی توو، به مه لا و کوینخا و پیاو ماقووله وه نه مبروئه و بهری رییان گرتووه،
به خیر هاتیان لیده کهن.

حهوت سوار له دهسته جوئ بوونه وه و چوونه بن یه خته بییه کی سهر کانی. نه وانی دی
به دهوری دیدا بلا و بوونه ته وه.

خه لکه که به دووی نه و حهوته که و توون، پشته و خور، به رانه به سه روان و ناغا به
سرف بوون.

همزه به گ بانگی کرد و گوتی:

- وهرن نه و چاره و پیاو بگرن.

فه یزه دریژ و فه تاحه کویر، همه ی نه نه خه جی و عه لی مام ره سوول، که ریمی پوور
به ریزاد له سرف هاتنه دهری، هر یه که ی نه سپیکی گرت، فه یزه دریژ کویته ی
گرتووه، نه حمه د و ره سول نه سپی خو یان گرتووه.

ناغا ده می ناوه به گوئی سه روانه وه، پاش هیندی سرتو خورت، روو ده کاته
خه لکه که، گوتی:

- خه لکینه! که یخودا کان! ماموستا! بی شک هم مو له و ته قه یه ی پیری ئیواره
ئاگادارن؟ چه ته و پیاو کوژی له و ته قه دا بریندار بووه، به برینداری هه لاتووه و ونه!
هر که س شاردوویه ته وه، له رووی نابه له دیه وه، یان له رووی دلسوزی و سینه سافیه وه
بووه، راستی بلئ، خه لاتی ده که ین، بیشاریته وه و نه یلئ، دواپی ئاشکرا بی، سزای
مه رگه، نه وه تان له بیر نه چی، نه و چه ته یه زور بی ره زایه! گورگی هاره و بریندار بووه!
چاک بیته وه، به زه یی به که سدا نایه! جه نابی سه روان له سهر حه ددی ئیراقه وه وه دوا ی
که و تووه. له دؤلی دزان پینکاو یانه، چونکه له ملکی من پیکراوه، هر له وئ ونبووه،
مردوو، یان زیندوو، له منی ده وئ و منیش له ئیوه! جا که یفی خو تانه! له ملکی مندا
ونبووه، من تاوانبارم.

لای جهناب سەروان سەرشۆرم مە کەن، من سەرشۆر بێم، خەلکی سێ دێ سەریان شۆرە! هەر کەس دیویە، یان شار دوویە تەو، خۆی بلێ، دە بیەخشین، دە نا دە کەوینە مالان و مال پشکین دە کەین، تەنانەت دە پیتی ژنە کانیش دە گە پین!!

ئە گەر خۆتان راستی بلین، خە لاتتان دە کەم، لای جهناب سەروان سەربەرمز کەن، سەربەرمز کەن مەر و مالاتان بەر گێرە وە ی نابێ، هەر کەس دەست کورت بێ دەستی دە گرم، گای نە بێ، گا جووتی دە دە مێ، تووی نە بێ، تووی دە دە مێ، کوری سەرباز بێ، نایدەم بە دەستەو، کوری ژن بێ، یان کچ بە مێرد بەدا، پشکەشی لێ ناستینم.

بە لام لیرە بێ چی؟! مالتی دوو سە دە مەن جەریمە تان دە کەم. مووچە تان لێ دە بێرم، تالاتان دە کەم! بوورە و بایەرتان لێ قە دە غە و مەر تان ناهیلەم لە ملکدا بلە وە پری، ئاو لە دۆلیانی ئاش هەل دە بێرم! ز مەر تان نابێ لە ئاشی من لێ بکری!

بە شەری خودا و پینغە مەبەر، ئیرە ملکی منە، من رازی نە بێم، مردووتان لە ملک بێژن! رازی نابم و گەردنی ئازا ناکەم! دە ی؟ دە لێن چی؟

مە لا کە ریم لە سەفی پشەو، لە ئیو خە لکە کە هاتۆتە دەری، بە دە نگیکی بەرز گوراندی گوتی:

– خە لکینە! هەموو گوریتان لە فەرمايشی ئاغاو بوو؟ هەر کەس ئو چە تە یە ی حە شار داو، بیلێ، دە نا مال پشکین دە کەن.

کەس هیچ نالی! پیاوان مات و بێ دە ننگن، هەموو دە پرواننە یە ک! ژنان کۆر کۆر کۆز یلکە یان داو، بەرۆک هەل دە گلۆفن. مندالی خۆیان خزان دۆتە داوینی دایکیان، خۆ دە شارنەو و ملیان ناو بە لارەو، ترسە نو کانه دە پرواننە ئو بەرگ بۆرانه، چاویان زەق کردۆتەو و قوروقە پ و یستاون!

لە پستی کۆری ژنانهو، پوورە گولە بە تەنیا دیت و دە چی و بێ فەزیحەت بە حە مە دە لێ.

– بە گە وجم دە زانی؟! چە تەم بێ دە رمان دە کە ی؟ و یستاییت! مە گەر بمری و نە یە تەو! مە گەر دەستم بە دەست نە گا، خەمت دە خۆم، وە ک ژان کردو دیت و دە چی.

عە تا لە پستی هەمزە بە گەو، پالیداو بە یەختە بییە کەو، دەستی راستی ناو تە کە لە کە ی، بە دەستی چە پی سەیلە خورما ییە کە ی با دە دا، چاوشینە کانی بە ئیو ژاندا دە گێری، چاو لە کەو ی دە گێری، وە بەر چاوی نایە.

ھەمزە بەگ سەرى لە سەروان بردۆتە پىشى، دەچىپىنى بە گوئىدا، سەروان بە بزەو ھە
سەر رادە ھەشىنى!

ئاغا روويكرده كويخا كەريم، گوتى:

– بە لاي ناخىرت تو كويخاي ئەم دىيەى و جىشىنى منى! بۆ نەقت لىو ھە ناىه؟

كويخا چو ھە پىشى، گوتى:

– قوربان! من چەم لە دەست دى؟ ئەو ھەلکە كە، ھەموو لە ھەرمائشە كانى ئاغا
ھالى بوون، رووى كرده ھەلکە كە، گوتى:

– كى ئەو چەتەى بردۆتە مالى، يان بە شوئىنى دەزانى و دەنگ ناك؟

مەلا كەريم و مام ھەسەن و حاجى قادر چوونە پىشى، مەلا گوتى:

– قوربان، تو دە ھەرمووى چەتە و پياو كوژە، ھەلکە چۆن رىي پياو كوژ دەدا، يان
دە يشارنەو ھە؟ بە قورعانى خۆم لىم خوئندوو، ھەلکە تووشى شتى وا بى، خۆيان سەرى
پان دە كەنەو، من لە لايەنى ئەو دىيەو ھە سوئند دەخۆم كەس نەيدىو، لە ھەو بە دوا
بىيىنىن، خۆمان راپۆرت دەدەين بە ئاغا، چ بە مردووى، چ بە زىندووى، ئەگەر
باو ھەريش ناكەى، ھەرموون ئەو مەلان و بگەرين، لە مالى ھەر كەسدا بوو، ئاورى
تەيەردەن، لەو زياتر ئىمە ھىچ نازانىن، ئاغاش كەيفى خۆيەتى، ساحەب ئىختيارە، ھەر
سە پاشەوپاش كەشەنەو.

ھەمزە بەگ قەسە كانى مەلا بۆ سەروان دە گىرىتتەو.

سەروان ئامازەى كرده سىتوان و ئىستىوار، بەرەو ئەسپە كەى رۆيى. سوارە سوار
بوونەو.

ھەيزە دريژ كويتەى ھىناو ھە پىشى و جەھوى گرتوو، ھەمزە بەگ پىي لە ئاوزه نگی
نا ھەيزە شانەشەنى كويتە دەروا و جەھوى بەر نەداو، چپ و ھۆر لە گەل ھەمزە بەگ
دەدوى.

سوار لە دى دوور كەوتوونەو، ھەيزە لە كويتە جوى نابىتتەو! ھەلکە لەو چەچەپەى
ھەيزە زەنىن! ترسيان لە دل نىشتوو.

سوار لە كىو ھەرداويلە ھەسەر كەوتوون، مەر لە بەر دىو ھەرژاوتە نىو دى. ھەلکە ھىشتا
بلاو ھەيان نە كرددوو. ھەمە لە دوورەو كۆرى ھەلکە دەيىنى، رۆيى بۆ لايان.

ئەحمەدى مام ھەسەن لە كۆر دېتە دەرى، بەرەو پىرى ھەمە چوو، لە دوورەو
گوتى:

– كا كە ھەمە! ماندوو نەبى.

ھەمە جوابى داو، گوتى:

– ئەو ھە چ باسە؟ يا خوا خىر بى!

ئەحمەد بە سەرسورمانەو گوتى:

– نە تزانىو؟! نىو دى پر بوو لە ئەمنىيە! ئاغا دەيگوت چە تەيە ك بە برىندارى لەو

كىوانە ونبوو! دەيگوت گورگى ھارە، تۆ ئەو گورگە ھارەت نەديو؟

ھەمە چاويكى بە خەلكە كە دا گىر، فەيزە دريژى وە بەرچاوكەوت، بەدەنگىكى وا

كە فەيزە گوتى لىي، گوتى:

– بەرى وەللا، ئەمشەو لاي من بوو! تا رۆژ نەيھىشت وەنەوز چاوم بچى.

فەيزە گوتى لىيە، وردە وردە بەرەو لايان دى، يەك يەك و دوو دوو لە ھەمە كۆ

بوونەتەو، ھەمە باسە كە دريژە دەدا.

– باوەر بكە ئەو دوا براوہ ئەمشەو ھەدادانى نەبوو! ھەر نەخەوتووم.

فەيزە لە ھەمە چۆتە پىش، گىلانە گوتى:

– چۆن بوو كا كە ھەمە؟!

ھەمە چاويكى لىنكرد، گوتى:

– چى چۆن بوو؟ تا ئىستا گورگت نەديو؟! گورگ گورگە، بۆر بوو.

فەيزە پاشەوپاش كشاو، گوتى:

– گوتم داخوا چى ديو! دەى گورگ ئەم نەقل گىرانەو ھى بۆ چى؟!

ھەمە دەستى كرد بە باخەلیدا و گوتى:

– كا فەيزە! پىم شە كە قزلى ئىو ھى، داخى ئىو ھى، ھا ئەو ھى قولاخە كەى.

فەيزە قولاخى وەرگرت، بە مۆرەو تەماشايەكى ھەمە دە كا، قولاخى لە مست نا و

بى قسە و باس بەرەو مال بۆو.

پوورە گولە لە دوور وەستاو، چاوہ پىيە ھەمە لە نىو پياوان بىتە دەرى.

ھەمە لە كۆر جويۆتەو، پوورە گولە بانگى كرد:

– ھەمە! تا مالى وەرە.

همه دوورونزیک به دووی پووره گوله‌وه‌یه، له هه‌وشه‌وه بانگی ده‌کا:
- پووریگیان! له کوئی؟ جوابی نییه؟ پئی پئی ده‌چیتته ژووری، چاو ده‌گیری، دیار
نییه! بانگی ده‌کاته‌وه:

- پووری! پووریگیان! له نا‌کاو زرمه له نیو شانی همه‌وه هه‌ستا! ئه‌وه‌نده له نا‌کاو
لینیدا، همه پئی وا بوو ماله که رووخواه به سه‌ریدا، وه کو خودار هاواری کرد:

- ئه‌ی ئه‌ی!! ئه‌وه بۆ واده‌که‌ی؟!
پووره گوله به کۆله‌وه‌ژه‌وه لای ده‌رگای پئی گرتووه و وه‌ریگه‌راوه‌تی. ده‌ست
ناپاریزی، هه‌ر لینیده‌دا، ده‌لی.

- ئه‌وه، ئه‌وه، ئه‌وه تو! هه‌ی بیژوو به گه‌وجم ده‌زانی؟ چه‌تم پئی ده‌رمان ده‌که‌ی؟
خۆت به زیره‌ک ده‌زانی، من به شیت؟

همه‌ ده‌ستی گرتووه به سه‌ریه‌وه ده‌پارپته‌وه، به ده‌م پارانه‌وه گوتی:

- بۆ لیم ده‌ده‌ی؟ چم کردووه؟

پووره گوله وه‌ک لۆک گه‌رم بووه، که‌ف ده‌چینی، به که‌ف چاندنه‌وه گوتی:
- چه‌تم پئی ده‌رمان ده‌که‌ی؟ سه‌روسپرت له گه‌ل ئه‌وانه‌یه؟ ده‌برۆ برۆ تۆش بیه به
چه‌ته و ریگر، که‌سێ له لینه‌ی بابی خۆیدا گه‌وره نه‌بی و له قوونی مالان چاوی
پشکووت، هه‌ر ده‌بی وایی! خه‌تای تۆ نییه، من گه‌وجم! ده‌نا چۆن شه‌و و نیوه شه‌و
ده‌که‌ومه شوپن پاشه‌ل گواوی وه‌ک تۆ؟

پووره گوله ده‌ستی له لیندانی کیشاوه‌ته‌وه، همه‌ وه‌ک مندال به دیواره‌وه پالیداوه و
سه‌ری به‌رداوه‌ته‌وه، نقه‌ی لیوه نایه، مانی کردووه! ده‌زانی پووره گوله به رق هه‌ستاوی
له قسه‌ حالی نایی.

هه‌ر دوو بیده‌نگن، پووره گوله به چاوی تووره‌یه‌وه ده‌پوانیتته همه‌، له‌ده‌وه بۆی
ده‌سووتی، زوو زوو ته‌ماشای ده‌کا.

همه ده‌زانی هه‌لیه‌تی، پشتی له‌دیوار کردووه و له سه‌ره‌خۆ گوتی:

- بۆ تووره بووی پووریگیان؟ چیان گوتووه؟

پووره گوله جوابی نه‌داوه، وه‌ک توراو رووی وه‌رگیتر.

همه له دواوه باوه‌شی پیندا کردووه، ماچی ده‌کا، به پینکه‌نینه‌وه گوتی:

- تۆ له منت داوه، ده‌شتۆری؟ ئاخ‌ر چم کردووه؟

پووره گوله روویکرده وه همه، گوتی:

– ده یانگوت تاهیر چه ته و پیاو کوژه! تو ده تزانی وایه، بؤ منت برد پیت درمان کردم؟

همه نیو چاوانی ویک هیناوه ته وه، راست ته ماشای پووره گوله ده کا، به یه قینه وه گوتی:

– دهی ده بی وابلین، خو نالین تاهیر پیاوی چاکه! که سی قینی له که سی بی، به خراپه باسی ده کا، خو من نازانم چاکه، یان خراپه، منیش وه ک توی ده ناسم، خه لک ده لین پووره گوله دور ناسه، منیش پیموایه، خو ت وهره بیدوتنه، نه گهر خراپه کاره، با دووری لی بکه م، نه گهر پیاوی چاکه، تو چاکه له گهل کردووه، چاکه لای خودا و خه لک ون نییه،

پووره گوله بزه که وتوته سهر لیوی! قسه کانی همه ی به دله، گوتی:

– دیم، نه مشه و دیم، پاش خه وتنان وهره له دووم، وهره دانیشه، خو نیوه روژه نه خوار دووه، خوار دووته؟

همه سه باره ت به وهی که دلی پووره گوله ی هیناوه ته وه جی، که یف سازه، به بیکه نینه وه گوتی:

– نه مخوار دووه، به لام ده روم، مالی حاجی چاوه پیمن.

همه له مال ودهر که وتووه، گه یو ته ده رکی حه وشه، پووره گوله بانگی کردو ته وه.

– له بیرت نه چی! شهوی بیته وه! ده بی ده رمانی بکه مه وه!

همه به ده م روینه وه گوتی:

– باشه باش، دیمه وه، دیمه وه.

رممه و كۆرژەنى چل و شەش چارەوئى، پىر بە دۆلى دزان دەنگ دەداتەوہ و
كەرويشكى وازرە دوورپەو دە كا.

پىر مە و كۆرژەنى كويته تەنگى بە ئەسپى سەروان خودايى توند كىردووه، لە
كويپەرى ھەلەى دە كا.

ھەمزە بە گ لەو گىرودارەدا ماوہ تەوہ! ھەرچەند بىرى لىدە كاتەوہ، بىرى بىر بە ھىچ
كويى ناكا! روويكردە سەروان گوتى:

– جەناب سەروان! ئىستا دەفەرمووى من چ بكم؟ ئەوہى فەرموتە، كىردوومە، بىرم
بە ھىچ كويپە ك ناگا! جى نەماوہ سەرمان لىنەدابى، دەلىق قەترە يە ك ئاوہ بە ئەرزدا
چۆتە خواری!

سەروان راست لە سەر مەلبەندى زىن دانىشتووه، دەروانىتە دوور، بى ئەوہى
سەرورە گىرى، بى بايەخانە گوتى:

– من چ بكم؟ ئەوہ گىرى كارى تويە، دەبى خۆت بىكەيتەوہ، دەبى قولاخىكى
بدەى بە دەستەوہ، مردوو، يان زىندوو، من راپۆرت دەدەم، ئەوہى بووہ و رووى داوہ،
بە سەرەوہى رادە گەيەنم، ئىتر خۆت دەزانى، چۆن جواب دەدەيتەوہ، من نازانم.

ھەمزە بە گ بە سەر كويتهوہ مات و كز خۆى چەماندۆتەوہ، بىر لە قسە كانى فەيزە
دەكاتەوہ. ديسان بانگى سەروانى كىردەوہ، گوتى:

– جەناب سەروان! جىپە ك ماوہ بگەرىين! زۆر جىي شكە، با سى چوار كەس بنىرين
سەرىكى لىدەن، زەرەرى نىيە.

سەروان چاوى لە دوور ھەلبىرپوہ، دەروانىتە ھەمزە بە گ، بە ناھۆمىدبىيەوہ گوتى:

– کونیه؟

همزه به گ پشته چه ماوه که ی راست کرده وه، به هومیده وه گو تی:

– دئ کون! زور جیی شکه، له و به ره، له نیو ئه و کیو و شاخه دایه، دیه کی چوله، کابرایه کی شیت به تاقه ماله له وییه، زورم شک لییه تی، ئه گهر ئیزنت له سهر بی، دهسته یه ک بچی، به له دیان له گه ل ده نیرم، ده فهرمووی چی؟

سهروان ماتبووه، بی ئاوردانه وه، دهستی چه پی هه لئناو له غاوی کیشا، ئه سپ ویستا، دهسته ویستاون، بانگی ئیستیوار ره زایی ده کا:

ئیستیوار له نیو سواره کان هاتوته ده ری، رکیفی لئدا و به غار خوی گه یاندئ له به رانه ری سهرواندا وه ستاوه، ئیحترامی نیزامی به جئ هینا، گو تی:

– جه ناب سهروان! له خزمهت دام.

سهروان له سهره خؤ گو تی:

– دهسته ی خؤت جیا بکه وه، له گه ل نو که ری ئاغادا برؤ ئه و جیییه ی ئه وان ده لئین، ده لئین جیی شکه، به پاریزه وه بچنه ژووری، ده برؤ ده ی، وه ک ئاغا باس ده کا، کابرایه کی شیتی لییه، ده لئ زور زیره که! خاوتان نه بهستی! هیندی جه زره به ی بده ن به لکو هه والیکی بزانی، ده برؤ.

ئیستیوار به یاسای نیزامی، به سواریه وه دهستی برده بهرچاو و خوی قیت کرده وه، خه به ردار وه ستاوه.

همزه به گ سهری کویتیه ی وه رسووراند، بانگی ره سوولی کرد.

ره سوول به ویلغار هه هاته به رده می ئاغا، گو تی:

– به لئ قوربان! له خزمه تام.

همزه به گ گو تی:

– له خزمهت سهرکار ئیستیواردا بچؤ دئ کونی نیشانده، عه به شیتی پی بناسینه، رهنگه شتیکی له ژوور سهر داین، ره سوول! ئه و سره ئاشکراکه، ئه وه م بو ئاشکراکه ی، خه لاتت ده که م، خه لاتی باش، خؤت رازی بی، ده برؤ بزانه چ ده که ی.

پازده سوار به داوینی کیوی چل په ریدا، به پرتاو تیپه رین، له چوم په رینه وه، مقه ست بر، له هه زار ئه شکه و ته وه وه سه رکه وتن.

له پشتی که لاهه کانی دئ کۆن عه به کړو کاش ده کا. ههر لقی دروو هه لده بری و جارئ سهر هه لدیئی، چاو به ده ورو پشندا ده گیرئ. ده سته یه ک سوار له هه زار نه شکوه ته وه سهریان هه لدا. عه به داس و دوو لقی داناوه، له سهره خو به ره و مال بووه. ماوه یه کی زور ونبوو، پاشان هاته دهرئ، به ره و شوینه که ی خوئی ده پرواته وه، ده سته داوه ته وه داس و دوو لقی دروو ده دورئ.

سوار نزیك بوونه ته وه، که یونه ته نیو که لاهه کان، چوونه ته به رماله که ی عه به، عه به چاوی لیه، خو گیل ده کا، وه کو نه وه ی ههر نه یدییتن!
ره سوولی نو که بانگی ده کا.

عه به داس و دوو لقی داناوه، به په له به ده نگییوه ده دئ، له دوو به ده میه وه پنده که نی،
گوتی:

– ئه ی وه خیر بین! خوا ئه و قازاخمه لی نه سه نی! باوه پت بوئ دوو سی شه وه نه خه فتوم، له وه تی ئیژن چه ته هاتووه ته ئه م ناوچه، عه به بیو نه سره و تیه! دلهم ریزه یه کی ماگه، ئوغرتان خیر کا ره سوول؟

ره سوول خو له ئه سپ ده هاویته خواری، به جنیوه وه گوتی:

– خو ت که وجی بیژوو! له کویت شاردو ته وه؟

عه به زاری کردو ته وه بووه به په یکه ره! به سه رسورمانه وه گوتی:

– من چه م هه س بیشارمؤ؟! من چکی دلهم به ئاغایه له ئه کریتو ئه مه تو چه ئیژی کا ره سوول؟! من چه م هه س؟ تا ئیواره هه سم ئه و دوو جوانه گایه! ئه ویشه خیره و مه وه خیر داویانه پیم، که ره کته ئه ویشم لی بسه نی؟

ره سوول لپی چو ته پنی، به ره و کی گرتووه و رایده وه شینی، به تووره بیه وه گوتی:

– خو ت هه له مه که شیتی سه گ! جوانه گای چی؟ ئه و چه ته یه ت له کوئ شاردو ته وه؟ ئاشکرا بووه، مه یشاره وه! همه شوان راستی گوتووه! ئه و ئیمه ی ناردووه، له کوئی؟

عه به سهری سورماوه له و کاره! همه چه ن کاری وایکردووه؟ قسه کانی تاهیری هاته وه بیر، تاهیر گوتبووی، ئه وانه زورزانن، دروی وا ده که ن ههر له راست ده چی، قه ت باوه ریان پچ مه که ن. عه به دیسانه وه پنده که نی، ده سته ره سوولی له به ره و کی کرده وه، گوتی:

– گالتهم پئی ئه کهی؟ ئیستا وهختی ئه م قسه گهله نییه کا ره سوول.
ره سوول دهسکه وساری له ملی ئهسپه کهی دامالی به بهردیکیه وهی ده بهستی، به
کرژی رووی کرده وه عه به، گوتی:

– خۆت راستی ده لئی، یان بيم به زۆر پیت ئاشکرا کهم؟ له کویت شار دۆت وه؟
عه به گوتی:

– من کهسم نه دیوه و هیچی نازانم، بئ خۆت بگه پری، ئه ر دۆزیتۆ، به شایه تی ئه و
قازاخیه له، ئا له م حانه بمکوژه، بۆ چ وازم لئ ناهینی؟ من هه سم ئه و دوو که لوايه، خۆت
بچۆوژیره و ژووری که، خونه مناگه سه قه ور باو کم، ده بچوره ژوور ئیتر وازم لئ بیره،
ئه شاباوه شه روتێ دریا وه پیا بگری، ئه مه سا! ئاخیر بیژه من چه و ئه و کاریه له چه؟ مه یمون
له خویانییه، هاو له ش ده ر کا! به خوا واز نه هیری شکات ئاغات لئ ئه که م!
ره سوول رووی له ئیستیواره، عه به پشتی لیه تی، ره سوول ته ماشای ئیستیوار ده کا،
ته ماداری ده ستووره.

ئیستیوار به چاو ئاماژه ی ده کاتی، گوتی:

لنیده.

عه به و ره سوول هه ر مشتومپریانه، عه به ناخافل زرينگه ی له په نا ملیه وه هه لسا! زلله ی
ره سوول هینده له نه کاو بوو، عه به له نگه ری خۆی پئ نه گیرا، ره هیل بوو.

ره سوول بئ به زه یانه به له قه و شه پ ئه مدیو ئه و دیوی ده کا! خوین به ده مولووتی
عه به دا ها تۆته خواری، به ناله وه هاوار ده کا. ره سوول ده سه بر دار نییه! عه به که وته فیل.

هه ر دوو چاوی وه ک که شکه فه ریکه له ژیلایا هات، ره شینه ی لئیرا! زمان له زاریدا
ها تۆته ده ر و ده یجویتته وه، که ف و خوین به لیویدا ها تۆته خوار، هه لیده خلینج، پشووی
سواره و له گه روویدا تاساوه، ئیستا نا تاوینکی دی ده خنکی! ره ش و شین بۆته وه و
وه لینگه فه ره که وتوو و خۆ به دارو به رددا ده دا.

ئیستیوار ته زوو به له شیدا دی و ترسی مردنی عه به له دلئ نیشتوو، به سه ر ره سوولدا
ده گورینئ:

– چ ده کهی؟ ده یکوژی به سیه، به جیی ئه وه برۆنه ژووری بگه پین. ئیستیوار
ده سته ی به ده وری که لا وه دا بلا و کردۆته وه، ره سوول دوو ئه منیه ی به چه که وه ناردۆته
ژووری و خۆشی به برنوو به رده ر کی گرتوو.

سى قامك له سەر سى په له پيټكه ده له رزین! سى دل به توندی لیده ده ن و پرن له خورپه! شش چاو زهق زهق به دیوی تاریک و تنوکدا ده گهرین، ترسیان لیده بارى و له ههر قوژبنى سهد تاهیر سپړه یان گرتووه و قامکیان له سهر په له پيټكه داناوه، له شى بى هیزیان کون کون ده کا!

ره سوول پيشه ننگه. گه رووی وشکه، نه ژنوی بى هیزی، له شى به نیو دیوی تاریکدا کیش ده کا، ده لپی تاوانباره به ره و سیداره ده روا!
کادین گه راون، پیمان ناو ته ته ویله، ره سوول پستاوپشت ده گهریته وه، له کادینه وه بانگ ده کا، گوتی:

– سهر کار! زور تاریکه! چاو چاو نابین، چ بکه یین؟

ئیستیوار ره زایى گوتی:

– ههر کوپیه ک نابینى، وه بهر گولله ی ده ن، بست به بست گولله بارانى کهن. سى چه ک ته قه یان دامه زران دووه، که لین و کولین دراوه ته بهر گولله، دار و دیوار بووه به رووی بیژنگ، دیو پر بووه له توز و بونی بارووت.
له ته قه ی تفهنگ، دلی عه به داده خورپى، مهر گى خوی و تاهیری له بهر چاوه، به لام ددان به جهر گیدا ده گری و چون که وتووه، نابزوی.

تاهیر له درزی که له بهر وه چاوی له سى چه کداره و قامکی له سهر په له پيټكه ی ده مانچه داناوه، خوی به چاره نووس سپاردووه.

دوو نه منییه و قه ره یخه یه ک، به ته قه کردنه وه روویان تیکردووه. تاهیر ده زانج ته قه له ناکوییه، خو له بهر کون لا ده دا.

سى چه کدار گه یونه ته بهر ده رکی ژووره که، چوونه ژوورئ و پاشه و پاش بوونه وه، به کرژى چوونه ده رى.

ره سوول و دوو نه منییه توزاوی و رهنگ هه لبروسقاو له بهر ده می ئیستیوار ره زاییدا ویستاون.

ره سوول گوتی:

– سهر کار ئیستیوار! دیوبه دیو و که لین به که لین گه راين، که سى لى نییه، چ بکه یین؟

ئیستیوار به چاویکی پر له بهر زه بییه وه ده روانیته عه به، گوتی:

– نه وه چی؟ نه ها توتوه هوش، نه مرئ!

رەسۈول بە بزەۋە گوتى:

– ھىچى لى نايە، ۋە ك سەگ دەمى بە برىنى خۇي بگا، خۇي چاك دە كاتەۋە،
پەرۋشى ئەۋە مەبە، ئازارى لە گەلە.

ئىستىۋار نابەدلانە سوار بۆۋە، بە نىشانەي رۆين ئاماژە دە كاتە دەستە، سوارە سوار
بوون، لە دى كۆن دوور كە وتوونەۋە، لە ھەزار ئەشكە وتەۋە ئاۋا بوون.

سوار شۆينە وارىان براۋە، عەبە راستەۋە بوۋە، بە ھەلاتن چوۋە ژوورى، لە دەرگاۋە
بانگ دە كا، كاك تاهير! ماۋى برا كەم؟

– ماۋم عەبە گيان، لە ۋ كۈنە دا خنكاۋم ۋەرە دەر مەھننە، تۆ چۆنت نەجات بوۋە؟
عەبە سەۋەتەي لە كەلین لابر دوۋە، تاهيرى لە كۈنە ديوار دەر كىشاۋە و چۆتە ژير
بالى و بەرەۋ مالى دەباتەۋە، بە دەمولوتى خويتاۋيىبەۋە گوتى:

– من ھەزارى ۋە ك ئەۋانەم گەۋج كىردى، ئەۋ رەسۈولە باۋك گەمالە فرەي دا لىم،
رەسۈول نۆكەر ئىژم، نۆكەر ھەمزە بە گە، قەيناكە، خاسمان نەجات بوۋ، خوا بكا تۆ
خۆش بىتتەۋە، من بە توون.

تاهير لەبەر رووناكى كولاۋكە چاۋى بە دەمولوتى خويتاۋى عەبە دە كەۋى، بە
شەرمەۋە گوتى:

– عەبە گيان! شەرمەزارى لاي تۆم، ئە گەر نەمرم تۆلەي تۆيان لىدە كەمەۋە.

عەبە بە ئاتە گى كەۋاكەي دەمولوتى سىرى و گوتى:

– خەفەت من مەخۇ، فرە ۋام بە سەر ھاتىبە، تا تۆ ۋە من قايل ۋى، ۋە دىبە كانم
ئەتپاريزم، گوى بەۋە مە، پياۋ ماسى بگرى قوونى ئەشى تەروى.

تاهير بە دلپىبەۋە دەستى لە مىلى عەبە كىردۋە، ماچى دە كا، گوتى:

– شەر تە لە پىنش چاۋى خۆت تۆلەي لى بستىنم، مە گەر ھەر ۋە گىرم نە كەۋى. تاهير

لە سەر جى راکشاۋە، عەبە رۆيۋە تە دەرئى.

رۆژ گەيۋە تە رۆژ ئاۋا، مانگ نويىبە ۋ بە قەدەر دەمەداسى بە ئاسمانى خۆرئاۋاۋە

ۋە دەر كە وتوۋە، مز گىنى جۆزەردان بە بى نان دەدا.

ئەستىرە، يە ك يە ك لە ژوانگەي ئاسمانەۋە كە وتوونە تە چاۋىر كى ئەۋىنداران

دەخەنە بىرى جى ژوانەۋە.

مەر له په چه خره كهوتوو، همه مهړی به سه گ سپاردوو و گه یوه ته بهر ماله كهی
عه به. عه به له سهربانه، دهنگی همه دهدا:

– کیی كوره؟

– خۆمانین، بهو شهوه بۆ چووبته ئه و سهره؟ كاك تاهیر چۆنه.

– تۆی كاكه همه؟ چۆنه، كه یف كه یفی ئه وه، له تهر ئه خوا و له وشك ئه خه فی و

تیبه لدا نه كهش بۆ منی به دبه خته!

– لیانداوی عه به گیان؟

– لیدان؟! ئه و ره سووله باوك گه ماله كوشتمی، راهسته با بیمه خواره وه، بۆتی

ئه گیرمۆ.

عه به و همه چوونه ته ژووری، تاهیر له جیدا كهوتوو، له م شان و ئهوشانییه وه

دانیشتون، همه ئه حوالپرسی لیده كا.

تاهیر به شهرمه وه گوتی:

– باشترم، بوومه ته هۆی نازاری ئیوه، زۆریان له كاكه عه به داوه.

همه بۆ دل خۆشی دانه وهی تاهیر، گوتی:

– له وه گهری، عه به چۆنی شاردییه وه؟

تاهیر سه ری به ره وه عه به وه رسووراندا، به بزه وه ته ماشای ده كا، گوتی:

– ئه وهی كاكه عه به كردوویه، به كهس ناكری، نازانم چۆن بوو! ده بی خۆی

بیگیریتته وه.

همه گوتی:

– عه به گیان چۆنت شارده وه؟

عه به چاوی زیت كردۆته وه، ههست به شادی و غوروور ده كا، به شانازییه وه گوتی:

– به بیانکی درك دوورینه وه چومه پشت مال، چاوم تیوه بوو له هه زار ئه شكه وته وه

هاتن بهم دیوا، گورجی رامكرده مال و شاردمو.

همه پیکه نی، گوتی:

– ده زانم شار دووته وه، له کویت شارده وه گهوجه پیاو؟

عه به به جه فه نگه وه لپی هه ستاوه ته سه رچۆك، نیو چاوانی و نكهینا، گوتی:

– گەوجە پىياو تۇي، چەن سالە تىيە ئەم مالا كاولە نازانى چۈنە، بە خوا گەوجى، لە ناو تەويلە كەرھۆلەيە كىم لى داو، بۇ رۇژى تەنگانەم لى داو، گورجى كاك تاهيرم خستە ناوى و سەو تەيە كىم نا بە روويۇ، جىويانە كەم كۆ كىردۆ، ئاسەوارم نەھىشتۆ، خۆم چومۆ دەشت، رەسوول دەسى كىردە كوتانم، لىي كەوتمە فىل و فىم لە خۆم ھاورد، چوونە ژوورۇ تەقەيان كىرد، ئەونەي تەقە كىريا، ئەتوت لە دلەمى ئەدەن، دلەم رىزەيە كى مابوو، خاس بوو بە سايەي خواو نەياندۆزىو، تۆ بوايى لە جىاي من چت ئە كىرد گەوجە! ئىشە لالا تۆ بوايەي.

ھەمە خۆي پى رانە گىرا، داى لە پىرەمەي پىنكەنن.

تاهير بۇ ئەوەي باسە كە بگۆرئى، روويكردە ھەمە، گوتى:

– دەنگ و باس چىە؟ چوونە تە دى چىان گوتوو.

ھەمە ھىشتا پىنكەننى تەواو نەبوو، بە دەم پىنكەننەو گوتى:

– ھىچ، ھەمزە بە گ ھىندى قسەي بۇ كىردبوون لە گەل ھىندى ھەرەشە، ئەو چوونەي ئەوان تەنيا بە زەرەرى من تەواو بوو، ھىچى دى.

تاهير راست بۆتەو، كەوتۆتە سەر لا تەنىشت، بە سەرسورمانەو گوتى:

– تۆ بۆ؟!

– بە لىدانى پورە گولەيان دام! ھەمزە بە گ گوتبووى تاهير چەتە و رىگرە، ئەوئىش

باوهرى كىردبوو، دەيگوت تۆ چەتە پى دەرمان كىردووم، بە كۆلەو ھەتتەم بەر بوو، بە

ھەزار سوئند دەس بەردارم بوو، قەرارە ئەمشەو و بى و لەو بارەو ەتدوئىن.

تاهير بە پىنكەننەو گوتى:

– دەي باشە، بە خىر بى.

عەبە بە چەپۆك داى بە سەر خۆيدا، گوتى:

– ئەي برا پۇ! رۆحم لەو وپورەي جادوو تۆقىە! ئەونەي ئەيوئىم زالە ترەك ئەوم!

ھەمە چاوى لە تاهير دەقرتىنى، بى ئەوەي پىنكەنى، گوتى:

– باشە، لە بىرت نەچى كاكە عەبە گىان، بۇ پورە گولە چىە وا لىي تۆقىوى؟ مەگەر

نەيئىم، مايئىمان.

عەبە بە پارانەو گوتى:

– بۇ خاتىر خولام لەو پېرېژنە لاپە، باوہ بى جام وت، خاسە؟ بە خوا بە قەد داىكم
خۇشم گەرەكە، ھەر لە خۇمۇ ھات وە زمانما.

تاھىر تىكاي بۇ دەكا، ھەممە تىكاي دەگرى و چاوپۇشى لىدەكا، گوتى:
– دەيكەم بە خاتىرى تۇ، بۇى ناگىر مەوہ، ھەستە كوانووہ كە بگەوہ با ھىندى گۇشت
بېرژىنىن.

عەبە ئاورى كىردۆتەوہ، ھەممە گۇشتى شەكى توتىوى خوى كىردووہ لە شىشى داوہ
دەبېرژىنى.

شىئو خوراوہ، شەو دەرنگانە، ھەممە گوتى:

– عەبەگيان! ھەستە با بروىن، تۇ بچۇ لاي مەرەكە، منىش دەچم بە دووى پوورە
گولەدا با ئەمجارەش برىنەكانى كاك تاھىر دەرمان كا.

ھەممە و عەبە رۇيون. تاھىر لەگەل دەردى دەروون و ژانى برىن ماوہتەوہ، سوارى
بالى خەيال بووہ، چۆتە رابردوويەكى دوور، رەھىمى وەبېر ھاتۆتەوہ:

– وەى رەھىم! چۆن بوويە ھۆى دەربەدەرىم! چەندەم ھاوار كىرد بەقسەت نە كىردم؟
بۇ ئاوقاي ئەو ورچە بووى؟ خۇشت لەنىو برد و منىشت دەبەردەر كىرد! بلىنى كالى لە
چ ھالدا بىن؟ خۇزگە مېردى كىردى، ئەگەر ئەو مېرد بكا، من لەو عەزابە رزگار دەبم،
بەخوا چاك لە بەند رامكىرد! ئەگەر ھەلنەھاتىام، ئىستا لە مېژ بوو ئىسكىشم رزىبوو،
ھەتتە سالە! ھەتتە سالە دەربەدەرم! لە ئىران و ئىراق جىم ناپىتەوہ، چ ژىيانىكى خۇشم
بوو، چاك لە دەستەم دەرچوو! ھەمووى خەتاي بابم بوو! ئەگەر ئەو نەيناردبايەم بۇ قەرز
سەندنەوہ، من چى و مالە ئاغا چى؟ كەنگى كالىم دەناسى؟ لە كوى رەھىم دىبوو؟ من
چى و راوى چى؟ تازە رىي گەرئانەوہشم نىيە، كارىكم نە كىردووہ دەولەت لىم خۇشى!
ئەوہ ھات و دەولەتلىش لىم خۇشبوو، ئەى ئەو خەلكە چ لىبىكەم؟ زۆرەيان بە ھۆى
منەوہ وەشاخى كەوتوون، وەدووى قەسى من كەوتوون، نا! نا! قەت ناپى بىر لە
گەرئانەوہ بگەمەوہ، تازە سەر و مالىيە، يان مردن، يان سەر كەوتن. تاھىر ھەروا لەو
گىژاوەدا گىژ دەخوا، ئەوہى لەو ماوہى ھەتتە سالەدا بە سەرى ھاتووہ و دىويە، وەك
ھەورە برووسكە بە مېشكىدا دى و دەروا، خەو برىدەوہ.

برىو برىو و تەق و شەقى دەرگا، تاھىرى لە خەو راپەراندووہ، دەستى داوہتە تەفەنگ
و لە سەر جى راستەوہ بووہ، گوى ھەلدەخا، دەنگى ھەممە دى، دەلى:

– پەلە مەكە، تۆ نابه‌له‌دی پووریگیان، ئاله‌وئیوه، ئاله‌وئیوه برۆ.
 تاهیر تاقه‌ جارێ پووره‌ گۆله‌ی دیوه، شیوه‌ی له‌ به‌رچاوه‌ نه‌ماوه، زۆر بۆ میشکی دینی،
 هیچ نایه‌ ته‌وه‌ به‌رچاوی، ته‌نیا ده‌نگی له‌ گوئییدا ده‌زینگیته‌وه‌.
 جیره‌ له‌ گرێژه‌ نه‌ی چه‌ په‌روه‌ هه‌ستا، ئافره‌ تیکی گه‌راوه‌ی توندوتۆل، به‌ رواله‌ت
 کورته‌ بالا، به‌سته‌ کلیلی به‌ به‌رۆکی چه‌ بی کولۆنجه‌ مۆره‌ که‌ یه‌وه‌ یه‌، به‌ لای راستیه‌وه‌
 سمل و میخه‌ که‌ هه‌لواسراوه، کرژ له‌ ده‌رگاوه‌ هاته‌ ژووری.
 تووره‌ و تۆسن دیاره، له‌ سه‌ر ته‌وینله‌ گرژه‌ که‌ی، ده‌سمالی که‌ تانی سه‌پی لاره‌ پیچ
 داناوه، له‌ گه‌ل ئه‌وه‌ی که‌ تووره‌ یه‌، ره‌زا سووک و له‌ به‌ر دلانه، تووره‌ یی لی ناحه‌ز نییه‌.
 نه‌ کرۆله‌ نه‌ گۆشته‌، دانی تاق و لۆق که‌ له‌ به‌ری تیکه‌ و تووه، سه‌ر روومه‌ ته‌ کانی
 چرچیان تیکه‌ و تووه، تاهیر به‌ دل خۆشی ده‌وی، ته‌ کانی دا له‌ به‌ری هه‌ستی.
 پووره‌ گۆله‌ گوئی:

– مه‌ بزوو! تۆ برینداری، چه‌و چی به‌ هه‌ستان ناکا، ئیستا چۆنی؟
 – ئیمانته‌ سه‌لامه‌ت بی، چاکترم پووریگیان، بوومه‌ هۆی ئازار بۆ تۆ، خودا ولامی
 چاکه‌ت بداته‌وه‌.

– هاتووم ده‌رمانته‌ که‌م و هیندی له‌ گه‌لت بدویم!
 – سه‌باره‌ت به‌ چی پووریگیان؟
 – من قسه‌ی پیچانه‌وه‌ نازانم، ئه‌وه‌ی له‌ دلما بی، ده‌یلیم، سا خۆش یا ناخۆش، تۆش
 روو راست به‌.

– باشه، شه‌رته‌ راست و ره‌وان، ئه‌وه‌ی بزانه‌م بیلیم.
 پووره‌ گۆله‌ چۆته‌ په‌نای تاهیر دانیشتووه، بی پیچانه‌وه‌ گوئی:
 – ده‌لین تۆ چه‌ ته‌ی! ئه‌وه‌ی راست بی تۆ کیی؟ له‌وده‌مه‌وه‌ ئه‌وه‌م بیستووه، زۆر
 نیگه‌رانم، چووم به‌ گژی چه‌مه‌دا و لیشمدا، به‌ راستی لیت دلکرمۆلم! ده‌بی من بزانه‌م تۆ
 کیی؟ ده‌بی بزانه‌م کییم ده‌رمان کردووه، ئه‌وه‌شت بی بلییم، درۆ بکه‌ی ده‌زانم، درۆ له‌
 میشکت ده‌رکه‌، هه‌رچی هه‌ی به‌، تۆ به‌رپی خۆت و من به‌رپی خۆم، دلنیاش به‌ راپۆرت
 ماپۆرتت لینه‌ده‌م، هه‌ر پییم خۆشه‌ بزانه‌م کییم ده‌رمان کردووه.
 تاهیر بزه‌ی له‌ سه‌ر لیوه، هه‌ناسه‌ یه‌ کی هه‌لکیشا و گوئی:

– هه موو شتیکت راست پیده لیم، به و مەرجه په لپی ئه وه م لینه گری که خه لکی کویم و کورپی کیم، چونکه ئه وت پین نالیم. ناوم تاهیره، خه لکی شاریکی کورده واریم، بایم دارا و تاجری شاره که مانه. هه شت سال له مه وه بهر، له خویندن گیتارامیه وه و له سه ر دوو کانی دانام، سیایی و قهرز و قولهی پین دهنووسیم و پینی کو ده کردمه وه.

رؤژی ناردمی بو دئی که، پوولی لای ئاغا بوو، چومه مالی ئاغا، ئه وشه وه مەر خه سی نه کردم، شه وی له گه ل کورپی ئاغا، ئه ویش له تمه نی مندا بوو، تا دهرنگانی دانیشتین، نیوی ره حیم بوو، له گه ل ره حیم هؤگری یه ک بووین، به چه شنی پینک راهاتین ده تگوت چه ند ساله پینکه وه یین. گوتم به یانی دهرؤم، ره حیم سویندی لی خواردم و نه بهیشت.

به یانی زوو له خه وه هه ستام، هیشتا ره حیم هه لئه ستابوو، له سه ر پلیکانه کان، ئافره تی و یستا بوو، به پاریزه وه سلاوی کرد، کاغه زیکی لووله کراوی دامی به شه رمه وه گو تی:

– کالی خانم به خیر هاتنت لیده کا! هاها له و بهر په نجه ره وه ستاوه، چاوه رپی جوابه، من کلفه تی ئه وم، ئه وه ی گوت و رؤیی.

خه جاله تیبه پورریگان، به لام چون کاره ساته که له وه وه ده ست پیده کا، ناچار ده بی باسیبکه م، دوور له رووتان، چومه سه ر ئاوده ست و نامه که م خوینده وه، سه رت نه به شینم، جوابه که م بو نووسییه وه و دام به کلفه ته که. ئه و رۆژه له گه ل ره حیم چوینه راو، تا ئیواره به دوو تفه نگی ره شو کییه وه له کیو بووین، تا ئه و رۆژه تفه نگم به ده سته وه نه گرتوو، ره حیم فیری کردم، سی که و دوو کوترمان کوشت، ره حیم کوشتبووی.

دوو روژ له وی مامه وه، سه ری سی رۆژه چومه لای ئاغا و ئیزنم لی خواست برؤمه وه، ئاغا بی ئه وه ی قهرزه که بنیتریته وه بو بایم، مەر خه سی کردم. سی مانگ دوا ی ئه وه، ئاغا قهرزه که ی به ره حیمدا نارده وه، منیش سی رۆژ ئه وم مەر خه سه نه کرد.

پاش سی رۆژه، ره حیم ئیزنی له بایم خواست و منی برد بو دی. دؤستایه تی نیوان خۆشیمان وای لی هات به بی یه ک گیانمان نه بوو، دوو سی جار دهیدا به گویمدا داوای کالی بکه ن، به لام من له رووم هه لئنده هات.

خۆشه ویستی و دلداری من و کالی هه ر به نامه بوو، جاروبار له دووره وه چاومان به یه ک ده که وت، هیچی دیکه.

هاوین و پاییز رۆبى، زستان به سەر داها. نيوه پراستی مانگی زستان ره حیم هات به دوومدا و بردمی بۆ دى. هه موو روژى ده چووینه راو. روژى چووینه کىوئ ده یانگوت و رچی هه یه، ره حیم زۆر له خۆ رازى بوو، ئەلحه ق لىشى ده کالاهه. له و کىوه هه ر وا ده گه راین، لوت و بزووت تووشى ورچه بووین، ورچىکى ره شى گه وره، به قه ده ر جوانه گایه ک ده بوو، ره حیم دوو فیشه کى پىوه نا، گوتى پىکاومه، که وتینه سهر شوینه که ی، خوینىکى زۆر رژا بوو، شوینمان برده ئەشکه وتى، ره حیم چوووه ژوورئ، هه رچهند هاوارم کرد، به قسه ی نه کردم و چوووه ژوورئ، ناچار وه دووی که وتم، مابووم بگه مه ره حیمیش ديار نه بوو، تفهنگ به چوارپاره داگیرا بووه، سیزه م گرت و دهستم پیندا هینا و هاره ی کرد، ورچه پر به ئەشکه وته که بۆراندی، ناله یه ک له ره حیمه وه هات، که چوومه سهر که لاکى ورچه، ره حیم له ژیریدا که وتبوو و له ههوت سالان راست ببۆوه.

تاھیر ماوه یه که بى دهنگ دهستی گرتوو به چاویه وه هه ر دوو شانى هه لده به زنه وه. همه دلى پر بووه، بى ئیختیار ئاو به چاویدا دیتته خواری.

پووره گوئه واق و عه به ساو ده پروانیتته تاھیر، هچ نالى.

تاھیر دهستى ده کاته وه:

– قه تم له بیر ناچى پووریگیان، دهستم بشکى و چاوم کویر بى، ورچه و ره حیم پیکه وه کوش، دوور بوون و به دهنگ نه یگه یستمى. پاش شین و گریانىکى زۆر، هه ر به و چه شنه که که وتبوون، به جیم هیشت و چوومه وه بۆ دى، چاوتان روژى وانه بینى، بوو به شین و گابۆرئ وه ک روژى هه شر، خه لک له وانه بوو به زیندوویى چاوم ده رهینن، بابى ره حیم ده ستوورى دا منیان خسته دیوى. به یانى زوو ئەمنیه هات و بردمیان بۆ شار.

سه رتان نه یه شىتم، شه ش مانگی ره به ق، بى پرس و جواب له به ند دا مامه وه، پاش شه ش مانگه ده وسیه م هاته وه. بابى ره حیم داواى کوشتنى منى ده کرد، پوولى دابوو به قه تل له قه له م درابوو، قه تلى ئانقه ست، بايىشم زۆرى ته قه لا و پوولى دابوو، به لام تازه کار له کار ترازابوو، هچى پى نه کرا، ناچار له لایه کى دیکه وه دهس به کار ببوو، پوولى به سه روکى به ند دابوو به لکه کارى بکا.

روژى سه روک بانگى کردم، گوتى:

– پەرۋەندە كەت ھاتۇتەۋە ھوكىمى كوشتنەۋەى لە سەر دراۋە، بە بايىشتم گوتوۋە،
ھەر ئەۋەندە بوو دلّم نەتۇقى، گوتم،

– ئەى چارە چىە؟

ئىستىۋار گوتى:

– تەنيا رىيەكت ھەيە، ھەلى!

گوتم:

– چۇن؟ لە كويۇە؟

گوتى:

– دەرھەت بىى دەتۋانى ھەلىنى؟ لەرپۇە باۋەرم پىنە كىرد، ئەۋىش تىگەيىۋو من
باۋەرى پى ناكەم، گوتى:

– من بەراستەم! ئەگەر دەۋىرى، بەيانى خۇت بکە بە نەخۇش، دەتتىرم بۇ
نەخۇشخانە، لە رى ھەلى.

بەيانى خۇم ھىنايە ھالى جاۋ، ھاۋبەندە كانم لە دەر كەياندا و بردمىانە دەرى.
ئىستىۋار بى دەستبەند و كەلەبچە، لەگەل پاسەۋانى ناردىمى بۇ نەخۇشخانە، لە رى
دەرھەتم ھىنا و ھەلاتم، راستەۋخۇ چۈۋمە ئەۋ دىۋ و تىكەلاۋى شۇرشى بارزانى بووم.
چۈار سال لەۋى مامەۋە، لەگەل تاقمى ئىرانى، ئەۋانىش ھەر يەك بە چەشنى لە
دەۋلەت قاچاخ بوون، رامان ھىنايە سەر ئەۋەى بگەرپىنەۋە بۇ ئىران، پىاۋ ئەگەر قەرارە
گورگ بىخۋا، گورگى ۋلاتى خۇى بىخۋا، دەستە كەمان پازدە كەس بوو. ئىستا سى سالە
لە نىۋ خەلكى ۋلاتە كەماندا ھەلدەسۈرپىن.

بوینەتە چقىلى چاۋى زۇرداران، ماۋەى دوو سى روژ لەمەۋبەر، لە سەرھەد كەۋتمە
نىۋ ئابلۇقەى ئەمىنيەۋە. بە قوۋنە شەر تا ئەۋ مەلبەندە ھاتم و برىندار بووم، ئىستا بە
برىندارى لەبەردەستى داىكىكى دلسۆز دام، جا نازانم دەرمانم دەكا و چاكە دەكاتەۋە،
يان راپۇرتەم لىدەدا، ئەۋەش بزانه ئەۋ سەرە بى قابىلە دە ھەزار تەمەن جايزەى ھەيە!
پوۋرە گولە سەرى بە ھەنىسكەۋە دەجوۋلىتتەۋە! بە دەم گرىانەۋە گوتى:

– ئەى كالى چى بە سەر ھات؟ ھەۋالت لىى ھەيە؟ ھەرماۋە؟ يان بە مىرد دراۋە؟

– ھەر ماۋە پوۋرىگىيان، مىرد بە كەس ناكە.

– ھەممە خۇى پى رانە گىراۋە، چۇتە دەرى.

پووره گوله بۆ كهس نه گرياوو، وه ك مه نجهل ده كولى، به گوشه‌ی چاره كه كه‌ی چاو و لووتى وشك كرده وه، گوتى:

– رۆله تاهير! له ئىستاوه من به دايكى خۆت بزانه، ههر كاريكت بوو دهنگ بكه، دهنگى هه‌لينا و همه‌ی بانگ كرده وه ژوورى. برينى تاهيرى دهرمان كرده وه، به همه‌ی گوت:

– ئە گەر هاتيبه وه له بيرت نه چى دهستى جلى خۆتى بۆ بينه، ئەو جلانه‌ى بينه وه بۆى بشۆم و بيدروومه وه.

پووره گوله له رۆيندا گه‌راوه سه‌ر تاهير، گوتى:

– رۆله! ئىشتيات له چيه بۆت بنيرم؟

تاهير به شه‌رمه وه گوتى:

– ئە گەر به زه‌حمه‌تى نازانى، هه‌لوا، هيندى هه‌لوام بۆ بنيره.

پووره گوله هيندى تىي راما، پاشان وه پيش همه كهوت، دهرگايان له سه‌ر تاهير پيوه‌دا.

پازده‌ى جۆزه‌ردانه، ئيواره‌يه و تاريك داهاتوو، مانگ له ده‌م كه‌له، نيوه‌ى وه‌ده‌ر كهوتوو.

مه‌ر له په‌چه كهوتوو، همه جامى شيرى وه سه‌ر كوچكه ئاور ناوه، به لايه وه هه‌لترووشكاوه تاهير به جووتى چينوشه‌وقه وه به دياريه وه وه‌ستاوه، گوئى بۆ به سه‌ر هاتى همه راگرتوو:

– كاك تاهير گيان! به‌ر له وه‌ى بيمه دنيا، بام له به‌ين چوو، هه‌مزبه‌گ له نيوى بردوو، يه ك ده‌لى كوشتوويه، يه ك ده‌لى هه‌لا توه! كهس نازانى چى به سه‌ر هيناو، بچ سه‌ر و شوينه! بلئى مابى؟ دايمه دلم ده‌لى ماوه!

تاهير بۆ دلخۆش بوونى همه، گوتى:

– به دوور نيه، رووداوى وا زۆره، ئيشائلا روژى سه‌ر هه‌لده‌دا، دنيا هه‌زار رووداوى واى تيدا روو ده‌دا، چاوهرپى به.

همه گوتى:

– من چاوهرپم، خودا كه‌يفى خۆيه‌تى، دايكيشم تا مرد هه‌ر به ته‌ما بوو، به‌و ئاواته وه سه‌رى ناوه ديدار وه‌ئاخر كهوتن، ئەو زولمه‌ى له من كراوه، له كهس نه‌كراوه، سه‌ره‌پاى

ئەوۋەش، لە كۆلم نابنەو، ھەر روژى بيانويە كم پىدە گرن، لىدانى لە منيان دا، دوور لە رووى تو، لە كەريان دابا دەتۆپى! ناچار دەبى ھەر دەنگ نە كەم! چى دە كرى لە گەل زالم؟

تاھىر بە توورەيەو گوتى:

– چۆن ھىچ ناكرى؟! پياوى وە ك تۆ بۆ دەبى ئاوا بى دەسەلات بى؟ خەتاي خۆتە!
ھەمە دەروانىتە تاھىر، بە پىكەنەنەو گوتى:

– من چم لە دەست دى؟ دەرقەتيان دىم؟ كى دەوئىرى لە پىستى خۆيدا بچولتەو؟ ھەر كەس سەر ھەلپىن، سەرى پان دە كەنەو، قامك ھەلپىن، سەدى وە ك فەيزە دريژ راست دەبنەو و دەبنە گۆپالى دەستيان، سەر بزيو بى سەر دە كەن سەرەراى ئەوۋەش، چوار قولە ئەمىنەت لىھاندەدەن، راپىچىكت دەدەن، يان بۆ كونە رەش، يان دەلپن مەشمولى، تەفروتوونات دە كەن. ئەوۋەيە دەردى خەلك كاك تاھىرگيان، دەنا خۆيان ھىچ نىن.

تاھىر لە ميژە بە پىو ۋەستاو، چىو شەقە كانى، دادەن، دەستى ناوہتە سەر شانى ھەمە و سەبرى لە تەنىشتىيەو دەنىشت، گوتى:

– چەوتى كار ھەر ئەوۋەيە، دار ھۆرەي لە خۆي نەبى ناقلشى، ھۆرە لە خۆتانە، ھەولبەدەن ھۆرەتان تىدا ھەلنە كەو، ئەگەر ھەموو يە ك بن و ھۆرەتان نەبى، ئەوان چۆن دەرقەت دىن؟ ئەو ۋە ياساى زۆردارە كانى دنيايە، دەستەيە ك لە خەلك دە كەنە خۆيان و ئەوانى دىكەيان پى سەر كوت دە كەن، خۆيان لە بەر و بۆى دەسەنەو. ھەول دەدەن خەلك ھىچ نەزانى، تەقەلاى ئىمە ئەوۋەيە خەلك رىورەسمى يە ك گرتن فىر بن، تەنيا يە كگرتە، بىت و ھەموو يە ك بگرن و بە يە كەو پى بەدەن بە ئەرزدا، بوومە لەرزە وەپى دەخەن، كۆشكى زۆردارە كان دەرووخىن، كورپى وە ك تۆ بۆ دەبى سەر لە بەر ئەوانە دانەوئى؟ بابت ئەوان شرتو گوميان نە كروو؟ دايكت بەوداخەو سەرى نەناوہتەو؟ چۆن دەبى دەست لە سەر دەست دانى و ھىچ نەلپى؟! لە چى دەترسى؟ چت ھەيە لە كىست بچى؟ مال و ملكە زۆرە كەت؟! ژن و مندالە كەت؟ ئاخىر چى؟ ژيان بە جەزەبە و ئازارەو ۋە ناخۆشە، ھەر روژىكى مەرگىكە، ژيان بە سەر بەرزىيەو ۋە خۆشە. مرؤف روژى لە دايك دەبى، روژىكىش دەبى بمرى، پياوى ئازالە مردن

ناترسى، تۇ ئازا بە با خەلگ چاۋ لە تۇ كەن، تۇ چاۋ لەۋان مە كە، تۇ رچەيان بۇ بشكىنە،
رچە بشكى خەلكى پىندا دەپوا،

حەمە بى دەنگ گوتى داۋەتى، قسە كانى پوورە گولەى ۋە بىر ھاتۇتەۋە، ئەۋىش ھەر
ئەۋانەى دە گوت، لە دلى خۆيەۋە دەلى.

– دەلىن چت ھەيە لە پاشت بە جى بمىنى! ئەۋەى من بە جى دىلم، بە دىباى نادەم،
سەرى ھەلىنا، گوتى:

كاك تاهىر! من پىۋەند لە پىمدايە! ناتوانم بىزوئىم! ھەر لە سەر ئەۋەيە قەلسەم
لىدە گىرن.

تاهىر بە پىكەنىنەۋە گوتى:

– نە كا ئاشق بى؟ ئەى فىلەزان! ئەۋىش جوابت دەداتەۋە؟

حەمە بە شەرەۋە گوتى:

– سوبندخۇرى يە كىن، كورى ئاغا ۋاز ناھىنى، دەلى دەبى ۋازى لى بىنى! من
دەبىنىم! خۇ بىش كوژن كارى ۋا ناكەم.

تاهىر ئەۋەندەى دىكە گرژ بوۋە، بە توورەيەۋە گوتى:

– لايان بۇ شل مە كە، زولم لەۋە زىاتر ھەر نابى، ئەۋپەرىيە. شىر لە سەر ئاور
ھەلچوۋ، چزە چز رژايە نىۋ سكل. حەمە جامە شىرى لە سەر كوچكە ئاور داگرتوۋە، نان
ۋ شىر دەخۇن.

ئەۋ شەۋە تا شەۋىن حەمە دەردەدل بۇ تاهىر دە كا. تاهىر كەندو كۆسپ بۇ حەمە شى
دە كاتەۋە، رىنۋىنى دە كا، نىكە ۋ بەيان تاهىر گەراۋە بۇ لای عەبە.

لە دوو گەرانى تاهىر لە گۆرپىدا نەماۋە، ۋلات ھىمىن بۇتەۋە، ئاۋ كراۋە بە ئاوردا،
تاهىر چىۋ شەقى ۋە لا ناۋە، ۋادەى رۆىشتەنە.

نىۋە شەۋە، شەۋشەق بوۋە، زرىنگاۋەتەۋە، مانگ كەت بوۋە، گوروتىنى لە دەست
داۋە.

حەمە بە لای دەر گاۋە دۆشى دابردوۋە، نەقى لىۋە نايە! عەبە كزومات، ئەژنۆى لە
باۋەش گرتوۋە، دوودلۆپ فرمىسك لە قولىنچكى چاۋە كانىدا قەتسىن. تاهىر لە مابەينى
ھەر دوو كياندا ۋەستاۋە، تەنگى برنوۋى لە شان كىردوۋە، راست ۋ چەپ، دوو رىز

فیشه کدانی له خۆی داوه، نازانێ دلخۆشی کامیان بداتهوه؟ به ره و لای عه به ده روا، بزه یه کی له رزۆکی له سه ر لیوه، به پینکه نین و دلپریه وه گو تی:

– بۆ ماته مت گرتووه؟ ده زانم جیا بوون تاله، به لام، ناچارم.

عه به به په نجه لاوازه کانی چاوی ده سپرئ، به دلته نگیه وه گو تی:

– خووم به ته نیایی گرتبوو، تازه خووم به تۆ گرتیه، بئ تۆ ژ یوارم پیناکرئ، به ده نگیکی به رز دای له پر مه ی گریان.

تاهیر چۆته لایه وه، ده ستی له مل کردووه، به دلپریه وه گو تی:

– منیش خووم به ئیوه گرتووه، بیرتان ده که م، کاره که وایه ده بئ برۆم، ده لئی چی؟

چاره نییه، به و مه رجه بمینم، دیمه وه بۆ لاتان، هه سه ته به ریم که.

عه به هه ستاوه، تاهیر ده سه ملانی بووه و ماچی ده کا، عه به بئ ته کان له جیی خۆی وه ستاوه، واق ده روا نیتته تاهیر، زمانی ناگه رئ، تاهیر سئ جار له ده رگا چوووه ده رئ و هاته وه ژوورئ، عه به هه ر وا وه ستاوه! نه ئه و خودا حافیزی ده کا، نه عه به هیچ ده لی!

حه مه ده نگی عه به ده دا، به توور په بیه وه گو تی:

– بۆ وشک بووی؟! وه ره به ریی که.

عه به ده لئی خه والوووه و له خه و راپه ریوه! له پر ئامبازی تاهیر بووه ده ستی له ملی کردووه هه ر سئ تاپه چه، شان به شان و ده سه ملان رۆیشتن، تاهیر و حه مه به ره و کانی توو وه رپنکه وتن، عه به به لای مه ره وه ماوه ته وه.

ئیه دئییه، حه مه و تاهیر بئ چه چوو نه ته ده ر کی پوو ره گو له، حه مه له دیوار وه سه ر ده که وئ، ده رگای کردۆته وه، تاهیر چۆته حه وشه، حه مه پوو ره گو له ی وه خه به ر هیتاوه، پوو ره گو له ده رگای بۆ کردنه وه، چوو نه ژوورئ.

تاهیر گو تی:

– پوو ریگیان! ئه و چاکه یه ی تۆم قه ت له بیر ناچئ، زۆرت زه حمه ت بۆ کیشاوم، گه ردم ئازانه که ی، رزگاریم نایه، گه ردم ئازا که.

پوو ره گو له قورس و قايم وه ستاوه، بئ دلّه راو کئ گو تی:

– ئه وه ی کردوومه، هه زار جار گه ردم ئازا بئ، ئاگات له خۆت بئ، زوو سه رمان لی بده وه، بئ هه والمان نه که ی.

تاهير تفهنگه كهى له شان كردوو، پوره گوله نيو چاوانى ماچده كا و وه پيشيان ده كهوى، تا دهر كى حهوشه ره وانهيان ده كا.

تاهير و حهمه له كيوه به رداويله وه سهر كه وتوون، گه يونه ته هووله كان. حهمه وه بيري گولله بنده كه كه وته وه، گوتى:

– تو ئه و خودايه قهت ئه و گولله بنده له خوت دوورمه خه وه، به خودا من بم به بابمى نادم.

تاهير قاقاي كيشا، وتى:

– كوره گولله بندي چى؟! وه للاقه تم نه ديوه! ئه وهى به توى گوتوه، دروى كردوو، ده لين شيوخ مه محمودى نهر بوويه تى، ئه ويش كس نه يديوه، له وانهيه دروى بى. حهمه له جيبى خوى وشك بووه! به سه رسورمانه وه گوتى:

– ئهى بو ده تگوت به ره فېقه كانمه؟!

تاهير ده ستي خستوته سهر شانى، به پينكه نينه وه گوتى:

– ئاخىر تو باوه رت نه ده كرد من تاهير بم، ناچار ده روم كرد، دروم نه كردبا، ده مردم، حهمه بى قسه و باس، بى ده نگهى لى هينا و وه رى كه وتنه وه.

دولى دزانيان به جى هيشتوه، له داوينى كيوى چل پهرين، تاهير وه ستاوه، روى كرده حهمه، گوتى:

– له وه زياتر نابى بى، ئه گهر كارت به من بوو، مه محمود شوانى كانيه كویره بينه! ئه وه به شوينم ده زانى، ئه گهر باوه رى نه كرد، بلئ رهش لاچئ سپى وه ده رده كهوى! له بىرت نه چئ، رهش لاچئ سپى وه ده رده كهوى، خودا حافيز، حهمه له به رخويه وه ده لئ، رهش لاچئ سپى وه ده رده كهوى.

تاهير دوور كه وتوته وه، حهمه له جيبى خوى به ئه رزه وه دووراوه! بىر له مه محمود شوان و قسه كانى ده كاته وه، زمانى خوى ده گه زى!!

كۆتەل گېرە كراوۋتەوۋ، گىسك لە جى خەرمان دراوۋ، دەو دوو، شەرته شوان و ھەقە پىنلاو، بەراتى مەلا و رەنجبەر، زەكات، زمھەرى زستان و بەھار، تۆۋى پايىزە كىل، قەرزى قەرزداران و ھەلانراوۋ.

مانگى رەزبەرە، كا لە كادىن، گەنم لە چال و سووتەمەنى لە تايە دراوۋ، سەربان و گوپيان سواخ كراوۋنەتەوۋ.

گيا و وينجە لە سەربانان لە تايە و گيشە دراۋن، دوابەرى وينجە دراوۋ، جى وينجە و بىستان بەرەلا بوون.

نۆرە ئاۋ دامەزراوۋتەوۋ، ئاۋ لە زەۋى ئاژىن كراوۋ، كەشاۋ كەشى ھاتۆتەوۋ جەنگەى پايىزە گىلە و توو چاندنە.

قەرزى كۆن دراوۋتەوۋ، ئازووقەى زستان، خراوۋ، جلوبەرگ نۆى بوۋنەتەوۋ، سەر لە نۆى سىيى نووسراوۋتەوۋ.

پايىزە، رەنگى زەۋى بزرکاۋە، رۆژ كورت و فىنك، شەو سارد و درىژە.

مەر يەك دانە، شىر چەۋر و كەم، بەران و مەر رەنگ كراۋن، مەر و بەران تىكەلە. دەشت و كىۋو روۋتەنە، تا چاۋ ھەتەر دە كا بى زىننە، شوان ئاسوۋدەيە، و مەر بەر گىرەۋەى نىيە.

ژنان پەلە پروۋزەى ئازووقە و دانەۋىلەيانە، كەشك، دۆينە، شەلم وشك كراۋنەتەوۋ، پەرشە، تەبەق و بە با كىشاۋە، كرىيە، ئاشەۋان پىي لە ئاش ھەليناۋە، پەرشە دە كا بە برۆيش، ئاش و ھەبەرناكەۋى.

نۆك لە خوۋسكراۋە، وشك بوۋتەوۋ، دەستار وە كار كەوتوۋە. مالە و مال، ئەمدەست و ئەۋ دەست دە گەرى، نۆرەى بۆ دە گرنەۋە. دەستار لە مالى فەيزە درىژە.

قاوه لئوونه. فاتمی خیزانی فه یزه دهستی به دهسکی دهستاره وه وشکبووه! دهمی زارا دهستاری له کار خستوو! دهمی کردوو به پزووه ده ریچ و له قولی مستی ناوه، به مؤر و پنجیکه وه گوتی:

– ئه یه رهؤ! فه تاح بزانی سهرم ده تاشی! ئه و دوو سی جارهش له بهر دلی عه تابه گ بوو، دهنا قه تم ده لالی نه کردوو!! به خودای ئه وه کاری من نییه!

عه تا و فه یزه در یژ لای سهر وه پالیانداوه به جیوبانه وه، ههر دوو ده پروانه یه ک!!
فاتم چاوی له عه تا ده قرتینی، روویکرده زارا، گوتی:

– بۆ خودای نه خواسته ئیمه ده لئین تۆ ده لالی؟ بۆ عه تابه گ له سهر سوو کایه تی (که وی) یه؟ ده یه وی بیخوازی، ئه وه کاری خیره، له قه دیمه وه گوتوو یانه، ههر که س کاری خیر ریکخا، به ناوری جه حنده م ناسوتی، تۆ ده بییه سه به بکار، ئه وه ده لالییه خاد زارا؟

دوا به دوا ی فاتم، فه یزه هه لیدایه، گوتی:

– زارا، زارا! تۆ گووی بده به برای خۆت، تۆ بلیی و نه لئی، تازه که وی هی عه تابه گه! چونکه ئاغا ده یه وی بۆی بین، کویشاش قه ولی داوه تی، ئه مرۆ ئاغا ناردوو یه له دووی و له م باره وه ده دوین، بۆیه تۆمان هه لبژاردوو، به خوییت ده زانین، بۆیه ده لئین به که وی بلی، ده لئین با ئه ویش رازی بی، دهنا کار له وهی ده رچوو، تۆش بیانومان لی مه گره، کا فه تاح بۆ کاری خیر پینی ناخۆش نییه، ئه ویش بۆ عه تابه گ، زۆری پی خۆشه ب، بیری لی مه که وه، کاری خیر بۆ بیر کردنه وه ناب، عه تابه گیش ئه و چاکه ی تۆی له بیر ناچی، تۆ له ت بۆ ده کاته وه.

عه تا پشتی له پالپشت کردۆته وه، هاتوو به چۆ کدا، رووی له فه یزه یه، به زارا ده لی:
ئه گهر خاد زارا ئه و کاره بکا و که وی زارای کا، دهستی جلی سهر تا پا بۆ ده کرم.

عه سلنه خۆت بۆی بکره کا فه یزوللا.

زارا ماتبووه، پاشان گوتی:

– ئاغا گیان! وه بیرم هاته وه! بۆ کار ی نا که ی!

عه تا رووی له زارا کرد، گوتی:

– چ بکه م! ههر چی بلیی ده یکه م.

زارا ده ستیکی به له وسیدا، هینا، گوتی:

– نووشته! نووشته یه کی چهور و شیرین بنووسه! بچو لای سهد غه فوور نووشته یه ک بنووسه، نووشته ی ئو دهنکه جو به دیواردا هه لده گیرئ! نووشته بو ئیستر دهنووسی بهر ده گری! به من ده که ی، ئیستا وهریکه وه، ماله که ی له شاره، له مه ی دانی ئاسنگه ره کانه، تو نووشته یه ک بیته، ئیدی به ئستوی من.

عه تا به سه رسوورمانه وه ته ماشای فه یزه ده کا!

فه یزه ملی بی دسه لاتی ناوه به که چه وه.

عه تا بی قسه هه ستاوه، به ره وه دهر گا وهریکه وت.

فاتم له پیش عه تا وه دهر وا، که وشه کانی جوتکردوو.

فه یزه چۆته ته ویله، ئه سپه ره ش له ته ویله دهرده کیشئ، له دهر کی حه وشه رایگرتوو.

عه تا له غاو له فه یزه وهرده گری، پی له ئاوزه نگی ناوه، په په سه ر پستی، له چاو تروو کانیکا له دئ دهر چوو. سوار به تالوو که رکیف لیده دا، ئه سپه ره ش لاری بووه و دهشت و نزار له ژیر سمیدا ویکهاتۆته وه، سه بر دهر وا.

نیوه ره پویه، عه تا که یوه ته، شار، ئه سپی بردۆته کاروانسه را، به عه لی شامی سپاردوو، عه لی شامی ئه سپی ئاوداوه، کا و جوی داوه تی و قاشاوی داوه.

دوا نیوه ره پویه، تاق تاق دوو کان کرآونه ته وه، عه تا له مه ی دانی ئاسنگه رانه وه به ره وه مالی سه یید غه فوور دهر وا، به پرسیار مالی دیوه ته وه، له بهر دهر گا وه ستاوه.

دهر گایه کی دووتایی به دوو ریز قوبه ی زهرده، ئه مبه روئه وه بهر رازاوته وه. له مشان و ئه وشانی دهر گا که وه دوو خواجه نشین له بهردی تاشراو هه لبه سراون، وینه ی دهستی به تا دهر گای راسته وه شوړ بوته وه و به قوبه یه کی ئاسنیدا.

دهستی له رزو کی عه تا دهسته ئاسینه که ی گرتوو، دوو جار هه لیه ئناوه و دایه وه به سه ر قوبه که دا، ههستی راگرت.

خشپه خشپی پیه ک دئ، نزیک بوته وه، دهر گا له که لینه وه قه له شاره، ئافره تی گوتی:

– کییه؟

عه تا دوو سی ههنگاو له دهر گا که دوور که وتۆته وه، سه برئ گوتی:

– مالی سه یید غه فووره؟

ژنه سه‌ری هیناوه‌ته ده‌ری، ره‌زا سووک و به‌روالته جوان و به‌تمه‌ن پیره، لویه‌ک له سه‌رپۆشه‌که‌ی کیشا به‌روویدا و به‌گۆشه‌ی چاوی ده‌روانپته‌عه‌تا، له‌یه‌که‌م روانیندا زانی میوان به‌گزاده‌یه، تا ده‌رگای خسته‌سه‌رگازی پشت، خۆی دوو‌هه‌نگاو کشاوه، به‌حورمه‌ته‌وه‌گوتی:

– به‌لن، مالی خۆته، فه‌رموو ئاغاگیان.

عه‌تا به‌شه‌رمه‌وه‌شانی تیلا کرد، چوو‌ه‌حه‌وشه.

سه‌یدی ژن‌عه‌تا رینۆینی ده‌کا، خۆی چوو‌ه‌ژیرخانه‌که.

عه‌تا له‌حه‌وت هه‌شت پلیکانه‌وه‌وه‌سه‌رکه‌وت، له‌به‌رده‌رکی وه‌تاخه‌که‌وه‌ستاوه، له‌

ده‌رکه‌ده‌دا، جوابی فه‌رموو نییه! لینی ده‌داته‌وه، جواب نییه!

سه‌یدی ژن‌له‌خواره‌وه‌گوتی:

– فه‌رموو برۆ‌ژووری، سه‌ید نوێژ ده‌خوینی، تۆ فه‌رموو برۆ‌ژووری.

وه‌تاخیکی ژیکه‌له‌ی به‌رجه‌وه‌ن خۆش، په‌نجه‌ره‌یه‌کی دوو‌ده‌ری روه‌وتاو، لای

سه‌رووی په‌نجه‌ره‌که‌هیلالی به‌شووشه‌ی ره‌نگاواره‌نگ رازاوه‌ته‌وه، په‌رده‌یه‌کی سپی

ساکار لوول و گری‌دراوه، تا نیوه‌ی په‌نجه‌ره‌که‌شو‌ربۆته‌وه. له‌به‌رپه‌نجه‌ره‌که‌وه،

کورسییه‌کی بچوو‌که‌سه‌ری پره‌له‌کتیب و کاغز و قه‌له‌م و جه‌وه‌هر.

سێ‌قالی سووری نه‌خشین، پرپه‌پر وه‌تاخه‌که‌یان پرکردۆته‌وه، دوو‌ده‌سته‌نوین لای

سه‌ره‌وه‌نراون به‌دیواره‌وه، دوو‌پوپه‌شمین، به‌ین‌به‌ین گولینگی سه‌وز و زه‌رد و

سووریان تیه‌ه‌لکیشراوه، هه‌ریه‌ک له‌سه‌ر ده‌سته‌نوینی، له‌ژیر سه‌رینیکی به‌رگ

مه‌خمه‌ری سوور دانراون، دۆشه‌کچه‌یان له‌به‌ردا راخراوه.

له‌شانی چه‌پی کورسییه‌که‌وه، که‌وله‌به‌رخیکی سپی خۆشکراو له‌به‌ر سێ‌سه‌رینی

به‌رگ زه‌ردا راخراوه.

دیوه‌که‌خاوین و بۆن‌خۆشه. دیوار به‌گله‌سپی گسکه‌سواخ کراوه، به‌هه‌ر به‌ده‌نه

دیواریکه‌وه‌ئه‌سه‌نده‌ری به‌پارچه‌ی ره‌نگاواره‌نگ گیراوه‌ته‌وه، هه‌لواسراوه.

له‌پشتی ده‌سته‌نوینه‌کانه‌وه، دوو‌تاق ده‌میان کردۆته‌وه، تاقی ده‌سته‌چه‌پ هیندی

کتیبه‌کوونی به‌رگ درای چلکنی له‌سه‌ره، ئه‌وی دی‌قورعانیکی گه‌وره، پارچه‌یه‌کی

سه‌وزی تیوه‌ئالاوه، لامپایه‌کی ده‌نمه‌له‌په‌نای دانراوه، له‌پشتی قورعان و لامپاکه‌وه،

ئاوئىنە يەكى سەنگ بە دىوارى نىو تاقە كەوۋە ھەلپە سىراوۋە، ھەر كەسىن لە دەرگاۋە بىتتە
ژوورىن خۆى لە ئاۋئىنە كەدا دەبىنى.

عەتا خۆى دىوۋە، سەرۋىچە كەى لە سەرى رىكۋىنك دە كا، بە وردى دەرۋانئىتتە سەيد،
لەو دەمەۋە عەتا چۆتە ژوورىن، سەيد بىن تە كان سەرى ناوۋە تە سوژدە، لە جىتى خۆى
نابزوئىتتە ۋە.

سەيدى ژن بە كترى و چادانە ۋە ھاتە ژوورىن، بە زمانىكى شىرىنە ۋە گوتى:
– ئەيرۆ ئاغاگىيان، لەو دەمەۋە بە پىۋەى؟ ئەى خەجالەت خۆم، ئەۋە بۆ
دانەنىشتوۋى؟ فەرموۋ دانىشە.

عەتا بە شەرمەۋە گوتى:

مەختەلى سەيدم تە ۋاۋ بىن.

سەيدى ژن بە پىنكەنىنە ۋە گوتى:

– كورە ئەۋە خوۋى ھەروايە، تا بانگى نە كەى سەر لە بەرمال ناكاتەۋە، سەيدى ژن
دەنگى ھەلئىنا، گوتى:

– سەيد! سەيد! مىۋانت ھاتوۋە، سەر ھەلئىنە.

سەيد غەفوور سەرى لە سوژدە ھەلپرىۋە، بە ئەسپايى، بە شانى چە پىدا ئاۋرى داۋە،
شالە كەسكە كەى لە سەر دەئالئىنى، پىچە پىچ لىۋى دەبزوۋى، وئىرد دەخوئىن، فوۋ لە بەرى
دەست و بەوشان و ئەوشانى دە كا، سەبرى ۋەرسووراۋە، عەتا بە دوو سىن وچان ھەستايە
سەر پىن.

پىۋىكى كور تە بالاىە، تەمەنى شەست سال دەبىن. نىو چاۋ پاك و نوورانىيە، رىشە
سپىيە كەى قەلمىيە و تۆپ لە سەر چەناگەى قوت بۆتەۋە، دەستى بەرىشىدا دىنىن، بە
روۋىە كى خۆشەۋە خولقى عەتا دە كا.

– فەرموۋ دانىشە، بە خىرھاتى كورم، برۆ پالده بەۋ جىۋبانەۋە، لە مېژە وئىستاۋى؟
عەتا بە پارىزەۋە دانىشتەۋە.

سەيدى ژن چاى لە پىش داناون.

سەيد چاۋ لە خىزانى ھەلدە تە كىنىن.

سەيدى ژن جالىيە، بە بىبانوۋى كارەۋە، كترى و قۆرى بە كەشەفەۋە خزانە بەر
دەستى سەيد و رۆيشتە دەرىن.

سەيد دوو سى جار بە خىر ھاتن لە عەتا دە کاتەو، بە بزەو ھە گوتى:

– ھەرچەند عەيبە، تەشرىفت لە کوپو ھاتو ھ؟

عەتا ئىستىكانە چايە كەى دان، بە شەرمەو ھە گوتى:

– قوربان، من كورپى ھەمزە بە گى تازاوام، ناوم عەتايە.

سەيد لە سەرەخۆ گوتى:

– دەى دەى، بە خزمەتى گەيوم، بابت سەلامەتە؟

عەتا دەستى بە ئىستىكانە نيو ھەكوەيە، كلۆيەك قەندى لە قەندانە كە دەرھىنا و لە

چايە كى ھەلدەژىنى، گوتى:

– دۆعاچىتە قوربان، قەندە كە دەنيبە دەمى و نيو چايە كە دە كا بە سەريدا.

چاي خوراو ھەتو ھ، سەيد تەمادارى دەربرىنى رازە.

عەتا سى و دوويەتى، راز لە گەروو ناترازى، رى پشوى برپو ھ، وەك دوو گيان بە

كۆرپەى رازەو ھەراو ھ، گەرمەژان دەبرژىتەو ھ! پەنجە ھەلدە گولوفى و رەنگ

دە گورى، زەرد ھەلدە گەرى، سوور دەبىتەو ھ و كۆرپەى راز لە گەرووى بە تاساوى

دەترازى، سەراو دەتوقى.

– باو ھلى! دەستم بە داويت، گىرۆدەم! ھىچم پى ناخورى! شەو خەوم نىبە! روژ بى

ئۆقرەم! كەمتر لە قسە حالى دەبم، ھەز ناكەم كەس بىدو پىنى، تەنانەت لە خۆشم بىزرام!

خۆم لە لاسو ھە! ھەرچەند كە سووك نىم، تاقانە كورپى ھەمزە بە گم، سى پارچە ملىم

ھەيە، بكوژ و بىر ھەر خۆم، خەلكى سى دىم لە بەر دەستدایە، ژىن و مانىان بە دەستى

منە، كەچى ژىن و مانم كەوتۆتە دەستى كەسى، دلى بردووم، دلىم بۆ بە دەست نايە!

پەنام ھىناو ھ، سەيد پەنام بە.

عەتا چاوشىنە كانى پر بوون لە ئاو، بە دەم قسە كانىبەو ھە لىوى دەلەرزى لەرە لە

دەنگىبەو ھە دى.

سەيد تىبى راماو ھ، دلسۆزانە، دلخۆشى دەداتەو ھ، لە سەرەخۆ گوتى:

– دلتنەنگ مەبە، بە ھومىدى جەددى گەورە چارەى دەردت دە كەم، ئەو ھە دەستى

منەو ھەكوى كولاو ھ، با چاوى لە كىتەب كەم.

سەيد ھەستاو ھەرو تاقەى كىتەبە كان دەروا، كىتەبى ھىنا، لە سەر كورسى بەر

پەنجەرە كە داينا و خۆى چوو ھە سەر كەولە بەرخە كە دانىشت، بە عەتاي گوت:

– وەر پېشېن.

عه تا چۆته شانی کورسيه که دانېشتووه.

سه يد کتیبی کردۆته وه له بن ليوه وه دۆعا ده خوینتی، دهستی عه تاي له سهر کتیب
داناوه، به پیکه نینه وه گوتی:

– ئەستیره ی بهخت بهرز و روونه، جار جار په له هه ورکی بچووک ده که ویته
سهری لیلی ده کا! دل به دل مه ده، هه ور به ئاسمانه وه نامینتی، ئەو ئەستیره، ئەو که سه یه
خۆشتمه وی، هه وره که که سیکه بووه به بهردی سهر ری، دیواری له نیوانی ئیوه دا
کردووه. ئەو کچه له خشته براوه، دلی به که سیکي دیکه وه یه، دوو دل، توشی خۆش
دهوی! نازانی کیهاتان هه لبریری، قهولی بهو داوه، به روودا که وتووه، بیر بکه وه بزانه
ئەو کوره ناوی چیه با بیسووتینم! هۆی دوو دلی ئەو کچه هه ر ئەوه یه.

عه تا لیوی بردووه به ده مدا، به لیوه کورۆژه، گوتی:

– ده زانم کتیه، توش نه یسووتینتی، خۆم ده یکوژم، همه شوانه، خۆم ده زانم.

سه يد دهستی عه تاي گرتووه، رایده ته کینتی، به هیمنی گوتی:

– کوشتن چاره ی کارنییه، کاره که ت خراپتر ده کا، ئەوه کاری نووشته یه، گوت
ناوی همه یه؟

به لئ، ناوی همه یه.

سه يد غه فوور دهستی داوه ته قه لهم و ناوی همه له سهر کاغزه ده نووسن.

عه تا سهری بردۆته پېشې ته ماشا ده کا.

سه يد دهنگی ده دا:

– ته ماشا مه که، نابی تو بزانی من چ ده نووسم! ده نا کار نا کا!

عه تا به شه ره مه وه چۆته دواوه.

سه يد دۆعا به سهر نووسراوه دا ده خوینتی و ئاور له ناوی همه به رده دا، کاغزه
سووتاو له په رۆیه ک ده کا، هه رگریه ک فوویه کی لیده کا، پرېسکه ی دا به دهستی
عه تاوه، گوتی:

– ئەوه نیوی ملۆزمه که ته، نه یکه یه وه! چالنج هه لکه نه و له ته رایی ئه رزدا بینیزه، تا ئەو

په رۆیه نه رزی، کار نا کا! ده ی بلئ بزانه کچه ناوی چیه؟ باب و دایک و خوشک و
براکه ی؟

– بابی که ریم و دایکی نازه نین، خوشک و برای نییه.
سهید نوووشتهی نووسیوه، قه بزه نوووشتهی کردووه، ههستا و له په نجه ره که وه بانگی
خیزانی ده کا.

– شه و که ت ئه و جامه میوه م بۆ بینه.
سهیدی ژن جامه میوی هینا و سهید نوووشتهی له میتودا خووساندووه و مشه مای داوه،
دای به دهستی عه تاوه، گوئی:

– ئه وهش دؤعا، به لام شیوهی به رپوه بردنی، هؤشت لای من بئ، هه له نه که ی! هه له
له کاردا بئ، کار ناکا، دهستوراته که ی جوان به رپوه بچی. خه تا ناکا، گوئی به
دهستوراته که ی بده.

که سیکی وا له گه ل که وی و مالی بابی هاموشوی بیی، دؤعا که له ئاو هه لده کیشی و
یه ک به یه ک ده رخوار دیان ددها. پاشان له بهر گینکی سهوزی ده گری و له سه ره ده رانه ی
دهر گای حه وشه که یان ده یشاریتته وه، ئه وه دوو دؤعا یه، یه کیان دؤعا ی چه ور و شیرینه،
ئه وی دی ره شکر دنه. ئه وه شت پئ بلیم، من دؤعا ی وا بۆ که س نانوسم! دل م نه هات
دلت بشکینم، نووسینی دؤعا ی وا، گوناھی زؤره، به لام بابت هه قی به سه رمه وه زؤره.
عه تا له خؤشیان له هه یج کوئی جیی نابیتته وه. نوووشتهی له گیرفان ناوه، ده ست له
گیرفان ده ردینئ و ده یکا به ژیر که وله به رخه که دا، به په له دهستی سهید ماچده کا،
ههستا و هده ره که وت.

عه تا له پلیکان چۆته خوارئ، له حه وشه چووه ده ری، سهید و سهیدی ژن قولینچکی
که ولیان هه لداوه، گؤشه ی شینی دوو بیست تمه نی وه ده ره که وت.
ده ماده می عه سه ره. دوو سوار به ره و دئ دین. یه کیان له رئی شاره وه، ئه وی دی له
کیوه به رد او یله وه دیتته خوارئ. سواری رئی شار قیت و قؤزه، ده لئی سه ره که وتووی
به ره ی شه ره! که یف خؤش و به ده ماخه.

سواری رئی کیوه به رد او یله وه ک پاشماوه ی له شگری شکاو سه ری سه ره شو ری
به رد او ته وه، مات و داهیزراو خوی باریک کرده وه، چووه نیو دئ، له بهر ده رگا پیی له
ئاوزه نگی ده ره ینا و چاره ویی کیشا حه وشه، به وه ره زییه وه بانگی کرد.

– که وی! نازه نین!

که وی له به ره یوانه وه جوابی داوه:

– به لئی، ئه وه هاتم بابه گیان.

کوینخا که ریم چاره ویی له سهر ئاخوری هه وشه بهسته وه، له سهر بهرده خوینکه ی
نیوه راستی هه وشه داده نیشی، گوتی:

– داده ی رۆله ئاوی، دۆیه کی سارد، زۆرم تینووه.

که ویی تازه له کانی هاتۆته وه، به گۆزه له یه کی سووره وه، دهم به بزیه وه به ره و بابی
دی، له یه کهم چاوپیکه وتن بزیه له سهر لیوی که ویی تارا! به دوو دلپیه وه گوتی:

– په پۆشی! چی بووه؟

کوینخا بی جواب دانه وه، گۆزه له ی له دهستی که ویی وه رگرت، نای به سه رییه وه.

ئاوی له دهم کردۆته وه.

که ویی بی ئیختیار ده پرستیه وه:

– زۆر شیواوی؟ چ بووه بابه گیان؟

کوینخا ته ماشایه کی ته وساوی که ویی ده کا! ده لئی له و دلهمن بووه! چاو داده خاته وه.
رهمی سمی چاره وه یه ک سهری به کوینخا هه لپناوه، باب و کچ به جووت ده روانه
ده رکی هه وشه.

سوار له بهر ده رگا وه ستاوه! به وردی سه رنجه دا، بزیه کی مانا داری له سهر لیوه!
کوینخا سهری بی ده سه لاتی به رداوه ته وه، که ویی رووی بیزار ی وه رگیراوه و ده روانیته
بابی.

سوار بزیه لیوی بووه لۆچ و که وتۆته نیو چاوانی، به تو په ییه وه رکیفی لیدا و به ره و
مالی فه یزه در یژ وه ریکه وت.

دوا به دوا ی رۆینی عه تا، کوینخا به تووره ییه وه هه ستا، چووه ژووری.

که ویی له شه رمان سووره لگه پاره، به ترس و دوو دلپیه وه به دووی بابیدا چووه
ژووری له پشتی ده رگای دیوه که گوئی له قسه ی دایک و بابی گرتووه.

کوینخا گوتی:

– چاک پیوه بووین ئا فره ت! کچه تیوه که مان لی ده ستینن! ده ست هه لگر نییه، به
زۆر داگیری ده که ن، ئاغا ده یگوت، به یانی که یخودا ده نیرم، تاکه ی دهستی ده ستیم
پینه که ی؟ له وه زیاتر مۆله تت ناده م، پیت خۆش بی و پیت ناخۆش بی ماره ی ده که م.

کوینخا ژن به په نجه روومه تی ده رنج، به دلپرییه وه گوتی:

– ئەيەرۋ! ئاخىرى چوويە ژىر بار؟ بە خودا كچە تيۈە كەم دىق دە كا، يەخسىر فرۇشى دە كەي؟

كوئىخا بە توورپەيەوۈ گوتى:

– قورپى كويى وەسەر كەم؟ دەسەلاتم ھەيە؟ ناچارم ئاخىرى. دەيى بچمە ژىر بارى، دارونەدارم لە كىيس دەچى، من دەسەلاتى ئەوم نىيە، بە سەد تەكا خستومەتە دوو سى ھەوتەي دىكە، ئەويش بە بيانووي كارەو، با بزائىن خودا چ دە كا، بەلكو وەك سولتان مەحموود و نەچارپە كەي بە سەر بىنى.

كوئىخا ئەوۈي گوتو بەرەو دەرگا گەپراوۈ

كەويى بە پەلە گەپراوۈ ھەوشە.

پايىزە، كورپو كال خۇيان رازاندۇتەوۈ، خوازىبىنى دەستى پى كىردوۈ، جەنگەي بووك گوزانەوۈيە.

عەتا ھەجمانى نىيە، پەيتا پەيتا لە كەويى رادەسپىرچ، زارا تىيدا شىل و كول بوۈە، كەويى پى رازى نايى! تەنانەت نووشتەش دلى نەرم نە كىردوۈ! زارا دەغەلى لە كاردا نىيە و نەبوۈە! سەيد غەفووريش بە دل بۇي نووسىوۈ، عەتاش باوۈپى پىيەتى، دەستوراتى سەيدىش بەرپوۈ براوۈ! زارا سەرى سورماوۈ؟! رەنگە دلى كەويى داروۈبەردىن!! يان دلى لە دەروونىدا نەيى!! دەنا بەردىش بايە دەبوۈ بە نووشتەي سەيد غەفوور بىوايە بە ئاو!

– نازانم! سەرم سورماوۈ ئاغاگىيان!! بۇ دەيى كارى نە كىردىن؟

عەتا بە دوو دلىيەوۈ گوتى:

– رەنگە تۇ شتىكت لە بىر چووبى خات زارا.

زارا بە دلىيايەوۈ گوتى:

– نا، نەوۈللا، لە ئاوم ھەلكىشاوۈ، يەك بە يەك دەرخواردم داون، پارچەي سەوزم تيۈە ئالاندوۈ لە سەر دەرانەم ناوۈ، رەنگە پرىسكە كەي تۆ نەرزىيى، چاوت لى كىردوۈ؟

عەتا گوتى:

– نەوۈللا، كوا بە زوانە دەپزى.

زارا پىكەنى گوتى:

– دەي بۇيە كار ناك، شەرت و شرووتى ھەيە ئاغاگىيان.

عەتا لە ھەوشەى مالى فەيزە دريژ بى دەسەلاتانە بە ديار زاراوە ھەستاوە چاوى لە دەمى ئەو.

زارا بە پەلە گوتى:

– دەتەوى كەوى لە پيش چاوى ھەمە سووك بى؟

عەتا بە توورە بىھو گوتى:

– ئەو چ قسە يە كە؟

زارا گوتى:

– رىيە كى باشم ديوەتەو، ئەگەر بە قسەم بکەى.

– ھەرچى بلىنى دەيکەم.

زارا بە نى ريسراوى تەشيبە كەى لە سەر پەنجەى قانگەلە دە كا و ھەلىكردەو سەر

تەشى، سەبرى گوتى:

– خۆت قسەى لە گەل بکە.

– ئاخىر گويم ناداتى، تەنانەت چاوى لە چاوم ناکا.

زارا بە پىكەنەنەو گوتى:

– شەرم لىدە كا، بۆيە دەلىم، ھەرچى بى، تۆ ئاغاي و ئەویش رەعيبەتە، ئەگەر

بىدوينى، سامى دەشكى، سەوازەى دەبىتەو، بە مەرچى ھەمە ديار بى و لە بەرچاوى ئەو

بىدوينى، بە زۆر بىدوينە، ھەموو روژى لە گەل مينا دەچى بۆ نيو مەر، برۆ لەبەر چاوى

ھەمە بىدوينە، ئەو ھشت لە بىر نەچى، مينا دلى بەئەھمەدى مام ھەسەنەو يە، ئەگەر ئەو

كارە بکەى، بە تىرى دوو نيشانە دەشكىنى، ھەم كەوى لەبەرچاوى ھەمە دەخەى، ھەم

سامى دەشكىنى، بە زۆر رايگەرە و قسەى لە گەل بکە، رەنگە شەرم بکەى! شەرم مە كە.

عەتا لە خۆشيان سوور ھەلگەراو، ئەسپى لە ھەوشە كيشاوەتە دەرى، لى سوار بوو

رۆيشت.

زارا بە پل لىدانى تەشيبەو، لە ھەوشەى مالى فەيزە دريژ ھاتە دەرى بەرەو مالى

خۆيان رۆيشتەو.

نيوەرۆيە، مەر لە مير گى كانيبە بەردىنە كەوتوو. دەستە دەستە بىرى بە مەردۆشەو

لە دى و دەر كەوتوون.

کهوئ و مینا شانبه‌شان ده‌رۆن. کهوئ زهرد هه‌لگه‌پراوه، لیوی باری گرتووه، به سه‌ر
ددانییه‌وه وشک بووه.

مینا به جه‌فهنگ، به‌لام دلسۆزانه گوتی:

– چیه دیسان؟ مه‌یموونه کهت تۆپیوه! دایمه ده‌لیی پیریژنی دۆ لی رژاوی! بۆ وا بی
نه‌شه‌ی؟

کهوئ به دلپرییه‌وه گوتی:

– ئاگات له ده‌ردم نییه، کارم کراوه! ئه‌وه‌ی لیی ده‌ترسام خه‌ریکه وه‌راست بگه‌پئ،
رئ و چاره‌یه‌ک، دین ماره‌م ده‌که‌ن.

مینا به ته‌وسه‌وه گوتی:

– ده‌یباشه! ده‌بی به‌خانم! به‌راسته، یان له‌خۆوه ده‌لیی؟

– نه‌وه‌لا، له‌خۆوه نالییم، بابمیان بانگ کردووه، دوو سئ چه‌وته مۆله‌تیان داوه، به
گوتی خۆم بیستم، بابم بۆ دایکمی ده‌گنپراوه، چ بکه‌م میناگیان؟ ده‌لییم له‌گه‌لی برۆم، تۆ
ده‌لیی چی؟

– جا چووژانم! بلیم برۆ، نابن، بلیم مه‌رۆ نابن، من له‌جیی تۆبم، ده‌رۆم. مینا سه‌ری
هه‌لینا وه‌ک په‌یکه‌ر له‌جیی خۆی وشک بوو! به‌په‌شۆکاوییه‌وه گوتی:

– باسی گورگمان کرد په‌یدا بوو! ئه‌وه بۆ وه‌ک به‌راز سه‌ره ریی گرتووه؟!

کهوئ قه‌له‌مه‌ی ده‌ست و پنی شکاوه! ره‌نگ له‌روخساری په‌ریوه، به‌ده‌مولیوه
له‌رپۆه گوتی:

– چ بکه‌م میناگیان؟ ده‌یه‌وئ ئابروم به‌رئ، وه‌ره لاری بین.

عه‌تا ئه‌سپه‌ ره‌شی له‌سه‌ر جۆگه‌ی کانیه‌ به‌ردینه به‌ستۆته‌وه، خۆی سه‌ر ریی بی‌ری
گرتووه.

فه‌یزه درپژ له‌خوارتره‌وه به‌رد له‌زه‌وی هه‌لده‌بژیرئ.

ده‌سته‌یه‌ک بی‌ری له‌نیو مه‌رن، ده‌سته‌یه‌کی دیکه به‌رپۆه‌ن.

حه‌مه له‌سه‌ر کانیه‌ به‌ردینه که‌په‌نکی راخستووه، له‌سه‌ری راکشاوه، چاوی له
عه‌تایه، کهوئ و میناشی دیوه که‌لاری بوون.

هه لۆيه ك له سهر ترۆپكى ههزار ئهشكهوتهوه راوى دامه زران دووه، بهرز و نهوى ده بېتهوه، لهنگه ده گرى ودهور لېده دا، ساي بال ده دا، ساي شابالي هه لۆ كرى له په له وه و گيانه وه برپوه.

كهوى و مينا له رى لاينداوه.

عه تا ورده ورده پيشاوبريان ده داته وه، وه ك سېر له بهرده ميان شين بوو، بزه يه كى ساردى له سهر ليوه، به ته شهروه گوته:

– ماندوو نه بنه وه! بۆ سل ده كهى كهوى خانم، سل مه كه، تۆ كهوى منى.

كهوى بووه به ميخ زنجير و به ئه زدا چۆته خواري، ئاوى زارى وشك بووه، وه ك بنى ئاو ده لهرزى.

مينا وه جواب هات، گوته:

– عه ييه ئاغا! ئابرووى ده چى، ئه وه عالمه چاويان ليه!

عه تا وه ك ياو گرتوو سوور هه لگه راوه، هيچ ناييسى، به تووره بيه وه گوراندى،

– كى له گه ل تويه تى كچه تيوه بى شه رمه؟! برۆ يالا، ده زانم خه ريكى چن! من

هيئى قسه مه به ده بى به كه ويى بليم، كهوى پيسى بلى برۆ، نه روا، به سهرى هه م زمه به گ خالت ده كوژم، ئه وه تيوه شوانهش ده كوژم، هه ر ئيستا له پيش چاوت ده يكوژم، ده مانچهى ده رهيناوه، روو به حه مه گرتويه.

كهوى به چاو مينا حايله كا.

مينا نابه دلانه دوور كهوتوته وه، به په نجه روومه ت و بهرۆ كى هه لده گولوفى.

عه تا مله ورا نه له كهوى چۆته پيشى، سينگى ناوه به سينگيه وه، هه ناسه ي كووره ي

ده روونى به فرى روخسارى كهوى ده تو ئيئته وه.

كهوى وه ك شه خته ليدراو، به هه ناسه ي عه تا گوروتينى گرتوته وه، راده په رى، هه ر

دووده ستى ناوه به چه ناگه ي عه تا وه، ده مى له روومه تى دوور ده خاته وه، ده زيرينى.

هه لۆ كه سهر هه زار ئهشكهوتى به رداوه، له سهر كانيه به ردينه لهنگه رى گرتوو،

سيه رى بالى وه سه ر حه مه كشاوه، زۆر گه يه ته ئه وه په رى زۆردارى، ژيانى هه لۆ يى به

ئاوات ده خوازى، قسه كانى تاهير وه بيري خۆى ديئته وه:

– تۆ چت له پاش به جى ده ميئى؟ «زولم له وه گه وره تر هه ر نابى و نيه». به رى

چاوى تاريكه وه هيچ نايينى، گوئى كه ره وه هيچ ناييسى، ده ست به گوچانه وه راده په رى.

ژنان به پارانه وه بهره ننگاری بوون، همه که پرو کویره، قه فی گۆچانی بناوی سه
به ره و ژیر کردوه، ده گورپینی.

– بهری ده خویری.

نرکه و هه یه تی دهنگی همه پر به دۆلی هه زار ئه شکه وته، کیو ئه مبه روئه و به
دهنگیان داوه، خویری، ری، ری.

دهنگی همه، دلی عه تای دا خورپاند.

گه لاز و زالم و بۆره راپه ریون، له پیش همه وه هیرشیان بردی.

دهستی عه تا له نیو قه دی که وی بی هیز و شل بۆته وه.

دهستی که وی به هیز تر چه ناگی عه تا دوور ده خاته وه، خۆی له دهستی رزگار کرد.

سه گه له سی لاوه هور و ژمیان کردۆتی.

عه تا وه ک شیت هه لده سووپی و ته قه یان لیده کا، سه گه له تهنگیان بی توند کردوه.

که وی خۆی له باوه شی مینا خستوه و ده گری.

عه تا په شو کاوه، سه گه له کردوو یانه ته نۆره مال، بۆره هیرش ده با، ته قه به ده مانچه وه

هه ستا و ته پلی سه ری بۆره ی سمی، له خۆل گه وزا.

گه لاز و زالم له دوو لاوه هه لمه تیان بردی، عه تایان له خۆل وه ردا.

همه گه یه وتی، خوین له چاوی ده باری! دهنگ و هانی سه گ ده دا:

– گه لاز بیگره.

گه لاز به گورپی همه شیلگیر بووه، کۆ ناکا، شالاو ده با، زالم له داوه په لاماری

ده دا.

عه تا لووله ی ده مانچه ی ناوه ته سه ر پشتی.

گه لاز مه جالی نادا، له داوه تیی رۆ هات.

عه تا وه رده سووپی، همه له به رانه بری وه ستاوه، لووله ی ده مانچه ده کاته همه، زالم

له داوه په لاماری ده داته وه، عه تا له به رانه بری وه رده سووپی، وه رسووړان و ته قه و

قور و وسکه ی زالم و که وتی به که.

زالم گلا، همه مه جال به عه تا نادا، قه فی گۆچان، به هیزی پر له قینی همه به رز

بۆته وه، دیتته خواری، پر به پر باسکی راستی عه تای گرت به ر، سه ره و نخوون که وته

ئهرز. بۆره ی عه تا پر به دۆلی هه زار ئه شکه وت دهنگی داوه.

فەيزە دريژ ھەستاو ھەستە سەر پىچ، دەستى داو ھەتە بەرچاوى، زانى چ باسە، سەر بەرەو
خواری دایە، بەرەو تازاوا ھەلدى.

ژنان لە نىو مەر، مەردۆشە شىريان فرىداو، بە زرىک و ھۆر، بەرەو دىچ دەپۆنەو.
عەتا دەمانجەى لە دەست پەريو، دەمەو پوو لە بەر دەستى ھەمەدا كەوتوو.
ھەمە بى بەزە بىانە، بە گۆچان وەرى گەراو ھەت و خوړى شۆر دەست ناپارىزى، ئەو
دیوئەو دیوى دە كا.

عەتا لە جوولانەو ھەمەو كەوتوو، ھەمەو لەشى شەلتانى خوینە.

مىنا بە گریانەو دەپارىتتەو:

– بەسىە كا كە ھەمە، دەمرى، قىن بەرى چاوى گرتووى، دەيكوژى، بەسە، بۆ خاترى
خودا بەسە.

كەوئ ھاتۆتە پالى مىنا، باو ھى كردوو بە ھەمەدا و دوورى دەخەنەو، بە زۆر
گۆچانيان لە دەست ساندوو، كەوئ و مىنا ئەمشان و ئەوشانيان لە ھەمە گرتوو و لە
نىوانى كەلاكى زالم و بۆرە و عەتادا دانىشتوون.

كەوئ بە گریانەو گوتى:

– من قورى كوئ و ھەسەر كەم، بە خودا دەتكوژن.

ھەمە بە توورە بىيەو گوتى:

– دەمكوژن بە توون، ئەو ھى دلم دەبويست كردم، چم بە سەردى بابى، تۆ نەبى، من
چم ھەيە لە پاشم بە جى بمىن، تۆش خۆت و نامووست، مانەو ھەم تازە بە كار نايە،
كەوئىگان! من دەپۆم، ئە گەر مام سەرت لىدە دەمەو، ئە گەر نەشمام، گەردنم ئازا كە.

كەوئ پەردەى شەرمى دپو، لە پىش چاوى مىنا باو ھى كردوو بە ھەمەدا، بە
گریانەو گوتى:

– بۆ كوئ دەچى، دىم، سویندە كەت لە بىرە؟

ھەمە ئاو زاو ھەتە چاوى، كوئىگريان لە ناخەو ھەلدە قولى، بە سەر دەرووندا خو زال
دە كا و قووتى دەداتەو، سەرى كەوئى ناو بەسىنگىيەو، چەناگەى لە سەر سەرى
داناو، سەبرى گوتى:

– تۆ قىیلە و دىنى منى! لە ھەر كوئى بىم رۆح لای تۆيە، من بوومە ھۆى ئازارى تۆ،
ئەو رۆژەم ھەر لە بىرە، ئەرى، من سویندخۆرى تۆم، بەلام ئىستا نابى، بەو سویندەى كە

خوار دوومانه دهرفت ببي ديمهوه به دووتدا، تا ههوته يه ک مؤله تم بده، جي و ري په پيدا
 کهم، ديمهوه، بهو مهرجه بيمينم تا ههوت شهوي دیکه ديم و دهروين، باشه کهويگيان.
 مينا چاوي بووه به گومي خوین، به نووزه ي گريانهوه گوتي:
 - ژنان گه يونه ته دي، فهيزه دريژ ئيستا گه يوه ته تازاوا، کهويگيان، زووبه بهرپي که،
 نهوه ي گوت و پشتي تيکردن.

همه و کهوي دهست له يه ک بهرنادهن، دل له دل جوي نايتهوه، نه ژنو هيزي نيه،
 دهست تواناي له مل بوونهوه ي نهماوه، په رده ي شهرم دراوه، قسه زوره و له بير
 چوونه ته وه، هه ر دوو بي دهنگ دهروانته يه ک، عه به ساون.
 مينا روويان تيده کاته وه.

همه دووسه ههنگاو دوور کهوتوته وه، خودا حافيزي ده کا.

کهوي بانگي ده کا:

- راوهسته همه گيان.

همه ئاور ده داته وه.

کهوي بهرو کهلاکي عه تا دهروا، ده مانچه ي پهريوي عه تا هه لده گيريته وه، ده پيدا به
 همه.

همه ده مانچه ي بي فيشه کي ناوه ته بهر پشتوين، ويستي بروا، کهوي بانگي
 ده کاته وه.

نهو نه سپه بي خاوه نه ش ببه، به پياده مهرؤ.

همه گوتي:

- نا کهويگيان، نه سپ بو من نابج، ده بيته هوي دهردي سهريم، ئاشکرام ده کا.

همه رووي وهر گيپراوه، بي ئاوردانه وه، گه لازی وه دووي خوي خست و له هه زار
 نه شکه وته وه وه سهر کهوت.

دوا نیوه پړویه، بایه کی توند هه لیکر دوو ه تی، گنیزه لولو که و ته پوتوزه، خوّل ده باری، هازه ی با، داربیه کانی گویی چۆمی نزیک تازاوا ی کردووه به ده وریش، پرچیان له ئه رز ده کوتی و راست ده بنه وه.

گقه ی با و هازه ی دار، گویی فه یزه یان کپ کردووه، پیچو کلاوه که ی له سه ر دامالکاوه، کلاوی له قوّل ناوه و پیچ که وتوته ده وری ملی. به دم را کردنه وه، هه رده که وی و هه لده سیته وه. هه ناسکه هه ناسک گه یشتوته به ده رکی قه لا. هه له شه یه، په یتا په یتا ده روازه ده داته بهر مست و پیتلاقه.

مام عه لی به تووره یی تینی راده خوړی:

– کینیه؟ ده روازه که ت شکاند! ئه وه هاتم.

فه یزه له و تووره تر جوابی دایه وه:

– بیکه وه مالویران، بیکه وه!!

مام عه لی له سه رخوّ ده روازه ی کرده وه:

– چیه فه یزه؟! بو ده لئی ره بییان ناوی!!

– مالویران بووین!! ئاغا له کوئییه؟

– چ بووه؟ کئی مالویران بووه؟

– عه تابه گی کوشت! به خودای هه موومان ده کوژی، ئاغا کوا؟ له کوئییه؟ ئاغا! ئاغا!

ئا! ئا! ئا!

فه یزه که وته گال و پخوور، خوّل به سه ردا ده کا، قه لای وه سه ر گه را.

مام عه لی ده روازه ی بهر به ره لالا به جی هیشت، عه به ساو، پی پی وه دووی فه یزه

که وت، هه ر ته قه ی گویی دی!!

ئاغا و خانم، پىخاوس ھاتنە ھوشە. ئۆكەر و فەراش، كلفەت و مەيتەر كۆ بونەو،
 كەس لە فەيزە ھالى نابى!
 ھەمزە بەگ فەيزەى گرت و رايو ھەشاند:
 - چ بوو؟ بۆ ھالىم ناكەى حيزاب؟
 - عەتابەگ قوربان! عەتابەگى كوشت! ھەمە ھەتيو، عەتابەگى كوشت.
 - چۆن كوشتى؟! بە چى؟ لە كوى؟ شيت بووى؟
 - لە كانىيە بەردىنە تىكھە لچون، ئەو ھەندە دەزانم عەتابەگ ھاواری لى ھەستا و
 كەوت. بەرلە كەوتنى، تەقەيە كى زۆر كرا، پىم عەتابەگ بوو تەقەى لىدە كرد.
 ھەمزە بەگ لە قىندا رەش ھەلگە پراو، بە توورە يىو ھە گوراندى:
 - نەخىر، عەتابەگى كى پى نىيە، بلى ئەو ھەتيو چە كى پىبوو، دەبى وا بى، تۆ بلى بەو
 بوو.

- نازانم، من دوور بووم، نەموپرا خۆ لە قەرەى دەم، ئەوندەم لى ھالىيە، عەتابەگ
 ھاواری كرد و كەوت، منىش بە ھەلە داوان خۆم گە ياندۆتە خزمەت، وە فرىا كەو ھاغا،
 لەوى كەوتو، وە فرىا كەو.
 - بە خوداى كەرى! من چ دەلىم. ئەو چ دەلى! بلى خۆم لەوى بووم، كەسى لىبوو؟
 - بەلى ھاغا. نىو مەر پى بوو لە ژنان، كەويى كوئىخا و ميناى حاجى لە نىكان بوون،
 ئەوان نىو بژيان دە كردن.
 ھەمزە بەگ وەك ژى وىكھاتەو، بە پىخاوسى كەوتە ھاتوچۆ. دەنگى ئۆكەر و
 مەيتەر و فەراشى دا:

- زوو بىن، وە خۆ كەون. رەسوول! ئەھمەد! بىرۆنە مزگەوت، بزانن كىيى لىيە، بلىن
 بىنە دەر كى قەلا. رووى لە مەيتەر كرد:
 - ھەسەن! بىرۆ چارەوى زىنكە. رووى لە نازدار كرد:
 - كچى! بىرۆ كەوشە كانم بۆ بىنە. دە بىرۆن حىزبايىنە.
 ئۆكەر و فەراش وەدەر كەوتن. مەيتەر چو ھەتەويلە. كلفەت لە پلىكان وەسەر كەوت.
 مام عەلى چو ھەدەر وازە. عەدلە خانم سىنگ و بەروك دەكوتى، چاويە كە و
 فرمىسك ھەزار. ھەمزە بەگ بۆ دلخۆشى دانەو ھى لىيى چو ھە پىش:

– فهیزه زۆر جینی باوهړ نییه! باوهړ مه که وایې، رهنګه عه تا لهوی دابج، فهیزه بؤ
خوړیخه ری وا ده کا، درؤزنه.

ئاغا، له خشپه ی پتی نازدار، قسه کانی بریه وه و وهر سووړا. نازدار کهوشی جووت
دانان. ئاغا و خانم کهوشیان له پینګرد.

دهسته دهسته ژن و پیاوی نیو دی هاتنه هه وه شه ی قه لا. ژنان به وه ی رپو وه ی رپو و
سنگ کوتان چوونه ژووری. پیاوان له هه وشه مات و مه لول و یستاون، راست، یان
درؤ، ماته میان ګرتووه! کچی ده زانی، رهنګه ههر ئاغارؤ خوداشکور بی.

ره سوول و ئه حمده هاتوونه وه. حه سن مه یتهر، کویتته و ئه سپه رهش و ماینه بؤره ی
زین و له غاو کراو له سهر ئاخوړی هه وشه به ستوونیه وه و چاوه رپی ئاماژه یه کی ئاغایه.

هه مزه به ګ له سهر جهوز و بن دار بییه کان دیت و ده چی. پیاوانی پیر و جوانی
ئاوایی له هه وشه و یستاون، کهس ناویرئ خو له قهره ی ئاغابدا. خو ی سهری هه لپنا و
چاوی به هه وشه دا ګیرا. به ئاماژه ی ده ست، کویتته ی خواست.

حسه ن، کویتته ی برده پیش. دهسته جلّه وی ګرت. ئاغا سوار بوو. نوکه ر و فه پراش
سوار و هه شیمه ت بی قسه و باس وه دووی سواره که وتن.

فهیزه ده ست به دهسته جلّه وی کویتته وه، به دم ریوه چه قوی قینی ئاغا تیژ ده کا:
– قوربان! ئه وه تیوه خوین به رچاوی ګرتووه! له ګه ل منیش به ده هؤیه! ههر ئه و
عه به شیتی هانداوه زه وی من بکیلی، دنا شیت و جووتو ګا؟! ئه وانه هه موو فیتی ګوله ی
مام که ریمه، ئه و حه مه ی هانداوه ململانی له ګه ل ئاغا بکا. ئه و چه ته یه که ون بوو، به
دهستی عه به و حه مه ون کرا، ئه ویش دهستی ګوله ی تیدا بوو، ئه و ده رمانی کرد. ئه و
دهمیش عه رزی ئاغام کرد، له بیرته؟ ئه و قسانه ی فهیزه وه کو بایه ک بی و به لای
ګویدای بی، هه مزه به ګ ته نانه ت سهریشی بؤ نا له قینیی، ئه نه هوو له هیچ حالیی نا بی!!
رکیفی له کویتته دا و فهیزه ی به جی هیشت.

سواره له پیش پیاده وه ګه یشتنه کانیه به ردینه. مال و پیاوی کانی توو، تاق و لؤق
خه لکی کانیه کویره، ته نانه ت عه به شیتیش له وئییه! به شیکیان له ترسان، هیندی بؤ ریا و
خوړیخه ری... عه به به چ نیازیکه وه هاتووه؟! سواره ګه یشتنی. خه لک دریان دا. ئاغا
دابه زی. فهیزه خو ی ګه یاندی و دهسته جلّه وی کویتته ی ګرت.

عەتا و ھۆش ھاتۆتەو، دەنالینى. ھەمزە بە گ چوو ە پشەت سەرى و چوار مەلکە یدەا. سەرى عەتای نایە سەرى رانى. سەرى لە سى لاو ە شکاو ە و لەشى شەلالى خوينە. شانى راستى کەوتوو ە بە پشەتدا و باسکى بوو ە گولینگ و لە پشەتوینە بەرەو خواری لەسمە و ئەرز ناگرى.

دەست لە ھەر کوپى دەدەن، پەر بە زارى دەزرىکینى. دوو کەس چوونە ژیر بالى و ھەلیانساندەو ە. پىی ئەرز ناگرى، نووشتایەو ە، بە باو ەشیانەو ە لە ھۆش چوو و رایانکیشاو ە.

ھەمزە بە گ کاس و وەر دەروائیتە رەعیەتە کانى:

– کى برۆا دە کا کەرەستەى دەست لە خواونى وەرسوورى و بیگەیینیتە سەرە مەرگ؟! ئەویش کى؟! شوانى کە کەرەستەى کەرەستە کانى مەن بى!! ديارە ئەو ە لە خۆرا نییە! پيش قەرەولى رووداویکە، رووداویکی بنەرەتدار. لەش کى لە دایک بووم نەدیومە، نەبیستوومە. دەنگى ھەلپرى:

– خەلکینە! کوپم بە لایە کى بە سەر بى، خەلکى کانى توو تاوئبارە! کوپم بمرى، کوپیان دە کوژم، تالانیاں دە کەم، مالیان ئاور دەدەم و لە مەلک دەریان دە کەم! ھەمە ھەتیوم لەوان دەو، کوپخاکەریم و حاجى قادر تاوانبارن!!

حاجى قادر بەسەر سوورمانەو ە چاویکى بە خەلکە کەدا گىرا و گوتى:

– ئیمە بۆ ئاغا؟! بەش بە ھالى خۆم، کوپم بمرى، ئەگەر بشیونى و شەپوشۆرم پىن خۆش بى، تاوانى مەن چىیە؟

ھەمزە بە گ بە دەسەر سەرە کەى خوینى دەموچاوى عەتای سەرییەو ە و بە توورەییەو ە گوتى:

– کچە تیو ە کانى ئیو ە لە جەنگەى شەرە کە لە لایان بوون، فەیزە ئاگای لیبوو ە. ئەوان نىوجىيان نە کردوون! سەریان کردوو ە، ھەمە ھەتیو بە دەمانچە لە کوپى مەنى داو ە. حاجى لە قیندا سوور ھەلگەراو ە. رەگى لاملی بوو ە داردەست، پيشى خواردەو ە. ھەناسەى کى بى دەسەلاتى ھەلکیشا و بە لۆمەو ە گوتى:

– عەبیە ئاغا! عەبیە! ئەو ە قسەى تۆ نییە! تۆ خویندەوارى! ئاغا و گەرەى ھەموومانى، ئەو ە قسەى تۆ نییە، ئیمە ومانان شتى وا بلین، تۆ لیمان گوارە دە کەى؟ بە قسەى فەیزە مە کە، ئەو قولە فیتنەى، بەو بى دنیا بە یە کدا دەدا، ئەگەر راست دە کا، ئەو

بۇ نىيە جىيى نە كىردوون؟ بەن و تەن خۇي، ئەن لەوئى بوو و پىاويشە، ئەن بۇ دەستى نە گىرتووه؟ درۇ دە كا ئاغنا، ئەن و فو لە ئور دە كا، خۇ من داكۇكى لە حەمە ناكەم، ھەر دوو چاوى دەرن، عەتابەگ قەلسە لە دە گىرئى، لە بەھارەو و پىانووئى پى دە گىرئى، ئىمە ئاگادارن، دوو سى جار لىنداو، بەھارى سەگىكى لى تۇپاند، ئىستاش دوانى تۇپاندووه، ھاھا كە لاكىان كەوتووه، فەيزە درۇ دە كا، حەمە نان بە زگىدا راناگا، دەمانچە لى لە كوئى بوو؟ دەمانچە بە كورپى تۇ بوو، ئەن سە گانە بەلگەن، ئور ھەلمە پىتن، خەلەك تاونبار مەكەن، دوو جەئىل شەرىان بوو، بوو، كۇتايى پى بىنن، تۇ گەورە لى و گەورە لى بە جى بىنە.

ھەمە بەگ بە جىئووه لە حاجى راست بوو.

– تۇ چووزانى دەمانچە بە حەمە نەبوو قورمساخ؟ ئىو ھەموو گۇشتى گايەكن، پىشتى يەك بەر نادەن، بەيانى شىكايەت دەكەم، خودام لەو خودايە حىز بابى مۇرى نەكا، حەمەشم لە ئىو دەوئى، يان حەمە، يان، مالى سەد تەمەن جەرىمە، كەيفى خۇتانه. بە بى فەزىحە تەو و روىكردە كوئىخا كەرىم:

– ئەن ھەموو فىتى تۇيە! كچەكەت بە دەستەو نەدا تاناوا لى ھات، حەوتوويەك مۇلەتت بى، لە عەتاي مارە دەكەي چاكە، نەيكەي، بە سەرى بابم بە زۇر رايىدە كىشم و دەرتدەكەم، ھالى بووى قورمساخ؟! كوئىخا لانزە لىلانە گوتى:

– قوربان! من ئەوجار عەرزىم كەردى، كچ كەنيزى خۇتە، حەز دەكەي ئىستا مارە لى كە، وەختى ئەن قسانە نىيە، لە ھولى كورە كەدا بە، نەك... ھەمە بەگ سەرى ناوہ تە بەنى ھەر دوو دەستى و ماتبوو. پاش ماوہ يەك، بە ئەسپايى گوتى:

رى بە كار ناہە! ئەقلم بىر ناكە، سەرم لى شىواو، چى بکەن كوئىخا؟ خۇت چۇن دەيزانى، وابكە.

– قوربان! بە من بى دەيەينەو بۇ قەلا، من دەچم بە دووى پوورە گولەدا و دەيەينم، مەگەر ئەن، ئەوئىش ئەگەر بى، باشە!

– چۇن ناہە! خىر بۇ بابى دەكا؟! بە زۇر دەيەينم، ئىستا رەسوول دەنيرم بە زۇر پەتى

كا.

- نا نا ئاغا، تۆ خووۋى نازانى! ئەو ە گۈلە شىتە! بۇ ئەو ەى نايى، دە بى بە زمانى خۆى لە
 گەلى بدوۋى. من دەچم. ئاخىر ەمە بە كورۋى خۆى دەزانى، ئەو پەرورە دەى كردوۋە، بە
 منى بسپىرە، تا ئىو دەچنەو ە قەلا، من دەيەنم. كوئىخا روۋى كرده خەلك:
 - ئىو ە دارە تەرمى بۇ ەلەستىن و بىبەنەو ە، كەس بچى گورۋىس بىنى، ئىستا من
 دە گەرىمەو ە. كوئىخا سواری ماینە بۆرە بو و بەرەو كانى توو و ەرىكەوت.
 خەلك و ە خۆكەوتن. دەسەيە ك چوون بۇ دار بىرىن، فەيزە سواری بو و چوو بۇ
 گورۋىس لە تازاوا، ەمەزە بە گ و كەيخودا كان بە ديار ە تاو ە داماون.
 مەرى بى شوان و سەگ لە بىرگ رایداو ە و خۆرە تاوى ەزار ئەشكەوتى گرتۆتە بەر،
 خەلكى كانى توو كەوتوونە بىرى مەرى بى شوان.
 ئە ەمەدى مام ەسەن و ەلى حاجى قادريان ەلبارد ئەو رۆژە بچىنە بەر مەرى.
 ئە ەمەد و ەلى و ەدوۋى مەرى كەوتن.
 دار بىر داريان ەيتاۋە، فەيزە بە گورۋىسەو ە لە تازاوا گەراۋەتەو ە. دارە تەرم ەلەسرا،
 ە تايان و ەسەرخست و چوار دەستان بردیانەو ە بۇ تازاۋە.
 نىو دىيى كانى توو نىرىنەى تىدا نەماو ە. ئنان كۆر كۆر لە بنە دىواران كۆزىلكەيان
 داو ە و پچەبچ، سرتە دە كەن.
 زارا ە ك ئان كردوۋ بە نىو ئناندا دە گەرى و لە ەبچ لايە ك ە جمانى نىبە و جىيى
 نايىتەو ە.
 كوئىخا كەرىم لە كۆلانەو ە و ەدەر كەوت. ئنان يە ك يە ك و دوو دوو بۇ ەو ەل بەرەو
 لای و ەرىكەوتن.
 زارا بەر لە ەمەو ە خۆى گە ياندى، بى سلا و و ماندوۋ نەبى، گوتى:
 - ئەرى ە تا بە گ چۆنە؟ لەو ە چى بىنى؟
 كوئىخا بى ئاۋر دانەو ە جوايى داو ە:
 - خودا بە روحم بى، خودا بەزەيى بە ئىمە دا بى.
 فاتمى خىزانى فەيزە درىژ و ە جوا ب ەت:
 كەس لە مە كرى تۆ ناگا زارا! و ەللا وات بە كوشتدا خۆى بە خۆى نەزانى!
 زارا چاۋى و يىكنا و زارى كردهو ە:
 - جا من بۇ؟ بۇ نايىبى بە سەر مندا دىلە بى بن!

– ئى ئى!! ئەو بە من دەلىپى زارا...؟! عەتابە گ ... خۆ ماست نىبە بە لىتوئەو ديار بى!
زارا ھاشاويلكى بردى و گوتى:

– ئەى خۆت؟! نەھاتم بە سەر تانا؟! ھەمزەبە گت لە بىر چۆتەو، بە بى... نەيدای بە
فەيزە دريژەى قورمساخ؟ خۆ ئەو ھەموو دەزانن.

زارا و فاتم چنگاولى يە ک بوون، دەستيان داوھتە سەر و قژى يە کتر، زارا پەلکەى
فاتمى لەدەست ھالاندوو و خاوە کيشى دە کا. فاتم بەدەستىو دەزىرپىتى. ژنان
کەوتوونەتە بە ين لىکيان کەنەو، زارايان پى ناوھستى و پەلکەى فاتم بەر نادا، ھاوار لە
کوئىخا دە کەن:

– مام کوئىخا! بگە يە.

کوئىخا لە بۆرە داھەزى، پەلکەى فاتمى لە چەنگى زارا دەرهينا و لىكى دوور خستەو
و بە بى فەزىحەتەو گوتى:

بۆ وا دە کەن ژنە تىوانە؟ نەھاتى باشە، قۆرتە کانى خراپە، ئەو قۆرتە کانىبە، ئاغا
ئەوانەتان لى ببىسى، سەرتان دە تاشى، شەرم نەماو! ئاخىر زەمانە!
فاتم بە گريانەو دەلى:

– زارا... عەتابە گى نارد بۆ رپى مەرى، ئەو بە کوشتى دا، بەو گويانەى خۆم بىستم،
گوتى لەبەرچاوى ھەمە، کەوى بدوئە، بە فەيزە شەم گوتووە بۆ ئاغا بگيرپتەو، بۆ
مندالى خەلک وا لىدە کا زارا دەلال؟ دەستم خۆش بى.

کوئىخا سەرى شەرمەزارى بەرداوە، سواری ماينە بۆرە بۆو و بەرەو مالى پوورە گولە
رئىگرتە بەر. دوور کەوتۆتەو، دەنگى شەپە نىنوئىتکەى زارا و فاتم ھەر دىتتە گوتى.
لە دەرکى مالى پوورە گولە، کوئىخا لە بۆرە داھەزى، لەغاوى کرد بە قۆلدا و سەبرى
لە دەرکەى دا.

پوورە گولە لە ھەوشەو جوايىداو:

– کىبە؟ وەرە ژوورى، دانە خراو.

– منم، پوورىگيان! کوئىخا کەرىم

– فەرمو، وەرە ژوورى، خۆ دانە خراو.

کوئىخا دەسکەوسارى بۆرەى بەست بە لاشىپانى دەرگاوە چووە ھەوشە، بە ترس و
دوو دلبيەو قسەى درکاند:

– پووریگیان! بیستووته همه له عه تای داوه؟

– به لئ بیستوومه، همه گیراوه؟

– نانا، عه تا زۆر کۆله واره! فریا نه کهوی دهمری، بمری، ههموو به سهر و ماله وه
تیندا ده چین، مال ویران ده بین، دهستم به داوینت پووریگیان، له تو زیاتر کهس شک
نابهین، ده زانم تو دایکی بو همه، دایکی ههمومانی، ئەمه گت به سه زمانه وه یه، له و
شهره ناحهقه بمانپاریزه، له بهر هاو ماله تی ئەمجارهش وه فریامان که وه، خودا وه فریات
بکهوی، ئینشائەللا قهت بهردی ساردوگه رم وه پیت نایه، خودا تو له ئیمه نهستینی.

پووره گوله دهم به بزه و له سه ره خۆ، گوتی:

– من قینم له کهس نییه، همه و عه تا به شهر هاتون، قینم له زولمه، عه تا زولمی
کردوو و به سزای خۆی گه ییوه، دۆست و دوژمن جیاوازی بو من نییه، ههر کهس بیته
لام، به یه ک چاوتە ماشای ده کهم، به سه رچاو راوهستی با ده زمانه کانم بینم، له کوییه؟
– له تازاوایه، بردیانه وه بو قه لا.

– باشه، ئەوه دیم.

کوینخا سه ری سوورماوه! قهت پووره گوله ی ئاوا روو خۆش و له سه ره خۆ نه دیوه!
به خۆی ده لئ:

– ئە گه ر عه تا له همه ی دابایه، ئیستا ئاوری ده کرده وه و دۆ و دۆشاوی تیکه ل
ده کرد، به لام چون همه فایه قه، سوو کنایی هاتوو، ماشالا خودایه چ تاقه تیکت به و
ژنه داوه؟! خۆز گه به خۆی.

پووره گوله به پریسکه ده زمانه وه له بهر ده رگا سواری بۆره بووه و کوینخا جله وی
گرتوو، سوار و پیاده گه یینه کۆلانی مالی فه یزه درێژ.

زارا و فاتم ههر ده نگیان دی، نیونیتکه له یه ک هه لده دن، زارا له دووره وه
پووره گوله ی دی، خۆی باریک کرده وه و چوو ژووری، ئاش ئاوی کهوت!
حه وشه و ئەنده روونی قه لا وه ک شاره میلووووره هه رجه می دی، دهسته یه ک دی و
یه ک ده روا.

عه تا، بئ هۆش له دیوه خان کهوتوو، کوینخا و پیاو ماقولان مات و بئ دهنگ به
دیارییه وه دانیشتون.

عهده له خانم له پشت سهري عتاوه دهستی هه لپيكاوه و له سه ره خو فرميسك هه لده وه ريني.

هه مزه به گ به نيو ديو و به رده مي پياواندا ديت و ده چي، ده كوژي و ده بري و جنيو ده دا، چاك و خراب كهس هيچ نالي.

حه وشه پره له كوره جه خيله و مير مندال، به دزييه وه سهريان وه سهري عه به شيت ناوه و نه ويش جه فه نكيان بو لیده دا. له پر ده رازه كراوه، هه موو سه رنجيان دايه، پوره گوله و كوچا سوار و پياده هاتنه ژووري. مه يتهر به پيريانه وه چوو، بوړه له كوچا گرت و كيشايه ته ويله. پوره گوله له پيشه وه و كوچا به دوويدا، له پليكان وه سه ركه وتن.

دهرگا قه له شاهه و سهري پوره گوله وه ده ركه وت، و يكره هه ستان، به روويكي خوشه وه سلاوي كرد. بچ ويستان، چوه لاي عتاوه و چاويكي پيدا خشاندا، چوكي دادا و قولي هه لمالي، داواي ناوي شيله و گه رمي كرد.

عهده له خانم نه حمه د فراهي بانگ كرد.

نه حمه د ناوي هينا.

پوره گوله خوین و خولي دهم و چاوي عتاي شته وه، سهري له سئ لاهه شكاوه، ده ور و بهري بريني به مقه ست هه لپاچي، به هه نگوين و زاخ برژاندييه وه، زه رده چيوه ي به سه ربرينه وه كرد و به ستی.

كهوا كراسي له بهر عتا دامالي، چاو له شاني ده كا، شكاوه. پشتي له چهند لاهه بووه به كهو كه مانه، تيغه رهي پشتي، به قه ده ر قه في گوچان خویني تيزاوه، په نجه ي تيچه قاند و هيزي دايه، گوتي:

- بريني سهري هيچ نيه، شاني زوو ده گيريته وه، پشتي خرابه! سي مؤره ي قه له شيوه، ده زووله ي نه پسايي، چاكه؛ نه گه ر پسايي، كاري من نيه، له وانه يه كاري كهس نه بي، فه له ج ده بي، زوو بييه نه شار، با حه كيمي شار چاوي ليكا.

هه مزه به گ ده ستی له بهر پشتوين ناوه و ديت و ده چي، رووي له پوره گوله كرد، ده ستی ده ره يينا، به توندي رايوه شاندا و گوراندي:

كوري من فه له ج ده بي؟! ده به خودا سه ر و شانشي چاك نايته وه! به كي ده ليني؟! نه وه جني گولله يه گولله! چوته نيو ميشكي، ده زانم، بو نه وه وا ده كه ي له كولي

حه مه بيمه وه، به خودا له كۆلى نابمه وه، هه ر بۆ ئه وهش هاتوو، ده زانم تۆ ئه وه تيوه ت په روه رده كردوه، هه ر تۆش هانت داوه، ئه وه چه تهى كه ون بوو، به ده ستى تۆ بوو، تۆ ده رمانت كرد، ئه وه چه كهش چه كى ئه وه چه ته به بوو، ئيستا كورى منى پى پىكراره، راوه ستى با رۆژ بيته وه، به خوداى هه مووتان پى ده ور ده كه مه وه، راوه ستين، با رۆژ بيته وه.

پووره گوله له قيندا شين و رهش هه لگه راوه، نيو چاوانى ويكهيناوه و هه موو به ندى له شى ده له رزى، هه ستا سه ر پى و له و تووره تر گوراندى:

– ئه وه ده لى چى هه مزه به گ؟! پيتوايه منيش ره عيه ته كانى ديكه تم به سه رمدا ده گوريتى؟ من ئه وان نيم، من گوله م، گوله ي مام كه ريم، له رى خودا هاتووم، كورى تۆ و گاورى بۆ من فه رقى نيه، من قين و كينه م له و برينداره نيه. ده لى حه مه ده ست په روه رده ي تويه؟ به لى. ده لى تۆ هانتداوه؟ به لى. من گوتوومه مه ييله زولمت لى بكن، زولم مه كه ن با واتان به سه ر نه يه. كورى تۆ زورى بۆ نامووسى خه لك هيناوه، بووه به نيرى ورده مال! سه ر به مالى هه موو كه سدا ده كا، هه ر مالى پياوى له مال نه پى، له ژنه كانيان ده مرقينى و سواريان ده پى. ئاكارى ئاوا، هه ر ده پى چاوه روانى وات لى بى.

پووره گوله وه ك لوك گه رم بووه، چاوى به ستووه و زارى كردۆته وه، كه ف ده چين، ئه وه ي نه ده بوو بيلى، گوتى. رووى له كوئىخا كه ريم كردوه:

– هه موو خه تاي تويه كوئىخاى ناكوئىخا! ئه وانه بۆ ئه وه نابن، ئه وه ي سه ريان ده شكينى و ئه وه ي ده رمانيان ده كا، هه ربه چاوى ته ماشا ده كه ن! هه سته بمبه وه، هه سته.

كوئىخا هه ستاوه له به رى ده گه رى:

– پووريجيان! قه يدى ناكا، ئاغا دلبرينداره، قينى هه ستاوه، تۆ له به ر ئيمه هاتوو، له به ر دلى عه دله خانم.

عه دله خانم ده سته ملانى بووه، ماچى ده كا، به گريانوه لى ده پاريتته وه:

– جواى هه مزه به گ مه ده وه، تۆ من بناسه پووريجيان، له به ر من، له به ر حه مه! به خوداى به قه ت عه تام خۆش ده وى، حه مه و عه تا بۆ من فه رقيان نيه.

مام حه سن و مه لا كه ريم، هه مزه به گيان بردۆته ده رى و به سه ريده دين، هه مزه به گ خاو بۆته وه و هاتۆته ژوورى و بيده نگ دانيشتووه.

پووره گوله به دیار عه تاوه دانیشتووه و دهست به کار بۆته وه.
عه تا زووزوو وه هۆش دیتته وه و له سه رخۆ ده چیتته وه. ئه وه نده ی دیتته وه هۆش، به ناله
و هاوار عالم وهره ز ده کا.

پووره گوله پریسکه ده رمانی کۆ کرده وه، داوای خامی نه شۆراو هیلکه و میو ده کا.
ئه وه ی داوای کرد، بۆیان هینا. خامی به زه ردینه شه لته کینشا و له شان و پشتی نا. میوی
قال کرد و خامی له نیودا موشه مادا و له سه ر شه لته وه له شکه سته ی به ست.
رووی کرده عه دله خانم و له سه رخۆ گوتی:

– ئه گه ده زووله ی نه پسای، شکسته کانی زوو یه ک ده گرنه وه، بۆ ئه رخه یانی بیبه نه
شار، باحه کیم چاوی لی کا، نه یخه نه پشتگویی، به یانی بیبه ن. ئه وانه ی راگه یاند و بی
مالا وایی وده ره که وت.

رۆژ له هه موو لایه ک ئاوا بووه. دوا به دوا ی پووره گوله، هه موو هه ستان.
هه مزه به گ، کویخا شه ریف و ره سوولی نۆ که ر و کویخا که ریمی گلداوه، گوتی:
– به یانی هه رسیکتان به خه لکی ئه و سێ دپیه وه وده ره که ون و کینو مالی له وه هه تیوه
بکه ن؛ دیتانه وه، لینی مه دن: خۆم ده چمه پاسگا شکایه تی لیده که م. له بیرتان نه چی،
سه ری له دی کۆن بدن. ده لین له گه ل عه به شیت نیوانی خۆشه.
ره سوول به په له گوتی:

– قوربان! ئه مرۆ عه به له گه ل خۆمان بوو، ئیستاش له حه وشه یه.
– که وای له و گه رین، ده برۆن، به یانی زوو وده ره که ون.
کویخا گه ل وده ره که وتن. کویخا شه ریف به ره و کانیه کویره رۆیشه ته وه،
کویخا که ریم، پووره گوله ی سوار کرد و بر دییه وه بۆ کانی توو.
خه لک بلا وه یان کردوو. هه مزه به گ و فه یزه دریز به دیار عه تاوه دانیشتوون.
فه یزه سه ری بردۆته بن گویی هه مزه به گ و قسه ی بۆ ده گیریتته وه.
ئه و شه وه، ئه وه نده ی عه تا وه هۆش ده هاته وه، به هاوار و ناله، قه لای وه سه ر خۆی
ده گیرا و که س وه نه وز له چاوی نه چوو بوو.

ئه حمه د فه راش و حه سه ن مه یته ره له پاش شیو خوار دنه وه چوون له دووی
خوشکه کانی عه تا. ئه حمه د چووه بژوی و حه سه ن چۆته کانی که رویشکه. رپی ئه حمه د
نزیک بوو، ئه و هه ره شه وی هاته وه. رپی حه سه ن دووره، نه گه راوه ته وه.

به یانی بهر له تاو که وتن، ره سوولی نو کهر به خه لکی تازاواوه له دئ وه دهر که وتن.
خه لکی سئ دئ، مال و پیاو وه شاخی که وتوون و کیو مال له همه ده گه رین.
تاووبان و بلا و بۆته وه. حه سن مه یتهر هاتۆته وه. ئه حمهد و حه سن و فه یزه در یژ له
حه وشه خه ریکی هه لبه ستنی که ژاوه ن، هه مزه به گ به سه ریانه وه وه ستاوه. ته قه له
ده روازه هه ستا. مام عه لی ده روازه ی کرده وه. سئ سوار و پیاده یه ک هاتنه حه وشه.
ره شیدخان و ناسکی خانم و سه عیدی نو کهر، پیاوی ده سته جله وی ماینه که ی ناسکی
خانمی گرتووه. سواره له چاره وی دابه زین.

ئه حمهد و حه سن به پرتاو چوون و هه ر یه ک چاره وی یه کیان گرت و کیشایانه
ته ویله، جله ودار به ماینه وه له حه وشه وه ستاوه.

هه مزه به گ دوو سئ هه نگاو به پیریانه وه چووه پیشی.

ناسکی به بانگ و سه لا ده گری و خوی ده رنی.

هه مزه به گ وه پیشیان کهوت و چوونه سه ری.

ره شیدخان له په نجه ره وه بانگی جله ودار ده کا:

– که ریم! تو برۆوه.

که ریم یئ ئه وه ی ئاو له زاری وه ردا، سواری ماین بوو به ره و بژوی گه پاره.

ئه حمهد و حه سن و فه یزه که ژاوه یان له ئه سپه ره ش هه لبه ستووه و چاوه ری
فه رمانی ئاغان.

هه مزه به گ له په نجه ره وه بانگی کردن:

– وه رن عه تا به رنه خواری با وه دره نگ نه کهوین.

هه ر سئ چوونه ژووری، چوار ده ستان عه تایان به داره تهر م هینایه خواری و له
که ژاوه یان خست. هه مزه به گ و ره شیدخان و سه عیدی نو کهر سوار بوون. ئه حمهد
جله وی ئه سپه ره شی گرتووه و که ژاوه ی عه تا راده کیشی. فه یزه و حه سن تا سه ر چۆم
که ژاوه یان ره وانه کرد.

عه دله خانم و ناسکی و نازدار هاتوونه ته بهر ده روازه و چاویان بریوه ته که ژاوه ی
عه تا.

سئ سوار و پیاده یه ک به ره و دئ دین. له وه به ری چۆم به که ژاوه گه یشتن، هه موویان
دابه زین، ته نانهت هه مزه به گیش! عه دله خانم به گریانه وه وتی:

– قادرخان و تهنکه یه. نازدار! تو برۆ به لای نه هار ساز کردنه وه، مریشکی بگره و سه ری بره.

نازدار رۆیی. عهدله خانم چاوه پئی وه ستاوه. سواره سوار بوونه وه، سوار و پیاده یه ک به ره و دئی دین. که ژاوه به ره و شار و هر پئی که و ته وه، دوو سواره که ی دی که و تنه ته کی. سوار و پیاده، تهنکه و جلّه داره که ی بوون.

نیوه رۆیه. که ژاوه گه یوه ته شار، له به رده رکی مالی عه لی خانی بن ئامۆزای هه مزه به گ راوه ستاوه. عه تایان چوار دهستان برده ژووری.

ئه حمهد و سه عید و سه یزی نو که ری قادرخان هه ر یه ک سواری ئه سپی بوون و یه کی ئه سپیکیان به دووی خویاندا یه ده ک راکیشا و بردیانه کاروانسه را.

قاو له شار بلاوه، زار به زار ده گه پئی: شوانی له ئاغای داوه!! ده لئین کوره ئاغای هیلاکه! شوانه خۆی به دهسته وه نه داوه، شوانی کانی تووه، له کوری هه مزه به گی داوه! ده لئین شوانه چه کی پئی! ئاغای ئه و ناوه وه دووی که و توون، له قسان که س ناو پئی خۆ له قهره ی دا! شوانه وه شاخی که و تووه، ده لئین سوئندی خوار دووه ئاغوات له به ساتدا نه هیلن!!

له مالی عه لی خان شاندار شانی ده شکن! دهسته دهسته ئاغوات له هاموشۆدان. دوو دوو و سئ سئ له دپهاته وه، به ده وه له مه مند و ده سکورته وه هاتوون و دین. مال پره له میوان. ئه حمهد فه راش له په ستا چا تیده کا و ده یگئیری. هه مزه به گ باسه که ده گئیریتته وه:

– خه لکی سئ دیم وه دوو خستوو، له ژیر ئه رز بچ، ده یخه نه سه ر ئه رز، بیگرن، ده یدم به دهسته وه، تا ده مرئ له به ندا بچ، به سه ری ئه و مه جلیسه، بۆ عاله می ته نبی ده کم، عاله می پیوه ته نبی ده کم، کاری ده کم، هه تا هه تایه هیچ ره عیه تی ده ست له ئاغوات هه لنه هینیتته وه.

ئاغایه کی چوارشانه ی جوانچاک هه لیدایه:

کاک هه مزه! له قسان ئه و کیشه و هه ل لایه له سه ر کچیکه! وه ک ده لئین دلی به و هه تیوه وه یه، راسته؟
– به لئین، وا ده لئین.

– دەيجا له خۆرا پياوت وه دوو خستوو، وای گورگه ده بیته چه ته، به من بی، له ئیستاوه پیاو ده نیرم به خه لک راگه یینی، وازی لی بینن، ده یخه مه زاری خه لک، ئاغا جه به ی کردوو، ولات ئه هۆن ده که مه وه، ئه هۆن بیته وه، خۆی دیتته وه، شه وانه دیتته وه، دوو نۆکه ر خۆی لی پراخه ن و بیگرن، ئه و دم چت پی خۆشه بیکه، به من ئاوا ده که یین، ئاغا کان! راتان له سه ر چیه؟ ئه و پینشیاره تان پی چۆنه؟

ره شید خانی زاوای هه مزه به گ گوتی:

– ئه و فه رمایشی کاک بوداخ جوانه، مامه هه مزه ش خۆی باشتر ده زانی، ئه گه ر ئه وه ی پی باش بی، من سه عید ده نیرم، هه ر ئه وه ی به سه.

قادر خانی زاوای و ئاغا کانی دیکه ش سه لماندیان.

هه مزه به گ مات بووه، بیری لیده کاته وه، پاشان گوتی:

– ده ی باشه، ئیوه راتان له سه ره، منیش پیم چاکه، که وابی، شکایه تی ناوی، ده یه وه ی؟

بوداخ جوابیداوه:

– نه خیر، شکایه تی بۆ چه؟ پاسگا و ئه منیه به خۆمانه، چۆنمان پی خۆش بی، وا ده که یین، به لام گه واهی دوکتور پیویسته، بۆ پاشه رۆژ چاکه، دوکتوریش له خۆمانه، دوکتور ئه مینی زاوای خۆمه و سه ره پرشتی نه خۆشخانه ی شاره، به که یفی خۆمان بۆمان ده نووس، ئیستا ده چم له دووی.

هه مزه به گ ئه حمه د فه راشی بانگ کرد.

ئه حمه د له حوزوو ره.

هه مزه به گ گوتی:

– برۆ سواری ئه سپه ره ش بیه و برۆوه و هه والی عه تا بده به دایک و خوشکه کانی، بلتی چاکه، به هه ر سێ دیکه راگه یینه، بلتی ئاغا ده یفه رموو و واز له حه مه بینن، ئه و ئاغا یانه تکایان بۆ کردوو و ئاغاش جه به ی ده کا، به کوپخاکان و ره سوولیش بلتی، حالی بووی؟

ئه حمه د واقی و پماوه و ده می به تاق وه ستاوه!

ئاغا دووپاتی کرده وه:

– حالی بووی مردوو؟!

– به لئی به لئی.

– ده برۆ، به یانی زوو بگه برییه وه.

– به لئی قوربان.

دوانیوه برۆیه کی درهنگه. بوداخ دوکتۆر ئەمینی هیناوه، پاش موغایه نه، دوکتۆر رووی له هه مزه به گ کرد، گوتی:

– به چی لئی دراوه؟

– نازانم، له قسان به ده مانچه.

دوکتۆر به بزوهه چاویکی لی کرد و گوتی:

– ده مانچه له گۆریدا نییه! به دار لییدراوه، له ده مانچه خراپتره.

– نازانم، خو من له وی نه بووم، وا ده لین.

– درۆیه، برینه کانی کئی ده رمانی کردوو؟

– پیریژنی، خراپی ده رمان کردوو؟

– نا، زۆر باشه، سالیانی ساڵه خه لک به وه ده رمانانه وه ده ژین، زۆر جار له هی ئیمه

باشتره، قه دریان بزائن.

عه تا وه هۆش هاته وه و چاوی هه لینا.

دوکتۆر لینی پرسی:

– چۆنی؟ وه بیرت دیته وه به چی لینی داوی؟

عه تا کاس و وره، دوکتۆر و بن میچ له بهر چاوی ده خولینه وه! چاوی و ئیکناوه، بیر

ده کاته وه، چاوی هه لیناوه و گوتی:

– نازانم، هیند له نه کاو بوو به خووم نه زانی، ئەوه ندهم وه بیر دی که وتم و هیچی دی.

– ده لین به ده مانچه لینی داوی، راسته؟

– ده مانچه؟! نا، تو کئی؟ من له کویم؟ ئیره کوئی؟

– من دوکتۆرم، ئیره شاره و مالی عه لی خانه، کویت زۆر به ژانه؟

– هه موو له شم، هه موو له شم کفته ی کو تراوه دوکتۆر گیان، ده مینم؟!

عه تا دلی پر بووه، به زه یی به خویدا دی.

دوکتۆر به په نجه دلۆپه فرمیسه کانی بهر چاوی عه تای سرپییه وه، به پیکه نینه وه

گوتی:

– خۆ هیچت نییه! بۆ نامینی؟
 – ئاگاگت له دهردم نییه! تۆ نازانی، بۆیه ده لاین: به سهد حه کیم به قهت دهرده داری
 نازانن، تۆ نازانی دوکتۆر گیان، تۆ نازانی!
 – ده زانم، ده بێ خۆراگر بی، ئیستا دهرزیت لێ دهدم ژانی لهشت دهشکی، به یانی له
 نهخۆشخانه ده تخهم و چاک ده بیهوه. ده توانی پیت کۆ وه کهی؟ دادهی بزائم.
 عه تا له خۆ دهنهوی پێ کۆ وه کا، پێ بووه به کیو و نابزوی! به ده نگیکی بهرز
 هاواری کرد:

– پیم نه ماوه! له پشتوینه به ره و خووارم له سمه! ده لینی به منه وه نییه! فه له جم! من فه له ج
 بووم! دوکتۆر؟! ها؟ ها؟

دوکتۆر لینهی له سه ر پێی فریدا، به په شو کاوی گوتی:

– قامکه که له ی پیت ببزویته، هیندی غیره ت ت بی مالته خۆ تۆ پیاوی!

عه تا به هه موو تواناوه هیز له پیتی دها، به ئاستهم قامکی ده بزوی.

دوکتۆر به مزگینیه وه گوتی:

– به لاین دهدم پیده گریه وه، ماوهی دهوی، ده بێ سه برت بی.

هه مزه به گ وه جواب هات:

– چه نده دوکتۆر گیان؟ چه نده؟

– نازانم، تا نه یه ته نه خۆشخانه نازانم، ئیستا دوو درزه ی لیده دهم، یه کیان هی خه وه،

ئه ویدی ژانی دهشکینن، به یانی زوو بیهینه، خۆم راسپیری ده کهم زوو نۆره ی ده نی.

دوکتۆر دهرزی لیدا و رۆیشت. پاش ماوه یه ک عه تا خه وی لیکه وت.

به یانییه، حه وشه ی نه خۆشخانه پره، فه یتوونی وه ستاوه وده دوازه ئاغا ده وریان

گرتووه.

هه مزه به گ و بوداخ خان له دیوی دوکتۆر هاتنه دهری. بوداخ له بهر دهر که وه دهستی

له فه یتوونچی هه لته کاند.

فه یتوون به ره وه دهر کی نه خوشخانه وه ریکه وت و ئاگا کان به دوویدا.

فه یتوون قوونی نا به دهر که وه و چوار دهستان عه تایان برده ژووری.

نزیکه و ئیوه رۆ دوکتۆر له دیوی عه مه ل هاته دهری و چووه دیوه که ی خۆی.

هه مزه به گ و بوداخ خان چوونه ژووری.

هه مزه به گ بئ ئوقره گوتی:

– دو کتۆر گیان! چ بوو؟

دو کتۆر هیندی درهنگ جوابی داوه:

سئ مۆرهی ستوونی فهقهراتی قهلهشیون، نوخاعی زهده بووه. بهخته وه رانه پی ده گریته وه، به لام ده بی به سه بر بی، رهنگه شه ش مانگ تا سالی وهخت به ری. مانگی مانگ و نیوی ده بی له ژیر چاوه دیری خۆمدا بی. ئیوه ده توانن برۆن.

هه مزه به گ به چاو ئاماژهی کرده بوداخ.

بوداخ تیرادیوانه به دو کتۆری گوت:

– گه واهی بۆ نانوسی؟

دو کتۆر دهستی دایه قهلهم و سئ مانگ پشوودانی بۆ نووسی.

بوداخ به پیکه نینه وه گوتی:

– هه ره ئه وه؟! بنوسه به ده مانچه لیی دراوه! کاک هه مزه دلی به وی خۆشه.

– ده مانچه؟! ده مانچه له گۆریدا نه بووه، به گۆچان لیی دراوه، ده مانچه ی چی؟

– ده زانم، کاک هه مزه وای پی خۆشه.

– با ئه ویش وای پی خۆش بی، ئه وه تاوانه، خه یانه ته، خه یانه ته به عیلمی پزیشکی،

ویژدانی پزیشکیم ئه و ئیزنه به من نادا، با ژن براشم بی.

نامه که ی چوار قهت کرد و دایه دهستی.

هه مزه به گ و بوداخ خان، به تۆراوی، بی مالایوی له دیوی دو کتۆر ئه مینی

وه ده ره که وتن.

تاریکه شه‌وه. هه‌ور په‌ستا په‌ستا ده‌گرمینین. وه‌ختا وه‌ختیکه ده‌بارین، خوناوکه بارانه. ئاو له زه‌وی هه‌لنیشتووه، هه‌قه په‌له‌ی پاییزه.

دلۆپه له چهند لاوه دایداوه، ئاو و قورم وه‌ک دۆشاوی خه‌ست، به‌ لیشاو ده‌خوشیتته ئیو سویتنه و سویننه‌کله و جامه‌ مسه‌وه.

عه‌به به‌ بیانووی دلۆپه رشتنه‌وه، تاو نه‌تاوی ده‌چیتته ده‌ری چاو به‌ ولاتدا ده‌گیرین، دیتته‌وه ژووری، ده‌لین:

– ولات بئ هه‌ست و خوسته، ئیژی زینه رۆح نه‌مایه! ئه‌رخه‌یان پالی لئ به‌ره‌وه، ئاغا و کویتخا خۆمانین، تو خوا چتی بیژه، بۆچ هیچی نایژی؟ ئه‌مه‌ سئ شه‌و و رۆژه‌های لیره، دوو قسه و نه‌کردیه له ته‌کما، بۆچ وا ئه‌که‌ی؟ به‌و جووره‌ خه‌فته بخۆی، خه‌فته داتته‌قنن، ئه‌ترسی؟ فره‌ ئه‌ترسی؟ خۆ له‌ هه‌زرت غه‌وست نه‌دایه! له‌ به‌تالپایکت دایه.

ئه‌وان به‌م رۆژگاره له‌ مه‌ردم ئه‌دن. ده‌ی قه‌یچه‌ ئه‌کا. با رایه‌ کیش لئ بدرین، خۆ دنیا ئاخ‌ر ناوی. ئاخ‌ر ئه‌وی؟ نه‌ به‌ خوا. ئه‌ترسی بوو‌گرن؟ مه‌ترسه، چۆن تیلیم، بۆچ عه‌به‌ مریدییه؟ به‌ خوا مه‌گه‌ر وه‌بان لاشه‌ما بیننه ژووره‌وه، لاوه، تو خوا چکنی گالته‌ بکه‌ با چکنی بکه‌نین.

حه‌مه‌ په‌شیو‌حال و لیو‌به‌بار، ده‌ستی له‌ ئه‌ژنۆ هه‌لپیکاو، سه‌ری هه‌لینا و به‌ وه‌ره‌زییه‌وه جوابی عه‌به‌ی داوه:

– له‌وه زیاتر ده‌وام ناهینم، مانگ بئ ده‌رۆم، مانگ نه‌هاتووه عه‌به‌گیان؟
عه‌به‌ چاوه‌ بچووکه‌کانی لئ زیت کرده‌وه‌وه به‌ تووره‌بییه‌وه‌ گوتی:

– ئەرۈي؟! ئەچى بۇ كوئىنە؟ ئەو گرن بەوبەخت! تۇگۈيچكە نايىتە مېمكە گۈلەيش؟
دوئىكە ئىيوت بە فىل وتگىيە ھەممە جەبە ئەكەم، ئەيوت بە ھەممە بېئە دە پانزە رۇژى
نەپەتە دەشتە، كەوئىش واى ئەوت، مئىش ئەقلم وا بۇئى ئەچى، خۇ تۇ لە گىشمان ژىرتر
نى، ژىرترى برا؟ بە خوا ناھىلەم بىرۈي.

– نا عەبە گىيان، لە ئىو ئاقلتر نېم، ناچارم، دەبى بىرۇم، دېمەو، ئە گەر كرا ئەمەشەو،
نە كرا، سبەى شەو دە گەرپىمەو، ھاتمەو ھەموو شتىك پىن دەلېم، دەبى يارمە تىم بەدى.
– دەى وەبان چاۋ، چەم لە دەس بىن، درېخ ناكەم، ھەسم جفتى جوانە گا و كەرى، بە
خوا بۇتى بەخت ئەكەم، خوا بكا تۇ لەم مەخمەسە قوتارىت بىن، من ھىچم گەرەك ناۋى،
ئىستا ئەچىتە كوئىنە؟

– راوەستىن، با بېمەو، پىت دەلېم.

– دەى خاسە، ھۇشت بە خۇتەو ە بوئى.

شەو درەنگە، باران بەر بەس بوو، ھەورگەوال گەوال ئاسمانى
رازاندۇتەو، كەشەورە. مانگ كز و لاۋاز لە كەل و دەدرەكەوتو، بېستى مانگە.
ھەممە خەيالاۋى بەرەو تىرۈپكى ھەزار ئەشكەوت، كىبۇر، كىبۇر، كىبۇپارەى گرتۇتە
بەر. خەيال بوو بە پەلەو، بالىكى لە باكور و ئەوئى دى لە باشورە، بالى گرتۇتەو و
لە ئەرز بەرز بۇتەو و ھەرىمى ئاسمانى بىرى دەپىئى. سەر لە ھەموو كەلېنى ژىنى
داھاتوۋى خۇى و كەوئى دەدا، لە ھەر كەلېنى پەرى شابالى دەوەرېتىن، لە ئاكامدا بىن
دەسكەوت، لە دەشتى قاقرى بىن دەسەلاتىدا لە فرېن دەكەوئى و رېسەكەى دەبېتەو بە
خورى.

بىر و خەيالى كال و نەكولىو، بېپسانەو بە مېشكىدا دېن و دەپۇن و چەواشەيان
خستۇتە رووبارى دەروونى.

ھەلوئىستە كان زۇرن، نازانى كاميان ھەلېژىرى و لە سەرى سوور و بە سەر بېرىدا زال
و سوار بىن. بەلېنى بە كەوئى داو ھەلېگىرى؛ ھەلېگىرى، بېباتە كوئى؟ داھاتوۋى كەوئى
چۇن دەبى؟ بلىنى نەبېتە ھۇى رۇژەرەشى؟ خۇى لە ھەموو لايەك دەحاوتتەو، بە نانە
رەق، تەنانەت بە بنەگيا ژىوار دەكا، لە سەر بەرد ھەلدەكا، ئەرز رادەخا و ئاسمان دەدا
بە خۇيدا، بەلام كەوئى چى؟ ئەو لە نىو ناز و نېمەتا پەروەردە بوو، بىرۈا ناكەم بەو
چەشەنە بتوانى ژىوار بكا، دەى گرېمان كردى، تۇ چۇن دلت دى و چاوت بەرايى دەدا

خۆشەويستە كانت له ناز و نيعمەت دوورخەيهوه و تووشى رۆژەپەشى كەى؟ ئەوه خۆشەويستى پى نالين، خۆشەويستى وانىيه، دەبى بەختەوهەرى ئەوت بوى، بختەوهەرىكە. بە من دەكەى؟ وازى لى بينە با مىرد بە عەتا بكا، هەر ماوهيه ك ناپەحت دەبى، خۆ نامرى، گريمان مردى! دەى با بمرى، تۆ ئەو رۆژەى لەدايك بووى، مردى! تۆ چىت؟ كىي! ئەوه نىيه له حەوت ئاسمان ئەستىرهيه ك شك نابەى؟ ئەوه نىيه لەو هەموو ئەرزە جى قەبرىكت نىيه، بمرى له كووت دەنيژن؟ كىت هەيه بۆت بگرى؟ وازى لى بينە، هەر ماوهيه كە، وردە وردە ساي دەخەوى و له بىرت دەچىتەوه. بە قسەم بكا، بگەرپۆه و عەبەى لى راسپىره.

راوهستاوه. بالندەى خەيال بالى لى رواوه.

كەوى ئەو دەمەى كەلىك هەلبران، هاتەوه بەرچاوى، وتە و گريانى لە گويدا زرينگاىهوه.

– بۆ كووى دەچى؟ منىش دىم، منىش لە گەل خۆت بەره، له بىرت نەچى، سويندخۆرى يە كىن! منىش بەره، منىش دىم.

حەمە له سەر پانىيه وەرسوو راوه و رىي پيشووى گرتەوه بەر، بە پىكەننەوه بە خۆى دەلى:

– بەختەوهەرى كەوى ئەوهيه لە گەل من بى، بە جىي بىلم، عەتا بە زۆر رايدە كىشى، ئەو كەوى ببا، من دەمرم، من دەيبەم، با عەتا بمرى، ئەرى دەبى ئەو بمرى، بەو لىدانە نەمرد، دەبى بەوه بمرى، بمرە، بمرە، كەوى هى منە.

بە كرژى هەنگاوى توند كردهوه، خەيالاولى و چەواشە كىوبرى گرتەوه بەر. هەست بە بوون و مان ناكا، زەمان و مەكان، شەوورۆژ، تەنانت خۆشى لە بىر نىيه.

بى ئەوهى هەستىيى بكا، لە هەزار ئەشكەوت وەسەر كەوتوو و چوو تە خوارى، لە چۆم پەريو تەوه، كىوى چل پەرى بە جى هىشتوو و چوو تە نىو قورپووى دۆلى دزان، لە شىو پەريو تەوه، سىنگى ناو بە لىژ و گرانە بەردى بەر حەوت كانپانەوه. لە نەكاو خرمەى سمن، وەك خرمەى سوارى، بە چەشنى بوومە لەرزە حەمەى راتلە كاندا! عەبەساو، لە جىي خۆى وشكبوو! تەزوو و مچور كىكى بە سام هەموو لەشى گرتە بەر، تەزوو لە سەريو هەت و لەپىيهوه دەرچوو. وىستى هەلى، خرمە هيند نزيكە دەرەتانى ئەوهى نەدايه.

سهرنج دهداته نيو گرانه بهرد، تا پويه ك به چاو ده كا، به ره و لاي دى! مانگ چوته نيو په له هه ورى، هيچى بؤ دهرنا كه وى، بوومه ليله.

ماوه به كه وه ستاوه و بيرى بؤ ناكريته وه، ورده ورده به سهر ترسى دهر وونيدا زالبوه.

– نابى ورده له دهست دهم، ده بى پياوى ناغا بى! با هه راي كه مى و ماولى لى بىرم، نا، نه وه كه چه كى پى بى.

گا به ردنيكى به ديكرد و له چاوتروو كانىكا خوى هاويشته په ناي، به توندى دهنگى دا: – كنى؟ كوره كنى؟ نه و سهره ريهت بؤ لى گرتووم؟
به دهنگى حه موه، تا پؤ توندتر به ره و لاي دى، نزيكتر و گه وره تر ده بيه وه، دهر پرمينى و لووشكه ي دى! لووشكه ي له گويدرئژ ده چى! به ترس و دوو دلبيه وه سهرنجى دايه.

ههور به رى مانگى بهر داوه و ولات روونتره. ههر دوو گوپى قوت له سهر نيو چاوانى تيژ راگرتووه و سهر سهر كلكى راده وه شيئى، نيره ولاخيكي رووت و بى كو پانه!

حه مه له په نا گاه برد لى راسته وه بوو و به كه يفى خوى به ك گوچانى له تيغهره ي پشتى راكيشا و زگى نايه ئه رزى، ديسانه وه لى راساوه، به لام رحم و به زه يى دهستى پى شلكرده وه. به خوى پنده كه نى:

– گور ئه وه يه بستو پينم، خو منت نيوه گيان كرد! رهنگه له گاران به جى مابى، وه ره وه ره با سوارت بم و بته مه كانيه كو يره، ده نا مامه گور كه سهرت ده تاشى.

له قان له قان به سوارى گه بيوه ته ده ورى دى. سه گى كانيه كو يره هه ستيان به غه واره كردووه، ئاوايى پر بووه له دهنگى سه گوه، به ك به ك و دوو دوو رووه رى دىن. حه مه گويدرئژى له سهر رى به جى هيشت و خوى له سه گهل دزييه وه، دزانه رووه مالى مه حموود شوان وه ريكه وت.

چووه ته حه وشه، له پشتى دهر گاي ژووره كه وه ستاوه، سه برى له چه پهر دها و ههست راده گرى.

مه حموود شوان وه كه كه رويشكى بازره له جى دهر په رى، چووه پشت دهر گا و به ئه سپايى دهنگى دا:

– كټيه؟

– خاله! منم، همه شوان.

– ټه ك به خيړي، ټو همه شوان نيت! تازه ټو همه شوان نيت، ټو همه زيړي! ټو

شيړي، شيړي ټه ناوه قهي، شيړي مني.

شه وژنه نې له پشتي چه پر لابرډ، همه هاته ژووري. مه حمود شوان له ناميزي گرت

و گوتي:

– سي چوار شه وه چاوهر ټيم، بو درهنگ هاتي بابه كهي بابم؟ راوه ستې با ژن و مندال

هه ستينم:

– نزه! نزه! نزاكته! هه سته ژنه تيوه، ميواني خو شه ويست هات. كابان! كابان! هه سته

كچه تيوه، ټه وولاته كو كه وه، ده ي زوو بن.

ژن و مندال له جي دهر په رين، خو كوده كه نه وه، گري لامپا هه لدر او له سهر كورسي

دايانا.

مه حمود شوان له بهر شوقي چرا له همه دهر واني. كه وش و گوره وي، پووزه وان

و پاتول، له ټه ژنو به ره و خوار له ټاو و قوردا خو وساوه، بانگي كابان ده كا.

– روله! ټه و ده سته كه وا و پاتوله ي من بينه با شيړه كه م ټه و جلكه ته رانه بگوري، ها

زوو به.

كابان ده سته كه وا و پاتولي هيناوه، همه چوته ته ويله و بهرگي گوريوه و جلله

ته ره كاني، كابان پيچاويه ته وه به ياني بيانسوا.

ميوان و خانه خوي له بهر جي سهر وي كورسيه وه دانيشتون. خاوه نمال، يه ك به

يه ك، به گهرمه به خيړه اتيان له ميوان كرد. مه حمود شوان له خوي بيانه گوتي:

– كابان گورجي نان و چايه كي سهر هه مبه ندي سازكه، به ريډا هاتووه، ماندووه،

گورج به گورج، داده گيان.

كابان سووره لگه راوه! وه ك تينو و تامه زرو، چاوه كاني پرن له پيكنه نين و تاسه و

ميوان ده ويښن.

همه به پيچه وانه ي كابان، چاوي شهرمه زاري به رداوه ته وه و ټاره قهي شهرم

ده ريژي. به پرسياري مه حمود شوانه وه راپه ري:

– دەى شېرە پياو؟ ئەو ماوەيە لە كۆي بووى؟ بۇ دەسبەجى نەھاتىتە ئىرە؟ دەبى
تۆش راتبواردىن، شىوۋەت وام پىندەلى، خەفەت مەخۇ، خالى خۆت نەمردوۋە، كارى تۆ
كردوۋتە، جىيى شانازىيە، بارە كەللا، رچەت شكاندوۋە، تۆ رچە شكىنى، رچە شكىن
قارەمانە، قارەمانى نەتەۋە كەيەتى، بوۋيە ھۆى سەربەرزى ئىمە، شانازىت پىنۋە دەكەين،
پىرۆز بى ئەو ناۋە «شېر محەمەد»، پىت وا نەبى بە رىا وا دەلېم، بە راستى وايە. من چىم
لە دەست دى؟ لە شىرى چۆلە كەۋە بگرە تا رۆحى ئادەمىزاد!!

– خودا خۆشت كاۋ تۆ لە من نەستىنى خالە گيان، نىۋ نىشانى كەسىكم پىيە، دە يگوت
رەش لاچى، سىي وە دەردە كەۋى.

مەحمود شوان قاقا پىكەنى و گوتى:

– لە گەل گەۋرە پياۋان كەين و بە يىنت ھەيە! ناۋنىشانى كاك تاهىرە، بەلى وايە،

كارىت چىيە؟ بلى بزانم؟

– جىم دەۋى، ئەۋەى راستى بى...

ھەمە بە شەرمەۋە قسە كەى قووت داۋە.

– شەرم مەكە، ئەۋەى لە دلت داىە بىلى.

سەرى لە خالە برده پىش، وا كە خىزانى خالى نەبى، گوتى:

– دەمەۋى كەۋى ھەلگرم! جىم بۆ ئەۋ دەۋى.

– بۆ چ ماۋەيەك؟ دەتەۋى چەند رۆژ لەۋى بى؟

– نازانم، تا دەستم بە كاك تاهىر دەگا، خۆت باشتر دەزانى.

– كەى دەست بە كار دەبى؟

– لە سبەى شەۋىۋە، ھەر دەم تۆ بلى، ھەرچەند زووتر، باشتر. خۆت ئاگادارى، ئاغا

ھەۋتەيەك ماۋەيە كويخاكەرىم داۋە، بىدا بە دەستەۋە چاكە، نەيدا، بە زۆر رايدە كىشى،

ئەۋەت بىستوۋە؟

– بەلى بەلى، خۆم لەۋى بووم، مالى پياۋىكى ئەۋ سى دىيەى لى بوو، ئەۋ رۆژە بوو

تۆ لە عەتات دابوو، نازانى ئەۋ خەلكە چەندەيان پى خۆش بوو، سەر زارەكى قسەيان پى

دەگوتى، لە نىۋ خۆياندا، بە دزىيەۋە شايى لە دلياندا دەگەرا، دۆعاي بە خىريان بۆ

دەكردى، تارىف، تارىفى تۆ بوو، بەلام بەۋ قسانە توۋشى ھەلە نەبى! فرىۋ نەخۆى، خۆ

نىشانى كەس مەدە، ئەۋانە جىي بە قانين، ۋەك نىسكۋان، بەرۋپشتيان بۆ نىيە!

قازانجيان له چيدا بڼې ښه ده ځان. باسه که مان دوور که وته ووه، باشه به چاوان من به يانی پياو ده نږم بڼو شار، مالی حاجی ره شید زور بڼو شکه.

– حاجی ره شیدی قاوه چي؟

– ښه، خو توش ديوته، ښه ویش تو ده ناسی.

– جا جی باوه ږه؟!

مه حمود شوان به پیکه نینه ووه گوتی:

– تو ده بڼو ورده ورده ښه وانه بناسی، تو باوه پیکراوی کاک تاهیری، وته «ره شی لاجی، سپی وده ورده که ووی» وته نه نینی ښه یه، ښه به هر که له ښه بلسی، ښه ووی من دیکه م، ښه ویش ده یکا، تهنانهت به کوڅا شریفیش بلسی، هر منه! به يانی ښه و نږم.

همه به سه رسو وړمانه ووه، بڼو باوه ږانه گوتی:

– ښه کوڅا شریفی کانیه کوږه؟!

– ښه، ښه و زوری وه که ښه، تو پیت وایه تاهیر به تهنیا تاهیره؟ تو بیستو ته من کوږیکم هه یه به ناوی کاوه و ښستا له ښراکه؟ کاوه له کابان گه وړه تره، ښه ره مانه، بڼو شینه گومکی ښه ومان وده ووستووه، له گه کاک تاهیره؛ عومر باقی بڼو، خو ت ده بیسی. ښه ووی له گه لمانه نابڼو گومانی لڼو بکه ی، کوڅا شریف باوه پیکراوه، سه دجار تاقیکراوه ته ووه.

همه ماتبووه، سه ږه له کوڅا شریف چو ن ده توانی باش بڼو؟! ښه گه به و جوړه بڼو که باسی ده کا، دووړووه؛ دووړو ناتوانی باش بڼو، پياو نابڼو دووړو بڼو، یان ده بڼو ښا ل بڼو، یان ده بڼو قول بڼو. زور سه ږه!! کوڅا شریف به و روژ گاره نازاری خه لک ده دا، که چي لایه نگرې ښه و که سانه یه که لایه نگرې خه لکن! من باوه به پياوی وا ناکه م، سه ږه ه لڼا و گوتی:

– خاله! من چه ز ناکه م کوڅا شریف له کارم ناگادار بڼو، من هاتووم بڼو لای تو، خو ت پیت ده کړی ده ستم بگره، پیت ناکړی، هېچ.

مه حمود شوان دیسان پیکه نی و گوتی:

– له و دووشکی؟ باشه باشه خو م ده چم، ښستا هه ستم ږوم؟ هر دوو کیان قاقایان

کیشا و بڼو دنگ بوون.

کابان نان و چای سازه، که ولی له سهر کورسی راخست و نانی دانا.
 مه محمود شوان بۆ خانه خوویی، له گهلی ده خوا.
 کابان چاو له همه ناتروو کیننج، به چاو، چاوی حیز کردووه، سهری پین به رداوه ته وه
 و له شهرمان سووره لگه پراوه و نانی پین ناخوری.
 نان و چا خوراوه. جی کۆوه کراوه و راخرايه وه. جی همه له به ره کورسی
 سهره وه. همه به شهرمه وه گوتی:

– له ژیر کورسی نانوم، فیری سارده جیم.

کابان نمهدی له دووری کورسی بۆ راخست، لیفه و سهرینی له سهر دانا، همه خزایه
 نیو جی، ده مانچه که ی عه تا و شمشاله که ی له باخه ل ده رهینا و خستییه ژیر سهری، به
 ترس و دوو دلپیه وه خهوی لی کهوت.

به دهنگی که له باب، مه محمود شوان له جی ده ره پیری، چوو ته ویله و گویدرێژی
 جل کرد و ده ریکرد. بانگی همه ده کا:

– من ده پۆم، هیچت پیویست نییه بۆت بینم؟

همه چاو خه والوو، به دهنگی گر ه وه جوابی داوه:

– نا خاله گیان، زوو وه ره وه.

... باشه باشه، نه چیه ده ری؟ کاری ئاوت بوو، بچۆ ته ویله، چیت پیویست بوو، به
 کابان بلنج، شهرم نه که ی.

دهر گای پیوه دا و به هه چه هه چه له هه وشه چوو ده ری، دوا به دوا ی ئه و، مه لا بانگی
 به یانی فهرموو، به دهنگی بانگ، خات نزاکه ت راسته وه بوو و کابانی هه ستاند و خۆی بۆ
 ده ستنویژ چوو هه وشه.

کابان کوانووی کرده وه، کتری وه سه ر ئاور ناو ده ستی به کۆ کردنه وه ی جیوبان
 کرد.

همه خۆی کردووه ته خه و. دوو سی جار ئاگای لی بوو کابان لی نزیک
 ده بۆ وه ئه وه نده نزیک، هه ستی به دهنگی هه ناسه ی ده کرد! نه همه ده یویرا چاو هه لینی،
 نه کابان له رووی هه لده هات بیدوینی. جیره ی گرێزه نه ی چه په ر کابانی چله کانه وه وه
 ره وه ی کرد.

خات نزاکه ت به قۆل و بالی ته ره وه، ورته ورت وه ژوور کهوت، هه ر ده یگوت:

– ئەللاھومەسەلى ئەلا سەيدىنا محەمەد...

بەرمالى راخست، دوو رەكات نوپىڭنى خويىند، چواری عىشای بە قەزا گىپراو.ە.
حەمە لە جى ھاتە دەرى، بەرەو دەرگا وەرئىكەوت.
كابان گوتى:

– بۇ كۆي؟ بابم نەيگوت مەچۆ دەرى؟ راوەستى ئاوت بۇ دىنم.
حەمە سەرى بەرداوە و لە جىيى خۆى وىستا.
كابان مەسىنە ئاوى ھىنا و بە بزەوہ دایە دەستى.
حەمە بە شەرمەوہ مەسىنەى وەرگرت و چووە تەويلە.

ئەو رۆژە راو راوى قسە بوو، لە ھەموو بارئىكەوہ دوا بوون، ھەموو دەروا و بواری بە
تاقى كرابۆوہ. دوو سى جار كابان دابووى بە گوتى ھەمەدا، بۇ دەست لە كەوئ
ھەلناگرى؟ خۆت بۇ لەو مەخمەسەيە رزگار ناكەى؟ خۆ كەوئ فەروخ لەقا نىيە!
دايكي دەيگوت:

– خۆ دايكى كراس رەش نەمردووە! چى زۆرە، ژن، كەوئ ناو يە كى دى، ھەموو
كچى قوراوخۆرە مېرد بە تۆ بكا، كورى وە ك تۆ بۇ ژن دادەمىنى؟ ئەوہ ئىمە كچمان
ھەيە، بە دەمى خۆم نەين، نەبىتە بارى خۆھەلكىشان، قابىل بە كورى شايە، ھەر كەس
داواى بكا، دەيدەمى، بەو مەرچە خۆى قايل بىن.
ھەر ئەوان لەو بابەتەوہ دەدوان و حەمە باسە كەى دە گۆرپىيەوہ سەر قسەيە كى دى،
كەمتر خۆى لەو دارەتە دەدا، ئەو رۆژە بەقەدەر مانگى لە حەمە درىژ بۆتەوہ و رۆژ ئاوا
نابىن.

رۆژ گەيپوہ تە رۆژپەر. حەمە ھىواى گەرانەوہى مەحموود شوانى لە دەست داوہ، لە
بىرى رۆيىندايە:

– مانەوہم لىرە ناخەزە، ناكرى لە لای ئەو دوو ئافرەتە بنووم، شەو دابى دەرۆم،
سەيشەو دىمەوہ.

لەو بىرورپايدە بوو. گوئدرژە كەى خالە سەرى نا بە چەپەرەوہ و ھاتە ژوورى، بە
دووى گوئدرىژدا خۆشى بە ھىندى كەلوپەلەوہ، وە ژوور كەوت، دەم بە پىكەنىنەوہ
گوتى:

– شىرە كەم! لە تەنيابى وەرەز نەبووى؟

حه مه له خوښيان بزه زاړه سهر ليوې له جې راپهړې.

– چاك كه و تيبه عه زاب خاله، ماندوو نه بې.

– چ عه زابې؟ من بو ټو كارانه دروست كراوم، جا وهره بوټ بگيرمه وه! بهر له هه موو، حاجي سلاوي ده گه ياندي، كاره كه ت جووره، ديونكي بو كه وي ته رخان كړدوو و چاوه پريه بووك و زاوا بچن.

ده ستي به باخه ليدا كړد و چه پكې ټه سكيناشس ده تمه ني ده ره ټينا و گوتي:

– ټه وه ش ديارى ټه وه، پيشكه شي كړدوو به كه وي، دوو سه دتمه نه.

– جا پوولم بو چيه؟ ټه و يش ټه هه مووه؟!

حاجي پياوونكي كارامه يه، دنياي قوونه كه و كړدوو، ده يگوت له تنگانه دا پوول له براى هاو پشته چا كتره، راسته، بېگړه.

حه مه به شهرم و دلگه رميه وه پوولي له باخه ل نا، ده ستي له ده مانچه كه كه وت، ده ري هينا، گوتي:

– خاله! ټم كوله ټاسنه لاسه نكي كړدووم، بې گولله به كارى چ دي؟ گوجانه كه ي

خوم له وه چا كتره، با له لاي تو بې.

مه حمود شوان ده مانچه ي وهر گرت، ټه مباره و ټه و بارى ده كا، هه ناسه يه كي هه لكيشا، گوتي:

– چه ك و چاره وي خاوه نيان نيه، به ده ستي ههر كه سه وه بن، هي ټه وه، ټم

ده مانچه يه تاوه ختايه ك بوو به ده ستي كه سيكه وه بووه زوري به سهر خه لكا ده سه پاند،

ټيستا به ده ستي كه سيكه وه يه ده يه وي زولمي پې له نيو به ري، ده مانچه ي ټاخييه بن جې

و بان، گوتي:

– ده ي، له وه ي گه ري، ده ته وي چ بكه ي؟ كه ي چاوه پريت بين؟

– من هيچ نازانم، چون ده لبي وا ده كه م.

– خوت مالي حاجي نازانى، ده زانى؟

– نه وه للا.

– باشه، من سبه ي شه و له ده وري شار چاوه پريت ده بم.

– ټاخر.

– ناخری ناوی، کاره که وایه، نه به تۆیه، نه به من، با ئه وه راپه ریتین، پاشان هه موو
کاری ده کری.

ههر دوو ده ستیان کرد به پیکه نین.

رهنگی همه گۆراوه، باری سهر لئوی په ریوه سوورایی تیکه وتوو.

چاوی گهش بوونه ته وه و پرشنگ ده پیکن. خه م و په ژاره له روخساریدا به دی
ناکری و له پیستی خۆیدا جیی نایته وه، وه ک ژانکردوو له سهرجی ههر ئه مباروئه وباریه.
شیو خوراوه، شه و درهنگه، همه گهرمه ژانی روین دهستی داوه تی و خو ناگری، بی
ئوقره گوتی:

– خاله! وهختی روینه، من ده رۆم.

مه حموود شوان بۆ ئه رخه یانی چوو ده ری. پاش ماوه یه ک هاته وه و گوتی:

– ئاوی یه ک بهش و دوو بهش بووه، دوو بهشی نوستوون. من ده رۆم و تۆ به
دوو مداوهره، له ههر کوئی کۆخیم، خۆت هه شار ده. کابان! دوو سی نانی بۆ له شتیک
بخه با پتی بی، نان بۆ ریبار له ئاوه دانی باشته.

کابان چاویکی له همه کرد و روئی.

همه جله کانی خۆی دهست دایه، چوو ته ویله و ئال و گۆری کردن.

کابان چوار پینج نانی له پارچه یه کی تازه خستوو و ته مادار وه ستاوه.

همه له ته ویله هاته ده ری، که واوپاتۆله کهی خاله یدا به کابان و نانه کهی له دهست
گرت، چاوی له نانینه که ده کا، سهرنجی کراسه کهی کابانی دا، نانین له کراسه کهی
به ری بوو! همه بزه یه کی خسته سهر لئو، سهری داخست و وه دووی مه حموود شوان
کهوت.

له لای دپوه مه حموود شوان و همه له یه ک جوئی بوونه وه. دوو سی ههنگاو
دوور کهوتنه وه، خاله ئاوری داوه گوتی:

– سه یشه و له دهوری شار چاوه ریتیم.

– باشه، مه گهر رووداوی رویدا. وه بزانه له ویم.

همه رووه و دیکۆن. مه حموود شوان به ره و مال، له یه ک دوور کهوتنه وه.

وه ختاوه ختی رابردوو، عه به به نوینه ری همه چۆته کانی توو، له گه ل کهوی قه رار
و بریه ی داناوه، قه رار دوا ی شیوه، همه بچیته سهر بان و کهوی ناگادار کا. نه خدینه یه ک

که لای پوره گوله بوویه تی، عه به بوی هیناوه، سهد و په نجاتمه ن پووله. بریاره له دهرفته چاله گهنمه کەشی بو دهرهینی و بیکا به پوول و بوی بنیری، به لام پوره گوله له هه لگرتنی کهوی بی هه واله.

ئیواره به، ته نگی نوژی شیوانه، سیره هه لگیراوه، دوست و دوژمن لیک ناکرینه وه. همه و عه به له تنه ره وه هاتنه کادین. که لاز به شهوقی له تنه ره وه سه ری هه لینا، همه ی ناسیوه ته وه.

که لاز به په ته وه به ره و لای خوی کیش کرد. همه به کوچی کوچی لینی چوو ه پیش. که لاز به کلکه سووتی له بهر پیتی کهوت. پیتی له سه ر ملی داناوه، به فیکه ده یلاوینتی. ماوه یه کی زور تیتی دهروانی! ده لیتی بیره وه ره یه کانی وه بیر هاتوته وه، چاوی لی ناتروو کینتی!

عه به به دیاریانه وه وه ستاوه، مته قی لئوه نایه! ره نگه ئه ویش وا بیر بکاته وه نه کا همه که لاز ی نه داتی! ئه گهر نه یدا چی؟
همه پیتی له سه ر ملی که لاز لابر د، بی ئاوردانه وه چوو ه ده ری، عه به به په له و وه دووی کهوت.

له و لای که لاوه کان همه دهستی کرده ملی عه به، مالاوایی لیکرد و گوتی:

– عه به گیان! ئه مانه تیت که لاز بی، نه یبه تلینی! تازه سه گی تویه.

ئه وه ی گوت و بی ئاوردانه وه، له تاریکی ئیواره دا ونبوو.

سه گه ره یکی قورس نیو دی کانی تووی شله ژاندوو ه. سه گه ل به ره و کئوه به رد او یله ده رۆن و ده رۆن، ده گه نه بهر کئو، بیده نگ ده بن! پاش ماوه یه ک سه گه ل بی ده نگ بوون.

همه که بیوه ته ده وری دی، سه گه ل ههستی ئه ویان کردبوو، هه ر سه گئی لینی نزیک ده بۆوه، به فیکه یه ک وه کلکه سووتی ده خست و به ره و دوا ده بوونه وه.

له قوونه بانی مالی کوینخواوه، همه خوی کیشایه سه ربان، بی چرپه چوو ه سه ر کولاو که، ههستی راگرت.

کهوی له چرپه ی سه ربان گوئی قولاخ و یستا و چاوی برییه کولاو که، دلی وه کوته کوت کهوت.

همه سه ری له کولاو که برده پیشی، سه بری گوتی:

– که ویگیان! سازی؟

که وی بهندی له شی وه ک بنی ئاو ده له زئی، به دهم چه قوچوو گوتی:

– ئه ری، ئه وه هاتم.

همه له گوپسوانه وه دهستی که ویی گرت و کیشایه سه ری، به جووت له قوونه
بانه وه بازیان دایه خواری، بازدان و خره ی چه خماخی تفهنگی برنو و دهنگی تفهنگچی
یه کی بو:

– راوهسته بیژوو!!

همه و که وی دهست له نیو دهست وشکبوون! همه دهنگی تفهنگچی ناسیه وه،
دهنگی ره سوولی نو کهر بوو! دووسه ههنگاو که ویی کیش کرد، ویستی ره سوول
بدویتن.

دیسانه وه گوراندی:

– مه بزوو بیژوو، لهشت ده کهم به رووی بیژنگ، راوهسته.

دوو چه کدار له بنی دیوار ده رپه رین.

همه وه ک پارانه وه گوتی:

– پیاوی چاک به کا ره سوول، چ له من ده که ی بیکه، که وی با پرواته وه، ئافره ته با
ئابرووی نه چی، تکات لیده کهم!

ره سوول به دهنگیکی بهرز و زولال به چه کداره که ی دیکه ده لی:

– کا سه عید! تو ده لئی چی؟ چونه وازیان لی بینین برؤن؟ ئه و پیاوه تکا ده کا!

خوداگیریان ده بین! له یلی و مه جنوون!

سه عیدی نو کهر ده زانی ره سوول به ته وسه وه وا ده لی، بی ده سه لانه گوتی:

– که یفی خۆته! چۆن ده لئی واده که ی، کاره که به تو سپیتردراوه، به من بی، ئه و

ئافره ته پرواته ژووری، تۆش که یفی خۆته.

ره سوول وه ک تیری سارده که وان ده رپه ری و لووله ی تفهنگی نایه سه ر سینگی

همه، پر به گه رووی گوراندی، وا که هه موو خه لکی دئ گویان لیوو.

– وهره وه پیش که وه بیژوو، کا سه عید! وهره به پشتوینه که ی خۆت دهستی

به سه ته، ده رفهت بینن، چه کمان ده کا! ئه وه ماری بی ئیجازه یه، وهره بیسه سه وه.

چرہ و گورہی ره سوول، کوینخاکه ریمی له مال دهر په راند. خه لک له سه ربان و گویبانه وه، دووره په ریز سه ربان ده کرد، کهس نه دیده و پرا خو له قهره یان دا. سه عید دهستی همه می به ست.

کوینخاکه ریم له دهر گاو هاته پشت قوونه بان، به شکه وه گوتی:

– نه وه چ باسه؟

ره سوول به ته وسه وه گوتی:

– له کچه کهت و زاوا زیړینه بیرسه!

کوینخاکه رولال، وشک دهر وایتته کهوی! بی قسه و باس دهستی گرت و بر دیه ژووری.

ره سوول و سه عید، بال به سراو همه یان وه پیش داوه و له مالی فه یزه در یژ نژیکبوونه ته وه. ره سوول بانگی کرد:

– کا فه یزولالا! نه سپه رهش و گوریسی بینه، زوو به زوو.

فه یزه به گوریس و نه سپه وه هاته دهری.

ره سوول و سه عید همه یان سوار کرد و له ژیر زگی نه سپه وه هه ردوو پیتان به گوریس شه ته کدا. ره سوول له غاوی له فه یزه وهر گرت و گوتی:

– برؤ نه سپه کهی کا سه عید دهر کیشه.

فه یزه نه سپی هیتاوه، سه عید سوار بووه، ره سوول دهسته جلهوی گرتووه و له پیشه وه دهر ووا. دوو سوار و پیاده یه ک، ورده ورده له کینوی بهر دوا یله و هسه کهوتن.

شه و له نیوه لای داوه. دهنگی سمی چاره وی هیدی هیدی بی دهنگی کپ و خاموشی دولی دزان ده شکینج، که رویشکی شه و گهر له قهراخ کویره بی خر په ده کا و راده خوشی.

مانگ زهرده و لاواز له کهل و هدر کهوت، له زهر دیدا سوور ده نوینج، نه رز له بهر تیشکی کهم ته و ژمیدا زهر دینکی مه یله و سووره.

همه وه ک په یکه ره یه ک به سه نه سپه ره شه وه چاوی بر یوه ته دوور و بی ته کانه. له و همه وه وهر یکه و تون، دوو لیوی نه بزواندووه، نه سکالا، نه پارانه وه، نه ویست و داوا یه ک. ته نانهت نار وایتته دهر و بهری.

سەئید شانبەشانی دەروا. جار نە جارێ بە بەزێهوه تێی دەرانێ و سەری بێ دەسەلاتی بەر دەداتەوه.

رەسوول باوی هەنگاوی خۆشە! جلەوی ئەسپەرەشی گرتوو و گورج گورج رێ دەبڕێ و لە بێر و خەیاڵکی قوولدا نوقمە.

سوار و پیاده گەبوونەتە بەر دەروازە قەلا. رەسوول لە خۆبایانە دەروازە داوەتە بەر شیلنگی تەقلیاب.

مام علی دەرکەوان، خوودار لە مالۆچکە کە دەرپەری، پەشۆکاو دەنگی دا:

– کینیە؟! کینیە؟! ئەو هاتم. دەروازە کێدەوه، سوار و پیاده هاتنە حەوشە.

رەسوول بەرەو تەویله جلەوی کیشا، لەبەر دەلاقە میانه بانگی حەسەن مەیتەر دەکا:

– حەسەن! حەسەن! هەستە وەرە ئەو ئەسپە کە سەئید بکیشە تەویله و بە دوومدا

وەرە، زوو بە، زوو.

چەرەو گورپی رەسوول، نووستوانی نیتوقەلای هاشەدار کرد، لە پەنجەرەوه سەریان

دەرھینا.

عەدلە خانم دەنگیدا:

– چ بوو بەو نیوہ شەوہ رەسوول؟

– میوانم بۆ هیناوی خانم! قاتلە کە عەتابە گە، ئاغا نە هاتۆتەوه؟

– دەستت خۆش بێ، ئاغا لە مال نییە، لە کونە رەشی کەن، دەست و پێی بەستە تا

ئاغا دیتەوه، خۆتان وەرئەسەری، بە ئەحمەد دەلیم چاتان بۆ سازکا. رەسوول و سەئید،

حەمەیان لە دیوی خست، پێیان دەگوت کونە رەش، کونە رەش دیویکی تاریک و

تۆک، بێ دەلاقە و پەنجەرەیه، بەندیخانە قەلایە، بە گوریسە کە دەست و پێیان

شەتە کدا و لە دیوی دەرئێوہ دەرکەیان لە سەر هەلپیکا.

رەسوول ئەسپە رەشی دا بە حەسەن مەیتەر و گوتی:

– زینی لێ مەگرەوه، لە سەر ئاخووری حەوشە بییەستەوه و کا وجۆی بدەیه، تیری

کە، من دەروم.

حەسەن مەیتەر ئەسپە رەشی لە سەر ئاخوور بەستەوه، کا وجۆی لەبەر کرد و چۆوه

میانه، لەبەر دەلاقەوه حەوشە خستە ژێر چاوەدیری.

به فرمانی عهدله خانم، ئەحمەد فرەش سەماوەری تی خستوو. رەسوول و سەعید چوونە ژووری. عهدله خانم و ناسکی و تەنکە و نازدار لە دەوریان کۆ بوونەتەو. رەسوول بە شانازییەووە باسی گرتنی حەمە دەگیریتەو، ئەوانیش بە خۆشی و بە شارەتەووە پێدەکن. ئەحمەد و نازدار بە دزییەووە تەماشای یەک دەکن، بە ئاماژە ی چاوە هەلوێستەکانیان بە یەک رادەگەیین، سەر زارەکی و پیرای ئەوان پێدەکن.

دوو دەور چا خوراوە، رەسوول هەستایە سەر پێ، گوتی:

– کاک سەعید! من دەروم بۆ شار و مزگینتی دەبەم بۆ ئاغا، تۆ چای خۆت بخۆ و بنوو، تا ئاغا تەشریف نەهێنیتەو، کەس نەچی بە لایدا، دەرگای لی نەکنەو!

ئەوێ گوت و بە پەلە رویشتە خوار. لەغاوی کردووە بە سەر ئەسپەرەشدا، سوار بوو و لە دەروازە چوووە دەری.

رەسوول لە میژووە روێو. جینی سەعید لە دیوی ئەحمەد راخراوە، ئەوان نووستوون. ناسکی و تەنکە چوونەتەووە دیوی خۆیان، پرخە ی خەویان دی. نازدار ئیستیکانی ئاوکیشاو، ئاوی سەماوەر و خۆلی رەژی خالی کردووە، چوووەتە دیوی خۆی، کەلینی بە دەر کە داو و خۆی کردووەتە خەو.

پێ دەنگی شەو حاکمانە قەلای گرتۆتە ژێر دەسەلات و دەلێی زیندەواری تیدا نییە! عهدله خانم خەوی زراوە. وەک مار گینگل دەخوا. ئەمشان و ئەوشان لە سەر جی خۆ ناگری! راستەووە بوو، لە سەر جی دانیشت، هەستایە سەر پێ، چوووە بەر پەنجەرە و سەرنجی حەوشە دەدا، هاتەووە سەر جی و دانیشتەو.

هەستایەووە، بە نیو دیووە کەدا دەگەرێ، وەک ژانگرتوو گەرمە ژانییەتی! بە دەم هاتوچۆو بەرە ژانی بیرەووەرییەکانی رابردووی دەبژێریتەو، کچینی ئەو دەم کە دلی بە مەحموودی حاجی برایمەووە بوو، هاتۆتە بیر.

نەسروللابەگی بابی، کۆنەبەگ و چە کەمە رەق، کوری عیزەتوللابەگ بوو. بە هۆی دەست کورتییەووە، عیزەتوللابەگ، تازاوا ی بە بابی هەمزەبەگ فرۆشتوو و لی کەوتوون. بەلام بە لیر و کردووە هەر ئاغا بوون. کەمتر لە گەل رەعیەت هاموشویان بوو، دانوویان قەت لە گەل خەلک نەدەکولا.

ئەو دەم کە عهدله کچ و ئەوێلی در دوک و پیالە ی بوو: مالی حاجی برایم لە تازاوا بوو، مەحموودی بابی حەمە، لاویکی قیتوقۆزی بە دیمەن و پیکەوتوو بوو. عهدله و

مهحموود هوگري يه ک بپوون. دلداري ئهو جووته به چهشنی بوو به بی يه ک ئوقره يان نهبوو. حاجی برابمی بابی مهحموود دوو سڼ جار ناردييه خوازیننی، تکا له تکاخانه برآ، نهسروللابه گ نهیدایه، له جوابدا دهیگوت: کچی من بو رهعیهت نابی! کهوش و کلاش نابن به ویلاش. راسته حاجی دهوله مه مند و بنهچه ک دهوله مه منده، بهلام رهعیهت سه ری بگا به ئاسمان، ههر رهعیهت، من له گهل رهعیهت خزمایه تی ناکه م! له دیزه یه کمان خه ن، پیکه وه ناکولینن؛ کچی من ده بی میرد به ئاغاوات بکا. ناو بانگی جوانی عه دله زار به زار ده گه را.

ئهو دم هه مزه به گ خه جیجی دایکی ناسکی و ته نکهی خیزان بوو. خه جیج کچه رهعیهت بوو. هه مزه به گ دایمه له گه لی به دهق و لینی له بیانوو بوو. بیستییه وه که نهسروللابه گ وای گوتوو، خه جیجی دهر کرد، ناردييه خوازیننی عه دله. نهسروللابه گ به زور عه دله ی لی ماره کرد، ماره یی عه دله، تازاوايه. دوا به دوا ی ماره کردن، هه مزه به گ مالی حاجی برابمی نارده کانی توو. به وهش دلی نهحه ساوه، پاش دوو سڼ سال، ئهو دم حاجی نه مابوو، مهحموود ژنی هینابوو. خیزانی زگی به حه مه پر بوو، شهوی پیاوی نارد و مهحموودیان هینایه قه لا، به وته ی ئهوانه ی که ئاگایان لی بپوو، ئاغا بو له ناو بردنی هینابوویه ئهوی.

بیست و پینج سال رابردوو. مهحموود بو ساتی، ته نانهت بو ماوه ی چاوتروو کانی له بیری عه دله خانم ناچیتته وه. ئه وهنده ی حه مه ده بیینی، بیروه ریبه کانی زیندوو ده بنه وه و وه ک خو ره ده یخونه وه.

عه دله خانم دوو دلله! جه رگی بووه به دوو کوت! عه تا له تی له جه رگیسه، حه مه له ته که ی دیکه یه تی! حه مه له جه رگی داوه و برینداری کردوو! هه مزه به گ کونه قینی له حه مه یه، بیته وه ده یکوژی، حه مه بکوژی، مهحموود ده کوژی! خو شه ویستی مهحموودی ناوه به حه مه وه، حه مه ی به قه ده مهحموود خو ش دهوی.

شه و زوری به ده مه وه نه ماوه، دهر فته که مه، له سه ر هپچ ساخ نه بو ته وه، بی ئه وه ی رای هیناییتته سه ر شتیکی، پی به ره وه دهر که کیشای.

بی چر په ها ته پيشخانه. هه ستيکی راگرت. به ک به یه ک به دیوه کانداهه را. که لینی دهر کی دیوه که ی نازداری جووتکرد و به پلیکاندا چوو خورای.

نازدار بی جیره دهر گای کرده وه و وه دوویکهوت، دوورونزیک چاوی لینه. عه دله خانم چوو بهر دهر گای کونه رهش، بی ته قه ئه لقه ریزی هه لگرت و چوو ژووری.

نازدار خۆى گەيانده پشت دەرکه و گۆيى گرت.

عهدله خانم به سرتە گوتى:

– ھەمە! دوورى؟ دەنگم دەيىسى؟

– ئەرى ئەرى؟ تۆ کيى؟

– شەو دەرنگە، کارت بەوەى نەدايى من کيىم، رەسوول لە مێژە رويىوہ بۆ شار، ئىستا

دەگەرپتەوہ، بگەرپتەوہ، ئاغا دەتکوژى، خودا غەزەبت لى گرى بۆ کارت! دەست و پىت

دەکەمەوہ و رىت نيشاندهدم ھەلى لەم ھەردومە کانە مەمىنە.

– باشە، تۆ کيى؟ نازدارى؟

– ھەيھۆ ھەيھۆ! من دەلیم نىرە، ئەو دەلى بىدۆشە! تۆ کارت بەوہ چيىە من کيىم؟

عهدله خانم چەقوى دەرھيتنا، بە تاريكى دەست دەگيرى، گرى گورىسى دۆزيىوہ و

ھەليبرى. دەستى ھەمەى گرت، بە بەلەدى لەگەل خۆى بردى. بە ئەسپايى گوتى:

– ئەوہ دەرگا کۆنە، بە خشت ھەلچنراوہ و مالە سواخ کراوہ. دەچم پاچت بۆ دىنم

بيرووخينە و دەر باز بە، مەترسى، کەس نازانى، رووہ و چۆم و چۆليە، پاچە کەت لە بىر نەچى!

لەگەل خۆت بىيە و لە جىيە ک بىشارەوہ.

بە چرپەى پىيى عهدله خانم. نازدار لە پشت دەرگا رەوى کردو خۆى شاردەوہ.

عهدله خانم ھاتۆتە ھەوشە، بەرەو ژىر خان دەروا، چووہ ژىر خان، ھاتەوہ دەرى و بەرەو

کونە رەش گەراوہ، پای خستە ئەو ديو، دەرگاي ھەلپىنکاوہ و بە کرژى رۇيشت، گەيشتە سەر

پليکان و دەنگى کۆخەيە ک ئاورى پى داوہ!

دەنگى کۆخە لە ئانقەست دەچوو! عهدله خانم بەرەو دەرگاي تەويلە وەرسووړاوہ و

سەرنجى داہە.

تاپۆيە ک لە بەر تيشكى کەم تەوژمى مانگە شەو ديارە! عهدله خانم بە شک گوتى ھەسەن

مەپتەرە، بايەخىكى نەدايە و لە پليکان وەسەر کەوت.

دوا بە دواى عهدله خانم، نازدار لە پەنا ديوار ھاتە دەرى، بە ئەرخەيانى

وەسەر کەوت، چووہ ديوہ کەى خۆ وى بە دلنياييەوہ خەوت.

له گهډ گزنگی هه تاو چوار سوار له ری شاره وه به ره و تازاوا دین. به ویلغار له چوم
په رینه وه، سینگیان ناوه به لیژی قه لاهه.

عه دله خانم له په نجه ره وه چاوی لیه، په نجه ره ی کرده وه، بانگی ده رکه وان ده کا:
- مام عه لی! ناغا ته شریفی هیناوه، ده روازه که بکه وه، هوی حه سه ن! حه سه ن! وه ره
برو چاره ویکانیان لی بگره.

ناسکی و ته نکه به ده نگی عه دله خانمه وه هاتنه به ره په نجه ره، هه ر سنی له په نجه ره وه
هاتنه سه رسه را ده روانه سواران، هه مزه به گ و ره شیدخان و قادرخان و ره سوولی
نوکهری.

مام عه لی ده روازه ی خستوته سه رگازی پشت و ده سته ونه زه ره وه ستاوه.
حه سه ن مه یته ره له ته ویله ده ره په ری، نه حمه د فه راش له پلیکانه وه هاته خواری.
حه سه ن ده م به بزوه رووی کرده نه حمه د:

- نه مشه و دزم گرت! نام له روئدایه!
- دزی چی!؟

- خو گیل مه که، ده کری نازدار شتیک بزانی و تو نه زانی؟! ناسمان کوله که ی
ده وی نه وه ل و همزانی نازداره، به وردی سه رنجم دایه، خانم بوو، ماوه یه کی زور چووه
کونه ره ش نه هاته ده ری، پاشان هاته ده ره و چوه وه ژووری و خیرایه کی گه راهه. گه یشته
سه ر پلیکانه کان، بو نه وه ی بزانی من زانیومه، کوخیم، ناوریکی داوه. پیتم منی دی، به لام
وه سه رکه وت. من به ته وای نه رخیان نه بووم خانم بی، نه و چووه سه ر، دوا به دوا ی
نازدار له په نا دیواره وه ده ره په ری، نه مجار نه رخیان بووم نه وه ی نه وه ل خانم بوو. پاشان

چوومه کونه رهش، تهماشام کرد حه مەمی لڤ نه مابوو! به راستی نازدار بۆی نه گپرایه وه؟
پاچه کهشی لهوئ فریدا بوو! بۆ ئهوهی نه بیته به لگه، هینامه ده ری.

– بابا بۆی گپرامه وه، جاری باسی مه که، دیزه به ده رخونه سه ری بنیوه.

– حه یه حه ی! تۆ ده لئی چی؟! به خودا خو ناگرم، باز له به ره گه نه یگری به کار نایه،
سالی جاری شتی وام بۆ ری ده کهوئ، تا گه رمه برینه پینی ده لیم، کۆن کهوئ جوابم
ناداته وه و هیچم گپرنا کهوئ.

ئه حمەد و حه سەن به دەم قسە وه گه یونه ته به رده روازه. شانبه شانی مام عەلی و یستان.
سواره گه یینه به رده روازه و پینان له ئاوزهنگی ده رهینا. هه موو دەم به بزه و
به رزه ده ماخن. فه راش و مه یتهر و ده رکه وان به کړنۆشه وه چوونه پیشی و چاره وینان له
ده ست گرتن و کیشایانه ژووری.

هه مزه به گ بی و یستان، دەم به بزه وه به ره وه کونه رهش وه ریکه وت و ئه وانی دی به
دوویدا.

عه دله خانم و ناسکی و تنکه و نازدار و سه عید به پینکه نین و تریق و هۆر هاتنه
خواری و چوونه لای ئاغا کان. ئه حمەد و حه سەن له ته ویله هاتنه ده ری و به پینکه نینه وه
گه یشتتی، هه موو چاوه رین ئاغا ده رگای کونه رهش بکاته وه.

هه مزه به گ ئالقه ریزی هه لگرت و ده رگای کرده وه، سه ری برده ژووری. چاویکی
کردوو به چوارچاو و به دیودا ده یگپری! گپژومه نگ سه ری هینایه وه ده ر، به سه ر
سوورمانه وه چاویان لیده کا! چاوی پره له پرسیار و یه ک به یه ک تینان ده روانی.

ئاغا و خانم، نۆکه ر و مه یتهر، فه راش و کلفهت هورۆژمیان کرده دیو؛ به لام کونه
رهش ئیتر تاریک و تنۆک نییه! ده رگای روو به چۆم کراوه ته وه و پره له رووناکی و
شنه با.

هه موو عه به ساو ده روانه یه کتر! ماوه یه ک هه مزه به گ بی قسه له به رده رکه
هه لئروشکاوه و سه ری گپژی ناوه ته نیو هه ردوو ده ستی و ده یگوشی. هه موو به
پرسیاره وه چاو له یه ک ده کهن! کهس ناویری به زار له کهس پیرسن! به چاو له یه کتر
ده پرسن، به لام کهس وه لامی پین نادریته وه.

عه دله خانم بی قسه قۆلی ئاغای گرت و هه لیساند، ورده ورده بریدی سه ری.

دوا به دوای ئه وان، یه ک یه ک و دوو دوو، به ره دوو و هه سه رکه وتن.

رەسوولى نۆكەر وشك و بىج تەكان وەستاوہ و بىر دەكاتەوہ:

– دز كۆشكەى بووہ! كارى كىيە؟ ھەر كەس بىج، زۆر بىج ترس و ئازايە! ئەحمەدە؟
نازدارە؟ ھەسەنە؟ مام عەلىيە؟ خۆ داىك و خۆشكە كانى كارى وا ناكەن! نا ئەوانە
ھىچيان كارى وا ناكەن؛ ئەى كارى كىيە؟ بلىي كارى سەعيد نەبىج؟ ئەو دەم گرتمان
زۆرى بەزەيى پىندا دەھات، بەو بوايە بەرەللاى دە كرد، ئەى داوہ شىم! دەبوو لە رىوہ
زانىيام، ئەرى ئەرى كارى تەى، ئەى ناپياو، بە خوداى ئاواى ناخوا.
لە جىيى راپەرى و يەك تەكان وەسەر كەوت.
ھەمزەبەگ وەك كۆسكەوتە ئەژنۆى لە باوہش گرتووہ و ئەوانى دى بە
دەوريەوہن.

رەسوول چووہ بن دەستى و سرتاندى بە گوئيىدا، ئاغا وەدەر كەوت و رەسوول بە
دوويدا.

پاش ماوہ يەك ھائەنە ژوورى.

ھەمزەبەگ ئەو ھالەتەى پىشووى نەماوہ! سوورايى كەوتۆتە لىو و چاوى گەشترە!
دەلىي ھەوالىكى خۆشى بىستووہ! بە روويە كى خۆشەوہ گوتى:

– بۆ بۆى داماون؟ خۆ دەست نىيە لە گۆزەدا مايتتەوہ! لە ميژ نىيە ھەلاتووہ، ھەر لەم
دەوروپشتەيە، رەسوول و سەعيد سوار بن برۆن بىگرنەوہ، خۆ سمايل ئاغاى سەمكۆ نىيە!
شوانىكە، وشووى لى بكەى دلى دەتوقى. دەبىچ چووويتتە ھەزار ئەشكەوت، ئەو بەلەدى
ئەوييە، رەنگە ئەو چەند رۆژەش ھەر لەوى بوو بىج. بە جوانى بگەرپىن، وريا بن، دەبىچ لە
پياوى خوئىرى زۆرتەر بترسىيى تا پياوى ئازا، دەمانچە كەى عەتاي پىيە، شىنم لى نەكەن بە
دوان! بە پاسگاشم راگە ياندووہ، ھاكا سەريان ھەلدا، بىن؛ ئەوانىش وەدوو تان دەخەم، دە
برۆن، دەست بە تال نەيىنەوہ، بىگرنەوہ بە سەرى بابم خەلاتى باشتان دەكەم.

سەعيد تەماشاي رەشىد خان دەكا، لەوہ دەچى دل لەدوا بى!

رەشىدخان بە ئاماژەى چاودەلى بپۆ.

سەعيد نابدلانى فىشەكدانى لە خۆى دا و تفەنگى پىنج تىرى كردهشان و بە دووى
رەسوولدا روشت.

دوو سوار چه ک به شان له دهر وازهی قه لاه به پرتاو وه دهر که وتن و کتوبر به ره وهزاره شکهوت رکینفیان لیدا. سه عید دوو دل! له وه ده چی له ره سوول زهنین بی! له رویندا وه پینشی ناکه وئ، سیله ی چاوی له سه ریه و لئی خافل نییه.

ره سوول له دهر وونی سه عید ئاگاداره، گوتی:

– تۆ هیچ ئاگات لئی چه په ندیکمان پی ده دن ئه و حیزبابانه؟ وه ک به رده قوچه قانی ههر تاوی به ره و لایه ک توورمان ده دن. ئیستا له کوپی بدۆزینه وه؟ وه لالا له رۆحی خۆم بیزارم، شهوی وه نه وزم نه داوه، ئه وه کویر ده بم، به من ده که ی هیئندی خۆ ده خلا فینین و ده رۆینه وه، تۆ ده لئی چی؟

سه عید ئه وه نده ی ئازا و نه ترسه، ئه وه نده ش ساویلکه یه، به که وچکی ئاو ده که ویتسه مه له، به و قسانه ی ره سوول خه ل و خه ش له دلی برا، گوتی:

– که یفی خۆته، چۆن ده لئی من واده که م.

دوو سوار به قسه و دهر ده دل وه گه ییونه ته نیو شاخی پر زهر دوما ی هه زار ئه شکهوت. هه زار ئه شکهوت ناوی خۆی به خۆیه وه یه. شاخیکی پر شیو و دۆل و زهر دوما یه. نیو ههر دۆل یکی ده یان کۆلان بیچه، ههر کۆلان بیچی، ره وه ز و زهره دیکی پر له ئه شکهوت و کون ده میان کردۆته وه و له دوور ره ش ده که نه وه، ئه و شیو و دۆله ئه سته مه، وه له پیاوی ئازا و به جهرگ ده ستین و که م که س ده ویری به رۆژی رووناک، ته نیا پیندا بپوا.

ههر دوو شان به شان چوونه ته نیو جهر گه ی کینو، قامک له سه ر په له پیتکه ی تفه نگ و به پاریزه وه چاوده گنر و ده چنه پیش. گه ینه دوو شیوانی، سه عید به ده سته راستیدا و ره سوول به ده سته چه پدا له یه ک هه لبران.

سه عید نه دیو کهوت و له چاو ونبوو.

ره سوول له ئه سپ دابه زی، ده سکه وساره که ی به ست و به بنه چالوو کیکه وه، توندوتۆل به کتودا وه سه ر کهوت، له به رزایی کینو ئه مدیوو ئه و دیوی لی دیاره. له بنه به ردی خۆی ملازدا.

سه عید ورده ورده به شیودا وه سه رده که وئ، دیت و دیت و دیت و دیت و دیت، نزیک

بۆته وه، هاته سیتره.

ره سوول قامکی له سهر پهله پیتکه ی برنوه! قونداخی له شانی راست تونده و چاوی چه پی نوقاندووه. دلی به توندی لیده! قامکی له سهر پهله پیتکه ده لهرزی، گهرووی وشکه و مچورک به له شیدا دی! چاوی له سهر سپره لایرد، قونداخی تفهنگ شل بؤوه و شانی بهردا، تفی زاری قوت دایه ووه و گهرووی پاراو کردهوه، خوی لومه ده کا: -
 ئەی جهرگت خرابی! ئەوه بۆ ده لهرزیی؟ غیرهتت سهگ بیخوا، دهرهت لهوه باشتەر؟ خو گولله پیاوی ئازا و خویری ناناسن، ههر ئەو گولله یه دیمه کار، نه پیتکم تازه کارم ته واوه؟

قونداخ له شان توند بؤوه، چاو چؤوه سهر سپره و قامک له پهله پیتکه تونده، تهختی نیو چاوانی سهعید له ژیر سپره دایه، هارهی برنوو پر به دؤلی ههزار ئەشکهوت، له ههزار لاوه ئەشکهوته کان دهنگیان دایه دهنگی یه ک کیوه کان ئەمبه و ئەو بهر جوابی رهسولیان داوه و تیکه له دهنگی ناله ی سهعید بوون.

سوار گلا، تفهنگ په ری، سهعید له خوین گهوزا، ئەسپ به زین و له غاوه ووه سهر بهرووه ژیر به له سهی شیوودؤل بوو.

ره سوول له بنه بهرد تاساوه، ناویری سهره له یینی، چاوه روانی جوابه، ماوه یه ک دله کوته مه جالی لښ بری، جواب نییه. له که لینه بهرده ووه سهر ده کیشی، لاشه ی بی گیانی سهعید که وتوووه. له بنه بهرد ههستا و دووسی ههنگاو چوه پیشی، ترس و دوو دلی ئەژنوی بی هیز کردوو، پاشه و پاش کشایه ووه و دوور که وتوهوه. بۆ جوابی پاشه روژ که وته بیرى فیل و ته له که.

له سهر بهردی دانیشت. کهوش و گوره ووی پنی راستی دا کهند. گولله ی خسته بهر تفهنگ. به دهستی راست نه رمایی و پښتی که له که ی به کهوا و کراسه ووه پر به چنگ گرت قونداخی تفهنگی له ئهرز دانا. به دهستی چه پی لووله ی تفهنگی نایه سهر که له که ی و له نگه ری گرت. قامکه که له ی پنی راستی نایه سهر پهله پیتکه ی تفهنگ و هیزی دایه. تفهنگ هارهی کرد و رووه و پښت که له که ی سمی و خوین ههلقولی. له ش له خوین شه لاله، خوی له خؤل وهردا و ته ووی له شی بوو به خوین و خؤل. ههستاوه و دهستی کرد به تهقه، دوا گولله ی توقاند. له کیو هاته خواری و سوار بؤوه.

ئه سپه رهش وه ک بالدار ده فری، دهشت و کیو له ژیر سمیدا و یک هاتوته ووه. گه ییوه ته ژیر لیژی قهلا، لووتی نا به دروازوه ده پریمینی.

سوار به سواریهوه، شپړتو له دروازې دا. دهرکهوان دروازې کردهوه و عهبهساو
دپروانیتته رهسوول! سوار بی وستان رکنفی لندا و چووه ههوشه.

حهوت چارهوئ له ههوشه بهسراونهتهوه و سهریان له ئاخوړ ناوه. ئهسپرهش
دهحیلینئ و رووهو ئهسپی غهواره به کوژنهوه دپروا. رهسوول له غاو ده کیشئ.
دیسانهوه دهحیلینئ و له سهر پاوه دهخولیتتهوه. حیله و کوړهه حهوت ههشت ئهسپ
دهنگیان دایه دهنگی یه ک، ههمزه به گ سهری له په نجهروه هینایه دهری، رهسوول
خویناوی و شپړتوه! گوراندي:

— چ بووه رهسوول! بو خویناویت؟! سهعید کوا!؟

به پرسپاری ههمزه به گهوه دانیشتوانی نیو قهلا هاتنه بهرپه نجهره. سهر و کلاوی
ئه منیبه وه دهر کهوت، تهزوو و مچوړ کئ به له شی رهسوول وه ک ههوره برووسکه هات
و تپه پری، خوئ هینایه حالی جاوا! هسهن مهیتر له میژه له رهسوول دپروانئ، پئ پئ
لئی چووه پئشئ، بی پرسپار دهسته جلهوی ئهسپرهشی گرت و رهسوول دابهزی.
هسهن ئهسپی کیشایه تهویله و هاتهوه دهری.

ئاغا ئهحمده فراشی نارده خواری. هسهن و ئهحمده رهسوولیان برده ژووری. دیو
هشیمه تیکی زوری لیبه، ههمزه به گ و رهشیدخان و قادرخان و حهوت ئه منیبه. ههمو
شله ژاو و په شوکاو دهوری رهسوولیان داوه. ئاغا به سهر سوورمانهوه ده پرسئ.

— بو بریندار بووی؟! له گهل کئ تن ههلچوون؟ ئهی سهعید کوا؟

رهسوول پیچ دهخوا و به برینهوه ده نالینیه، به دم نالهوه گوتی:

— کوژرا! سهعیدیان کوشت!

— کئ کوشتی؟ له کوئ؟

— له برده دهنگداری ههزار ئهشکهوت کوتوپر کهوتینه نیو چهته کان، له یه کهم
دهسپریژدا ههر دوو کمان پیکراین، برینی من کاری نیبه، ئه و له سهریان دا، کهوتن و
گیاندانی یه ک بوو! به برینداری و قوونه شهر، پاشه کشیم کرد. تا دوا فیشه ک دهستم
کردهوه، به لام ئهوان زور بوون، ناچار ههلا تم.

— بروا ناکه م! سهعید چند ساله نوکهری خوّمه، چوّن بهو زووانه ده کوژری؟! ئه و بو

ده کهس ئاور ناداتهوه! ده بچ وانه بچ! وانیبه، نه کوژراوه، تو به چاوی خوّت دیت؟

– به لئ، شانبه شانی یه ک دهرویشتین، له تهختی نیو چاوانی درا، ویستم دابهزم و هه لیگرم و بیرفینم، منیش پیکرام و دهرفته تم نه بوو، هه لئه هاتبام منیش ده کوژرام ناغا. (تۆ نه ده کوژرای، پیاوی خویری قهت نا کوژری، حه یفه، حه یفه سه عید کوژرابی و تۆ بمینی، ههر کهس بی، زۆر ناپاوه سه عیدی کوشتوو! ناپاوی من! من ناپاوم! سه عید بۆ ئه وه نه ده نه ده بوو نو کهری من بی! به خوی حه یف، حه یف له دهستم دهرچوو، دهستی شکاوم، پیاوی وام دهست ناکه ویتته وه. گولله چهند بی وه فایه! کهس نانا سن. ده بوو شهرمی له سه عید کردبایه و له حاندی سارد بایته وه!

ره شیدخان به دلپرییه وه رووی وهر گیرا وده سره کهی دهرهیتنا.

همه زه به گ دلسۆزانه دهستی خسته سه رشانی و سه بری سرتاندی به گویدا:

– عه یبه! بۆ نو کهری ده گریت؟! تازه کار وای لی هاتوو، به جیی ئه وه وهره ئه وه

ئهمینه رازی کهین بی دهنگهی لی بینن، دهنانا...

– دهنای چی؟ ره سوول ده گرن؟

– نا، خۆمان تووشی چه رمه سه ری ده بینن، ره سوول چاوی ده ری، ئه و نا یه کی دی،

چی زۆره، نو کهر، له سه عید باشترت بۆ ده گرم، تازه ئه و روپیوه، زیندوو نایته وه، پشتی من به رمه ده، خۆم ئه وانه رازیده کهم، مال و مندالی سه عیدیش به ئه ستوی خۆم، ئه وانیش قایل ده کهم له سه ری نه رۆن و سه ری بنینه وه، ناهلیم تۆ زهره ر بکه ی، ههر چی بی، سه عید من ناردوو مه، بۆ کاری من خۆی به کوشت داوه، خۆم هه موو زهره ر و زیانی ده گرمه ئه ستۆ، تۆ له هه موو شتیک ته ریک به، هیچ مه لئ، خه رجه کهم لئ گه وره مه که وه! با خزمایه تییه که مان نه چی.

– جا به کاری چ دی؟ تازه من سه عیدم له دهست داوه مامه هه مزه، چم له دهست

دی؟

تف هه لایم نیو چاوانی خۆم ده گریته وه، له بهر تۆ چم پئ ناکری دهنای پیاوی وه ک سه عید بۆ ئه وه ی نای بخریته پشتگو ی، من له هه موو لایه ک شانازیم پیوه ده کرد. هه موو ناغا کان به خیلان پئ دهردم، پیاوی وه ک ئه و له مو کریان بی وینه یه، داخی به جه رگم، تازه تا قیامهت نو کهری وام گیر ناکه ویتته وه.

ئىستىوار رەزايى لە ھېچ ھالى نىيە، ھەر تەقەى گوتى دى، ھەمزە بەگ بردىيە ديوى،
بە فارسى لە ئەو ھەلەو ھى بوى دووپاتكردهو، ئىستىوار رەسوول دەخووزى. رەسوول لە
خووزور، ئىستىوار قەلەم و كاغەزى دەرھىنا باس و خواس بنووسى، گوتى:
- بۇ چوونە ئەو كىوھ؟!

- سەر كار ئىستىوار! ھەر وەك خۆت ئاگادارى، ئەو ھەتپوھ شوانە گىرابوو، خۆم
گرتبووم، ھەلا توو، شەوئ ھەلا توو، ئاغا ئىمەى وەدووخست بىگرىنەو، لاماڤ و ابوو
چووتە ھەزار ئەشكەوت، ئاخىر ئەوئ زور چرە، لەشكر تىي كەوئ ون دەبى، گەيشتىنە
نىو كىو وەبەردەسرىژيان داین، ئەو ھەل سەعید پىنكرا، من دابەزىم ھەلگرمەو، منىش
پىنكرا، ھەر ئەو ھەندەم توانى خۆ نەجات دەم.
- زور بوون؟

- زور و كەم نازانم، ھەوت ھەشت تەقەنگ تەقەيان دە كرد، ئەو ھى راستى بى، من
زور ترسام، جوان تى نەفكرىم.

- لىرەو ھە دوورە؟ رىي چەندە دەبى؟

- دوورىكى وا نىيە، رىي سەعاتى، سەعات و نىوئ بە سواری دەبى.

ئىستىوار مات بوو، ئەو ھى نووسى و قەلەم و كاغەزى نايە گىرفانى. چاويكى لە
ھەمزە بەگ كرد، گوتى:

- ئاغا! تۆ دەلى چى؟

ھەمزە بەگ لای واىە ئەو ھى رەسوول گوتويە راستە، چاويكى لىدە كا، رەسوول بە
بەزىە ك ئاغای تىگە ياند، بۇ شوئىنە گومكىنە چە تە لە گۆرپىدا نەبوو.
ھەمزە بەگ گوتى:

- تۆ چۆن دەلىئى من وادە كەم سەر كار ئىستىوار. پىاو بنىرم تەرمە كەى بىننەو؟

- چۆن وا دەبى؟ ئەى بە پاسگا راناگە بىنى؟

ھەمزە بەگ دەستى كرد بە بەخەلدا، دەرپهتئاو و كردى بە گىرفانى ئىستىواردا، بە
پىكەننەو گوتى:

- بى بە لا بى پاسگای بۇ چىيە؟ ئەو تۆ پاسگا، دەلىئى چى؟ چە تە كوشتوويە

شكايەت لە كى دەكەى؟ خۆم ژن و مندالى رازى دەكەم، ئەگەر تۆ رازى بى، ئەو ھەش

دەم شىرىنى بوو، خستىمە گىرفانت، پىنسىد تىمەنە، دەمى ئەوانى دىشم بۆ شىرىن كە، پاشان قەرەبووى دە كەمەو، بە سەر خۆمىهەو ناهىلم، من كارم بە تۆ دەبى، تۆش هەروا. دەستى ئىستىوارى گرت و چوونەو لای ئەوانى دى.

پاش وتووڭزىكى زۆر، رايان هېتايە سەر ئەوئى ئىستىشهاد بنوسن. ئىستىوار ئىستىشهادى نووسى. ئەوانە لىوئى بوون مۆر و ئىمزاين كرد. نارديان بە دووى خەلكى ئىوديدا و حەوت كەسى نىو دىش مۆريان كرد. ئەو ئىستىشهادە بۆ هەلاتنى حەمە شوان بوو، باسى لە كوشتنى سەئىد لە گۆرپدا نىبە.

دوانىوەرپۆيە، نىوەرپۆزە خوراو، ئەمىنىيە لە دىندا نەماو. ئەحمەد فەراش چووەتە شار بۆ خەلاتى.

لە نىو دى قاو بلاو، دەلىن چەتە هاتووە! هەزار ئەشكەوت پرە! سەئىدى نۆكەرى رەشىدخان كوژراو! رەسوولى نۆكەر برىندارە! لەوانە يە ئەمشەو بىنە سەرمان، كى چى هەيە قايمى كا.

ئامىنى خىزانى رەسوول بە گريان و خۆرپىن بە بەرگەرە كدا روو و قەلا دى و ژن و پىاو، گەورە و بچووكى تازاوا بە دوويەون. چوار پىنج سەرە ژن و كەيخواداژن قۆلىان گرتووە و دلخۆشى دەدەنەو و پى بە پىي گەيىونەتە دەر كى قەلا.

دەروازە كراو تەو و حەوشە پرە لە ژن و پىاوى رەئىتە. ئامىن بە دەست و پلەو بەند نابى، هاوار دە كا و دەگرى.

بە دەنگى ئامىنەو، عەدلە خانم هاتە خوارى، ئامىن و ژنانى برده سەرى، رەسوولى نىشان ئامىن دا، چاوى پىيكەوت، ئۆقرەى گرت و بى دەنگ بوو.

بە دەستوورى ئاغا، پارزە بىست پىاوى قۆچاخ چوون و تەرمى سەئىدىان هېناو. حەوشەى قەلا جەنجالە. دەستەيە ك ئاو گەرم دە كەن. چەند كەسى لىزان و بە دىن لە سەر تاتەشۆر تەرمى سەئىد دەشۆن. برىنى سەرى وە ك كانى خويى لى هەلدە قولى، لۆكەيان لە ولات برپو و لە برىنيان ئاخنىو، خويىن بەر بەست نابى! دلۆپ دلۆپ بە تاتە شۆردا دە تىكەتە خوارى و تىكەلى ئاوى جۆگەى حەوزە كەى حەوشە دەبى و لە خوار دىو دە چىتە نىو زەوى و سەدان بنەگيا و درووى تىنو پاراو دە كا بەهارى داھاتو پىنج بەستەو بەلا بەرز كەنەو و تۆوى بە ولاتدا بلا و بىتەو.

دهنگی گریان له دیوی ژنانهوه دهگاته، ههوشه، دلی پیاوانی وه کۆل هیناوه، ناسکی
خانمی خیزانی رهشیدخان شیوهنگای داناوه و شین دهگپری، به دهنگی بهرز سهعید
دهلاوینتتهوه:

وهی رۆ وهی رۆ
گهوره نۆکهری رهشیدخان رۆ
شیره پیاوه کهی موکریان رۆ
نازا و به جهرگی قهلاهی رهشیدخان
برای هاوپیستم تۆ بووی سهعیدگیان
بۆ به جیت هیشتین بهو دهس و برده؟
کوا وادهی کوچ بوو؟ مندالت ورده.
وهی رۆ وهی رۆ سهعیدی نازا و
مندال وردم رۆ.

ناسکی هینده به سۆز سهعید دهلاوینتی، ئهوهی گوپی له دهنگیهوه، بی ئیختیار بانگی
گریان ههلیدهدی.

عهده خانم له ناسکی به کولتر دهگری: خو به تاوانبار دهزانی و زاتی نییه تاوانه کهی
بدرکینتی، کولوکۆی دهروون به قولپهی گریانهوه دهئهدا.

دهما دهمی عهسره، ئهحمهد فهراش له شار هاتوتهوه خهلاتی بۆ سهعید هیناوه. کفن
به بالایی بردرا و کرایه بهری. خوینتی سهری ناویستی، کفن به خوین گول گوله.

داره تهرم له چارهوی ههلبهسرا. هه مزه بهگ و زاواکانی سوار بوون. خه لکی تازاوا،
به دهستووری ئاغا، مال و پیاو، سوار و پیاده بۆ بهری کردنی تهرمی سهعید سازبوون،
ژن و پیاو، ئاغا و رهعیهت له ههوشهی قهلا تیکه لن.

ناسکی له نیو ههشیمهت رووی ههلمالی و به دهنگی بهرز بانگی رهشیدخانی میردی
کرد:

– بلتی چارهویم بۆ زینکهن، منیش له گهله سهعید دیمهوه.
رهشیدخان بی ئهوهی قسه له قسهی ناسیکدا بکاتهوه، بانگی ههسهن مهیتهری کرد و
فهرمانی سازکردنی چارهوپی دایه.

حەسەن ماینی زین و لەغاو کراوی هینایە دەری، ئەحمەد فەراش چوووە یارمەتی
حەسەن مەیتەر و ماینە کەیان برده بەر ئاخووری حەوشە، ناسکی خانم چوووە سەر ئاخوور و
پینی لە ئاوزه‌نگی نا و سوار بوو. ئەحمەد جلەوی ماینی گرت و بوو بە جلەوداری ناسکی.
تەرمی سەعید لە دەروازەی قەلاوە چوووە دەری و سوار و پیاده وەدووی کەوتن.
رەشیدخان بە سوارییەوه لە حەوشە وەستاوه و تەماداری هەمزه بەگە.

چارەگە سەعاتیکە هەمزه بەگ چوووە تە لای رەسوولی نۆکەر، سرتوخورت سەریان
ناوه بە سەری یە کەوه و دەچینن بە گۆیی یە کدا.

رەشیدخان بی ئوقرە بانگی کرد:

— مام هەمزه! جەنازه رۆیشت، هەر ئیمە ماوین.

هەمزه بەگ رەسوولی بە جی هیشت و بە پەله هاتە حەوشە. کویتەیی لە دەستی
حەسەن مەیتەر گرت و سوار بوو، بە جووت وەدووی تەرم کەوتن.

ئاوایی خەوتنە. نیو دیی بژووی شلەژاوه. ئەوهی دەستی دار بگری و پیتی رۆینی هەبی،
وەدەر کەوتوون و دەنگیان یە ک و تیکرا دەگرین، شیوه ئاوایی گرتۆتە بەر. تەرمی
سەعید لە مزگەوتە. قورعان خوین بە گریانەوه لە سەری دەخوینن، هەمزه بەگ و
رەشیدخان و قادرخان لە بەر میحرا بهوه شانەشانی مەلا دانیشتون، رەشیدخان بە کول
دەگری. قەبرکەن چوون بۆ قەبران.

ناسکی خانم چوووە تە مالی سەعید، ژنانی بژووی تیرژاون، شین و گریان و قورپیوانە.
خیزانی و کچه کانی روومەتیان بە نینۆک شیو بریوه و دادر دادریان کردووه و
پەلکەیان بریوه. مەلئەعی خیزانی بە دەم گریانەوه دەلی:

— دەبوو هەر پاش نیوهرۆ زانیام سەعید کوژراوه! ئەسپە کەیی بە زین و لەغاوهوه، بی
سوار هاتەوه بەر دەرگا، ئەی کویر بم بۆ نەمزانی؟ دەبوو زانیام.

ژنان ئەوندە گریان هیچی نووزەیی دەرنایه. مندالە وردە کانی سەعید بە دەستی
ژنانەوه و دەیانەنه مالی خویان.

شەو لە نیوه لای داوه. قەبرکەن خەبەری تەواو بوونی قەریان ناردەوه. تەرمی
سەعیدیان لە تابووت خست. بۆ چاوپیکەوتن و مالاییی یە کجاری، بردیانەوه بەر
دەرکی خویان، ژنان تابووتیان لە دەست پیاوان دەرھیتاوه، تەرمی سەعید لە نیو ژناندا

وئبووه، په پارانهوه، جار جار به قسه ی ناخوش، پیاوان تابووتیان به دهسته پناوه و رفاندیان
بۆ قهبران. نزیکه و به بیان تهرمی خویناوی سه عیدیان به خاک سپارد.

سبهینى پاش تاوکهوتن، ئاگاكان هاتنهوه مزگهوت. سه ماوه ر ئیستیکان، چادان و
قند و چا له مالی رهشیدخانهوه هینرایه مزگهوت. خه لکی بژوی کۆ بوونهوه، دیهاتی
دهوروبه بۆ پرسه هاتوون. قورعان خوین له چهند لاهه قورعان ده خوینن. فاتیحاه له سه ر
فاتیحاه داده خرئ. سه ماوه رى ره ژى قولته قولت ده کولئ. چاپه ز چا تیده کا، چا به نیو
خه لکا ده گیرن، دهسته یه ک دئ و دهسته یه ک ده روا. هسه ن مه یته ر خۆی کرد به
مزگهوتدا، دواى فاتیحاه هه مزه به گ بانگی کرد:

— هسه ن! یانی چی؟! خیره؟

هسه ن له خواره وه قوت هه ستایه سه ر پئ، هه ر له جیوه توند گوتی:

— قوربان! ئه مشه و چه ته داویه به سه ر دیندا، ئه وه ی وه به رده ست کهوتبئ، بر دوویانه،
وه فریا که وه.

خه لکی تازاوا وه جموجۆل کهوتن، چاویان له ئاغایه.

هه مزه به گ به ده نگیکی به رز گوتی:— نه دامه ت خۆی چاکه! قورته کانی خراپه. له
لایه ک جه رگم براوه و کورم هیلاکه، له لایه کی دی سه عید پشتی شکاندووم! ئه وه ش
یه کی دیکه. خه لکینه! هه موو گویتان لیبی و شاهید بن، سه عید له ملکى مندا کوژراوه،
تا به رۆح زیندوو بم، سالی ده ته غار گه نم له لایه ن منه وه مه خته وی مال و مندالی ئه و
بئ، به پیاو و ولاخی خۆمدا بۆی ده نیرم، خه رج و موخاریجی پرسه و نانی قه برکه ن به
ئه ستۆی من.

ده ستیکرد به گیرفاندا و هه زارتمه نی ده رهینا و دایه ده ستی مه لاکه ی بژوی، گوتی:
— مامۆستا! خۆت بیانده یه، به پیاوی خۆمدا تازوو قه ی تا به هاریان بۆ ده نیرم، ئه وه
خه رجی پرسه و میوانه کانه، له لایه نی منه وه سه ره خۆشیان لئ بکه، کاره که وایه، ده بیئ
برۆم دهنه خۆم ده چوومه لایان، ئه وه ی پنیوسته تو پینان بلئ.

چاکه و پیاوه تی هه مزه به گ زاری به خه لک کرده وه! ره شیدخانئ زاوای شانازی
پنیه ده کا، سه باره ت به کوشتنئ سه عید هیچی له دلدا نه ماوه.

هه مزه به گ هه ستایه سهر پچ، هه موو دانیشتوانی مزگهوت ههستان و وه دووی کهوتن. لهو لای دیوه، خه لکی بژوی گه رانه وه، تازاوی وه دووی هه مزه به گ کهوتن، سوار و پیاده روه و تازاوا کهوتنه ری.

ئاغا چووه ته قه لا. پایوی ناردووه له دووی ره سوول. نو کهر له حوزووره:

– دهی ره سوول! چت کردووه به چی؟ تو لهی نهو هه موو خه رجعت کردووه ته وه؟
نهو دوو سی رژه په ستا په ستا گیر فانم هه لته کانه وه.

ره سوول له خویاییه، به بزه وه گوتی:

– نه غدینه وه گیرنا کهوی ئاغا، نهو دیه مان سه ننگ و شووژن داوه، چوار هه زار تمه ن پوول و هیندی مت و موروی قیمة تیمان گیر کهوتووه! هه زاریم داوه به کویتخا شه ریف و فه یزه، نهو هه سی هه زار موروه که.

پوول و موروی له به ردهستی ئاغا دانا.

هه مزه به گ به پیکه نینه وه هه لیگرتن، هه زار تمه نی دایه وه به ره سوول، گوتی:

– نه مرۆ من زور ماندووم، توش شهوی نه نوستوی، نه مرۆ هیچ، به یانی زوو وه ره ده چینه کانی توو، به لئیم به عتا داوه بهر له هاتنه وهی ده بی بوو کم بو دابه زانیدی. نهو هه تیوه شوانه هه ر وا بن ئاره ق له ده ستمان ده رچوو، نهو هی هه یی هی منه، به تالان ده یهینین، له بیرت نه چی، زوو وه ره.

ره سوول ماتلی نهو بوو ئاغا قسه کانی ته واو کا، به په له گوتی:

– قوربان، له بیرم نه بوو عه رزت بکه م، فه یزه ده یگوت کویتخا که ریم هیلا که! شه پله لئیداوه و لایه کی چووه ته لاوه! ده یگوت لهو شه وه وه که نهو رووداوه روویداوه، که س قسه ی لی نه بیستووه، له وانه یه بمری.

– ده مری چاوی ده ری، نهو نا و که سیک کی دی، با جار ی کچه تیوه که ی ماره که م،

پاشان چ ده بی به توون.

مالی کویتخا که ریم جه نجاله. دهسته یه ک دی و دهسته یه ک ده روا. دوو شهو و دوو رژه که س قسه یه کی له کویتخا نه بیستووه. لای راستی چووه ته لاوه و له سمه. تاییستا سی جار یاسینیان خویندووه. پووره گوله گوتوویه چاکبونه وهی نهسته مه، زوری مه دوینن، شه پله لئیداوه.

مام حەسەنى خەزوورى و مەلا كەرىم و حاجى قادر و مام رەسوول و سوڧى مېنە بە ديارىيەو دانىشتوون. نازەننى خىزنانى كوئىخا سەماوهرى تى ھاوېشتووە و لە بەرى دانىشتووە و فرمىسك ھەلدەوەرېنى، چاويە كە و فرمىسك ھەزار!

كەوئى خوى كېشاوھتە نېو مالە كە، دوو شەو و دوورۆژە داىكى نەبى، كەس نە بىدو، دوو سى جارېش مېناى حاجى قادر چووھتە لای. لەو دەمەوھ زەوادى نە بېرېو و ھېچ نە چووھتە دىوای دەر وونى. تەنانەت لە گەل مېناش نەدواوھ! پالى داوھ بە دىوارەوھ و دەر وائىتە كولاو كەى سەربان. داىكى جار و بارى بۆ كارى دەچى، كەم و زۆر ناوئىرى بىدوئى! مېنا پنى گوتووھ ھەمە ھەلا تووھ، ئەوېش عەبە بۆى گىئراوھتەوھ، بەلام كەوئى بايەخىكى بە قسەى مېنا نەداوھ، تەنانەت چاوى لە كولاو كە كە نەتروو كاندووھ! رەنگە لە ھەمە قەلس بوو بى، يان باوهرى بە مېنا نە كر دې! كەس نازانى.

قاوھ لتووئىكى دەرەنگە. دوو سوار لە كئوھ بەر داوېلەوھ دىنە خواری، گەبىونەتە دەورى دى. ھەمزەبەگ و رەسوولى نۆ كەر. خەلكى كانى توو بە پېشوازيانەوھ چوون. بەر لە ھەموويان فەيزە درېژ گەبىشى. ئاغا رووى لە فەيزەيە:

– فەيزە! لە پېشەوھ بۆ بە مالى كوئىخا بلن ئاغا دى بۆ ئەوئى، زوو بگەرپۆھ، ئەو ئەسپانە بەرە تاقتە تيان كە.

فەيزە بە لۆقە لۆق و ھەجامبازە كەوت، خۆى گەياندە مالى كوئىخا، لە دەرگاوھ خەبەرى دانئ و بەرەو دوا گەرپاوه.

مەلا و حاجى و كەبخودا لە مالى كوئىخا دەرپەرېن، چوونە پېشوازي ئاغا، بە گەرمە بەخىرھاتنيان لىكرد، جەماوهر وەدووى كەوتن و چوونە ژوورى.

دېوھ خان پرە، زۆر بەيان بە پېوھن. ھەمزەبەگ چووھتە ژوور سەرى كوئىخا و لە حالى دەپرسى:

– چۆنى كوئىخا كەرىم؟ بۆ خۆت ھېناوتە حالى جاو؟! تۆ قەولتدا كەوئى لە عەتا مارە كەى، لە قەولە كەت پەشيمانى؟ دەيدەى، يان نايدەى؟

كوئىخا حالى بووھ، جواپى پىن نادريتەوھ، بە دەست ئاماژەى كرد بۆ مام حەسەنى خەزوورى و دەلئ ئەو وە كېلە.

ھەمزەبەگ پالى داوھ، رووى قسەى كرده مام حەسەن:

– تۆ وە كېلايەتى دە كەى؟

مام حه سەن چاویکی له خه لکه که کرد، گوتی:

– چت عەرز کەم ئاغا؟ کور و کچ به یه ک رازی بن، من دەلیم چی؟ هەر مه باره ک بایی دهووی، خزم له تو زاوا له عه تابه گ چاکتر؟ شهرت کچ و کوربه.

– رازی، یان نارازی، به سه ری بابم ده بی ماره بگری، ئه وه هه یچ به یانی دین و ماره ی ده که یین، پاش دوو روژ ده یگوزینه وه. له وه گهرین، ئه مرۆ بو سی کار هاتووم، خوازیینی و جهریمه و تالان و سووتانی مالی حه مه هه تیو! جهریمه تان ده که م بو ئه وه ی پیاوی وه ک حه مه هه تیوتان تیدا هه لکه وتوو! بو ئه وه ی که سیکی دی پین له و شکۆیه وه نه نی و ده ست له رووی ئیمه به رز نه کاته وه، مالی دوو سه د تمه ن جهریمه تان ده که م، مه لا و گوله ی مام که ریم و کوینخا که ریمی لی ده رچی، ئه وانی دی خو سازه کن. مه لا و کوینخا که وتنه تکا و پارانه وه:

– ئاغا! ئه ونده زوره! بو که م که س بوود ده بی، سندوو قه سه ری عه تابه گ که می بکه وه، مالی وامان هه یه نان و تووی خو ی نه بووه، دوو سه د تمه ن به کی بوود ده کری؟! خودا غه زه ب له حه مه بگری، مالی ئه و که سه کاول بی حه زی به و کاره کردبی، ئیمه بلین چی! ئیمه بو ده بی به ئاوری ئه وه وه بسووتین؟ ئاغا! گه وره یی بکه، جووتبه نده سه د تمه ن و ره شایی په نجا تمه ن جهریمه مان که، چی له مالی حه مه ده که ی بیکه، که یفی خو ته، حه وته یه ک مه ودا بده، خو مان کۆی ده که ی نه وه و ده یهینینه خزمه ت. هه مزه به گ ماتبووه. سه ری هه لینا گوتی:

– لاتان وا نه بی من ئاغایه کی خراپم، خراپتان نه دیوه! له هه نده ران ره عیه ت ده ست له ئاغا به رز کاته وه، به وانه کار کۆتا نابن! به لام من دل حیزم، دل زوو نه رم ده بی، ئه وه کردم به خاتری ئیوه، قسه تان ناشکینم، جووتبه نده سه د تمه ن، ره شایی په نجا تمه ن، به یانی هاتمه وه بو ماره کردنی که ووی، ده مه ووی، له تو م ده ووی مامۆستا! له فه یزه و فه تاحی مه ستینه، فه تاح لیره یه؟

فه تاحه کویر له به رده ر که وه هه ستا و گوتی:

– له خزمه تام ئاغا.

– له رویندا بتبینم، کارم پینته، گویت لیبوو گوتم جهریمه ت نه که ن؟

– به لی ئاغا! خودا له گه وره ییت که م نه کات، سایه ت له سه رمان که م نه بی.

به جه ماوه ری گوتیان: ئیلاهی ئامین.

هه مزه به گ به ره سوولی نو که ره ده لی:

– برؤ بؤ مالی ئو هه تیوه چی به کار دی بیهینه ده ری، بیان به مالی فه یزه، ما باقی به ماله که وه ئاوری ده، با بنه ماله که ی بله جوال شوینه واری له ملکدا پاک بیتته وه، هیچی نه هیللی، فه یزه و فه تاحیش له گه ل خۆت به ره.

مه لا که ریم چاوی به خه لکه که دا ده گپری، جگه له ره سوول و فه یزه، فه تاحه کویریش هیندی، ئاسه واری پین خۆشبوون له روخساری که س به دینا کری! ئه مجاره یش به تکاوه رووی له هه مزه به گ ناوه:

– ئاغا گه وره یه، گه وره خاوه ن ده سه لاته، بکوژ و بپر خۆیه تی، که س ناتوانی ده ست بینیتته ری، تکایه کی دیکه م له خزمه تی ئاغادا هه یه، گه وره یی بکا و تکام بگری، مال سووتان شوومی باش نییه، موسولمان ده بی به سه ر ده روونیدا زالبی و قینی خۆی بخواته وه، چاوپۆشی له تاوانی بچووک نیشانه ی گه وره یی گه وره یه، له سووتمان چاوپۆشی بکه ئاغا، ئه وه خۆی گیراوه، چۆنی به سه لاح ده زانی، وا ته نبیی که، خودا هه وپیزی چاکه ت بداته وه.

هه مزه به گ سوور هه لگه رپاوه، به گوپه وه گو تی:

– مامۆستا! هه ر تاوانی ده بی تۆله یه کی هه بی، تۆ ده لیی خۆی گیراوه؟ به لام ئه و هه ر شه وی ئه و ه ل هه لاته وه، ئه مرؤ سه ی وه شاخی ده که وی و لیمان ده بیتته چه ته و ئه وانی دیکه ش چا و له و ده که ن و بشیوینی ده که ویتته ولات، بشیوینی له ولات بکه وی ئیمه ی ئاغوات به رپرسین، هه ر رووداوی رووبدا، ئیمه به رپرسین، لیمان ده کۆلنه وه. تا ئیستا وا بووه مه عمووری ده ولته چوویتته ده رگای ماله ره عیه تی؟ ره عیه تی چووه ته پاسگای ئه منیه؟ که س ری پاسگا ده زانی؟ که س دوو قرانی به ئه منیه یه ک داوه؟ چه ته یه ک تا ئیستا توانیوه ده رگاتان پین بگری؟

دو یشه و له مال نه بووم، هاتوونه سه ر تازاوا و خه لکیان تالان کردووه، سه عیدی نو که ری ره شید خان کی کوشتی و مندالی زه رد و سووری هه تیو که وتن؟ چ مه علووم همه ی ئیوه نه به ینا بیتته سه رمان! ده بی ئه وانه ته نبی بکرین و بیتته په ند و ئامۆژگاری بؤ هی وه ک همه هه تیو، ئیوه چ ده زانن؟ هه ر ئه وه ده زانن که له به رچاوه، بیری پاشه رپۆژ ناکه نه وه، خۆم ده زانم چ ده که م، که یخودام ناوی. به تووره ییه وه خۆریه ره سوول:

– له خودات ده وی بلیم مه چۆ؟ ده برۆن، زوو وه رنه وه.

ره سوول و فه یزه دریژ و فه تاحه کویر و هدهر کهوتن.

قاو کهوتوته نیو دئ: ناغا دهستووری داوه ماله کهی همه شوان دهسووتینن!! وهرنه ده ری. وهرن. ژن و مندال کردوویانه ته سهربان، دهستی بی دهسه لاتی ددهن به سینگ و روومه تا و بهرؤک هه لده گوشن، چاوی پرترسیان ئه سرین دهبارینتی. کور و کالی دئ له دور ویستاون، به هه ناسه و حه سره ته وه، له دهرووندا خو دهخونه وه. عه به شیتیش له وییه.

ره سوول و فه یزه و فه تاح گه بیونه ته مالی همه. له دیواره وه چوونه حه وشه. پاش ماوه یه ک که لوپه لی بایه خداریان هینا ده ری و بردیانه مالی فه یزه دریژ. له گه پانه وه دا، فه یزه له جینی خو وشک ویستا! به سه رسوورمانه وه گوتی:

– ئه ی بابه رؤ! ئه وه تا! ئه وه ی من لئی ده ترسام له وی وه ستاوه! چ بکه ین کا ره سوول؟ پووره گوله دهستی ناوه ته که له که ی و له سهر چاله گه نمه که ی همه دیت و ده چی ئه وان ی دیوه، به لام ئه نه هوو نه یدیون، رووی وهر گیرا.

ره سوول و فه یزه و فه تاح بی ئه وه ی چاوی لی کهن، خو یان باریک کرده وه و به پشتیدا چوونه ژووره که ی همه. ماوه یه ک مانه وه، پاشان هاتنه ده ری، بی ئه وه ی باسی له چاله گه نم بکه ن. گولکیش به ره و مالی کوئخا رۆینه وه.

دوو که له کوولاوکه و ده لاقه وه وه ک باخه گیا سهر ده که وی، قرچه قرچی داروده سته ک و کاریته ده گاته ئه وپه ری گه ره ک، ژنان به قرچه ی دهروونه وه خو ده که نه وه به مالدا، کورپه جه خیله ی دئ خو ناگرن، توانای ویستان و سهیری ماله که ی حه مه یان نییه، بلاوه یان کرد. عه به شیتیش له دئ و هدهر کهوت.

پووره گوله بی قسه و باس چووه ته ژووری. ترسی له چاله گه نمه که بوو ده ری هینن، ئه وان که باسی چاله که یان نه کرد، ئه ویش هیچی نه گوت.

نیوه رۆیه کی دهرنگه. ره سوول و فه یزه و فه تاح له حوزووری ناغا ویستاون. هه والی تالان و سووتانی مالی حه مه یان دایه، به لام باسی له چال و پووره گوله نه کرا. هه مزه به گ هه ستا، به جه ماوه ری هه ستان. هه موو هاتوونه حه وشه. فه یزه و فه تاح چوون ئه سپ بیننه ده ری. هه مزه به گ رووی کرده مام حه سن:

– سه ینی دینه وه ماره ی ده که ین، خانم و ژنانیش ده هینم یه کجاری دیاری و شیرنی بخوری، خو ساز کهن، بی ئه وه ی جوا بی بیسی، سوار بوو و وه ری کهوتن. خه لک

دوورونزىك تا ئەولاي دىئە رەوانەيان كىردن. فەيزە و فەتاح شانبەشانى ئاغا دەپۈن.
فەتاح گوتى:

– قوربان! فەرموت كارم پىتتە، دەفەرمووى چى؟

– چاك بوو وەبىرت ھىنامەو، لەگەل فەيزە شەوانە چاوتان لە سەر كەوئى بى، بە
نۆرە قەرەوئ بن، شەوئ بە رەسوولدا چەكتان بۆ دەنيرم، بۆتان قەرەبوو دەكەمەو، ئىئو
وەسەر منى ناخەن.

فەيزە و فەتاح بە جووت گوتيان:

– لە خزمەتى ئاغادايىن.

سوارە لە كىئە بەر دوائلە وەسەر كەوتن. لە بەرزايى كىئو ئاورپيان داو. كانى توو لە
دوو كەلى ماله كەى ھەمەدا ونە. گر لە ئىئو دوو كەلدا جار جار بلىسەى وەسەردە كەوئ.
بۆنى سووتمان، تا لووتكەى كىئو ھەواى پر كىردوو.

به یان ئهنگووتوووه، بوولیله ئاویتتهی زوقم و شهختهی پاییزه، زهوی زیوپوشه. تهپیکهوتوووه و ئهرز بهسته له که، قور به پیوه کلاشه ناکا. ئاسوی خورهلات بزهی له سه ر لیوه، مزگینی روژی پییه. قه لای شه و روخواوه شه و له پاشه کشییه.

هه وارسارده، ئاور خۆشبووه، بهرگی هه ژار دراوه، عه به به پییی خووو خدهی له خه و هه ستاوه. سوو ته مه نی هینا و ته نووری داخست. دیو پر بووه له دوو کهل و ری پی شووی بریوه، به په له له دیو ده ر په ری، گه لاز ی کرده وه و وه دووی خۆی خست و چوونه سه رکانی. ئه مرۆ له روژان زووتر هاتوته ده ری، رهنگه له خۆشی گه لاز بی!

گه لاز نامویی ناکا. شانبه شانی عه به له چیمه نی پشت کانی مهیدانیان داناوه و هه لدین. عه به سه ر و دلخۆش له گه ل گه لاز کایه ده کا، ده لپی به ئاواتی له میژینهی گه بیوه! رهنگه واش بی، ئاخه له میژ بوو بهو ئاواته وه هه ناسه ی هه لده کیشا، ئه وه نده ی دهیدی وه ک ژنی دوو گیان مه گیرانی پیوه ده کرد ئاواته خوازی ئه وه بوو روژی گه لاز سه گی ئه و بی، ئه مرۆ به ئاواتی خۆی گه بیوه.

به ده م هه لاتنه وه چنگاوشی یه ک ده بن، عه به خۆی بو ده خا، گه لاز سواری سه ری ده بی، هه لده سیتته وه و هه لدی، به ده م هه لاتنه وه راویچکه ده کا، عه به ره پییی ده کهوی، پاشووی ده گری، گه لاز وه رده سوو ری وده سستی ده با به ده مدا، بی ئه وه ی ئازاری بدا، به ری ده داته وه و هه لدی، عه به ده یگریتته وه و سواری سه ری ده بی، یه کتر ده گه وزینن، ده لپی دوو لفن. عه به وه ژیر کهوتوووه، گه لاز قه پی لیده گری و رایده وشینن، به لام ئیشی بی ناگه یینن. له پر عه به ی به رداو ره وه کینو به وه رپنه و روپی!

سهلته يه كى قوچاخ له ناسوگى په چه خره وه به كرژى خوى بهرداوه. گه لاز گه ييوه تې، داره روچكه ي بووه! ده لئى كايه ي له گه ل ده كا! ئه رى كايه ده كه ن! سه لته و گه لاز به كايه وه هاتنه خواري، نزيكبوونه وه. عه به ناسييه وه، حه مه يه.

عه به به سه ر سوورمانه وه گوتى:

– ئه مه توى گه وچه پياو؟! به لاي خوومه وه ئه موت ئيستا له هفت كيف تيپه ر بووه!

بوچ ته نيای؟! كه وى ها له كوئينه؟

حه مه به په شيوييه وه گوتى:

– هه ر باسى مه كه! پيس قه وماوه عه به گيان!

– هه لبت كه نيشك برا گه مال له ته كتا نه هاتييه! واسه؟

– بر يا ئه وه هاتبا و من به ئه ستوى شكوم نه چووبام، ئه وه ات، به لام ليسان سه ندمه وه، گيرام! ئه مشه وه له كونه ره شي قه لا بووم، نازانم كى بوو! بوو به فريشته و رزگار ي كردم، ئه وه نده ده زانم ئافره ت بوو، زورم هه ولدا بزانم كيپه ر به لام راستى نه گوت، به نازدارى تيگه يشتم، ئه وه نه بوو، ئه وه بايه ده يگوت. نه رم و شلى ده ستى، بوئى سمل و ميخه كى له خانم ده چوو! بلئى عه دلله خانم بووبى؟! ئاخه ر چوون ئه وه كارى وا ده كا؟ هه رچى بير ده كه مه وه ئه قلم بر ناكا، ده لئى خه ونم ديوه! ئاخه ر به سه ر هاتى ئه مشه وى من به قه ت ده ساله! زورتر له سه ر گورشته ده چن، خووم باوه ر ناكه م! تو باوه ر ده كه ي عه به گيان؟

عه به بو دلله نوايى ده ستى خسته سه ر شانى و له سه ره خو گوتى:

– له وه تى تووم ديه دروت له گه لمانه كرديه، بوچ باوه ر ناكه م؟ هه لبت واسه، ييوه.

ده ي خاس، كه وى چه ي پى هات؟

– باسى ئه وه مه كه شه رمه زارى بووم، بوومه هوى نازار و ئابرووچوونى، تازه رووى

ديتنى ئه وم نييه، رووى لاي كه سم نييه، ته نانه ت توش، ئيستا ش بوئيه هاتووم هه والم به كه وى بده ي، بيتوو نه زانئى من هه لاتووم، ديق ده كا، عه به گيان!

له تو زياتر كه س شك نابه م، ئه مجاره ش زه حمه ته كه وه به ر تو ده ده م، كه ويش ت نه دى، مينا بيينه و به و بلئى، ئه وه پيئده لئى. له لايه ن منه وه مالا و ايبان ليكه.

خه م و خه فته بو عه به دابارى، شادى و خو شى به تالان چوو، ده ستى كرده مى حه مه و به ره و مال بوونه وه، گه لاز به پيى ئاوان ده روا، سه رى بهرداوه ته وه و كلكى خه وان دووه، ده لئى هه ستى به دلته نكي ئه وان كر دووه!

تاو بان له گه لايه ك كه وتوووه. عه به، همه ي تهنيا له ديودا جي هيشتوووه و له ديوي
دهروهه ده رگاي له سهر هه لپيكاوه.

باريکه رپي دپکون و کاني توو کوير بۆتهوه، هاموشوي که سي به سهره وه نيه، جار
و بارى عه به ي پيدا ده روا، يان به ريکه وت هه لکه وي که سي ربي بکه ويته ئه وي
باريکه رپي وه ک تووله ماري به نساري هه زار ئه شکه وتدا لاپرو پيچ پيچ وه سهر که وتوووه و
به خوره تاوي به رده ده نگداری هه زار ئه شکه وتدا قورت قورت و ماريپيچ ده روا ته خواري
و به شيوودولدا ده چيته کاني به ردينه، له ويرا به بهر مير که گه وره و گويي چومدا
ده چيته کاني توو.

قاوه لتوونه، عه به له نساره وه ئاوي خوره تاو بووه، گه ييوه ته به رده ده نگداره و بهر
ئه شکه وته کان. دوو سوار دوور وه ده ر که وتن، گه ييوه ته کاني به ردينه، به شيو و شيو
به ره وه لاي تيهه لگه ران. سواره هه ر دين و نزيک ده بنه وه. عه به له که لينه به ردا خو
هشار داوه. سواره به بهر چاوي عه به دا تيهه ر بوون، هه ر دوو کيان چه کدارن، يه کيان
ره سوولي نو که ره، عه به ئه وي دي نانس، به وته ي همه، ده بي ئه ويش سه عيدي
نو که ري ره شيد خان بي.

سواره به دولي به رده ده نگداره دا تيهه ليوون، له پيچي شيو ون بوون.
عه به لبيان دووشکه! په ناپسکي و ماته مات به کيودا هه لگه راره. چووه بليندائي،
جيهه کي وا که به ته واوي نيو دولي به رده ده نگداره ي ليوه ديار بوو، له په نا به ردي خو
مات کرد و سواره ي خسته ژير چاوه دي ري.

سواره گه ييوه دووشيوان، هه ر يه ک به دولي کدا جيا بوونه وه. يه کيان له
چاره وي که ي دابه زي و به په له هه لگه راره، چووه بنه به ردي به رزايي کيو و دانيشت.
سواره که ي دي گه ييه به رانبه ري، له نه کاو ته قه له تفه نگه وه هات و سوار گلا! عه به له
جيي خو ي به چه شني دا ترووسکا، هه ستايه سهر پي و خو ي بو نه گيراوه، سهر به ره و
خوار راي کرد. ئه و را کردنه که راي کرد، تا سهر ئاوه که ي کاني به ردينه ئاوري نه داوه،
هيندي ئاوي خوارده وه و ري گرته وه بهر.

عه به زور تر ساوه! هه ر ده روا و ئاور ده داته وه، جار له گه ل جار باوي لاقسي توندتر
ده کا. گه ييوه ته مير که گه وره و سهر چوم، ئاوي کاني توو دياره، هه ست به ئاوه داني

ده كا، ورده ورده نه هون بوه و ترسی و هلا نا. تهقه دهستی پی کرده وه! تهقیه ک، یه کی دی، تاسی تهقی ژومارد و کوتایی پی هات.

عبه گیتز و مهنگ بووه! نازانی کامیان بوو نهوی دی کوشت! سهری سورماوه! بو کوشتی؟ ههرچی بوو زور ناپیاوانه کوشتی. ههر و له و گیتزاوه دا بوو، له نه کاو ههستی به دهنگه دهنگی ژنان کرد! سهری هه لینا، گه بیوه ته ده راوی چوم و به رانهری ناوایی دهسته ئافره تی له و بهر، له سه ده راو حاجت و بهر و پال ده شون.

جاران له دوور عبه بیان دیبا، به پیریوه ده چون و جه فهنگیان له گهل لیده دا، کایه و چنگه پلماسکینان له گهل ده کرد، ده یاندا به ئه زیدا، تا ماندوو و تووره یان ده کرد، تووره ده بوو و قسه ی ناحزی پی ده گوتن و ده تورا. کچان دهستیان له مل ده کرد و دلیان ده هیناوه جی و ئاشتیان ده کرده وه. ئه مجار وانین؟ مرومچ، بی دهنگ، به کاری خویانه وه خه ریکن، کس پینا که نی! ماته میان لی ده باری! ده لپی رووداوی رووی داوه! ته ماشای عبه ده کهن، وه نه بی نه یاندیی، ئه ی بو نایدوینن؟! عبه له پرده باز په ریه وه، وه کو جاران لیان چوه پیشی:

– سه لامه لی داده گهل! به لا دوور بی! چهس؟ بو چه خه مینن! ئا تو خوا وه منیچ بیژن با چکی بگیرم!

له نیو کچاندا، مینا جوابی داوه:

– خودا گریان نه دا عبه گیان، راههستی حاجه ته کانم کزوه کهم، به دم ریوه بو ت ده گیرمه وه.

مینا ده زانی عبه دلسوزی همه یه، ههر نه بی هه والیکه ده زانی، قاپ و که و چکی کو کرده وه و ریکه وتن.

– قه و ماوه عبه گیان! شهوی همه هاتوو که وی هه لگر، پیاوی ئاغا پینان زانی و گرتیان، له وه ده مه وه بی سهرو شوینه، کهس نازانی چی به سه هاتوووه. له وه ده مشرا که کو یخای بابی که وی زانیویه، بی سه روزمان که وتوووه، پوره گوله ده لی شه پله لید داوه! هیلاکه! لایه کی چوه ته لاه، له مردنه، که ویش وه ک شیتی لی هاتوووه! کهس ناویری توخونی که وی، دوو جار چوممه ته لای، له گهل منیش قسه ناکا! ته نانهت چا ویشم لی ناکا! یا خودا کهس وای به سه نه یه عبه گیان، کویر بم بو ئه و چاره نووسه یان. مینا به لوی ده سماله که ی چاوی سپی.

عەبە گوتی:

– بیژی لە تە ک منیچا قسە نە کا؟ ناخر من خەوەر خۆشم ها پێ! ئە گەر بیژم پێ لە
خۆشیا بال ئە گریتهو! مزگانیم ها پێ!

مینا سەرسام لە جی وەستاوه! بە پەلە گوتی:

– خۆش مزگین بی عەبە گیان! من لە بری ئەو مزگینیت دەدەمی، چیه؟

– بە لای کەسەو نایژی؟

نەبە خودا، چیه؟ دەبیلی دلم توقی!

– حەمە ئیمشەو دەرچیو، ئیسە ها لە دێ کونا، ئەو منی ناردیە خەوەر بەم بە کەوی
و میمکە گولە؛ وتی، ئە گەر چاوو نە کەفتە کەوی، وە مینا بیژە، ئەو پێ ئیژی، ئەچی؟ مینا
لە خۆشیان ئاو بە چاویدا دیتە خواری و زاری ویک ناییتەو، بە پەشوکاوییهو گوتی:

– ئەی ناچم؟! لە خودام دەوی، لە بەر تو و حەمە نەبایە، پێ بە زارم ئیستا هاوارم
دە کرد، دەمگوت حەمە هەلا توو، لە ئیوارەو خەلکی ئەم دێیە دەلیی مردوویان لی
مردوو، ئیستا دەچم، چۆن ناچم عەبە گیان؟

مینا و عەبە گەبیونەتە نیو دێ، مینا بەرەو مالی خۆیان عەبە بەرەو مالی پووڕە گولە
لە یە ک جیا بوونەو.

لە وای ئیوارەو، لەو دەمە پرا دەنگی رەسوولی نۆکەر بەرز بۆو و حەمە ی گرت،
یە ک وچان پووڕە گولە بە نیو ژووڕە کەیدا دیت و دەچن، مە گەر ئەو دەمە ی کە زۆر
شە کەت و ماندوو بوو و خەو بردییهو، دەنا پێی وەبەر خۆی نەداو و هەر دیتو دەچن.
تووڕە یە، ئاو پێ لی دەبیتەو، کەس ناو پێی خۆلە قەرە ی دا، تەنانەت ژنانیش
نەینا تو پراو دەر گای لی بقە لشی نەو و هەوالی حەمە ی لی پێرسن! ئەو دەمە ی کە چبوو
لای کویخاش، کەس نە یو پرا بوو باسی حەمە بکا. ئیستا هەروا بە نیو ژووڕە کەیدا دیت و
دەچن. لە دەر کە یان دا! تەقە ی دەر گا بۆ ماو یە ک رایگرت. دیسان کەوتەو سەر
رەوتی رۆینی، دیسان لە دەر کە یان داو. بە توو پە ییەو دەر کی ژووڕە کە ی کردەو،
هەر لە و پۆ دەنگی دەدا:

– کێیە؟ وەرە ژووړی، دەر گا دانە خراو.

عەبە شە بار و کزە لۆک خۆ یکرد بە ژووړدا:

– میمکە گیان! سەلامە لی، بیتمە مالەو؟

– وەرہ بزائم ده لینی چی شهل و شیتته؟

عبه وه ژوور كهوت، به زمانیکی خورپخه رانه وه گوتی:

– خه وه ری فره خو شم ها پی! مز گانی خاسم گهره كه، نه گهر خاس نه وی نایژم پیت.

– مز گینی چی شیت و ویتته؟ ته واو بوو، مانگا مرد و دؤ برا! نه وه ی تو باسی ده كه ی

شه وی گرتیان، باسی چم بؤ ده كه ی؟ گارانی دیان به تالان بردبوو، هه والی مانگا به له کیان ده پرسى؟! توش وات به سهر هاتووه.

– نه مه توو ئیژی چ میمكه؟! مانگای چه و گارانی چه؟ من ئیژم خه وه ری خو شم ها

پی، مز گینیم گهره كه، خه وه ره حه مهم ها پی! ئیمشه و ده رچووه! ئیسه ها له دی كؤن، نه وه

منی هه ناردیه خه وه رت به م پی، توو چه م بؤ نه گهر نیتته؟

پووره گوله به چه شنی راپه ری و به ره و عبه هات، عبه له جی داترووسكا و دوو

سئ هه نگاو پاشه كشیی كرد!

هه موو له شی پووره گوله وه له رزین كه وتووه، چرچولوچ له نیو چاوانی به دینا كری،

لئیه چرچوله كانی سوور هه لگه راون و پر بوون له بزه، چاوه سیسه كانی گهش بوونه وه

و نه ستیره ی گه لاویژیان تیدا به دیده کرین و خور خور نه سرینی شادیان لی ده باری،

عبه ی له ئامیز گرتو رایمووسی، بی باوه رانه گوتی:

– درؤ ناكه ی سه گه شیت؟! نه گهر وا بی مز گینیت ده ده می، مز گینی باش.

– درؤ بؤ چه؟ نه گهر درؤ بیژم خوا بمكوژی.

– دوو له تو، خودا نه كا، نه مشه و ناسبه ی شه وی دیم بؤ لای، مه یه له برؤا با چاوم پیی

بكه وی، نه گهر رؤیشته وه وهره ئیره هیندی نان و پیخؤر به ره، كه ی ده رؤیه وه؟

– چكی ناو دی نه گهرم و نه چمه و.

مینا قاپ و كه وچكى له مالی خو یان دانا و به بیانوی كاره وه چوو بؤ مالی كو یخا.

به ره كی مالی كو یخا جه نجاله. دهسته دهسته ژن و پیاو بؤ نه حوالپرسی له هاموشؤ

دان. مینا گه یه هه وشه و كو یخا ژن به روویدا هات، به گریانه وه گوتی.

– مینا گیان! چم لی ده كه ی؟ كچه تیوه كه م له دهست ده رده چی، به قوربان ت بم،

ره نگه ماری به تو بگیری، زوو زوو سه ری لئیده به لكو بیتته وه سه ری و له كه ری

شه ی تان دابه زى!

ٺه حمه ډي مام حه سڼ له بهر هه يوانه. مينا سوور هه لگه پراوه و له شهرمان جوابي نازه نيني خوشكي ٺه حمه ډي پڻ نادر ټټه وه. ٺه حمه ډ بهو هيوايه كه دهره فت بيني و به ٺاره زوو له گه ل مينا بدوي، خوي هاويشته تاريخي نيو ډالان، مينا به په له خوي كرد به ډالاندا، وه ك هه وره برووسكه تيڙ به شاني ٺه حمه ډ ټيپه ري. ٺه حمه ډ هر ٺه وه نډه ډي دهره فت بوو بلي:

– مينا گيان! شه وي دره ننگ بنوو، ډيمه سه ريان.

مينا به تاقه بزه يه ك جوابي داوه، خوي كرد به ډيوه كه ډي كه ويډا و پشته دهره گاي خست.

كه نډووه ٺار ډيكي زه لام نيوه ډي به ډنه ډيواري نيو ماله كه ډي گرتووه. به رزي ډي كه نډووه كه پياوي بالا به رز ده ستي ناگاتي. ويته ډي دوو دار و گول به هيلي لار و وي ر به مبرو ٺه و به ري زار كه كه ډي پيچ پيچ وه سه ر كه وتوون. له مابه ين دار و گوله كه ډا، له خوار زار كه كه يه وه دوو هيل چه پ و راست به سه ر يه كډا كيشراون، ويته ډي سه ليبي ډه نوښن.

له و لاي كه نډووه كه وه، ٺاگردان پره له ٺاور و پولووي گه شاوه، سكل له ٺاور ډاندا سوور و زهره ډه، جار جار گريكي مايله و شيني لي ډه بيته وه و تا بن كتر يه ره شه كه ډي سه ر ٺه ستي لکه كه وه سه ر ډه كه وي و به م لاو ٺه و لاي كتر يه كه ډا بلا و ډه بيته وه.

كه وي له مابه يني دار و گولدا پالي داوه به كه نډووه كه وه، سه ليبه كه به ته واي له سه ر سه ري هه ډياره، بي روچ، ډه لي به سه لي ب كيشراوه! كز و لاوازه، زهره ډه زهره ډه، ډه لي زهره ډوي گرتووه! ليوي باري لي نيشتووه و توڙ توڙي هه لداوه و به سه ر ډان يه وه وشك هه لا تووه. سه ر روومه ته خرو پره كاني سوورايان لي پراوه و به چالدا چوون، ډه لي ډاني له زار ډانيه! لووتي له جار ان باريك و ډريژتر ډه نوښي، چاوه گه ش و پراوه كاني ډه لي گولي دووره ٺاون، سيس بوون، بي ته كان بريويه ته سكل و نايان ترو كيني، ډه لي ٺه و گر و پشكو و سكله به شيكه له ٺاوا ته كاني، يان ډه لي ٺاوا ته كاني له و ٺاوره ډا ډه سووتن و ډوا ډينييه! مينا له به رانه ري وه ستاوه. كه وي له نيو گر و ٺاور ډا نوقمه و چاو هه لئا پر ي. مينا به ٺه سپاي هيو ر هيو ر ډه ډويښي.

– كه وي گيان! گوي بگره، هه واليكي خوشم پييه! عه به هينا ويه، ډه لي حه مه هه لا تووه! ٺيستا له ډي كونه، ٺه و عه به ډي نار ډووه. چاو له من كه، ډلت لاي منه؟ له گه ل

تۆمە، گویى شل كە، دەلېم ھەمە ھەلا تۈۈ، عەبە درۆ ناك، ھەمە ناردوۋىيە، لە بەر تۆ ناردوۋىيە كچە تيۋە، ئەى خودا بتكوژى، تۆ بۆ وا دە كەى؟ كەۋىگيان! تەماشاكە، چت لەو ئاورەدا ديۋە؟ سەرۋەرسوۋپىنە، كەۋى! كەۋى! كەۋىگيان! قەزات لە من بۆ وا دە كەى؟

مينا بە دەم پرمەى گريانەۋە دەرپەرپە دەرى، لە كۆلان بەرنگارى عەبە بوو. عەبە بە سەر سوپمانەۋە گوتى:

– دادە مينا! چەس؟! بۆ چە ئە گيرى؟

مينا بە ھەنيسكەۋە جوابى داۋە:

– كەۋى تازە ئەۋ كەۋىيەى جارن نيبە! ئاۋىتتەى گپ و ئاور بوۋە! سوۋتاۋە! بوۋە بە گپ!

مينا لەۋە زياتر خۆى نە گرت، بە دەم گريانەۋە ھەلات.

عەبە لە جىبى خۆى عەبە ساۋە! بېر لە قسە كانى مينا دە كاتەۋە:

– ئەمە چەس؟! چە تيۋە شىت بيوە! ئەۋ شىت بيوە يا من ھىچى ھاليم ناۋى؟ گپ و

ئاگر چەس؟! ئەمانە چە ئىژن؟! تا زوۋە دەرچم، ۋە ئىللا مينيچ ئەسوۋزم و ئەۋمە قاقناز. بە خوا من سەر لەم ھەيس و بەيسە دەرناھىرم، ئەشە ھەر خۆيان بزائن.

دوانيوە رۆيە. عەبە بە كۆلى نان و پىخۆر و كۆلى خەم و پەژارەۋە بەرەۋ دى كۆن گەييۋە تە نزيك كانىيە بەردىنە. لە داۋىتى ھەزار ئەشكەۋت ھەشيمە تى بەرەۋ كانىيە بەردىنە بە رىۋەن! عەبە باۋى بە پىنيدا، ھاۋكات گەيىنە سەر كانى:

– مانى نەۋن! ئوغرە تان خىر وى، ئەچنە كۆينە؟

خەلكە كە بە جەماۋەر جوابى عەبەيان داۋە. كەرىم ناۋى گوتى:

– خۆزگە بە خۆت عەبە گيان، ئاگات لە ھىچ نيبە! قەۋماۋە! چە تە ھاتوۋە! سەعیدی

نۆكەرى رەشىد خان كوژراۋە! رەسوۋلى نۆكەر بە برىندارى ھەلاتوۋە، دەچىن تەرمە كەى كا سەعید بېيەنەۋە، ۋە ك رەسوۋل باسى دە كا دەبى لە بەر دەدەنگدارە بى. عەبە تاساۋە، ناۋىرى بلى رەسوۋل كوشتوۋىيە، ترسى پاشە رۆژى ھەبە. لە دلى خۆيدا دەلىن:

– وا خاسه خۆم که مه گیل، ره سوول بزانی من زانیمه، شه و تیتته جه ستهم ئەمکوژی،
چەم دائه بهم حەیس و بەیسەو، بنگوسی ری بی و خۆمی پیا برۆم، بە من چە. دەنگی
هەلینا و بۆ شوینە گومکی گوتی:

– بێمه قوروان کردە ی کەرمت خوا، سوخ من لەم حانە و هاتم، خاسوو چاویان
نە کەفت بێم، ئە ی مال هە ژارم! جا چە بکەین؟

عەبە و یرای خەلک چوونە سەر تەمی سەعید. تەفەنگە کە ی دوور پەریبوە سەر بەردی.
سەعید لە لاشیونکی نەرمان، لە سەر پشت کە وتوو. خوین گۆمیلکە گۆمیلکە لە قوولک
و چال بوو بە حەوز وە ک لە تە جەرگ جەلغە ی بەستوو.

خوین ئەو هەندە زۆرە دەلێی کەل سەر براوە! پینچو کلا و لە سەری پەریبوە، کاکۆلی
خویناوی بە نیو چاوانیدا بلا و بوو تەو و لە بەر تیشکی هە تاوا ترووسکە ترووسک هەر
تالی لە رەنگی دەنوین. جیی گوللە بە تەویله و بە قەدەر نوو کە شووژنی مۆر دە کاتەو
و لە پشتی سەریبوە پچریبویە، کۆترە باریکە ی پیندا دەچن، خوین وە ک زناو زە دە کە،
چاوە کانی گەش گەش دە پروانیتە خەلکە کە، لێوی بە ئاستەم کراو تەو و ددانی وە ک
سەدەف دیارە، دەلێی بزە گرتوویە! لەش و لاری کە لە گەت و چوارشانە ی سەعید،
تەزووی خستۆتە لەشی ئەو پیاوانە و بی ئیختیار دە گرین. عەبەش و یرای خەلکە کە،
لەوان بە سۆزتر دە گری! ئەوان بۆ جوامیری و قەلافەتی دە گرین. عەبە بۆ ئەو دە گری
بە چاوی خۆ دیویە کۆژاوە و ناویری بیدر کینن، وە کو خۆرە دەروونی دە خواتەو.
دوو سی جار هاتە سەر زمانی بلێ ره سوول کوشتوویە، بەلام لە خەلکە کە ی رانەدی،
قوتی داو.

تا دەرنگانی بە دیار سەعیدەو و وێستان پاشان دارە تەرمیان ساز کرد و تەرمیان لە
چارەوی هەلبەست، تەفەنگە کە یان لە سەر تەرمە کە ی دانا و بەرەو تازاوا وەریکەوتن، عەبە
چاوە فرمیسک و دل پر لە خەم، بەرەو دی کۆن، بە کیودا هەلگە پرا. ئەو روژە بە
دریژایی روژ، لەو دەمە پرا کە عەبە و دەرکەوتوو، حەمە یە ک و چان خەوتوو و نازانی
دنیا بەری بە کوپۆهە.

عەبە گەییو تەو، دەرگای کردۆتەو و چوو تە ژووری، لە کادین بە دیار
گەلازەو وەستاو. پاش سەرنجدانیکێ زۆر، چوو ژوورە کە، حەمە وەخەبەر نەهات.
بانگی دە ک:

– کاکه حه مه! حه مه گیان! حه مه! ئه ی خوا بو کووژئ، ئه وه مردیه؟ نه حله ت له باوک
کوینخا بۆ که نیشکی! ئه و مال کاوله وا ئه زانی دلی ها وه ئه رسه لان رۆمییه وه! هه لسه
خوا گرتگ. حه مه گیان! لالو گیان!

حه مه له م شان که وته سه ر ئه و شان و خه وی لئ که وته وه. عه به لیفه که ی له سه ر
فریدا و سواری سه ری بوو.

حه مه خه و به ریداوه، چاوی سوور و خه والووی هه لده گلۆفی، به ده نگه ی گره وه
گوتی:

– هاتوو یه وه؟ رۆژ چ وه خته؟

– رۆژ ئاواس، خاس ئه رخه یانی! ئیژی له گوینچکه ی گا خه فتی! به و به خت ولات
شیویانه! دار وه بان کوچکه وه نه مایه!

حه مه ره نگه ی په ری، به په شو کاوییه وه گوتی:

– چ بۆ؟ هه والیکت له که وی زانی؟

– توینچ هه ر هایته بیر که ویی مال رمیاگا، ئه ری، هه وال ئه وم زانییه، گوینچکه به، له
نوو که و بۆتی بگه رینمه و، سه عی نۆ که ر کوژیا! ره سوول وه به رچا و منه و کوشتی! حه مه
له جئ راپه ری، عه به ی گرت و رایوه شانده، به تووره ییه وه گوتی:

– به گه وجم ده زانی؟!

– نه به خوا راس ئیژم، سوخ گه یمه به ر ده ده نگداره، دوو سواری به رووماهاتن، خووم
شارده و، ره سوول و سه عی بوون. لئیان دووشک بووم، له وه ئه ترسیام به شوین توو
بگه رن، هه ر چاوم وه بانیه و بوو. گه یشتنه دووشیوانی به رده ده نگداره، هه ر کام به
دۆلیکا لیک جیا بوونه وه، دوو بوو، بۆم مه علووم نه بوو، کامیان بوو، چوو به بان کیف و
ئه وتری کوشت، فره ناپیائانه دای لئ، دواچار تازاواوییه کان وتیان سه عی کوژیا. ئه و
ناپیائه کوشتنی سه عی نیائه مل چه ته کانا، وتیه چه ته کوشتیانه، نازانم چۆن خووی
زامار کردیه؟ خووی هاوردیه حال جاو! وتیه منیچ زامار بیوم! حه مه به وه هه واله وه ک
ژیی که وان ویک هاتۆته وه، مات سه ری گرتۆته نیو ده ستی و ریکی ده گوشتی. له میژه
نوابانگی ئازایه تی و جوامیری سه عیدی بیستوو ئه و شه وه ی که ئه ویان گرت، له گول
کالتری پئ نه که وتبوو، به سه عید بایه نه یده برد بۆ قه لا و هه ر له وی به ره لای ده کرد!

عه به به هه والیکه ناخۆشتر هه ودای خه یالی حه مه ی پساند:

– باوک که وی شه پله داییه لی! هه ی چه قو هه ی چه قویه سی! ها کا مرد!
حه مه چاوی لی زه ق بۆوه و به سه رسوورمانه وه ده روانیته عه به! به تووره ییه وه گوتی:
– ئه و بۆ؟!

– من چه ئه زانم، ئه ویچه هیچ، که وی مائه سه و ئه و.

– ئه و چییه؟ دیت؟

– نا، چاوم کفته مینا، ئه یوت که وی بووه سه گر و ئاگر! له ته ک که سا قسه ناکا!
راسو گه ره که! من هیچن حالی نه ووم، ئه و که نیشک برا گه ماله هه ر ئه گیریا، ئه ونه
وه حینچکه ئه گیریا، حالی نه ووم چه ئیژی، خۆت ئه زانی من سه ره له و هه یس و به یسانه
ده رناهیترم، مه گر رایین تر بچمه و، ئه م را ئه چمه بنجوبناوانی، سوخ ئه شی بچمه و ئاخر
میمکه گوله ئه یوت هه ز ئه که م چاوم بکه فیتته حه مه، ئه شی بچم بیرم، ئه م را ئه چمه
بنجوبناوانی و گشت قسه کانی ئه گر مه میشکم و بۆتی ئه گیرمه و، خاسه گیله؟
حه مه به ته وسه وه گوتی:

– ئه ی به خیر بییته وه برا! هه و ال هه ر ده بی تو بیه ییته وه! کار هه ر ده بی به تو
بسپیردری! ئه ی داوه شی بۆ هه و الت.

عه به ده زانی حه مه به ته وسه وه وا ده لی و زۆر قه لس و تووره یه، بۆ دلنوی گوتی:
– ده ی خاسه، دار رایین به ری نه گرت ئه شی بیوری؟ ئه م را کارم خراو کردییه،
ئه ویش بچینه ده شته و چکئ هه و با لیمان، شه وه کی گشتی مه علوم ئه که م، ده هه لسه
تو خوا.

عه به لایه ک زۆر و لایه ک پارانه وه، حه مه ی هینا ده ری و گه لاز به دوایاندا؛ چوونه
سه ر کانی.

ئیواره یه، تاریکانه، ئه ستیره یه ک یه ک وه ده ر که وتوون. دی کۆن چۆلوهۆله. حه مه
دلته نگ و خه فه تباره، ده لی ئه و دی کۆنه به سه ر ئه ودا کاولبووه و ده ره تانی رۆینی
نییه.

عه به به قسه ی خۆش و جه فه نگه وه دلنوی ده کا. حه مه له ره وتی خۆی ناکه وی، ئه و
چه شته سه ری داخستوه، هه لی ناهینی، ئه نه هوو هه ر له گه ل ئه ویشی نییه! عه به زۆر قینی
هه ستاوه! هه ست به وه ده کا حه مه ریز بۆ که سایه تی ئه و دانانی و به چاوی سووک
ته ماشای ده کا. لیبروانه له به رانه ری حه مه وه ک سنگ چه قی، ده یه وی خۆی به و

بناسینتی و دیوی راسته‌وانه‌ی نیشان‌دا پینی بسه‌لمینتی ئەو چه‌شنه‌ی ئەو بیر ده‌کاته‌وه، وا نییه. نیو چاوانی ویک هیناوه‌توهه، بزه له سه‌ر لیوی تاراوه، به نرکه و هه‌یه‌تیکی پیاوانه‌وه گوران‌دی:

– تو پیاویی! پیا‌واسه؟ به‌لا وه‌سه‌ر پیا‌تی، ناشی‌ بو‌ی ئەو کاره‌ بو‌وچکه‌ خۆت خه‌فه‌که‌ی، هیشتا‌های له‌ کۆینه‌ی کارا! ئەمه‌ ئەوه‌ل کاره. تو ئەزانی وه‌ گژ‌ کیا‌ چیوی؟ دوژمنه‌که‌ وه‌ فره‌ کولفته، کیفه! کار‌ه‌زرت‌ فیه‌، وه‌ گژ‌ ئاغا‌ و دوه‌له‌تا‌ چیوی، که‌ل له‌ حان‌ ئاغا‌ واتا‌ به‌ موو‌ گیره‌. فکر ئە‌ که‌یته‌وه‌ وه‌ من‌ هیچن‌ نازانم؟ با، فره‌ ئەزانم، فره‌ هاتییه‌ سه‌رما! به‌ سه‌رهات‌ خۆمت‌ بۆ‌ بگه‌رینمه‌وه‌ ده‌مت‌ ئەوی‌ وه‌ تاق‌ چرا! بۆ‌ چه‌ فکر ئە‌ که‌یته‌وه‌ که‌س‌ وه‌ ک‌ تۆی‌ به‌ سه‌ر‌ نه‌هاتییه‌؟ روودا‌ و له‌ پیا‌ روو‌ ئەدا، دل‌ی کار‌ ناحه‌ساوی‌ هه‌لناگری، ئەلبه‌ت‌ پیا‌ حه‌ساوی‌ و در‌کدار، پیا‌ در‌کدار‌ وه‌سه‌ کۆته‌ی‌ ئاوه‌ سوو، کۆته‌ی‌ ئاوه‌ سوو‌ به‌ هیچن‌ ناشکی، هۆره‌ و پواز‌ ناوا‌ و ناچه‌لشی، تو ئەشی‌ به‌و‌ جو‌ره‌و‌یتسه، خۆ‌ ناوی‌ هه‌ر‌ چکی‌ خه‌فه‌ت‌ رووی‌ لیت‌ کرد، تو‌ بو‌ی‌ بمری؛ کاروه‌ خه‌فه‌ت‌ جو‌ر‌ ناوی، ئەشی‌ وه‌ ک‌ کیف‌ شان‌ به‌یته‌ به‌ری، بۆ‌ که‌نیشکی‌ ناشی‌ خۆت‌ له‌ ده‌س‌ به‌ی، پیا‌ وه‌ پیا، بۆ‌چه‌ ئیژی‌ لۆتیت‌ و مه‌یمونه‌که‌ و تۆیییه‌؟ ئەزانی‌ من‌ له‌ که‌یه‌وه‌ وه‌ ک‌ مه‌یمون‌ تیمه‌ ده‌ورتا‌ و تو‌ ناکه‌نی؟ کاسه‌ پر‌ بوو، ئەپرۆی؛ ئیتر‌ کاسه‌م‌ پر‌ بیوه‌ و له‌مه‌ زیاتر‌ سه‌ورم‌ نه‌مائه، به‌ خوا‌ به‌یته‌ قینما‌ ئەرم‌ و تازه‌ چاوم‌ به‌ چاوت‌ ناکه‌فنی.

حه‌مه‌ به‌و‌ قسانه‌ گۆری‌ گرت‌ه‌وه‌ و گۆراوه، به‌ پینکه‌نینه‌وه‌ ده‌ستی‌ خسته‌ سه‌ر‌ شانی‌ عه‌به‌ و به‌ره‌و‌ مال‌ بوونه‌وه.

شه‌و‌ داهات‌وه، دره‌نگانه، حه‌مه‌ که‌سه‌ری‌ وه‌لا‌ ناوه، هه‌ر‌ نه‌بج‌ لای‌ عه‌به‌ خۆی‌وا‌ نیشان‌ده‌دا. که‌ولی‌ نان‌ راخرا، چاره‌ که‌ نانی‌ پوره‌گوله‌یان‌ کرده‌وه. جامه‌ مسیکی‌ گه‌وره‌ی‌ بندار‌ له‌ نیو‌ ناندا‌ وه‌ده‌ر‌که‌وت. نانیان‌ لادا، مریشکیکی‌ سووره‌وه‌ کراو‌ له‌ نیو‌ جامدا، مه‌ده‌ی‌ هه‌ر‌ دوو‌کیانی‌ کرده‌وه، ئیشتیایان‌ ساف‌ بوو.

شیو‌ خوراوه، ئاوی‌ ساردیان‌ به‌ سه‌ردا‌ کردووه. حه‌مه‌ حه‌سایه‌وه‌ و عه‌به‌ ماندووه. حه‌مه‌ رووی‌کرده‌ عه‌به‌:

– ده‌یکاکه! ئە‌مجار‌ نۆره‌ته، به‌و‌ قسانه‌ی‌ ئیواره‌ را‌ ده‌بج‌ به‌سه‌رهاتیکی‌ دلته‌زینت‌ بیی! به‌و‌ قسانه‌ی‌ تو‌ ژيامه‌وه، ئالو‌گۆرپکی‌ سه‌یر‌ له‌ ده‌رونمدا‌ روویدا، ته‌واو‌ کاری‌ تیکردووم، ده‌بج‌ دیوی‌ راسته‌وانه‌ت‌ وه‌ده‌رخه‌ی، تا‌ ئیستا‌ من‌ تو‌م‌ نه‌ناسیوه! به‌ چاویکی‌ دیکه‌وه‌

ته ماشای تۆم ده کرد، له ئیستاوه به چاویکی کراوه تر ته ماشات ده کهم. ئەوه پینج ساله به ئاواته وهم بزنام تۆ کینی، تۆ ههر نه تگوت، ئەمشه دوا دیدار و ئەوسه ری مه دانه، ئەوه شت پین بلیتم، مه گهر گل لیم بیسی. ئەوه ی به سه رت هاتووه. بیگیه وه. عه به به وه ره زیه وه گو تی:

– لاوه تۆ خوا واز بی ره، زام کۆنم مه کولینه و. تازه به کار چه ئەخوا؟
– نا، وا مه لئ، له ههر ئەقلئ خه ساری، ئە گهر زووتر به سه رهاتی خۆت گیرابایته وه، چه مه علوم من تووشی ئەو رۆژه ده هاتم؟ چه وزانی نه ده بوو به په ند و ئامۆژگاری بۆ من؟ بیگیه وه، به کاری رۆژی دین.

عه به مات بووه. ده لئی بیر له رابردوویه کی دوور ده کاته وه! جار له گه ل جار نیو چاوانی گرژ ده بئ و ویکدیته وه! ره گی لا ملی ئەستوور بوون! چاوه کانی له مۆنه وه ده چن. سوور سوور، بوون به گۆمی خوین! مووی سمیلی راسته وه بوون و بوون به دره وشه! ره گی دهستی بوون به خه ریته و وه فرته فرت که وتوون. لئوی له ئاستی خۆی وه له رین که وتوون! ده لئی قسه ده کا و ده نگی ده رنایه! یان ده لئی ژنی دوو گیان تاته به ژانه وه یه و لئ نایته وه. زمان بوو به مامان و به ری مندالدانی گه رووی ته رو پاراو کرد، کۆرپه ی راز له گه رووی ترازا:

– له کوینه و دهس پین کهم؟ چه و بۆ باس کهم؟ ژیانئ پر له مه راقم ههس! تال تال، وه سه کلکه مار، ههز ناکه م خۆیچم بیژنه وم. بهر له گشتی ئەوه بیژم، ناوم شامحه مه وه، بۆ شوینه گو مک ل ناو خۆم گورپیه، ئەهل ئە تراف هۆوه تووم. برام به تۆ بیژم، ده سال بهر له ئیسه بۆ خۆم که سی بووم، خاوه ن ژن و مال و جفت و گاو په ز و پاتال. دارای برا و که سو کار، مه ردم هه ساویان لیم ئەورد، وه پیا یان ئە شناسیم، وه ک ئیسه نه ووم پین بیژن عه به شیت. کۆله وار و مال کاول دهس ئاغام. تازه سی سال بوو ژنم هاوردوو. خیزانم ناوی گه وهر بوو، فره دلمان به یه که و بوو، پیک بریا یان و دیا ن پیم، شه ی تان وتی چه ق! نۆ که ری ک و قه ره واشئ تۆ مان بوو که نیشکه که ناوی جه میله و تازه داره داره ئەرپته ریا، کورپه ناوی ساحه و وی، به رمه مکانه وی. ژیانئ فره شیرین سه ر و دل خۆشمان بوو، چه رخ چه په ل پیمانی ره وانه دی و لیمانی شیویان. باوک به ره حمه ت خوا چوو، سالی تی وه رنه گه ریا، دایکیچ تۆ خۆش.

– خودا لئیان خۆش بئ.

— خوا دایک و باوکت عهفوو کا. دوو برا له خۆم گهوره تر، خاوهن ژن و منال، به یه کهو بووین. ژنییه له ته که یه کا ساز نه بوون، دایم شه ر و شورو شه ره چه له حانیان بوو. و تمان وا خاسه برایه تیبیه که مان نه چچ، جیا بینه و خاسه، جیا بووینه و، به لام له زهوی و زارا هه ر به یه کهو بووین، ئاغا ناتیلی زهوی کوت کوت کهین، گشت به یه کهو کارمان له بان ئه کرد و حاسلمان ئه کرد به سچ کوته و.

سالی تی وهر گه ریا. هه ر کهس له مال خۆی. گه وری خۆی بوو، گشت سه ر و دلخۆش. مانگی له به هار چوو، پامان نیا ناوه راست مانگ به هار، به هار کیل کریاوو، شینا وهر د له خه م ره خسیاوو، ئه و هی بوومان، کریاوو و هزه ویه و ته مادار حاسل بووین.

رۆژی گزیر ئاغا هاته دریا و وتی ئاغا کاری ها پیت. چوومه قه لا. مه نسوور خان وتی:

— شا محهمه و! ئه شی گه وهر بنیریته قه لا و کاره کهر خانم وی!

هه رچی من وتم ئاغا! کار وا ناوی، خۆم په ز و پاتال و منال و ده شته وانم هه س، ئه و نه یژنه فته، ئیسه ره م ئه شی بی، یان ئه شی له ملکم بار که ی. چوومه و مال ه و، له ته که گه وهر امان ها وورده سه ر ئه و ته تا خه له و خه رمان کو ئه کهینه و، بجی؛ چاره نه وو، یا ئه شیا بارمان کردایه، ئه ویشه نه ئه کریا.

ژانه سه رو حه واله نه که م، گه وهر چووه قه لا. چوار مانگ تیپه ری. به رۆژ کار قه لای ئه کرد، به شه و کار مال ه و.

ئه و چوار مانگه، ئه گه ر بیژم و ه چوار سال له من تیپه ری، تو بیژه وه چل سال! گشت رۆژی بانگ سو ح گه وهر ئه رووی و بانگ خه فتن ئه هاته و؛ تا ئه هاته و، سه د کفنم زه رد ئه کرد و هه ر په لیکم وه ده س ئی زرایلیکه وه بوو، و ه خۆم نه وو، هه زار غایله وه دلما ئه هات، ئاخه ر گه وهر فره قه شه نگ و پیکه فته و، و نه وی دلپسی له و بکه م، خوا نه کا کهس وه ئاوانی بزانی، ته نیا دلخۆشیم ئه و ه وو، له و باوه ته و ئه رخیان بووم. فره ی نه ماوو نوخشه هه لئ، رۆژم وه ئه نگوس ئه ژمارد. شه وی گه وره هاته و فره مات و خه مین بوو. وتم:

— گه وهر گیان! چه س؟ بو چه خه مینی. وه گیر یانه و وتی:

— راسو گه ره که؟ ئاو رووم ها له خه ته را! مه نسوور خان زۆری بۆم هاوردیه! گرشت سوحن ئه چه م گه ور مانگا بدۆشم، ته ماحی له نامووسم کردیه! هه ر رایه ک وه بیانیکی خۆم زیار ئه که م، دوو سچ رۆژه هام له حه یزا، ئه مر ا بیانک نییه! شا محهمه و! چاو هروان تو م، تو شووی

منی، من نامووس توڻم، نامووست ها له خه تهر، چاره يه ک بدؤزهو، ئهر توڻ دهر بايس نيټ، من چاره ي خؤم ئه کم! بهر له وه ده سي ليم بکه في، خؤم ئه کوژم.
 همه گيان! باوه رټ بي ئيتر نه مزاني شه وه يا روژه! دنيا له بهر چاويه لم ئه خولياوه، هيچي کم نه ئه دي و نه مه ژنه فتو خنجيري ده وان خاسم بوو، دهم دا خنجير و گه وه ده سي گرتم، وتي:
 - چه ئه که ي؟ خؤت ئه يته کوشت؟ توڻ زؤرت به و ناگه يي، بهر له وه چاوت پي سي بکه في، ئه تکوژن، بي به يه که و راويژ بکه ين.

ئوه ل رمان ها ورده سهر ئه وه گه وه ر خنجيره که ته ک خؤيا به ري و له دهر فه تا لني با.
 دواچار بيرم کرده و ئه مه ئه فرته و زؤري وه پيا ناشکي. رمان گوړي و هاتينه سهر ئه وه من جله کاني بکه مه به رم له جياي ئه و بچمه ژووره و.
 ئه و شه وه، شو يار کردي و ئيمه کردمان، نه خه فتين. بهر له بانگ مه لا بهر گم گوړي.
 گه ورم حالي کرد مناله کان بهر يته ده شته و و بچيته كيف پشت ئاواي و من خؤميان پي بکه بينمه و و به يه که و را که ين.

فانو سم هه لگرت و وه جل ژنانه و چوومه قه لا. له دريام دا و درياوان درياي کرده و، مني نه شناسي. چوومه تهويله و فانوسه کم برده لاي مانگا کان و له بان ئاخور دامنيا و خؤم بهر وه دريا گه ريامه و. له پشت درياي تهويله دس و خنجير ويسيام و چاوه پروان ئاغا بووم.
 جيړه له دريا هه لسيا و مه نسوور خان هاته ناوه و، گيفر کي دا له خؤي و بهر وه فانوس رووي. له دواوه رامکرد. تا هيژم له له شا بوو، دام له کورته که له که ي. سي را تا دسک خنجهر له که له که ي نو قم بوو. بؤره ي ئاغا ولاتي هه شه دار کرد. درياوان وه دهنگ ئاغاوه، درياي جي هيشت، له و دهر فه تا رام کرده ده شته و، راسه و خؤ چوومه ئه و شوينه ي که له ته ک گه وه ر دياريمان کردو، به لام داخ گرانم، هه ريز چاوم پييان نه که فت!
 شا محمه مه د بي دهنگ بووه. کولي گريان له ناخه وه رايده تلنه کيني و شان و سهر هه لده بهر نه وه.

حهمه چاوي به مؤله ق ويستانون، سهر سام سهرنجي داوه تي. پاش ماويه ک گوتي:

- گه وه ر چي به سهر هات؟ بؤ نه هاتبو و؟

- گه وه ر ديړ جوولياووه و چووه مال باو کي چاوي بکه فيته ئه وان، تا جوولياووه و پييا ئاغا رژياوونه ده شته و ئه ويان گرتوو. شه و دزيه و چوومه ئاواي، پيان وتم راکه و له م حاشه و هه واله دووره بکه فه، پيا ئاغا هان وه دواته و. دنيا م لي ووه چه رم مه ليچک و له هيچ شويني جي م

نهو، دارو کوچک کینه کانم لښووه پيا ناغا! نهو راکردنه رامکرد تا نهو ديو نهو ښيام. پهنج سال لهو ښنه مامه. دواى پهنج سال گهريامه. شهو به دزيه و چومه مال براکانم. کاشکه نهچوام! نهوهى من لښ نهترسيام، نهو مهژنهفت! گهوهر تهحوئل دهولت درياوو، دواى دوو سال بهند، له دار درياوو، ناخر له محکمه و تووى من ناغام کوشتیه! بهلام کورپهل ناغا باوهريان بهوه نهکردوو، چونه لای براکانم و سوراخ منيان گرتوو.

دوو سڼ شهو لهوى مامه، جهمله و ساحه و گوره بوون، منيان نه نه ناسيه و منيچ خوځ ناشکرا نه کرد، بڼ نهوه بزنان من باو کيانم، جيم هيشتن و سهر خوځ هه لگرت و په روزهى نه م ناو هقه بووم، نه مه پهنج ساله هام له خمهت توا و توش نهوه جيم تيلی.

به سهر هاتى عه به به چه شنى کارى کردبووه سهر رهوانى هممه، نهو شهوه هيچ قسه يه کى پښ نه کرا. به بيري رابردوووه کانى عه به وه خوى ليکه وت.

شەو ولاتى لە چارشىبى رەشىەو پىچاوە. نىو دىيى كانى توو كروكپە. دەلىيى ژيان لەوى مردووە! يان گەرى گەردوون لە گەران وەستاو! تەنانەت سەگ و پشیلەش لە هاتوچۆ كەوتوون. تەنيا دياردە بۆ ئاوەدانى، شەوقى كز و لاوازی دەلاقەى مالانە. كۆمايە كى گەورەى ئاور لە نىوراستى دىوہ ھىور ھىور خەرمانەى داوہ دەوروبەرى رووناك كرددۆتەوہ. ئاور لە نىورۆوہ بى ئامان دەسووتى و جار لە گەل جار پەرە دەستىنى. ھەلاش و چرپى ئاورى دزيوہ و تەويلە و كادىنى گرتۆتەبەر و يەك پتوون مالا كەى حەمە بووہ بە كلپەى ئاور و ئاسەوارى بنەمالەى حاجى برايم پاكتاو لە رووى بساتى لادەبا.

قرچە و قرمەى كارىتە و كۆلە كە و دەستەك لە ئاورداتا ئەو پەرى گەرەك دەپروا، سەگەلى ئاوايى وەچەق ولوور خستووہ وىكرا دەلوورينن. ژيان ديسان بووژايەوہ. كۆلان پرە لە جوولانەوہ و هاتوچۆ. بن دىوار و قوونەبانان بوونەوہ جى راوگەى لاوانى شەوگەر، كەلین و قوژين پرە لە سرتەو خورتە و كەس بە كەس نازانى.

دووياساؤل لە دەورى مالى كوئىخا كەرىم دىن و دەچن. تاقمى ژن و پياو، لەنتەر بە دەست گەيىنە كۆلانى مالىكوئىخا، ياساؤلە كان خۆيان ھاويشتە پەنا دىوار و لە تاريكىدا ونبوون.

تارمايەك لەدەر كى مالى پوورە گولە ھاتە دەرى، بەبن دىوار و دىوار دا، بى چرپە و دزائە رووى كرده پشت مالان.

چەق و لوورى سەگەل پەرەى سەندووہ و ئاوايى كەوتۆتە سەر زەلالەت، دەلىيى كاسەى قەرەچى ئاو بردووويه! عەبە لە پشتى دىيە، بۆ ئەوہى بەدشوومى لوورەى سەگەلى

لئ به دوور بئ، تايه ک له پټلاوه کانی داکنډوه و سهره ونخون له سهر ئه رز دايڼاوه و ته ماداری هاتنی پووره گوله يه.

بهر له ئاوردانی ماله که ی همه، عه به و پووره گوله کات و شوینیان دیاری کردبوو. کات دواى شیوه و شوین پشت مالانه. عه به کاتی خوئی به گویدرېژه وه له شوینی دیاریکراو چاوه پښه. تا پوه ک له پشت مالانه وه دیاریدا. عه به خوئی به ئه رزه وه نووساندووه و به وردی تیی ده پوانئ. تا پو دیی جئ هیشت. ههر دئ و نزیک و گوره تر ده بیته وه، به ته وای قه لافه تی بو عه به ئاشکرا بوو، ده نگیدا:

– میمکه! توی؟

پووره گوله سه برئ جوابیداوه:

– ده نگ هه لمه هینه، فه یزه درېژ و فه تاحه کویر یاسولن گوئیان لئ ده بی، زوو به با برؤین.

عه به گویدرېژی هینا پیشی و پووره گوله ی سوار کرد، شه وی تاریک و کویره رییان گرته بهر و له دئ دوور که وتنه وه.

له و دهمه پرا عه به چووه دووی پووره گوله دا، همه گه لازى به رداوه و کردوویه ته ده ری. بن چه جمان پښه کی له ده ریبه و یه کی له ژووری.

گه لاز له سه ربانه وه دوو سئ جار مراندی، به دم مره وه ده وه پئ. همه گویئ بو شیوه ی وه رین هه لختووه، له وه ده چئ به که سئ ده وه پئ، همه ده په ریبه ده ری، گه لاز له سه ربانه په ریبه خواری و ره وه ری به وه ریڼه وه رؤیشت. همه دوور و نزیک وه دووی کهوت، لاری بووه و دووره پاریز چاوی بریوه ته ئاسوگی ری.

دوو تارمایی له ئاسوگی قه برانه وه ئاسوگیان دا. گه لاز گه بیوه تی، ده نگی فیکه و کووچی کووچی بئ ده نگی کرد. همه ده نگی عه به ی ناسیبه وه، هاته وه سهر ری و به پیریانه وه چوو، له دووره وه ده نگیدا:

– کاکه عه به! پووریت له گه له؟

– بیره وه، هاوردیمه.

همه باوی پئی خو شکرد و خوئی گه یاندئ، پووره گوله ی به سواریه وه له ئامیز گرت:

– پووره گیان! چاک بوومه هوئی نازارت.

پووره گوله به سواریهوه دهسته ملاتی بوو و رایمووسی:

– خۆم ههزم کرد بتینم قهزات له من.

عهبه له پیشهوه و پووره گوله دهستی له سهر شانی ههمهیه، شانبهشانی دهپۆن. گهییونهته بهر ده رگا. ههمه پووره گولهی له باوهش کرد و له گویدریژی هینایه خواری و چوونه ژووری. عهبه گویدریژی له تهویله کرد و چووه ژووری. گهلاز له پشتهوه چووه سهربان و لهوئ کهوت.

ههر سی له دهوری یه ک کۆوه بوون. پاش هسانهوه، پووره گوله پریسکهیه کی کردهوه، میوژ و کاکله گوێز وهدهر کهوت، به دهم چیوک ههلبژاردنی میوژهوهوه سهری قسهی کردهوه:

– بهلینم به دایکت دابوو جینی ئەو بۆ تۆ بگرمهوه، ئەوهی له دهستم هاتبی سهبارهت به تۆ کردوومه، لهمه و به دوا خۆت گهورهی خۆتی و کهس نییه دهست بینیته ریت. قهت کاری مه که کرده پهشیمان بی، ههر کاریکت کرد، بهر له کردنی ههلیسهنگینه، زانیت له کردنی دوودلی، مهیکه، چون کاری به دوودلییهوه بکری، پهشیمانی له دووه، پهشیمانیش بایهخی نییه.

تا ماوی خوێری مهبه، خوێری له پیاو سهرشۆره، پیاوی سهرشۆر زوو دهشکی. داری لار بهرانبهری بای به قهوهت خۆ ناگری و زوو سهری له ئهرز ده کهوی. داری راست خۆ گره، بشچهمی، ئەونده دهنهوی سهری له ئهرز نه کهوی. من تۆم وه ک داری راست بار هیناوه، بهو بایانه نانهوی، باره که لالا! منت رووسور و سهر بهرز کرد، کاری تۆ کردووته کهس نهیکردووه! ئەو چهشنه من عهتام دیوه، ئەستهمه بیتهوه به عهتاکهی جارن! بهوه دهلین کاری پیاوانه، جا چت به سهر دی، با بچ. بهرخی نیر بۆ سهر برین چاکه! لهو دهمهوه له عهتات داوه، دلیم ههساوه تهوه! شهوانه تیر دهنووم، جا ئەوان چ ده کهن با بیکه، مال دهنووتین، تالان ده کهن، پیاو ده کوژن، جهریمه ده کهن، کهوی ماره ده کهن، کهیفی خۆیانه، گوئی بهوانه مهده، خۆت «بۆمه مه که، کاره کهت زۆر رهوا و پیاوانهیه، بشتکوژن هه لگریه تی، دهزانی له کیت داوه؟!»

ئهو قسانهی پووره گوله وه ک نهخشی کارگه له میشکی هه مه دانه خهش ده بهستی، وره و وزه له دهروونیدا وه ک کارگ هه لده تۆقی، سوور هه لگه پراوه و له پیستی خۆی جینی نابیتهوه، وه جموجوولی خستوه.

عهبه دهستی ناو ته ژیر چهنه ی و ماق دهروانیتته ده می پوره گوله و تهزوو و مچورک به له شیدا دی.

– همه گیان! کورم! هه لبت عه به بوی باسکردووی، ده لین به یانی که وی ماره ده کهن! با بیکه ن! ماله که تیان سووتاندوه! سووتاوو به تون! له قه دیمه وه گوتوو یانه: «پیاوی رهند مالی بۆ چیه، پیاوی گهند مالی بۆ چیه؟» تۆ رندی، پیاوی رهند مالی ههر ده بی. هیچ خه فته مه خو، کار له پیاو روو ده دا، به دلی منت کردوو، وات نه کردبا دیقم ده کرد. شووشه گوتوو یه: بشکیم نه وه ک بزینگیم، پیاو بمری نه وه ک سه رشور بی، سه ر دانه واندن یه ک جاره، جاری سه ر دانه ویتنی هه تا هه تاه قزه بار دی، ده ست خۆش بج، خۆت لۆمه نه که ی! نه که ی له دله وه بلتی ده بوو کاری وام نه کردبایه! نه گهر وا بیر بکه یه وه له وره و پیاوه تیت که م ده کاته وه. من شانازیت پتوه ده که م، له بار هینانت په شیمان نیم، شانازی به خۆم ده که م، خۆ به سه ره رز و رووسور ده زانم، نه وه ی رهنجم به تۆوه کیشاوه وه ک شیر دایکت حه لالت بی. دهستی کرده ملی همه و پر به دل نیو چاوانی ماچ کرد.

همه له دهروونه و ئی حساسیکی سهیری تیدا به دی هاتوو! هه ست به شادی ده کا، دلی پره! لیوی به بزه وه ده له رزی، نه سرین له چاویدا شه پۆل ده دا، شادی و شین تیکه له، نازانی ده گری، یان پیده که نی؟ به گریان و پیکه نینه وه گوتی:

– پورویگیان! تۆ چۆن ئاده میزادتیکی؟! من لام وابوو لیم ده ده ی و به لۆمه وه پر جنیوم ده که ی، دووبه شی له تۆ ده ترسام، ههر خه می نه وه م بوو، ئیستا ده بینم وا نییه، به دلنیا ییه وه سه ری خۆم هه لده گرم و ده رۆم، دلنیا به له ههر شویتنی بگیرسیمه وه بی هه والت ناکه م، به لام تۆ خودا پورویگیان! هۆشت به عه به وه بی، خافلی مه که، وه بزانه منم، پتی لی مه بره، بۆنی من بنی به وه وه.

دوو دلۆپ فرمیسک له قۆلکی به رچاوی پوره گوله دا قه تبه سه، به لۆی چاره که که ی چاوی سر ی، بۆ دلنه وایی همه به لینی دا:

– عه به خۆشه ویستی تۆیه، هی منه، دلنیا به بۆنی تۆ ده نیم به وه وه. نه رخه یان به، بیر له هیچ مه که وه، له ههر ولاتی گیر سایه وه بی هه ولمان مه که.

دهستیکی له میوژ و گوێز وه ردا و لاویچینکی کرده زاری، همه و عه به ش ویسرای نه وه ده ستیان پتیکرد.

پاش خواردنی شه وچه له، همه گوتی:

— دهی پووریگیان! دهنگ و باسی نیو دی؟

— له چ ده پرسی؟ باس باسی تویه، هه موو سهرت به قوربان ده کهن، بۆت به خه من، لایان وایه تو گیراوی، ئاغاش کوو توویه هه لا تووی، به لام باوه ریان پینی نه کردووه. ده لاین درو ده کا. ده لاین چه ته کان سه عیدی نو که ری ره شید خانیان کوشتووه، خه لکی تازا وایان تالان کردووه. ده بی عه به ئه وانه ی بۆ باس کردییتی، بیستووته؟ — به لی ئه وانه م بیستووه، خو له لایه ن ئاغاهه کهس هیچی به تو نه گوتووه؟

— کی ده توانی بیته ده رگام؟ هه ر کهس بی سه گی پیوه ده نیتم، چو ن ده توانن بیته ده رگام. — فه یزه در یژ ده بی ئیستا چ بکات؟ ئه و شه وه ئه ویش له گرتنی مندا دهستی بوو، ویرای ره سوول هه لده سوورا، ئیستا که یف که یفی ئه وه، وایه؟

— له هه ر کو ی ئاشه که چه ل فه راشه، ئه و بۆ ئه و کارانه دروست کراوه، هه لبه ت ده بی وای، بیستان و بی سه ره خه ر؟! داخی فه یزه له دلی مندایه، هه ر لی گی ره ی، ئیستا ش له گه ل فه تاحه کو یر بوونه ته تفه نگی و یاسا ولی که وین، هه ر وای ناخو ن، په له مه که، کار به په له نا کر ی، ده لاین قازانی میردان به چل سال دیته کو ل، روژی ده بی گو ر بیته گو رخانه و گیان به ده سه ته وه بده ن.

عه به له میژه ته مادار بوو پووره گو له قسه کانی ته واکا، به په له هه لیدایه:

— میمه که گیان! وه زات خوا هیچ کامتان به قه و من قینتان له و برا گه ماله نیه، من فره لی ئه ترسم، سال و هه زار چوو ی وه ده س فه یزه و ئه چم، فره قینی له من، ئیژی من دوو شاخم هه س و ئه یکه م وه چاویا، ئاب یژه من چه م کردییه؟ ئاخو زلم لیت کردییه؟ وه ناتم؟ وه ناوتم؟ منی هه رگ وه سه ر چه م؟ بۆ چه شاخ ت گیرانه سه شاخم؟ به خوا هه ر ده مایه کی من کوژیام، فه یزه منی کوشتییه، همه گیان خوینم گوم نه که ی، بۆیه ئه موت که لازم به ی، له ترس فه یزه بوو. له وه تی که لازم هه س، ئه رخیان پالم لی داگه سه و، ئه زانی قین چه ی ها له من؟ ئیژی دی کون ملک من و تو زه وت کردییه! ئا تو خوا میمه که تو بیژه؟ هی ئه وه؟ ئه ر هی ئه وه تا چۆلی بکه م، هی ئه وه؟

— نه وللا، به بیره وه ری من ئیره هی که س نه بووه و هه ر چۆل و بی خوا ون بووه. —

ده خاس، ده بیژه برا گه مال تو چه و گه ره که؟

پووره گوله و حه مه دایان له قاقای پینکه نین. پاش ماوه یه ک سه رنجدان، عه به ش ویرای ئه وان قاقای کیشا.

پاش ماوه یه ک پینکه نین، پووره گوله باسه که ی گوږی:

– حه مه گیان! دنیا مردن و ژیانی له دوایه، تۆ سه دوه پنهجا تمهنت پوول له لای من بوو، به عه به دا بۆم ناردی، پیت گه یی؟

– به لئی پیتی داوم.

– ئه وه ئه وه ت. چاله کانت چه نده یان گه نم تیدایه؟

حه مه چاوه کانی زه ق بوونه وه! به سه ر سوورمانه وه گو تی:

– گه نمی چی؟! بۆ به تالانیان نه برده وه؟

– نا رۆله گیان، بۆ من مردووم، که یفم بینایه نه مده هیشت ماله که شت بسووتینن! به قه ست باس م نه کرد. بیستبووم فه یزه گو تبووی ده چه م خانووبه ره که ی حه مه، بۆ ئه وه ی به و ئاوا ته نه گا، گو تم با بیسو تینن. چاله کانت ده ستی لی نه دراون، چه ند ته غاریان تیدایه؟ – شه ست ته غار، چاله کۆنه که بیست و پینج ته غار گه نمی پاره، ئه وه ی دی سی و پینج ته غار گه نمی ئه مساله.

– پوولت پتیو یسته بۆت بفروشم؟

– نه وه للا، پوولم بۆ چیه؟ خۆم کۆلی پوولم پتیه، ده ستی به باخه لیدا کردو پووله که ی دهره ینا، سه د تمه نی گلداوه و ئه وه ی دی له پینشی پووره گوله ی دانا. – من ئه و سه د تمه نه م به سه، ئه وه ش دو سه د و په نجا تمه نه، هه لیگره لای خۆت، عومر باقی بی یه ک ده بینین، پتیو یستم بی لیت وه رده گر مه وه. گه نمه که ش ده فروشی بی فرو شه.

– نا رۆله گه نم بۆ فروش نابج، ئه گه ر پتیو یستت پتی نییه، بۆ بی فرو شم؟ نای فرو شم. – ئاخه ر گه نم ئه وه ونده له چالدا بمی ئی ئه سپی لیتی ده دا، له حه رام ده گه ری، بی فرو شه و پووله که ی بده به داماو ی.

– نا کورم، گه نم له پوول با شتره، تۆ ته نکانه ت به سه ر نه هاتو وه، گر انیت نه دیوه، من دیومه، دوو دهوره گرانی و قاتوقریم دیوه، رووسه که ی ئه وه ل پیاو پیاوی ده خوارد، گو شتی سه گ و پشیله و که ره تۆ پیو وه ئه رز نه ده که وت، مندال له برسا ده مرد دایک و بابی گو شتیان لی ده بری و ده یان خوارد! دهوره یه کی دی، ئه وه زۆر له می ژ نییه، ده بی ئی وه

له بیرتان بچ، سالی عهزیزه لالا که بوو، تو ئه ودهم مندا ل بووی، ده بی عه به زل بووبی، وه بیرت دی عه به؟

– کامه وو میمکه؟ ئه وه وه عه جه مه که وه ولاتا هات؟ ئه ر ئه وه بیژی، من زل بووم، گاله وه پین بووم، وه ئه زانم دو یکه س.

– ئه ری ئه وه بوو، له ولاتی خو مان ده وله مه ند گه نم و جو ی بوو، فه قیر و نه دار گال و هه رزیان ده خوارد. قاتوقری که وته نیو عه جه مان، مال و حالیان به جی هیشتیوو و که وته ولات، به دووی زگیان که وتبوون، روژ نه بوو ده ده سته نه یینه دی ئیمه، به ژنو منداله وه دی به دی ده گه ران و داوای نانیان ده کرد. له خیر دهرنه چی و لای خودا ون نه بچ، که س دهستی له روویانه وه نه دنا، له زور زور و له که م که میان ده دانسی و بی بهشیان نه ده کردن. زور لیتقه وماو بوون، کچی نازه بیان ده دا به نان، زور که س له راهی خودا ماره ی ده کردن، گولزار عه جه م و سوراحی عه جه م له کانی توو وینه ی ئه و ساله ن، وینه ی وه ک ئه وان له زور دی هه ن. خودا ئه و روژه نه هیئی و که س نه یینی، قاتوقری دهردیکی گه وره یه، برسیه تی ره گی هاری پیوه یه، پیاو هیچی نه بی و برسی نه بی، گه نم له هه موو شتیک چاکتره، من گه نم نافروشم، ده بده م به قه رزی گه نم به گه نم، تو نه تدیوه، من دیومه، دنیا م قوونه که و کردووه. تو کارت به وه ی نه بی، خو م ده زانم چ ده که م، بو ت ده ده م به مه زاری گه نم به شه ست ته غار گه نم و دووسه د و په نجا تمه ن پوولت له لای منه، بو ت بده م به کی؟– ئیشاللا سه د سال ده مینی پووری گیان، ئه گه ر خودا نه خواسته یه کمان نه دیته وه بو م بده به ئه حمه دی مام حه سه ن.

– باشه، ئه و پیاوی چاکه، تایه فه ی مام حه سه ن مالخوری که س نین، به وته ی ژنان ده لین برپاره دهستی ژنی بو ده گرن، داوای مینای حاجی بو ده که ن، له م وه خته دا دهستی ته نگه، دهستی ده گرم.

پووله که ی لوول کرد و له لوی پشتوینه که ی خست و گریدا و هه ستایه سه ر پی. حه مه و عه به ش هه ستان.

عه به له پیشه وه چوه دهری. گویدر یژه که ی دهر کرد و له بهر دهرگا رایگرت. حه مه و پووره گوله هاتنه دهری. گه لاز له سه ربانه وه چاوی به حه مه که وت و په رپییه خواری و له بهرده می حه مه دا که وت و دهستی کرد به کلکه سووتی. حه مه به پی کایه ی له گه ل ده کا، هه رچه ند پووره گوله هه ولیدا حه مه نه چی، نه بیست.

شەو لە نېوہ لای داوہ، ئاواپی دەستێ خەوی کردووہ، زیندەوار بە دەرہوہ نېیہ، بۆنی سووتمان دەوروبەری دینی پر کردووہ، ئاوری مالہ کەی حەمە ھەر دە گری. گر و ئاور لە سەربانہ کان و ھەسەر کەوتووہ و شەوقی داویہ لە دەورو پشت و سەربان و کۆلانی رووناک کردووہ، گرہەمشقەلان دەروا بە ئاسماندا.

سوار و پیادە بە چۆم پەریونہوہ، لە دەوری دین. پوورہ گولہ دابەزی، حەمە بەرانبەری وەستاوہ. پوورہ گولہ پین پین لینی نزیك بۆوہ، سینگی نا بە سینگییہوہ، ئامیزی بۆ گرتەوہ و دەستە ملان لە ئامیزی گرت، وە ک تامەزرۆیہ ک بە خۆیہوہ گوشی و ھەلیمژی. ئەو ئامیز و بە خۆوہ گوشین و ھەلمژینہ حەمە ی بردوہوہ سەر دەمی مندالی و دایکی وەبیر ھیناوہ، لووتی پر بوو لە بۆنی دایکی و ھەست بە لیدانی دلی ئەو دە کا. باوہشی کرد بە نیو قەدیدا و ریکی گوشی، بچ ئیختیار بە دلپرییہوہ بە زاریدا ھات:

– دایہ! دایہ گیان!

– حەمە گیان! قەزات لە من.

ماوہیہ کی زۆر لە ئامیزی یە کدان، دل بەراپی نادا یە کتر بەردەن. عەبە بە دیارییانہوہ وەستاوہ و سەری بە ھەنيسکەوہ ھەلدە کەندری. حەمە و پوورہ گولہ بچ ھەست و خوست یە کتر ھەلدە گوشن و ھەلدە مژن. دەست لە مل و نیو قەد شل بۆوہ، دەم لە روومەت و تەویئل کراوہ و کەلین کەوتە بەینی سینگیان، پوورہ گولہ رووی وەر گیرا و بچ مالاوایی، بە پەلە و تالوو کە دوور کەوتەوہ و لە کۆلان ونبوو.

حەمە عەبەساو چاوی بریوہتە تاریکانی کۆلان، دەلسی چاوەرپی گەرانہوہی پوورہ گولہ یە! لەبەر خۆیہوہ دەدوی:

– زۆرت زەحمەت بە منوہ کیشا کچە پیریژن! خۆزگە جاریکی دی دەمدیتەوہ و تیرت جنیو دەدامی، جنیوی تۆ لە قسە ی خەلک خۆشترە، گەلی خۆشترە.

عەبە لینی چووہ پیتی:

شەو دیرە، وەشوینی ناگە ی، ئەشخ لەم حاشییہ و حەوالہ دوور بکەو فیتەو، بچ برۆین،

ریەت کویتەس؟

– ھەر لیرە لە یە ک جوی دەبینەوہ عەبە گیان، زۆرم ئازار داوی، رزگارم کە، تۆ رزگارم نە کە ی، رزگاریم نایە.

– بە ھە! وەللا خاسە! ئەمە چە ئیژی؟ چەم کردیہ؟ ئەشی تۆ من رزیار کە ی.

دهستیان کرده ملی یه ک و یه کترین ماچ کرد، نه ک جاری، چه ندین جار
یه کیان له ئامیز گرت، یه کیان بهر ده دا و دیسانه وه ئامبازی یه ک ده بوونه وه، هه
دوو دلیان پره، هیچیان له ترسی گریان ناویرن بدوین. همه به سهر ده روونیدا
زالبوو و گریانی خواریده وه:

– عه به گیان! که وی، یان مینات دی، بلئی همه ده یگوت، که وی دایکی هوت
کور بی هه ر به ته مایم، له شایی ئه حمه د و مینادا به شداری بکه، له بری من تو بچو،
بمینم سهرت ده دم، هوشت به خو ته وه بی، گه لازت له ده ست دهر نه هینن،
ئه مانه تت گه لاز بی.

پشتی هه لکرد و به توندی عه به ی به جئ هیشت.

زوری نه خایاند له کتیه بارداویله وه سهر که وت. له سهر ترووپکی کتو ئاوری
داوه، له سهر به ردی دانیشت و چاوی برییه نیتو دلئی ئاوری ماله که ی، ته واوی
بیره وه ریه کانی بوی زیندوو بوونه وه و یه ک به یه ک له ئاوردا ده هاتنه وه بهر
چاوی.

کاکله هه وری وه بهر چاوا نایه. تاووبان له هه موو لاکه وتووه. هه تاو ده لیی له
پشتی شووشه وه تیشک ده هاویژی، خوری پاییز تینی تیژه.

ئه سپه رهش داهیزراو ری ده بری، پاشووی به دوویدا کیش ده کا، ده لیی
وه فه یه تی! دهستی له ئه رز به رز نابیتته وه، رهنگه باغه و قهره قوشی گرتبی! ئه حمه د
فه راش له سهره خو یه، ئاوزه نگی لی نادا و په له ی لی ناکا.

سوار له کتیه بهر داویله وه هیتور هیتور دیته خواری، گه ییوه ته ده وری دی.
دهسته یه ک کوره جه حلپه له ده وری کانی ویستاوان. سوار گه یشته بهرانبه ریان، به
ئامازه ی ده ست سلاوی کرد. ئه وان به زمان جوابیان داوه:

– به خیر بیی کاکه حمه د، فه موو بچینه مالی.

– خو ش بن برا، ده چمه مالی کو یخا.

ئه سپ له قان له قان گه یشته ده رگا، سوار له غاوی کیشا و پیی له ئاوزه نگی
ده رهینا، له غاوی کرد به قولدا و له سهره خو له ده رکه ی دا.

ئافره تی جوابی داوه:

– فه رموو، ده رگا دانه خراوه.

ئەحمەد دەنگى ناسىيەو، دەنگى كويخاژن بوو:
- خات نازەنين! ئەحمەد فەراشم لە تازاوا ھاتووم، پەيامى ئاغام پىيە، بى
زەحمەت.

كويخاژن بە تالووكە بە دەنگىيەو ھاتە دەرى:
- فەرموو وەرە ژوورى.

- ئاوەدان بى، لىرە بە شك نىم، ئاغا دەيفەرموو دىين كەوى مارە دە كەين، خۆ
سازكەن، منى لە پىشەو ھەرتان دەمى.

كويخاژن گىژ و مەنگ دەروانىتە ئەحمەد، بە پەشۆكاويەو ھەرتى:
- راوھستى بزەنم كويخا دەلى چى.

بە پەلە رۆيشە ژوورى، پاش ھىندى لە بەر ھەيوانەو ھەرتى ئەحمەدى كرد:
- كويخا دەلى بىتە ژوورى.

ئەحمەد ئەسپەرەشى كىشايە ژوور و لە سەر ئاخورى ھەوشە بەستىيەو و چوو
دېوھەخانى كويخا.

كويخا بە دەست و غلڧە غلڧە بەخىرھاتنى لى كرد و ئىزنى دانىشتنى داىە،
رووى كرده خىزانى، ئەولىي ھالى دەبى:

- بړۆ بابت بانگ بکە با جوابيان بداتەو، نان و چايەك بە و پياو ھەرتى جا بړۆ.
سەماوەر دەكولى. كويخاژن چاي لە پىش ميوان دانا، كەولى نانى راخست و
پەنير و ماست و رۆنى زەنگى بۆ لە سەر دانا و ھەرتى كەوت.

ئەحمەد بە ھەوش بەر قەنەى خوارد، چوو بەر سەماوەر و چاي بۆ خۆى
تېكرد. سى چوار چاي خواردەو، مام ھەسەن و كويخاژن ھەرتى كەوتن.

مام ھەسەن بى پىشەكى و قسە پىچانەو ھەرتى دايمەزانند:

- ئەحمەد! كورم! ئەگەر چووئەو بلى مام ھەسەن ھەرتى دەكردى كەوى
كەنيزى خۆئەتى، ئاغات ساحب ئىختيارە. بەلام ئىمەش كارى خىرمان
بەدەستەو، پىوھىن داواى كچى حاجى قادر بکەين بۆ ئەحمەدى كورم.
- خودا مەبارەكى كامامەگيان.

- عومرت درىژ بى، نوخسەش بى لە تۆ. ھەرتى بکە، يان ئاغا بۆمان داوا كە،
يان دەستمان لى راگرى، بلى مام ھەسەن ھەرتى دەكردى، ئەگەر بۆمان دەستىن

ئەمىر قەشەرىف بېنىق، دەنا دەست راگرى خۇم خەبەرى دەدەمى، جوان ھالى بووى كورم؟

– بەلى ھالى بووم. ئىزن دەفەرمووى من برۆم؟
مام ھەسەن بە دوو سى وچان راستەوہ بوو. ئەھمەد ھەستايە سەر پى، مام ھەسەن تا دەر كى ھەوشە رەوانەى كرد و خۆى گەراوہ ژوورئ.
ئەھمەد سواری ئەسپەرەش بوو و بە وىلغار لە دى چووە دەرى.
دوانیوہ رۆیە. سى سوار كشيە نىو دى كانى توو، ھەمزەبەگ و قادر خانى زاواى و رەسوولى نۆكەر.

سواری گەییونەتە سەر كانى. ژنان لە سەر ئاو بە لۆى دەسمال بەر دەماخیان ھەلدا و دەم و كەپۆیان داپۆشى و روویان لە ئاغا وەر گىرا، ئەوہ نیشانەى ریزدانان بۆ ئاغاىە. تاقمى كورە جەھیلە لەو بەرى كانیەوہ خۆیان گىف ھەلداوہ و خەرىكى چاوە بر كىن، بە چاوپتەكەوتنى ئاغا خۆیان بارىك كردهوہ و دەرەدزەیان دایە.

لە مەیدانى ئەو بەرى كانى، سى چوار دەستە كوروكال خەرىكى مېشىن و گۆردىن و دووقامكەن. جەنگەى كایەىە. لە ناکا و كایە شىوا، ھەر كەس دەستى دایە مەرمەر و مېتەى خۆى و دوورە پەرىز مەیدانىان جېھىشت.

مندا لان لە چەند لاوہ ھەلوو كىن و باتلىن و جگىن دەكەن. لەولاترەوہ كچانى بچووك خانووچكەیان بە بەرد دروست كرددوہ و بووك بووكىن دەكەن. كوران دار و ھەلووك و باتل و جگىان فرىدا و ھەر یەك بە كۆلانىكدا دەر باسبوون.
كچان بووك و ئالا بووكیان لە نىو خانووە بەردىنەدا بە جى ھىشت و لە قوژبنى دیوار خزىن و دەستیان گرت بە سەر چاویانەوہ.

لە خۆرە تاوى بن دیوار كۆرە ژنى بە قسەوہ پىچراون. ژنى خورى بە شانەوہ دەكە، ژنى كولووى دەكە، دوانى دى ھەلیدە پىچن. سى ژن بە پىوہ وىستاون و تەشى با دەدەن، خاوكان و جاجمان و بارىكان دەر پىسن. كوتوپر خورى لە شانە درا و كولوولە كۆش خرا و پىچكە خورى لە دەستەوہ ھالا، بەن ھەلكراىە سەر تەشى و ژنان بە دیوارەوہ و شكبوون.

بن دیواری مزگهوت ژاوهی دی له پیاوان. مهلا و حاجی و سوډی و که یخودا په لیان هه لڅستووه. دهسته یه ک سهریان کردووه به یه کدا، چره و گوره یانه، یه که ده لئ ټه و داشه ی بده یه، ټه وی دی ده لئ بیداتی ټاغا ده کا ټاغا که ش ده بر ټه وه، مه یده یه، مه یده یه. له پر هه موو سهریان به ره و کانی وه رگپرا و هه ستانه سه ر پی، داش و ټاغا به دم پیوه ټیکه ل بوون و دامه شتوا، مهلا و حاجی و سوډی و که یخودا خیزه رهیان کرده خواری و چوون به پیشوازی ټاغا وه.

سی سوار له پیش و حشیمه تی له دواوه گه یشته ده کی مالی کویتخاکه ریم. سواره پیمان له ټاوزه نگی ده رهینا.

فه یزه دريژ و فه تاحه کویر و حهمه ی نه نه خه جی هه ریه ک په لاماری له غاوی چاره و ټیه کیان دا و کیشایانه حه وشه. ټاغا له پیشه وه و که یخودا به دوویدا چوونه ژووری، پاش ټه حوالپرسی کویتخا، هه مزه به گ رووی له مام حه سن کرد:

– وه دیاره بیانوم پی ده گری! ټیستا بیانوت ده برم.

چاویکی به خه لکه که دا گپرا، حاجی قادر له نیوانی مهلا که ریم و سوډی مینه دانیشتبوو:

– حاجی! لیږه ی؟

– به لئ له خزمه تام ټاغا

– ده زانی ده بینه خزم؟!

– چؤن قوربان؟!

– ټه وه نییه که وی ده بیته بوو کی من، ټه حهمه ی مام حه سن خالی که وییه، ده بیته زاوای تو! ټه و عالهمه له ژن و ژنخوازییه وه بوونه خزم، ده بی کچه که ت بده ی به کوږی مام حه سن.

حاجی سوور هه لگه را، سه ری داخست و مته قی لیوه نه هات، وه دیاره له دلوه زوری له به رگرانه.

– بو هیچ نالی؟ خزمایه تی مام حه سن ت پی خوش نییه؟ ده بینه خزم!

– نه خیر مه تلله بم ټه وه نییه، خزم له مام حه سن باشر ناوی، ټه حهمه دیش کوږی

چاکه، به لام....

– به لام چی؟ به سه ری بابم قسه ی لئ ناکه ی، ده بی بیده ی تی.

مام حەسەن لە بەلامى حاجى حالىيە، نە يەيشت جوايى ئاغا بداتەو.

– قوربان! من و حاجى ماری كونىكىن، خۇمان پىكدىين.

– نەخىر نەخىر، دەبى ھەر ئىستا بلې دەيدا، يان نايدا.

– ەرزىم كەردى، من خەزم لە مام حەسەن باشتەر ناوى، پىشكەشە، بەلام خۆم

مالم ھەيە، خۆ كاوپ و مەپم لى ناكەرن! دانىشتووان تىكرا گوتيان مەبارەك بى.

ھەمزە بەگ قەسەى لە زارى خەلك بېيەو.

– قەسە ھىچى تىنچى، قەراروبىرە قەسە دەبەرتتەو ەكار كۆتادە كا، چى لى

دەستىنى؟ مارەيى چەندە بى؟

مام حەسەن ديسانەو ە پەريە نىو قەسە:

– ئاغا! لەوى گەرى، شەوئى چوار كەيخودا ھەلدە گەرم و دەچمە مالى و كۆتاي

دەكەين، لەوى گەرى.

– نەخىر دەبى ھەر ئەمپۆ و ھەر لىرە دوایى پى بى.

مام حەسەن چاويكى لە حاجى قرتاند. حاجى دەست بە جى حالى بوو:

– بەلئى قوربان، ھەر چۆن ئاغا دەفەرمىن. جارئى كارى خۆتان يە كلا بکەنەو،

من لە دەست دەرنەچم، دەيدەمىن.

ھەمزە بەگ دوولايى لە سەر حاجى ھەلگەرت و خستىيە سەر مام حەسەن:

– ئەو ەبوو كى تۆ، نۆرەى منە، تۆ دەلئى چى؟

– چت ەرزكەم؟ كارى من و حاجى لە گەل كارى منو تۆ جياوازی زۆرە، من

و ەكىلى كوئىخام، و ەكىلايە تى گرانە، با قەسە لە مارەيى بکەين.

– باشە بابم، لە سەرچەندە دەلئى مارەى دەكەم.

– ئىمە رەعيەتىن، رەعيەت بەنى ئاغاواتى پى با نادرى، ئەگەر كچ لە من

دەخوازی، من دەلئىم مارەيى كەوئى دەبى كانى توو بى، رېورەسىمى خۆتان چىيە و

چى بۆ بووك دەكەرن، من نازانم؛ خۆتان باشتەر دەزانن، بەلام كانى توو دەبى

بکەيتە مارەيى. ھەمزە بەگ مات دەروانىتە بەردەمى خۆى. سەرى ھەلئىنا:

– جائەو ە خەزمايە تىيە؟ تا ئىستا كى ملكى كەردو ەتە مارەيى تا من بىمە دوان؟

و ەكىلايە تى وایە؟

مام حەسەن فرى سوارە، بى پىچانەو ە گوتى:

– من بهر له سیلا و بناوانی خۆم قایم هه‌لده به‌ستم، له قه‌دیمه‌وه گوتوویانه به‌د ببینی به‌دخانه به‌یاد ده‌که‌ی؛ دیومه، خۆم ده‌سته شكاو ناکه‌م، ژنه کۆنه‌که‌ی خۆت ئه‌گه‌ر ماره‌ی ملکی بایه ته‌لاقت ده‌دا؟ ئه‌گه‌ر من وه‌کیل بم، وانه‌بێ ماره‌ی ناکه‌م، که‌سێش کیسه‌ی هه‌لنه‌درووه‌ بو‌ ماره‌ی، ئه‌گه‌ر به‌ نیازی که‌وێ بووکت بێ و بو‌هه‌تا هه‌تا بێ، بو‌ ده‌ترسیی؟ ئیستا من داوای کچی حاجی ده‌که‌م، له‌ سه‌ر چی ماره‌ی ده‌کا بیکا، لێی ناپارێمه‌وه، له‌ قه‌ده‌ر حالی خۆم حازرم، چونکه‌ به‌ته‌مانیم بو‌ ماوه‌یه‌ک بوو کم بێ، بو‌هه‌تا هه‌تایه‌.

هه‌مزبه‌گ به‌ تووره‌یه‌وه‌ رووی له‌ مام حه‌سه‌ن کرد:

– به‌لێنم به‌ عه‌تا داوه‌ به‌ر له‌ هاته‌نه‌وه‌ی، که‌وێی بو‌ بگۆیزمه‌وه، ده‌بێ ئه‌و بچیتته پیشوازی؛ باش، کانی تووی ده‌که‌مه‌ ماره‌ی، مامۆستا! فه‌رموو ماره‌ی که‌.

مام حه‌سه‌ن وه‌جواب هاته‌وه‌:

– ئه‌ی بێ به‌لا بێ، چۆن زاوا له‌ هه‌ویلدا نه‌بێ بووک ده‌گۆیزریتته‌وه‌؟! بو‌ کێی ده‌گۆیزیه‌وه‌؟! کێ به‌ره‌و پیری بووک دێ و عه‌تری لێ ده‌دا و له‌ سه‌ر بانه‌وه‌ سیو و سه‌ره‌قه‌ندی بو‌ ده‌هاوێ؟ بووک بو‌ زاوا ده‌چی، خۆ بو‌ تووی ناگۆیزنه‌وه، نانا کاری وانابن، ئابروومان ده‌چی، بووکی بێ زاوا، ئیمه‌ به‌ توون، ده‌لێن ره‌عیه‌تن و بێ ده‌سه‌لات، ئابرووی تو‌ ده‌چی، هه‌ر خزمه‌کانی خۆت به‌ردت لێ هه‌لده‌گێرته‌وه‌! بو‌ تو‌ بووک ده‌به‌ی، یان دیل؟ نه‌خیر من کاری واناکه‌م، له‌وه‌دا له‌ گه‌لت نیم، هه‌ر ده‌مایه‌کی عه‌تابه‌گ به‌ سه‌لامت هاته‌وه‌، بووکی خۆت بگۆیزه‌وه، ده‌ست ناهینمه‌ ریت.

له‌وه‌مه‌وه‌ که‌ هاتوون، قادر خانی زاوای هه‌مزبه‌گ قوروقه‌پ قسه‌ له‌ دوو لێوه‌ی ده‌رناهاتوو، هه‌لدایه‌:

– به‌ ئیزنی مامه‌ هه‌مزبه‌، قسه‌ی مام حه‌سه‌نه‌، بووک بو‌ زاوا ده‌گۆیزریتته‌وه‌؛ زاوا له‌ هه‌ردا نییه‌، ئیشاللا به‌ سه‌لامه‌ت له‌ نه‌خۆشخانه‌ هاته‌وه‌، بو‌ی ده‌گۆیزینه‌وه‌، خۆم عه‌تابه‌گ رازی ده‌که‌م، فه‌رموو ماره‌ی که‌ن، کاری خیر بو‌ چه‌نه‌ به‌ چه‌نه‌ نابن وه‌دره‌نگی مه‌خه‌ن، فه‌رموو مامۆستا.

مه‌لا که‌ریم گوتی:

– کور و کچ به یه ک رازین؟ شهرعن دهبی ئهوان رازی بن، رازی نه بن ماره ی نایه، ئیمه به شهرع موسلمانین.

هه مزه به گ یه ک به خوی گۆراندی:

– هه هوو هه هوو! نۆره ی تۆمه! لیم قوول مه که وه مه لا! وه ماره ی که و ئاو بکه به ئاوردا، تۆش ماره ی نه که ی ده نیرم به دووی مه لا برایمی تازاوادا، ئه و دهستم ماچ ده کا!

مه لا که ریم هاته نیوانی مام حه سن و هه مزه به گ چۆکی دادا، ده ستیانی نایه نیو ده ستی یه ک، که ویی له عه تا ماره کرد. هه مزه به گ وه کیلی عه تایه، مام حه سن وه کیلی که وی و کویخا، ماره یی که وی، کمانی تووه.

پاش ماره کردن و مه باره ک بایی، دوو ده ور چا خوراوه، ئاغا هه ستا و خه لک به جه ماوه ری هه ستان وه دووی که وتن. سواره له ده رکی حه وشه سوار بوون، که یخودا و مه لا تا ئه و لای دئ ئاغان ره وانه کرد. مام حه سن حاجی قادری له خه لکه که دوور خسته وه، سرتوخورت ده چیپنی به گوئیدا، دهبی باسه که ی مالی کویخا بی.

ئیاواره یه. مالی مام حه سن وه خۆکه وتوون، ژن و بیایان سه ریان جه نجاله، ئه حمده به نیو دیدا ده گه ری! مالی که یخودا کان یه ک به یه ک ده چی!

پووره گوله له و گه پان و مال به مالی ئه حمده ئاگاداره، یه ک دوو جار ئه حمده به لایدا تیپه ری، به لام پووره گوله خۆی له و داراته نه دا، ئه نه هوو هیچ نازانی.

ته نگی نویژی شیوانه. نویژ به جه ماعت خوینراوه. مام حه سن له گه ل تا قمی که یخودا و مه لا له مزگه وته وه به ره و مالی خۆیان ده رۆنه وه، که یخودا کانی کانی توو بۆ شیو له مالی مام حه سن کۆوه بوون، شه وی بریاره بچنه مالی حاجی، داوای مینا ده که ن بۆ ئه حمده.

وهختی شیوه. دهسته یه ک کوره جه حیله ی نیو دئ هاتوونه ته یاریده ی ئه حمده و له دانانی شیودا یارمه تی ده دن. له لایه ک خه مبارن، له لایه ک به که یف و شادن، که یف سازن بۆ ئه وه ئه حمده و مینا به یه ک براون وه یوای داوه به وان به مرادی دلیان ده گه ن. خه مبارن بۆ ئه وه حه مه ده ربه ده ر بووه وله گه ل که وی پینک نه براون و ئه وانیش به مراد ناگه ن.

کهول راخراوه، دهسته واره نان نردوو نردوو ودهست بهدهست دهرواته دیوه خان، چپشت مه جموعه مه جموعه دهچپته ژوور و به دوو کهس قاپی، قاپی مهلا به جیاوازه.

جهنگه‌ی شیو خواردنه، هه موو بی قسه و باس پاروو باده‌دهن. له ناکاو له ده‌رکه‌ی هه‌وشه بان دا. هه موو چاوی پرساریان برپیه یه‌ک؟
ئه‌حمه‌د به ده‌نگی ته‌قه‌وه چووه به‌ر ده‌رگا، ده‌رکی کرده‌وه، به‌سه‌ر سوورمانه‌وه گوتی:

– فهرموو پووریگیان! خیره به‌وشه‌وه؟

– خیره ده‌بی، نه‌علت له شه‌ر، کارم به‌بایته.

– میوانمان هه‌یه‌کاره‌کته‌چییه؟ به‌من ناکری؟

– ده‌زانم میوانتان هه‌یه، مه‌باره‌کت بی، منیش سه‌باره‌ت به‌وه‌هاتووم، شیویان نه‌خواردوو؟

– ئه‌وه شیو ده‌خۆن، فهرموو وه‌ره ژووری.

– باشه، من ده‌چمه‌دیوی ژنان؛ شیو خورا، پی‌م بلن، پی‌م خۆشه‌لای ئه‌و‌خه‌لکه پی‌ی بلنم.

شیو خوراوه، نیعه‌مه‌ت به‌زیاد بی. ئه‌حمه‌د چووه‌دیوی پی‌اوان، له‌ده‌رگاوه گوتی:

– بابه! پوره‌گوله‌هاتووه، ده‌لن کارم به‌مام‌ه‌سه‌ن و که‌یخودا‌کانه.

که‌یخودا و مه‌لا به‌سه‌رسوورمانه‌وه‌چاو له‌یه‌ک ده‌که‌ن! هاتنی پوره‌گوله‌بو هه‌موو جپی‌پرسیار و مه‌ترسییه! مه‌لا له‌هه‌موویان پتر ده‌ترسی.
مام‌ه‌سه‌ن گوتی:

– له‌کوئییه؟ ئه‌ی بو‌نه‌هاته ژووری؟

– ئه‌و ده‌م ئیوه‌نانتان ده‌خوارد، خوی گوتی ده‌چمه‌دیوی ژنان تا پی‌اوه‌کان شیو ده‌خۆن، شیو خورا پی‌م بلن، گوتم هه‌والت ده‌من، پی‌ی بلنم بی؟

– ئه‌ری، بلن بی.

پوره‌گوله‌چووه‌دیوی پی‌اوان، روو‌گرژ و لئو به‌باره، نیو‌چاوانی کس‌پوه‌ی لی‌ده‌باری.

ده لئی شه ږی به ده سته و هیه! دانیشتووانی دیوه خان هه موو له خو دووشکن و له
دله وه له خو ده پرسن:

– بلئی چ روویدایی؟ خو من هیچ تاوانیکم نه کړدووه! ئه ی بلئی بو کئی لاره وه
بی؟ پووره گوله توندوتیژ سلاوی کرد و په ږیبه نیو پیاوان.
به مه لا و که یخوداوه قرچه پئ هه ستان، یه ک ده نگ گوتیان:
– فهرموو پورینگیان! فهرموو و هره سه ری.

یه ک به یه ک به خیریان هینا. داوی ئه حوالپرسی و سه با خیری، پووره گوله
گوتی: – مام هه سن! که یخوداکان! هه موو ده زانن حه مه خوّم گه ورم کړدووه،
دارونده داری لای منه، ئیستا هه موو ده زانن ئاواره و دهر به دهره، خوشتان من ده ناسن،
ناترسیم، من له که سی ناشارمه وه، دوتشه و چوومه لای حه مه و چاوم پیی که وت،
هه ز ده که ن ئیستا برؤن بو هه مزه به گی بگپرنه وه. حه مه شه ست ته غار گه نمی له
چالدایه، دووسه دوپه نجاتمه ن پوولی لای منه، وه سیه تی کړدووه پوول و
گه نمه که ی بده م به ئه حه دی مام هه سن، ئیوه هه موو شاهید بن من به یانی گه نم
و پوولی ده دم به مالی مام هه سن، هه ر دم خوئی هاته وه و داوی کرد ده بی
بیده نه وه، گه نم به گه نم و پوول به پوول، به یانی پیاو بنیره چالی خوّت دهر بینه و
پوولی خوّت و هر گره، له ئیستا وه مالی تون.

که یخوداکان هه موو ره حه مت بووی دایک و بابی پووره گوله ده که ن، مام
هه سن گه نم و پوولی قه بوول کرد، به شاهیدی ئه و شاهیدانه هه ر ده مایه کی حه مه
داوی بکا، شه ست ته غار گه نم و دووسه دوپه نجا تمه ن پوولی بداته وه. ئه حه مد به
گریانه وه دهر په ږیبه دهری و له حه وشه دهر چوو.

شهو له و په پری تاریکیدا قه لای میردانه و گه لې ئاواتی تیدا به دیدی. شهووه. له سهر تر ووپکی حه و ته وانه وه شه و قی چرای ئاواپی کانیه کویره کز و کهم ته و ژم سؤله ی دى، له گوین به شى له ئاسمان روو خابینه خوارى و ئه ستیره له و خرودؤله خزيبى، يان ميگه له مه پرى په چه يه و له بهر شه و قى چرا چاويان شه و ق ئه داته وه، زريوه زريويانه.

له سهر دوندى كيؤ، حه و ت تا پؤ داوه لىان دا. بى هه ست و خوست، چه شنى ماری شه و گه ر له ته لان و هه لدیر، بى سهره نگرى خوشينه خوارى، به ره و کانیه کویره دین. تاهير پيشره وه. سارؤ و مينه و ره شو و ناميق و قادر و کاوه به دووی يه کدا ريچکه يان به ستووه. له شاخ و هه لدیر هاتوونه خوارى و گه يیونه ده وری دى. تاهير له پيشه وه لارى بوو، به ئامازه ی ده ست ساروی تينگه ياند بروا. سارؤ رى گرت بهر. کاوه دوا که سه، گه يشت به تاهير. تاهير سه برى گوتى:

– کاوه! تۆ به له دى دى، وه پيش که وه، روو له مالى کوپخا شه ريف که، ده چينه ئه وى، پاشان دوو به دوو ده چينه مالى بابت، وا برؤ که س نه مانينى، ئاشکرا بوونمان هؤى ژانه سهره، راکه، خو بگه يينه پيشى.

کاوه بى قسه و باس، به ته کان خو ی گه يانده پيشى. حه و ت چه کدار له پشت مالانه وه چوونه نيؤ دى و سه گه لى ئاواپی پييانى زانى.

سه گوهر ههر دى و په ره ده ستينى. مه حمود شوان له مال ده رپه رى. گوپى بو شيوه ی سه گه وهر هه لختووه. له دله وه خو ده دوپتى:

– له وه ده چى غه واره له ديدا بى! بلتى ئه وان بن؟! خو هينده نييه هه والى هه لاتنى حه مه مان بو ناردوون!

دوو شک، ورده ورده و به پاريزه وه به کۆلندا تيهه لگه را، رووه و پشت مالان. له تهنگه بهری کۆلان ههستی به خشپه ی پى کرد، سه رنجی له تاریکایی تیژ کرد، تارمایی چه ند کهس به حال هاتنه بهر چاو، به ئەسپایی دهنگی دان:

– کین کوپه؟

کاوه له پیشه وه زوو دهنگی مهحموود شوانی ناسییه وه:

– بابه گیان! ئیمه یین، هه پای کردی و بابی له ئامیز گرت.

تاهیر له دواوه دهنگی مهحموود شوانی گوی لیوو، باویدا به پئی، دری به دهسته دا و

خوی گه یانده پیشی:

– وه دیاره گورت تیدا ماوه پیره! وه مزانی لیکه وتوی.

مهحموود شوان دهستی له ئەستوی کاوه کرده وه و به ئامیزی ئاواله وه به ره و تاهیر

ههنگای هه لئنا:

– ئیستاش کینوا و کینو له گه لت ده رۆم. به هیوا نه بووم وا زوو بگه نئ! یا خوا به خیر

بیین.

یه که یه که، به ریز ماچی کردن. گه راوه سه ر تاهیر:

– دهی، فه رموون.

– کویتخا شه ریف له ماله؟

– له ماله، ئینواره دیتم، وهرن، خۆم ده چم له دووی.

– نا، خۆمان ده چین، حهوت که سین، مالی ئیوه هیندی بهر تهنگه، ئەو کورانه

ماندوون، دوو سی شه وه به رپوهن، ده بی بحه سیننه وه، من و کاوه دینه ئەوی. تاهیر

رووی له کاوه کرد:

– کاوه! وه پیشکه وه.

ههشت کهس به کۆلندا وه رپیکه وتن. سه گه له گوئسوانه وه له وانیه بیه رنه کۆلیان.

له ده رکی مالانه وه خه لک سه ر ده کیشنه ده ری و مله تا تکینیانه، بی ئەوه ی خۆ ئاشکرا

کهن، ده رگا پیوه ئەدهن و وه ک و شتری نیو په موو چاو ده قووچینن و خۆ گیل ده کهن،

ئهنه هوو که سیان نه دیوه.

دهسته به بهر گه ره کا گه یینه بهر مالی کویتخا. له سه ر بانیشه وه که سه ی دهنگی دان.

مهحموود شوان دهنگی کویتخا شه ریفی ناسی، سه بری جوابیدا وه:

– ئەو سەرە بۆ چووی؟ وەرە خواری، میوانت هاتوون.

– میوان؟ کین؟

– ھەز دە کە ی کۆ بن؟ خۆ گیل مە کە، یانی تۆ نازانی؟!

کۆنخا بێ دەنگە، بێر دە کاتەوہ.

مەحمود شوان لە دلەوہ دەلی:

– رەنگە بترسی! ئە ی جەرگت خرابێ خویپی، ھەمە چاکی ناسی، ئەقل بە گەرەیی

و چکۆلەیی نییە، دەنگی ھەلینا:

– کاک تاهیر و ئەوان، دەر کە دە کە یەوہ، یان برۆین؟

کۆنخا بە پەشو کاویبەوہ جوایداوہ:

– ئا، ئەوہ ھاتم، ئەوہ دیم، ئەوہ ھاتم، ھاتم، بەخیرین، بەخیرین.

دەرگا کراوہ و ھەموو چوونە ھەوشە. کۆنخا لە تاهیرەوہ یە ک بە یە ک ماچی

کردن، تەنانەت مەحمود شوانیش، گەر اوہ سەر تاهیر، دەستی گرتو بەرەو دیوہخان

کیشای:

– فەرموون.

– نا کاک شەریف، من و کاوہ دەچینە مالی خالە، لە بەر دلی دایکی کاوہ دەچینە

ئەو، پاشان دیمەوہ.

رووی وەر سووران، چاو بۆ مینە دە گیرئ، بانگی دە کا:

– مینە! من و کاوہ دە برۆین، تۆ بەر پرسی، نیوی شەو ھەلویە، کیشک دابنی، یە کەم

کەس قادر دانئ، من بخە ئاخەر، ئەوانی دیش کە یفی خۆتە.

مەحمود شوان بە پەلە گوئی:

– من لە بری کاوہ دانئ، دوای قادرم، کۆنخای بانگ کرد، سرتاندی بە گویدا،

دەستی گرت و لەوانی دوور خستەوہ:

– ئەوانە ماندوون، من و تۆ لە ئاوی خەوتنەوہ دەچینە سەربان و کەس ھەلناستین،

با ئەوان بنوون، تاقەت دینی؟

– ئا، وە ک تۆم پین نا کرئ؟ ئەوہ ھیچ نییە. خالە! خۆ کەس نەیدیون؟!

– نا، روبەر و و کەس نەیدیون؟ مە گەر، چوزانم، دیبیتیشیان، کەس نازانئ ئەوانە

کین، نینگەرانی ئەوہ ی مەبە، بۆ نینگەرانی؟ خۆ تۆ جاران وا نەبووی، دەترسی؟

– کئی؟ من؟ من و ترس؟ حه یه حه ی!!

مهحموود شوان رووی وهرسورانده، له تاریکیدا سهری راهوشانده و بهره و تاهیر و کاوه گهراوه کویخا ئه و سه راهوشاندهی نه دی.

له و ده مه پرا مهحموود شوان به دهنگی سه گه ره وه له مال و ده ره که وتوه، کابان و دایکی له بهر ده رگای هه وشه شین بوون، ماوه یه که سه گه ل بی دهنگن و نیو دی ده لیبی ناشه و ئاوی که وتوه.

خات نزا که ت دلی وه قرتو فرت که وتوه! ده لیبی هه وایکی به نهینی دراوه تی! دوو دل رووی له کابان کرد:

کچه کئی! دل م حه جمانی لی بریوم! ده لیبی هه وایکی خوشم پین ده درئی. خوشم نازانم چیبیه! دویشه و تا روژ له گه ل کاکت بووم! ئه م به یانییه که هه ویرم ده شیتلا، دووسنی جار هه ویره که پیری! له نیورپووه هه ر چاوم ده فرئی! قشقه ره که ش هه ر ده یقرا نده! یا خوا خوش خه بهر بی. ئه و کابرایه ش نه هاته وه، بابت ده لیم. کابان وه ک ورینه گوتی:

– دایه! تو شیوه ی کاکمت له بیر ماوه؟ به خودای سنی ساله، له و ده مه پرا که رۆیوه، به خه ونیش نه مدیوه، هه رچی زور بو میشکم دینم، شیوه یم ناییتته وه بیر. دایه، دایه! ئه وه سنی که س به ره و ئیره دین.

– کوان؟

– ها ها، له و بنه دیواره وه دین، وه ره برۆینه ژووری.

کابان خۆی دانه وانه، سهری کرد به نیو ده رگا نه وییه که ی هه وشه دا و دهنگی کۆخه ی بابی سهری پین گنیراپه وه ده ری.

مهحموود شوان خوی خیزانی ده زانی، ده زانی کاوه بینیی ده یکاته هاتوه اوار و خه لکی وه سه ره ده گنیری، له دووره وه دهنگی لی گر کرد:

– ئه وه به و شه وه له ده ری چ ده که ن ژنه تیوه؟ برۆن، برۆنه ژووری، ده ی یاللا!

نر که ی دهنگی هینده دلیرانه هات، نزا که ت و کابان خۆیان له بهر نه گرت، به جووت خۆیان کرد به هه وشه دا.

تاهیر و کاوه له هه وشه ن. مهحموود شوان رهنگ په ریو و که یف ساز چووه

ژووری.

خیزانی له رواله تی گه ییوه:

- چ بووه پیاوه که؟! ئه و سه گوهره چ بوو؟ ئه و دوو کهسه کی بوون له گه لت؟ بۆ هینده تووڤه بووی؟ رهنگت گۆراوه! تو خودا چیه؟
- هیچ، هیچ، هیچ نییه ژنه که، کاک تاهیر هاتووه.
نزا کهت له جی راپه ری، به دهنگیکی بهرز گوتی:

- کوا؟! له کوئییه؟ کاوه ی له گه له؟ خو ئه مجار قهولیدا، ئه گهر بیته وه کاوه ش له گه ل خو ی بینیته وه، درۆی له گه ل کردم؟

- دهنگ هه لمه بره ئافره ت، خه لکمان تی مه گه یینه، فهرقیان چیه؟ ئه وانیش هه ر کاوه ن، هه والی ساخی و سلامه تی ئه ویان پییه، ئه ویش ئه مرۆ دیته وه، ئه گهر بیته وه چی؟ وا هه یه لیمان نه که یه هه للا؟

- ئه شا ئه و پیاوه! بۆ من مندالم؟ به گه وجم ده زانی؟

- نا، به گه وجت نازانم، به دهم دراوت ده زانم، ده ترسم بیبینی و له هاواری بده ی، ده زانی بزنان کاوه له گه ل ئه وانه چمان به سه ر دینن، به سه ر و ماله وه تیندا ده چین، سه ر و مالییه ئافره ت، سه ر و مالی، ده بی زۆر له سه ره خو بی، دیته وه، له وانه یه ئه مشه و سه ر هه لدا.

نزا کهت وه ک شیت نووسا به بهرۆ کی شووه که یدا و رایوه شاندا:

- تۆ خودا به راستیه پیاوه که؟ خودا ده کا ئه و دیته وه، به خودای هیچ نالیم، ئه ی کاک تاهیر له کوئییه، کوا؟ بۆ نه هات؟

- ئه وه تام خات نزا کهت، ئه وه تام، وه ره کاوه، وه ره ژوو ری.

کاوه به دووی تاهیر دا هات. کابان بهر له دایکی راپه ری و کاوه ی له ئامیز گرت.

دایکی به ره و تاهیر چوو و ئه وی گرت ه باوش.

ماوه یه که نزا کهت دهستی له ئه ستۆی تاهیر کردۆ ته وه، ته ماداره کابان کاوه به ردا. خوشک و برا به چه شنن تیک هالا ون ده لئی گیانیکن و له یه ک جهسته دان! بی قسه و جولانه وه، سه ریان ناوه به شانی یه که وه و پیلووی چاویان له سه ر یه ک داناوه و خوڤ خوڤ ئه سرین ده بارینن.

دایکیان وه ک ده رویش جهز به گرتوویه! له جیوه هه لده به زئی، ددانی وه ددان ناگا، ده لئی نه خو شی دم پاوه چه ق هه لیده چۆقینی! په نجه تیکه ه لده پینکی و هه لیانده گولوفی،

له خوډه نووسې، خوډه کيشيته وه. کووړ کووړ ده بې، راست راست ده بېته وه. ټه مېچ و ټه و پې ده کا، پې له ټه رز ده گوتې، ده لېنې ميزه چور تېيه تې!! با بيان به زار پنده که نې و به چاو ده گری و تېيان راماو. تاهير هه ر تاوې سرنجې يه کيان ټه دا، ده لېنې ټه ویش دلې پره! رووی وه رگېړا و چووه ده رې.

که نه کيشيکه تاهير له هه وشه دېت و ده چې. خه يالاوی له سه ر به رده خوډې ناوه راستې هه وشه دانېشت. قوډاخې برنووی له نيوان هه ر دوو پېي دانا و لووله ی نا به شانېيه وه ونېو چاوانې نايه سه ر ده سته تېک هه لېپکراوه کانی و چووه ناو ده رايې خه ياله وه. زوړ، يان که م، خوډې نازانې له که ننگيوه ټه سپې خه يال هه لېگر توه. له نا کاو هه سته کرد ده سته شانی ده گوشې، ده سته مه حموود شوان چووه ژېر بالې و له سه ر به رده که هه لېساند و بردييه ژوورې.

کاوه له نيوان دايکې و خوشکې دانېشتووه، ده سته له ټه ستويان بووه به هه لقه و هه ر جارې يه کيان ماچ ده کا. سه رې تاهير له ده رگا وه ده ر که وت، هه ر سې له جې راپه رېن. مه حموود شوان به ټامازه ی چاو له گه ل کابان ده دوې.

کابان له بابې حالېيه. خوډې باريک کرده وه و چووه ته ويله. پاش هېندې قيژه له کولانه مريشکه وه هه ستا و به قيړه قيړ بارو که يه کی چيټيني هېنايه ده رې، له ده رگای ته ويله چاو له بابې ده کا.

مه حموود شوان ده سته له گيرفان رو کرد، چه قويه کی ده سک شاخې ره شي ده ره ينا و به ره و کابان توړې هه لدا.

کابان دم به بزه وه داهاته چه قو و چووه هه وشه. ده ننگې بارو که هه ر دېته گوي.

ده ننگې گورې، قيړه ی وه ک هاوارې ده چې، له پر له وه ش که وت.

هه موو خوډېرېژې خوډېنې تاله و نيو چاوانې گرژه، کابان به چه قوی خوډېناوی و لاشه و سه رې بر اوې بارو که وه دم به بزه و ره زاسووک هاته وه ژوورې و که لاکې لای کوانووه که وه راکيشا و چه قوی خوډېناوی له سه ر دانا، خه ريکې کوانوو کرده وه يه. کوانوو گړې گرت. بارو که تا هېندې له وه به ر به ده ست مه رگه وه په له قازې و قيړه قيړې بوو، ټيستا ټاوه رووت کراوه و له نيو روڼ و تاوه دا هه لده قرچې و بوډنې ماله که ی پر کرده وه و کولان و کولان به گه ره کدا بلا و بوته وه.

کاوه دایکی له بهره جیبه کی کورسییه کهوه دانیشتون و سهریان ناوه به یه کهوه و به تامه زرۆیی قسه ده کهن.

له بهره جیبه سهره وه، تاهیر و مهحموود شوان ئانیشکیان له سهر پالپشت داداوه و دهستیان کردووه به کۆله کهی سهریان، پیچ و هۆر مهحموود شوان دهپچینی به گویی تاهیر دا:

– خاله به قوربان ت بئ، ئه و لیدانهی همه له عه تای دا، عه ره ب له حوشتی نه داوه، ئیستا له نهخۆشخانهی شار کهوتوو و مهعلووم نییه چی به سهر دی، ئه وه هیچ، شهوی په یدا بوو و گوتی: خاله! ده مهوی کهوی هه لگرم، جیم دهوی، دهی باشه، جیم له شار، له مالی حاجی بۆ ساز کرد. ئه و شهوهی قه رار بوو بیهینی، من له دهوری شار چاوه رپی بووم، تا رۆژ له سهر ری قه تیس و پر بووم و بایم هاته بهر چاوم، ئه و ههر نه بوو. هاتمه وه، خه بهر بلاوه بۆوه همه گیراوه، ئه ی خودا، ئه و شهوه مردووی قه برستان سهره وت، من نه سهره وتم. ئه وهش هیچ؛ شهوی دواتر قاو کهوته ولات، همه له کونه رهشی قه لا هه لاتوو. خۆشی گوتم دی بۆ ئیره، سی چوار شهو چاوه رپی بووم، پینه کم له ده ری و یه کم له ژووری، ئه و ون بوونهی ونبوو، ئیستا و ئیستاش نه مدیته وه، ده لپی قه تره ئاویک بوو به ئه رزدا چوه ته خواری، ده لیم نه کا به لایه کی به سهر خۆی هینابی! ئاخیر که وئیان له عه تا ماره کرد، تۆ ده لپی چی؟

– نا، همه کاری واکا خاله، بلتی به لایه کیان به سهر نه هینابی و بۆ شوینه گومکی نه یانگوتی هه لاتوو؟ کی ئه وی دیوه؟ چوو یه لای پوره گوله و عه به؟

– نه وه لالا، هیچیان بۆ ئه وهی نابن، عه به شیت و گوله شیت؟ حه یه حه ی!

– ئه وه به راسته خاله؟! چۆن دلت دی به وانه ده لپی شیت؟ خۆزگه هه موو کهس وه ک ئه وان ده بوون، خۆم به یانی ده چمه ئه وه بهر و هه والی به ده ست دینم، له وی گه ری، هه والی دی چییه؟ ئه منییه و مه منییه واوه نه هاتوون؟ کهس نه گیراوه؟

– کهس نه گیراوه، چه ند رۆژ له مه وه بهر، ئه و رۆژهی همه هه لاتبوو، هه مزه به گ پیاو وه دووی همه ده خا بیدۆزنه وه، ده گه نه هه زار ئه شکه وت، ده کهونه بهر ده سپرێژی چه ته، ده سته جی سه عیدی نۆ که ری ره شید خانی بزوی ده کوژری و ره سوولی نۆ که ری هه مزه به گ به برینداری هه لدی. ههر ئه و رۆژه تهرمی سه عید ده به نه وه بۆ بژوی، شه و به

سەر دا دى، چە تە كان دىنە سەر خە لىكى تازاوا، ئەو ەى بەر دەست دى، لە پوول و مت و موورووى قىمەتى دەيەن و دەپۆن.

تاھىر مات بىر دە كاتەوہ:

– چوو بوونە قەلا؟

– نا، ئەوئى نەچوو بوون.

– درۆيە! چە تە نەبووہ! كارى خۆيانە، داخوا سەعيد بەر ھەلسيان ۋە ستاۋە! چە تە بان دەچوونە قەلا، چە تە بۆجەستەى ئاغاۋات چە تە يە، ھەر چە تە يە ك نەچووہ سەر ئاغا، ئەو چە تە يە ئاغا يە؛ دەردە كەوئى، بە يانى ئەو ەش روون دە كە مەوہ.

خانە خۆئى كە يىفى لە خانە خۆئى بئى، ميوانى درەنگ ۋە خت گلەيى خۆئى لە سەر خۆئى نابئى كابان كەولى نانى لە سەر كورسى راخست و مريشكى سوورەوہ بووى لە سەر دانا و خۆئى دووررە پەريز و يستا و چاوى بربىيە كاكى. شىۋەى جارانى ھاتەوہ بىر! جاران، بەر لە رويشتنى، كز و تيشكەلە بوو، ئىستا خۆئى دارشتوۋە، قەوى و قۆل و لە سەر يەك ديارە، ھەر دە ئىنى كاوہ كەى جارانش نىيە، كابان بە دەنگى بابى لە جئى راپەرى:

– كابان، ئاوى سارد، كترىيە كەت ۋە سەر ناوہ؟

– بە ئى، ئەوہ دە كولى.

كابان چووہ دەرى و بە گۆزەلە ئاۋەوہ ھاتەوہ.

شەو درەنگە، ئاۋايى خەوتنە. شىۋ خوراۋە و چا بە شوئىن شىۋدا خوراۋە. تاھىر ھەستا، رووى لە كاۋە يە:

– ئەمشەو لە مالى بە، ئە گەر ھەز دە كەى بە يانش مە يە، لەو سەر گەر پىنەوہ دىمە دووت.

كاوہ گرژ بوو:

– بۆ نە يىم؟ ئە گەر ئىستا نە يم، بە يانى بە جىم مە ھلئە، خۆم ۋە دووتان دە كەوم.

– باشە، ئەمشەو لاي داىكت بە، بە يانى دىمە دووت.

دوو تاپۆ لە بەر گەرە كەوہ، بن دىوار و دىوار بەرەو مالى كوئىخا ھەر دىن و نزيك دەبنەوہ.

قادر له سهربانهوه چؤكى دادا. خرېه ي چه خماخي برنوو و نركه ي پياوانه ي يه كيان گرت:

- كورېه كين؟

- هه لو. قادر! له سهربانهوه بانگيان كه درگا بكه نه وه.

قادر تاهيرى ناسييه وه، له كولاو كه وه حالى كردن. مينه نه يه يه شت كوئخا بچى،
دهرېه رپيه دهرى، دهرگاي كرده وه، به پيكه نينه وه گوتى:

- چ بووه!

- كورېه خؤ به قسه هيچى نه هيشتؤ ته وه! ده بى تو ئاوى به ده ستداكه ي، كورېه خؤ
ميشكى خواردين، وهره خؤت جوابى بده وه.

مه محمود شوان گوتى:

- ئه وه ئيوه نايناسن! راوه ستى، ده بى ته ميبى كه م، لاي من لاله، ههر له هه وشه وه
بانگى كوئخاى كرد:

- كوئخا! نه نوو ستووى؟

كوئخا پيخاوس سهرى له دهر كه وه دهره ينا:

- پيره! تو نه نووى، من چؤن دهنووم؟ وهرنه ژوورى وهرن.

- وهره دهرى وهره، ئه و پياوانه ماندوون، لتيان گهرى با پشوويه ك بدهن، وهره
برؤينه سهربان.

كوئخا ئاورپىكى داوه و چاوپكى له وانى ژوورى كرد، كه سى نه بوو رووى خؤش بى،
نه به دلانه كه وشى له پى كرد و هاته دهرى. دوو كيشكچى بى چه ك چوونه سهربان.

شه و له نيوه لايداوه و زرينگاوه ته وه، ولات چؤل و بى دهنگه. بايه كى سارد و
گورچوو بر هه ليكردووه تى و كوئخا شريفى كردووه به ژپى كه وان و له بن گيشه گيا
هه لى توو تاندووه. خه و سهرمايه كيان گرتووه و برستيان لى برپوه.

خاله چوست و چالاک به گوئسوانا ديت و ده چى، كؤلان و ده وروبهرى دى
خستؤ ته ژير چاوه دىرى و نازانى خه و سهرما چييه.

له ميژه كوئخا هه ست و خوستى نييه، وه ك سپاله كؤنى له بن گيشه گيادا ره ش
ده كاته وه. خاله رووى تى كرد، سهرى گوتى:

- كوئخا! كوئخا! ئه وه نوو ستووى؟ مه نوو، سهرما ده شكيتته گيانت.

– ئەى چ بگەم؟ بە خوداى ئەوۋە لە سەرمان شىت دەبم، ئەوندەشم خەو دى ئەوۋە
كوپر دەبم، تو سەرمان نىيە؟

– ئەوۋەللا، ھەستە بگەرى، بگەرىنى سارد نىيە.

– ناتوانم، ۋەختە لە سەرمان تۇق بگەم.

– دە ھەستە برۆ خوارى.

– ئا! بە راستىتە؟ ۋەللا نۆكەرىت دەكەم، برۆم؟

– ئا ئا برۆ، بوون و نەبوونت فەرقى چىيە؟ برۆ، بەلام ئەوان ۋەخەبەر مەھىنە، بچۆ

لاى ژن و مندالت.

كوپنخا كىفە كىف و كوورە كوور لە بن گىشە ھاتە دەرى، لە سەربان چوۋە خوارى.
زۇرى پى نەچوۋ، جىرە لە گرئەنەنى دەرگاۋە ھەستا و تەپەى پىۋەدانى گەشىتە
سەربان.

شەۋگارى پايىز بى كۆتايە و نابرىتتەۋە. لەو دەمەۋە خالە ھاتۆتە سەربان، بى ۋىستان
ۋ پشودان دىت و دەچى و پىنى بەر خۆى نەداۋە، ئەژنۆى شل و پىلوۋى چاۋى قورسن.
ھىندى ھەلترووشكا. سەرما و ۋەنەوز زۇرى بۆ ھىنا، غىرەت بە سەر سەرما ۋ خەودا
زالبوو و رايپەراند و خستىيەۋە سەر رەوتى رۆىنى خۆى.

ماۋەيە كى زۆرە دىت و دەچى. چاۋى لە ئاسمان دەكا. كۆ و تەرازوۋ لە ئاۋا بوونە،
كاروان كوژە بەرزە، نىزىكە و تلوۋعە، مانگ ۋەك لەتە داسىكى دەمپان لە سەر مالانە.
ئەۋەل كەلەباب ھىچ، دوۋەم كە خوئىندى، لە سەربان چوۋە خوارى، بە پەلە تاھىرى
ھەستان و گورجى ۋەسەر كەوتەۋە.

تاھىر لە جى دەپەرى، فىشە كدانى لە خۆى بەست و دەستى دايە تەفەنگ و چوۋە
خەۋشە:

– مېنە! مېنە! ۋەرە خوارى، ئەۋە ھاتم

خالە لە گويسوانەۋە سەبرى گوتى:

– مەحمودم؛ مېنە نووستوۋە، ھەلىانسىنە، درەنگە.

تاھىر بى قسە و باس گەراۋە ژوورى، يەك بە يەك ھەلىساندن، دەستى لە ھەر
كاميانەۋە دەنا، ۋا رادەپەرىن بچنە سەر كىشك.

تاھىر گرى لامپاي ھەلكىشا، بە بزەۋە گوتى:

– وا دیاره ئەمشەو، قادر نەبێ، کەس نەچوووە تە سەربان! منیش وە ک ئێوە نەچووم، خالە مەحموود و کۆیخا کیشک بوون، فیلان لی کردوین، کەسیان هەلنەساندوو، خۆ کۆکەنەو، شەوی زۆر نەماوە.

هەموو لە جێ دەرپەرین، فیشە کدان و کۆلە پشتیان لە خۆ بەست، دەستیان دایە تەنگ، یە ک یە ک و دوو دوو هاتنە حەوشە، تاهیر دواکەس بوو. روووە سەربان سەبری بانگی کرد:

– خالە! کاک شەریف! وەر نە خواری، ئیمە سازین.

مەحموود شوان هاتە خواری.

تاهیر چاوی لە گۆیسوانە، چاوەرێیە کۆیخا بیتە خواری:

– خالە! کوا کۆیخا؟

– کۆیخای چی؟ حەح؟ رەنگە چاوەرێ بی بیتە خواری؟ کورە هەر ئیواری لەوانە

بوو لە سەرمان رەق هەلێ، ناردمە خواری و نووست، هەلیستیم؟

– مالتە تۆ بۆ ئیمەت هەلنەساند؟ بە تەنیا چۆن دەبی؟

– بۆ نابی؟ ئەو نییە بوو؟ لەوێ گەرێ، هەلیستیم؟

– ئا، ئەو هەستینە و برۆ کاو شمان بۆ هەستینە، لەو دەچێ درەنگ بی.

خالە چوو بەر دەر کی دیو و سەبر سەبر لێیدا.

کۆیخا ژن جوا بیداو:

– کینیە؟

– براژن! منم، مەحموود شوان، کاکم هەستینە، ئەو پیاوانە دەرۆن.

خالە ئەوێ گوت و لە حەوشە چوو دەرێ.

کۆیخا شەریف بە باویشکەو دەرگای کردووە، هیشتا سەرمای سەربانی لە لەشدا

ماوە و لە قەلافەتی بە دیدە کرێ، لە جارێ و یکھاتووتر دیتە بەر چاو. چاو خەو الوو و

شە کەت خۆیکیشاوە:

– ئەو چ دە کەن؟ بەو شەو خۆ دەر کراو نین؟! هیشتا دوو قسەمان نە کردوو؟

تاهیر جوابی داو:

– هەلیگرە بۆ جارێکی دیکە. ئیستا بە پەلەین، برۆ هیندی نان و پێخۆر بینە و

مالا واییمان بۆ لە براژن بکە، زۆرمان ئازار داو.

– به سەر چاوه، ئیمه ساحیب مال نین، له گهراڤانهوه سه زمان بدهن، پیتی گهوره ده بم، گهوره تان کردم، خیزان قهروه واشه و خۆم نو کهر.
پاش ماوه یه ک کوئخا به چاره که نانهوه هاته ده ری. سارۆ نانی لی وه رگرت. تاهیر له پیشه وه و ئەوانی دی به دوویدا و کوئخا له دواي هه موویانه وه، له حه وشه چوونه ده ری.

خاله و کاوه به ره و روویان هاتن. کوئخا و مه محمود شوان تا ئەو لای دئ له گه لیان چوون. دواي یه ک ماچکردن و مالاوایی، تاهیر و دهسته که ی رووه چۆلی، خاله و کوئخا به ره و دئ له یه ک جوئ بوونه وه.

ئهستیره که ی روژ دوو سئ هۆگان له کهل هاتۆته سه ر. دهنگی ئەللاهوه ئە که به ره له سه ربانی مزگهوت ههستا. شه و له شک ده رچووه، روژی پاکه.

کوئخا شه ریف وه ک ماری شه له جیدا ئەمشان و ئەوشان گینگل ددها و خهوی لی زپاوه! بیری جوړاو جوړ به مئشکیدا دئ و ده روا و ههست و رهوانی قتیلکه ددهن.
خیزانی له لایه وه وه دهنگ هات:

– چیه؟ بو کئچ که وتۆته که ولت؟

– ئامین! ده زانی که سئ ئەوانه ی دیب هاتوونه ئیره چمان به سه ر دئ؟! به سه ر و ماله وه به قوردا ده چین! هه ر ئاغا نان براوم ده کا! ئەو به لای ناگه هانه چ بوو له من په ییدا بوو؟ چاره چیه؟ چ که ردهن؟

– خه تاي خۆته، مریشک خۆی خۆل به سه ر خۆیدا نه کا، کهس ناتوانی خۆلی وه سه رکا، بۆیه رفیقی مه محمود شوان! ئەو به ره لالا و بینکاره چی و تۆ چی؟ ملک و ماشت نییه؟ په زو پاتالت نییه؟ ئاغا و کوئخا هه ر خۆت نیت؟ ئاخه له چت که مه؟ بو به قسه ی ئەم و ئەو ده که ی؟ هه ر کهس بلی کاسه م، تۆ که وچکی و به که وچکی ئاو ده که ویه مه لی! چه ند جارم گوت وه دووی کلاوی لار مه که وه؟ ئەوه وه دووی کلاوی لار که وتنه، چوار ده م رووت که وتوونه ئەو ده شته و یه کی قالدۆره یه کیان له شان کردوو و ده یانه وی ده ولت بروو خینن! ده ولت تی شا به وانه ده رووخی؟! من له تۆ ناگه م! بوویه سووری دوو گر! خوداشت ده وی، خورماشت ده وی! دوو لا به تۆ ناگیرئ، یان ئال به، یان قول به، من تیت ناگه م! له لایه ک چۆماخ به دهستی ئاغای! له لایه ک

له گهل ئهوانهئى! كه كىفى خۆته، چ ده كهئى بىكه، ههر له و دوو چۆله كهه به دوور بئى، ههر به لايه كته به سهه بئى بۆ خۆت بئى.

ئامىن رووى وهه رگىرا و پشتى تىكرد.

كوئىخا له جئ راستهوه بوو و دانىشت. مله ئهستوره كهئى بههرداوه، بهرخه بهبهئى شوهره وه كرد و له چه ناگه قووله كهئى ره تىوو. كاكوئى به نىو چاوانه پان و سىپيه كهئىدا به رىشان و تال تاله، تا سهه برۆ رهش و په يوهسته كانى شوهره وه بوون. نىوانى ههر دوو برۆى گرتووه رىكى ده گوشى. ماوه يه كى زۆره بهو چه شنه، بئى ته كان بىر ده كاته وه. له پر له جئى دهه ره پرى! خۆى كۆ كرده وه و وه دهه كهوت.

ئامىن به دووئىدا دهه ره پرى، دوور و نزيك وه دووى كهوت.

كوئىخا چووه تهويله، ئهسپه شئى دهه ر كىشا و هئىنايه هه وشه، زىن و له غاوى خسته سهه و رايكيشايه دهه ر كى هه وشه.

ئامىن به پارىز و بئى بئى لئى نزيكبووه.

– بۆ كوئى؟ قهه رار نه بوو ئه مرۆ بمانبهئى بۆ كانى توو؟ مالى مام هه سه ن شايىانه و لئىيان گىراوئىنه وه، عه بيه نه چىن! خۆ هه موو روژئى كا برا ژن ناھىنى، له سالان و له مانگان ئه مجاره يه.

كوئىخا ئاوزه نگى له سهه زىن ئه متا و ئه وتا خسته به مديو و ئه و دىودا، پئى له ئاوزه نگى نا، چالاكانه په رپيه پشتى ئهسپه شئى و ر كىفئى لئىدا، به دم رۆئىنه وه ئاوپىداوه:
– ئه گهه مه هه مووود هات له دووم، بئى ئاغا نار دبووى له دووى و چوو بۆ تازاوا، بئى دهه گوت ئه و برۆا بۆ كانى توو، ئه گهه كرا خۆم ده چم.

ئامىن بۆله بۆله له گهل خۆى ده دوئى:

– له سالان و له مانگان ئه مجاره خۆم له دهسك نابوو بۆ شايى، ئه وه شم چوو. خودا ده زانئى بۆ كوئى ده چئى و كه نگئى دئته وه.

تاو بان له گايه ك كه وه تووه. عه به هئىندئى له جار ان كووك و پۆشته تر له كا ولاشه كهئى هاته دهه رى. دهه ر گاي دهه ره وهئى هه لئىكا. گه لازى وه دووى خسته و به ره و كانى تووه وهه رئى كهوت. خه يالاوى و چه واشه، به سىنه كئىش و سهه رو ژوورى نسا رى هه زار ئه شكه وتدا وه سه رده كهوئى. خۆشى نازانئى بىر له چى ده كاته وه! له پر گه لاز وهه رئى وهه نگئى له په نا بهه ردى قهه راخ كوئى رهه رئى وهه ك بوومه لهه رزه رايته له كاند:

– عەبە گيان! كاكە عەبە! منم، تاهيرم. دوو چە كدارى سەر تاپا بۆر راستەوہ بوون و بەرەو لای وەرپیکەوتن!

گەلاز بە وەرپینەوہ ھیرشی بردنی. عەبە پەشۆكاو شپرتو لە جی وشكبووہ! بیری بۆ ناکریتەوہ! گەلاز تەپی داوہ تە سەریان و كو ناکا.

سارۆ داھاتە خرە بەردی. تاهیر لە خافلان و پەشۆكاوی عەبە گەییوہ، دەنگیداوہ:

– عەبە گيان! من تاهيرم، نامناسیہوہ؟! بانگی سەگە کەت کە.

عەبە وە ک گەشکەدار لە جی راپەری و بە ھاواروہ بانگی گەلازی کرد:

– گەلاز نە کەى، گەلاز خۆمانەن، بیرو، بیرو، ئەمە خۆتى؟! لە کوینەو پەیات بوو

گولە پاییزە؟! فرە چاوم روۆشن.

بە ھەلاتەوہ رووی تینکردن، تاهیری لە نامیزگرت، پەیتا پەیتا ماچی دەکا.

تاهیر لەو کەلە گەتەرە، لە باوشی کردووہ و بە دەوری خۆیدا ھەلیدەخولینێ و ماچی

دەکا. ھەر دوو لە ماچ و مووچ ماندوو بوون، تاهیر عەبەى دانا، عەبە روویکردە سارۆ:

– ئەم برامە کییە؟

– ئەوہ رفیق و خۆشەویستی منە، سارۆیە.

– ئا بیرو ماچو کەم بيم وەساقەو، چکى خۆو دانەونە! پیتو راناگە بيم.

سارۆ خۆى دانەواند و یە کيان ماچ کرد.

عەبە ھیشتا نەھاوتەوہ سەرخۆ! خەجلا و پەشۆكاو رووی لە تاهیرە:

– ئەمە خۆتى؟! بە خوا باور ناکەم! ئیژی خەو ئەوینم! بە زات خوا ئیسە لەو خانەوہ

ئەھاتمە بان لە بیر تووام، ئیژن دل ئایی لە دلە، راسە، دەى برا؟ بۆچە ئەونە دیر ھايتەو؟

ئەمە ھای لە کوینە؟ فرە تاسەتم کردوو، روژنەو لە تەک حەمە باست نە کەین، دەس

شکياوم بۆ حەمە! تۆ ژنەفتیتە لیرە رايکردیە؟ دوو شەوہ جیی ھیشتوووم، باوہرت بوى

ئىژى کۆسم کەفتیە، ولات چۆل و ھۆل! بچ کەس و مال کاول ھەر منم، دەى بین

برووينەو.

تاهير دەستی خستە سەر شانى:

– نا عەبە گيان، وەديارە تۆ سەفەریت، ئیستا بۆ لای تۆ دەھايتن، لە دوورەوہ تۆمان

دى، گوتمان نەوہ ک نەناسياو بچ، چووینە پەناى ئەو بەردە، ئیستا کە تۆمان دى،

ده گه پرينه وه، بۆ هه والى همه هاتووم، ئيستا كه تو ده لىي رويشتوو، دلم هه ساوه،
نه تگوت بۆ كوى ده چى؟

– ئه چمه كانى توو، له وينه زه ماوه نه، له قه سانهى برازاوام! له بهر دل همه ئه چم، تا
رۆيى، دهس وه داوونم و من به جيات ئه و بچمه زه ماوه ن ئه حمه دى مام هه سهن، ئه نيا من
چه و زه ماوه ن چه! ئه شى بچم، ليم ئه ره نجى، قه ولم داگه، له قسانى پياگم. ده خوتان بچنه
ماله و.

– نابى، زورين، تو برۆ، به لام زوو وه ره وه، كارم پيته، ئه مشه و به يه كه وه ده بين،
چوويه كانى توو، پوره گوله بينه، سلاوى منى پى بگه بينه، بلئى ده يگوت هه ز ده كه م
چاوم پنى بكه وى، له كوى ببينم؟

تاهير و عه به ده سته ملان و به قسه وه گه رانه وه. سارۆ له داوه گوويداوه به وه قسه
خوشانهى عه به و له ژيره وه پنده كه نى.

گه بيو نه ته دۆلى به رده ده نگداره، تاهير و سارۆ به شيودا تى هه لگه ران. عه به و
گه لاز، سه ر به ره و خوار به دۆلدا رويشتن، هيشتا نه ديو نه كه وتوون، تاهير ئاورى داوه:
– پوره گوله ت له بير نه چى، ئه گه ر هاتيه وه به م شيوه دا وه ره سه رى، ئيمه له سه ر
كانى بهر هه وت كونه كه ين.

عه به به ده م ريوه جواويداوه:

– خاس، خاس. له بيرم ناچى، له بيرم ناچى، تيم تيم.

نیو دئی کانى توو پرە له برازاواى خو دئیی و هەندەران، دەر کى مالى مام حەسەن چرپە و پرەنى تيرژاوه و شانى شاندارى تيدا دەشکى! رەشەلە کە. دوو کورە جەحیلە بە نیو شاییدا دین و دەچن، کيژ و کور بە هەواى چەپى دەچنە حەوا و دینەو خوارى. ژن و مندال دەورى شایى و سەربان و گوئیانیان تەنیو، هەموو کەیف ساز و دەم بە بزەن.

کور و کچ خوئیان رزاندۆتەو و لە گەلای دار دەدەن، ناسینەو هەیان ئاستەمە! تەنانەت خوئیان خو نانسەو!

کور پیچ قیت و ریش ساف و سۆلن. سۆرانى سپى بە شلنیکەو لە قۆل هالاو، هەر قۆلى لڤکە یە کيان لى بەرداوه تەو. پشتوین لە نیو قەدا جەر دراوه، دەسرهى هومایى رشو گولینگی گولدۆزیکراو، بە لای چەپى پشتوینەو و هە ک قەبزە نووشتە قولىنچکىکى هاتۆتە دەرى و سپى دە کاتەو، قنج و قیت لە جیوه هەلده پەرن و بە سیلهى چاو دەرواننە دۆکانیان. کچ شەدەلار و چاوه رەشن، سیخمەى دراوى سپى، گوئى زیو و زەرد، پلپلە و گوارە و کرمەک، بازە و خرخال و بەرمووریان لە خو داوه و لەبەر تیشکى خو چاویان لەبەر هەلنايه، بە شانى کوران هەلده پەرن و بە بزە یە ک جواى سیلهى چاویان دەدەنەو، خرینگ و هۆرگوئى گویداران کەر دە کا. بۆنى عەتر و سمل و میخە ک پشو و بە تازە هاتوو ان سوار دە کا و بۆ ماوه یە کى کورت هەناسە دەو یستینى.

عەبە تازە گەبیو تە دەورى شایى. دوو سى جار پشووى بردهو بەر خوئى و دەرى داوه، چاویکى گيړا.

زاوا بە نیو شایى و برا زاوادا دە گەپى و سەرپەرشتى دە کا. عەبە بە دەنگىکى بەرز گوتى:

— خوا موارە کى کا، پیر و غەرەون.

ئەحمەد برازاوا و شایى بە جى ھىشت، بە پىكەنپەنەو بەرەو عەبە ھات، دەستە ملان ماچى کرد:

– عەبە گيان! بۆ دەرنىگ ھاتى؟ بى تۆ ئەو شایى تالە.

ئەوانەى لە دەورى شایى كە وىستا بون، دوو دوو و سى سى سەرىيان بە جى ھىشت و روویان لە عەبە کرد. عەبە بە قسەى خۆش و جەفەنگ، جار جار جىنو بەوانەى وا لەو بەر شەرە جىنویان بوو، بە پلووتكەو دەپھاویشتنى.

شۆخى و گالتهو گەپ ھەر دى و پەرە دەستىنى. وردە وردە دەورى شایى تەماشاجى لى ئەما. ئەوانەى وا لە گەرى شايدا بى دۆ بوون، يەك يەك و دوو دوو بەریاندا و ھاتنە لای عەبە.

ئەحمەد زانى وىستانى عەبە دەبىتتە ھۆى شىواوى شایى، دەستى گرتو بردیە دەرگای ھەوشە:

– كاك عەبە! كەپخوداكان لەو دیوھن، فەرموو برۆ ئەو، چایەك بۆخۆ بە ماندووویت دەرچى، فەرموو برۆ ژوورى.

ھەوشە جەنجال و سىكەنە سەرخانە! چىوى خومى تىدا ناگەرى! لە سى چوار لاوھ كوچكاور كراوھ تەوھ و مەنجەلى گەورە و بچوو كيان لە سەرە و قولتە قولت دەكولین. سى چوار ژن، دەست بە كەوگىر و كەوچكەو بە دەورى ئاور و مەنجەلدا ھەلدەسوورین، پىنج شەش كچە عازەب لە بەر دەستیاندا دین و دەچن. لە قولینچكى دەرگای ھەوشەو دەپازدە دۆ خەرىكى خۆرىك كردن، مشقە مشقى ئەوھیانە برۆن بۆ گەرى شایى.

عەبە سەرى بردە ھەوشە و كچان گرتیان! ھەر يەك لە لایەكەو دەپكیشن و دەلین وەرە برۆین ھەلپەرىن دەبىنە دۆت.

عەبە بە قسەى ناخۆش و جەفەنگیەوھ. دەست لە سىنگ و بەرۆ كيان دەكوتى، ئەوان زۆر و ئەو تەنیا، دەرەقەت ناھە. كچان دەست و پىيان لە ئەرز برى، چوار پەلیان گرت و مەشكە ژەنتى پىدە كەن. عەبە بە ھاوارەوھ روو لە ژنانى دەورى ئاور دەكا:

– بى دین يە لە! بۆچە ھىچى نايزن؟! بۆرەزای خوا وەچنگ ئەم گر گرتیانەو رزىارم كەن.

ژنان دەست به كهوچك و كهوگير و دهم به پيکه نينه وه ئامبازی كچان بوون. دهنگی قريشكه قريشكى هموشه گه يشته ديوی ژنان. پووره گوله دهنگی عه به هاته گوتی! كوشی كرد به لادا ده رپه رپیه ده ری. له ده رگاوه سه ری وه ده ر نا، به تووره ییه وه له كچان خوړی:

– ئه وه بۆ وای لیده كه ن دپله به كه لانه؟! ئه وه هیچی لئ هه لئاوه ری! ئه شا ئه وه هم موو كه له گایه له ده ری! برۆن بۆ لای ئه وان، وه ره عه به گیان، وه ره بۆ ئیره.

كچان به بیستنی دهنگی پووره گوله، عه به یان به ردا و ده رپه رینه ده ری، هه ر یه ك خۆی كرد به به ینی دوو كوړدا.

ژنانی كه وگير به ده ست ده سه تملانی عه به بوون.

– وه ره عه به گیان، وه ره برۆ بۆ لای پوری.

عه به خۆی راپسكاند:

– لاوه ن، ئیوه خاسن؟! ئه ویه ك له دۆ وئ، برای كه شكه! ئیوه چ بۆ ئه وه هاتن

ئازارم به ن، ده س له یه قه م كه نه و.

ژنان ده وریان چۆلكرد. به سه ر پووره گوله بانگ ده كا. پووری پئی پئی نزیك

بۆوه، چووه په نای.

– سلامه ئی ميمكه گیان! خه وه ری خۆشم ها پئی! چوومه ماله و، نه وئ، كه لازم له

حه وشه به سه ته و، وتم ميمكه ها له مال مام حه سن.

– جا حه وشه ت بۆ برد؟ ولا تم لئ گلا و ده كا شه ل و شیته.

– ئه مه تو چه ئیژی؟! كه لاز فره ماقووله ميمكه! به خوا له بان قالی بیخه فنه و ده روژ

مه یكه ره وه، ئه ر چینی ته ر كرد به له م بالمه بیوره! ئه ی چه ی پئی كه م له ناو دئ بره لا بیو

سه یه لی تیکه ن فره وئ؟ ده ی خۆ مال برای باو كم نییه لیته وه بیومه ئه وئ! ئه شی هه ر

بیترمه حه وشه كه ی تو، به خوا خۆشت وئ و تالت وئ، ئه ونه ی بیم، هه ر ئه یه ترمه

ئه وینه.

– باشه شیت و ویته! خه به ری چت پییه؟ ئه وه م بۆ بگییره وه، خۆش خه به ر بی.

– ئه ها، له بیرت بردمه وه! كاك تاهیر هاتییه سه و! فره سلامتی ئه گه یان، ئه یوت فره

حه ز ئه كه م چاوم وه ميمكه بكه فئ، له كوینه بتوینئ؟

پووره گوله رهنگیكى هیتنا و برد! چاویكى گئیرا، به په له گوتی:

– درؤ ناکه‌ی؟

– نه به خوا، درؤ بؤچه؟

– له کوییه؟

– ها له دؤل به‌رده ده‌نگداره، ئەمرا فرەن، ئەشی من بچەمه‌و لای و هه‌وال تۆی به‌م

پی، ئیژی چه؟

– حەمه‌یان نه‌دیوه؟

– نا، له‌وه گه‌رپین، وه دیاره زانیگییه حەمه رای کردییه، دوا نیمه‌رؤ ئە گه‌رمه‌و، چه‌ی

پی بیژم؟

– بلێ ئاواپی خه‌وتن بیته مالی، تۆش له‌گه‌لی وه‌ره، که‌س نه‌تانینێ! کارت به‌من

نییه! ئە گه‌ر قسه‌ت نه‌ماوه برؤ.

عه‌به وه‌رسوورا. پوره‌گوله شپوا و ئالۆز، به‌لام ره‌نگ گه‌ش و روو خۆش چوووه

دیوی ژنان.

عه‌به روو به‌ده‌رکی حه‌وشه‌ده‌روا، له‌پر که‌وی هاته‌به‌ر چاوا! لێو به‌بار و ره‌نگ

به‌ریو، له‌نیو ژناندا خه‌ریکی کاره، له‌جیی خۆ و یستا و چاوی برییه که‌وی، وا که

که‌وی سه‌ره‌لینێ، سه‌ری هه‌لینا و عه‌به‌ی دی.

عه‌به به‌حال سه‌ری بزواند و بانگی کرد. که‌وی زوو حالیبوو، به‌بیانوی ئاو

رشته‌وه، به‌ره‌و ده‌رگای حه‌وشه‌هات، گه‌یه‌لای:

– داده که‌وی! کارم ها پیت! له‌کوینه پێو بیژم؟ ئەشی هه‌ر خۆمان بزاین! فره

مه‌حره‌مانه‌س!

– چیه‌عه‌به‌گیان! هه‌ر لێره‌بیلێ، که‌س دلپسی له‌تۆ ناکا، هه‌رچی هه‌یه‌بیلێ. –

دوو شه‌و له‌مه‌و به‌ر حه‌مه له‌ته‌ک منا وو! خواحافیزی لیت ئە کرد، وتی وه‌که‌وی بیژه،

دایک حه‌فت کور وێ، هه‌ر وه‌ته‌مایم.

که‌وی به‌ده‌م له‌رزینه‌وه‌گوتی:

– قسه‌م له‌سه‌ر داده‌کیشی؟

– نه‌وه‌زات خوا، ئەو شه‌وه‌وا رایکرد، هاته‌لای من، فره‌دل له‌دوای تۆوو، ئەیوت

که‌وی باور ناکا من رامکردوێ، وه‌منی وت پیت بیژم، ئەیوت ئەر باورپی وه‌تۆش

نه‌وو، به‌و ناویشانه‌ی ئەر مینامان له‌به‌یناوو، بؤچه‌باور ناکه‌ی؟ ئەیوت ده‌رفه‌ت بوو،

تیمه و، من همه م ناسیوی، تیته و، ئه ر بیته و، تیته لای من، خۆم تیم بیت ئیژم، ته مادار وه، به خوا بیته و، تیم، خاس خویشک برا؟ ئه ر مینا شو دی، پی بیژه، بیژه همه خواهافیزی لیت کردیه، ئه ر کارو نییه، برۆ، کارت بوو وه برای خۆت بیژه.

کهوئ چاو به فرمیسه کهوه گوتی:

— باشه عه به گیان، قه زات له من، خودات له گه ل، کارم بئ، بیت ده لیم.

نیوه رۆیه و جهنگه ی نیوه رۆژه یه. شای بئ پسانه وه ده گه ری، دهسته دهسته، به نۆره نه هار ده که ن و دینه وه شای. سئ رۆژه شایه، ئاخ رۆژه و دوانیوه رۆ بووک دئ. رۆژئ پیشه کی حه سه ن مه یته ر گیسکینک و تیه ک برنجی له قه لاه هیتا بوو. هه مزه به گ به حه سه ندا خه به ری نارده بوو تا خۆم نه ییم، نه چن بۆ بووک.

مام حه سه ن زوو زوو دیته ده ری، چاوئ له کیوه به رداویله ده کا وده چیته ژووری، دوو سئ جار به ئه حمه دی گوتوه: ئاغا له کیوه هاته خواری، خه به ر بده.

شای گه رمه و جار له گه ل جار گه وره ده بیته وه هه وای رۆینه یه و دوو سئ چین قه فی خواری ده وه، که س له بیری بووک هیتاندا نییه.

ئه حمه د سه ر قاله؛ بیری مردنی بئ، راسپی رییه که ی بابی له بیر نییه! له نه کاو رمه ی سمی دوو چاره وئ، ئاوری به سه ر چۆپی تا گاوانی داوه و شای به ربوو و دهستی گه رمی دۆ سارده وه بوو! دۆ هه ر یه ک به لایه کدا خۆیان له حه ساری مالان و که ل و کون خست! هه مزه به گ به سواریه وه گوراندی:

— بۆ به رتان دا؟ خۆ من گورگ نیم بتانخۆم! بیگرنه وه، به سه ری بام ده بی له شایه که ی عه تاشدا ئاوا هه لپه رن! حه وت شه و حه وت رۆژ، به ته قه ی ده هۆل و زورنا شاییتان پی ده گنیم؛ بیگرنه وه، زووبن، برۆن ئه و کچه تیوانه ش بیننه وه.

دوو که س چوونه پیشی و دهسته جله وی کویته و ئه سه په ره شیان گرت. ئاغا و نۆ که ر دابه زین. ئه سپیان کیشایه ژووری و خه به ریان به مام حه سه ن دا.

مام حه سه ن و که یخودا کان هاتنه ده ری، یه ک به یه ک به کر نۆشه وه به خیر هاتنیان له ئاغا و نۆ که ر کرد. کورانی مام حه سه ن کورسی و لیفه یه کی تازه یان هیتا، له جیه کی به ر جه وه ن خۆشی ده وری شای، کورسی دانرا و چوار قه د، لیفه یان له سه ر راخست، ئاغا دانیشت، نۆ که ر و که یخودا به ده وریه وه به چیخ! شای سه ر له نوئ گیراوه، دۆ یه ک یه ک و دوو دوو هاتنه وه شای گه رم بووه.

مام حسن سهرى برده بن گوئی همزه به گ:
- قوربان! ده رنگه، نه چین بو بوک؟ باور ده فهرموى سهربان و گوئیبان لى
نه هیشتوین، ژن و مندال هممویان هیئاو ته خواری.
همزه به گ سه عاته که ی ده رهینا:

- زووه مامه! رژی زور ماوه، په له ی چته؟ بوک له دیدایه، سه عاتیکی به سه.
سه عاته که ی له باخل ناوه، پیی خسته سهر پیی وچاوی له شایی بری.
عبه له و به ره وه، به رانه بر به همزه به گ پالیداوه به دیواره وه و که سی له دور نیسه! مات
چاوی بریوه ته همزه به گ و ئهوانی دهوروبه ری! به چه شنی به خه یالدا نوقمه، دوو سی جار
زاوا به لایدا رویی و دواندی، نه خوی دی، نه گوئی له قسه یه وه بوو! ماوه یه کی زور به و
چه شنه تییان روانی. له پر پشتی له دیوار کرده وه و به کرژی، سه ره و خوار، به ره و مالی
پوره گوله، له شایی دوور که و ته وه، پاش قه نه کیشی، بی مالاوایی و گواستنه وه ی بوک،
که لازى وه دووی خست و له دی ده رچوو.

ده ماده می عه سه ره، له سهر کانی بناری دۆلی برده ده نگداره، تاهیر و هاوړیکانی خوئیان
هه لخشتووه و ههر که س خه ربکی کاریکه، تاهیر تفهنگی له به ریه ک ده رهیناوه و پاکی
ده کاته وه.

کاوه له بلندایی کیوی پشت هوت کونه که قهروله، بانگی کرد:
- کاک تاهیر! که سی به شیو و شیودا به ره و ئیره دی، چوار پییه کیشی به دواوه یه، ده لئی
چی؟

- هیچ، ئه وه عه به یه، لینگه ری با پیته ئیره.
تفهنگه که ی تیکخسته وه، ورده ورده به شیودا، به ره و پیری چوو. له سی پیچی شیو
رؤیشته خواری و عبه وه دهر که وت.

له لاشیویک وه ستاوه، ههر داده نشی و هه لده ستیته وه! سیغار کیشی و پستا! وه ری که وت،
ههر دی و ئاوړ ده داته وه! ده لئی ته ماداری که سپکه! یان له شتیک ده گه ری، که لازیش
ویرای عبه، له گه ل ئه و، ده و پست و ئاوړ ده داته وه. ئه و ده روا، ئه ویش ری ده که وی!
تاهیر له پنا به ردی خوی ماتکردووه و سه بری ده کا. عبه گه یشته به رانه ری، زور
په شیو و خه مناک دیاره! تاهیر بؤ ئه وه ی داینه چله کینی، سه بری کوخی و خوی نیشاندا.
که لاز به وه پتته وه هاشاولی بردی. عبه گورچی به ره نگاری بوو و نه بهیشت:

- ئەمە لەم حانە چە ئە كەى؟! بوویە سەخرى زینە!
 - ماندوو نەبى عەبەگيان! ھەر لە شایى و خۆشى بى.
 - شایى چە و خۆشى چە؟! پياگ تا خۆشپىھەك ئەوینى، سەو تالى بۆق مىلى ئە گرى و
 وەك گىسكە كەى ھەياس ئەبواتەو و دۆخە كەى خۆى.
 - باشە، لەو لایە چت دە كردد؟ شتتكت و نكردووہ و لى دە گەراى؟ بۆ وىستابووى؟
 - واز بىرە! ھەر لىم گەرى، زەخم كونەم مە كولىنەو! لەو حانە وىستاوم، سى چوار رۆژ بەر
 لە ئىستا پياگىگيان لى كوشت غاراج مەملە كەتى و، سەعى بە شەرت سەعى! داخ گرانم بۆ
 ئەو شىرە پياگە! فرە ناپياگانە دای لى وەبەرچا و منەو كوشتى و وەك بەفرە كەى پار چوو!
 دەس شكياگم، كۆلى منال زەرد و سوورى لە دوا جى ماگە.
 - تۆ جوان حالىم كە، كى كوشتى؟
 - رەسوول نۆكەر، ئەو براگەمالە.
 - ئەى بۆ دەلین چەتە كوشتووہ؟
 - چەتەى چە و چت چە خالۆ؟ بە خوا وەبەر چا و منەو دای لى و كوشتى، بىرەو تا بۆت
 باس كەم...
 ھەر لە ئەوەل تا ئاخىر، عەبە بە دەم رىوہ بۆ تاھىرى گىراوہ. تاھىر دەستى دەخاتە سەر
 شانى عەبە و دلنواى دە كا:
 - ئەو جۆرە پىاوانە لە ولاتى ئىمە زۆرن، ئەوانە سەر نایەنە ژىر بارى زولمى ئاغاوات و
 ئەوانىش بە فىل دەيانكوژن، حەيفن، حەيفە خوئىيان ون بى، عەبەگيان، دەبى نەھلىين.
 - جا من چەم لە دەس تى؟ بژنەفن من زانىگمە، شەو تىنە سەرم منىچ ئە كوژن! بە خوا
 عەودولبەشەر نەيزانىگە، تۆ و حەمە ئەوئى.
 - چاكت كرددووہ، با ھەر خۆمان بزائىن، رۆژى دى تۆلەيان بسىنرى، كەنگر و ماست بە
 وەختى خۆى لەوہ گەرى، پوورە گولەت دى؟
 - ئا، فرە خۆشحال وو، ناوى تۆى ژنەفت، ئەو وت رۆن قازى لى درياگە! ئەبوت ئىمشەو
 و ئاواى خەفتن بىنە مالەو، وتى تۆچ لە تە كىا بى، بەيە كەو ئەچىن.
 ھەر دوو بى دەنگ رىيان گرتە بەر. عەبە بى پىنەتى! جار جار ئىستى دەوئىستى! وەك
 ئەوہى شتتكى لە دلدا بى، واىە، لە جى وىستا:
 - خالۆ تاھىر! چتتكت بىژم قەلس ناوى؟

– نا، چييه عه به گيان؟

– ئيستا له ناو دئ وووم، هه مزه به گ له وئ وو، کو تو مت گه مال کون! له بان کورسييه و دانيشوو، ئه ونه مه قين هه لسياوو، دوو سئ را گه ره کم وو رايکه مئ و وه ديان هه ليوچرم، هه ر چيم کرد زاتم نهوو، ئه وانه بابس کوشتن و سه ر لئ شئيويانگي و دهروه ده ر بوون مه ردمن، بۆچه ناچن بيتۆپنن؟ وه زات خوا ئيسه هه ليه سي!

تاهير به بيکه نينه وه گو تي:

– ئه وانئى گو ت، هه موو راسته، به لام کوشتنى کارى ئيمه نيه، ئه گه ر هه مزه به گ بکوژين، دنيا پره له هه مزه به گ، ئه وه کارى ئيمه نيه، کارى ئيمه تيگه ياندىن و هاندانى خه لکه، خه لک ده بي بيانکوژئ، جاري زووه، عومر باقى بئ، خۆت ده بييني، خۆت بيکوژه. عه به مات بووه! وه دياره قسه كانى تاهيري به كه يف نيه. سه رى هه لينا:

– ئئى ئيوه چه ئه كه ن؟ بۆچه كه فتنه سه ئه م كينفگه له؟ وه ديار گيره نه كه رن! له ترس

گيره بوونه سه وشتر!

تاهير قاقاي كيشا:

– وه ره برۆين، جاري زووه، خۆت حالى ده بي ئيمه چ ده كه ين.

به شه ره موشه رعين و مشت و دره وش له ده سته نزىك بوونه وه، يه ك به يه ك له گه ل عه به يه كيان ماچ كرد.

عه به به جه فه ننگه وه گو تي:

ئه م كوره خاسانه وه له كوينه و دۆزيگه سه و خالۆ تاهير؟ ئئى له چاو به د وه دوور ون!
تو ئه م كوره خاسانه و ها له ته كا، ئه شئ له و مفت خۆرانه بترسى؟ هه ر كام غه نيم ده كه سن! رووى له ناميقه:

– چاو كه! ئه و سميل قيته! به خوا خوا وه ن خۆى بوئ، بۆ سه و كه س لا ناكاته و! داخ

گرانم، له و جيئى ئاو هه س، زه وئى نيه، له و جيئى زه وئى هه س، ئاو نيه.

هه موو تيكر دايان له قاقاي بيكه نين. ئه و رۆژه تا رۆژئاوا، رۆژئاوا تا نيوه شه و تاهير و هاوريكانى له گه ل عه به له و باره وه شه ره چه له حانئ و مشت و دره وشيان كرد، عه به ده يگوت ده بيئ ئه وه ي زولم ده كا و خه لک ده كوژئ و زه رى هه يه، بيكوژن. ئه وان ده يانگوت ده بيئ خه لک ئه و كاره بکه ن. نه عه به وازى ده هيتا، نه ئه وان رازى ده بوون. تاهير هه ستايه سه ر بئ:

— دره‌نگه عه‌به‌گیان، ئه‌و هه‌ویره ئاو زۆر ده‌با! هه‌سته با برۆین. کوربه‌کان! من و عه‌به ده‌چینه کانی توو و ده‌گه‌رینه‌وه، نیوی نه‌هینی ئه‌مشه‌و، شه‌ماله. کوربه‌نه! دنیا‌یه و هه‌زار رووداوی نادیار روو ده‌دا، ئه‌گه‌ر کاره‌ساتی روویدا، بلن‌دایی به‌ر مه‌ده‌ن، یه‌کتر خافل مه‌که‌ن، ئیمه‌هه‌لا یستی شەر نین، ئه‌گه‌ر ده‌رگای پێ گرتین، گولله‌ به‌ فیرو مه‌ده‌ن، له‌ ده‌ور گیران و گولله‌ لی براندا، گولله‌یه‌ک هی خۆمانه، هه‌ولی ئیمه‌ ئه‌وه پێ دوژمن ده‌سه‌سه‌ر و فریو ده‌ین تا شه‌و به‌ سه‌ردا دێ؛ شه‌و داها، ولات هی خۆمانه و ده‌رباز ده‌بین، شوینی پاشه‌کشیمان هه‌وته‌وانانه، هه‌ول بده‌ین بریندار، ته‌نانه‌ت ته‌رمیش به‌ ده‌سته‌وه نه‌ده‌ین، سارۆ قه‌ره‌وله، بیگۆرن و ئه‌وانه‌شی پێ بلین، نیوی شه‌وتان له‌ بیر نه‌چی! به‌ویشی بلین. عه‌به‌گیان! وه‌ره برۆین.

دوێشه‌و ئه‌و ده‌مانه له‌ نیو دێی کانی توو ده‌تگوت کاسه‌ی قه‌رچی ئاو بردوو‌یه! مالی زاوا ژاوه‌ی ده‌هات له‌ برازاوا، جۆرابین و ها‌توهاوار بوو. له‌ مالی بووک شایی و خه‌نه‌به‌ندان، ده‌نگی گورانی تا ئه‌و په‌ری دێ ده‌رۆی. ئیستا بووک گوێزازه‌ته‌وه و ئاو به‌ ئاوردا کراوه. ئه‌مشه‌و ولات کپ و کپه‌ و ده‌لیی ئاشه‌ و ئاوی که‌وتوو.

تا‌هیر و عه‌به، پێ‌چر په‌ گه‌ینه‌ ماله‌ که‌ی پووره‌ گوله‌. عه‌به به‌ ئاسته‌م ده‌ستی له‌ ده‌رگای هه‌وشه‌وه نا، دانه‌ خراوه! کردییه‌وه و چوونه‌ هه‌وشه‌.

له‌ جیره‌ی گریژنه‌ی ده‌رگای هه‌وشه‌، پووره‌ گوله‌ ده‌رپه‌رییه‌ ده‌ری و ده‌نگی نیر کرد:

— ئه‌وه‌ کیه‌؟

— میمه‌که! نه‌خه‌فتی؟ عه‌ودلام.

پووری پێ‌خاوس به‌ پیریانه‌وه‌ هات، باوه‌شی بۆ تا‌هیر کرده‌وه له‌ ئامیزی گرت و ماچی کرد، نه‌ک جارێ، چه‌ندین جار رایمووسی و به‌ سینگییه‌وه‌ کوشی.

تا‌هیر چه‌ندین جار ده‌ستی ماچ کرد و له‌ سه‌ر چاوی داینا، هه‌ر سی چوونه‌ ژووری. تا‌هیر و عه‌به‌ دانیشن. پووره‌ گوله‌ به‌ده‌م شه‌وچه‌له‌ هینانه‌وه‌ گوتی:

— وه‌للا‌هی پر به‌ دل تاسه‌تم کردبوو، یا خوا به‌خیر بیی. حه‌مه‌ ماله‌ که‌ی لی چۆل کردووم، خه‌به‌رت هه‌یه‌؟

— به‌لی، به‌ سۆراغی ئه‌وه‌وه‌ ها‌تووم، له‌وه‌ ده‌گه‌ریم، تۆ نازانی رووی له‌ کوێ کردوو؟ —

نه‌وه‌للا، ئه‌و ده‌م رویشت، گوتی له‌ هه‌ر شوینی بگیریسه‌مه‌وه، پێ‌هه‌والت ناکه‌م ئه‌وه‌ جارێ پێ‌سه‌روشوینه‌ و منیش هه‌ر چاوه‌ریم.

ناکا، دیسان هه لیگلۆفینهوه، دهسته یه ک وه ک مینگه له به ئاسۆگ و ئاسۆگدا به ره و ژوور هه لده گهرین، جار نه جارێ له بهر شهوقی کز و لاوازی مانگ، بریقه یه ک ده بریقیتتهوه و زوو له چاو ونده یی! ئهو بریقه یه عه به ی خسته گو مانه وه و دل کرمتی کرد! جی ده گۆرێ، له و روانگه وه به ته وای بۆ ئاشکرا بوو! هه شیمه تی هه موو چه ک به شان و سه ر تا پا بۆرن! ئه وه ل گوتی رفیقه کانی تاهیرن. هیندی بیری کرده وه، به خۆی گوت، ئه وان شه ش که سن! ئه مانه فره ن! هه ستایه سه ر پێ، په ته که ی ملی گه لاز ی گرت و سه ره و خوار به شوینی خۆیدا گه راوه. لاپر و لاپرێ، به هه لاتن و هه ناسکه هه ناسک خۆی گه یانده ئاخه ر پێچی بناری کیسو. جار جار عه به وه پێش گه لاز ده که وی، جار جارێش وه دوا ده که وی.

له سه ری پێچ، له و شویتته ی تاهیر و ئه وان وه ده رده که ون، خه ره ی چه خماخ و نر که ی که سی تیکه ل بوون و عه به ی داترووو سکاند:

کو ره کیی؟ ده نگ ی نامیق بوو. گه لاز شالاوی بردی. عه به به په شو کاوییه وه جوابی ده نگ و گه لاز ی به یه که وه داوه:

– عه به م، دۆستی کاک تاهیرم، گه لاز بیره و. گه لاز گه راوه.

نامیق له سه ره خۆ رووی کرده عه به:

– به و شه وه بۆ هاتووی؟

– کارم وه کاک تاهیره، ها له کویتنه؟ ده ورتان گیریا گه به و بهخت! زوو راکه ن.

– ئه وه ده لینی چی؟! کێ به و شه وه ده وری گرتووین؟! داخوا چت دیوه! ره نگه

ترسا بیتی!

– ئه مه تۆ ئیژی چه؟! من روژ و شه و هام به م کینانه و، له چه ئه ترسم؟ ئه زانم چه ن

کوچکی ها پتیه، ترس چه؟ له من حا لی ناوی! کاک تاهیر ها له کویتنه؟

تاهیر هیشتا نه نووستوو ه. گو یی له و سه ر تو خور ته وه یه:

– نامیق! ئه وه له گه ل کیتنه؟ ده نگ ی تاهیر وه گو یی که وت، نامیقی به جی هیشت، به ده م

رپوه گوتی:

– عه به م، بێ خواره و.

تاهیر به هه لاتن به ره و لای هات:

– بۆ گه رایه وه؟! خیره؟

– خیر چه و چت چه؟ ده ورتان گیریاگه! زوو بجوولنه و ئیسه ئه رژنه ملتانا، به خوا
تاقه وارتان لی ئه ورن! فرن، ئه و کیفه پره!

– تو جوان حالیم که؟ چووزانی؟

– من له و بان کیفه چاوم بیان کهفت، خاس وو من زوو ئه وانم چاو پین کهفت، گه لاز
به ر له من زانی، ئه وان منیان نه دی، زوو به ره و دوا بوومه و، من هه والم وه ئیوه داگه، خوت
ئه زانی، ئه وه رویشتم، ئه گه پر مه و کانی توو، هۆشتان وه خوتانه و و، خواحافز.

عه به دهم له سه ر پشت، گه لاز و هه دووی خست و به ره و دوا، به شیودا گه پراوه، ئاخ
پینچی شیو، له و جینیه کانیه به ردینه و هه درده کهوت، گه لاز ویتستا و مراندی! عه به زوو بی
دهنگی کرد، سه رنجی دایه سه ر کانی و پاشه و پاش گه پراوه، له پشتی به رده دهنگداره وه،
چوونه ئه شکه و تیک و له ویدا ماتبوون.

دوا به دوا عه به، تاهیر هه موویانی کو کرده وه:

– کورینه! عه به له خورپا و نالی، خو کو که نه وه ده روین، نان و پینخور چمان پینیه،
به شیکه، مه تاره پر کهن له ئاو، ئاسه وار له خو به جی مه هیلن، به ره و ترۆپکی هه زار
ئه شکه و ت و هه سه رده کهوین، زوو بن زوو.

به بیان ئه نگو و تووه. هه لوی سه ر ره و ز و تاشه کان وه سپه سپه که و توون. بی په له و
هه له، هه و ت که س هیتور هیتور به که لین و کولانه به ردی هه زار ئه و شکه و تدا و هه سه ر که و تن
و چوونه سه ر ترۆپک.

دوندی کینو، سی ترۆپکی هه یه، یه کیان ده روانیته روو کاری چۆم و تازاوا، ئه و دووه ی
دیکه، یه کیان به سه ر دیوی کانیه به ردینه و به رده دهنگداره، تا سه ر کانی به رحه و ت
کونه که دا سواره و هه موو شیو و ماشیو تکی لئوه دیاره. ترۆپکی سیهه م، ئاوه رووی ده روا ته وه
به روو کاری دی کوندا. هه ر سی ترۆپکه که پیشیان تاش و زه رده. له خوار تاشه کانه وه،
سینگه ل و گوراییه، ده لئی سه کو یه. خوار سه کو گوراییه که، ته لان و هه ل دیره تا ده گاته
دوا پنی کینو.

تاقمی سوار له سه ر کانیه به ردینه. دوو قه ره یه خه، یه کیان ره ش سواره و ئه و ی دی
سواری چاره و تیه کی شیه و له نیو بیست نیزامیدا وه ک گای به له ک دیارن.
ده سه ته یه کی دیکه له روو کاری چۆم و تازاواوه گه ییونه ته بناری کینو، ئه وان هه پیا ده ن و
هیتستری به دووی خو یاندا ده کیشن، ئه وان هه ش بیست نیزامین.

له روو کاری دى کونه وه، دهسته يه کى بیست کهسى ناسوگى پشت حهوت کونه کا و دى کونيان گرتووه، دوو دوو، به ماوهى په نجا ههنگاو له يه ک دوورن، نهوانيش پيادهن. حهوت کهس له سهر تر وپکى کيو چاوه پي چاره نوو سیکى نادیارن. تاهير لپراوانه و بهر پرسانه هه لوپست ده گرى:

– کورپنه! ئيمه داخوازی شه ر نين، ده رگای يى گرتووين، ريش بوو به ريشه وه، ده بى شانوى بو هه لگري. ئم ناوچه يه له ژير ده سلا تى سه روان خودايى دايه، ليزان و شاره زای شه په، تا ئيستا دوو جار روو به روو بووين، ئمه جارى سيه مه مه ده بى، خو گورج که نه وه، به پاريزه وه تيوه چن، جنى ئيمه زور نه سته مه، ئه گه ر خو نه دؤر تين، سهر ده که وين، مه جالى هاتنه سه ريان مه دهنى، هه ر دوو که سمان له تر وپکى داده نيشين، يه کمان ده مينى، نه ویش له مابه نى هه رسيدا بى، هه ر لايه ک پتويستى بى، بچيته نه وى، دوو دوو جيا وه بن، روو کاری دى کون سهنگه رى يه که، ديوى کانپيه به ردينه دووه، نه وى دى سيه.

ره شو گوتى:

– نه و يه که منم. چاوم له سهر نه و هينستره ده بى، باره فيشه کى پتوه يه! بو ئيمه يان هينا وه! ئيوه پرؤن، من ته نيا ده بم.

مينه و قادر چوونه سهنگه رى يه ک، ناميق و سارؤ به ره و دوو رؤيين. تاهير و کاوه چوونه سى روو کاری تازاوا.

تاهير و هاوړيکانى دامه زراون، دوو دوو، سى تر وپکى کنيوان گرتووه و هه موو لايه کيان له ژير ده سلا ت و چاوه ديزى گرتووه، مينه له سهنگه رى يه که وه بانگى تاهيرى کرد:

– هينزى سواره بوون به دوو ده سته، ده سته يه کيان به شيوا دين، نه وى دیکه يان لابر تيره گيان گرتووه و به ره و جينگا کهى شه و پى خو مان دين، ده بى فه رمانده ي هه ر سى هيزه که له نيو نه و سوارانه دا بى، عه جبه نه قشه يه کيان رشتووه! عه به نه بايه، کارمان کرابوو.

تاهير گوتى:

– نه وانه دوورن، قادر به جى بيله و وهرو بو ئيره، به ناميق و سارؤش بلنى بين، نه مانه خه ريکن وه سه ر کهون، ده يانه وى به خه يال به رزاييمان لى بگرن! زوو به زوو! ره شو توش وه ره.

دهسته‌ی رووکاری تازاوا له نیو قه‌دی کیو به تالو که وه‌سه‌رده کهون، گه‌یینه بهر سینگه‌لی و سه‌کو و ونبوون.

لووله‌ی شه‌ش تفه‌نگ له که‌لینه به‌رده‌وه خو‌یان کیشاوه‌ته ده‌ری و قونداخیان به‌شانه‌وه نوساوه، چاو چووه‌ته سه‌ر سیره و قامک له سه‌ر په‌له‌پیتکه، ته‌ماداری کیشانه‌وه‌ن. ده‌سته‌ی ئه‌منیه له سینگه‌له‌وه وه‌سه‌ر که‌وتن و به‌باری فیشه‌که‌وه هاتنه‌گورایی و به‌سیره. هیستر له‌ویدا پیی چه‌قاند.

تا‌هیر به‌ئامازه‌ی چاو فه‌رمانی ده‌سرپیژی‌دا. شه‌ش قامک به‌یه‌ک جار شه‌ش په‌له‌پیتکه‌ی کیشا، هار‌ه‌ی تفه‌نگ ده‌شت و دؤلی پر‌کرد، شه‌ش گولله‌سینگی شه‌ش ئه‌منیه‌ی بری و خه‌لتانی خوین بوون.

ته‌قه‌ی ناخافل و له‌خوین گه‌وزانی کوتوپر، سه‌ری له‌ئمنیه شیواند و وره و وزه‌یان له‌ده‌ست‌دا و سه‌ر به‌ره‌وخوار، له‌سه‌ر چنگ و تلاوتل له‌سینگه‌ل چوونه‌خواری و له‌سیره و چاو ونبوون. ئه‌وه‌ی وه‌به‌رچاوده‌که‌وت، که‌لاکی شه‌ش ئه‌منیه و شه‌ش تفه‌نگی له‌ده‌ست په‌ریو و هیستری به‌باری فیشه‌ک و ته‌قه‌مه‌نییه‌وه بوو. هیستر سه‌ر شیت و قوشقی، به‌ده‌وری خویدا ده‌خولیتته‌وه.

ره‌شو و ه‌ک ره‌شمار ده‌ر په‌ری و به‌تاشه به‌ردا خوشیه‌خواری. خه‌نجه‌ری هه‌ل‌کیشا و ته‌پی دایه سه‌ر هیستر و له‌نیو باره‌وه گوریسی سندووقی هه‌ل‌بری، سنج سندووقه فیشه‌ک به‌ر بوونه‌وه. دوو گولله‌ی به‌سه‌ر هیستردا ته‌قاند. هیستر سه‌ر شیت و کوره‌گوی، به‌ره‌و دی کون به‌له‌سه بوو. هه‌رای کرده تفه‌نگی په‌ریوی ئه‌منیه‌کان و هه‌ر شه‌شی کو‌کردنه‌وه و لای سندووقه‌کان دایان و ته‌پی دایه سه‌ر که‌لاک و فیشه‌کدانی لی‌دامالین.

کاوه و سارو هاتن به‌یارمه‌تییه‌وه. سندووق و تفه‌نگ و فیشه‌کدانیان برده سه‌ری، ده‌سته ئه‌منیه‌ی ره‌و کردوو له‌نسا‌ر چوونه‌خواری و دایان به‌خوره‌تاوی ئه‌و به‌ردا، له‌په‌نا به‌رده‌وه خو‌یان حه‌شار داوه و له‌دوور ته‌قه‌ده‌کن.

مینه چووه‌وه لای‌قادر. نامیق و سارو چوونه‌وه جیی خو‌یان. تا‌هیر و کاوه جار نه‌جاری گولله‌یه‌ک ده‌نین به‌خوره‌تاوی رو‌به‌روویانه‌وه. ره‌شو له‌نه‌رمانی به‌ینی هه‌ر سنج تر‌ویک، سندووقه فیشه‌کی کردوو ته‌وه و به‌حه‌وت به‌شیان ده‌کا. هه‌ر که‌س به‌شی خو‌ی دانن.

مینه بانگی کرده‌وه:

– کاک تاهیر! سواره کان گه یینه جیی شه ویی خۆمان، له چاره وی دابه زین، چاره و یکانیان له دەوری کانی بهستهوه، یه کیان دانه بهزی، رهش سواره قهره یه خه که یانه! ئەها! به ره وه دوا، به شیودا تیی تو وړاند. نامیق! چاوت له سه ری بی، بزانه بو کوی ده چی. رهنگه خه بهر بهری، یان ده چی هه والی له وه دهسته ی ئەو بهر بزانی، ونی نه که ی. تاهیر له په نای کاوه هه ستا:

– کاوه! من ده چمه لای مینه و قادر، ئەوانه تازه وا نه تۆقیون بینه ده ری، هه ره له خۆرا ته فه ده که ن، هه ره که س سه ری هه لیتا، بی سه ری که. نامیق بانگی کرد:

– ئەوه رهش سواره که گه یشته کانی و ئاوه که، روو به چۆم ده روا، گه یشته سه ره چۆم، به بناری کیو دا ده روا، ئەوه له من ونبوو.

تاهیر له لای مینه یه، نامیق و ساړوی بانگ کرد، به ره شو ده لی: ئە گه کارت نییه، تۆش وه ره. کاوه نه بی، هه موویان له سه نگه ری یه ک کۆ بوونه ته وه. تاهیر گوتی:

– ده یانه وی بلا و بنه وه و سه رمان لی بشیوین، مه ییلن، بیانده نه به ره ده سه ریژ و کویان که نه وه، ها یاللا، به لام ده ست بیاریژن! مه یانکوژن، هه ره له بهر بی و ده ور و به ریان.

ریژنه بارانی گولله یه! بریشکه ی سه ره ساجه! هه وه ره برووسکه و چه خماخه ی به هاره! له ئەرز و ئاسمانه وه گولله بارانه، چل تفهنگ له خوار یوه بو سه ری، شهش تفهنگ له سه ریوه بو خوار ی قرمه یانه. شهشی سه ری به سه ره چلی خواریدا زالبووه و هه موویانی له بنه بهردان خزانده و کوی کردنه وه.

کاوه هاواری کرد:

– ئەوه تا رهش سواره که، ئەوه تا! به شیودا ده یه وی برۆ لای ئەوانه، چه بکه م کاک

تاهیر؟

– سه ره شیتی که با نه گه ریته وه! لپی مه ده، هه ره له ده ور و به ری. ئەوه قادریش ده نیر مه یارمه تیت، قادر! هه سه ته برۆ لای کاوه.

رهش سواره هه له شه و چه واشه، له شیو وه سه ره کهوت و دایه خۆره تاو. قادر و کاوه، به جووت چاویان خسته سه ره سیره، ئەمشان و ئەوشان و بهر و پشتی رهش سواریان دابیژا. سواره له تۆزدا ونبوو تۆز لاچوو، ئەسپ بی سواره، به زین و له غاوه وه، به ره و تازاوا به له سه بوو.

سوار له سهر چنگ و چوار دهست و پښ خوی گه یانده کوره بهردیک و ماتبوو. قادر و کاوه مهودای نهوهی نادهنی سهره لپنی و خو بگه یینینه نهوانی دیکه. روژ نژیکه و نیوه روپیه، تهقه ههر بهرده وامه. کس له جیی خوی نابزووی. ههر سهری له په نا بهرد وهدر کهوی، گولله یه ک دهیکاته وه و به بنه بهردا. ره شو وه جموجول که وتوو، دهیه وی ههستی! تاهیر چاویکی لیکرد:

– بو کوی؟

– نه مه سره؟! من دهر پوم، نه مه کایه یه! دهچم له لایه کی دیکه وه کایه ده کم. ره شو دهره دزه و ریوی پینچکیکی دایه و دهوری کیوی داوه، دوو پیچ له خوار کانی بهر ههوت کونه وه چوه نیو شیو. به شیودا و هسهر کهوت، گه یشته سهر کانی. تیری ئاو خوارده وه و ده موچاوی شوت. سه بری رووی له چاره و پی به سراوهی نه منیه کرد. تهنگه و قاشی شل کردنه وه، زینی یه ک به یه ک ئاوه ژوو خسته ژیر زگیان. خه نجه یری هه لکیشا و دهسکه و ساره کانیانی هه لپری. ره وه نه سپی و هه پیش دا و به دؤلدا بردنیه خواروی. دوو پیچ دهوری خستنه وه. هه ی له ره وه کرد و ره واندنی. نه سپ به زینی ئاوه ژوو وه، شیت و خوودار، له وه حاشیه و هه واله تار بوون بی نه وهی کس پی بزانی، ره شو گه رایه وه لای هاوه له کانی.

روژ گه ییوه ته روژ پهر، هه موو ماندوو و وه رهن. نه نه مان دهره تانی دهر باز بوونیان هه یه. نه نهوان دهر فته تی پاشه کشی. تهقه تاق و لوق ههر ده کری و چاوه پنی روژ ئاوان. تهقه ههر دی و که متر ده یینه وه. روژ له کهل ئاوا بوو. تاهیر به بزه وه گوتی:

– ئیستا و هختی پاشه کشیانه، خویان لی گیل کهن با برؤن، تهقه یان لی مه کهن، ههر نه وه یان بهسه به پیاده برؤنه وه، ره شو دهر دیکي نه داوونج دهرمانی بی! مینه! ههسته با چاوی له ولات کهین بزانیان له کویوه دهر باز بین. ده بی کاری بکهین سهریان لی بشیوی، نه وه سهروان خوداییه و من دهیناسم! وه دوومان ده کهوی و ژیانمان لی تال ده کا، بیر بکه نه وه، ههر کس فیلیکی باش ده زانی بیلی.

مینه و تاهیر و نامیق ههستان و روانینه دهر ووبهر. نامیق گوتی:

– بو دهرچوون، له م تیره شانوه دوو دوو دهر پینه خواروی و خو ده گه یینینه نه و چوم و داره، به نیو چوم و چومدا تا نژیکي دی دهر پوین و خو ده گه یینینه نه و کیوهی بهرانبهری تازاوا، پیتان چونه؟ تا نهوان له کیو دینه خواروی، ئیمه له وین.

مینه گوتی:

– زور باشه، کاک تاهیر! تو ده لئی چی؟ لات وایه وه دوومان کهون؟

– ئه ری، من ئه و سه روانه ده نامس، ده روژ و ده شه و به دووماندا بی، ماندوو نابی، چاو له ئیستا مه کن ئاوا لان زه لبله! جیی ئیمه زور ئه سته مه، ده نا ئه و زور دره! ئه گه ر پاشه کشی بکا، بۆ ئه وه یه ئیمه هه لکه نی و برۆینه خوار، ده ستمان له م ترۆپکه بیته وه، چه نه به ری ناکه یین، ده بی کار، بکه یین به هه له ی به رین، ئه گه ر ئیمه به ر له وان له تازاوا ره تبین، کار ته واوه، ده نا تووشی گیره و کیشه مان ده کا! بیر بکه نه وه.

نامیق ده سته به سمیلیه وه یه و بایده دا. مینه به یینی هه ر دوو برۆی ده کوشی. پاش هیتندی گوتی:

– ئه و که لا کانه چی؟ هه ر وا به جیی دیلن؟

تاهیر جوابی داوه:

– پیم وانیه، ره نگ بی بچه وه تازاوا و خه لکی بۆ بنیرن، بۆ چی؟

– ئه وه خراپه! ده نا ده گه راینه وه ئیره! ده رویشتین و له و لای تازاواوه خۆمان ئاشکرا ده کرد، ئه وان وایانده زانی ئیمه رویشتووین، به ره و ئه ولا وه دوومان ده که وتن، با ئه ونده بخولینه وه تا سه ره گیزه یان ده گرت، ده ترسیم ئه و کاره بکه یین، خه لک بمانینن.
– ئه سقه زا ئه وه باشه! هه ر ئه وه ی چاکه بمانینن! من زورم کار به خه لکی تازاوایه، کار له وه باشت هه ر نابی! له دوو لاوه که لکی هه یه، یه کی ئه وه یه من قسه ی خۆم به و خه لکه راده گه یینم، ئه وی دیکه ی له دوو لاوه جه ناب سه روان به هه له ده به یین، زور کار یکی باشه، باره که للا بۆ پیلانت! زوو وه خۆ کهون، دوو دوو برۆنه خوار، ئاخه که س من دیم. سارۆ بانگی کرد:

– کاک تاهیر! ئه وه خه ریکن ده چنه خوار، ته قه یان لی بکه م؟

– نا نا، با برۆن.

– ئه وه چوونه خوار، له سه ر کانی و ئاوه کن، ئه وه ته ماشای جیی چاره و یکان ده که ن!

ئه ویشیان به جی هیشت، راست به شیوا ده روئه خوار، ئه وه له چاو ونبوون. هه وا تاریکه و ولات ئه هۆن و بی ده نگ. هیزی ئه منیه به دۆلی به رده ده نگداره دا بی هه ست و خوست هاته خوار. خر مه ی پۆتین له نیو دۆلدا ده نگ ده داته وه، ئه مبه روئه و به ر

ئەشكەوتە كان دەنگيان دايه دەنگى يەك، دەلىي دەنگى ھەزار پۈتتەن لە پىئە! خرمەي پۈتتەن ھەر دەروا و دوورده كەوتتەو، ئىتر ناگاتە گوئى.

عەبە لە ئەشكەوت ھاتە دەرى و گەلازى وەدووى خۇي خست، كەوتتە سەر كوئىرەرىيى پشت بەردەدەنگدارە و وردە وردە بەرەو دى كۆن كەوتتە رى.

شەو ھەموو ولاتى داپۆشيوە و قەلاي مېردانە. لە مابەينى تازاوا و ھەزار ئەشكەوت دوو تەقە بى دەنگى شەوئ لە بارودۇخ خست و شلەژاندى! دوو تەقە لە خۆرە تاوى بەرانبەر بە نىسارى ھەزار ئەشكەوت جوايى داو، رەمىزى گەرانەوہ بو دى بو. دوا بە دواي ئەو، لە ھىلانە چەرخەي ئەوبەرى تازاوا، ھەوت تەقە جوايى دانەوہ. ئەوہش نىشانەي دەرباز بوونە، تاهير و ئەوان بوون. ھىزى ئەمىنيە گەيىنە نيو دى و تەقەيە كى دىيان كرد. لە ھەوتەوانەوہ ھەوت تەقە جوايى داو.

شەو لە بەرانبەرى شەو گەران بى دەسەلاتە و كړنوش دەباتە بەريان. تاهير و ھاوړىكەنى لەمبەروئەوبەرى تەرمى شەش ئەمىنيەوہ خۇيان ماتداوہ و چاوەرىيى ھاتنى خەلكن. قادر سەبرى گوتى:

– لە داوئى كىو دەنگ دى! وەديارە زۆرن.

تاهير گوتى:

– خۆ ئاشكرا مەكەن، بزائىن كىن، خۆم قسە دەكەم، ئيوە مەيىنە پىشى، خۆ ماتكەن. برىو برىو و سرتوخورت ھەر دى و نزيك دەيىتتەوہ. لە لىژ و سىنگەل وەسەر كەوتن و ھاتتە سەر سەكۆ و گۆرايى. تاهير يەك بە يەك سەرنجى دان، ھەموو خەلكن و چەكدارىان تىدا نىيە، شەش گوئىدريژيان پىئە، لە تەرمە كان نزيك بوونەوہ. تاهير دەنگى دان:

– كىن كۆرە؟ بەو شەوہ لىرە چە دەكەن؟

ماوہ يەك ھەموو كەرو لال بوون و جواييان بى نادريتتەوہ. تاهير زانى زۆر ترساون، لە پەنا بەرد ھاتە دەرى و رووى تىكردن.

مەترسىن! من ناوم تاهيرە، چەتە و پياو كۆژ نىن، ئىمەش لە خۆتانىن، كۆرى ئيوەين، ھەرچىيان سەبارەت بە ئىمە گوتى، درۆيە، چەتە و مەتە لە گۆرپدا نىيە، ئىمە دژى ئەمىنيە و ئاغاوات دەجوولئىنەوہ، كارمان، بەكەسى دىكە نىيە، مەترسىن، پرسىيارىك دەكەم، جوايىم دەدەنەوہ؟ بەلام بى درۆ.

يەكەيان گەرووى پاك كردهوہ:

– به لى، ئه وهى بزائين جوابده دهنه وه.

– چييان پينگوتون؟ ئه وهى راسته، ئه وه بلج.

– ئه وهى راستى بچ ده يانگوت ئه وانه چه تهن.

– ئيو به يانى، يان شهوى ئه وانه تان دى؟ ده زانن كيىن؟ دوو قهره يه خه يان له گهل بون،
ئهو دوو كه سه كيىن؟

– ئه وانه ئه منيهن و فهرانده كه يان سه روان خوداييه و له شاره وه هاتون، ئهو دوو
قهره يه خه يه، يه كيان ره سولى نوكهر بوو، ئه وهى دى نازانم، نه هاتوته نيو دى، ئه ويان له گهل
نه بوو، ئيمه ههر ره سولمان دى و كه سى دى.

تاھير هيندى ماتبوو. پاشان گوتى:

– سه عىدى نوكهر كى كوشتى؟

– وه للاهى نازانم، ده لئين چه ته، راست، يان درؤ، وايان به ئيمه گوت، ئيمه له
تاريكىداين.

– درؤ ده كهن، سه عىد ره سول كوشتويه! ئه وه وهى كه هاتنه سه ر ئيوه و به ناوى
چه ته تالان يان كردن، ئه وهش ده ستى ره سول و ئاغاي تيدا بوو، باوه ريان بچ مه كهن، چه ته
له گوريدا نيه، ئه گهر بى، ئيمه ده زانين، خويان تالانتان ده كهن و ده لئين چه ته بوو، راوى
ريوى بو كه وله، ده يانه وى ئيمه به چه ته به ئيوه بناسين، ئيمه چه ته ين؟ نه وه لالا، نه به خودا،
من تاھيرم، به دووى حه مه دا ده گه رپيم، حه مه شوان، شوانه كهى كانى توو، ئه گهر چوونه وه،
به سه روان و ئاغاكه تان بلين تاھير ده يگوت تا ده توانن نيوى چه ته و پياو كوژم وه دووخه ن،
ئاخرى مه علوم ده بچ كى پياو كوژه، هه ق به ناهه ق نابى و ناهه ق به هه ق نابى، بلين
ده يگوت وه دوومان نه كهن، ئه وه ئه منيهان به كوشت نه دن، ئاخو ئه وانيش ژن و مندال و
كه سو كاريان هه يه، ئيمه حه ز به پياو كوشتن ناكه ين، ئه وانه كه كوژراون، بويان به خه مين،
ناچارين بيانكوژين، ده نا ده مانكوژن، ئه وه به سه روان بلين. بلين تاھير ده يگوت وه دوومان
نه كهن، ئه مجاره به زه ييمان پيئاندا هات ده ستمان لى پاراستون، جار بكي دى تووشمان بن،
دار به ده ستيان لى ده برين، به ئاغاكه شتان بلين، پياو ده كوژى و ده ينى به سه ر چه ته دا؟ بلين
تاھير ده يگوت كارى نه كا بيكه ينه په روى بو سو. به ره سوليش بلين تاھير ده يگوت پيى له
به ره دريژتر كر دووه! پيى ده برينه وه، توله ي سه عىدى لى ده ستينين، ده ست هه لگرى و ئه وه
كارانه نه كا. ده ويژن ئه وانه بلين؟

ئەو يەكەيان دەمراسىتى نىويانە لە تاهير چووه پىشى:

– ئەگەر باوهر بگەن، دەوترم، راسپاردەم، هيچم لە سەر نىيە، بەلام باوهر ناكەن! چۆن باوهر بە ئىمە دەكەن ئىيوەمان دىيى؟

تاهير بانگى كرد:

– قادر! كاغەز و قەلەمى يىنە، يەكتان ئاورى هەلگەن، كى ئاورى پىيە؟

يەكەن لەو لاوه چەرخە نەفتىنەى دەرھىنا، سى چوار جار لىيدا و هەلىكرد. تاهير لە سەر كاغەز چوار پىنج كەلىمەى نووسى و داىە دەستى:

– ئەويان بەدەيه باوهر دەكەن، دەبرۆن تەرم بارگەن.

پازدە كەس تەرمى شەش ئەمىنيەيان لە گوئدرىژ هەلبەست و بەپەلە رۇيشتنە خواری، ئاخركەسيان هيشتا لەسەكو نەترازاوه. تاهير بۆ خاترجەمى گوتى:

– ئەوانەى گوتم، پيان بلىن، كاغەزە كەتان لە بىر نەچى! بيانەنى.

– نانا لە بىرمان ناچى، دەياندەينى، دەياندەينى.

غەرىب ھەي غەرىب، غەرىب ديارەن جىگاي غەربان گۆشە و كەنارەن
 ھەركەسىن ماچۆ غەرىبى خاسەن ئەوئىش جە جوملەي خوا نەشناسەن
 ھەلوەداي و رەبەنى، غەرىبى و كەسنەناسى، ناسارەزايى بە شار و شەقام بە خەلك و
 زاراۋەيان، بە پوول و پارە و نىرخ، نامۆ و دوورە پەرزىيان كىردوۋە و لە قوژبى
 چايخانە كەي بلە ئىرانى، لە شارى سولەيمانى ھەلكورماۋە و ھەر دەلىيى ھەمە زىت و
 وريا كەي جارانى كانى تووش نىيە.
 كزوكەنەفت، رەنگ پەريو و لىو بە بار، زەق زەق دەروانىتتە دارودىوار و لىيان مۆن
 دەبىتتە ۋە.

چايخانە كە گەورە يە. چوار كۆلە كە، دوو كارىتە و سى بەرە دەستە كيان گرتوۋە بە
 كۆلە كە ۋە. بن مېچە كە بە پارچە يە كى شىن داپۇشراۋە و دارودەستە كى بە ديارە ۋە نىيە.
 لە چوار لاي بن مېچە ۋە. چوار زنجىر شۆرە ۋە بوون. سەرى ھەر كامىيان قولايىكى تى
 ھەلكىشراۋە، جىي ھەلواسىنى چراتۆرن.

دوو بەدنى چايخانە كە يەك پتوون پەنجەرە و شووشە بەندە. دەرگاي خۆرئاۋاي
 دەچىتتە ۋە سەر شەقام. لاي خۆرھەلاتى دەچىتتە ۋە بازار، جەنگەي جەنجالى شارە، نىو
 چايخانە كە بە چوار دەور و نىوراستدا، مىز و كورسى رىز دانراۋە، كۆلان كۆلانى چۆلە،
 رىي ھاموشۆيە.

لاي سەرە ۋە، لە قوژبى خۆرئاۋاۋە، رىزە پلىكانىكى دارىن، بە دە دواز دە پلىكان
 ۋە سەردە كە ۋى، لە سەر ئاخىر پلىكانىيان دەر كە يە كى شىن ديارە، نەۋمى دوو ھەمە و
 ميوانخانە و جى خە ۋە.

دوو سه ماوه رى ره ژى زهرد و گه وره، له سهر ميژيكي پان و به ريني ئاسنى، له بهر په نجه رى روو كارى بازار قوالت و هوږ ده كوئين، له وانه يه بال بگر نه وه. مه نقه ليك به پؤلوه ره ژى دامر كاوه و له و لاي سه ماوه ره كان، له سهر ميژه كه، دوو چادانى گه وره رى چيمكوى زهردى له سهره. كورپه جه خيلىك، به ته مه نى بيست و يه ك دوو ساله له بهر شيره رى سه ماوه ره كان وه ستاوه. كو مه لئ ئيستى كانى له ته شتى ئاو خستوه و يه ك به يه ك له ئاوه كه يان و هرده دا و به فوته يه ك ده يانرسى و سهره و نخون له سهر ميژه كه ريزيان ده كا.

له بهر په نجه رى روو كارى شه قامه وه، مه نقه ليك به شووشه به نده كه وه نوو ساوه، كو ميايه ك ره ژى له لايه كى هه لدر اوه ته وه، دوو سى پؤلوه ئاور له ژيره وه به دم كزه باوه ده گه شينه وه، له حاندى مه نقه له كه، چاوه يه ك له شووشه به نده كه ده رها توه.

له م ديوه وه پياويكى كامل، تان وپو له ريشى كه وتوه، قولى هه لماليوه و پر ته شتى گوشتى قيمه رى له بهر دمه و زوو زوو ده ستى له جامه ئاوه كه وهرده دا و پر به چنگى قيمه هه لده گرى و له شيشى ئه دا. له شانى راستى، له سهر چوار چيوه يه كى دارين، ريز ريز له سهر يه ك هه لپانده چنى.

له و لاي مه نقه له كه وه، كورپكى ميژمندا ل تابله مه يه كى پر له ره ژى، له بنه وه دوو سى پؤلوه ئاورى تيدا يه، به تيلينكى دريژه وه، به ده ورى سه ريده هه لده خوليني. له گه ل ههر سوورپى، ره ژى ده گه يشته وه و پريشكه ئاور، قرچوهوږ به چوار ده وردا بلا و ده بنه وه. پاش گه شان وه، تابله مه ئاورى هينايه ژوور و پينچ قليا ناوى ساز كرد و هه ريه كه رى له بهر دمه مشتتريه ك دانان، ده ستيان كرد به مژ ليدان و قولته قوالت.

له گه ل ههر مژى، دوو كه ل وه ك ماريكى بو رى ئاوى، پيچ پيچ به شووشه دا تا سهر ئاوه كه ده پرواته خواري و له سهر ئاو په پوكه رى ده خوا، ئه و ديمه نه سه رنجى حه مه رى راكيشا بو وينه يه ك كه به به دهنه ديوارى پشت سه ماوه ره كانه وه، به چوار بزماره وه هه لواسرابوو.

وينه رى كابراهه كى ئه ستوره رى و رگن و سميل قهوى، قليا ناوييه كه له بهر دمه يه تى، سه رى لووله رى قليا نه كه له زاريدا يه و سميلى، لووله كه رى داپوشيوه و باريكه دوو كه لئ به م لاوئه و لاي سميليدا، به ئاسته م ده موچاوى داپوشيوه. شاگرد چاچييه كى له ر و

باریک، به ئیستیکانی چاوه، به کرنۆشهوه، دهسته و نهزه ری وهستاوه. کاغهزی وینه که له بهر کۆنی و دوو کهل زهرد هه لگه راوه.

لهو لای ئه وه وه، دوو وینه، ههر یه ک له قه تحیه ک گیراون و به دوو په ته وه، به دیواره وه شوپ بوونه ته وه.

وینه ی یه که میان پیاویکی به هه بیته و ویچوو و سکه جوانه. دهستی که واو پاتۆلی ره شی له بهر دایه، پشتویندی بۆری تا بن هه نگل له سه ر گری چن کردوو. خه نجیری ده بانی ده سک ماهی له بهر پشتویند هه لچه قاندوو. شه ده یه کی گه وه ری به لاره وه له سه ر ناوه، ده نکه ده نکه رشوه به ته ویله پان و چین چینه که یدا تا سه ر برۆ گرژه کانی شوپ بوونه ته وه و لفکه ی شه ده که تا سه ر پشتوینده گۆزنگریکه ی ها تۆته خواری و سه رانی سپی کردوو به قولدا. له گه ل ئه وه ی بزه ی له سه ر لیوه، تووره و به سام ده نوینتی. سمیله ره ش و ئه ستوره که ی، به ری گیراوه و قه یتانی لئوی سه ره وه ی دیاره، وره و وه زه ی پیاوانه ی لی ده باری و مچور کی خستۆته له شی حه مه وه.

وینه ی دووه میان پیاویکی خوین شیرین و ره زاسوو که، ئه و نه ده له بهر دلان و روخۆش و دم به بزه یه، بی ئیختیار حه مه به ده میه وه پیده که نی. له نه کاو کوپه چاییچه کی دهستی به ره و رادیۆ ئه نده لیا که هه لینا و وینه ی له بهر چاوی حه مه و نکرد:

– دهنگی رادیۆی ئیراقه به شی کوردی له به غداوه.

دهنگی رادیۆ زهینی حه مه ی به ره و خۆی کیشا و به تامه زرۆییه وه چاوی تیبری و گوئی بۆ شلکرد. له وه وه بهر، له م و له وی بیستوو هه یه، تا ئیستا به چاوه نه یدیوه و گوئی لئیی نه بووه، چوو ه ئیو خه یاله وه. هه موو دانیشتوانی چایخانه که بی ده ننگ. له پر یه کی له قلیان کیشه کان ده می له قلیاناوییه که کرده وه، به ده نگیکی بهرز گوئی:

– که ریمگیان! ده ورئ چاییمان به ری، تۆزی ده ننگ به رادیۆ که ش به، ئه وه سپه وه یه گۆرانی ئه لی، ده نگی به ری:

سواره ی مه زنی، سه د جار ان به من مه زنی

سینگت له پۆلای و سه رت له ئاسنی

ئه و رۆژم تۆ به مه ردی ده دی

که شیرت هه لده کیشا له کالانی

ده تبری که پۆ و لووتی عه لی به گی داسنی

هه‌ی سوار ئه‌من چه‌نده‌م گاز کردی مه‌رۆ به‌ ته‌نی
له‌شکری عه‌بدوللای چه‌سۆی ره‌له‌دی به‌رازی
گه‌لی گه‌لی زۆرن برینانت ده‌که‌ن له‌ به‌ده‌نی
وه‌گه‌رێ چوو که‌له‌ سواری وه‌گه‌رێ

حه‌مه‌ چاوه‌ کانی وه‌ که‌ دۆدانه‌ زه‌لیون و فرمیسکیان تیگه‌راوه‌، له‌ بیانون بجوولیتته‌وه‌
و برژیته‌ خواری. وه‌یده‌زانی ئه‌و که‌سی له‌گه‌ل سواره‌یه‌تی، که‌وییه‌ و سواره‌ش خۆیه‌تی
و عه‌لی به‌گی داسنیش عه‌تا به‌گه‌. له‌ نه‌ کاو به‌ زرينگه‌ی ئیستیکانی، که‌ که‌ریمی چایچی
له‌به‌رده‌می داینا، راپه‌ری.

حه‌مه‌ ده‌ستی دایه‌ که‌وچک و دوو که‌وچک شه‌کری له‌ چایه‌ که‌ کرد و شیناندی. به‌
ده‌م چا خوارده‌وه‌، چاوه‌ کانی وه‌ که‌ دوو باشووی چی، بالیان گرته‌وه‌ و له‌ سه‌ر وینه‌ی
په‌نای رادیۆ که‌ له‌نگه‌ریان گرت، گیتۆ و مه‌نگ، تیی ده‌روانی. ده‌ستیکی هینا به‌ چاویدا و
زیاتر لێی ورد بۆوه‌! وه‌ که‌ ئه‌وه‌ی باوه‌ر به‌ چاوی نه‌ کا، وابوو: دیسان هه‌لیانیگلوڤیه‌وه‌،
دلی داخوورپا و به‌ ته‌ کان وه‌قوت و فرت که‌وت! له‌ جی هه‌ستا، جیی گۆرێ، له‌وه‌
روانگه‌وه‌ تیی ده‌روانی. وینه‌ که‌ش چاو له‌وه‌ ده‌گێرێ، له‌گه‌لی ده‌گه‌رێ و به‌ ده‌می‌وه‌
پینه‌ که‌نی! هانیده‌دا زیاتر سه‌رنجی بدا، هه‌تا لێی ورد ده‌بیتته‌وه‌، زیاتر له‌ ره‌وانیدا نیشه‌جی
ده‌بی، ئه‌و شیوه‌ و دروشمه‌ هینده‌ له‌به‌رچاوی ئاشنایه‌، ده‌لێی به‌ درێژایی ته‌مه‌نی له‌گه‌لی
بووه‌! تا ته‌ماشای ده‌ کا، جار له‌گه‌ل جار دلی توندتر لی ئه‌دا و میسکی ده‌هه‌ژێ. نیو
چاوانی نایه‌ سه‌ر له‌پ و چاوه‌ کانی چوونه‌ سه‌ر یه‌ک و چووه‌نیو گیتاوی خه‌یاله‌وه‌.

بیری وه‌ که‌ گچکه‌ تاژی تی به‌رنه‌دراو به‌ده‌شتی کورتی ته‌مه‌نیدا راویچکه‌ ده‌ کا، له‌
به‌رده‌لانی ناکامیدا سه‌ره‌نگری ده‌به‌ستی و نینۆک هه‌لده‌وه‌ریتێ، بی ناکام هانا دینیتته‌وه‌
به‌ر خۆی:

– ئه‌وه‌ کیه‌؟ وه‌ که‌ کێ ده‌چی و له‌ کویم دیوه‌؟! ئاویته‌ باخه‌لییه‌ که‌ی ده‌ره‌ینا، به‌
دزییه‌وه‌ ده‌روانیتته‌ خۆی! چاو له‌ وینه‌ که‌ ده‌کاته‌وه‌، سه‌رنجی خۆی ئه‌داته‌وه‌! چاو له‌وه‌
ده‌کاته‌وه‌! وینه‌ که‌ له‌ گوین ئاویته‌یه‌کی بالانوین بی و خۆی تیدا دیی!! هه‌ر خۆی بوو!
دو سی جار خه‌ریک بوو له‌ جی راپه‌رێ و پر به‌ زاری هاوار بکا و بلێ:

– ٺهوه، ٺهوه... به لامل غهريبي و كهس نه ناسي ٺهه ٺيزنه ي نه دايه، له جيبي خوي دايمر كاندووه، وه ك ماخوليا، گيڙ و وړ چاوه كاني بوون به جولا ته نه و رايه ليه يان له سهر روخساري ويته كه ناوه ته وه و پوي خه يالي تيوه ٺه دا.

گليته كاني وه كو دوو ماسي رهش، له نيو گوميلكه ي چاويدا، ده لئي ژارماسيان خوار دووه، خو ده كه ن به بنه په رچي مژوليدا و دپنه وه ده ري، گيڙ ده خونه وه. نيوه پړويه وجه ننگه ي نيوه پړويه. دهسته دهسته حه شيمه ت له ههر دوو ده رگاوه دپنه ژووري، چاڅخانه ٺاخرا. كهريم و كورپه ميړمنداله كه په يتا په يتا كه باب و نان ده گيړن. كه بابچيه كه دهست دهست كه باب وه سهر مه نقه ليه ٺاور ده خا و به باوه شين ده يگه شينيتته وه. له كوني په نه جهره وه هاوار ده كا:

– كه باب كه باب، كه باب به ناني تازه وه، فهرمون، فهرمون.

بوئي كه باب، بو چرووك و دوو كه ل، چاڅخانه و ده وروبه ري پر كردووه و مه ده و ٺيشتي اي ريواران ساف ده كا و ده يانكي شپته ژووري. هاتوهاواري كه بابچي و گرمه ي خه لك و ده ننگي راديو، ده ننگيان داوه ته ده ننگي يه ك و كهس له كهس حالي ناي. حه مه كاس و وړ، چاوي له سهر ويته كه به و له زهري اي رابروويدا وه ك كه سي مه له نه زاني، په ل ده كوتي. له نه كاو ده ستي له دواوه شاني گوشي و كه شه في به سي ناني تازه و ده ستي كه بابوه، خشايه به رده مي. سهر ي وه رسوراندا، كه ريمي چاڅچي بو، نانه كه ي دانا و خه ري كه پروا، حه مه، مه چه كي كه ريمي به كه شه فه كه وه توند گرت:

– كا ك كهريم! پرسيار كم هه يه، عه يب نيبه؟

كهريم به بزه وه گوتي:

– عه يبي چيه؟

– ٺه وه عه كهسه كنيه؟

كهريم سهر ي به ره و ويته كان وه رسوراندا:

– ٺه وه ي خه جهره كه ي به به روه يه، شيخ مه محمودي نه مره و ٺه وي تريان وه ستا

برايمه، خاوه ني ٺه م چاڅخانه يه ده يناسي؟

– خوي كامه يه؟ عه كهسه كه ي زور ٺاشنا دپته بهر چاوم.

– خوي ليتره نيبه، چووه ته سه فهر، دوو سي روژي تر دپته وه. وه دياره غه ريبي،

ٺيرانيت؟

- ئەرى.

- تازە ھاتووی؟

- ئەرى، ئەم بە یانییە گە بیومەتە ئیرە.

- بە خیر بی، منیش ئیرانیم، ئەو گە باپچییش ئیرانییە، وەستا برایمیش زوو خەلکی ئیران بوو.

ئییستاش ھەر بە بلە ی ئیرانی ناوی ئەبەن، تا نەلئی بلە ی ئیرانی، کەس نایناسن. کارم زۆرە، ئەبەن برۆم، دوایی ئەتیینمەو، رەنگە شەویش لیرە بی، دییەو؟
- جیتان ھە یە؟

- ئەری ئەری. جیتی باشت بۆ دائەنیم، وەرەو، جاری سەرم جەنجالە، ئەرۆم. کەریم دوور کەوتەو. ھەمە لەبەر خۆیەو ناوی خاوەن وینە کە دووپات دە کاتەو:

- بلە ی ئیرانی! بلە ئیرانی! ئەو ناوہ لەو ناکالیتەو! دەبی وا نەبی!
دەستی برد بۆ کە شەفە کە، ریزە ریزە لە نانە کە دە پچرێ و بە قەدەر سەرە نینۆکی کەبابی تیدەخا و نەبەدلانە لە زاری دەنی، بی ئەوہی لیبو بکاتەو، پیرانە و چەواشە دیجۆی. چاوی وە ک دوو پەرە سیلکە بە چایخانە و نیو خەلک و سەر شە قامدا بال لئ ئەدەن.

داب و دەستوور و سەروبەرگی خەلک، ھاتوچۆی ماشین و دووچەر خە بە شە قامدا، جەنجالی و ھەشیمەت بە جەماوەر. ئەوانە ھەموو بۆ ئەو تازە و نامۆیە. بی ئەوہی خۆی بزانی چاوی سوورپانەو سەر وینە کە. وە ک قبیلە، ئەقرەبە ی قبیلە نمای چاوی سوژدە و کړنۆشیان بردەو بەر شیوہ و دروشمی و تیییدا دەتوینتەو.

دوانیوہرۆیە. ھەمە لە چایخانە و دەدەر کەوتووہ و تیکەلی جەماوہری خەلکە. شاری سولەیمانی لەبەر چاوی دەریایە کی بی سنوورە و ژاوە ی دی لە ھەشیمەت، سەرسام وەبەساوہ! بە درێژایی تەمەنی ئەو نەدە ی خەلک بە جەماوہری نەدیوہ. گێژ گێژ، بی ئەوہی خۆی بزانی بەرەو کوێ دەچی، بە شە قام و نیو ھەشیمەت دەخولیتتەو، بەلام بەر لەوہی لە چایخانە کە دوور کەوتبیتتەو، مزگوتی بازار و پەنای چایخانە کە ی کردووہ بەنیشانە بۆ گەرانەوہی.

شارە کوردنشینە کانی ئیراق، بە تاییەت شاری سولەیمانی لەو تافەدا قەلا و مەکوێ پیاوانی سەربزیو و ھەلاتووی دەولتەتە دراوسیکانە، بە تاییەت دراوسنی کوردە کان

قەدەغە و قۇرغ و بەرگىرەو ەيان بۇ نىيە، جىيى كار و كاسبى و خۇشاردەنەو ەيە، بە ھار و ھاوین و پايز و زستان كەس بىكار نابى، گەرمىنە.

ولاتە گەرمىنە كان، رۇژى گەرمە و شەوى فىنكە، شەو كە دەزرىنگىتەو ە، بايە كى سارد ھەلدە كاتى و تەزوو دەخاتە لەشەو ە، بە تايەت لە پايز و زستاندا.

ئاخر مانگى پايز و سەرماو ەزە، ھەوت و ھەشتى مانگە. شەقام و كۆلانى شار بە شەوقى كەم تەوژمى مانگ، رەنگى زىوئىكى خۆلەمىشى گرتو ە بە خۆيەو ە.

شەو درەنگانە. جار جار كزەبايە ك لە پەنجەرە دوو دەرييە كەو ە، كە روو ە قىبلە كراو ەتەو ە، دىتە ژوورى. ديو ە كە بچووك و يە ك تەختىيە، بە بايە ك سارد دەبىتەو ە، پەنجەرە كە پىو ە دەي، گەرم دەبىتەو ە.

ھەمە مچور كى بە لەشيدا ھات، بى ئەو ەي قسە كانى كەرىم بېرىتەو ە، سەبرى ھەستا و پەنجەرە كەي پىو ەدا و ھاتە سەر تەختە كە و لە شانى كەرىمەو ە دانىشت، جوابى پرسىارە كانى ئەداتەو ە.

– ناوم محەمەدە، دايك و باب و كەسو كارىشم ھەيە و خەلكى چۆمى مەجىد خانم، تۇ چى؟ كەس و كارت ھەيە؟ خەلكى كوئى؟

كەرىم ھەناسەيە كى ھەلكىشا، چاو ە كالە كانى نايە سەريە ك، كلاو ە سىپىيە كەي راست كەردەو ە، پەنجە خەناوييە كانى نايە نىو يە ك و سەبرى گوتى:

– باوكم بە رەھمەتى خوا چو ە، ئەو دەم كە لەوئ بووم، دايك و برا و براژن و خوشكم بوو، ئىستا نازانم كى ماو ە كى نەماو ە، خەلكى سەرشىوى سەقزم، سى سالە لەوئ رامكردو ە و پەروازەي ئىرە بووم، لە ترسى سەربازى و ئاغا رامكردو ە، تۇ سەربازىت كەردو ە؟

– نەو ەللا، منىش و ەك تۇ لە ترسى ئاغا و سەربازى ھەلا تووم. كا كەرىم! بلىنى كارم دەس كەوئ؟

– چى زۆرە، كار. چى ئەزانى؟

– ھىچ لە كارىكى سووك دە گەرىم، كارى قورسە نە كەردو ە، بلىنى كارىكى سووك ەو گىر كەوئ؟

– کار زۆره، کهس بۆ کار دانهماو، شاگرد قاوهچیه ک، شاگرد که باجیه ک، چووزانم، له بهر دهستی تاجر و تۆجارچی، ئیره لهو کارانهی زۆره، که متر خه لکی ناو شار لهو کارانه ئه کهن، زۆرتر خه لکی هه ندهران بۆ ئه و کارانه ئه گرن، وهستا برابیم نیسه له مالۆ، بیتهوه، رهنگه کاری تۆی بی، چهن رۆژ له مه و بهر چایچیه ک لیره کاری ئه کرد، ئه و رویشت، له وانه یه بیتهوه تۆ له جیی ئه و دان، بیتهوه خۆم پیی ئه لیم، به لکو لیره دامه زریی، ئه ی دامه زرایه ی! به خوا خۆش ده بو.

له و ده مه وه که ریم قسه ده کا، به دم قسه کانیه وه په نجه کانی ده خا به م دیو ئه و دیودا و هه لیانده گولۆفی.

حه مه به سه ر سو رمانه وه سه رنجی دا وه ته په نجه ی خه ناوی، به شه رمه وه پرس ی:

– کا که ریم! عه یب نه بی! ده ستت بۆ دا وه له خه نه!؟

که ریم سه رنجی ده ستو په نجه ی خۆیدا، به بزه وه گو تی:

– به ناشکوری نه بی، بووین به کچ! ئه ونه ئاوی کولا تووی پیئا ئه پژی، ناسکی کردۆ ته وه، کاری قاوه چیه تی ئه وه یه، ئیشالا ده سی تۆش له خه نه ئه گرین، با وه ستا برابیم بیته وه.

هه ر دوو ده ستیان به پیکه نین کرد.

ئه و شه وه تا ده رنگانی پیکه وه دووان. که ریم سینه ساف و ساکاره، ئه وه ی له دلیدا بو، بی پینچو په نا گیرایه وه.

حه مه خۆرا گرانه، هه موو شتی ک نالی، زۆرتر پرس یار ده کا، زۆر به ی پرس یاره کانی سه به ره ت به بله ئیرانییه. که ریم ئه وه ی زانی بی تی بۆی با سکر دو وه.

س ی شه وه به شه و گاری پاییز پیکه وه دانیشتن. دۆستایه تی و نیوان خۆشی که ریم و حه مه شه وه به شه و خۆشتر ده بی.

له ما وه ی ئه و س ی رۆژه دا، حه مه بی ئو قره چا وه پروانی گه رانه وه ی بله ئیرانییه. ئه مرۆ رۆژی چوارمه و واده ی گه رانه وه یه تی. حه مه وه ک ژان کردوو، له به یانییه وه هه ر ده چیته ده ری و دپته ژووری.

ده ماده می عه سر، حه مه سه ری هینایه ژووری. که ریم به چا و تیی گه یاند و ئامازه ی کرده کابریه کی ئه ستووری ورگن! نیو چاوان چرچولۆچه که ی تالینکی قژ پیسه نیسه. برۆی به جیی برۆ باریک و جوانه کانی وینه که، پان و ئالۆز، تال تال به ربوونه ته وه و

به چاوه سیسه کانی گرتوو. که پوو زل و داچوراوه کهی، به سهر سمیله ماش و برنجی و قه لته قه لته کهیدا شوږبوته وه. ده مولیو ئه ستوور و زرپنه یه. روومه ت و چه ناگه ی له چاو وینه که پان ودریژن وهیچ پیوه ندیکیان به یه که وه نییه، ته نیا پیوه ندیگ که هه یانبی، بزهی لیویانه و بهس.

حه مه به وه ره زییه وه سهری داخست و چووه قوژبنی سهره وه ی چایخانه که دانیش ت و ته وای ئاواته کانی چه ندین روژه ی که له ده روونیدا به دی کردبوون، له گورستانه کونه که ی دلیدا ناشتنی. له دلوه گو تی:

– بله! بله ئیرانی! ئه و ناوه پر به پیسته! ده بی ههر ناوی بله بی.

له و ده مه پرا حه مه بی ده نگ له قوژبنی چایخانه که دانیش تووه. بله ئیرانی چاوی لی زه ق بوته وه و به سهر سورمانه وه تی ده روانی. ده لئی له وه بهر دیویه تی! بوی ناچیته وه سهریه ک له کو و که ی! شیوه و دروشمی هینده ئاشنایه، ده لئی وینه گر میسکی وینه ی کیشاوه و ئاویتته ی خوین و ره وانی بووه! له دلوه ده لی: – ئه وه کییه؟! چاو برو و ده م و لووتی له ئاواتی کوږم ده چی! ده لئی سیویکن کراون به دوان! ئه گه ر ئه م قه وی و قول و سه وزه و به ته مه نتر نه بایه، گو تومت خوی! بلئی کی بی؟ له غه ریبه ده چی، ره نگه ئیرانی بی.

ئو عه سره تا روژئاوا، بله ئیرانی یه ک وچان دوولایی سهرنجی له حه مه یه و خافلی ناکات، تا ته ماشای ده کا، پتر له دلیدا نیشته جی ده بی و خو شی ده وی.

ئیواره یه و ته نگی نوژی شیوانه. شه قام و بازار ورده ورده چول ده بی. چایخانه جگه له ده دوازده غه ریبه، که سی لی نییه. بله ئیرانی داخله ی میزه که ی کیشاوه و ده سکه وتی ئو چه ند روژه ی که له مال نه بوو، یه ک جی و به دانگویی، بی ژماردن ده ربه پنا و له گیرفانی خست، چاویکی له حه مه کرد و به ره و ده رگای سهر شه قام وه ریکه وت، له بهر ده رگاوه ئاوریکی له حه مه داوه.

له و ده مه دا، که ریم له سهر پلیکانه کانه وه بانگی کرد:

– وه ستا برابیم! بی زه حه مت کارم پیته.

به توندی رووی تیکرد. بهر له گه یشتنی که ریم، بله ئیرانی چووه ده ری و ئه ویش به دوویدا رویش ت. له و دیوی په نجه ره که وه، له بهر شه وقی چراتوره کان، به جووت وه ستان.

چاویان برپروه ته حه مه و بهزار له گه له یه ک ده دوین. حه مه چاوی لینیانه، زورتر سه رنجی داو ته سپیبه ره کانیان، له بهر شهوقی چراتوره کان بوون به چوار، له دله وه ده لی:

– باسی من ده که ن! رهنگه که ریم بۆ دامه زرانندی من پیی بلئی.

بۆ ئه وهی خۆ سووک نه کا و منه تبار نه بی، خۆی گیل کرد و رووی وه رگیرا، نه نه هوو هه ر نه دیدون. پاش ماوه یه ک، که ریم هاته وه ژووری و بله ئیرانی له بهر شهوقی چرا و چاوی حه مه ونبوو.

له وای عه سه ره وه، له و کاته وه حه مه ی دیوه، تاوتیه کی سه یر ناخی گرتووه و میشکی ده هه ژینئی. خه یالاوی و چه واشه ری ماله وه ی گرتوته بهر، به دم ریوه له گه له خۆی ئه دوئی:

– ئه و دم که هه لاتم، که سم له پاش به جی نه مابوو! تازه ژنم هینا بوو، سالی تی وه ر نه گه را، به جیم هیشت! خیزانم هه موو جاری ده یگوت دوو گیانم، بلئی ئه وه ئه و بی؟! رهنگه ئه و بی! ئه گه ر ئه و نییه، بۆ له خۆرا ئه وه نده له دلما جیی گرتووه؟! ده لئی به شیکه له له شم! ئه و ژنه به سترمانه م چۆن بیکه س و بیده ر، له و خانوووه چۆله دا به جی هیشت، بلئی چی به رۆژ هاتیی؟ به خوای خویری بووم! تف له غیره تت پیاو! به تۆش ده لئین پیاو؟ بۆ به جیت هیشت؟ بۆ نه چوو یته وه مالی و له گه له خۆت نه تهینا؟ ئه ی غیره تت سه گ بیخوا پیاو!

هیندیکی دیکه بیرى کرده وه:

– نا، خۆم به تاوانکار نازانم! بۆ له خۆرا خۆت تاوانبار ده که ی؟ خۆ ده سه لاتى هیچت نه بوو، کوا ده رفه تی ئه وت بوو بیر له وانه بکه یته وه؟ خودا خودات بوو سه ری خۆت ده ر که ی، ئه و یشت لیوه ببوو به بار، خۆ ئیستاش ئه وه بیست و چه ند ساله، له کووله که ی ته ریشدا نه تویراوه له رابردووت بدویی، ئیستاش له وه ده ترسیی ئاشکرا بی و پیاوی ئاغا بی و بتکوژی! نه که ی خۆت ئاشکرا که ی، دار و باره که ت باش که وتوووه، ئاشکرا بوونت هۆی ژانه سه ره، بی ده نگه ی لی بیینه، بی ده نگ و باس، تازه هه ر چۆنی بوو بی، هیچت له ده ست نایه، بی ده نگ به، بی ده نگ.

بی ده نگ و خه یالاوی شه قام و کۆلانی بری. گه یشته کۆلانی خۆیان. دوو سی مال له ماله که ی خۆی دوور که وته وه، سه ری هه لئینا و له جی ئاوری داوه، سه ریکی له خۆی

راوه شاند! ته ماشايه کي ده ورو پشته کرد، کهس ديار نيبه، سه بری پاشه و پاش گه راوه، له ده رکه ی دا. پاش ئیستا، خشپه ی پیته ک و ده رگا کراوه:
- سلا و باو که گیان! ئیواره ت باش.

بله ئیرانی، بی جواب، دهستیکی به سه ری ئاواتدا هینا و تیی راما، زوری سه رنج دایه، بی قسه و باس چووه حه وشه.

ئاوات کاس و وړ، به ده رگاوه ماتبووه! له بابی راماوه، به سه رسوورمانه وه، له دواوه تیی ده روانی!

بابی له ش قورس و داگیراوه، بی ئاوردانه وه، راسته وخو له پلیکانه کان وه سه رکه وت، ته نانه ت نه چووه سه ر حه وزه که ی حه وشه ده ست و ده موچاوی بشوا! ئاوات عه به ساوه، چاوی لیبه، بابی ده ستی نا له ده رگای ژووره که وه، ئاره زووی خوشکی به پیری بایه وه هات، به پیکه نینه وه سلاوی کرد، بابی بی جواب چووه ژووری. ئاوات پشته له ده رگای حه وشه کرده وه، کاس و گینژ چووه ژووری و له گه ل ئاره زوو به مبه روئه و به ری ده رگاوه و پستان و چاوی پر پر سیاریان له بایان بری!

دایکیان خه ریکی شیو و کاسه و که وله. له نه کاو هاته ژووره که. به پیکه نینه وه، به خیر هاتنه وه ی له شووه که ی کردو له یه که م چاوپیکه وتن، تییگه یشته، بزه له سه ر لیه ته سه که له کانی تاساوه! نیو چاوانی له ژیر زولفه ره ش و سپیه که یه وه چین چین وه ستا و برق په یه وه ست و باریکه کانی گرییان خوارد، چاوه ره ش و گه شه کانی پر بوون له پر سیار و له ئاوات و ئاره زووی روانی:

- ئه وه چ باسه؟

هه ر دوو بی جواب سه ریان به رداوه. چاوه کانی نه جیبه سوورانده وه سه ر بله ئیرانی:

- ئالۆزی! چی روویداوه باو کی ئاوات؟

بله ئیرانی هیچ جوابیکی بو ئه و پر سیاره نه بوو، له خوړا به زاریدا هات:

- هیچ نیبه، هیندی سه رمامه!

مه نقه لیبه ک پر له ره ژی گه شاوه له نیوه راستی هوډه که یه، کتری و چادان له سه ری ده کولین، دیوه که ی گه رم کردووه. نه جیبه به ره وه مه نقه له که رویشته، ئاره زوو به ر له دایکی گه یشته. کتری و چادانی داگرت و ده ستی دایه هه ر دوو قولفه که ی وهینایه به رده می بابی و ده ستی کرد به شان و مل شیلانی.

ئاوات كزومات به لای دەرگاوه وهستاوه، له ژیرهوه چاوه له بابی ده كا و جار نه جارێ دهروائیتته دایکی.

بله ئیرانی جار نه جارێ چاوی له ئاوات ده كا و دهینوو قینیی و شیوهی همه دینیتتهوه بهرچاوه و له گهه ئاوات بهراوهردی ده كا. ئاوات مندالكاره و پۆلی دووهمی سالی ئاخیر دهخوینیی. له دهلهوه دهلی:

– ئه گهر ئهوه كوره خویندباي، ئیستا له زانستگا دهخویند. رهنگه ئه گهر وهك ئاوات سه ره رهشتی كرابا، ئه ویش سپیكه لانه و به رینگ و بۆ بایه، رهنگه تال و سویری زۆر چه شتهبێ، ئه گهر ئهوه بێ، جگه له دایکی كهس سه ره رهشتی نه بووه و خودا ده زانی چهندهی بیوه ژن كۆشی بۆ كردهوه تا كردهوه بهو پیاوه، ئه ویش ئه گهر مابێ! دهنابه هه تیوی له قوون دهر ك و دووی مالان گهوره بووه، ئه گهر ئهوه بێ، مشكۆله زمهیم، باو كیكی خراپ و زالمم.

له نه كاوه به دهنگی نه جیبه رایه له بیر كردهوهی پسا:

– باوكی ئاوات! بۆ نوومی خه یالی؟ چی روویداوه؟ لیمانی مهشارهوه.

بله ئیرانی خووی خێزانی ده زانی، پاش ئهوه چند ساله، ئه گهر هه لكه وئ باسی له رابردووی بكات، نه جیبه رهنگی ده گوێدری، دردۆنگانه دهلی:

– بهخوا سالی به هه زار چوو بێ و ده منالی وهك ئاوات و ئاره زوومان بیی، تۆ ئه پڕۆیتتهوه بۆ ئیران و به جیمان دیلی.

له بهر ئهوهی متمانهی پێ بكات، قهت باسی ئهوه لایه نهی نه ده كرد. به زۆر بزهی خسته سهر لیو، به پێكه نینهوه گوتی:

– ههچ نییه دایکی ئاره زوو، باوهر بكه ههچ نه بووه، ههیندی سه رمامه! پیم سه رمام بووه. روویكرده ئاوات:

– وه ره دانیشه، بۆ دانانیشی كورم؟

سه ری وه رسوورانده و چاوی له ئاره زوو كرد.

ئاره زوو پازده سالانه و پۆلی دووهمی ناوهندی دهخوینیی. نه كه له گهته و نه كورته بالایه چاوه و برۆ و روخساری له ئاوات ده چی، چه ناگه خر و مل كورته، چووته سه ره دایکی، وهك ئهوه سهوزه و دم به بزهیه. بهو ئاوردانهوهی بابی گهشایهوه و لیوی به سه ر ددانییهوه پان بۆوه و سه ر روومهته كانی خر بوونهوه:

– گهرمت هاته وه باو كه گيان؟

– ئه‌رى، وه ره دانیشه كچه جوانه كه‌م.

نه جيبه كه‌وته كار. كه‌ولى نانى راخست، شيو ده‌خون. بله ئيرانى به دم خه‌يال‌ه وه شيو خوارد. حاله‌تيكى سه‌يرى تيدا به‌دى هاتووه! هه‌ست به شادى ده‌كا و نيگه‌رانه! ته‌زوو به له‌شيدا دى، ده‌لبي سه‌رمابه‌تى! ياوى هه‌يه و دلى به توندى لى‌ئه‌دا! بى ئوقره‌يه و دوو دله! ده‌لبي دل له‌دوايه و ته‌مادارى هه‌والىكى نه‌ينيه! يان كوره‌جه‌خيله‌يه و ناردوويه‌ته خوازىنى خو‌شه‌ويسته‌كه‌ى و ته‌مادارى گه‌رانه‌وه‌ى راسپارده‌كه‌يه‌تى هه‌والى بو بينيته‌وه، له‌دله‌وه‌ سى و دوو ده‌كا:

– من به كه‌ريمم گوت به‌يانى ديمه‌وه و ئه‌و دم پيت ده‌ليم. ئه‌گه‌ر ئه‌و كوره‌زوو هه‌ستا و رو‌يشت چى؟ ئه‌و بى و ئه‌و نه‌بى، تازه بو من هه‌ر ئه‌وه، ده‌بى به هه‌ر له‌ونى بى نه‌هيلم بروا، نانا ناهيلم، هه‌ر ئيستا ده‌چم، له‌ده‌ستم ده‌رچى، تازه نادوزرئته‌وه. به‌ته‌كان له‌جى راست بووه. هه‌ستانه‌كه‌ى هينده له‌نه‌كاو و كوتوپر بوو، هه‌موو راپه‌رين و هه‌ستانه‌سه‌رپى. نه‌جيبه راپه‌رى و به‌روكى گرت:

– بو كوى باوكى ئاوات؟

– ده‌چمه‌ده‌رى، ئيستا ديمه‌وه.

ده‌ستى كرد به‌گيرفانيدا و پووله‌كه‌ى به‌دانگويى ده‌رهينا و له‌سه‌ر قاليه‌كه‌ه‌ليرشت.

– تا ئه‌و پاره‌يه ده‌ژميرى، من ديمه‌وه. دلنياه، ئيستا ده‌گه‌ريمه‌وه. ئه‌وه‌ى گوت و له‌مال ده‌رچوو.

شه‌و له‌بانگى خه‌وتنان لايداوه. كه‌ريم چوووه‌ته‌ديوه بچوو‌كه‌ى حه‌مه و باسى ئه‌وه‌ى بو ده‌كا:

– مزگينيم بده‌يه! وه‌ستا برايم ده‌يگوت به‌يانى بيمه‌وه كارى ئه‌ده‌مى! تازه تو ليره‌ناروى و پي‌كه‌وه‌ده‌بين. له‌و قسه‌و باسه‌دا بوون له‌پر ده‌نگى كه‌ريمى بانگكرد. كه‌ريم له‌جى راپه‌رى، وه‌ك گه‌شكه‌دار گوتى:

– وه‌ستا برايمه! به‌لى به‌لى، ئه‌وه‌هاتم.

راپه‌رين و ده‌رپه‌رينى كه‌ريم هيند به‌حوجت بوو، باى بالى و پاتوله‌كه‌ى، داى له‌گرى لامپا‌كه‌و وه له‌رانه‌وه و پرته‌پرتى خست. حه‌مه‌ده‌ستى به‌ملاو ئه‌و لاي زاركى

شووشه که یه وه گرت و نه یه یشت بکوژیتته وه، له دهر گاوه چاوی خسته دواى که ریم، بله ئیرانی و که ریم له نیو دالان و به رده رکه ی میوانخانه که ویستاون و قسه ده کهن. بله ئیرانی له که ریمی پرسى:

– ئەو کورپه ناوی چیه و خه لکی کوئییه؟ داخو دایک و باب و که سوکاری هه یه؟
– ناوی همه یه، ده لئ خه لکی چۆمی مه جید خانه و باب و کهس و کاری هه یه، له ترسی ئاغا و سه ربازی هه لاتووه، زۆر کورپیکی باشه.
به دهم قسه کردنه وه، به ره و دیوه که ی همه هاتن. همه سه ری کرده وه به ژووردا و له سه ر جی دانیشته.

بله ئیرانی له پیشه وه و که ریم به دوویدا، چوونه ژووروی و همه هه ستا. بله ئیرانی دایمه زرانده:

– کورم! ده توانی لیره کار بکه ی؟! کاری ئیره گران نییه، هه لبه ت کاری گرانته پین ناسپیرم، ئاگات له سه ماوه رکان بی، بی ئاو نه بن و ئیستیکانه کان بشۆ و ئه وه نده ی من له وی نه بووم، که سه ی چای ویست، بو ی تیکه، ده توانی؟
همه ته ماشایه کی په نجه کانی کرد، به پیکه نینه وه گوته ی:
– ده توانم، ئه گهر ده ست و په نجه کانم بیکیلی! ده ستی من بو ئه و کارانه دروست نه کراون، تا رادین، ده بی ئاگاتان لیم بن.
– ناوت همه یه؟

– به لئ، همه ی نو که رت.
– تو چاوی منی. همه گیان! له قه دیمه وه گو توویانه، دار له له لهدا ده شکى، با دار و له له ی خو مان دیاری بکه ین، پینت خو شه چۆن کار بکه ی؟
– من نازانم، خو ت وه کیل به.

بله ئیرانی چاویکی له که ریم کرد:
– وه ک که ریم باشه؟ ئەو روژی روبه دیناریکی هه یه؟ هه لبه ت خو اردن و خو راک و جی خه و و حه وته ی دوو جار چوونه همه مام و جلوبه رگی کار له سه ر منه، ئه وانه ش به تو ده دهم، باشه؟

– تو چۆنت پین چاکه، منیش پین چاکه، به لام پرسیرای؟ روبه دیناری چهنده یه؟ به پوولی خو مان ده بیته چهنده؟

– روبعه دیناری دیناری ده بیج به چوار به شه وه، ده بیتنه روبعه دیناری. به زمانیکی دیکه، دیناری حهوت یان ههشت تمه نی ئەو دیوه، به وهخت فەرق ده کا، جاری وایه حهوت، تمه نه، جاری واش ههیه ههشت تمه نه، ئیمه حهوت تمه ن حساب ده کهین، روژی حهفته قران و په ناباتی ده کهوی، بیجگه له خهرج، مانگی په نجا و دوو تمه ن و نیو ده کهوی، پیت باشه؟

– زور باشه، ئەگەر تو پیت باش بی، من زورم بی باشه.

– دهی باشه، له به یانییه وه وه ره سه کار، وه بزانه کاری خۆته، رووی له کهریم کرد: – کهریمگیان! من چام نه خوار دووه، برۆ چادانی چا بیتنه با شیرینییه کهشی بخوین. کهریم رویشته، به چادانی چا و کهشه فینک و سی دهسته ئیستیکان و پیاله یه ک شه کره وه هاته وه، چا تیکراوه و له بهینی هه ره سی دانراوه سارد بیته وه. همه و بله ئیرانی، هه ره یه ک به خه یالیکه وه جار نا جاری ده روانه یه ک بله ئیرانی بهو خه یاله وه یه:

– ئەگەر باب و دایکی مردبان و خه لکی چۆمی مه جید خان نه بایه، ئیستا ده ستم له ملی ده کرد و ده مگوت خۆیه تی، به لام حه یف، دیسان قه یناکه، چونکه له ئاوات ده چی، له بهر ئەویش بی...

– همه له بیرى ناوه کهی و وینه کهی دایه:

– حه یف ناوی برايمه و له گه ل وینه کهشی زور له یه ک دوورن. خۆزگه له وینه که ده چوو ناویشی برايم نه بایه، به لام چونکه خاوه نی ئەو وینه یه بووه، هه ره خۆشم ده وی.

ترۆپك و بهرزایی، ئاسۆگ و سهركهل، تهلان و ههلدیری کیو و شاخ به دهوره بهفرگرتوونی. دهشت و پیدهشت، چالی و نرمی، گوند و چۆم کهوتوونه گهمارۆیهوه و ئەمڕۆ سبهی ههموو به کسان دهبن.

پاییزه کیل بوون به رهپسته، دېمه کار له دوورهوه له چاو دهدهن. پاییزه کهی پهلهی داوه و گاسن کرهه نه کردوووه و تا پاشباره ودهن، گاسن له ئهرز روچوووه و قور به نووکییهوه هاتۆته دهري. تهري و وشکی لیکدراوه، بههاره کهی تهپهسال دهبي.

وهرزير و ديم کیل، سهپان و شكارته کیل، شوان و گاو، مهلا و مجبور به کهیفن. ئاغا له ههموان به دهماختره. به قهدهر گشتیان ئهرز و ئاوی ههیه و باشتري زهوی هه ئهوه، پاییز به پیاو و گاو و جووتی رهعیهت دایدهچینی و هاوین به گهله دروینه پینان کۆ ده کاتهوه و له بهرهجووتی ئەوانیش ده و دوو و خهرج و پیتاک ده گری. تا ئەوان زۆریان ههبي، ئەو زۆرتري پي دهبري.

ههوا سارد سارده. تهري پهله و شهختهی پایز ئهرزی شیدار کردوووه و شهوانه دهبي به شاخ به رۆژدا، خۆره تاوان ئارهق ده کا و به شهو سهر له نۆی دهیهستیهوه. نساوان به رۆژ و به شهو بهستویه وشک وشکه. رهپسته تویر تویر زوقمی له سهره و رهش داگهراوه، هاكا سهرما بردی. خهلك، خاس و عام دهسته و دۆعای بهفر کهوتن بهلكو دهغل و دان سهرما نهپیا.

گوندى تازاوا به چوار دهوردا، تا دهگا به کیوهکان، شیناوهرد و رهپستهیه و شین ده کاتهوه. داویتی کیو، تا نیو قهدی، بۆر و رووتهنه. بهرهو لووتکه سهر ههلینی، به کدهست سپیه و بهفر گرتوووه.

چۆمە كەى بەردى، لە سەردا بەند و بناوانى بە ئاودا دراوه و بەر بەرەللايە. ئاۋ بە نىودار و كزىچار و ئاۋەرۈى چەندىن سالەى خۇيدا، پىنج پىنج و كەش و توش ھاژە دە كا و پردەباز و بواری داپۆشيوە، لە ھىندى شوين نەى، پەرىنەوەى ئاستەمە. قاۋەلتوونىكى درەنگە. سەرچۆم و لىزى قەلا پەرە لە ھەشىمەت. دەستە دەستە مەر و گاران دەبەن بۆ ئاۋ. لە سەرۋوى دەراۋ و پالتەو، كۆمەلى ئافرەت قاپ و كەوچك و پەرۆ دەشۆن. دەستەيەك كورە جەحلىەى خۆرىخەر لە چۆم پەريونەتەو، لە سەر رىي شار و بەرانبەر بە ئافرەتە كان، تەمادار و چاۋەرەى وىستاون.

بەندىوار و بەر دەروازەى قەلا ژاۋەى دى لە پىاوان. كەىخودا و پىاوماقۇولانى تازاۋا كۆر كۆر لە دەۋرى يەك كۆ بونوئەو و چاۋيان برىوئەتە ئەو بەرى چۆم و رىي شار. دەروازەى قەلا كراۋەتەو و بەر بەرەللايە، دەر كەوان بەر گرى لە كەس ناك، ژنان لە نىو دىۋە سەريان ھەلدا. دوو دوو و سى سى بەرەو قەلا دىن. دەگەنە ھاندى پىاوان، بە لۆى دەسمال دەمچاۋ دادەپۆشن. خۆ بارىك دە كەنەو و دەچنە ژوورى. ھەوشەى قەلا سىكەنە و سەرخانە! ئەھمەد فەراش سەماۋەر و ئىستىكانى ھىناۋەتە سەر ھەزە كە و دەيانشاۋا.

نازدار كەلوپەلى مەدبەقى خستۆتە دەرى و دەيانتە كىنى و ولات خاۋىن دە كاتەو. كەلوپەلى كىشايەو ژوورى و تەنورى دەردا و وردە تەپالەى ھىنا و تەنورى داخست. ھەسەن مەيتەر بە گسكە كۆلەو دىت و دەچن، ھەر دەچىتە تەويلە و دىتەو دەرى، ئاخورى ژوور و دەرى دەمالى، سەرى خستۆتە سەر ھەو ھەشت ژنە نىو دىي كە خەرىكن ھەوشە دەمالن.

چوار پىنج پىاۋ، چوارپەلى جوانە گايە كى فىتەريان بە گوريس بەستوۋە و لە سەر جۆگەى ھەزە كە، روو بە قىبلە رايانكىشاۋە. فەيزە درىژ سۆرانى لە مل گرنداۋە و تا پشت ئەنىشكى؛ قولى ھەلمالىو و چەقۇى سەرتاشى لە سەر گرى مىلى جوانە گا راگرتوۋە، تەمادارە مەلا برايم دۆعا بخوئىنى و نىيەتى مەولوودى لى بىنى.

دۆعا تەۋا بوو، مەلا نىيەتى مەولوودى لى ھىنا و بە دەست ئامازەى كردى و فەيزە چەقۇى داگرت گرى مىلى دابرى. خوئىن بە دەم چەقۇۋە فىشقەى بەست و پژايە نىو جۆگە و ئاۋى سوور ھەلگىرا و جوانە گا بۆراندى. بۆرە لە جىن چەقۇۋە گەرۋوى ھەلپراۋىەو، بوو بە لرخە و خوئىن ھەر دى و زىاد دە كا.

فەيزە جار لە گەل جار دەمی چەقو دادە گری و ملی جوانە گا دەخا بە پشتدا، و مۆخی دەژنەن. پاش خۆ کوتان و پەلەقاژە یە کی زۆر، جوانە گا شلبۆو و بوو بە کەلاک.
 چوار پیاو، چوار پەلی کە لاکیان گرت و لە جۆگە دووریان خستەو و کەولیان کرد.
 ورگ و ریخۆلەیان دەرھینا و لە سەووتەیان خست.
 مەلا گوتی:

ئیمە بە شەرع موسولمانین، شەرع دەفەر می: حە یوانی کە نییە تی مەولوودی، یان قوربانی لی بی، ئەو جییانە ی بۆ خواردن نابن، دەبێ لە چال خرین. ئەو ورگ و ریخۆلە لە چال خەن و دایۆشن.

دوان لە پیاو کەن، یە کیان سەووتە ی دا بە کۆلدا، ئەوی دی بە پیمەرەو، لە دەرگای پشتەو لە حەوشە چوونە دەرێ.

سە گەلی نیو دی بۆنی کەلاک و گۆشتیان کردوو، دەوری دیوار و دەرگای پشتەو ی قەلایان داو. بە و دەرکەوتنی سەووتە، گشت زیت بوونەو و بە دەم لستەنەو، و دەووی ورگ و ریخۆلە کەوتن. لە دوورەو مەلا سکیانە و ئاو بە زاریاندا دیتە خواری.
 لە سەر تەپۆلکی خوار قەلاو، ئەژنۆیە ک ئەرزیاں درێ و ورگ و ریخۆلەیان شار دەو.
 دوو کەسە کە گەرانەو. سە گەل چوونە سەری، دەستیان بە مشتومر و بۆن بە ئەرزەوە کردن کرد.

گۆشت لە سەر پینست پیل پیل کراو. مەلا برایم بە قەلەم و دەفتەرەو، بە پینی بەراتی کە وەریدە گری، سیایی مالانی گرت. بە مالی خۆیانەو و دەسوینیەندی قەلا و مچیورەو، پەنجا و پینج بەش هاتە حیساب. بە دەنگینکی بەرز بانگی عەدلە خانمی کرد:

– خانم! پەنجا و پینج ماله، بەشی کەین؟

پەنجەرە کراو، عەدلە خانم هاتە سەر سەرا و جوابی داو:

– جەرگ و دلی و رانیککی دانین بۆ خۆمان. سێ بەشیش جیا کەنەو بۆ کانی توو، بەشیککی بۆ پوورە گولە و یە کیان بۆ مالی کویخا کەریم و ئەوی دیکە کافە یزوللا بیاتەو.
 باقی، بە پینی خیزان، بە دیدا بەشی کەن.

گۆشت شەق شەق لە سەر دەرگا کۆن و چەپەر بەش بەش کرا. جەرگ و دل و رانی بۆ قەلا و سێ بەش بۆ کانی توو جیا کراو، نازدار هات و بەشی قەلای بردە ژووری. فەيزە هەر

سى بەشە كەي لە دەسەرە دەستە كەي خەست و لە لايە كەووە داينا. مەلا برايم بەشيكى قەلەوى لە دەسەرە يەك خەست و گوتى:

– كارى منى نەماو، من دەپرۆم، دەچمە مزگەوت و بە رەسوول مجبور دەلېم بانگەواز بكا و خەلك يېن بۆ بەشە گۆشت.

مەلا رۆيشت، زۆرى نەخايباند، لە سەربانى مزگەوتەووە بانگەواز دەستى پيكرد:

– خەلكى تازاوا! ھاى خەلكە! رەحمەتى خوداتان لى بى، بۆ سەلامەتى عەتابەگ و ھانتەوى لە نەخۆشخانە، ئاغا مەولوودى كردوو، بە دۆعای بە خیرەووە برۆن بۆ بەشە گۆشت.

پاش چارە كە سەعاتى، خەلك لە نيو ديوە بەرەو قەلا، بە جام و كاسەووە ھەلقولین و لە ھەوشە و دەورى گۆشت ريزيان بەست.

ھەتاو گەراووەتەووە چاوى راست. ديوەخانى قەلا ئاخىراووە لە ژنانى نيو دييى. عەدلە خانم و ناسكى و تەنكە جوايى چاوى و دل رۆشنى ژنان ئەدەنەووە. جار نە جارى يە كيان دەچيئە بەر پەنجەرە و چاوى لە رىي شار و كينوى بەفر گرتووى ھەوتكانيان دەكەن.

دەستە سوارى لە ئاسۆگى ھەوتكانيانەووە سەريان ھەلدا. ئاخىر سوار لە گەل ھات بەم ديودا، ريز لە نيو بەفردا رەش دەكەنەووە، بيست سوارن، يە كيان لە پيشەووە لە سوارە كان جيا بۆو، ھەر دى و لەوان دوور دەكەوتتەووە، لە بەفر دەرچوو و كەوتە بۆرايى و رووتەن، ھەر دى و لە دى نزيك دەبيئەووە.

كۆرە جەھيئە كانى ئەوبەرى چۆم چون بەرەو پيرى و لە نيوەى رى بەيەك گەيشتن. ئيستی پيئەووە وەستان، سوار روو بە دى و ئەوان بەرەو سوارە كانى ديئە وەرى كەوتن. تاقە سوار تەنگى بە چارەوى توند كردوو، يەك گار گەيشتە سەر چۆم، لە ئاو پەريئەووە. ئەسپە رەش يەك ركيف لە ليژى قەلا وەسەر كەوت. كەيخودا و خەلكى بەر دەروازە لە بەرى ھەستان و دوور گوتيان:

– ماندوو نەبى كا رەسوول، عەتابەگيتان ھيئاووە؟

رەسوولى نۆكەر بە دەم ريوە جوايى داو:

– ئەرى ئەرى، ھا ھا لە داووە. رەسوول بە پرتاوى خۆى كرد بە ھەوشەدا، لە ناو ھەراستى

ھەوشە خۆى لە ئەسپ ھاويشتە خوارى و بە پەلە لە پليكان وەسەر كەوت.

حەسەن مەیتەر دەستە جەلەوی ئەسپەرەشی گرت و کیشایە تەویله. زین و لە غاوی لێ دامالی، بە نەرمەزینەو، لە سەر ئاخووری خۆی بەستییهو و هاتەو دەری.
رەسوول هەناسکە هەناسک خۆی کرد بە نێو ژاندا، بە دەنگیکی بەرز بانگی عەدلە خانمی کرد:

– خانم! مزگینیم دەوی مزگینی! عەتابەگ ساخ و سەلامەت هاتەو، بە خودای لە من ساختەر، بە کویری دوژمن.

عەدلە خانم لەو و بەر دەستی کەواپتۆلی هەمزەبەگی بۆ مزگینی هینابوو پەنا دەستی. دەستە کەواپتۆلی دەست دایە و کیفەکە لە گیرفان دەرھینا و بە بەرچاوی ژانەو، پەنجا تەمەن پوول و دەستە جەلەکە دایە. ناسکی و تەنکەش، هەر یەک بیست تەمەن دایە. عەدلە خانم هەستا. ژان بە جەماوەر هەستان و وەکو چیشتی مەجیور شیوان بە سەر یە کدا. خانمەکان لە پیشەو و ئەوانی دی بە دوواندا، بوو بە شیواو و کەس لە کەس، هەموو ئەمتا و ئەو تا کەوشیان لە پێ کرد و رژانە حەوشە.

فەیزە درێژ لە مێژە تەماداری هەواڵ لە حەوشە وەستاو. بە قیژە ی ژان لە سەر حەوزە کە راپەڕی، خۆی کرد بە ئاغەلدا و شەک بەرانی کە لە ئەو لە رۆژووە خانم بۆ گەرانەو عەتا لە نەخۆشخانە دیاریکردووە، بیکای بە سەدەقە، بە پال پێوەنان و راکیش راکیش هینایە دەری و بردی بەر دەروازە.

نیو دینی تازاوا قووی پیندا کراو، گەورە و بچووک، ژن و پیاو هاتوونە بەر قەلا و ئەمبەر و ئەو بەری ریی چۆمیان تەنیو.

نۆزە سوار و دەستە یەک پیادە لە چۆم پەرینەو و سوار و پیادە بە لیژی قەلا و نیو حەشیمەتدا و سەر کەوتن و گەیینە بەر دەروازە.

فەیزە لۆبەکی پشتوینە کەمی خستە ملی شەک بەران، بە دەستیکی دەستە جەلەوی ماینە بۆری عەتای گرت و لە خەلک و سواری دوورخستەو. شەک بەرانی لە دەوری عەتا گیرا و لە بەردەمی، روو بە قبیله لە ئەرزى دا و کردی بە سەدەقە.

سوارە و حەشیمەت رژانە حەوشە. حەسەن مەیتەر پەرییە نیو سوارە و دەستە جەلەوی کویتە ی گرت. نۆکەری ئاگان خۆیان هاویشتە خواری و هەر کەس دەستە جەلەوی چارەویتی ئاغای خۆی گرت. ئاگان تیکرا دابەزین. حەسەن مەیتەر کویتە ی بەرەو تەویله کیشا، نۆکەرەکان بە دووی ئەودا، هەر یەک چارەویتی خۆی و ئاغای کیشایە تەویله.

عه تا تاقه سواره له نپوه راستی حهوشه و حهشیمه تدا وهستاوه و دانابه زئی! رهنګ زهره و بزرګاو به سهر ماینه بۆره وه کوشک هه لاتهوه و به شهرمه وه چاو ده گپری، به سهر بابی بانګ کرد.

هه مزه به ګ چوه په نایه وه، عه تا خوی نوشتانده وه و سرتاندى به گویدا. ئاغا دوور کهوته وه و رووی له ره عیه ته کان کرد:

– عه تا ساخ و سه لامه ته، وهختی نه هاره و ئه و ئاغا یانه نه هاریان نه خوار دووه، ههر کهس پرواته وه مالی خوی، ده برۆن دهی.

حهوشه ژن و پیاوی ره عیه تی لئ نه ماوه. عه تا پنی چه پی له ئاوزه نگی توند کرد، لاقی راستی له ئاوزه نگی دهرهینا و هه لیهیناوه و به لای چه پدا دابه زی. ره سوول چیو شهقه ی له پاکوی زین دهر کیشا و دایه ژیر بالی راستی. هه مزه به ګ وه پیشکهوت، ئاغا و نوکر به دوویدا چونه ژووری.

حهوشه چۆل بوو. عه تا لاقی چه پی چه قاند و هیزی دایه سهر چیو شهقه و پنی راستی کیش کرد و ره سوول به دوویدا ریکهوت.

عه دله خانم و ناسکئ ته نکه و نازدار له مدبهقه وه دهره پرین. دایکی و خو شکه کانی به گریانه وه له ئامیزیان گرت و نازدار شانی عه تای ماچ کرد.

ئاغواتی دوورونزیک، دهوله مهنه و سهر به دهره وهی شار و دئ دهسته دهسته بو سهر کیشی و چاو و دل روونی له هامووشۆدان، ئه وهی هاتبی هه مزه به ګ لیس گپراوه ته وه بو شایی عه تا، واده ی ئه وه لی زستانی داونه تی.

حهوته یه که عه تا بو دهست به ئاونه بی، له دیوه که ی خوی خزیوه و ناییته دهری. نزیکانی خوی نه بی، کهس نه یدیه وه. ئه ونده ی ئه وانیش ده چنه لای و ده یدوینن، ههر ئه ونده دپته جواب:

– لیم گهرین! پیم خو شه تنیا بم، هه ز ناکه م کهس بمدوینئ، ئاوام پی خو شه، وه ره زم، له هه موو کهس وه ره زم، برۆنه دهری و دهر گام لئ پیوه دهن و کهس نه مديوینئ! هه مزه به ګ عه به ساوه! له و ئا کاره ی عه تا ده می به تاق ماوه! له دله وه سی و دوویه تی:

– بو وای لئ هاتووه؟! جارن ری له ریوار به بیوو، ههر کهسی دیبا به روکی ده گرت و رایده سپارد: به باجم بلئ ژنم بو بینئ، ئیستا له کووله که ی ته رپیشدا له و باره وه نادوی.

به سهر سوورمانه وه رووی له عه تا کرد:

— عه تا! کورم! چ باسه؟ بۆ ماتی و هیچ نالیی؟ ئه وهی خۆت ده تویست بۆتم ماره کردوو، له خه لکم گیراوه ته وه، ده بی ده ست به کار بین، هینده مان وهخت نه ماوه، ده لئی چی؟ خۆ ساز کهین؟

عه تا مات سه ری به رداوه ته وه. چاوی هه لئنا و ته ماشایه کی دایکی کرد. عه دله خانم به پیکه نینه وه جوابی هه مزه به گی داوه:

— دهی وه کار که وه، ئه و بلئی چی؟ خۆ لای تو له رووی هه لئنا به بلئی بۆم بگویزه وه، له سبه یئ زووتر نیبه خه بهر به مالی بووک بده با خۆ ساز کهن، ئه وانیش خزم و که سیان هه یه، ئه و جۆره ی تو له خه لکت گیراوه ته وه، زوو ده ست به کار نه بین، ئابروومان ده چی، شه ش چهوت رۆژی ماوه، به وه نده چمان بۆ ده کری؟ به من ده که ی هه ر ئیستا بیتره له دووی ره سوول با به یانی زوو بر و ا و هه والیان داتی وه خۆ که ون، کاری خیر بۆ لئسه ناب، شوان تا دانیشی مه ر دوور ده که ویتته وه.

هه مزه به گ له ژیره وه چاویکی له عه تا کرد. عه تا ئه و چه شنه سه ری داخستبوو، هه لئنه هیناوه ته وه، هه ر ده لئی له ویش نیبه و باسی له ژن هینانی ئه و نا کری! ئاغا سه رنجی به ره و خانم سو پراند:

— به م شه وه؟! بۆ رۆژ ناییتته وه؟

— ئا ئا، هه ر ئیستا، رۆژ وه دره نگ ده که وین، نازانی هه یتوو هووتی زۆره؟ ئه وه کاری ژنانه، تو نازانی، من ده زانم.

هه مزه به گ دووپاتی نه کرده وه، رووی له ده رگا کرد و ئه حمه د فه راشی بانگ کرده ژووری و ناردی له دووی ره سوول. پاش ماوه یه ک نۆ کهر هاته حوزوور. ئه وه ی پتویست بوو، ئاغا پنی راگه یاند. بریاره به یانی بهر له تاو که وتن، ره سوول بگاته کانی توو. ئه و شه وه له نیوه شه و به دو، ورده ورده دایدا یه کرپوه و چا و چاوی نه ده دی، وه ک بیکه ی به هیله گدا، و ابوو، کرپوه به دم با به کی ئه هۆ نه وه و ده تگوت پرچه سپیه که ی دایکی میژووه به دم هه ناسه ی سهروشته وه به شان ه ده کا و که شان که شان و تو یژ تو یژ دلئ ره شی ئه رز داده پۆشی. به فر دنیای کردوو به قول ه ی هیلکه. کیو و شاخ، به رزی و نزمی، ده ست و پینده ست یه که ده ست سپی ده کاته وه و هه موو یه کسانه.

له و کاته وه نیوی عه تایان له سه ر که وئ دا ناوه و ماره کراوی ئه وه، وه ک که وئ قه فه س له مال نه هاتوته ده ری. هه مزه به گ، زارای خیزانی فه تاحه کویری تاین کردوو ئاوی کانی

و کاروباری دهری له بری کهوی بهرپوه بهری و نهوانه‌ی هامووشوی ده کهن بیانخاته ژیر چاوه‌دیری، نه‌گهر شتیکی دی و بیستی، به‌فیه‌ی راگه‌بینی. له‌ودمه‌وه زارا وه‌ک که‌رویشکی بازره له‌سهر کانی و نیو ژنان گوپی کولوره و قسه‌ی ئەم و ئەو له‌میشک ده‌گری، تا ئەو دیار بی، ژنان به‌چاک و خراب باسی کهوی ناکه‌ن. دوو به‌ره‌کیه‌کی سه‌یر که‌وتوته نیوانی ژنانی کانی توو. نه‌وانه‌ی همه‌یان خو‌ش ده‌وی، قینیان له‌که‌وی هه‌لگرتوو، که‌وی ئیتر که‌وی نیه! ناز ناویان بۆ داناوه! به‌توسه‌وه پتی ده‌لین:

– خانم! که‌ر چوه‌ته به‌غدا بووه به‌هیستر! قورم‌دا به‌چاویدا، به‌خودا به‌ژنی سالی نابی و ته‌لاق به‌قوونی ده‌کا، ئەوه من مردوو و ئیوه زیندوو، نه‌گهر به‌بیوه‌ژنی نه‌هاته‌وه، ئیوه چوار خالی روم بکیشن، په‌له مه‌که‌ن، ده‌بیینه‌وه، ئەوه نا‌غاواته، سویتدی خواردوو به‌بۆ شه‌ویکیش بی، بیهیتی، له‌داخی همه‌ده‌یهیتی، دهن‌ا بۆ ژن قاته خوشکی؟ ئەوه باری کونیه‌ت و تۆله‌ی، ده‌یه‌وی سوو کی کات، نه‌گهر وا نه‌بوو رووی خو‌م ره‌ش ده‌که‌م، ئیوه راوه‌ستن، سه‌یره خو‌شه‌که له‌دواوه‌یه.

ده‌سته‌ی ئا‌غا خوا ده‌لین:

– قابیله‌ خانم بی، ئەو ناوه‌هه‌ر له‌که‌وی ده‌کالیته‌وه، به‌خودای هیچ خانمی له‌و پیکه‌وتوو‌تر نیه، خو‌زگه به‌خۆی، له‌ده‌ست کارو‌کویره‌وه‌ری په‌ز و پاتال و شیاکه‌خو‌ری زرگار ده‌بی و بۆ خو‌ری ده‌بی به‌بوو کی قه‌لا و هی وه‌ک ئیمه و مانان ده‌بنه‌کلفه‌ت و قه‌ره‌واشی، بکوژوبیری ئەم ناوه‌قه‌هه‌ر خو‌ری ده‌بی. چاو له‌عه‌دله‌خانم که‌ن، ئەویش کچه‌ره‌عیه‌ت نه‌بوو؟ بابی چی بوو؟ به‌نیو به‌گ بوو. ئەو ده‌م که‌ ئا‌غا داوا‌یکرد، به‌شی هه‌وی‌ری ئارد له‌مالی‌اندا نه‌بوو. ئیستا ته‌ماشای که‌ن، همه‌کاره‌خۆیه‌تی، کی هه‌یه‌ده‌ست بینیته‌ری؟ که‌ویش وا ده‌بی، ده‌بیته‌جینشینی ئەو. نه‌که‌وی له‌عه‌دله‌خانم ده‌بینیته‌وه، نه‌کو‌یخاش له‌عیزه‌توللا به‌گ که‌متره. راوه‌ستن بزنان ده‌بیته‌چ خانمی، ئەوه عه‌تابه‌گ به‌بی‌مزه‌ره‌ت ها‌تۆته‌وه و ئا‌غاش پیاوی ناردوو ئەم‌پۆ سه‌به‌ی ده‌یگۆزنه‌وه، ئەو ده‌م ده‌بیینه‌وه، به‌خودای خانمی ئەو ناوه‌قه‌ی پچ ده‌شکیته‌وه، ئیوه راوه‌ستن.

دوو شه‌و و دوو روژه‌یه‌ک وچان ده‌باری، به‌فر، که‌ل و کونی سامالسا کردوو و ری و بانی بریوه. مالی پیاوی خه‌لکی تازاوا به‌نامه‌ی ئا‌غاوه‌شار و دئ ده‌گه‌رین دوو ده‌سته‌به‌گو‌یندریژه‌وه چوونه‌ته‌بژوی و کانی که‌رویشکه‌له‌مالی ره‌شیدخان و قادرخانی زاوی هه‌مزه‌به‌گ پێخه‌ف و که‌لوپه‌ل بینن.

حهوت ههشت سه ره ژنی کارزان و دهستاو خوشی نیو دیسی به فهرمانی عهدله خانم هاتوونه ته قهلا یاریده ی نازدار بدەن. فه یزه درپژ سه ره پرشتی گوشت و ئەمینداری مدبهقی پی سپێرداوه.

کورە جه حیلە و کچه نازه بی کانی توو و تازاوا و کانیه کویره، مالی به گسیکیکه وه هاتون، له ههوشه ی قهلا ره شهله ک گیراوه و به ته قه ی دههۆل و زورنا شایی ده گه ری. ئاغاوات به دیهاتی دوورونزیکه وه تیپژاون. سه روان خودایی به دهسته یه ک ئەمنیه وه و دهوله مه ند و سه ره به ده ره وه ی شار دیوه خانیان ئاخنیوه، ئاغا و خانمه کانیان له سه ره را و به ره په نجه ره وه سه یری شایی ده کەن. چاوهش سه یری زورنای سه ره به ره وه ژوور کردوه ته وه و به دم ژه ندنه وه له په نجه ره ده چیه پیش، داوای شاباش ده کا. هه ره کهس له حاندی خویه وه ئەسکیناسی ده تمه نی بۆ به ره ده ده نه وه.

نزیکه وی نیورۆ ئەحمەد فه راش هه لی بۆ ریکه وت و چوه گه ری شایی. کوره جه حیلە له سه ره چۆپی تا گاوانی داویان لی کرد گۆرانی بلێ، به چاوشیان گوت لی نه ده ن. پیک له زاری زورناژهن هاته ده ری و قه فی گوچان له سه ره دههۆل ویستا. کچیکی بالا بهرز و ره زاسوک له په نای پلیکانه کان پالیداوه به دیواره وه. ئەحمەد چاوی تی بری و به هه وای رۆینه تینی هه لکرد:

بالات به به رزی، قه د به باریکی

ئەستیره ی ئاسمان که وته تاریکی

بالا کهت به رزه به قهت مناری

کئ ته فره ی داوی؟ به ردی لی باری

ئەو کچه بالا به رزه له به یانییه وه نه چوه ته گه ری شایی، کچی له کچه کانی کانیه کویره چوه په نایه وه، به سرته گوتی:

– کابان! ئەوه بۆ وهستاوی کچه تیوه؟! اوهره برۆین هه لپه رین.

کابانی مه حمود شوان وه ک ئەوه ی له ری خولک به ندین، له گه ل کچه ریکه وت و چوه په نای سه ره چۆپی و دهستی ئەحمەد فه راشه وه و په نجه ی له په نجه ی هه لپیکا. شایی به دهنگی ئەحمەد ریک بوو و له دوودانی کهوت. ئەوه ی له دهووری شایی ویستا، چون دەستیان گرت. شایی هه ری و گه ره تر ده بیته وه.

یه کئی له کورپه کانی کانیه کویره گورانی بیژه و له شاییدا گورانی ده لئی، له دلی خویدا سووتای کابانه، ئەو جوابی ناداتهوه که هاودیه کانی داویان لیکرد بۆ ئەحمەدی بسینیتتهوه. قادر له خودای دهویست، له قینی ئەحمەد ههواى گورپی، به توورپه ییهوه رووی گورانی و مانای له کابانه:

هاته دەر کی دەر وازه

چه تیوه حیلە بازه

کار له کاران ترازه

حهزت لئى ناکهم تازه

ئەو رۆژه تانیوه پۆ بهو ههوايه شایان گنیرا. هەر دوو کیان له گهه کابانیان بوو، قادر بی فهزیه تی پیده کرد، ئەحمەد ده یلاواند. قادر نه بهقه دەر ئەحمەد که لیمه ی ده زانی، نه ئەوه نهش دهنگی خوش و پینکه وتوو بوو. رۆژ درهنگه، ئەحمەد ده بی پروا، سه بری به کابانی گوت:

– من ده بی برۆم، پاش نویتز دیمه وه. کابن له شایى چوه دهری، ئەحمەد به دوویدا بهری دا. چاوهش پیکى له زار ناوه و فووی پیدا کرد. دههۆل کوت هه ی کرد له گۆچان. دوو رۆژه شایى ده گه ری. برا زاوای ره عیه تی شهوانه ده چنه مزگهوت جو رایین ده که ن. ئەوه ی خهوی بی هه ره له وئى دهنوی. کچانی غه ریه له گهه کچه تازا واییه کان، دوان و سیان ده چنه وه و به یانی زوو دینه وه قه لا. برا زاوای شاری و ئاغاوات له قه لا دهمینه وه، تا خه و ده یانباته وه، کورپی مه جلیسیان گه رمه و ئاره ق و شه راب کلاشه ده کا، دارودیوار مه ست ده بی.

له ماوه ی ئەو دوو رۆژدها، ئەوه نده ی ئەحمەد فه راش سه ری په ر ژایی، چوه ته شایى، ئەوه نده ی ئەو ده چوو، کابان ده چوه ده ستیه وه، ئەحمەد له وئى نه بایه، ئەویش هه لئه ده په رپی، هه ره له دووره وه سه یریده کرد.

هه وا سارد سارده، تف هه لاوی ده ییه ستی، کهس ئاگای له خوی نییه و وه نازانن سه رما هه یه. سه ری سین رۆژه جله بووک هاته وه. ده سته یه ک پیاو و ژن که وتنه ته کی و جلیان برد بۆ کانی توو، ناسکئى خانمیش له گه له، ئەوه بر بوو که.

مالی بووک چرنه و پرنه‌ی تیرژاوه و ژاوه‌ی دئ! قیژ و واژی مندال و چریکه‌ی ژنان گویی گویدار که ده کا. ژن و مندالی کانی توو، پووره گوله نه‌ی، هه‌موو له‌وین، شه‌وی خه‌نه‌به‌ندانه.

ناسکئ سهری سندووقی هه‌لداوه، پارچه پارچه جله بووک و زیری نیشانندان. ژنان گیژومه‌نگ تیتی ده‌روانن، له دلوه خوزگه به که‌وی ده‌خوازن. دوا‌ی نیشانندان، ناسکئ جل و زیری له سندووق خسته‌وه و ده‌رگای قایم کرد و کللیدا به پیخه‌سوو، پوورامان پیخه‌سووه. که‌وی له نیوه‌راستی ژنان دانیشتووه، که‌س نازانی چ حاله‌تیکه هه‌یه! له خه‌مبار ناچی! به که‌یفیش نییه! چۆنی ته‌ماشای که‌ن، وا ده‌نوینن، ده‌لئی ئاوینه‌یه! به پیکه‌نینه‌وه چاوی لیکه‌ن، پینه‌که‌نی! خه‌مبار و په‌شیتو ته‌ماشای که‌ن، دایکی ده‌رد و ژانه و خه‌م و په‌ژاره‌ی له‌ ده‌بارئ! ده‌لئی مه‌رگ و مان بۆ‌ئه و یه‌کسانه. که‌س له دلئی ناگا‌مینا نه‌ی. له دووره‌وه چاوی له چاوی بریوه، له دلوه‌وه ده‌یدوینن:

— ده‌زانم چت له دل‌دایه، ده‌تناسم، سه‌د جار لای من گوتوتته، وا نه‌که‌ی که‌وی‌نگیان! ئه‌گه‌ر وا بکه‌ی هه‌ر ئه‌مشه‌وت ماوه، ده‌زانم واده‌که‌ی، ده‌تناسم، باوه‌رم پیتته، ده‌روونت ده‌ناسم، ئه‌ک کویر بم که‌وی‌نگیان. مینا بی‌ئیختیار فرمیسک ده‌بارینن.

که‌وی چاوی له مینایه، به‌گریان و ده‌نگیکه‌ی له‌رزۆ که‌وه بانگی کرد. مینا به‌نیو ژناندا هاته‌په‌نایه‌وه، سه‌ریان نا به‌یه‌که‌وه و سرتوه‌ۆر ده‌ستیان پینکرد.

که‌س ئاگای له که‌ینوبه‌ینی که‌وی و مینا نییه. ژنان پر به‌کاسه‌یه‌ک خه‌نه‌یان گرتوتته‌وه له سه‌ر مه‌جومعه‌یه‌ک دایانناوه. زارا مه‌جومعه‌ی له‌سه‌ر ده‌سته، کۆر به‌کۆر به‌نیو ژناندا ده‌یگی‌پری. ژنان قامکئ له‌خه‌نه‌وه‌ر ئه‌ده‌ن و پوول و دراو ده‌خه‌نه‌سه‌ر مه‌جومعه‌ و موباره‌کبابی ده‌لین. پوورامان پی‌خه‌سووه، جامه‌خه‌نه‌ی ده‌ست دایه‌وده‌ست و پنی بووکی له‌خه‌نه‌گرت. که‌وی هه‌ر ده‌په‌نجه‌کانی به‌خه‌نه‌وه‌هه‌لینا و به‌ره‌و روخساری خۆی رایگرتن. وه‌ک ئه‌وه‌ی چه‌مۆله‌له‌خۆی نئ، ورده‌ورده‌له‌ده‌موچاوی نزیکیان ده‌کاته‌وه. مینا زانی که‌وی ده‌یه‌وی چ بکا، ده‌ستی گرت و نه‌یه‌پشت خه‌نه‌له‌روخساری خۆی هه‌لسوی، بی‌ئه‌وه‌ی که‌س تیبگا، ده‌ستی که‌وی هیتاوه‌خواری.

خه نه بهندان ته و او بووه. ژن و مندالی نیو دى رۆیشتوون. پیخه سوو، به ربووک و میوانی هه نده ران نوستوون. کهوئى و مینا نه بی، کهس نه ماوه نه نوئى. ئەوانیش تا خه و به لا ییدا هینان، ده رده دل و گریان و سکالایان بوو.

به یانی سواری له تازا و او ههات، هه والی هاتنی برا زاوای هیناوه. ژنان سه ر له نوئى هاتنه وه بۆ مالی بووک. له قاوه لتووندا ناسکى کلیللى سندووقى له پیخه سوو وه رگرته وه. بووکى برده سه ره شوڤرگه و سه رى شوش و پرچه رهش و دريژه کهى به شان کرد، به دابى ئاغاوات پرچی به مشان و ئەوشاندا په ریشان کرده وه، پرچی کهوئى ئەوه نده رهش و جوان و دريژه، ناسکى له دل وه به خیلی پى ده با. پاش سه ر شتن، برديه دیویک، جلی بوو کینی به به ردا کرد. کهوئى بۆ چاوپیکه و تنى بابى، ئیزنى له بهر بووک و پخه سوو خواست، به جلی بوو کینی وه چوو ده دیوه کهى بابى.

کویخا که ریم له سه ر جى خه وى لى که و تووه. کهوئى پى چرپه چوو په پشت سه رى و تى راما.

له نه کاو چاوى به چه قۆ و ته زبیچه کهى کهوت. سه برى داها ته وه، به ئەسپایی چه قۆ کهى هه لگرت و له لوى پشتوئى بوو کینی شارديه وه و له ته نیشته وه چۆکى دادا، سه رى برده پيشى و ویستی ماچى کا وه خه بهر نه یى. ده مى هیشتا نه گه بیوو به روومه تى، کویخا راپه رى و وه ک تامه زروئیه ک کهوئى له ئامیز گرت و سه رى به سینگه وه گوشى، به دل سپرپه وه گوتى:

– ئەمشه و له هه یفان نه نووستووم، هه ر له بیرى تودا بووم، ده زانم نه به دل ده رۆى، نه به دل ده ردىکى گرانه، به خودای به دلى منیش نییه، ده سه لاتم نه بوو، وه ک به زۆر راتکیشن، وا ده زانم، له گه ل زالم چ ناکرئى، ده ستى زۆردار بیبرئى، خوئى نییه، ده لئى چى؟ هه یچ ناکرئى، قه ینا که، جیت خوڤ ده بی، هه ر ماوه یه ک نامۆی ده کهى، خووى پینه گرى و پنى رادیى، ئەو عالمه تۆ ده بیینی زۆر که میان وا بووه به دلى خوئیان بوو بى، زۆر به یان نابه دل و به زۆرى کوته ک ماره کراون. دایکى تۆ به زۆر له میان ماره کرد، تا یه ک دوو سال دانه دنیش، هه ر به ملوو ئەو لادا هه لده هات، تۆمان بوو، داسره کا، تۆش داده سه ره کئى، ئەوه نده ت زه حمه ته تا خو ده گرى، عه تا تۆى خوڤ ده وئى. به خته وه رت ده کا، به خته وه ر بى کچم، دلته نگی مه که، خۆم زوو زوو سه رت ئەده م، ده برۆ خودات له گه ل بى.

کهوئ بئ قسه و گریان، وه ک ئه وهی هیچی نه بیستی، له دیوه کهی بابی هاته ده ری. دم به بزه وه چووه نیو ژنان و دانیش.

سواره له ئاسوگی کتیه بهرداویله قهره و لیان دا. مناله ورکه له مال دهر په رین، خوئیان بو پوول هه لگرتنه وه ساز کرد. هه را و بریو که وته نیو ژنان و مالی بووک وه ک چیشتی مجیور شیوا، ژنان دهر په رینه ده ری و دهوری بووک چۆل بوو. کتیه بهرداویله له ده لاقه وه دیاره، سوار و پیاده به کتیدا ریچکه یان به ستووه و دینه خواری. له بهر چاوی کهوئ وه ک مینگه له کهی همه ده چن که ئیواران به کاره کار له کتیه وه خوئیان بهر ئه داوه و درژانه نیو دی.

سواره و پیاده رژانه نیو دی و دهر گایان گرت. حه وشه و دهر کوبان پر بوو له برازاوا. ئه حمهد فه راش به هه وای نایته دهر و بووک گوژانه وه دهستی پیکرد. برازاوا به تیکرا، به وه هه وایه چه پله لی ئه دن:

ئه و چاوانه ی ده یگرینی

روژ نییه مردووم لی نه مریتی

نایته دهر نایته دهر، بووک یاخییه و نایته دهر

بووکمان جوانه، توپه گو له

نایته دهر، نابه دله

نایته دهر، نایته دهر، نابه دله

نایته دهر، نایته دهر، لیم یاخییه و نایته دهر

بووکمان وه کو ماینی شیه

زاوا بینن، بووکمان پیه

نایته دهر، نایته دهر، بووک یاخییه و نایته دهر

بووک به نیو حه شیمه تدا هاته ده ری. ره حیم و ئه حمهد خالی بووکن، ئه مشان و ئه وشانیان گرتووه. بهر بووک له پیشه وه و پیخه سوو له دواوه ی ده رۆن. کورسیه ک له نیو هراستی حه وشه دانراوه. بووک چووه سه ری. برازاوا هه ر یه ک له لایه که وه مستی قهره پوولیان به سه ر دا هه لاویشته. منداله ورکه تیژان و که وتن به سه ر یه کدا و وه ک گۆلی قوراو له قور و هردران. بکیش بکیش و پچر پچر پوول له قولی یه کتر ده رفینن، زور دار زوری پی برا، کهم زور، کهم.

فہیزہ دریژ جلہو کیشہ. ماینہ بۆرہی ہینا و لہ بہر کورسی رایگرت. پیخہسوو داوینی بوو کی کۆ کردہوہ و پپی گرت و لہ ئاوزہنگی نا. رھحیم و ئہحمہد ہہنگیزی قۆلی بوو کیان دا، بووک سوار بوو. فہیزہ جلہوی بۆرہی کیشا و لہ حہوشہ بردیہ دہری، بہربووک و پیخہسویان سوار کردو شانہشانی بووک و ہریکہوتن.

کہوئ لہ ژیر تاراوہ، بہ وردی سہرنجی دارودیوار و خہلکی کانی توو دہدا. چاو لہ خالہ ہمہدی و خالۆژن مینای دہگیری، ہەر دوو کیان دہ گرین و شانہشانی دہرۆن، ماوہیہ کی زۆر لہ ژیر تاراوہ سہرنجی دانئ. بہ چہشنئ تہماشایان دہ کا، دہلئ بہخیلیان پئ دہبا! یان ئاخہر تہماشایہ تی و دیدار و ئاخہر دہ کہون! کی دہزانئ چارہنوس چی بہ سہر دینئ؟

لہو لای دیوہ دہستہی مالی بووک گہرانہوہ. سوار بہ دہورہ لہ پئش بووکہوہ ئہسپیان تاو داوہ و بہ دہوروپشتیدا یہ کتر رہ پئ دہنئ. بہ دہم غارہوہ لہ کیوہ بہر داویلہ سہر کہوتن. تا لہ چاو ونہوون. ئہحمہد و مینا لہ دوور چاویان لیکرد.

برا زاوا بہ رمبازین و دہوہر و جلیتین گہینہ تازاوا. بووک گہیشتہ بہر دہروازہ. زیرپوہشان کرا و بردیانہ حہوشہ. کورسیان بۆ دانا و دایانہزانہ. دہستہیہ ک کچہ ئازہب بہ ہہوای گۆرانی ئہحمہد فہراش چوونہ پئشئ و بہ سہماوہ لہ دہوری ہلہدہ پہرن. رہشیدخان و قادرخان قۆلیان گرت. دوو کورہ ئاغا زاویان بہ چئوشہ قہوہ ہینا بہ پیری بووکہوہ و عہتری لئ پڑانہ. زاواگہراوہ و بوو کیان بہ چہ پلہ پڑان بردہ ژووری.

بووک کہ دابہزی، ئاو دہ کرئ بہ ئاوردا.

برا زاوای دوور و نزدیک، کوروکچی دئ ہەر یہ ک بہ لایہ کدا بلاوہیان کرد. خزمی نزیککی زاوا نہبج، قہلا کہسی لئ نہماوہ.

شہو درہنگہ. قہلا کروکپہ و وزہی بالی میش نایہ. چرای دیوہ کان کوژاونہ تہوہ. شہوقیتی کہم تہوژم لہ دیوی بووک بہ ئاستہم سۆلہی دئ. بووک لہ پہردہدا چاوہروانی چارہنوسیکی نادیارہ.

پیخہسوو لہ پشتی دہرگای دیوی بووک و ہستاوہ. بہ سہر سوورمانہوہ چاوی برپوہ تہ دہرگای دیوی، لہ وای ئیوارپوہ زاوا لہوئ خزیوہ و ناییتہ دہری! ماوہیہ کی زۆرہ ناسکی خانم و رہشیدخانئ میردی چوونہ تہ لای و لہ گہل عہ تا چپ و ہۆریانہ! پورامان لہو سرتوخورتہ دل کرمییہ! پاش درہنگانئ، رہشید و ناسکی، توورہ و ئالۆز ہاتنہ دہری و ہەر یہ ک چوونہ دیوی. پیخہسوو ہینندی دیکہ کہوتہ شکہوہ! پاش ئیستا، زاوا رہنگ پہریو و

هه لبرووسکاو، به چپو شه قهوه هاته ده ری، سه ری داخست و به شانی پینخه سودا، دهستی له ده رگای دیوی بوو که وه نا. کزوماتی و رهنگ په ریوی زاوا، شکی پوورامانی قایم تر کرد. جیره له ده رگاوه هات، که وی دهست به چه قو له سه ر جی راسته وه بوو! لیبراوانه چه قوی له سه ر دلی خوی راگرت! راپه رینی که وی هیند چوست و چالاک و نه ترسانه بوو، عه تای له جی وشک کرد! مات به چپو شه قهوه تیی راما! چاوی وه ک دوو پۆلووه ئاور له بهر چاوی زاوا پرشنگیان ده پیکا! پرشنگی چاوی، ته زوو و مچورکی خسته له شی بیماری و دلی برینداری هه لقرچاند. نر که ی بوو ک ئه ونده رژد هاته گوئی زاوا، له شی وه له رزین کهوت:

– مه یی پیشی! له جیی خۆت مه بزوو! به خودای جه رگی خۆم هه لده درم! له جیی خۆت راوهسته قسم زوره، ده بی پیت بلیم.

عه تا سپی سپی هه لگه راوه! چپو شه قه له بن بالیدا بووه به شق شه قه و ناره قه له روخساری ده باری، لیوی باری ماته می گرتووه، رهنگ، زه رد زه رده! به ده نگیکی له رزو که وه، دلپر گوتی:

– منیش قسم زوره!

دوو سی هه نگاوه چووه پیشی. که وی چه قوی راسانده وه، له جاری پیشوو توند تر گوتی:

– مه یی پیشی! دوور که وه و گوی بگره! من حه رامی تو! بهر له وهی ماره کراوی تو بم، خۆم له که سیککی تر ماره کردبوو! خۆم کردووته نه رزی! حه لالی ئه وم، له تو حه رامم، ئه وه شه ر و ئه وه مه لا، برۆ پیرسه، خۆت باش ده زانی ئه و که سه کینی، من سویند خۆرم، سویندم بۆ حه مه خواردوووه، خۆم کردۆته نه رزی، میردی من یا ئه وه، یان گۆره! مه به بایسی روحم.

عه تا له میژه ویرانه، قه لای دلی بنکه نه و هولۆله، به و قسانه ی که وی رووخا و تیک ته پی! له ده روونوه رووخاوه. به هه ر له ونج بوو، خۆی کیشایه بهر په نجه ره، رووی له کیوه به فر گرتووه کان و پشت به که وی ویستا، وا که روخساری له که ویوه دیار نه بی، له سه ره خۆ گوتی:

– ده زانم! باش ده زانم! ئه و ده م ماره یان کردی، من نه بووم، بابم ماره ی کردی، له ئه وه له وه ده مزانی تو بۆ من نابی! بییان کردم! به زور بییان کردم! زارا پیی کردم، ئه وه ی به سه رم هات، ئه و به سه ری هیناوم، تو به من رازی نیت، منیش تو م ناوی! چۆن هاتووی، هه ر ئاوا ده تنیرمه وه، سویندت بۆ ده خۆم دهستم لیت ناکه وی، باوه رم پچ بکه، ئه و چه قویه لابه،

خەلالىشىم بى، تازە لە من خەرامى! لاي بە، چەقۇكەت لا بە، لە من مەترسى، وەبزانه ئافرەتم لات وىستاوم!

دەنگى عەتا جار لە گەل جار لەرزۆكتر دەيى! كەويى ھەستى بە رووخانى دەروونى عەتا كەردوو، قسە و دەنگى، بۆنى تىكشكانى لىدى. تەواوى ھەول و تىكۆشانى عەتا ئەو ھەيە لە بەرانبەرى كەويى خۆراگرى و غوروروى نەشكى، كەويى قسە كانى پوورە گولەى ھاتە و ھەيىر. رۆژى بۆ دلنەوايى كەويى چوو بوو، گوتبووى:

– مەترسى! تۆ بە ژنى عەتا نابى! ئەو جۆرەى ھەمە لەوى داوھ و من چاوم پىي كەوتوو، من پياو بىم، عەتا پياو نىيە، ئەرخەيان بە پالى لى بدەوھ. لە من بترسە، لەو مەترسە.

بووك و زاوا بى دەنگى! كەويى بۆ ئەو ھەي ئەرخەيان بى، بى دەنگى شكاند:

– باوھرت پىناكەم! تۆ خەلال و خەرام نازانى، تەماحت لە نامووسى خەلك دە كرد، دەتەويى خام بەستى، تۆ ئىستا من بە خەلالى خۆت دەزانى، چۆنت باوھر پى بكەم؟ نانا، فرىوت ناخۆم.

عەتا لەوھ زياتر خۆى پى رانە گىرا. رووى وەر گىرا، چاوھ شىنە كانى لە بەر شەوقى لامپا خەفە كراوھ كە بىرقەيان دەدا، دەنگە لەرزۆكە كەي لە جاران زياتر لەرەي دى، زياتر لە دەنگى تەلى تار دەچى، گوتى:

– لە من خەرامى! لىم خەرامى! خەلالى دنىام لى خەرامە! خالى بووى؟ ئەمجار باوھر دەكەي؟

ئەو ھى گوت و بە توورە بىيەوھ چىو شەقە كەي چەقاند، بە دوو باز گەيشتە بەر دەرگا. پىخەسوو ھەستى پى و تەقەي چىوھ شەقەي كرد، لە پشت دەرگا رەوى كرد و خۆى لە دىوى پەستاوت و لە كونى دەرگا ھەتاي خستە ژىر چاوھ دىرى، عەتا چووھ دىوى نوپن. دەمانچە كەي بابى لە بەر پشتوئىن قايمكرد، بە شەل شەل لە پلىكان چووھ خوارى و روھو تەويلە رۆيشت. پىخەسوو ھەناسە يە كى ھەلكىشا و بە ئەرخەيانى لىنى نووست و لە شك دەرچوو.

تەقە لە دەركى تەويلەوھ ھات. ھەسەن مەيتەر لە ميانە راستەوھ بوو:

– كىيە؟ بەو شەوھ چت دەويى؟

– منم ھەسەن، ھەستە ئەسپەرەشم بۆ زىنكە.

حەسەن دەنگی عەتای ناسییەو. خەریکبوو بلی شەوہ بۆ چتە، دەنگی عەتای بە توورەیی بیست، گێراپەوہ و نەبوێرا. بە گورجی ئەسپی لە تەویلە دەرکیشا و بۆی زین کرد. عەتا پیتی لە ئاوازەنگی نا، بە تاو لە دەروازە نزیکبۆوہ. مام عەلی دەروازەیی بۆ کردەوہ، تا لە لیژ چووہ خواری، مام عەلی عەبەساو، چاوی لیکرد، یە ک دوو جار سەری راوہشاندا، لەبەرخۆیەوہ بۆلاندى:

– خودا روحم بکا! بەم شەوہ بۆ کوێ دەچى؟! دەروازەیی پتوہدا و چل مێردەیی خست. نازدار لەدەلاقی مەدبەقەوہ ئاگای لەدەرباز بوونی عەتاوہ بوو. لەودەمەوہ بووک هاتووہ، بە دوای هەلیکدا دەگەرا کەوێ تەنیا بیینی! هەلی بۆ رەخسا. بێ چرپە وەسەر کەوت، وە ک ئەوہی چەند سال بێ دەستە خوشکی کەوێ بێ، چووہ دیوہ کەیی.

کەوێ راستەوہ بوو و دەنگی دا:

– کێی؟ ئێرە بۆ هاتووێ؟

نازدار دەرگای پتوہدا، دەم بە بزە لێی چووہ پیتی، سەبری گوتی:

– ناوم نازدارە، کلفەتی قەلام، دەسگیرانی ئەحمەد فەرەش، دۆستی حەمەین، کەوێ گیان! لە میژە ئاواتە خواز بووم چاوم پیت بکەوێ، هیندی ئەمانەتی حەمەم لایە دەبێ بئەمەوہ! ئەو دەم کە گیرا بوو لە تەویلە لێی کەوتبوو و ئەحمەد دیووێوہ و دای بە من بۆت هەلگرم، هەق بە هەقدار دەگا.

دەستی کرد بە گیرفانیدا، ئاویتە و شووشە عەتر و ئەنگوستیلەیی دەرھینا و خستیە کۆشی کەوێوہ.

کەوێ دیارییە کانی حەمەیی وەبیر هاتەوہ، مینا پیتی گوتبوو: حەمە دیاری بۆ کەریبووی و نیکردوون. دیاری هەلگرت، بە گریانەوہ و نازداری لەئامیز گرت. تا ئەودەمەیی خرمەیی سمی ئەسپە رەش هاتە گوێیان، نازدار و کەوێ پتکەوہ دەرەدە دلێان کرد. رەمەیی سم، نازداری دەرپەراندە دەری، کەوێ دەرگای قایم کرد، چووہ سەر جێ، دیارییە کانی دەرھینا و بە کۆل بە سەریاندا دەگری.

عەتا ئەسپە رەشی بە حەسەن مەیتەر سپارد، وردە وردە و شەلان شەلان لە پلیکان وەسەر کەوت. چووہ دیوہ کەیی خۆی، دەرگای لەو دیوہوہ لە سەرخۆی هەلیکا و ئەرخەیان خەوت.

سایه‌قه و ساواق، سەرما و بەستەلەک بڕستی لە گیانەوەر بریووە و داروبەرد جەپری داو، سیرە سیرە، سیخوار و ئالشک، کەرەسیسە و خووسار وەک بالی سووتاوی پەپوولە بە دەم هەناسەى سروشتەووە کەشان کەشان سەما دەکەن و بە سەد نازەووە دێنە خواری، جی پێ و شوینی شەوێ پڕ دەکەنەووە.

شەو گەلیکی لە نیوہلاداو، بەینی شەوورۆژە، شەوقی تاقە چرایەک لەدەلاقیەى مزگەوتی کانی توو، لە نیو مزە کویرە و تەمدا، بە ئاستەم سۆلەى دى. ئاواى مردوو مۆدارە و ماتەم ناخى گرتوو، بۆنى مەیت دى! مەیتىکی کوژراو! بۆنى خوین دى! کە یخودا و گەورەى ئاواى، مالى پیاویک لە مزگەوتن. مەلا کەریم و دوو قورعان خوین، دەنگیان داو تە دەنگی یەک و لە سەر تەرمى کوژراوى زارا قورعان دەخوینن. فەتاحة کویر بە دیار تەرمى خیزانییەووە ئەژنۆی گرتۆتە باوش و بە هەوای قورعان خوینەکان خۆ رادەژینى، وەک کردە پەشیمانى لە دلەووە لۆمەى خۆى دەکا:

— سەد حەیف و هەزار مخابن! بە ئەستۆى شکاوم خۆم بۆ نەچووم دەرگا بکەمەووە؟
ئاخر ناپیاو ئەو ئافرەتە چ تاوانىکی کردبوو سزای کوشتن بى؟ خۆزگە خۆم چووبام و منى کوشتبا. چ بکەم لەو مندالانە؟ کى ئەوانە بۆ من دەحوینیتەووە؟

دەنگى سەدقەللا هۆلەزیم و فاتیحایەک، فەتاحتی لە گێژاو دەرھینا. مامۆستا قورعانه کەى و ینکھینا و رووی لە فەتاحت کرد:

— برالە! گریان و دەست هەلپیکان چ ناکا، شوکرانە بژیر بە، خودا ساردترى لە کەنە، بە جیى ماتەم گرتن، لە بیری پاشە رۆژدا بە، بە یانى ئاغا جواى دەوێ. ئەویش دەولەت باس و خواسى لیدەکا، ئەووە قەتلە! دەولەت، ئاغا هەلدەپینجى، ئەویش ئیمە دەخاتە

گازوگیر، ده بی شتیک بلین، باوه پمان پی بکا. براله! ناوا نابی، تو شتیک ده لئی و کا فیزیه جوریکی دیکه باسی ده کا! هیچتان شاهیدتان نییه. شه رعن بو رو داوی وا، تاقه شاهید سویندی لی ده کهوئی، ده بی هه دوو کتان سویند بخون، تو سویند ده خوئی؟

– به لی من له قه ولی زاراوه سویند ده خویم.

مه لا رووی له فیزیه کرد:

– تو ده لئی چی کا فیزیه؟ لیت روونه نه وهی دیت همه بوو؟ نه گهر له شکدا، خوت له تینی خودا مه ده، سویند هه و سووک و هاسان نییه، به یانی ده بی له حوزووری ناغادا ده ست به سووړه ی به راتا دهی، سویند ده خوئی؟

فیزیه هه ستایه سه ر چوک، لئبراوانه گوتی:

– من له مندالییه وه ده یناسم، هه دوو چاوم به ستن، به ریډا بروا، دهنگی پیی ده ناسم، به قورعانی لیت خویندووه، همه بوو. بهر له کوشتنی باجی زارا، من له سه ر هوز بووم. به په نامدا تیپه ری، سواری چاره وی بوو، هه وه له به عه تابه گ، یان ره سوولی نو که ری تیگه یشتم، بانگم کرد، نه وه له به ناوی عه تا، پاشان ره سوول، جوابی نه دامه وه، پیم دهنگی ناسیم، رکیفی لیدا و خوئی کرد به کولاندا. لئی زه نین بووم، دوو روزیک وه دووی که وتم. زوری نه خایاندا، نه وه ندهی من عه رزت ده که م، نه وه ندهی پی نه چوو، له پر ته قه یه ک کرا، نه وه ندهم نه زانی، سواره به ره و دوا، به غار گه پراوه، به په نای مندا، کرژ تیپه ری و به جوانی ناسیمه وه و له شک ده رچوو، همه بوو! نه وهی راستی بی، نه مویرا گور میشی بم، به گورجی خویم گه یانده مالی کا فه تاح و خه لک تی رژان، هه وه له که س، من گه یشتم، وا نه بوو کا فه تاح؟ وا نه بوو؟

– به لی و ابوو، نه شه دوو وا بوو.

مه لا گوتی:

– کا فه تاح! تو چونت دی و بیستت براله؟

– ماموستا! من هیچم نه دیوه، بیستم. له ده رگایان دا و زارا له هه وشه بوو، گویم لیوو، گوتی: نه وه هاتم، له پر هاواری له من کرد: فه تاح عه تابه گه! تا من هه ستام، ته قه به رزه وه بوو، پی خاوس ده رپه ریم، تا گه یشتم، زارا که وتبوو و به دهنگ نه یگه یشتم، ته واو ببوو، له وه زیاتر نه هیچم دی، نه هیچم بیست، نه وه له که س که گه یشتم، کا فیزیه بوو، له ریوه گوتی: همه شوان بوو. سویند ده خویم له وه نده زیاتر، هیچ نازانم.

تەححا تەححا و پچە پچ كەوتە نىو دانىشتووانى مزگەوت:

— عەتابەگ؟! نا نا جىيى بەقا نىيە! ئەو تازە زاوايە! تازە زاوا چۈن بوو كى يە كىشەو بە جىي دىلى؟ ئاخىر بۇ؟! بۇ دەبى زارا بكوژى؟! زارا بە قەت ھەموو كەس بۇ ھەلسووپاوە، ئەو كەويى بۇ ساز كرد، بە جىي پياوۋەتى دەبى بىكوژى؟! نا نا، درۆيە، بە چاوى خۇم بىيىنم، باوەر ناكەم. قەسى فەيزە راستە، ھەر چەند ئەو بە لاي راستا ناروا، ئەمجارە راست دە كا، كارى ھەمەيە، دەيزانى زارا لە پىي كەوي ھاللاو، ئەو كوشتى. بەلام باسى مەكەن! شتى وا، بۇ باس نابى، چمان لەو گىرەو كىشە داو؟ بە ئىمە چى؟ بستى رى بى و خۇمان پىيدا برۆين، ئەللام دە كرد سەرى گايان دە كرد بە قوونى كەريو! شتى وا كىشەي بە دواوۋەيە، ئەو ھەويەر ئاۋ زۆر دەبا! ئەگەر ھەمە بى، ھەر وا دەست ھەلناگرى، وەك گورگى بەچكە خوراو، ھەر كەس بە خراپە ناوى بەرى، شەوي دىتە سەرى. پوورە گولەش بىستىتەو ناوى ھەمەمان ھىناوۋەتە گۆرۈ، دەمانكا بە پەرۋى بۇ سۆ و ئابروومان دەبا، خۇ گىل كەن! دىزە بە دەرخۇنە، سەرى بىننەو و ئەنەھوو ھىچ نازانين. بەيان ئەنگووتوۋە. شەبەق لە سەرانى داو، شەپە بانگى كەلەباب، ئەم مال و ئەو مال بۇ يە كى دەستىنەو. بانگوژ بۇ تازە كردنەوۋە دەسنىژ لە مزگەوت ھاتە دەرى. بانگى بەيانى جموجولى خستە ئاويى. مەلا لە مېحراب وىستا و جەماوەر لە پىشى رىز بوون. دوو ركاعت نوژ، پاشان وىرد و دۇعا تەواو بوو. مەلا لە سەر چۆك سوورا و رووى لە جەماوەر كرد:

— برادەرىنە! دىنا بۇ بەقا نابى، دويتى لەم دىيە شايى و خۇشى بوو، ئەمرو شىن و ماتەمە، پىشت بە دىنا مەبەستن. ئەمرو لە كا فەتاحة سبەي لە ئىمەيە، ئەو وشترە لە دەر كى ھەموو كەس دەخەوي، كا فەتاح دل برىندارە، مردوو مۇدارە كابراي مردوو مۇدار لەسەرخۇ نىيە، ئەركى سەر شانى ھاومالە كانە ھۇشيان پىوۋەي بى، مىوانى بۇ بە رىكەن، سى رۆژ لە گەلى دانىشتن دلخۇشى بەدەنەو و كاروبارى بۇ بەريوۋە بەرن و نەھىلن زەرەرى لى بكەوي. ئەو رۆژە، دوو كەس دوو كەس برۆن بۇ شار و تازاوا، خەلاتى بىنن و ھەوال بە ئاغا بەدن با وەدرەنگ نەكەوين، شەرەن مەيت نابى ئەو نەدە بىننىتەو.

فەيزە درىژ لە سەفى پىشەو ھەستا.

— مامۇستا! مەن دەچم بۇ تازاوا، تەنيا دەچم.

— زىستان بۇ بەقا نابى، كەسى لە گەل خۇت بەرە.

— کهسم ناوی، خو مندال نیم! کهسم بۆ چییه؟ ئەو هه رهۆزه.
له سهفی پشتهوه، دوو کوربه جه حیلە ی قوچاخ ههستان، عهلی حاجی و کهریمی مام
ره سوول بوون.

— قوربان! ئیمه ده چین بۆ خه لاتتی.

هه ر سئ وه پیکه وتن. فه تاح له گه لیان چوو ه ده ری، به عه لی و کهریمی گوت:
— بچنه دو کانی حاجی عهزیز، حیسابم له گه ل ئەو هه یه، قهند و چا و رو ن و برنج بیسن،
که م نه هینن!
ئهو ه یگوت و چوو ه ژووری.

هینده ی نه خایاند، سواریک و دوو پیاده له دئ وه ده ره که وتن. عه لی و کهریم به ری
شاردا، فه یزه به سواری، به ره و تازاوا، به لام به ری دئ کوندا، له دئ دوور کهوته وه. ری
دئ کون دوورتر و پر مه ترسی تریشه، بلئی فه یزه بۆ له و یوه بروا؟ رهنگه دلی کالکاله ی
مه زرا که ی کرد بی! نه کا پیلانیکی له سهردا بی! خو ی نه بی کهس نازانی!
به په له و چهواشه، به لام دلخو ش و به که یف، وه ک ئەوه ی گریته ک له گری
کویره ی ژیا نی کرایته وه، ما ینه ئەبله قی وه بهر رکیف داوه و هه ورازونشیوی پیواوه و
گه یو وه ته دئی کون.

له و کاته وه عه به دئ کونی ئاوه دان کردۆته وه و زهوی له فه یزه داگیر کردوه، ئەو
چاوی به رای ی نه داوه ته ماشای ماله که ی عه به بکات، ته نانه ت له دووریشه وه نه یدیوه و
له و یوه نه رویشتوو ه. گه ییوه ته به رانه ری کا ولاشه که، وه ک کپیری به چاوی مشت هری له
سه ربان و قوونه بان ده روانی و به چا و تاقی ده کاته وه! له نه کاو گه لاز له سه ربانه وه خو ی
هاویشه خوار ی و نامبازی بوو. هیرشی گه لاز هیند له نه کاو و کوتوپر بوو. فه یزه و
چاره وی خوودار بوون. ئە گه هیندئ زووتر خو ی گیر نه کردبا، له سه ر زبن ده گلا،
به لام زوو پئی له ئاوزهنگی توند کرد و دهستی به له غاوه وه له یالی گیر کرد و خو ی
گرت ه وه. گه لاز هاوشالی بردوه تی و ماولی لی بریوه و له وانیه به پرته سه ر پشتی
چاره وی.

عه به به دهنگی گه لاز، شر و شیواوه، دهست به گۆپاله وه ده ره ری. ئەوه ل ته ماشا،
فه یزه ی ناسییه وه! ماوه یه ک مات تیی روانی! زانی ریواره و له ماله که ی
دوور کهوتۆته وه، به فیکه یه ک، گه لاز ی له کۆل کرده وه، ئە گه ر نیوانی له گه ل فه یزه بایه،

ره‌نگه گوت‌بای: ئەمە تۆی گێله! بەلام عەبە هیچی نە گوت، گەلازی بانگ کردەووە و چوووە ژوووری.

فەیزە بە سوارییەووە ماوێهێک تاسا. پشووێ هاتەووە سەرخۆ، ئەگەر ترسی گەلازی نەبایە، لەوانە بوو بۆی بگەرپیتەووە و خەشی دلی پێ بریژی، بەلام لە ترسی ئەو نەبویرا، ریی گرتەووە بەر و لەبەر خۆیەووە دوو سی جار بۆلاندی:

– راتووستایی! با زەوێت لە من داگیر کردی! بەخودای مەگەر بۆم نەلوی، دەنا دەبی ئەو درووت لە ژێر پێ دەرهینم، ماییتمان.

مژینکی کەم تەوژم لە سەر لارە کە و پینچە کەمی چۆم بە لەنگەر وەستاو. تووژینکی ناسکی، وەک پەردەیی تووژی وەسەر تازاوا کیشاوە، ئاویی لە دوورەووە بە ئاستەم لە نیو مژوبەفردا بۆر دەکاتەووە. قەلا نەبی، بانی مالەکان یە کسان بە ئەرزهووە نووساون و هیچیان لە هیچیان بەرزتر نین، لە دوورەووە زۆرتر لە جی تەپکە و جی دانگە دەچی، نەک ئاوەدانی، بەلام قەلا لە دوورخۆ دەنوینێ و بە کەشم و نەشمەووە پیناسەیی ئاوەدانی نیشانی ریبواری سەر لێ شێواو دەدا و ئاویی پێ دەناسین.

فەیزە بە سەر ماینە ئەبلەقەووە کوشک هەلاتووە و نیو چاوانی ویک هیناوە، ئاسەواری رق و توورەیی لە عەبە لە روخساریدا بەدی دەکری، سەرما ی بەیانی ئەو نەدی دیکە گرژی کردووە و وەک ژیی کەوان ویک هیناوە تەووە. هەر دوو دەستی لە گیرفانی بالته کەمی ناو. کەرەسیسە و سیخوار بە سەر سمیل و برۆیەووە کەرۆکەیی بەستووە، حاندی کونە لووتی، گرتک گرتک زەنگولە سەهۆل وەک لەرزانه بە سمیلییەووە شۆر بوونە تەووە. لەغاوی شل بەرەللائی سەر ملی چارەووی کردووە. ماینە ئەبلەق، بی رکیف، لەقان لەقان شەقلی بەفر دەشکینێ و لە تازاوا نزیک دەبیتەووە.

تاوینکی سەرما بردوو بە سەر بەفردا بلاو بۆتەووە. ئالشک و خووسار لەبەر تیشکی خۆر زریووە زریو دینە خواری و لە سەر بەفر دەنیشنەووە و بریقە بریقان چاوا ئازار دەدەن. فەیزە لەگەڵ گزنگی هەتاو گەیشته بەر دەروازەیی قەلا، هەر بە سوارییەووە لە دەروازەیی دا، ئەو هەل تەقە هیچ، دوا تەقە، مام عەلی دەرگای کردەووە، بە سەر سوڕمانەووە گوتی:

– یا خوا خیر! چ بوو بەو بەیانییە کا فەیزە!؟

فەیزە دەستینکی بە دەم و سمیلیدا هینا، مستی پر بوو لە ئاو و سەهۆل و هینای بە تەنیشتی بالته کەیدا، مات گوتی:

قهوماوه مامه، قهوماوه!! ئەمشەو زارای خیزانی فەتاحیان کوشتوو، خەلک پیاو دەکوژی، ئەو خوێرییه، ژن!
مام عەلی لیوی خۆی گەست! چوونە دەریی شەویی عەتای وەبیر هاتەو! لەدلسافی خۆی گوتی:

– ئەو دەرپەرینە ی ئەو شەوی دەرپەری، زانیم شتێکی بە دەمەوێه! پێیان زانیو؟ فەیزە بە توورەبییهو بە سەریدا خوێری:

– تۆ کێ دەلیی؟ حەمە هەتیو کوشتوو، من ئەو دەلییم، بە چاوی خۆم دیم، حەیه حە! تۆ گێرەت لە هەولێر دەگەرێ! کەر لە کوی کەوتوو و کوندە لە کوی دپاو!!
رکیفی لەماین دا و یە ک غار چوو دەرکی تەویلە، لە چارەوی دابەزی، ماینی لە دەرکی تەویلە بە حەسەن مەیتەر سپارد، بچ وێستان رۆیشتە ژووری. مام عەلی گێژومەنگ بە دەرگاوه عەبەساوه! بە سەر سوورمانهوه، تافەیزە لە پلێکانە کان وەسەرکەوت، تیی رام! فەیزە ونبوو، ئەویش دەروازە ی پێوهدا.

قەلا چۆل و بچ دەنگ، دەلیی وێرانە، خەم و ماتەم لە دارودیواری دەباری! ئەحمەد فەراش نەبێ کەس بەدیارهوه نییه، ئەویش سەماوهری تی خستوو و بە لایهوه خەوونووچکە دەبیاتەوه. لە جێرە ی دەرگا راپەری:

یا خوا خێر بی! چ رووی داوه فەیزە؟

فەیزە سلاوی کرد. ئەحمەد هەستا. لە سرتە و خورته ی ئەوان جموجۆل کەوتە قەلا و دەرگاوه جیرە جیرە کەوتن. یە ک یە ک و دوو دوو، ئاغا و خانم هاتنە دەری، هەموو رووتال و نیوچاو گرژن! فەیزە بە سەر سوورمانهوه تییان دەروانی، لە دلەوه دەلی: – مالی زاوا دەبوو هەموو دەم بە بزە بان، ئەوهی دیتتە دەری، کپێوه لە نیو چاوانی دەباری! ئەوه چ باسه؟!

لە پەرەمزه بەگ دەرگای دیویکردهوه و فەیزە ی دی، توورەوتوند تیی خوێری:

– بەو بەیانیه بۆ هاتووی؟ چت بە دەمەوێه؟!

فەیزە لەو قسانە ی مام عەلی دەرکەوان، دل کرمی بوو، بۆ ئەوهی ئەحمەدیش تینەگا و رێسە کەمی نەبیتهوه بە خوری، لە ئاغا چوو پینشی و سرتاندی بە گوێیدا. هەمزە بەگ چوو ئەو دیو و فەیزە بە دوویدا چوو ژووری و دەرگای پێوهدا:

– قوربان! وه فرياکه وه! له وای ئیواره وه کهس خه و چاوی نه چوه! همه هه تیو هاتوته وه! ئەمشه و زارای خیزانی فه تاحی کوشتوه! نیو دی شیواوه! هه کس قسه یه ک ده کا، فه تاحیان فیر کردوه بلێ عه تابه گ کوشتویه! هه چهند هاوار ده کهم و ده لیم باه! من به چاوی خۆم همه م دیوه، کهس باوه ر ناکا! مه لا ده لێ ده بی سویند بخۆن. قه راره من و فه تاح سویند بدهن.

قوربان! ئەو هه تیوه زۆر بی ره زایه! زانیویه کهوی گویزراوه ته وه، وه ک گورگی بیچوو خوراو، هه ر شهوی په لاماری کهسی ئەدا! ئەوهی هاموشوی قه لا بکا، به ده ستییه وه نه جاتی نایه! له بیری چاره دا به، چاره یه کی بکه.

هه مزه به گ مات بیر ده کاته وه، وه ک ئەوهی باوه ر به فه یزه نه کا، دوو شک وتی:

– به راستی دیوته، یان له بهر ئەوهی فه تاح گوتویه عه تابه؟ ئەگه ر له بهر ئەوه وا ده لێ، ئەوه هیچ نییه، خۆم جی به جی ده کهم. به راست خۆت ئەوت دیوه؟ دلنیای ئەو بوو؟

– ئەی بی به لا بی! سیبه ره کهی بینم، ده یناسمه وه، له بیرته ئەو جاره ش عه رزم کردی همه و کهویم پیکه وه له میز گه گه وره دیون؟ درۆم کرد؟ درۆ نا کهم، به پیوه ده چمه سه ر قورعان، ئەوهی زارای کوشت، همه بوو. قوربان! له بیری چاره دا به، تا دره نگ نه بوو، بیر بکه وه!

– چ بکه م؟ تۆ ده لێی من چ بکه م؟

– تفه نگچی بگه ر! قوربان! تفه نگچی!

– له کوی؟ به و زستانه کهسم پین شک نایه فه یزه.

– قوربان! من دوو کهس ده ناسم! بۆ سه د کهس ئاو ر ناده نه وه! به و شه رته تیریان کهی، مردوو له قه بر ده ردینن، ئەوانه ت هه بی، پالی لی بده وه، بله سوور و عه ليله، هه ر دوو کار نه کردهن، کۆنه چه تن، ئەگه ر ئیزن بفرمووی، ده یانه نیمه خزمه ت، هه ر دوو کیان پیایو چاکن، سه ریان پین بسپی ره.

– جا ئەوانه جی باوه رن؟

– ئەی بی قهزا بی! باوه ر به من نا کهی؟! هه رچی بوو به ئەستوی من، دوا ی پرسه،

ده چم له دوویان، خودا ده کا له گه لم دین، داوا ی هه ر چی بکهن، ده یانده من و رازیان ده کهم.

ھەمزە بەگ رووناكى كەۋتە روخسارى، بە بزە ۋە گوتى:

— خۆزگە ھەموو رەيەتە كانم ۋە ك تۆ دلسۆزبان، زۆر باش، پاش سى رۆژە، بېرۇ لە دوويان، ئىستى بېرۇ لاي ئەحمەد بەرقەنە بخۇ، با رەشىد ۋ قادر ھەستىن، ئەۋانەش دەبەين ۋ لەۋ لاۋە بەراۋ دىينەۋە.

دەستى كىر بە گىرفانىدا، پەنجا تەمنى دايە:

— ئەۋەش بۇ خەرجى قاۋەخانە، دە بېرۇ دەي.

ئاغايان لە خەۋ ھەستان. بەرقەنە خورا. نۆكەر ھاتونە حوزوور. عەزىز، نۆكەرى قادر خانە. مېنە بە جىي سەعيد، نۆكەرى رەشىدخانە. سى ئاغا بە سى نۆكەر ۋە ھاتنە ھەۋشە. ھەسەن مەيتەر، ئەسپى بە زىن ۋ لەغاۋ ۋە بۇ كىشانە دەرى. ھەر كەس سواری چارەۋىي خۇى بوو، فەيزە سواری ماينە ئەبلەق بوو، ئاغا لە پىشەۋە نۆكەر لە پىشت سەريان، فەيزە لە دواى نۆكەر ۋە، ۋەپىكەۋتن ۋ شەش تاژى، ھەر دوانيان بە دەستى نۆكەر پىكەۋە رىستىراۋن. ھەمزە بەگ بە دەم رىۋە، بانگى ئەحمەد فەراشى كىرد:

— ئەحمەد! تۆش ئەۋ پىرئۆنە سوار كە ۋ بە دوۋى ئىمەدا بېيەنەۋە بۇ كانى توو، پىخەسوۋ دەلىم.

ئەۋەي كوت ۋ سەرى كۆپتەي ۋەرسوۋراند. ھەۋت سوار لە دەروازە ۋە چوونە دەرى. قاۋەلتوۋنىكى درەنگە. دەستە سواری لە ئاسۋگى كىۋە بەر داۋىلە سەريان ھەلدا. لە نىۋ دىۋە خەبەر بە مزگەۋت درا. كەبخودا دەرپەرىن ۋ لە بەر مزگەۋت چاۋەرى ۋىستان. سوارە گەبىنە دى. فەيزە جيا بۆۋە ۋ بەرەۋ مال دەروا، چارەۋىكە دەباتەۋە. ئاغا ۋ نۆكەر چوونە بەر مزگەۋت. شەش كۆرە جەخىلە، ھەر يەك جىلەۋى چارەۋىيە كىان گىرت. ھەمزە بەگ لە پىشەۋە. ئاغا ۋ نۆكەر لە پىشت سەرى ۋ كەبخودا بە دواى ئەۋاندا، چوونە ژوورى. مەلا، فاتىحاي ھەدىە كىرد. پاش دەست گىرتنەۋە، لە ھەمزە بەگەۋە يەك بە يەك بە خىرھاتنى كىردن، گەراۋە سەر ھەمزە بەگ:

— قوربان! بۆيە بەۋ سەرمایە موزاحمت بوۋىن، بە پىۋىستمان زانى تەشرفتان لىرە بى، ئاغا گەۋەرى ھەموو لايەكە، ھەلبەت كافەيزە ھەموو شىتىكى عەرز كىردوۋى، رووداۋىكى ۋا بى گەۋرە جى بە جى ناپى، ئاغا چۆن دەفەرمى ۋا دەكەين، شەرەن جەنازە ناپى زۆر راگىرى، تەمادارى دەستوورى ئاغايىن.

ھەمزە بەگ ۋەك داخدارى، بە ھەناسە يەك بايسىنگى خالى كىرد:

– وا دیاره ئەو هەتیوه لیمان بووه به خوله پیزه! به سه‌ری بابام وای ناخوا، هەر له‌و
رۆژانه‌دا ده‌بێ که‌لاکی له‌و جیهی زارادا راکیشری. هه‌موو و گویتان لێ بێ. هەر که‌س
مه‌وته‌نی ئەو هەتیوه ده‌سنیشان کا، هه‌زارتمه‌ن خه‌لات وه‌رده‌گری، حاڵی بوون؟
هه‌تیویکی به‌ره‌للا چۆن ده‌توانێ له‌ ملکی مندا یاخی بێ؟! ئەوه‌ خوێرپه‌ته‌ی ئیوه‌به‌، له‌ ئیوه
راده‌بینی و دی خه‌لک ده‌کوژی! ئەم دێیه‌ پیاوی تیدا نییه‌! ئە‌گه‌ر ببی، هەر فه‌یزه‌یه‌!
ئە‌ویش به‌ ته‌نیا هه‌چی پێ نا‌کری.

مه‌لا که‌ریم هه‌لیدا‌یه:

– وه‌للا پیاو نازانی بلێ چی؟ دوو که‌س به‌ دوو جوړ شه‌هاده‌ت ئە‌ده‌ن! کا فه‌یزه
جوړیکی دیوه، کا فه‌تاح جوړیکی دیکه‌ی بیستوهه‌! پیاو نازانی باوه‌ر به‌ کامیان بکا!
قوربان! کا فه‌یزه‌ ده‌لێ من دیومه‌ و ناسیومه‌ همه‌ شوان بوو. کا فه‌تاح ده‌لێ، به‌ر له
کوشتنی خیزانی، گوپی لیبووه، هاواری کردووه، عه‌تابه‌گه‌! به‌ بروای من، شه‌رعه‌ن ده‌بی
هەر دوو کیان سویند بخۆن، ئە‌گه‌ر ئاغا ئیزنی له‌ سه‌ر بێ، ده‌بێ سویند بخۆن.

هه‌مه‌زه‌به‌گ وه‌ک عادلێ رووی له‌ فه‌تاح کرد:

– فه‌تاح! بێ ترس، چت دیوه‌ و چۆنت بیستوهه، کو‌رم بیلێ، هه‌یج مه‌شاره‌وه، ئە‌رخه‌یان،
ئە‌وه‌ی ده‌یزانی، له‌ که‌س مه‌ترسی.

فه‌تاح ته‌واوی له‌شی ده‌له‌رزنی و ره‌نگ له‌ روخساری په‌ریوه‌! به‌ده‌م ترس و له‌رزه‌وه،
گو‌تی:

– قوربان! عه‌رزنی مامۆستا‌شم کردووه، من له‌ زارام بیست، ئە‌وه‌ ده‌لیم، خۆم هه‌یج نازانم.
تازه‌ جیی راخستبوو و بنووین. من له‌ جیدا بووم، زارا له‌ حه‌وشه‌ بوو، له‌ ده‌رکه‌یاندا، ئە‌وه
چوو بیکاته‌وه، له‌ پر هاواری کرد: فه‌تاح عه‌تابه‌گه‌! من راپه‌ریم و خۆم کۆکرده‌وه، له
نه‌ کاو ته‌قه‌یه‌ کم بیست! له‌ گه‌ل ته‌قه‌که‌، زی‌ره‌ی زارا هاته‌ گو‌یم! پێ خاوس ده‌رپه‌ریم، تا
گه‌ یشتمی، زارا ته‌واو ببوو. به‌ده‌نگ نه‌ گه‌ یشتمی، له‌وه‌ زیاتر نه‌ هه‌یج دی، نه‌ هه‌یج بیست،
له‌ سه‌ر ئە‌وه‌ی که‌ عه‌رزم کردی، سویند ده‌خۆم، من نالیم عه‌تابه‌گه‌، له‌ زمانێ زاراوه
ده‌لیم.

مه‌لا چاوی به‌ خه‌لکه‌ که‌دا گێ‌را و فه‌یزه‌ی دی، بانگی کرد:

– کا فه‌یزه‌ وللا! براله‌! وه‌ دره‌نگمان مه‌خه‌ن، له‌ گه‌ل کا فه‌تاح برۆن ده‌سنوێژ هه‌لگرن
و وه‌رنه‌وه، ده‌ برۆن ده‌ی.

فەيزە و فەتاح دەست بە دەستوێژەوه بە بەرانبەری قورعان چۆکیان داداوه. فەيزە پشتەوسوور و بێ ترس، رەنگی نەگۆراوه. فەتاح هەموو بەندی لەشی وەک بنی ئاو دەلەرزى و ددانی وەددان ناگا! روخسارى سوورایى لى براوه و رەنگى مردووى لى نىشتووه! بلى له قورعانه که ترساي، يان ترسى پاشه رۆژى ئاغای له دلدايه؟ دوو سى جار تەمای بوو بلى سویند ناخۆم، بەلام چونکە بەلای خەلکەوه گوتوو، بە درۆزن دەردەچوو بى له جەرگی ناو سویندی خوارد:

– بە حەقى ئەو قورعانه بەر له کوشتنى خىزانم، گویم لى بوو زارا گوتى عەتابەگە، لەو هوش زیاتر هیچ نازانم. بە گریانەوه هەستا و چوو لە تەرمەکەى زارا و دانىشت. فەيزە لە خۆباي و پشتە ستوور دەستی له سەر سوورەى بەرات دانا:

– بە حەقى ئەو قورعانه بە چاوى خۆم حەمەى کورى مەحموودى حاجى برايم دى، وەک رۆژ لىم روونه زارای خىزانى فەتاح ئەو کوشتى.

فەيزە بە فەيزىکەوه هەستا و دوورکەوتەوه.

مەلا رووى لەئاغايە:

– قوربان! چ دەفەرمووى؟

– ئیوه بە خاکی بسپێرن. خۆم بە دەولەت رادەگەيینم، کارتان بەوهى نەين. ئەوهى گوت و هەستا. جەماوەر هەستان. ئاغا و نۆکەر وەدەرکەوتن، خاس و عام بە دوویاندا هاتنە دەرى و بەرپیان کردن. ئەوان بەرەو دەشتى مێرگە گەوره و هەزار ئەشکەوت تازیان وەدووى خۆیانخست. خەلکەکەش چوونە مزگەوت.

عەلى و کەرىم بۆ نيوەرۆ له شار گەرانەوه. زارا کفن کرا و بردیان بۆ قەبران، لەو دەمەدا که تەرمیان دەبرد، ئەحمەد فەراش و پىخەسوو خۆيان کرد بە ديدا. مالى کویتخا خزمەکانیان نەين، کەسى نيو دىنى لى نيه و کەشيش سەرى ئەوهى ناپەرژى هەوالى له بووک و رووسپى تى بپرسى. پىخەسوو ئەوهى دەيزانى، بۆ مالى بووکى گىراوه، وەک نەهينى کە هەر لەوى، لەگەڵ تەرمى زارا ناشيان و ديزە بە دەرخۆنە، سەريان ناوه.

سى رۆژە، پرسە تەواو بووه. خەلکى کانى توو چاوەرپى ئەوهن. فەيزە، يان فەتاح، يەکیان بدپين! ئەوه سى رۆژ تىپەرى و هەر دووکیان ساخ و سەلامەتن! ئەى بۆ!! رەنگە ئەوهى بە درۆ سویندی خواردووه، ئەوهندە پيس بى قورعان کارى لى نەکا! کار لە پيس

ناکا، قورعان کار له پاک ده کا، داوینگیری مال و مندالی ده بی، درهنگ و زووی هه یه، ناخری کاری خوی ده کا.

شه و روژیکه که لو کونی شار نه ماوه فه یزه سه ری پیندا نه کا. به هه زار ناری عه لی توانویوه بله سوور و عه لیله بدوژیتته وه. هاتوونه ته چایخانه که ی حاجی ره شید، سه ریان ناوه به یه که وه و گوئیان بو فه یزه شل کردووه:

– نانتان له روئدایه! به خت جار ی روو له پیاو ده کا! دلنیا بن هه یچ روو نادا، من کردوومه به هه مه مه و ئاغام تو قان دووه، دنا هه یچ له گو ری دا نییه، هه ز ده که م ئیوه به نواله یه ک بگن، سالی سی ته غار گه نم و جلو به رگ و پینلاو بو هه ر کامتان ده ستینم. ده بنه پیاو، خه لک هیساتان له سه ر ده که ن. ده بنه تفه نگچی ئاغا! به نیو پیاوی سی ته غاره، دوو سی ته غاری دیکه شتان گیر ده که وی، ده لین چی؟ له گه لم دین؟ من باسی ئیوه م بو ئاغا کردووه، دنا ئه و ئیوه نانا سی، به قسه م بکه ن، قازانج ده که ن، ریوی به پیر تانه وه هاتووه.

بله سوور له خو شیان هینده ی دیکه سوور هه لگه راوه. چاوه شینه کانی پر بوون له بزه و چین و چروک له ته ویله پانه که ی براوه. به په نجه گو شتنه کانی کو لویه کی له قه ندانه که ده رهینا و له چایه که ی هه لکیشا و خوی نه مبه ره وئه و به ر کرد. له ش و لاری گو شتن فیته ری، ته خته که ی وه جیره جیر خست. ده ستی دایه ئیستی کانه چایه که و له نیو قولیداون بوو. چاوی پر پرساری بریبه عه لیله ی هاوه لی.

عه لیله وه ک نارازیبه ک رو خساره ته سک و ته ویله پر لۆچه که ی ویک هینا وه ته وه. چاوه بچووک و مژ و مؤره کانی له بله زیت کردۆته وه. جهسته سووک و چالا که که ی راست کرده وه و وه ک نه بانئ لئوی هه لقرچاند و چاویکی له ساعه ته مووچیبه که ی کرد، وا که فه یزه بیینی، گوتی:

– چوو، چوو، جا ئه وه نده چیبه؟ شه وی مالبره که م هه لگرم، ئه وه نده دینمه وه، چم له ئاغا داوه؟ من تاقه تی خو چه ماندننه وه و به لی قوربان به لی قوربانم نییه.

بله ویستی جوابی بداته وه، فه یزه نۆره ی نه دا:

– ئه وه ده لئیی چی کا عه لی؟ خه لک خودا خودایه تی کاریکی وای گیر که وی، ده بی به پیاو، به چاویکی دیکه ته ماشات ده که ن، نالین عه لیله....

– ده لئین عه لیله دزه؟ قه ینا که با بلین، به س نییه ئاغا و کویتخای خو م، پیت وایه ئه و چم پینده کا؟ یان تالان، یان پیاو کوژی، له وه زیاتر؟

– ئەو ەتا! برا! ئاوا لە دۇنيا ھالىيە! مەن دەلېم چى و ئەو چىم جىواب دەداتەو ە؟ بابە!
و ەللا، بېللا، تەللا ئاغا ھېچ كارىكى بە ئىو ە نىيە، مەن ھامداو ە، لە بەر ئەو ەى ئىو ە بە نانى
بگەن، دەنا ھېچ لە گۆرېندا نىيە، دەخۆن و دەخەون. سەرەراى بەرات، چەك و پووشى بە
بەريەو ە دەكەن، سى ھىندەى بەراتەكەتان گېردەكەو ى و ئەمىيە و ئازانېش ناوېرى
قەرەتان كەو ى و ھەموو رۆژى بتانگري. ئىو ە دەزانن كېن؟ لەوسەرى دۇنيا دزىيەك
بكرى، ئىو ە دەگرن، يان دەبى بچنە زىندان، يان نىو ەتان لى دەستېنن، بوونەتە برا بەش! مەن
لە بەر ئىو ە دەلېم، دەنا ھى دىكە زۆرە، بەو ەش كەمتر دېن، نانە زگى دەيكەن، كەيفى
خۆتانە، ئەو ە دەرۆم، بەلام بەر لەو ەى برۆم، نەقلېكتان بۆ دەگېرمەو ە.

– كابرەيك بادارى گرتبوو. چاكىك بوو پىيان دەگوت: «پىر مەمەد» ھەر كەسى
چووبا، دەبوو مرىشكى بردبايە ئەو ەىش مرىشكى رەش. كابرا بە مرىشكى رەشەو ە چوو ە
سەرى، گوتى: ئەو ە مرىشكى رەشم ھىئاو ە، چاكە دەكەيەو ە، باشە، دەنا شەخسەكەى لای
مالان بە كولىرەيەك دەستەم ماچ دەكا.

فەيزە ئەو ەى گوت و ھەستا، بەلام دوودل بوو.

لەودەمەو ە ئەوان ھاتوونە چايخانە، كوئىخا شەرىف لەگەل حاجى رەشىد سەريان ناو ە بە
يەكەو ە و سرتەيانە. كوئىخا سەرى ھەلېنا:

– ئەحوالى كا فەيزە! ئەو ە لېرە چ دەكەى؟ حاجى! ئەمە كا فەيزە يەكە دەلېن ھەمەى
دېو ە زارای كوشتوو ە.

حاجى ھىندى تىي راما:

– باو ەر ناكەم!

– بە چى؟ بە مەن، يان بەو كە كارى وا بكا؟

– بە ھىچتان! رەنگە تۆ بە ھەلە دىيىتت، ئاخىر...

خەرىك بوو بلې ھەمە بى سەرو شوئە، بەلام گېرايەو ە.

فەيزە زوو ھەلېدايە:

– ئاخىر چى؟ خۆ ئىشاللا بە رىشى سېيەو ە بوختان ناكەم. ھەمە مندالى بەر دەستى
خۆمە، پىاو مندالى خۆى نانا سېتەو ە؟ بەرئو ەللا حاجى گيان! ئەو بوو، لە قىامەتېش دەلېم
ھەمە، زارای كوشت.

فهیزه له‌وه زیاتر نه‌ویستا، پوولی چایه کانی دانا و به‌رهو دەرگا ریکه‌وت. به‌ر له‌وه‌ی وه‌ده‌ر که‌وئ، بله و عه‌لیله هه‌ستان. له به‌ر دەرگا ده‌ستیان خسته سه‌ر شانی. بله گوتی:

– چ تۆر نۆکی! خۆ جارن وانه‌بووی! ئیمه سازین، برۆین؟

فهیزه بزیه‌که که‌وته سه‌ر لێوه ئه‌ستوره کانی و ددانی وه‌ک شوول چه‌په‌ر، زه‌رد و شاش، چه‌پوچیپ وه‌ده‌ر که‌وت. فهیزه له پێشه‌وه و ئه‌وان به‌ دوویدا، ئه‌وان به‌ر دەرگا و مه‌حموود شوان به‌ر دەرگا و لووتیان ته‌قی به‌ لووتی یه‌کتره‌وه، نه‌ فهیزه ئه‌وی دواند، نه‌ ئه‌ویش بایه‌خیککی بۆ فهیزه دانا.

له‌و رۆژه‌وه که‌ قاو بلاو بۆته‌وه همه‌ زارای کوشتووه. حاجی ره‌شید و مه‌حموود شوان و کویتخا شه‌ریف هه‌لده‌سوورین هه‌والیککی بزانی. دوو سێ جاریش مه‌حموود شوان سه‌ری له‌ عه‌به و پوره‌گوله داوه، ئه‌وانیش لێی بی‌هه‌والن. هه‌یچ به‌لگه‌یه‌ک گه‌یر نه‌که‌وتوووه که‌ همه‌ هاتبێته‌وه.

دوو مانگه‌ بله و عه‌لیله، بچ ئه‌وه‌ی ره‌شیان نابێته سه‌ر سپی، ئاغا له‌ده‌ره‌وه‌ی قه‌لا دیوئیکی بۆ ته‌رخان کردوون و سێ ژمه‌ ده‌چنه‌وه قه‌لا، له‌ته‌ر ده‌خۆن و له‌ وشک ده‌خه‌ون و له‌ گه‌ل فهیزه موو به‌ به‌یناندا ناچی، به‌ گه‌رمه هه‌مووشۆی یه‌ک ده‌که‌ن. هه‌مزبه‌گه‌یش به‌وه زۆر که‌یف سازه، دوو ته‌فنگی برنوووشی داونه‌تی و شه‌وورۆژ به‌ شانیانه‌وه‌یه.

ئه‌وه‌لی ره‌شه‌مه و ئاخه‌ر مانگی زستانه. بله و عه‌لیله شه‌وی میوانی فهیزه‌ن. ئه‌و شه‌وه تا ده‌رنگانیککی دره‌نگ، به‌ دزی ژن و منداله‌وه سه‌رته‌یانه، خۆیان نه‌بی، که‌س نازانی خه‌ریکی چ پیلانیکن. رایان هه‌ینایه سه‌ر ئه‌وه به‌یانی دوانیوه‌رۆ، بله و عه‌لیله به‌ره‌و تازاوا برۆنه‌وه. هه‌ر که‌ له‌ کانی توو نه‌دیو که‌وتن. بچنه سه‌ر چۆم و فهیزه‌ش به‌ میترگه‌ گه‌وره‌دا پێشاو بریان بداته‌وه و له‌ سه‌ر کانیه‌ به‌ردینه یه‌ک بگه‌رنه‌وه.

دوانیوه‌رۆیه. فهیزه و بله و عه‌لیله له‌ سه‌ر کانیه‌ به‌ردینه به‌ یه‌ک گه‌یشتنه‌وه وه‌ک سێ گورگی چچ، به‌ره‌و ترۆپکی هه‌زار ئه‌شکه‌وت تیه‌ه‌لگه‌پان.

هه‌وا گۆراوه. هه‌ر هه‌نگاوئ که‌ وه‌سه‌رده‌که‌ون، هه‌وار تاریک و تاریکتر ده‌بی. ته‌م و مژ، کیو و شاخی له‌ ئامیز گرتوووه و چاو چاو نابینن. کپیوه وه‌ک به‌ هه‌یله‌ گداکه‌ی، ورد ورد دیته‌ خوارئ، پچ هه‌لینیه‌وه، شوین پ‌ر ده‌کاته‌وه. ده‌لێی سه‌روشت له‌ گه‌ل ئه‌وان هه‌واییانه! له‌ سه‌ر دوندی کیو، فهیزه ئاوری داوه، وه‌ک سه‌ر که‌وتوو یه‌ک گوتی:

– بهخت يارمانه! ههوا ههلی بۆ ره خساندووین. به بیانووی سهر لی شیواوییهوه خو ده کهن به ژووردا، بهلام دهیی زۆر وریا بن! بهئاستهم ههله بکهن، تیدهگا! زۆر سه که! شک بخا، خو به دهستهوه نادا. خو به دهستهوه نه دا، دهیی به تفهنگ بیکوژن، ئه وه دم رێسه کهمان ده بیتهوه به خوری و ئاشکرا ده بین، ئه و ئیوه ناناسی، زۆر له سه ره خو بلین شاره زای ئه م ولاته نین، سه رمان لی شیواوه و سه رهنده ر ناکه یین، ئه مشه و میوانی تۆین. هه ر که چوونه ژووری، به هه ر له ونی کرا، سه که که ی پێ به ستنه وه. کورپه! ئه و کاره نه کهن، گیر ده خوین، سه که که ی زۆر بێ ره زایه! دهنگی ئه و بیستی، کۆ له شیر ناکا. سه گی به ستنه وه، ته نووری پێ داخه ن، دوو که ل له سه ربان هه ستی من ده که می و کۆتایی پێ دینم. زۆری رۆژماوه؟

عه لیله چاوی له سه عاته که ی کرد؛ به وه ره زییه وه گو تی:

– دوو سه عاتی ماوه.

فه یزه وه ک پێشهنگی وه پیش کهوت. بله پێی نایه جی پێی. عه لیله جار له که ل جار هیزی کهم ده بیتهوه و ههنگاوی ناگاته جی پێی ئه وان! وه دوا ده که وی، ده لێی ماندووه! یان له ده روونه وه هه ست به ئازاری ده کا و کلافه ی وێژدان له لاقی که وتوووه! جار نه جاری له به فره به سه ری نساری هه زار ئه شکه وت رۆ ده چی، ده که وی و هه لده سیته وه. فه یزه و بله به توانجه وه ئاوړ ده دنه وه و ئیستیکی له سه ر ده گرن. عه لیله نابه دل خو کیش ده کا و ده یانگریته وه.

سی کهس وه کو گورگی برسی له ته پی پشت دی کۆن قه ره و لیان دا. فه یزه خو ی کیشایه په نا به ردی به زایی ته پ:

– جا بام به قورباتان، بزانه چ ده کهن. من لیره وه چاوم لێیه، دوو که ل هه ستی، من له ویم. کار ته واو بچ، جوانه گاگان ده به م بۆتان ده فرۆشم. له بیرتان نه چی، سه که که ی پێ به ستنه وه! خو نابه له د کهن. ئیوی به زار تاندا نه ئی! ده پرۆن بزانه چ ده کهن. که لاز له سه ربانه وه وه زمان هاتوووه! خو ی هاویشه خواری، به وه رینه وه به ره و ته پی به چه خره رۆیشت.

عه به به دهنگی که لازه وه، خوودار و هه له شه، ده ست به گۆپاله وه هاته ده ری و زه یینی دایه ئه و شوینه که که لاز پێی ده وه ری.

دوو تاپۆ له نینو مژو کریوه دا به ئاستهم وه بهرچاو دین. گه لاز لیان نزیك بۆته وه. یه کیان بانگی کرد:

– کاکه! سه رمان لی شیواوه و سه رهنده ری هیچ کوئی ناکه یین، رومان له تو کردووه، میوانی توین، میوان راده گری؟ وه ره ئه وه سه گه مان لی دوورخه وه. عه به بانگی گه لاز ی کرد، به دوا ی ئه ودا جوابی داوه:

– میوان حه ییب خواس، ئه ره وه من قایل ون، نو که ریتان ئه که م. گه لاز، گه لاز، گه لاز، گه لاز، گه لاز، بیره وه، بیره وه، بی دواوو، میوانن. ئه ی داخ گرانم! خاس وو له و کیفانه سه رتان ده رکرده یه، بین بین، هام له خمه تانا.

گه لاز واز ناهینی! ملاسکه، په لامار ده با! عه به سه ری سوپماوه! قهت وا نه بووه! گه لاز ده نگه ناپرمیته وه! بلنی ده نگه عه به ی نه بیستی؟ نانا، ده بیستی و ئاور ئه داته وه! ماوه یه ک بی ده نگ ده بی! هه میسان تیهه لده کاته وه!!

عه به به را کردن خوی گه یاندی. گه لاز ی دوورخسته وه، به له بزیکه شیرین رووی له میوان کرد:

– سلامه لی! مانی نه ون! وه خیر هاتن بان ئه م چاو وه لمه، فه رموون برۆینه وه، ئه ی مال هه ژارم به خوا که سیره که فتوون، له زووه وه هان به م کیفانه وه؟ بله هه لیدایه:

– ناوت چییه؟

– عه و دوللای نو که رت.

– چاوی منی. ته نیای؟

– وه ناشکوری نه وی، به لی.

– میوانی توین، میوان راده گری؟

– قه یه م شه ریفتان وه بان چاوم، چه م له دهس بی، دربخ ناکه م، ئه ر ئیوه ته لختان لی نه چی، من ده ربایس نیم فه رموون.

بله وه پیش که وت. عه لیله چاویکی له سه عاته که ی کرد، سه عاتیکی روژ ماوه، به دوودلییه وه به دوا ی بله دا چووه ژوو ری.

هه ر دوو له بن کورسی خزین، بله به زمانیکی خۆریخه رانه گو تی:

— کاکه عه به! زۆرمان سهرمايه، تهنوره که دانه خه یته وه، گهرمان ناییته وه، به لام بهر له وه، ئه وه سه گه بهسته وه، براله ئه وه سه گه نییه! به لایه ئیمه ده چینه ده ری، خو ناکری تو ههستین ره وانمان که ی، پیاوه تی بکه بیسهسته وه، به خودا نه یه ستیه وه دلم ده توقی! ئه مشه و ئیمه لیره ی، تا لیره بین، له هیچ مه ترسی، دهستی دا به قونداخی تفهنگه که یدا:

— تا تفهنگه بی، سه گت بو چییه؟ ئیمه چه کدارین، پیاوی چه کدار شه وانه خه وی نییه، ده بی دا یمه یه کمان له ده ری بین، پیسه کمان له ده ری و یه کمان له ژووری ده بی، سه گه که شت سه گه نییه براله! پیاو ده خوا! تا ئیستا من شتی وام نه دیوه!

بهو تاریفانه ی که بله له سه گه که ی ده کرد، عه به گهز گهز بالا ده کا و له خو بایی ده بی، به پیکه نینه وه گوتی:

— له بهرا گه ماله که بوه سمه و یا تهنوره که بکه مه وه؟
— سه گه که بیسهسته وه.

عه به بی قسه چوه ده ری. عه لیله سه ری له بله برده پیشی و سه بری گوتی:

— برابیم! وه ره وه که مهردان واز له و کاره بینه! ئه وه زۆر به ستزمانه، ئاخو چی هه یه؟ ماری ره ش هیقی بو ده کاته وه! ئه وه بو ده بی زولم بکا! به قسه ی فه یزه مه که، خودا ده زانی چ قینیکی له و داماو هیه، به قسه م بکه، تا شه و به سه ر دا نه هاتوه، ههسته با برۆین، حاشا له و قازانجه و له دو ستایه تی فه یزه ش.

بله چاوه شینه کانی لی ده ره پهراند، بی ئه وه ی ده نگ هه لینی، به تووره یه وه گوتی:

— ئه وه شیت بووی؟! سی جوانه گای هه یه! ده زانی سی جوانه گایانی چی؟ یانی به راته که ی هه مزه به گ! به شه وی، به قهت سالی! ده ترسی؟ ئه گه ر حاله وایه، بو له گه ل منی؟ جارمان باشتر بووی! بویه ده لین پیاو که پیر بی، ترسه نوک ده بی!

— به ترسه نوک ده زانی؟ چه ند ساله دیوته ترساییم؟ ئه وه ترسان نییه، به زه ییم پیتیدا دی، نازانم بو له خو را خو شم ده وی؟! که سم ئه وه نه ده ره زاسووک نه هاتوته به رچاوا! بابه! ماله که ی به ره، کارت به خو ی نه دابین، ئه گه ر هیچ له خو ی نه که ی، به شه که ی منیش بو تو، به گوپی بابی فه یزه وه، چه ده کا با بیکا.

دهستی له ئه ستوی بله کرد، به پارانه وه، ماچی ده کا. خووی به له ده، ده زانی که به لین بدا، له سه ر به لین سووره و نایشکینتی. له وه ده چی رازی بی، ویستی قسه بکا عه به هاته وه و بی ده نگی لی هینا. عه به دم به بزه وه گوتی:

– ئەو يىشە گەمال، ئەرخەيان بچنە دەشتەو، ئيسە تەنورە كەشتان بو ئە كەمەو، چۆن تىلم سەرماتان وى، بوچە عەبە مردىه؟

ئەوھى گوت و رۆيشتەوھ دەرى.

عەلئە ديسان بە پارانەوھ بلەى ھەلئىچا:

– كورە! مەحز بۆ خودا! لە ئاھى پەروپوۆ دەردە كەين! برالە! بە شاھئىدى خودا

بەرەتە كەشم بۆ تۆ، وازى لى بئىنە، باشە؟

بلە ديسان چاوى لى دەرپەراندەوھ:

– بۆ شەل و كوئىرى ئىمام حسىنم؟ بەراتى تۆم بۆ چىيە؟ پەلەم لى مە كە! با بزەنم.

عەلئە دەزانى كە توورە بى، نە بەزۆر چەنە بەرى دە كا، نە بە تەفەنگ پىتى دەوئىرى،

خۆى ماتكرد و بى دەنگەى لى ھىنا.

عەبە بە كەلارەيە ك وردە و تەپالە ھاتە ژوورى. وە ك ئەوھى ھەستى بە شتىك

كردبى، دېدۆنگ ديارە! دوو شك چاو لە ميوانە كانى دە كا! لە دلەوھ سى و دووئەتى:

– بئىرى چكارەون؟ دزوچە تەن، يا پياو خاسن؟ بئىرى تاھىر بشناسى؟ ناشى! ئەر واوايە،

دەس وەجى ئەيانوت. راس ئىژن ئەم ناوھقە نەھاتىن، غەريون و كەس ناشناسن، وە من

چە؟ ھەر كەس ون، خاسن، خوا خاسيان بۆ بكا، خراون، خوا خراويان بۆ بكا، ھەرچى

ھەن ميوانن، ھەوھىيان كەفئتە سەر من، ئەوھى لە دەسم بى، درئىخ ناكەم، خاسە ناويان

بزەنم:

– برا! عەيب نەوى! ناو شەرىقتان؟

عەلئە زارى كردهوھ و وئستى بلئ. بلە زووتر ھاتە جواب:

– جارى تەنورە كە داخە، گەرممان ھاتەوھ، پئت دەلئىم، زۆرم سەرمایە!

عەبە بە دوو دلئەوھ كورسى لە سەر تەنور لابلرد و دايسخت. عەلئە بى ئوقرە

ئەمبەرەوئەوبەر دەجوولئتەوھ! چاوى لە عەبە دە كا، سەرنجئكى بلە دەدا. بى ئئختيار چاوى

دئتەوھ سەر عەبە:

روخسارە كزوللاوازە كەى عەبە لە بەر شەوقى تەنور زەرد زەرد دەنوئى و لئوى بارى

گرتوھ. چاوه بچووك و زئتە كانى لە جارەن زئتتر، زوو زوو دەيانتروو كئىن و ھەر جارى

تەماشای يە كيان دە كا، دەلئى بە چاوه دەياندوئىن! وە ك سەر لئشئواو، پەستا پەستا وردە لە

تەنور دەخا، دەلئى ئەوئش لە سوور كرددنەوھى تەنورە كە بە پەلەيە! تەنور بووھ بە

دەنووکی کەو. تین و بلیسەیی، بلە و عەلیلە دوورخستەووە. عەبە ھەر لە گۆیی تەنووڕە و تیی دەمالی. گر، شالاو بۆ روخساری دەبا، وا کە بیتی سیتی، بەلام ئەو وە ک ئەو دەچی ھەست بە ھانای ئاور نەکا! بی تە کان چاوی لە نیو کلی ئاور بریو، وە ک ھۆگری بوو بی، چاوی ناتروو کیتی. عەلیلە چاوی لە سەر عەبە گۆزاو و تەماشایەکی سەعاتە کە ی کرد، نیو سەعاتی رۆژ ماو.

دوو کەل لە کولاو کەو و ھەسەر کەوت. فەیزە لە پەنا بەردەو دەرپەری و بە دوو لۆق خۆی گەیانە بەر ماله کە ی عەبە، یە کەم دەرگا کە سەری بردە ژوور، گەلاز لە کادین لینی راستەو بوو. ھیرشی گەلاز ھیند لە ناکاو و بە حوجەت بوو، فەیزە سەرەنگرتی بەست و کەوت. گەلازیش پەت لە ملی توند بوو و بە سەر وە گلاو گۆلۆلە بوو. فەیزە لە سەر چۆک و چنگ خۆی دا بە دەر کی تەویلەدا. لە تەقە ی دەرگا عەبە راپەری، بە چاوی کەوتنی فەیزە، دلی داخوړپا!! بە تە کان ھەستاو ئامبازی بوو. ھیشتا عەبە نە گەیبوو فەیزە، بلە لە دواو پەلاماری دا و عەبە ی بابۆلە کرد و بەرەو تەنووری سوورەو بووی ھینا. عەلیلە دەستی گرت بە چاویو و دەرپەرییە دەری، گەیشتە کادین، زبەرە و ھاواری عەبە، عەلیلە ی وێستاند و چاوی بریپە کەلاک و زمانی درکشای گەلاز کە لە نیو پراستی کادین بی مپە و پاس کەوتوو و ئیتر گۆیی لە ھاواری عەبەو نییە، چاوی کراونەتەو و زەق زەق دەروانە عەلیلە، دەلی پرسیاری لئ دەکا! عەلیلە بە شەرمەو چاوی لە سەر کەلاک گواستەو، تەماشای سەعاتە کە ی کرد، رۆژ لە ئاوا بوونە. دەرگای کردەو و کینوی گرتە بەر. ھیشتا لە کاولاشە کە دوور نە کەوتبوو، بۆنی گوشتی برژاو و بۆ چروکی ئیسکە سووتاو تەز و مچوړکی خستە لەشی عەلیلەو، چەواشە و کینو بر دەشتی گرتە بەر. لە تەپی پەچە خپە ئاوری داو. بلە و فەیزە بە سی جوانە گاوە لە کاولاشە کە وەدەر کەوتن. بلە لە پینشەو و فەیزە لە دواو بەرەو شار وەریکەوتن.

سې مانگى سەرما و سەخلەت دەرەتانى نەداوہ مام حسەن لە دى وەدەر کەوئى، رېئى
 دوورى مزگەوت بوو. لەوہتا خۆرەتاوان رەش بوونەتەوہ و بەر بەرپۆچکان تىنيان
 تىگەرپاوە، دلئى بۆ کەژوکیو دە کورکینئى.

شەوئى بەر لە نووستن، بە مینای بووکی راگە یاندبوو نان و پىخۆر و نەوتى بۆ ساز کا،
 بە یانى دە یەوئى سەرىكى عەبە بەدا، بىن تاقەتى خۆى بەسەربەرى و خاوى ئەسپە کەشى
 دەشکینئى.

گزننگ لە مێژە لە سەردانى داوہ. مام حسەن لە دەر کى حەوشە قەنەى داگیرساندووہ
 و لەسەرەخۆ مژئى لى دەدا، تەمادارە ئەحمەد چارەوئى بۆ بئینئى.

ئەحمەد لە حەوشە چارەوئى زین دە کا. مینا بە ھەگبە پى نان و پىخۆر و دوو بترى
 نەوتەوہ، و ە ک ھەرەتى کچینئى، بە حەسەرەتەوہ، ورد لە مێردە کەى دەروانئى.

چارەوئى زین و لەغاو کرا. ئەحمەد بە بزەوہ ھەگبەى لە مینا وەرگرت و لە پاشکۆ
 دا یەست. بترى نەوتى بەم لاوئەو لای زیندا ھەلاواسى. دەستە جەلەوى چارەوئى گرت
 و کیشایە دەر کى حەوشە. مام حسەن پئى لە ئاوزەنگى نا و سوار بوو و بە ئاستەم
 رکىفى لئدا.

جاران، ھەرکەس لە یال سەرى دەرکەوتبا، گەلاز دەوہرى و عەبە بە دەنگیەوہ
 دەردەپەرى، دوور بە چرە و گورپە ریبوارى وەقسە دەھینا. زانیبای میوانى ئەوہ، گەلازى
 بىن دەنگ دە کرد، بە گالئە و قسەى خۆشەوہ دەچوو بە پیربەوہ.

ئەمروچ قەوماوہ؟! نە حەپەى گەلاز، نە چرەى عەبە و نەبۆرەى جوانە گاکانى دى و
 نە دوو کەلى کاو لاشە کەى دیارە!! چۆلى دەستى ناوہتە ناخى ئاوەدانى و لە گەل

گۆرستانە كۆنە كەى دى كۆن يە كسانە! دەلىي ھەر گىز بوونە وەرئ لەو شوئىنە وەرەدا نە ژباوہ! يان ھىچ دەستى بە خوئىنى كەسى سوور نە بووہ و پەنجەى زۆردارى ناخى ھە ژارىكى نە گوشيوہ! يان، قەت گورگ دلى نە ھاتووہ زگى مەرئ ھەلدېرى، ھىچ تاژىيە ك لە لاندە كەروئىشكى بە تەمال ھەلنە ھىناوہ و پەنجە و نىنۆكى تىژى لە توووكى نەرمىدا ون نە كر دووہ، ھەر گىز بزنى شاخدار ئەو ەندە بى بەزە نە بووہ شاخ لە كۆلە بكوئى.

دەلىي ئىتر مەملانى و دووبەرە كى زۆردار و بى زۆر لە گۆرىدا نە ماوہ و ھىمنايەتى و برايەتى فەرمانرەوايە! ئەرى، ئەرى، ئەمروكە ھىچ بوونە وەرئ لە دى كۆندا نە ماوہ، رۆژى يە كسانىيە، تەنانت سروسستىش رەنگدانەوہى يە كسانى تىدا بەدەيدە كرى.

ھەواى ئاخىر مانگى زستان ھىمن و لەسەر خۆيە و چىر نووك لە روخسارى مام ھەسەن ناگرئ، بى ركىف، بەلام دوو دل و چەواشە و بە پەناگۆرستانە كۆنە كەدا تىپەرئ و لە بەر كاواشە كە دابەزى. دەسكەوسارى چارەويكەى كرد بە دوولكى گرئزەنەى دەرگادا و دووشك سەرى بردە ژوورئ، بە چاوپىكەوتنى كەلاكى گەلاز لە جى وشكبوو!

گەلاز بە پەتەوہ، لە ناوہ راستى كادىن چوار چەقلەى بەستووہ و بە قەت رەشكە يىك ماسيوہ! بى بى و عەبەساو چووہ تەويلە، پەت و مىخى بى جوانە گا لە سەر ئاخوڤرە! گىژومەنگ، بە دلە كوتيوہ پىي نايە نىو ژوورە كە. دووتا كەوشى قولاخ ھەلچىراو و كلاوہ تەپە دراوہ كەى عەبە لەم بەروئەوبەرى تەنوورە كە كەوتون!! ماوہ يە كى زۆر بەسەر سورمانەوہ لە ئاسەوارى بە جىماوى دەفكرئ. بۆ چرووكى ئىسكە سووتاو بەرەو تەنوورە كەى كىشا و داھاتەوہ و سەرى كىشايە نىو تەنوورە كە، تارىكى بوو بە لەمپەر و ھىچى نەدى. چەرخە نەوتىنە كەى دەرھىنا و ھەلىكرد. لە بەرا باوہ پى نە كرد! چاوى ھەلگۆف! ديسان سەرنجى داوہ، تەز و مچۆرك كەوتە لەشى! تاسا و واقى وىرما! وەھم و خۆف بەندى دلى وە لەرزە خست، ماوہ يە ك خۆى لى ونبوو، ترسا، زۆر ترسا! دوو سى ھەنگاو بەرەو دەرگا كشاوہ، وىستى ھەلئ! راجەنى، خۆى دۆزىيەوہ، وەرەيدا بە خۆى، لە جى چەقى، بە سەر ترسا زالبوو. گەراوہ، لە سەر تەنوور وىستا، داھاتەوہ و ئەژنۆى دادا. چەرخى لىداوہ و چاوى كردەوہ. جەستەى عەبەى وە ك باغە و لايلۆنە

سووتاوی هاته بهر چاو، یان نانی گهرمه تهنووره و له دهستی کابانی شپړیو بهر بۆتهوه و له سهر کلتی ئاور، له گهل خۆله میشه کهی دامر کاوه تهوه و بووه به کۆله. مام حسه ن له پرهستا و دهر په پری. چوست و چالاک، وه ک هه په تی لاوی په پریه سهر زین و ئه سبی تاودا.

یه کهم جار که بانگهواز مهرگی که سنی راده گه بیینی، میشک وه ریناگرئ. بوو به دوو جار، ده که وینه گومانه وه، سهری سنی جار راده چه نین و ده که وینه بیرى مهرگی خۆمان. که مام حسه ن گه یشته دئ، له سهر بانی مزگه و تهوه بانگهواز، مهرگی عه بهی راگه یاند. خه لک گوئ قولاخ وه ستان! که دووپات بۆوه. چه که وته نیویان. بوو به سنی جار، کانی توو هه ژا و رژانه مزگه وت و جه ماوه ری و بیستیان وه پریکه ون بۆ دئ کۆن. مه لا که ریم له بهر میخرا به وه هه ستا:

— براده رینه؟ له سهره خۆ بن، دنیا بی خاوه ن نییه، سه بهی رۆژی باس و خواسی ده بی، ئه وه ئیمه ش چووین، خۆ ده بی ئاغا بزانی بی ده ستوری ئه و نابی ده ستی لی دهری، ئه وه مه سه له ی قه تلّه، به من ده که ن سواری بچی و خه بهر به ئاغا بدا، بزانین ده ستور چ ده بی. فه یزه هه ستا:

— مامۆستا! من ده چم ههر له تازاواوه، له خزمهت ئاгада ده چینه دئ کۆن. تازه ئیره نایینی نه وه، تا ئیوه ده گهن، ئیمه له وین. ئه وه مه ی بانگهواز کرا، ئه حمه دی مام حسه ن خۆی گه یاند بووه مالى پووره گوله. رایان هینا بووه سهر ئه وه ئه حمه د بچی ماینه که ی باپیری بخوازی و ئه وى سوار کا و وه پریکه ون.

فه یزه که له دئ وه دهر که وت، ئه حمه د و پووره گوله ش وه دهر که وتن. فه یزه به ریی کپوه به ردایله دا، به ره و تازاوا و ئه وان به ریی میرگه گه و ره دا، به ره و دئ کۆن. به گه یشتنی فه یزه، قه لا له بارودوخ که وت! هه مزه به گ هه ستا وه ته سهر پی و یه ک به خۆی ده گو پینئ:

— کهس له کهسه!! ملک بووه به ئاشی بی خاوه ن و ههر کهس بۆ خۆیه تی! ههر رۆژی که سئ ده کوژری!! ئیشه للام به خودا کردی، نۆره ی منیش دئ!
رووی کرده فه یزه:

– در پژوی قورمساخ! زارا، همه کوشتی، عبه چی؟ نالیی ئه، ها؟ ده بلیی دهی، بو نالیی.

فه یزه سه ری بهرداوه ته وه و کره ی له خوی بریوه. هه مزه به گ بانگی ئه حمه ده
فه پاشی کرد:

– برۆ به ره سوول و ئه وه دوو چه کداره حیزابه بلیی بینه ژووری، به سه سه نیش
راگه بینه چاره ویکان زین کا.

پیاوانی کانی توو، پیر و جوان له دی کون، ته ماداری فه رمانن. پینج سوار ته نگه تاو
رکینف به رکینفی یه که وه. که ندوله ندی ریی تازاویان بریوه و کرژ له یالوه هاتنه
خواری، گه یشتنه نیو که لاهه کان، هه شیمه ت چوونه پیشواز. هه مزه به گ له پیشه وه،
ره سوول و فه یزه و بله و عه لیله به دوویه وهن. سواره و خه لک له بهر کاو لاشه که کو
بوونه وه. ئاغا دابه زی و کرژ چووه ژووری، دهسته یه ک که یخودا به دوویدا رویین. پاش
ماوه یه ک هاتنه وه ده ری. هه مزه به گ به ده نگه بهرز و تووره، گوتی:

– زور که سم دیوه کوژراوه، هه یچیان به قهت ئه مجاره کاری تی نه کردووم، هه ر
که س ئه و کاره ی کردووه، ئاشکرا بی، به قه بری بابمی تیچووه، وه ک ئه و له ئاوردا
ده بیرژیم ئاشکراش ده بی، روژ له ژیر هه ور دا نامینتته وه.

عه لیله چاویکی له فه یزه و بله کرد. بله لیوه له فه یزه ده کورژئی. فه یزه لووتی
هه لینا، ئه نه هوو هه ر نایاناسی. هه مزه به گ پینی نایه ئاوزه نگه، دهستی له سه ر یالی کویتته
و قه لبوزی زینه و رووی له مه لا، گوتی:

– به خاکی بسپیرن، خوم به ده ولته راده گه یینم.

پینی له ئاوزه نگه و دهستی له یال و زین توند کرد و په رییه سه ر زین، رکینفی له
کویتته دا و ره سوول و بله و عه لیله، به ریز وه دووی که و تن. فه یزه دوور که و ته وه و
دابه زی، چاره ویکه ی به سه ته وه و هاتنه وه نیو خه لکه که.

دوا به دوا ی رویینی هه مزه به گ، پوره گوله خوی کرد به ژووردا، له سه ر ته نوور
چوکی دادا، ئیسکی سووتاوی عه به ی له نیو خوله میشی ته نوور به له ت و کوتی ده رهینا
و له تووره گه ی کرد. هه ر له پشتی کاو لاشه که به خاکیان سپارد. پاش ته لقین و فاتحا،
پوره گوله چاوی پر قینی برییه نیو چاوانی فه یزه، بهرز گوتی:

– ئه مجاره چی؟! بلیی حمه نه هاتینتته وه؟! ره نگه کاری ئه و بی!! سویند ناخوی؟!!

به ستۆته وه، كه هاواری كردووه، گه لاز ته كانی داوه و پەت له ملی توند بووه خنكاوه،
ئەری، هەر وا بووه، دەبی هەر وا بووی.

مینا واقعی وەرە! لەو وتووێژە حالی نییە، بە سەر سوورمانه وه گوئی:

– باسی کێ دەکەن؟! وە ک باس دەکەن، شکور ئاشکرایە.

پوورە گولە لەو هی گو توویەتی، پەشیمانە، زوو بای داوه:

— چووانم! پیاو ئیمانیشی دەچێ، نازانم بە کێ بلیم؟ عەبە کێ کوشتی؟ دەبی هەر
له خۆمان پرسیار بکەین: ئەری عەبە کێ کوشتی؟! تۆ بلێی کورانی مەنسور خان لە
تۆلە ی خوینی بایان نەیانکوشتی؟! بلێی ئەودەمە ی که لە نیو گره گری ئاوردا
هەلقراوه و هیشتا گیانی تیدا ماوه، لە بیری چیدا بووی؟! بلێی لە بیری ژنە
کوژراوه کە ی و کور و کچه ناز لێ شتواوه کەیدا، یان لە بیری دەر بە دەری و
چولپەرستیە کە ی خۆیدا بوو بی؟ رەنگە ئەوانە ی هیچ لە بیر نەبووی، ئە گەر لە بیریشی
بوو بی، وە ک هەورە برووسکە یە ک بە مێشکیدا تێپەریون و لە بەر ئیش و ئۆف هیچیان
لە مێشکدا نیشتەج نەبون، تەنیا لە بیری گیانیدا بووه، بلێی چەندە پە لە قاژی و هەولێ
دابێ و هاواری کردی؟!!

پوورە گولە چاوی بریو ته گری لامپاکه، ئەودەمە ی هیناوه ته بەرچاو که پە پوله کان
خۆیان دە کرد بە نیو شووشه کەیدا و لە نیو گردا بالیان هەل دە پروزا و سەرەنجام
خۆشیان تا گیانیا تیدا دەما، هەل دە بە زینە وه، پاشان لە خۆ گوتان و هەلبەزین دە کەوتن.

لەودەمە وه پوورە گولە چاوی بریو ته گر، ئەحمەد و مینا بە چاوی یە کتر دە دوینن:

– یانی عەبە ئەو پیاوه بووه؟! ئە ی چۆن کەس نە یزانیوه؟! لانی کەم چۆن ئیمە

نەمانناسیوه؟! ئە ی داخی بە جەرگم بۆ زوو نەمانزانی؟

پوورە گولە لە چاویان حالییە، لە دلە وه جوابی دانە وه:

– ئەری ئەری، عەبە ئەو پیاوه بوو، لە ترسی زوردار ناوی خۆی نابوو عەبە! ناوی

خۆی شا محەمەد بوو، خەلک پێیان دە گوت عەبە شیت.

ئەو شە وه تا درەنگانی، ئەو هی سەبارەت بە عەبە دە یزانی، وە ک چیرۆکی بۆ ئەحمەد
و مینای گێراوه و هە ک داغیک دە یچزان و بە دلپانە وه. مانگی لە مەرگی عەبە تێپەریو
و لە بیران نە چۆتە وه. پتر لە هەموو کەس، بیری عەلێلە ی ئالۆز کردووه و بۆ ساتیکیش

له بهر چاوی لاناچی. له وده موهه بۆک و نابۆک له گه‌ل بله ده‌دوی، ئه‌وه‌ندی ده‌شیدوین، هه‌ولی ئه‌وه‌یه له فیه‌زه‌ی هاندا:

– دۆستی وه‌ک فیه‌زه‌ت هه‌یه، دژمنت بۆ چیه‌؟! پیاو دۆستی وای بێ، ده‌بێ شێوی له بری ناشتای بێ! پیاوی پێ کوشتی، پوولی جوانه‌گای نایه‌ باخه‌لی و قسه‌شت له‌گه‌ل ناکا! ئه‌وه‌ گۆرت بێ، چه‌نده‌م گوت کوره‌ ئه‌و به‌ستزمانه‌ مه‌کوژه‌؟ جوابت نه‌دامه‌وه، پیت وا بوو خوله‌ پیزه‌م بۆ ده‌کوژی. ئه‌و ده‌میش گوتم، ئیستاش ده‌لیم، من هه‌یچ ناوی، به‌خیر و شه‌ره‌وه‌ بۆ تۆ، حاشا، نه‌گۆشتی که‌رویشک ده‌خۆم. نه‌... که‌یفی خۆته، له‌گه‌ل فیه‌زه‌ چۆن پینکدین، پینک وهرن. خوداش ده‌زانێ له‌و کاره‌دا له‌گه‌لت نه‌بووم، له‌و بابه‌ته‌وه‌ دلنایم، هه‌ر نه‌بج ویزدانم ئازار نادا.

له‌و ده‌مه‌یرا عه‌لیله‌ دايمه‌زاندوو، هه‌ر دوو که‌وتوون به‌ لادا و پشتیان کردۆته‌ یه‌ک، بله‌ راسته‌وه‌ بوو:

– که‌سێ نابه‌له‌د بێ، ده‌لێ ئه‌م کابرایه‌ عابده‌ و به‌رمالی به‌ سه‌ر ئاوه‌وه‌ ده‌گه‌رێ و له‌ ترسی خودا شه‌وانه‌ خه‌وی نییه‌! ئاخ‌ر تۆ کینێ؟ عه‌لیله‌ دز نیت؟ که‌مت مل بریوه‌؟ له‌وه‌تا ده‌تناسم دز و تالانچی بووی. لای که‌سێ خۆت هه‌لکیشه‌ پر به‌ کراسی که‌ نه‌تناسی! ئیمه‌ ماری کونیکین، لانی که‌م بیست ساله‌ به‌ هه‌موو خلیته‌ و بلینه‌یه‌ کی یه‌ک ده‌زانین. عه‌لیله‌ش راست بۆوه‌:

– نالیم دز نیم، پیاو کوژ نیم، له‌ کوشتنی ئه‌و به‌ستزمانه‌دا ده‌ستم نه‌بووه‌، ئه‌ویش بۆ کێ؟! بۆ فیه‌زه‌ درێژ!! تۆ پیاوت کوشتوو، ئه‌و بوو به‌ خاوه‌ن پوول! داخی هه‌یچ نه‌یکوشتوو، به‌گه‌وجت ده‌زانێ! کێ باوه‌ر ده‌کا جوانه‌گای دابی به‌ سێسه‌د ته‌نه‌؟! ئه‌ویش ئه‌و جوانه‌گایانه‌! به‌خودا برا به‌برای نادا به‌هه‌زار و پینسه‌دیش، تۆ باوه‌ر ده‌که‌ی؟ ئه‌گه‌ر باوه‌ر بکه‌ی، دیاره‌ گه‌وجی، باوه‌ر ده‌که‌ی، ها؟ بله‌، مات ته‌ماشای به‌رده‌می ده‌کا، عه‌لیله‌ درێژه‌ی دایه‌:

– ئه‌گه‌ر له‌ بیرت بێ، له‌ چایخانه‌ که‌ی حاجی گوتم: کوپه‌ داوم مه‌خه‌ داوی ئاغاواته‌وه‌! نه‌مگوت قه‌زای مالپه‌ره‌ که‌ی خۆم ده‌خه‌م له‌ هه‌زار به‌راتی ئاغا؟ نه‌مگوت؟ من رۆحم له‌ رۆحی فیه‌زه‌ تۆقیوو، ده‌مزانی ئیمه‌ چه‌نده‌ به‌ری قه‌له‌ و ده‌له‌ی فیه‌زه‌ ناکه‌ین، به‌ قسه‌ت نه‌کردم. ده‌فه‌رموو، تۆ ئیستا چت له‌ ده‌ست دی؟ به‌ حال هه‌ر به‌ حال قسه‌ی له‌گه‌ل بکه‌ی ئه‌وه‌ی له‌ دیزه‌ دایه‌، به‌ که‌وچک ده‌ریدین و له‌ پینشی ئاغای داده‌نی، خۆ

قسهی تو قسهی ئەو نابری، دەبیری؟ ئەو ئەللا، گویت لێ بوو لە دێ کۆن ناغا چی دەگوت؟ چاوت لە فەیزە نەبوو چۆن بەو قسانە خۆی گێف دەکرد؟ بە حال، هەر بە حال پێ لە پشکووه بنیی، سەر و مالییه، ئەو فەیزەیه! بۆ قرائی سەد پیاو دەکوژی! تو لات وایه بۆ عەبەبی بە تو بە کوشتدا؟ لە بەر بستی زهوی، که هی ئەویش نەبوو، ئەو هە من لە خۆرا نالیم، خەلک دەلین. زیره که، زۆر زیره که!! پیاوی پێ کوشتی، بە زهوی گەشت و پوولی جوانه گای نایه تەنکهی باخەل، ئیستا پێده کهن.

– بە چی پێده کهنی؟

– بە تو، بە من، بە گەوجی ئیمه، بە زیره کی خۆی، ئیستا دەلێ ئەو سێسەد تەنەهێ دەدەم، دەیهوێ هەر ئەو هیه، نایهوێ هەر ئەو هیه، کورت و کرمانجی، دەلێ: ئەو هە شەمامهیه، بۆنی دە کهی بیکه، نایکهی، هەر ئەو هیه، دەلێ چی؟ چت پێ دە کری؟

– چم پێ دە کری؟ لە چاوی دەردینم، بە خەوی شەوان پێی دە گێرمهوه، خەیاالی خاویکردوو، ئەو هە بله سووره، خراب حالی بووه.

عەلیله قاقای کیشا، چاویکی لە سەعاته مووچییه کهی کرد، کهوت بە لادا، پشت له بله گوتی:

– ئەئە مه گەر... بگری.

بله بە توورەبیهوه رووی وەرگێنرا و پشت بە عەلیله راکشا، بە رقهوه گوتی:

– دەبیینی، یان دەیگرم، یان نایگرم.

لە میژە بێ دەنگن. عەلیله سەری ناو ته سەر باسکی راستی و پرخەیی دێ. بله باسکی چه پی کردوو به کۆله کهی سەرەقورسه پر خەیااله کهی و له گێژاوی زولمی فەیزه دا پەله کاژێ، پەل دە کوتی. لە پر راستهوه بوو. سەرنجی دەلاقه کهیدا. رۆژ ئاوا بووه. هەستا، لە کهلینی دەرگاوه تەماشایه کی لیژی قەلا و دەرایی چۆمی کرد، کهس دیار نییه. گەراوه، بێ چرپه چوو هەر عەلیله. یه ک دوو جار، سەبر کۆخی. عەلیله ئاگای نە کرد. بەرهو تەفەنگه کهی رۆشت. فیشه کدانی له خۆی بەست. برنوو له شان کرد و بێ خشیه وەدەر کهوت. هیشتا بله له لیژ نەترازابوو، عەلیله له درزی دەرگاوه خستییه ژیر چاوه دیری، تا له چۆم کردییه ئەو بەر، چاوی لییبوو.

تەنگی نوژی شیوان و جەنگهی شیوه. بێ دەنگی و تاریکی پەنجەیی بە سەر کانی توو کیشاوه، بەشدار له سەر بەشەنان مشتومریانه و ئاگایان له دێ نییه. دوو کوند

ئەمبەر و ئەوبەر جار نە جار بۇ يە كى دەسیننەو. لە پەر ھارەى برنوو كوندە كانى بى دەنگ كرد. ئاوايى بە سەر يە كدا شلەژا، خەلك پى خاوس و بە پىلاوى ئەم پى و ئەو پىو ھەژانە دەرى:

– چ بوو دەسان!! ئەو تەقە يە لە كوئو ھات؟!

قىژەى ژن و مندال ھەشیمەتى بەرەو مالى فەيزە كىشا. دەرك و بان پىر بوو لە خەلك. كەيخودا و مەلا چوونە ژوورئ.

مال پىر لە قورم و بۇنى بارووت. لامپا لە نىو تۆزدا بە ئاستەم سۆلەى دى. فەيزە لە نىو ھەراستى دىودا درىژ راکشاو ھە شەلتانى خويته! گوللەى برنوو لە كولاو كەو ھە تەوقى سەرى سىمو ھە شەويلكەى لە گەل خۆى ھەلتە كاندوو ھە، كەس بە دەنگ نە يگە يشتو ھە. ژن و مندال خۆ دەرنن. ژنان دەورەى فەتمى خىزانى فەيزە يان داو ھە لە پەستا دەنى دەدەن زياتر لە خۆ کوتان و خۆرنىن شىلگىر بى.

مەلا كەرىم ھەستا:

– ژنان! بۇ وا دە كەن؟ بە جىي دلنەوايى، ئاور لە جەرگى بەر دەدەن؟ ئەو كارە خەلافى شەرە. لە رۆژى وادا، شەرەن ھەزىفەى دراوسىكان ژن و مندالى ئەو مەرھوومە بەرنە مالى و دلخوشىيان بەدەنەو ھە، شەرەى ئىسلام وا دەفەرمى: خۆرنىن و لە خۆدان، تىغ ھەلگرتە بۇ شەر لە گەل خودا. باجى فەتم! شەر لە گەل خودا دە كەى؟ ئەستە خفىر لالا، نەعووزو بىللا!! بە بەشى خودا رازى بە خوشكى دنيا و ئاخەرەتم.

بە قەسى مەلا، ژنان، ژن و مندالىان برە مالان و دەنگى گرىان نەما. مەلا رووى

كردە پىاوان:

– براينە! دەست ھەلپىكان و ماتەم گرتن ھىچ ناکا. تا شەو درەنگ نەبوو ھە، ھەوال بە ئاغا بەدەن، بزائىن ئەو چ قولى دە كىشى، خۆ ناكرى بى دەستورى ئەو دەستى لى دەين، بە من، ھەر ئىستا كەسى سوار بى و خەبەر بەرى.

فەتاحة كوئىر گوتى:

– مامۆستا! چارە و پىيە كەم بەدەنى، ئىستا دەرۆم.

– تەنیا دەچى؟

– بەلى، خۆ چلەى زستان نىيە، بەھارە و ولات رەشە، مەر دەروا.

مهلا چاوی له مام حهسه نه. مام حهسه ن چاویکی به نیو خه لکه که دا گیرا، نه حهده دی کورپی دیت:

– نه حهده رو له گه ل کا فه تاح برؤ نه سپه که ی بو زینکه و بیده به هه ورپکی مات چوار نکالی ئاسمان گرتوته بهر و تاقه نه ستیره به ک بهدی ناکری. تاریکه شه ویکی نه نگوسته چاوه. هه وا هیمن و له سه ره خویه. فه تاح کونه راوچییه، له شه و و ته نیایی و تاریکی و چولی بی باکه. چه نند سال له مه و بهر، له راودا تفه نگی ره شوکی لووله ی تو قیوه ته وه چاوی راستی قه لپووج کردوه. چاره وئ هیور هیور کویره پئی دوئی دزان ده بری. سوار په له ی لی ناکا. له غاوی شل هاویشتوته سه ر یالی، بی نه وه ی خوئی ئاگا بکا، به ده نگ له گه ل خوئی ده دوی:

– هه ی گۆرپه گۆر! سویندی ناحق ئاوات لیده کا! ئاخو وه للاه ی ژنی من عه تا کوشتی که چی ده سته ده دا به قورعاندا و ئاوقای حه مه شوانی ده کا! نه وه گۆرت بی، قورعان ئاوات لیده کا، خودا بو منی گه یاندا! ده لئین ده عبای کویر خودا هیلانیه ی بو ده کا، نه وه منم، نه و کوژرا و فاتم بیوه ژن که وت، نه و بیوه ژن و من بی ژن.

له نه کاو سمی چاره وئ شلپه ی له ئاوی چۆم هه ستان و بارودوخی خه یالی فه تاحی گۆری، گه بیوه ته نزیک تازاوا، له چۆم په رییه وه و سه رو ژووره ی لیژی قه لا ده بری، له پر خر مه ی چه خماخ و ده نگئی له جی وشکی کرد:

– کینی کوره به و شه وه؟

ده نگئی بله هیند کوتوپر هات، ماوه یه ک فه تاح به سه ر چاره ویوه تاسا. دیسان ده نگئی

داوه:

– کینی کوره کوژرای!

– فه تاحم، خه لکی کانی تووم.

– بو کوی بهم شه وه؟

– کارم به قه لایه، خه بهرم بو ئاغا هیناوه، پیاو کوژراوه، فه یزه بان کوشتوه.

– کنی کوشتوویه؟ قاتل گیراوه؟

– نه وه لالا، کهس نازانی کنی کوشتوویه.

– باشه، دابهزه و ده ست بنی سه رسه رت، ورده ورده وه ره پیشی، چه کت پییه؟

چه کی چی؟ نه وه لالا.

فه تاح دابهزی. له غاوی کرد به قولدا و ههر دوو دهستی نایه سهر سهری و هاته پیشی.
بله به وردی فه تاحی پشکنی. به جوت چوونه بهر دهر وازه و لیاندا.
- کیتی! راههستی نهوه هاتم.

- بیکهوه مامه، خو مانین.
مام علی دهنگی بله ناسی و چل میردهی لایرد و دهر وازه کراوه. بله رژیسته
ژووری. فه تاح باسی کوشتنی فه یزه ی بو مام علی ده گیپراوه، بله هاته وه و فه تاحی نارده
ژووری.

فه تاح جلهوی چاره ویی کیشا و بردییه سهر ناخوری حه وشه و به سستییه وه، به په له
وه سهر کهوت. نه حمه د فه راش له پیشخانه وه دیوی ناغای پیشاندا. سه بری له دهر که ی دا
چووه ژووری، له بهر دهر گاه، دهسته ونه زهر ویستا. هه مزه به گ دو گمه ی رادیو
نه نده لیا که ی بادا و بی دهنگی کرد:

- فه تاح! بهو شه وه بو هاتووی؟

- قوربان! ماموستا نار دوومی، کا فه یزه عومری داوه به ناغا.

- چی؟! که ی؟

- نه م ئیوار ییه، ماموستا فه رمووی با ناغا سهر حیسابی بی.

- ده ی بهو شه وه بو؟ روژ نه ده بووه؟

- ناخر فه تاح گه یه کی گرت و گنجاندی!

- ناخر چی؟ مردووه، مردووه، هه موو ده مرین، روژ ده بووه.

فه تاح پیی له جهرگی نا:

- ناخر به دهردی خو ی نه مردووه، کوژ راهه، کوشتوویانه قوربان!

هه مزه به گ وه ک نه وه ی له ناوی کوشتن بیزار بی، به تویی کراس و دهر پیوه راست

بووه.

- کوژ راهه؟! کی کوشتوویه؟!

- نازانم، کهس نازانی، له سه ربانه وه لیانداوه قوربان، کهس به دهنگ نه گه یوه تی.

هه مزه به گ به نیو دیوه که دا دیت و ده چی ههر دوو دهستی راده وه شینی و له گه ل خو ی

دهدوی:

– ئاخۇران و بخۇرانه! ھەر ئەو ھەمان كەم بوو! جوابى ئەو ھەموو كوشت و كوشتارە چۇن بدەمەو ھە؟ بۇ زارا گوتەم ئەو ھە تىو ھە شوانە ياغى بوو، كۇنە قىنى لەو مالە بوو، بۇ ەبە گوتەم رەشە دز لەبەر جوانە گا كانى كوشتوويانە. بۇ فەيزە بلىم چى؟
 فەتاحتان لائزەليانە بە لای دەرگاۋە ۋە ستاۋە ۋە بە تاقە چاۋى دەروانىتتە راوشكارى ئاغا ۋە تەمادارى ۋە لامە.

ھەمزە بەگ لە نە كاۋ سەرى ۋە رسووراندى:

– تۇچت دەۋى كۆيرى سەگ؟! بە تەماي بەو شەۋە بمبەي ۋە بە كوشتنم دەي؟
 – من بۇ ئاغا؟! كەيخوداكان منيان ناردوۋە، دەفەرموۋى برۇم، چ بكام؟ لە خزمەت مەرەخەس بم؟ بچمەۋە بلىم ئاغا چى دەفەرموۋ؟
 – قورۋەسەر كەن! چ دە كەن! ھەر پوۋلى منە ۋە بۇ ئەمىنيە دەي، برۇن بينيژن، لەۋە زياتر چ دە كرى؟ دە برۇ لەبەر چاۋم برۇ.

فەتاحتان پشتى لە دەرگا كردهۋە برۋا، ئەحمەد فەراش گويى لە قەلەشى دەرگا كردهۋە ۋە بە پەلە رۇيشتەۋە سەر سەماۋەر ۋە ئىستىكانە كانى. دەرگا كراۋە فەتاحتان پشتاۋپشت ھاتە دەرى. ھىشتا دەرگا كەي پىۋە نەداۋە، ئاغا لە سەرەخۇ، ۋا كە فەتاحتان ئاشت كاتەۋە، بانگى كرىد:

– بە مەلا بلى، ئاغا دەيفەرموۋ زۆرى گەۋرە نە كاتەۋە، بەيانى خۇشم ديم. ئەگەر ھاتم، ۋە بىرمى بخەۋە كارم پىتتە! لە بىرت نەچى، لە بىرت بچى، خۇت زەرەر دە كەي، برۇ.

فەتاحتان لە پلىكان ھاتە خوارى ۋە ئەحمەد فەراش بە دوويدا. فەتاحتان گەيشتە ھەۋشە، ئەۋ خۇي كرىد بە مدبەقدا ۋە لە گەل نازدار دەستى كرىد بە چپ ۋە ھۆر.
 فەتاحتان سوار بوو ۋە لە دەروازە چوۋە دەرى. دەرگەۋان چل مپىردەي دەروازەي خست. لەۋ دىۋى دەروازەۋە، بلە ھاتەۋە سەررى:

– چ بوو؟ ئاغا چى فەرموۋ؟

– فەرموۋى بە خاكى بسپىرن. بەيانى خۇشى دى.

بلە سەر رىي بەردا. فەتاحتان بە ۋىلغار لە لىژى قەلاۋە رۇيشتە خوارى. بلە بە دلنىيى چوۋە ژوورى ۋە لای ەلەلە دانىشت.

ئەودەمەى فەتاح لە كانى توو وەدەر كەوتبوو. قەبر كەن چوو بوونە سەر قەبران، بە گەرانەوہى ئەو و بیستنى پەيامى ئاغا. مەلا دەستوورى شتنى تەرمى فەیزەى دا. پاش شتن، بردیانە مزگەوت. ئەو شەوہ تارۆژ كەس خەو چاوى نەچوو. لە مالان و مزگەوت، ئاشكرا و نھینى باس باسى فەیزەى:

– قورعان خواردن شۆخى نییە، خۆ لە تیغدانى خودایە، دیتان چۆن كاری خۆى كرد، ئەوہى بە درۆ خۆى لێدا ئاخىرى گیرۆدە دەبى، ئەو تیرى غەیب بوو، لە غەیبەوہ بۆى نازلبوو، دەنا فەیزە كى دەيكوژى؟!

بەلام رای پوورە گولە وا نییە! ئەو دەلى:

– كوشتنى فەیزە بى سړ نییە! دەبى پێوئەندى بە كوشتنى عەبەوہ بى، ئەو كەسەى لە كوشتنى عەبەدا دەستى بوو. فەیزە ئەو كوشتوویە، بۆیە ئەو كاری كردوو، كوشتنى عەبەى لى ئاشكرا نەبى، ھەر كەس ھەیە، فەیزەى باش ناسیو، زانیوہ قسە لە زاریدا بەند نابى، لەبەر ئەو، ئەویشى كوشت. من واى تێدەگەم، ئەگەر وا نەبوو. ھەلبەت گولە ئەقلى نییە.

پوورە گولە ئەو قسانەى ھەر بە لای ئەحمەد و میناوە گوتوو. بەیانى تەرمى فەیزەیان بە خاك سپارد و گەرانەوہ و مزگەوت. پاش فاتحا، ئاغا و نۆكەر و دوو تەفەنگچییە كەى سوار بوون. فەتاح لەو لای دێوہ جلەوى كوێتە یگرت: – قوربان! شەوئى فەرمووت بەیانى و ھبیرمى بخەوہ كارم پێتە، لە خزمە تام. ھەمزە بەگ بە بزەوہ گوتى:

– با چلەى فەیزە بچى فاتمە لى مارە دە كەم، پیت چۆنە؟

فەتاح تا قە چاوە كەى بەرداو، بە شەرمەوہ گوتى:

– خودا لە گەورەبیت كەم نە كا و سایەت لە سەرمان بمینى.

دەستە جلەوى بەردا و پاشەوپاش رېى چۆل كرد. ھەمزە بەگ رکیفی لە كوێتەدا.

رەسوول و بلە و عەلبە بە دوویدا، لە كێوہ بەرداویلە وەسەر كەوتن.

ئەودەم كە لە نەخۆشخانە هینابوو یانەو، كەس نەیدەو پرا خۆ لە قەرەى دا. مېرومۆچ، نیو چاوان گرژ و تال، قەلس و جنگزی، نەحەواو و بە بیانوو، شەپانی و جنیوفروۆش، توورپە و دەمشپ، لە گەل جیپەى دەرگا بە شەپ دەهات.

كۆ دەپو پرا دەر كەى لى بقەلە شینیتتەو؟! نۆ كەر بايە، یان فەرپاش، كلفەت بايە، یان قەرەواش، پېر جیتیوى دە كردن و وەدەرى دەنان. تەنانەت دایك و بايىشى نەیان دەو پرا سەر بخەنە سەرى. شەووروژ، بیست و چوار سەعاتە، دەر كەى لە خۆى گالە دابوو و رق و كینەى دەخواردەو. لیوى دەبرد بە دەمدا و تال تال سمیلە خورمايیه كەى بە ددان دەقرتاند و بە نوو كى زمان دەپهاو بیستەو دەرى، یان، نینۆ كى پەنجە كانی دەجوينەو تا دەیگە یاندنە سەر زیندوو خوینیان لى دەر دەپەرى.

كە بوو كیان بۆ گواستەو ئەو خووو خدانەى لە سەر لاچوو. ئیستامات و مەلولە، جنیوفروۆش و دەمشپ نییه، لاشەپ و بچ بیانوو، ئاسەوارى توورپەى تیدا بەدى ناكرى، ساویلکە و بچ فېر و فیله، كیترەى لە سەر زگ بكەى، قەلس نابى، لە گەل دەستوتیپنەو ند رووخۆش و بە بەزەبیە، هەر دەلئى عەتا هەلەشە و سەرچلە كەى جارانیش نییه!

گۆشە گیر و لانیشنە، حەز بە تەنیاى دە كا، تا نەیدوینن، كەس نادوینن، دەلئى لە گەل دەروونى بەربەرە كانیته تى! ماو یە كە هۆگرى دیوانە شیعرە كانی حافز و خەبیام بوو، ئەویان دادەنن و ئەوى دى هەل دەگرى، دايمە سەرى لە سەریانە.

دوو مانگە چپوشەقى وەلاناو و وردە وردە دەروودەشت دە كا. لەو دەمەو زۆر بەى شەو وەدەردە كەوى و تا شەو شەق دەبى، ناییتتەو. دوو سى چەل، هەمزە بەگ، ئەحمەد فەرپاشى بە دزیبەو وەدوو خستوو. ئەحمەد، دووروزىك وەدوو كەوتبوو، بچ ئەو عەتا بزانی، تا

گرده کهی پشت مالان له گهلی ببوو. پاشان دهچووه سهر بهردی، ئەحمەد بئ خشیپه چووبوو پشت بهرده که، هینده لئی نزیکبۆوه. دەنگی هەناسە ی عەتای دەبیست. هەر یه کهم شهو ئەحمەد زانیبوی عەتا هۆگری بادهبووه، بهلام ئەوهی به هەمزە به گ نه گوئیوو، هەر بۆ نازداری گێراپۆوه. نازداریش بۆ کهوئی باس کردبوو.

زۆر له میژە تەماداری دەرەفەتیکه ئەوهی له دلیدایه بۆ کهوئی هەلرێژی، بهلام تا ئیستا ئەو هەلهی بۆ نەرەخساوه و که متر یه ک دەدوینن. شەش مانگی رههقه به یه کهوه له دیوێکدا دهنون، بهلام نه ک وه ک ژن و میژد، بهلکو وه ک دوو دهسته خوشک، یان، دوو دهسته برا، تهریک له یه ک، هەر کهس له سهر جی خۆی. تا ئیستا، کهوئی وه ک پارانهوه داوای جیابوونهوهی لئ کردوو، بهلام عەتا گوئی لئ خهواندوو و هیچ جواپێکی نەداوه تەوه. رەنگه به تەمای ئیشاللای دوکتۆر بئ، ئاخر دوکتۆر شەش مانگ ماوهی بۆ داناوه بچیتەوه، عەتا زۆری شایى بهوه یه، بریاره به یانی برۆا بۆ شار.

لهو رۆژهوهی کهوئی هاتۆته قهلا، مهگر چوو بیتته حوشه تاو له سهری دابی، دهنه دەرەوهی نەدیوه، وه ک دهست به سهر، دایمه له ژوووری، له ژیر چاوه دیری دایه، ئەودهم که تازه هاتبوو، زۆر دەرترسا، دایمه و دەرهم وه ک کهرویشکی بازره ههزاره ی بوو. قەت تیر خهوه نەدەبوو. له شیرینی خهودا با، عەتا به دم خهوهوه جوولابا، ئەو چهقوی دهنوشتانهوه. پاش دوو سئ مانگ به تهواوی بۆی دەر کهوت، عەتا هیچی له جانتادا نییه، بهلام هەر دوو دل بوو. ئەمجار به راویژی نازدار، کهوته تاقیکاری.

ورده ورده کهوته دواندنی عەتا. خۆی نزیک ده کردهوه، بزهی بۆ دهخسته سهر لئوو، دههاتهوه، له بهری ههلهدستا. ههتا ئەو لئی نزیک دهبۆوه. ئەو دووره پهریز دهههستا. به تهواوی له لایه نی عەتاوه دلنیا بوو و سهرینی ئەرخیانی نایه ژیر سهر. چهند رۆژیکه دیسان ترس هیرشی بۆ هیناوه تەوه نه ک له عەتا!!

ئەو شهوانه ی که تهنیا دهبوو، کهسێ دههاته پشت دهر کی دیوه کهی! سهبری دهستی له دەرگاوه دهنه، دهیزانی پشتی خراوه، ده گهراوه. تا ئیستا سئ شهو بهو دهستوره دههات و ده گهراوه. هەرچهند کهوئی له کونی دەرگاوه سهرنجی دابووین، بۆی نەدەناسرا. نەشیده ویرا دەنگی بدا، یان بیتته دهری و بیگری. نەشیویراوه به لای عەتاوه بیدر کیننی، تهنیا به لای نازدارهوه باسی کردوو. هەر شهوێک که عەتا له مال نابئ، ترس ئوقره ی لئ ههلهد گری. به تابهت ئیستا که بریاره عەتا برۆا بۆ شار.

خۆی شکی له که سیکه که ناویری له لای خۆشی بیدر کینی!! تهنانهت به نازداریشی نه گوتوه!

ولات کړوکپه و قهلا وه ک دلی کهوئ و عهتا ویرانه. شهو له نیوه لایداوه، کهوئ و عهتا هه کام له سه ر جی، ته ریک، راکشاون خه یالاوی چاویان بریوه ته بن میچ:

— عهتابه گ! سه ینی ده رۆی؟

عهتا به وهره زیه وه جوابی داوه:

— ئه ری.

— که نگی دیه وه؟

— نازانم، بو؟

— هه ر وا پرسیم، هه ز ده که م بز انم که نگی ده گه رییه وه؟

— نازانم، دو کتور ده زانی، چوون به منه، هاتنه وه م به وه، رهنگه سی چوار شهوم پی بچی.

کهوئ راسته وه بوو له سه ر جی دانیشت، هیندی توند گوتی:

— سی چوار شهو!! ده به خودای لیره نابم! یان ده بی بمبه یه وه مالی بابم، یان له گه لت

دیم، ده نا به هه ر له ونی بی، ده رفه ت دیم و هه لدیم.

عهتا به پیکه نینه وه گوتی:

— هه لدی؟!

— ئا، ئه ریوه لالا، ئابرووی خۆم خۆش دهوئ!

— با بيمه وه، ده تبه مه وه.

— حه ی حه ی!! کابرا گوتی تا سه ره چه رمه که ئاو نه ییردووه، من چ ده لیم، تو چم جواب

ده ده یه وه! راوه ستی کورت و کرمانجی پیت بلیم، من به ته نیا لیره نابم! ئابرووم له خه ته ر

دایه! هه رچه ند تا به رۆح زیندوو بم و ره گی ته ر له له شمدایه بیتی، کهس ناتوانی دهستم بو

بیتی، به لام هه ر به ئاسته م شتییک روو بدا، ئابرووم ده چرئی، ئابروو وه ک شووشه یه، بچرئی،

ده شکی، شووشه گوتوویه: بشکیم، نه چرئیم. هه رچی بی، من ماره کراوی تووم، ئابرووی

تۆش ده چی، ئابروومان پیاریزه، تکات لیده که م به ته نیا جیم مه هیله.

عهتا له سه ر جی راسته وه بوو:

— چ باسه؟! ده ته وئ چ بلئی؟

کهوئ بزه یه کی ژه هراوی هاتی، به ینی گریان و پیکه نین، گوتی:

– تو زور ساويلكهى! هەر كه له مال نه بى، ده رگام پى ده گرن!! تا ئىستا سى جار هاتۆته پشت ده رگا، ده سى تيوه ده نى، ده زانى داخراوه، سه برى ده گه پتتهوه، زورم چه ولداوه بىناسم، بوم نه ناسراوه، من نازانم بۆ منت ليره داناو؟ به هيوای چیت؟ من هەر شهوى ئه وهل به تۆم گوت، بۆ ده بيه بايسى جوانيم؟ رزگارم كه رزگار. كهوى داى له پرمهى گريان.

عه تا وهك داخ به دلیدا چزاین، يه ك ته كان هه ستايه سه ر پى، به دهنگى بهرز، گوتى:
– كى ده رگات پى ده گرى!؟

كهوى به دم گريانهوه گوتى:

– دهنگ هه لمه هینه، ئابرووم مه به، له سه ره خۆ.

عه تا خاو بۆوه، له سه ر جى دانیشه وه، بى دهنگ، بىر ده كاته وه، له نه كاو به پىكه نینه وه گوتى:

– رهنگه بابم بوو بى! ئه وه خووى له مێژينه يه تى، شه وانه به دم خه وه وه ده پروا، هه موو ديوه كان ده گه رى، هىچ نيه، تو له خۆرا دلتهنگى ده كهى.

كهوى شكه كهى قايم بوو، ئه وهى لىنى ده ترسا، به راست گه را. به وه پىرا شكى له هه مزه به گ بوو، كه ده يدى به چه شنى چاوى ده برپيه چاوى، ناچار ده بوو سه ر داخا و خۆ بشارپتتهوه. كهوى له سه ر جى هه ستا و له عه تا نزىكبووه. سه برى گوتى:

– ئهى بۆ ئه وه شه وانى تو له مالى، ئه وه به دم خه وه وه ناڤوا! هه ر ده بى تو له مال نه بى؟ من بروا ناكه م، توش كه يفى خۆته، گوتم، تا ره گى ته رم تىدا بى، كهس ناتوانى زورم لىبىكا، كه مردم، به تون، چ ده كا با بىكا. عه تابه گ! وه ره وه ك مه ردان رزگارم كه، كوپه ئه مجاره رزگارم كهى، تا مردن هه ر قه ره واشتم، كوپه هه ر نه بى به باوه خوئى ببه وه، بوو كى خه لكى مانگى له ماله مێرد نابى، باوه خوئى ده كه نه وه، من ئه وه شه ش مانگه بۆ هینه بى ئىساف؟ دوو سى جار بابم، خالمى له دوو ناردووم، هه ر ئه مۆ سه بىنيم پى ده كه ن، به گه وجم ده زانن؟ بۆ هىچ نالبى؟ ئابرووى منت به لاوه بى بايه خه؟ بۆيه ده لىن ئاغاوات بىى به پرد، به سه ريدا مه رۆن، هه ر بۆيه له هه وه له وه ده مگوت مێردت پى ناكه م، ده نا تو له چت كه مه؟ ره عيه ت به به شه ر نازانن، لاتان وايه حىوانين، ده شتىك بلنى؟ ئاخىر دلتم تۆقى.

له وده مه وه كهوى به تانه و لۆمه ده دوى، ئاورى له ده روونى عه تادا هه لاي ساوه هه ر به ئاسته م دوو لىوهى ببزوى، كولى ده روونى به قولپه كه لا و ده كا و ده رڤتته ده ر، ده روونى

سووره کوانی گه ییوه، به ئاستهه، ههر به ئاستهه نوو که دهرزی وی کهوی، دهر گای ده بی، بو
ئوهوی هیندهی دی لای کهوی غورووی نه شکئی، ددانی به خویدا گرتوو و لئو نابزویتی.
کهوی هیندئیکی دیکه لئی چوو ه پئشی:

– بو جوابم ناده یه وه؟ قسه کانم رقه؟ هه قه بویه رقه!

عه تا چی دی پئشی کولی دهر وونی پئ ناوهستی، کوان دهر گای بوو و توقییوه، کوره ی
گریان ئه وکی بهردا، که ویش وئرای ئه و. گریان، گریان، ههر دوو بو چاره ره شی، بو مرادی
دلایان، به لام ههر یه ک به لایه کدا. کولی دل رزا و دامر کایه وه. عه تا ئه هون، ده یهه وی
پریسکه ی دلی بکاته وه.

– که وئیکیان! ده مه وی ئه وه ی له دلما دیه بۆت هه لریژم و بی پئچوپه نا بدویم. چی دی
نامهه وی عه تابه گ بم، عه تابه کی بی غه لوغه شم. ئه و قسانه ی ئه وه ل شهوت بوون به هه لقه و
چوون له گویمه وه. ئالو گوری تیدا به دی هیناوم. من لام وابوو ئه و کارهش وه ک هه موو
کاره کانی دیم، ده توانم به زور دایسه پئتم، له و شه وه وه من بیر ده که مه وه، به وه گه شتووم،
هه موو کار ی به زور بکری، خو شه ویستی به زور ناکری، تاوانی منه، من تاوانکارم، بو
ئه وه ی پئت به لمیتم که درو ناکم، به لئنت ده ده می هاتمه وه، ده تبه مه وه، به ههر له ونی تو
حه ز ده که ی. ئه وه ش بزانه، ئه وه نده ی تو گوتوو ته بمه وه، من به بابم گوتوو. ئه و ملی پئدا
ناکا، نایئته وه، نه یئته وه، ماره یی ده که وی. پرسی مه لای کردوو. مه لا گوتوو یه، شه رعدن،
نه یئته وه، ماره یی ده که وی، چون خه تا له وه وه نییه، کوری تو عه ییداره. جا له بهر ئه وه، بابم
به رۆینه وه ت رازی نییه، ماره ییه که شت کانی تو وه.

کهوی له روخساری عه تادا جگه له راستی، هیچی دی نایینی، له سه ره خو، وا که عه تا دل
شکاو نه کا، گوتی:

– کانی توو پئشکه ش به تو، من ماره ییم ناوی، گهر دنی حهوت پشتت ئازا بی.

– ده ی باشه، به ههر له ونی بی، ئه و دوو سی رۆژه خو را گره، بیتمه وه، لایه کت ده خه م به
لایه کدا.

ئیتر ههر دوو بی دهنگ بوون، هیجیان ئاگایان له یه ک نییه، کامیان زووتر خه وی لئ
کهوت؟ رهنگه هیج کامیان.

دوو سی رۆژه ده وسیتی ئه و شه وه ی تاهیر و دهسته که ی چوو بوونه مالی کوئخا شه ریف،
هاتبوو و سه روان خودایی، کوئخای له هه مزه به گ خواستبوو. ئه و دوانیوه رۆیه که بریار بوو

عه تا بروا بۆ شار، همزه به گ پیاوی له دووی ناردبوو بۆ ئیواره بیته قهلا و به یانی زوو له گهڵ
عه تا بروا و خۆی به پاسگا بناسین.

به یانی زوو، بهر له تاو کهوتن، کوئخا شهریف ههستا، چوو ههوشه و هاتهوه، له پیشخانه،
له گهڵ ئهحمهد دانیش و دهستیان کرد به قسه کردن و چاخورانهوه. پاش ماوهیه ک،
همزه به گ له دیوه کهی خۆیهوه بانگی کوئخای کرد و چوو هوزوور:
— ده زانی بۆ ناردوومه له دووت؟

— ئهمر، ئهمری ئاغایه

— له پاسگاوه خوازراوی! ئه و کاره جوانه تو دهیکهی، ده بی کهس هه برۆت پاسا و بدا.
ئه و رۆژه دوو سهعات له گهڵ جناب سهروان شه ره چه له حانیم کردوو، به ههزار ناری
عه لی، قایلیم کردوو ئه م جار هه بهت کا، ئه وهش به مه رجی هه رچی بلێ، به قسه ی بکه ی.
یا ورمی و روکنی دوو! ده زانی یانی چی؟! یانی تا دهمری، له بهندا هه ر سیر بخۆ و زورنا
بژهنه، ئه گه ر به قسه ی بکه ی، نانت له رۆندا یه، ده بی به پیاو! من به لیم داوه که له قسه ی
ده رناچی، حالی بووی؟

— به لی قوربان، هه رچی ئاغا به مریم، وا ده که م.

— ده برۆ ئه حمهدم بۆ بنیره. عه تاش دێ بۆ شار، به رقه نه تان خوارد، وه رپکه ون. کوئخا
پشتا و پشت هاته ده ری و ئه حمهدی نارد. همزه به گ گو تی:

— برۆ به و دوو تفه نگی چه بلێ، ئاغا ده یفه رموو خۆ ساز که ن له گهڵ عه تا تا نزیک ی شار
بچن، به لام نه چنه ئیو شار. له و یوه به حه سه ن مه یته ریش بلێ ئه سپه ره ش تیر کا و زینی بکا.
گه رایه وه، عه تاش حالی که بیته لای من، کارم پینه تی، ده برۆ ده ی.

بهر له عه تا، کهو ی هاته ده ری. چوو ههوشه و هاتهوه. عه تاش ههستا. هه ر له پیشخانه،
ئه حمهد راسپارد ه ی پینگه یان د. پاش به رقه نه، عه تا چوو ده یوه که ی بابی.

همزه به گ هیندی سه رنجی دا به:

— عه تا! پوول به دایکته، چه نده ت پیتویسته، لهوی وه ر بگه ر.

عه تا بی قسه هاته وه ده ری و چوو وه ده یوه که ی خۆی، هیندی له کهو ی راما و هاته وه
ده ری، چوو له لای دایکی.

دوو سوار له ده روزه وه وه ده ر کهوتن. دوو پیاده ی چه کدار کهوتنه ته کیان و ری ی
شاریان گه رته بهر. ری دووره و ئه وانیش خه یالاوی. عه لیله نه بچ. عه تا و کوئخا و بله له نیو

خه یالدا ده خولانه وه. عه تا له بیرى چوونه دو کتور و رابردوو و داهاتوویدایه. کویخاش له بیرى پاسگا و ئەمنییه دایه. بله سوور چ خه یالی له سه رییدایه؟! له غاو له سه ر یال و یله و چاره ووی به که یفی خوی ری ده برن. کهس کهس نادوینى. عه لیله چاوه بچوو که کانی زیت کردوونه وه و هه ر جارى ده پروانته یه کیان، زورتر عه تا سه رنجى را کیشاوه! به چه شنى نوقمى خه یاله، جار جار، بى ئەوه ی خوی هه ست بکا، ورته یه کى لئوه دى:

– بلینى که وى درۆ نه کا؟! ئە گه ر وایى چی؟! ده بى سه رى خۆم هه لگرم و ته ره که ولات بم. چاک بوومه بايسى ئەو و ئەو هه تیوه شوانه، خودای ئەوان بوو وام به سه ر هات، جا هه ر ئەوه؟! له وه تى راست و چه پى خۆم ناسیوه، جگه له کارى بیلعه ت، به لای کارى باشا نه رۆیوم! جا چه نه کردوو؟! زولم ده لئى، ته ماح له ناموسى خه لک ده لئى، له خه لک دان، داتروسکانى ئەم و ئەو، مندالى مەمکه خۆره هه تیو کردن! په لامارى ئەم و ئەو، له هه موو خراپتر ئەو زارا به سترمانه م کوشت! ئاخىر چی کردبوو؟ به خه یال پیاوه تى له گه ل منى ناپیاو کردبوو، سه ره رای چاکه، بشتکوژن! تو خودا به وه ده لئى کار؟ ئینسان وایه؟ مه گه ر ئەو عه له مه عه بدى تون؟ باشه، ئاغای ئاغا به، مه گه ر تو ئەو ملک و ماشه ت له کوئى بوو؟ کارت کردوو؟ شه ونخوونیت کیشاوه؟ شوانى و سه پانى و دروینه و ده سکه نه ت کردوو؟ ئاخىر له کویت بوو، ره نگه تاقانه کورپى ئاده م و حه وا بى! نه وه لالا، نه بیللا، هه مووى به زولم و زور داگیر کراوه، زالم زالمى ده بى، گيا له سه ر ریشه ی خوی شین ده بى، پشتاوپشت هاتوو، له بنه چه که وه هاتوو و گه ییوه به من، منیش ئە گه ر تووم لى بکه ویتسه وه، ئەویش وا ده بى، جارى به سایه ی خودا وه من تووم نییه، ئە گه ریش بمبى، خویرى دنیا بم، ئە گه ر به تلم عه ولادم له سه ر ئەو ریشه یه بگوروى. ئاخىر تو چیت؟ بنیاده مى؟ ده توانى مانگى له سه ر پى خۆت راوه ستى؟ نه وه لالا، توى ده ست و پى سپیلکه، ژهمى نانت نه ده نى، ده مری، ئەوان که ره سته ن، یان تو سه ربارى؟ به خودای تو، تف له غیره ت، نه مینى پیاو، توش پیاوى؟ ئە گه ر پیاو باى به زور ئافره تیکى به سترمان که توى خۆش ناوى، به لای خۆته وه نه تده سه بته وه. ده لئى خۆشم ده وى؟ ئەوه نییه ئەو یه کى دیکه ی خۆشده وى، بوو بوویه بايسىان؟ تف، نه عله ت له غوروور و غیره ت.

له پر ئەسپه ره ش سه ر سمیکى داو پرماندى، هه ودای خه یالى عه تا ئالوزاو به سیله ی چاو روانییه کویخا، زوو تینگه یشت ئەویش له گۆمى خه یالدا په ل ده کوتى!

کوئیخا شریف له بیرى راسته و پاسته کردنى جواب دایه بۆ سهروان:
 - ئە گەر هه‌لێشم واسێ باسێ له مه‌حموود شوان و کاوه‌ى كورپى ناکه‌م! ئەو بێتته گۆرپى
 و بێخوازن، به تايه‌ت بزانی من ناوم بردوو، ئەوه‌ى له دیزه‌دا بێ، به كه‌وچك ده‌ریدینى،
 ئەویش قه‌تل، حه‌ى حه‌ى! قه‌تلى كى؟ پیاوی ده‌وله‌ت!! دوو ئەمنیه‌م كوشتوو! گالته‌ى پى
 ناکرێ! جا وهره ئەو ده‌م دارى ته‌ر و سه‌لای سه‌گ، به خودای له‌ت له‌تم كا، ناوی ئەوان
 نابه‌م، هه‌رچى بلێ به قسه‌ى ده‌كه‌م، به‌و مه‌رجه باسێ له‌وان نه‌بێ، خودا ده‌كا نامدا به‌ ورمێ.
 بلێى چى لیم بوێ؟ ئاغا ده‌یگوت نانت له‌ رۆندا ده‌بێ و ده‌بى به‌ پیاو! ره‌نگه‌ پوولم بداتى،
 یان، ده‌مكا به‌ مواجب بگێرى ده‌وله‌ت! ئە گەر وایى، هه‌رچى بلێ، ده‌یکه‌م، ئەه‌ى ئە گەر
 هاتوو باسێ کاوه‌ى کرد؟ ئەو ده‌م چى؟ ئەها، ده‌لیم نایناسم، ده‌لیم ئەو شه‌وه كه‌ هاتن هه‌ر
 شه‌ش كه‌س بوون، سویندى بۆ ده‌خۆم، خۆ سویندم لى ناکه‌وى و درۆشم نه‌ کردوو، ئەو
 مالى من نه‌هاتوو.

له‌نه‌ کاو، عه‌لیله وه قسه‌ هات:

- ئەه‌رى برا! ئەوه قوروقه‌ په‌؟! وه‌للا ده‌لێى مه‌لا مه‌لایان کردوو! ئەوه گه‌بشینه شار.

عه‌لیله رووى له‌ بله‌ به‌:

- تۆ له‌ چ خه‌یالێكدای؟ ته‌مات نییه‌ بگه‌رێه‌وه؟! ئاغا فه‌رموو بووى نه‌چینه شار، ئەوه
 گه‌بشین!

بله‌ به‌ دزیه‌وه چاویكى لى مۆر کرده‌وه، سه‌ر زاړه‌ كى، به‌ زمانىكى شیرین گوتى:

- با، به‌رێه‌للا، ته‌مادارى ده‌ستوورى عه‌تابه‌ گم.

عه‌تابێ ئەوه‌ى روو وه‌رسوورینى و چاو له‌ بله‌ بكا، له‌ سه‌ره‌خۆ گوتى:

- کارم به‌ ئیوه‌ نییه‌، ده‌بوو زووتر گه‌رابانه‌وه، خواتان له‌ گه‌ل.

له‌وده‌مه‌وه عه‌به‌ و فه‌یزه‌ كوژراون، عه‌لیله وه‌ك مار له‌ سه‌ر چوزه‌ و دايمه‌ به‌ ده‌ۆوه بله‌
 ده‌دووتى، بله‌ له‌ ترسى ئەو ناویرى قامك له‌ ئاو رۆكات. بله‌ زۆر له‌ مێژه‌ داغ له‌ دلّه و له‌
 دووى ده‌رفه‌ته‌وه‌یه، ئەمڕۆ هه‌له‌یه‌تى، له‌وده‌مه‌وه له‌ قه‌لا وه‌ده‌ر كه‌وتون، بله‌ له‌ بیرى پیلاندايه‌.
 عه‌تا و كوئیخا به‌ره‌و شار و ئەوان به‌ره‌و دوا لێك هه‌لبران.

له‌ ده‌ركى کاروانسه‌را، عه‌تا و كوئیخا دابه‌زین. عه‌لى شامى کاروانسه‌راچى به‌ پیریانه‌وه

هات. كوئیخا شریف به‌ر له‌ عه‌تا گوتى:

– کا عہ لی! کاو جویان بدہیہ. من به یانی ده گه ریمه وه، رهنکه عهتابه گ دو سس رۆزی
پی بچی، نه هیللی ئه سپه که ی برسی و تینوو بی.

– به سه رچاو، مانگئی لیره بی، پالی لی بدنه وه، خاترجه م.
له غاوی چاره ویی گرت و کیشانییه ژووری. عه تا به ره وه نه خو شخانه، کویتخا به ره وه پاسگا
رویشتن.

کویتخا دوو شک و دل پر ترس و خورپه، گه یشته بهر پاسگا. قه ره ولسی بهر ده رگا
پشکنی و ره وانهی دیوی سه روانی کرد. کویتخا چووه ژووری و سلاوی کرد، به لام جوابی
نه بیست. پاش ماوه یه ک سه روان سه ری هه لینا و به ئاماژه ی سه ر پرسی. کویتخا دوو سس
هه نگا و چووه پیشی و به ترسه وه گوتی:

– جه ناب سه روان! من کویتخا شه ریفم، هه مزه به گ ناردوو میه خزمه تت.

سه روان خودایی به وردی تیی روانی:

– له کوئی تووم دیوه؟ شیوه ت ده که م!

کویتخا سنووری که وته دلی، یه ک دوو هه نگاوی دیکه چووه پیشی:

– شه ووروژی له خزمه تتدا بووم، له گه ل ره سوولی نو که ری هه مزه به گ رینوینتان بووین.

– له کوئی؟!

– له هه زار ئه شکموت، ئه وه ده میکه وه دووی چه ته کان که وتبوون، سواری ئه سپه شیکه

بووم.

سه روان بو ئه وه ی کویتخا چاوه رووی نه کریتسه وه، خوی گیف کرد و نیو چاوانی

ویکھیناوه و به تووره بیه وه گوتی:

– تو له نالیش دده ی له بزماریش! هاو کاری ئه وان ی و رینوینی ئیمه ش.

کویتخا به و قسه یه ویک هاته وه و بزه ی سه ر لئوی مرد:

– من؟!

– به لئ تو، مه گه ر نه هاتوونه مالت؟

– به لئ هاتوون، مالی هه موو که س ده چن، ئه وه هاو کارییه؟ ئه وان چه کدارن، هه ر کوئی

مه یلیان بینن، ده چن، دهستی که س دهستی ئه وان ی پین بانادری.

– یانی ئه وان به زور هاتوونه مالت؟

– به لئ، ئه ی خۆ له دووم نه ناردوون.

سەروان راساوه و بە كەيفى خۆى زلله يە كى سره واندە پەنا گۆيى و سوورى ھەلگەراندى،
تا ماو ھەيەك، كوئىخا ھەر زرينگە لە گۆيى ھەو دەھات. سەروان گۆراندى:

– درۆمە كە، قينم لە درۆيە، بە زۆر ھاتوونە مالت ھىچ، ئەى بە زۆریش تا ئەو لای ديوە
بردتيان؟ بە زۆر پووليان بۆ كۆو دە كەى؟ بە زۆر ھەواليان دەدەيتى؟ ھا؟ دە بلى دەى؟
كوئىخا ھىشتا دەستى بە لاروومە تيبەو ھەيە، رەنگ گۆراو و ئالۆز، كەوتە پارانەو:

– ئەمجارە جەبەم كە جەناب سەروان.

– جەبەت كەم؟! ئەو تاوانە بۆ ئەو دەيى؟

– خۆت بە ھەمزە بەگت فرمووبوو، ھەرچى دەفرمووى دەيكەم.

سەروان چۆو پشت ميزە كە و دانىشت. جگەرەيە كى دەرھيتا و داىگيرساند، دوو مژى
ليدا، ھىندى بە كوئىخادا روانى، لە سەرەخۆ گوتى:

– ھاو كاريم دە كەى؟

كوئىخا بە پەلە و چەواشە گوتى:

– بەلى، بە گيان و دل.

سەروان بۆ ئاشت كردنەو ھى، پاكەتە جگەرە كەى بەرەو كوئىخا دريژ كرد. كوئىخا بۆ
ئەو ھى دەستى سەروان رەت نە كاتەو ھى، جگەرەيە كى دەرھيتا، سەروان بۆى ئاور دا و گوتى:

– چۆن باو ھەر بكەم؟

– سويتند دەخۆم، بەلام بەو مەرجه گيانى خۆم و مال و مندالم پياريزرى، ھەر چى

بفرمووى دەيكەم، چم لە دەست دى؟

سەروان بە بزەو ھى گوتى:

– زۆر كار! ئەگەر بيكەى، ئەو ھى تو دەتوانى، بە سەد كەس ناكرى، ئەو ھى من
دەمەو ھى، بيكەى، ئەو ھى دلت بىخووزى، دەتدەمى، جگە لە جايزەى دەولەت، مانگانە مواجبت
دەيى! مال و مندالت دەحەسپنەو ھى، خانووت لە شار دەدەمى! بۆ خۆت دەبى بە پياو! پياو
دەولەت! بەو مەرجه من چ دەلئيم، بەرپو ھى بەرى، دەزانم لە دەست دى، ئەو ھى كارى تۆيە،
ھەلبەت لە خۆرا نالئيم، ئاغا تاريفى كردووى! زۆر لە ميژ بوو لە دووى كەسيكى وەك تۆ
دەگەرام.

كوئىخا شەريف جار لە گەل جار لە خۆى دەر دەچوو و بەرخەبەبەى شۆر دەبۆو ھى، لە
خۆباييانە گوتى:

– نازانم چت دهوی، به لئیم به ناغا داوه ههرچیت له من بوی، بیکهم، ههرچی دهفه رمووی به سه رچا، من له خزمه تام.

سه روان ههستا و دهستی خسته سه شانی، به پیکه نینه وه گوتی:
– تو له ئیستاوه پیاوی دهوله تی! بو ئه وهی دلنیا بم، برۆ ده ستوئیز بگره و سویندم بو بخۆ له قسهی من درناچی و ئه وهی بیلیم، به ریوهی ده بهی.

سه روان بانگی ئه مننیه یه کی کرد، کوئخا شه ریف که وته ته کی. پاش هیندی، به دهستی ده ستوئیزه وه هاته وه و دهستی بو دا به قورعاندا، سه روان به دلنیا یه وه گوتی:

– برۆ وه مالی خۆت، ههر ده مایه کی کارم پیت بوو، ده نیرم له دووت، به لام ئه وه له به یینی خۆماندا بچ، من و تو و هه مزه به گ بزانی، ته نانهت خیزانیشت نه زانی.

کوئخا به سه رسوورمانه وه گوتی:

– ئه ی کاره که م پچ ناسپیری؟!

– جارێ نا، با وه ختی بچ، به وه ختی خۆی پیت ده لئیم، دهستی دریز کرد و نایه نیو دهستی.

کوئخا شه ریف گئیزومه نگ له پاسگا هاته ده ری و وه ک ماخولیا، که وته شه قام. ده مادهی عه سر و ئیواری، دل کرمی و چه واشه به ره و کاروانسه را گه راوه و داوای له عه لی شامی کرد ئه سپه که ی بو ده رکیشی. عه لی شامی به سه رسوورمانه وه گوتی:

– بریار بوو عه تابه گ دوو سی شه و چاره ویکه ی لیتره بی و توش به یانی بییه وه، ئه و نیو سه عات ده بی رویشتووه، توش ده رۆی؟!

– ئه و رۆیشت؟! قه رار بوو نه روا، هیچی نه گوت؟

– نه وه للا، بچ قسه و باس سوار بوو و رۆیشت. کوئخا دهستی کرد به گیرفانیدا و دوو تمه نیه کی ئه سکیناسی ده رهینا و دای به عه لی شامی. پاش ماوه یه ک سواری ئه سپه شی بوو و خه یالاوی له شار ده رچوو. عه تا که چوو بووه دو کتۆر، پاش تا قیکارییه کی زۆر، دو کتۆر هیچی بوو ده رنه که وتبوو، بو نووسیوو پرواته دو کتۆری له ورمج. عه تا له شار به ندی هه لئه گرتبوو. هه رچه ند قسه کانی که وپی ده که وته وه بیر، ته زوو به له شیدا ده هات و میتشکی ده هه ژانده. هه ر بۆیه رای گۆر ابو و به ره و تازاوا گه رابوو.

شه و ئاواپی خه وتن، ئه سپه ره ش هیور هیور، ره وانی شیواو و له شی ماندوو و وه ره زی عه تای گه یانده ئاواپی. له لیژی قه لا که وه سه ر ده که وت، ته مادار بوو چه کداره کانی به ر

قهلا دهنگی بدن بهلام له دیوه کهیان رهتوو و ههوالی نهبوو! گه‌یشته بهر دهروازه، ههر به سواریهوه لیتیدا. مام‌علی وه که ئه‌وهی ته‌مادار بێ، له پشت دهر‌گاوه گوتی:
- کیه؟

عه‌تا له سه‌ره‌خۆ جوابی داوه:

- بیکه‌وه مامه، عه‌تام، مام‌علی دهر‌وازهی کرده‌وه، گوتی:

- ههر ته‌نیای؟ ئه‌ی بله و عه‌لیله؟

- ئه‌وان ههر نیوه‌پۆ گه‌رانه‌وه، نه‌هاتوونه‌وه؟

- نه‌وه‌للا، مه‌پرسه‌ ناغا چ ده‌کا! ده‌ که‌په‌ت پیاوی ناردۆته ئیره.

عه‌تا رکینی لیدا، ئه‌سپه‌ ره‌ش به‌ره‌و ته‌ویله‌ وه‌رێکه‌وت. هه‌سه‌ن مه‌یته‌ر له‌ ده‌لاقه‌ی سه‌ر میانه‌وه‌ ملی کیشا و عه‌تای ناسیه‌وه. جووت بێ خۆی هاو‌یشته‌ خواری و بێ خواوس په‌رپیه‌ ده‌ری و له‌غاوی له‌ده‌ستی عه‌تا وه‌رگرت. عه‌تا به‌ سرت‌ه‌ گوتی:

- مه‌یکیشه‌ ژووری، ره‌فته‌نیم، به‌ زینه‌وه، له‌ هه‌وشه‌ بیه‌سته‌وه.

ههر ئیواره، که‌وی نازداری تیگه‌یاندبوو شه‌وی هۆشی پینه‌وه‌ بێ. جیره‌ جیره‌ له‌ دهر‌گای پیشخانه‌وه‌ هات، نازدارو که‌وی، ههر کام له‌ دیوی خۆیه‌وه، چاویان نا به‌ کونی دهر‌گاوه. عه‌تا هاته‌ پیشخانه‌ و گه‌رپه‌ خه‌فه‌ کراوی لامپاکه‌ی هه‌لکیشا و سه‌بری چووه‌ دیوی نوینه‌کان. که‌وی ده‌سته‌جی عه‌تای ناسیه‌وه. شه‌وژنی له‌ پشت دهر‌گا لابرده‌ و ئه‌رخه‌یان چووه‌ سه‌رجی و خۆی کرده‌ خه‌و.

ماوه‌یه‌کی زۆر عه‌تا له‌ کونی دهر‌گاوه‌ دیوه‌که‌ی که‌وی خسته‌ ژیره‌ چاوه‌دیری. پاش درنگانی، جیره‌ی دهر‌گایه‌ک عه‌تای هارووژاند و دلی وه‌ قوت و فرت که‌وت. سه‌رتا پا سپیه‌ک له‌ سه‌ر په‌نجه‌ به‌ره‌و دیوه‌که‌ی که‌وی وه‌رێ که‌وت! گه‌یشته‌ به‌ر دهر‌که‌ و ئیستی ویتستا، ده‌ستی تیه‌ونا، دهر‌که‌ قایم نه‌بوو، کراوه‌ و پینی نایه‌ نیو دیوه‌که‌ و ویتستا و له‌ جیدا روانیه‌ که‌وی. زۆر ویتستا، ههر‌ وا تیه‌راماوه. له‌ نه‌کاوه‌ ده‌ستی چووه‌ سه‌ر شانی و سه‌رتا پا سپی داترووسکا! ئالۆز و شیواو، توند گوتی:

- عه‌تا! که‌ی هاتوویه‌وه؟!

به‌ ده‌نگی هه‌مه‌زه‌به‌ گه‌وه، که‌وی وه‌ک له‌ خه‌و راپه‌رپوێک زیرکاندی! له‌ زیرکه‌ی ئه‌وه، نووستوانی قه‌لا له‌ خه‌و راپه‌رین. عه‌دله‌ خانم به‌ سه‌ری رووت و بێ پشتوین هاته‌ پیشخانه‌ و له‌ په‌یکه‌ری کور و میدی، که‌ له‌ نیو ژووره‌که‌ی که‌وی وشک ده‌روانینه‌یه‌ک، رامای!!

همزه به گ چاوی کهوته عه‌دله خانم، سه‌ری داخست و به‌ره و دیوه‌که‌ی خۆی گه‌راوه. عه‌دله ئیتر له‌و شوینه که ویستا‌بوو، توانای جوولانه‌وه‌ی نه‌بوو، دانیش‌ت، عه‌تا له سه‌ره‌خۆ به که‌وئی گوت:

— خۆ ساز که ده‌تبه‌مه‌وه! چت هه‌یه جل و زیر، کۆوه‌ی که.

که‌وئ وه‌خۆ که‌وت. پاش ئیستی، هاته پیش‌خانه، عه‌دله خانم هه‌ر دانیش‌ت‌بوو. که‌وئ رووی تی‌کرد و ئه‌ویش هه‌ستا و ئامیزی بۆ کرده‌وه و که‌وئ خۆی له باوه‌شی هاویش‌ت. گریان. نازدار هاته ده‌ری، له ئامیزی عه‌دله هاته ده‌ری و باوشی به نازداردا کرد و به سه‌ر یه‌کدا گریان، به‌لام گریان‌ی شادی، عه‌تا ده‌ستیانی له ئه‌ستۆی یه‌ک کرده‌وه و پیلی که‌وئی گرت و رویش‌تنه خوار‌ی. عه‌تا و که‌وئ، دوو پشته‌کی سوار بوون و له ده‌روازه‌وه چوونه ده‌ری. ئه‌سه‌ره‌ش یه‌ک رکیف، دوو پشته‌کی عه‌تا و که‌وئی گه‌یانه‌کانی توو. له نیو‌دی، عه‌تا سه‌ری چاره‌ویی له مالی کوی‌خا که‌ریم وه‌رسوو‌راند.

که‌وئ ده‌نگی دا:

— هه‌له‌ت کرد، مالی بابم ئه‌وه‌تا.

— ده‌زانم، ده‌تبه‌مه مالی مه‌لا!

— به‌و نیوه‌شه‌وه؟!

— ئه‌ری، هه‌ر ئه‌مشه‌و رزگارت ده‌که‌م.

له ده‌ر کی مالی مه‌لا دابه‌زین. عه‌تا له ده‌ر کی دا.

مه‌لا که‌ریم ده‌نگی دان:

— کینیه؟ ئه‌وه هاتم.

ده‌ر گای کرده‌وه، عه‌تا و که‌وئ چوونه ژوو‌ری. پاش ئه‌وه‌ی که مه‌لا تی‌گه‌یش‌ت ئه‌وانه ده‌یانه‌وئ جوئ بینه‌وه، گوتی:

— وه‌ک ده‌زانن ماره کردن بی شاهد نابی، ته‌لا‌قدانیش نابی، راه‌ستن به‌یانی.

عه‌تا گوتی:

— مامۆستا! هه‌ر چی ده‌یکه‌ی، ئیستا بیکه، به‌یانی دره‌نگه.

مه‌لا مات‌بوو. بی ده‌نگ هه‌ستا و وده‌ر که‌وت. پاش ماوه‌یه‌ک به که‌یخوداوه هاته‌وه.

مام ره‌سوول و حاجی قادر و سو‌فی مینه و مام سه‌سن و ئه‌حمه‌دی کو‌ری

وه‌ژوو‌ر که‌وتن. مه‌لا گوتی:

– ئېۋە شاھىدىن كە كەۋىيى مام كۆيخا لە سەر مارەيى كانى توو لە عەتاي كورى
ھەمزە بەگ مارەمان كەرد؟ وابوو؟

ھەموو گوتيان:

– ئەشھەدوو وا بوو.

مەلا رووى لە كەۋىي كەردن: تۆ دەلىيى چى كىچم؟ مارەيىت دە كەۋىي، دە تەۋىي يان
ناتەۋىي؟

كەۋىي لە گەل مەلاژن لە پىشتەۋە دانىشتبون، جۋابى داۋە:

– نەخىر مامۆستا، بە شاھىدى ئەۋ شاھىدانە، گەردنى ئازا بىن.

مەلا، قەلەم و كاغەزى ھىنا، كاغەزى تەلاقنامەي نووسى، يە كە يە كە، كە يىخودا مۇريان
كەرد. مەلا كاغەزى دا بە مام ھەسەن باپىرى كەۋىي، عەتا ھەستا، مالاۋايى لىكەردن و
ۋەدەر كەوت.

ئاۋايى كانى توو پىر بوۋە لە چەي ژنان! باس باسى كەۋىيە و يەك دەلىي و يەك
دە يىسىيىتەۋە، ئەۋانەي كە ئەۋەل دە يانگوت كەۋىي بە ژنى سالىكى عەتا نابىي و تەلاق بە
قوۋنى دە كا، ئىستا دەلىن كەۋىي لاي دانەنىشتوۋە، لە ئەۋەلىشەۋە بە زۆر مارەيان كەرد، دەنا
مىردى پىي نەدە كەرد. ئەۋانەي كە ئاۋاتيان بە كەۋىي دەخواست و دە يانگوت دەبىي بە خانم،
ئىستا دەلىن عەتا ئەۋى ناۋىي، دەنا كەۋىي دەست رادە گرىي و ئەۋى بە سەردا بىرۋا. لەۋدەمەۋە
كەۋىي ھاتتەۋە، ژنان مالاۋمال دە گەپىن، بەلام پوورامان دەلىي:

– ئەۋانە ھەموو درۋىيە، ژنان بوختان ساز دە كەن، من دە زانم بۆ ۋاي لىھات، من پىنخەسسو
بووم، عەتا پىاو نەبوو، خۇمان ژنىن، كور بۆ ژن دىنىي؟ كىچ بۆ شوو دە كا؟ لە سەرى مەپۇن
ژنان، لە سەر رۋىنى باش نىيە.

پوورە گولە دەلىي:

– قسەي پوورامانە، ئەۋەل خۇم بە كەۋىم گوت لە عەتا مەترسى، من پىياو بىم، ئەۋ پىياو
نىيە. باسە كە جار لە گەل جار پەرە دە گرىي تا لە پىر ھەۋالىكى تازە ھات و باسى كەۋىي لە بىر
چۆۋە، دەلىن تەرمى كورژراۋى عەلىلە يان لە ھەزار ئەشكەۋت دىۋەتەۋە و بلە سوورىش بىي
سەروشىتە!!

قهلا ئالۆز و جه نجاله. ئاغاوات؛ بىن نۆكەر، دسته يه ك دەرپوا و دسته يه ك دى! خو
به خو سەر ده كهن به يه كدا و گوى له رادىق ناكه نه وه، سرت و هور پيلان دهرپژن،
شه و وروژ له هاموشودان!!

فهراش و كلفهت، نۆكەر و مه يته ر له بهر ميوان بهرپيكردن نايانپهرژى سهرى خويمان
بخورينتن، كهس دهر فته تى چوونه دهرپى نيه.

له وده مه وه بله و عه ليله نه ماون، ره سوولى نۆكەر به رۆژ خزمه تى ميوان ده كا، شه و
برنوو به شان، كيشكچى قه لايه، وه ره زى و ماندوو بوون نازانى، ميش بيته ژوورى و
برواته دهرى، له ژير چاوه دپرى ئه ودايه.

ئه حمه د و نازدار سووسه يان كردوو ه چ باسه، رايان له سهر ئه وه يه، دهر فته بى،
راكهن، به لام ره سوول بووه به ملۆزم و وه ك دپرووه كه ي مه م و زين له سهر رييان
سه وز بووه، له ترسى ئه و ناويرن په ل بيزيون، چاوه دپرى هه ليكن.

له وده مه وه عه تا، كه ويى بردۆته وه و ته لاقى داوه، ره به ن و هه لوه داي شاره. ده لين
له چايخانه كه ي حاجى ره شيد ديتوويانه، گوايا له گه ل حاجى نيوانى خو ش كردوو.
عه دله خانم شه و وروژ چاوى وشك نه بۆته وه، ماولى له هه مزه به گ بريوه و دوولايى له
سهر هه لئاگرى، ههر ده لى كورپه كم. هه مزه به گ دوو سى جار پياوى ناردوو، ههر
دينه وه و ده لين نه مانديوه. هه مزه به گ خو شى چوو، به لام تووشى نه هاتوو. به خزم و
نزيكاني راگه ياندوو، ئه گه ر ديتان، يان بيه ينه وه، يان هه والى بده نى. تا ئيستا هيج
هه والى له عه تا نه بووه. وه دياره عه تا خو ي له قه ره ي ناسياو نادا.

خەلکی دىڭ وەك لە گوئی گادا نووستىتىن، ئاڭايان لەو كۆبۈنە وەھى ئاڭاۋات نىيە، سەريان پىنە ناۋە و خەرىكى كاری خۇيانن، ئاڭايان لە مەحمۇدى بىن زەۋاد نىيە.

تاھىر و ھاۋرىكانى وەك داشە ھارە ھەلدە سوۋرپن، پىيە كان لەم دىۋە و پىيە كىان لەو دىۋە و ئاڭادارى ھەموو روۋداۋېكن. ئىستا ھاتۈنەۋە، بەر لە ھەموو كەس تاھىر پوۋرە گولەھى دىۋە، ئەۋىش ئەۋەھى زانىيىتى و دىتبىتى بۆى گىپراۋە تەۋە. ھەر لە گۈاستنەۋەھى كەۋى و كۈشتى زارا و عەبە و فەيزە و عەلە تا تەلاقدانى كەۋى، بە وردى بۆى باسكردوۋە، تەنانت باسى ئەۋەشى كىردوۋە كە فاتمى خىزىنى فەيزەيان داۋە بە فەتاحة كۆپر لە بىرخوتىنى ژنە كەھى. ئەۋانە ھەموۋى بۆ تاھىر سەرنج بوۋ، بەلام كۈشتى عەبە بە چەشنى كاری تىكردبوۋ، ئەۋانەھى دىكەھى لە بىر بردبۆۋە. بە دەنگىكى بەرز لای پوۋرە گولە بانگى ھەلدابوۋ، سوئندى خواردبوۋ قاتلە كەھى پەيدا كات، بە دەستى خۆى بىكوژى.

شەۋ دەرنگانى تاھىر و مەحمۇد شوان و كۆيخا شەرىف لە بەر ھەيوانە كەھى مالى مەحمۇد شوان سەريان ناۋە بە سەرى يە كەۋە، تاھىر ھىپور ھىپور روۋداۋە كانى ناوخۆ و دەرەۋەيان بۆ دە گىپرىتەۋە:

– دىنيا خەرىكى ئالو گۆرپوۋنە، دەبى ۋەخۆ كەۋىن، ئىران شلە ژاۋە! خەلك ھە ژىون!
 ئەۋ بزۋوتنەۋە، بزۋوتنەۋە يە كى گەۋرە يە، ئالو گۆرپىكى سەرى بەدى دى، ئاغا نامىنى،
 خەلك دەبنە خاۋەنى خۇيان! ژن و مندالىان ھى خۇيان دەبى! بىنگارى و دەۋدوۋ نادەن،
 دەبنە خاۋەن ئاۋوزەۋى، سەربەخۆ دەبن، خۇيان ئاغا و كۆيخاى خۇيان دەبن، دەبى
 ۋەخۆ كەۋىن، ئەۋەھى توانامان ھە يە، دەبى بە كاری بەرىن، ھەلى چاكە، دەبى لە دەستى
 نەدەين، ئەۋەش بە تەنيا بە ئىمە ناكى، دەبى خەلكمان لە پشت بى، بى ئەۋان ھىچمان
 پى ناكى، دەبى ھانىيان دەين بىنە مەيدان، ھەر ئەۋەندە بچوۋلىنەۋە، ۋەك لافاۋ و بوۋمە
 لەرزە وان. ھىچ ھىزى چەنەبەر و باشارىان ناكا و كۆشك و قەلای ئاڭاۋات دادەمالن. تا
 ئەۋ ھەلە رەخساۋە و دەۋلەت زەبۈنە، ۋەخۆ كەۋن، دەرفەتە، شا لە ھەلاتنە، شا ھەلى،
 دەۋر دە گۆردى، مۇسەدىق دىتتە سەركار، ئەۋ پشتىۋانى ۋەرزىرە، بە خەلك راگە بىنن،
 ئەۋ كەسانەھى تىيان رادەبىنن، ئەۋانەھى سەرزىۋ و دروۋدارن، پىيان بلىن، ئاڭادارىيان
 كەن؛ ئاڭادار بن، خۇيان دىتتە مەيدان، ھەر ئەۋەندە بچوۋلىنەۋە، خاس و عام خۆ ناگرن

و وه ک لافاو هه لده ستن، کاری ئیمهش ئه وه یه، خه لک وه خه بهر بیسن، ئه وه کاری ئیوه یه، خو شم زوو زوو سهرتان دده دم، پیتان لی نابرم.
کوینخا به تالوو که هه لیدایه:

– من ناتوانم بمینمه وه، خاله ئاگاداره، هه موو روژی ده مکیشنه پاسگا، خه ریکن دپلم ده کهن، ئاشکرا بووم، داوای هاو کاریم لیده کهن، کار له وه بیدا نه ماوه بمینمه وه، یان ده بی له گه ل ئیوه بم، یان له گه ل ئه وان بم. چا بوو هاتییه وه. ده نا به ته ما بووم وه دووتان که وم، مهرومالاته کهم هه رزان فروش کردوو و خانووم له شار کرپوه، ژن و مندال ده به مه شار و له گه لتان ریده که وم، دهرتانم نه ماوه.
تاهیر ماته. پاشان گوتی:

– پیت له سه رچاو، به لام مانه وهت به که لکتره، ئه وه ی تو ده توانی له نیو خه لک بیکه ی، له دهر وه ناتوانی، مانه وت باشته، بریا من توانیام.
– منیش ناتوانم، باوه ر بکه ناتوانم.

تا شه و شه ق بوو، له و باره وه دوان، تاهیر نه یتوانی کوینخا شه ریف قایل کات بمینیتیه وه. له ئاکامدا رایان هینایه سه ر ئه وه ی شه وی مالی کوینخا هه لینن و بییه نه شار و له گه لیان ریکه وی.

ئو کاره کرا، کوینخا که وته ته کیان و به ره و سنوو وه رپیکه وتن.
ئو که سانه ی سه ربزیو و دروودار بوون. مه محمود شوان، به دزییه وه، یه که یه که ده چوو ه لایان و ده یدواندن. و به ره به ره شه وانه کو ده بوونه وه و راویژیان ده کرد. هینده ی نه خایاند، کوپو کو بوونه وه په ره ی سه ند و دیهاته کانی ده وره به ری گرت بهر. له هه ر دییه ک چه ند پیاویکی بویر و نه ترس، به شیوه ی نه یی بوونه که لا و گه وه ره ی ئاوای و سویندخوری خه لک، خه لکیان سویند ده دا تا سه ر له گه ل بن.

ئو بزوو تنه وه ورده ورده بووه جه ماوه ری و پیر و لاو بوونه به شدار. ئه حمه د فه راشیش یه کییک بوو له وان، ته نانه ت حه سه ن مه یته ریشی ده هینا و ئه وه ی له که لا بیستبایان، ده پانگیاوه و خه لکیان ئاگادار ده کرد. هه بوون که سانی ترسه نوک و پاش کولوش، له ترسی پاشه روژ شه وانه به دزی خه لکه وه بو جامه لو سکین ده چوونه که لا وخویان ده خسته مالی ئاغا، ئه حمه د بو خه لکی ده گنیاوه و ئیتر له نیو کوپو کو بوونه وه رییان نه ده دان.

هیزی خەلک روژ بە روژ بە هیزتر و پتەوتر دەبوو، ئاغاوات کز و لاوازتر. لەو کات و سەردەمەدا ئاغاکان کۆریکی گەورەیان لە مالی هەمزەبەگ پیکهینا و تەواوی ئاغاواتی ناوچە بەشدار بوون. هەموو رایان هینتایە سەر ئەو کە بە خۆیان و نوکەر و ئەوانەیی و اشەوانە خۆ دەخەنە لایان و خۆیان بە رەعیەت و لایەنگری ئەوان دەناسین، چە کدار کەن و ئەوێ لاجوومی و سەربزێوی دەکا، لە دێ و دەدریان نین و شەرەیان بخەنە دەروەوێ دێ و بەزەبیان بە مال و مندالیاندا نەیی. ئەحمەد فەرەش لە پشت دەرگاوە گۆی بیسی ئەو حەیس و بەیسە بوو. بە بیانووی ئاو لە سەماوەر کردنەو هاتە خوارێ و حەسەن مەیتەری تینگەیاندا و ناردی بۆ نێو دێ و خەبەری بلا و کردەو.

مەحموود شوان وەک نویتەریکی تاهیر لە نێو خەلکدا بوو، نویتەری خەلکە کەشە و هەموو چاویان لە زاری ئەو و هەموو فەرمانتیککی بەرپۆه دەچی:

– خەلکینە! ئەوێ لە گەل ئیمەیه، بە گەورە و بچوو، ژن و پیاو، ئەوێ دەستی دار دەگرێ، هەرچی هاتە بەردەست، چەکی گەرم و سارد، داس و شەنە، گۆپال و کۆلەو، دەستی دەنێ و کوچە و کۆلان و سەربان و گۆیان بگرن، ئەوێ لە قەلا هاتە دەری، بەزەبیان پێدا نەیه و داپیاچن. دوو کەسی نەترس هەر ئیستا برۆنە بەر دەروازە، بلسین ئەو خەلکە دەلین پێ لە پشکۆو بنین، قەلەمی پێیان دەشکینین. دەپێ هەر ئیستا، هەر ئەمشەو ئەو کۆرۆ کۆبوونەو کۆو کەن، ئەگینا، ئەوێ بە سەریان بێ، تاوانە کە لە پێی خۆیانە، بلسین مەحموود شوان دەیگوت زوو بار و بنەیان و پێچن، بەری قینی ئەو خەلکە بە کەس ناگیرێ، زۆر داخ لە دلن، هەر ئەمشەو قەلا میوانی لێ نەمینێ، وەنەزانن هەر تازواین، خەلکی چەند دێ لێرەن، پتویست بێ، ئەوێ دینین قەلا بگرن بە شانەو.

دوو کۆرە جەحیلە لە نێو حەشیمەتی مزگەوت هەستان و بە کرژی و دەدرکەوتن. ژن و پیاو، گەورە بچوو، ئەوێ دەستی داری گرتبا، بە خەنجەر و قەمە، داس و شەنە، گۆپال و کۆلەو، تەور و تەشوێو هاتنە مەیدان و چاویان لە زاری گەورەکانە، بە حال، هەر بە ئاستەم ئاماژەیی هێرش بۆ قەلا بکەن.

ئەودەمەیی مام عەلی دەرکەوان راسپاردەیی خەلکی گەیاندا، شەو لە نیوێ لای دابوو. بە بیستنی ئەو پەيامە، دەستە دەستە سوارە لە دەروازەو دەرباز بوون و هەمزەبەگیشیان لە گەل خۆیان برد. ئەودەم کە هەمزەبەگ سوار بوو، قەلای بە رەسوول

سپارد. ره سوول به لنینیدا تا خوین له ده ماره کانیدا بمینن، نه هیلن ره عیته بینه حه وشه ی قه لا. ئەو که ینوبه ینه هه ره خو به خو له نیوانی ئاغا و نو کهر دا بوو، کهس به وه ی نه زانی. ئەحمه د زانی قه لا چۆله، هه لی به ده رفه ت زانی، نازداری تیگه یاند خو ساز کا بو راکردن، خو ی هاته ده ری ولات به تاقی کاته وه. چوو بهر ده رگا بچوو که که ی چۆم، شه وژنه ی لا برد و سه ریگی کیشا، کهس نییه، بی ئە وه ی پشتی ده رگا بخته وه، سه بری پیوه ی دا و بی چرپه و سه سه ره که وه وه. چوو به پشت ده رگای دیوه که ی نازدار.

نازدار ههستی خشپه ی پیی ئەحمه دی کرد، گورج راپه ری و هاته ده ری. ئەحمه له پیشه وه و ئەو به دوویدا له پلیکان هاته خوار، به بن دیوار و دیواردا گه یشتنه بهر ده رکه و چوو نه ده ری. له ده ره وه ی حه وشه ی قه لا ماوه یه ک روانینه یه ک، له تاریکدا بزه ی شادی روخساریانی گرتبووه بهر، نامیزیان بو یه ک کرده وه و یه کیان گوشه ی به خو وه. وه ک جووتی په له وه ری له رکه هه لا توو بای بالیان دا و ئاماده ی فین بوون. له نه کاو شریخه ی برنوو بای بالی نازداری شکاند و له دوای ئەحمه ده وه ره یل بوو! ئەحمه د له جی وشک و تاسا!!

نازدار ده نگه ی دا:

– من پیکرام تو هه لئ.

ره سوول له سه ربانه وه گورانندی:

– راهه سته حیزباب، له جی خۆت نه بزوو ی.

نازدار له ئەحمه د خو ری:

– هه لئ ئەحمه د هه لئ، تو ش ده کوژری، ره سووله، هه لئ، له من گه ری.

ئەحمه د وه خو هاته وه پری دایه نازدار و خسته یه سه ر شانی، به بن دیواری حه ساردا ئەحمه د په نجه ی نایه نیو په نجه ی و چاوی بریبه په نجه ی پینکانی. سه ر پیسی سپی بوونه ته وه و سوورایی لیپراوه، به په له په لاماری دایه، سارد سارد وه ک له سه هۆل گه را بی، بانگی هه لدا و خو ی وه سه رکیشا.

ژنان تیکرا ده ره په رینه ده ری، کهس خو ی پی نه گه را. له پشت ده رگا وه گوئیان له ده نگه ی به سوژی ئەحمه د وه یه که به کول له ده روونییه وه ده هاته ده ری:

نازدار و نازدار، نازداری بابی

کوژتره باریکه ی بال به خوینابی

ھەر خۆم زووم زانى تۇ بۇ من نايى
تۇ لە پەنجەرەوہ و من لە دوودەرى
بۇ تۆم پۇشابوو بەرگى نۆكەرى
شەرتە لە دوای تۇ مەولا و مەولاكەم
ھەلگرم كەشكۆل روو لە سەحراكەم

لەو ماوہدا، نازدار بىن ژان و ئۇف، بزە لە سەر لىو گويى راگرتبوو. ئەحمەد داى لە
كۆرەى گريان. نازدار لە سەرەخۆ، دوو دلۆپ فرمىسك لە گۆشەى چاوە كانى رژانە
خوارى و لە سەر گۇنا ھەلپروو كاوہ كانى قەتيس بوون، بە دەنگىكى لەرزۆكەوہ گوتى:

سەفەرىم سەفەر دوو دل رەزاكە

دەم بنى نىو دەم، گەردنم ئازاكە

ئەحمەد بە ھىمنى دەمى نايە نىو دەمى. لىوہ كانى نازدار وردە وردە تەپرايى لىپرا و
بوون بە سەھۆل. دەست و پىنى ئەحمەد گرىكيان تىدا نەما، شل كەوت بە لادا.
ژنان بە خۆرپىن و گريانەوہ ھەواليان دا بە مزگەوت. يەكەم كەس كە گەيشتە سەر
تەرمى نازدار و ئەحمەد، مەحمود شوان بوو، بەندى دەستى ئەحمەدى گرت، ھاوارى
کرد:

– لە ھۆش چوہ، وەرن لەو خويئەى دوورخەنەوہ.

بە چوار دەستان، ئەحمەديان لا برد و لە سەرچى رايانكىشا. بريوبريو لە ھەوشە ساز
بوو. پوورە گولە بوو. ھاتە سەر تەرمى نازدارى بىن ناز كەوتوو، لە ھەوسالان راستەوہ
بوو. بى قسە و باس چوہ لای ئەحمەد و لە ژوور سەرى دانىشت تا ھاتەوہ ھۆش.
ئەحمەد چاوى ھەلئنا و روانيە پوورە گولە، لە سەرەخۆ گوتى:

پوورىگيان! درەنگ ھاتى؛ زۆر چاوپرانت بوو.

پوورە گولە شووشەيە كى درەھىنا و چىپەمەمى لە زاركى دەر كىشا، ناي بە زارى
ئەحمەدەوہ، يەك دوو قومی خواردەوہ دەمى كىشاوہ. پوورە گولە ديسان بە زۆر نايەوہ
بە زارىوہ:

– بىخۆ، ئاوى ميوہ، با ھىز بىتەوہ بەرت و پياوانە ھەستە و لە بىرى تۆلەدا بە، بە
گريان ھىچ ناكرى، گريان كردەوہى بىدەسەلاتە، تۆ پياوى، دەتوانى تۆلەى بستىنى.

ئەحمەد دوو سى قومی دیکەى لىندا. بە ئاو میوه گریک کەوتە دلى و قسە کانی پوورە گولە ورەى دایە و ھەستایە سەر پى.

لە تاو کەوتندا، قەبرکەن، قەبرى نازداریان تەواو کرد. پوورە گولە تەرمى نازداری شۆرد و خەلاتى بە بالای برى، ھەوالى بە پیاواندا تەرمى سازه و بیبەن بۆ مزگەوت.

بەر لە ھاتنى پیاوان، ەدەلە خانم، ەسەن مەیتەرى نارد ئیزن بەن دوا چاوپیکەوتن لە گەل نازدار بکات، مەحموود شوان زۆر بە ریزەو ە ئیزنى دایە. رووى لە ەماوەر کرد:

– کەس ھەقى نیبە بى حورمەتى بەو ئافرەتە بکات، بە ژنان بلین زۆر بە حورمەت بن لە گەلى. دوو سى کەسش برۆن ئەحمەد فەراش بیننە مزگەوت، بە لەوئى نەبى.

ەدەلە خانم لە دەرگای ەوشە، بە نىو کۆرى پیاواندا خۆى کرد بە ەوشەدا. ژنان چوون بە پیریەو. لە ناو ەراستى ەوشەدا چارشىوى فرىندا و بانگى ەلدا و خۆى و ەسەر تەرمى نازداری بى نازدا کىشا. گریا، گریا، بوو بە ەو جۆش. شىو ەنىکى گىرا دایک مەگەر بۆ رۆلەى گىرا بى. ژنان وىراى ئەو، تىکرا دە گرین و کەس ناپیەرژیتە سەر کەس.

پوورە گولە وەخۆ کەوت، چوو ە سەر تەرم، ەدەلە خانم لە بەرى ەستتا. پوورە گولە دەستى دایە قولى و لە تەرمە کەى دوورخستەو، بە خویندنى فاتىحایە ک ژنانى بى دەنگ کرد. پیاوان دارە تەرمیان ەینا و تەرمیان لە سەر دانا و بردیانە مزگەوت. مەلا نوىژى مردووى لە سەر خویند. لە قاو ەلتووندا نازداریان بە خاک سپارد.

چەند رۆژ لە کوشتنى نازدار تىپە رىو. مەحموود شوان بىستوو یە تەو، ئەحمەد دەبىھوئى خۆ بکا بە مالى رەسوولى نۆکەر دا بە تۆلەى نازدار، ژن و مندالە کانی بکوژى. لە بەر ئەو ە چاوى لى خافل ناکا و شەو و رۆژ لە گەل خۆى دەبىگىرئى. تەنانەت بشچیتەو ە بۆ کانىبە کوپرە، ئەحمەد لە گەل خۆى دەباتەو. یە کەم جار کە چوو ە مالى مەحموود شوان، ئەحمەد چاوى بە کابان کەوت، لىوى خۆى گەست:

– ئەو ە کچە بالا بەرزە کە یە وا لە ەوشەى قەلا دەھاتە دەستەو! یانى کچى خالە یە!!؟

ساله وهختیکه همه له شاری سلیمانی نیشته جییه و له چایخانه که ی بله ئیرانی گیر ساوه ته وه. سه رو دلخویش، به کاره وه جه نجاله و ههست به غه رییی ناکات. له هه وه له وه زور وه ره زی ده کرد، به تاییهت دلته نگی که وی و پووره گوله و عه به بوو. وه ک نامۆ، شهوانه خه وی له نه ده که وت، ئیواران دلی قوفل ده بوو، وه ک ئه وه ی شه وه دلی رینک بگوشی، زهرد زهرد هه لده گه را حه جمینی له ده برا و چی پی نه ده خورا، رۆژ به رۆژ لاواز ده بوو. دایمه له بییری گه رانه وه دا بوو، به لام که چاکه و پیاوه تی بله ئیرانی وه بیر ده هاته وه په شیمان ده بوه وه.

ئیهستا هه وای گه رانه وه ی له سه ردا نه ماوه، ورده ورده، هه موو شتیکی له بیر بردۆته وه و سای خستون.

له وده مه وه پیتلاوی غه رییی له وی کردۆته وه، بله ئیرانی وه ک باییکی دلسۆز ناگای لییه تی، ئه ویش وه ک بابی خوی ریز و حورمه تی ده گری و دلسۆزانه کار ده کا. حه مه رۆژ به رۆژ ره سم و یاسای ده وره به ری فییر ده بی و دا بونه ریتی شاری ره چاو ده کات. نه وه ک هه ر خو ووخده ی گۆراوه، شیوه و قه لافه تیشی وه ک جاران نه ماوه.

جاران دالبون بوو، هیندی دریز له چاوی ده دا. سه وزه یه کی ره شتاله بوو، ئیهستا سه وزه ی گه نم ره نگه، قه لافه تی قه وی قۆلتر له جارانه و له گه ل بالای له یه ک ده کالینه وه، له جارانه کورته بالا تر دیتته به رچاو.

به سایه ی راپه رینه که ی عه بدولکه ریم قاسمه وه چه ک ئاشکرا به ده سته خه لکه وه یه و چایخانه ژاوه ی دی له حه شیمهت. له بهر سمپر سمری چه ک فروش و کرپار که س ناگای له که س نییه.

بله ئيرانى له پشتى مېزه كەى دانىشتوو. كەرىمى چاپەز چا دە گيرى. كورە
ميرمندالە كه خەرىكى قليا ناوى ساز كردنه. حەممە بە سەتلە شە كەرەو دە گەرې و جى
شە كەرە كان پەر دە كاتەو. له نە كاو سەتلە شە كرى فرېدا و پەر بە زارى هاوارى كرد:
- كاك تاهير! كاك تاهير! بە دەم هاوارەو دە رە پەرى.

بله ئيرانى بە سەرسوورمانەو و دەووى كەوت. دانىشتووانى چاپخانە بەرەو پەنجەرە
و سەرسووران، هيندېكيان چوونە دەرى.

بە دەنگى حەممە، تاهير و دوو هاوړېكەى ئاورپان داو. تاهير، پەشوكا و هاوارى كرد:
- كورە خۆ ئەو حەممەيه! حەممە گيان، ئەو له كوئى مالتە خۆ دنياى لى گەرەم.
تاهير بە كرژى گەرەو، هاوړېكەى پى پى بە دوويدا. تاهير و حەممە تامەزرۆ، يە كيان
له ئاميز گرت. بله ئيرانى نزيك بۆتەو، ئەو نە نزيك كه هەموو وتە كانيان حالى
دەبى، پاش چەند جار يە ك هەلمژين، تاهير گوتى:

- شوين نە ماو دەو جار و سى جار سەرى لى نە دەم، هەر ئەو شەو هى رۆيشتبووى،
چومە كاننیه كوئيرە، مەحمود شوان گوتى دويشە و ليرە بوو، دواشەو چومە دى كۆن،
عەبە گوتى رۆيوو. چومە كانى توو، دە جار چومە هەزار ئەشكەوت، ئەشكەوت
نە ماو سەرى پيدا نە كەم.

- پوورە گولە چى؟

- پوورە گولەى چى بن؟ هەر مە پرسە چ دە كا! رىي له رېوار برىو، ئەو هى بيناسى و
نە بيناسى، هەوالى توى لى دە پرسى.

- هەوالى ديكە چى؟

- دە زانم له چى دە پرسى، ئەو هى تۆ لى دە پرسى، ساخ و سەلامەت، له مالى بابيه تى
و چاو پرواننگەرانهو هى تويه، تۆ ئەو هت دەو، نيه؟

حەممە سوور هەلگەرا، بۆ ئەو هى باسە كه بگورى، رووى كرده هاوړېكەى تاهير: -
ئەو برادەرانه كين؟

- ئەمەيان سارۆيه و ئەو شيان مينه يە.

حەممە يە كه يە كه ماچى كردن. قولى تاهيرى گرت، رووى له سارۆ و مينه، گوتى:

- من لەو چاپخانە كار دە كەم، لەو دەمەو لەو پىم؛ خاوەنە كەى له باب چاكتەرە بۆ من،
فەرموون، لەوى تير قسە دە كەين.

لهوده مه‌وه بله ئيراني گوي بيس بووه. بيره‌وه‌ري بيست و دوو سال له‌مه‌و به‌ري زيندوو بوونه‌توه، له ده‌روونه‌وه سي و دوويه‌تي:

– كانيه كوڤره! دي كوڤن! كاني توو! هه‌زار شه‌شه‌وت! نه‌وانه ده‌لين چي؟! ده‌ستي نايه سهر شاني همه، همه ئاوري داوه:

– كاك تاهير! نه‌وه خاله برايمه، لاي نه‌و كار ده‌كهم.

بله ئيراني قسه‌كه‌ي به‌ همه برپيه‌وه:

– نه‌ي بو ده‌تگوت خه‌لكي چومي مه‌جيدخانم كوري باش؟! به‌ په‌له رووي له تاهير كرد:

– نه‌و شوينانه‌ي باست كردن، ملكي هه‌مزه‌به‌گن؟

– به‌لئ، به‌له‌دي؟

بله، جوابي تاهيري نه‌داوه، زه‌ق زه‌ق چاوي برپيه‌ همه. چاوه‌كاني ورده‌ورده زه‌لين و بوون به‌گوميلكه. ليوه‌كاني له سهر يه‌ك كه‌وته له‌رين. وه‌ك نه‌وه‌ي بيه‌هوي بدوي و له‌ره‌ي ليوه‌ماولي نه‌دا.

همه له‌و سه‌رنج و تيرامانه‌ي بله دوودله! تاوي ده‌روانپته بله و تاوي ته‌ماشاي تاهير ده‌كا، پاشان چاوي برپيه به‌ر پتي خوي و سهر ي شه‌رمه‌زاري به‌ردايه‌وه.

تاهير، تيبينانه رازي ده‌رووني بله له چاوه‌كانيدا ده‌خوينتته‌وه، له پر، وا كه بله بيه‌شو‌كج، پرسياره‌كه‌ي لي دووپات كرده‌وه:

– خاله! جوابي منت نه‌داوه؟ گوتم نه‌و مه‌لبه‌نده به‌له‌دي؟

بله به‌ په‌شو‌كاوييه‌وه گوتي:

– نه‌ري به‌له‌دم، چاك به‌له‌دم.

– كي ده‌ناسي؟

– ههر كه‌س بلتي.

– مالي حاجي براي ده‌ناسي؟ كوپه‌كه‌ي ناوي مه‌حموده!

– كام حاجي براي؟ بله جه‌وال؟

همه له‌جئ راپه‌ري.

تاهير به‌ ئامازه‌ي چاو دايمر كانه‌وه. زوو جوابي بله‌ي داوه:

– ده‌م خو‌ش، نه‌ري نه‌ري خو‌يه‌تي.

باوه‌شی کرد به همه‌دا، به دلپری و بزه‌وه گوتی:
– همه‌گیان چاو و دلت روون، ئەوه بابت، خۆیه‌تی، خۆیه‌تی، خاله
مه‌حمووده، خاله مه‌حموود! ئەوه کورپی خۆته! همه‌ کورپی تۆیه، کورپی سه‌لمه‌ی
خیزانته.

باب و کوری یه‌کتر نه‌دیو ماوه‌یه‌ک روانینه‌یه‌ک.
تاساو و عه‌به‌ساو، گئیز گئیز ده‌پرواننه‌یه‌ک!! دم تاقی چرایه و چاو پۆرگ، بی
ته‌کانن. مه‌حموود بیر له‌وده‌مه‌ده‌کاته‌وه‌که هیشتا همه‌له‌دایک نه‌بیوو، سه‌لمه‌ی
خیزانی و تافی لایوانی هاته‌وه‌یاد و شیوه‌ی هاته‌وه‌به‌ر چاو، ته‌ز و مچورک وه‌ک
هه‌وره‌برووسکه به‌له‌شیدا تیپه‌ری، شه‌رمه‌زار و له‌خۆی بیزار سه‌ری به‌رداوه و چاوی له
حه‌مه‌خافلانده.

حه‌مه‌بیر له‌سه‌رده‌می مندالی خۆی و چاوه‌پروانی دایکی ده‌کاته‌وه، ئەو و پێنانه‌که
دایکی له‌کاتی سه‌ره‌مه‌رگ ده‌په‌روانده، هاته‌میشکی:
– هاتییه‌وه مه‌حموود؟! ته‌ماشای که! هه‌ر له‌خۆت ده‌چئ، چاوو‌برۆی کوتومت
خۆت. همه‌رووی گرژ بوو وه‌ک ژئ و یگ هاته‌وه‌وه‌ک رق هه‌ستاوان له‌به‌ر پیی
مۆر بۆوه. راکردن و ناچار بوونی خۆی وه‌بیر هاته‌وه.
له‌په‌ر بانگی هه‌لدا و باوه‌شی به‌باییدا کرد. باب و کور به‌ده‌نگیکی به‌رز، له‌ئامیزی
یه‌کدا ده‌گرین، تاهیریش وێرای ئەوان.

دانیشتوانی چایخانه به‌چاپه‌زه‌وه‌هاتوونه‌ده‌ری، دوکاندار و رییواری بازار و شه‌قام
ده‌وره‌یان داوان، باب و کور ده‌گرین و ئەوان پێده‌که‌نن، چه‌پله‌پێزان و هه‌رایه،
– چاو و دلتان روشن، پیرۆز بی پیرۆز.

حه‌شیمه‌ت هه‌ر دئ و زۆر ده‌بن. تاهیر وه‌خۆهاته‌وه، گورجی قۆلی گرتن و بردنییه
ژوووری و هه‌شیمه‌ت به‌دووایندا خیزه‌ره‌یان کرده‌ژوووری. ده‌سته‌ده‌سته‌دۆست و
ناسیاو دین و پیرۆزباییان لی ده‌که‌ن. باب چاو له‌کور ناترووکیئن، کور تاوی چاو له
بابی ده‌کا و ماوه‌یه‌ک ده‌پروائیته‌وینه‌که‌ی قه‌د دیواره‌که و جار جارئ به‌بزه‌وه
ده‌پروائیته‌تاهیر، ده‌یه‌ه‌وئ بلئ بابی من ئەو وینه‌یه‌بووه. تاهیر لیی حالیه، به‌ته‌کانی
سه‌ر بۆی ده‌سه‌لمینن.

بله ئیرانی به لای تاهیر و دوو هاوریکه یه وه ناوی مهحمووده، به لای خه لکی سلیمانیه وه بله یه، تاهیر ههستا گوتی:

خاله مهحموود! ئیزن بده ئیمه برۆین، رفیقمان له گه له، چاوه پیمانن.

– حه یه حه ی!! ده رۆن؟! به خوا تا له سلیمانی بن، میوانی منن، بنیره ئه وانیش بین.
رووی وه رسوورانن، چاوی له نیو حه شامه ته که دا گتپا، که ریمی چایچی وه بهر چاوی که وت:

– که ریم! هۆی که ریم! گورج پا هه لخه و هه وال به نه جیه بده، ئه وه ی ده زانی و بیستوته، بۆی بگتیه وه، بلی دینه وه بۆ مالی، له سه ر ری، لاده دو کانی عه زیزی قه ساب، چی گۆشتی بوو له گه ل خۆت بییه وه، زوو که راکه، ها با بم.

ئو ده م که ریم گه یشته مالی، نه جیه پر به ته شتی قاب و که وچکی به دهسته وه بوو و له پلیکانه کان ده هاته خوارئ. به بیستنی ئو هه واله، نه جیه ته شته که ی له ده ست بهر بۆوه، تاسا و په شوکا، ئو په شوکانه ی نه جیه، که ریمی دووشک کرد، له دلوه له خۆی پرسی:

– بلی له خوشیا بی؟ یان...؟

ئو کاته هاتنه وه، که ریمیشی له گه ل بوو. نه جیه دهستی ئاوات و ئاره زووی به دهسته وه بوو ته مادار و یستا بوو. هه ر له دووره وه، وه ک ئو حه مه له داوینی خۆی به ربوو بیتته وه، به پیرییه وه هات و له ئامیزی گرت، نه ک هه ر ئو، تاهیر و هاوریکانیشی یه که یه که ماچ کردن. زوو زوو به ئاوات و ئاره زووی ده گوت:

– ئه وه برا گه و ره که تانه، برۆن دهستی ماچ کهن، برۆن دهستی کاکتان ماچکهن. هه مو ئه سرینی شادی له چاویان گه راوه، به چاو ده گرین، به زار پنده که نن. ئاوات و ئاره زوو خۆیان له باوه شی حه مه هاویشت. نه جیه ئه سه پنده ری ئاوردا و له ده وری گتپان.

ئو ده م که هیشتا له چایخانه وه ده رنه که وتبون، تاهیر، سارۆی نارذبوو له دووی هاوریکانی دیکه یان. که هاتنه چایخانه، ئه وان رۆیوونه وه، به لام به شاگرده که یان سپارد بوو که هاتنه وه رینۆنیان بکا بیته وه مالی.

هیشتا تاهیر و ئه وان له حه وشه بوون، شاگرده که ده رگای حه وشه ی کرده وه و بانگی

کرد:

- خاله برابم! میوانه کانم هینا.
 مهحموود ئیرانی گورگه لوق به پیربانهوه چوو:
 - فهرموون فهرموون.
 یه که یه که هاتنه ژوووی و ماچی کردن. یه کیان توند توند باوشی پیندا کرد و زوو
 زوو دهستی کرد به ماچ کردن.
 - کاک مهحموود! من ناناسی؟ من شهریفی رهحمانی خانیم، خه لکی کانیه کویره م.
 ئه و ده م تو هه لاتی، من تازه خه تم دابوو.
 دهستی به ره و کاوه راهیلا:
 - ئه وهش کوپی مهحموودی نادره، ناوی کاوه یه.
 به گوره و هه رای کوپخواوه، همه ناوپی داوه، دهستی له ئهستوی ئاوات و ئاره زوودا
 شل بۆوه! ههستایه سه بر پی:
 - کاک تاهیر! ئه وه لیره چ ده کا! گورگت له کوزی خۆت هاویشتوووه!
 تاهیر چوو پپیشی، دهستی خسته سه شانی همه و به پیکه نینه وه، سه بر پی گوتی:
 - چۆن چ ده کا؟! ئیمه چ ده که ین، ئه ویش ئه وه ده کا.
 - سهیره! چۆن باوه به وه ده که ی؟ ئه وه من ده یناسم، گورگه و له پیستی مهردایه،
 باشه! زۆر باشه، تا ئیستا قوله چۆماخ و کوته ک به دهستی ئه و ناوه قه بوو، ئیستا هه ق
 ئهستینی خه لکه!! به خودا شیرم بۆ به گوی بگری، دلّم له وه ئاو ناخواته وه، توش که یفی
 خۆته.
 تاهیر نیو چاوانی ویکهیناوه، به تووره ییه وه گوتی:
 - بۆ بیری خراب ده که یه وه؟ تو ده بیوغزینی ده نا ئه و وا نییه، ئه گه ر وابوو با دهستی
 له مال و مندال هه لنده گرت و کینواو کینومان له گه ل بکات، خۆ به زۆر نه مانهیناوه.
 ئه وهش هیچ، مه گه ر ئیمه نامانه وی خراب چاک بکه ین؟ گریمان ئه و خراب بووه،
 ئه وه نییه ده یه وه باش ین؟ ئه وانه له میشکت ده رکه، کوپخا زۆر چاکه، ئه وه به ره و تو
 هات، رووت خۆش ین.
 کوپخا به باوه شی ئاواله وه به ره و همه هات. تاهیر له پشته وه له همه ی گوتا و
 هانیدا، همه دوو سی ههنگاو چوو پپیشی و یه کیان له نامیز گرت. ئه وانی دیکهش،
 یه که یه که همه یان ماچ کرد و خۆیان پی ناساند:

من مینه‌م. سارۆم. نامیقم. ره‌شۆم. قادرم. کاوه دواکه‌سیان بوو. حه‌مه تا ئیستا کاوه‌ی نه‌دیوو، هه‌ر له دووره‌وه ناوی بیستبوو، گه‌رموگور له‌گه‌لیدوا و تیر تیرتیریروانی، چاوه‌کانی هه‌ر له‌کابانی خوشکی ده‌چوو.

ئه‌و رۆژه تا شه‌و داها، شه‌وی تا شه‌و شوق بوو، باب و کوپ چیرۆکی رابردووێ خۆیان گێراوه. ئه‌وده‌مه‌ی حه‌مه‌ باسی چۆنییه‌تی مه‌رگی دایکی ده‌کرد، بابی خور خور فرمیسیکی ده‌باراند وه‌ختی نووستن، تاهیر و حه‌مه‌ چوونه‌ دیویک. ئه‌وه‌ی که له‌ پاش هه‌لاتنی حه‌مه‌ رویداوه و تاهیر له‌ پوره‌گوله و ئه‌م و ئه‌وی بیستوه، به‌ وردی بۆی گێراوه. حه‌مه‌ جارێ گریا و جارێ پینکه‌نی. به‌وه‌ی که که‌وی به‌ کچییه‌تی ته‌لاق دراوه، پینکه‌نی. بۆ کوشتنی عه‌به‌ زۆر گریا، هه‌موو به‌ سه‌رهاته‌که‌ی عه‌به‌ی بۆ تاهیر گێراوه، سویندی خوارد قاتلی عه‌به‌ بدۆزیته‌وه، به‌ ده‌ستی خۆی تۆله‌ی بستینی.

سێ شه‌و و سێ رۆژ تاهیر و حه‌مه‌ له‌ مال وه‌ده‌رنه‌که‌وتن. رایان هینایه‌ سه‌ر ئه‌وه تاهیر له‌گه‌ل بابی بدوی و کاره‌ساتی یه‌راگه‌بینی. شه‌وی چوارم، تاهیر، مه‌حمود ئیترانی برده‌ دیویک، ئه‌وه‌ی سه‌باره‌ت به‌ حه‌مه‌ و که‌وی ده‌یزانی، به‌ وردی بۆی باس کرد. پاش هیندی بیر کردنه‌وه، مه‌حمود گوتی:

— حه‌مه‌ ئیتر هه‌تیو نییه، ناهیلیم به‌ چاوی سووک ته‌ماشای که‌ن. ئه‌و چه‌شنه‌ تۆ باس ده‌که‌ی، خۆم ده‌توانم بیه‌وه‌ ئه‌و دیو، خۆم دیم و خوازیینی بۆ ده‌که‌م، ئه‌وه‌ی له‌ تواناما بچ، ده‌یکه‌م، به‌یانی مۆله‌تم بده‌ن، دووسه‌ی وه‌رێ ده‌که‌وین.

شار و دێ، کیو و ری له‌ ژیر ده‌سه‌لات و سایه‌ی هیمنایه‌ تیدایه. نه‌ ده‌وله‌ت و ئه‌منییه له‌ گۆرپدایه، نه‌ ئاغا و نوکه‌ر و ریگره‌کانیان. بی ترس و خۆف نۆ پیاوه‌ و هیستر سواری، هه‌شتیان چه‌ کدارن، هیتور هیتور سنووریان بری. سێ رۆژه، به‌ رۆژ ری ده‌برن، شه‌وی له‌ هه‌ر لاییک رۆژئاوا بچ، لا ده‌ده‌نه‌ دێیه‌ک و چان ده‌گرن و خه‌لک کۆ ده‌که‌نه‌وه و قسه‌یان بۆ ده‌که‌ن و له‌ رووداوی تازه‌ ئاگاداریان ده‌که‌ن.

مه‌حمودی حاجی برام تا له‌ زیده‌که‌ی نزیکتر ده‌بیته‌وه، زیاتر رابردووێ دیته‌وه بیر. دیمه‌نی که‌ژ و کیو، چۆم و رووبار، مووچه‌ و مه‌زرا، شیوه‌ی ژن و پیاو، گه‌وره‌ و بچووکی خه‌لکی دێی دیته‌وه‌ زه‌ین. له‌ ده‌روونه‌وه‌ و پینه‌ ده‌کا:

— بیست و دوو ساڵه‌! کێ وه‌ک خۆی ماوه‌؟ که‌سانێ پیر بوون ئیستا هه‌وت کفنیان رزانده‌وه. هاوته‌مه‌نی من پیر بوون و وه‌ک من شیوه‌یان گۆراوه، هه‌ر نایاناسمه‌وه.

ئەوانەى مندال بوون، كور خاوەنى ژن و ماله، كچ له ماله ميرهه. زوريش دواى من له دايك بوون، من هەر نازانم كين و ناويان چييه!! بلتي كى بناسمهوه؟ كى بمناسيتهوه؟ ئەى كيو و كهژ؟ مووچه ومهزرا؟ چۆمه كهى بهر دى چى؟ بلتي وه ك خويان ماين؟ دار بييه كهى سهركانى چى؟ ئەو دەم تازه يهخته كرابوو، پز و بال و چرۆكانى نهرم و شلك به دەم باوه سهمايان ده كرد، له گهرماي نيوه رۆدا وه ك چهتر ده چويينه ژيرى، رهنگه ئيستا پير و كولور بووبى و مندالان له چاو شارۆكيذا خۆ له كولوره كيدا وه شارنهوه.

بزه يه كى هاتى، ديسانهوه جوابى خۆى داوه:

– ئەوانه هيچ نين، چى وه ك خۆى ده مينى؟ ئەوانه به جى خۆى، بلتي سه بارهت به خۆم چۆن پير بكنهوه؟ رهنگه خهلك زانييتيان له بهرچى ههلا تووم، بلتي به بى تاوانم بزائن، يان به شهروال پيس؟ خۆ خودا ده زانى لهو دهمهوه هه مزه به گ ئەو ئافره تهى هيناهه، چاوم به چاوى نه كهوتوووه، وهى خودام كرد به گژتدا هه مزه به گ، جا ئەو بۆ؟ فه يزه، فه يزهى گۆر به گۆر.

له نه كاو، تاهير پيشى هيستره كهى گرت:

– گه يشتين، لهو ته په وه سهركهوين، كانى تووه؛ كهسى نه نيرين هه وال بدا؟ با سهر به خۆ نه چينه نيو دى.

مهحموود به چه شنى نو قمى خه يال بوو، وهى نه ده زانى سوارى هيستره وه هه شت چه كدار وه همهى كورى له گه له. شپړيو په شو كاو گوتى:

– ها؟! گه يشتين؟! باشه باشه، وا بكه.

تاهير بانگى كرد:

– كاوه! دادهى پچ هه لخه و له پيشه وه خۆ بگه بينه نيو دى به پوره گوله بلتى همه هاته وه و بايشى له گه له، ده هه لى دهى.

كاوه، گورجى وه پيشكهوت، كرژ له گرد ئاوا بوو. تا ئەوان له ليژ وه سهركهوتن، كاوه گه يشته نيو دى. ئەوان گه بينه دهورى دى، برىو برىو بهرز بۆوه.

– وه دهركهون! خه لكينه! وه ده كهون! همه هاته وه!! بايشى له گه له!! مهحموود!! مهحموود! مهحموودى حاجى برايم! بله جه وال هاته وه!! وه دهركهون، وهرن وهرن. دهنگى پوره گوله ده گاته گوپى تاهير و همه، ههردوو دهروانته يه ك و پييده كهنن. همه تهماشاي بابى كرد، به بزه وه گوتى:

– دەزانی دەنگی کینیە؟

– ئەو لەلای، پێم وا نینیە کەس بناسمەو.

– دەنگی پوورە گولە یە، گولە یی مام کەریم، تەماشاکە! تۆ چاوکە! ئەو عالەمە ی
و دەووی خۆی داو! تەواو خەلکی دێ و دەوویکە و توون! کێ دەوێری و دەووی
نە کەوێ؟! تەماشای کە! دەلێی شەمالە!

پوورە گولە لە پێش خەلکە کەوێ گەشتی. حەمە بەرەو پیری هەلات و خۆی لە
باوەشی خست، تاهیر بە دووی حەمە دا. مەحمود خۆی لە هیستەر هاویشتە خواری.
پوورە گولە یە کە یە کە ماچی کردن و خەلک بە جەماوەری هورژمیان هینا و باب و
کۆر لە نیو حەشیمە تا ونبوون.

تاهیر، مینە ی بانگ کرد:

– بەو کورانە بلێ جۆینەو، دوور لە خەلک برۆن و ئاگاداری دەور بەر بن، دۆست
و دوژمن تیکەلە، کەس لە کەسە.

چە کدار جویوونەو، دوور لە خەلک، شانە شانیان دەرۆن.

سرتە و چپە کەوێ تۆ خەلک! قوشقی و کۆرە گۆی، چاویان بریپە چە کدار!! بە
دزیپەو لە یە ک دە گوتن:

– ئەوانە کین؟! پوورە گولە دەیانناسی!! ئەو نینیە دەستی یە کیان گرتوو، دەبێ ئەو
گەورە یان بێ، رەنگە. ئەو لە کۆپوێ ئەوانە دەناسی؟ کێ؟ پوورە گولە؟! جا کێ ناناسی؟!
بە ناو دەیانناسی، یە کە یە کە ماچی کردن! ئەو ی لە گەلێ تە ناوی تاهیرە، خۆم گۆیم
لینبوو ناوی برد، رەنگە هەر ئەو کەسە بێ هەمزە بە گ دە یگوت چە تە یە ک بە برینداری
ونبوو! ئێری ئێری خۆی تە، ئەو ئەو دەم پوورە گولە شار دووی تەو و دەرمانی
کردوو، لەو دەمەو دەیاناسی، ئەو ژنە زۆر سەیرە! سێری وە ک سێری هەنگە! کەس لە
سێری ناگا!! بلێی کێ بێ؟ هەر کەس بێ، هەر بێ وە ی بێ و ئازاریان بۆ ئیمە نە بێ، بە پێی
خۆیان.

پوورە گولە گۆی داوون و لە چپە یان حالییە، لە تاهیری کوتا:

– گۆیت لێی؟! باسی تۆ دە کەن! وات دەناسن، من وات ناناسم!! لەوانە یە بزانی کۆری
کیتی!! چاوا! تۆ چاویان لیکە! تەماشای چۆن گۆیان قوت کردۆتەو! دەلێی کەری
جووتیارن و گورگیان دیو!! ئەو ناتاناسن، نازانن لایە نی ئەوان، بە حال، هەر بە حال

سوسه بکه نئیوه کین و ده لین چی، ریش دیننه پیش و هه ژده هه ژده قسه وه بهر کس ناخه ن. باوه ریان پی مه که، قسه یان تا چه نه یان بر ناکا، گوی به هه یت و هووتیان مه ده، چاو له ئیستا مه که، ئیستا ترسی ئاغا و ئه منیه یان نییه، به ئاسته م، هه به ئاسته م بزانه ئه وان له سه رین، سه دی وه ک تو به پوولج، تو نایانناسی، من ده زانم ئه وانه چن، ئه وانه ریوین ریوی، هه کوی پی دانه دا خوی لی ناده ن، کورتو کرمانجی، هه کس که ری، ئه وان کورتانن، ئه وانه بو ئه وه نابن وه ک ئیوه خو یان بو بده ن به کوشه ت، سه یف و سه سار.

– ده لئی چی پووریگیان؟ هه ره ئه وه خه لکه مان هه یه، ده بی له سه ره خو بین و سه برمان هه بی، چاک ده بن، ورده ورده و هه نگاو هه نگاو.

ورده ورده و هه نگاو هه نگاو به جه ماوه ری چوونه نیو دی و گه یینه ده رکی مالی کو یخا که ریم.

ئه وده مه ی پووره گوله جاریدا، مینا خوی گه یانده که وی و به جووت چوونه سه ربان، که وی بی ئوقره یه، ئه م پی و ئه و پییه تی، دلی به ته کان لیده دا و په نجه هه لده گولوفی. له رز و نوبه تی دایگر تووه و چه قوچو هه لیده چوقینی و ددانی بو له سه ر یه ک به ند نابی. به چاو ده گری، به زار پیده که نی. سه ر کولمی سوور سوور هه لکه راون، چاوی پر بوون له ئاو و شه پۆل ده دن و له که لاون، که لایان کرد، ریز ریز فرمیسک وه ک ده نکه مرواری به سه ر رومه تیدا خولور بوونه وه و ئاویتته ی بزه ی بوون. مینا به سه ر سوورمانه وه تیی روانی:

– که وی! ئه یه رپۆ!! ئه وه ده گریت؟! وه ختی گریانه کچه تیو!؟

– چ بکه م؟ به خو م نییه خالوژنگیان، وه خته له خو شیان بفرم که بیر له خو م ده که مه وه، پی م خو شه ئه رز قوتم دا، خو م به شه رمه زار ده زانم، شه رمه زاریم مینا گیان، ده ترسیم، زور ده ترسیم لیم زیز بو بی.

– بو ده بی زیز بی؟ خو به دلخوازی خو ت ئه و کاره ت نه کردوه، به زور ماره یان کردی، خوی ئه وه ده زانی؟ وانیه، درو ده که ی، له خو شیان له رزت لی هاتوه، به کی ده لئی؟ له تازه راوچی وایه کونه راوچی کویره، به شیتم ده زانی؟

مینا، ده سته هه لینا چه پۆک بدا به سه ر که وی دا، له حه وا په نجه ی وشک ویستا:

– ئه وه تا!! ئه وه تا!! ئه وه حه مه! هاها له گه ل خالته.

حه شیمهت وهدهر کهوتن، کهوئ و مینا خۆیان دایه په نای زیاده دیواری سهربان، وا که ههموو کهس نه یانبینی.

مام حهسن و مهحموودی حاجی شانبهشان له پیشهوهن. ئهحمه دی مام حهسن دهستی به دهستی ههمهوهیه و خه لک به دووبانهوهن. له بهر مالی کویخا کهریم، حمه گۆشه ی چاوی دایه دره ک و بان، له نه کاو، وه ک ئهوه ی ههوره برووسکه ی وئ کهوئ، تهز و مچور که به له شیدا هات و له ناخه وه دلئ دهله رزی! زوو وه خۆهاته وه و به سیله ی چاو روانییه ئهحمه د. بهر لهوه ی حمه چاوی لی ک، ئهحمه د رووی وه رسوورانبدو، ئه نه هۆو هیچ نازانئ، دیسان چاو بوو به ئهسپی سهر کیش به ره و سهربان و کهوئ هه لیگر ته وه، له دل ه وه دواندی:

– کهوئ یگیان! تووره و زیزی؟ مه توری، تو خودا لیم زیز مه به، به خودا بی تاوانم، دهزانم، له وه تووره ی به جیم هیشتی، شهرمه زارم، تو چاوه جوانه کانت لیم مه توری، من ههر شوانه که ی جارام.

له پر بریو بریو کهوته نیو خه لک، ههر یه ک له لایه که وه ده یانگوت میوانی منن. پووره گوله دهستی تاهیری بهردا و په ریبه نیو پیاوان.

– کهس قره نه کات! میوانی منن.

مام حهسن له سهره خۆ گوتی:

– پوور یگیان! مالی ئیمهش ههر هی تویه، ئه و عالمه لهوئ جییان نایته وه.

– کامه عالمه؟! ئه وان ده کهسن، عالمه ده چنه وه مالی خۆیان، دوا ی شیو بیته مزگهوت، تاهیر ده یهه وئ قسه یان بو بکات، ئیستا بلا وه ی کهن. مام حهسن! توش وهره.

دهنگی پووره گوله هیندی له تووره دهچوو، کهس نه یوئیرا قسه له قسه یدا بکات. شهوئ دوا ی شیو هاتنه وه مزگهوت. خه لکی کانی توو، خاس و عام، پیاوان له ژووئ، ژنان له بهر په نجره وه ودهر کی مزگهوت کو بوونه وه. تاهیر تا ده رنگانی سه بارهت به رووداوی دهره وه و ناوخۆ بۆیان دوا. ههر ئه و شه وه تا قمییک له کوپه جه حیله ی کانی توو بو هاو کاری له گه ل تاهیر خۆیان نیشاندا.

به یانی زوو، تاهیر هه والی هاتنه وهی همه و بابی نارد بۆ مهحموود شوان. له قاوه لتووندا مهحموود شوان و دهسته یه ک خه لکی تازاوا گه یشته کانی توو، ئەحمه ده فەراشیش له گه له.

رهنگ زهره و لیتو به بار، هه لپروو کاو و لاواز، تاسه بار و بیزار، ریش هاتوو و داته پاو، وه رهز و دلپه خۆی له ئامیزی همه هاویشته.

حه مه گیزومهنگ، بێ هه وال له هه موو شتیک، گوتی:

– پر به دل تاسه تم کردبوو، نازدار چۆنه؟

ئەحمه ده له بهر هه نیسکدان جوابی پێ نه دراوه. مهحموود شوان همه ی دوورخسته وه:

– باسی نازدار مه که!

– بۆ؟!

– نه تزانیه؟! نازدار نه ماوه!

– وا نه ئیی!! بۆ نه ماوه؟

– کوژرا!!! ره سوول کوشتی، دواپی بۆت ده گیرمه وه. بزانه ده توانی کاری بکه ی له

میشکی ده رکه ی؟ له و رۆژه وه نه موپراوه چاوی لێ خافل کهم، ده ترسیم، زۆر ده ترسیم، ده ترسیم به لایه ک به سه ر خۆی بیینی.

حه مه خۆی ده رده داره و ده ردی ئەحمه ده هه ست ده کا، له ده له وه گوتی:

– پنیوستی به دلسۆزیک هه یه ده ردی دلی لای هه لپه یژی.

ده ستی ئەحمه دی گرت و بردییه ده ری.

حه مه ئەحمه دی به ده م پرسیا ری چۆنییه تی کوشتی نازداره وه له کیوه به رداویله برد به و دیودا. له وده مه وه نازدار کوژراوه، کهس نه و پرسیا ره ی لێ نه کردوه. تا گه یشته تانه تازاوا و چوونه سه ر گلکۆی نازدار. ئەحمه ده کۆل و کۆی ده روونی رشت و تاویک چاوی وشک نه بۆوه. له وماوه دا تاقه جا ری حه مه نه یگوت مه گری، ئەویش و پرا ی ئەحمه ده گریا و زۆرتر هانی ده دا بگری. ورده ورده گریانی ته واو بوو، که وته بییری تۆله.

– ده ستم به ره سوول ناگا، خاله مهحموود ناھیلێ تۆله ی نازدار بستینم.

– تۆله ی له کێ ده ستینی؟

– بیهیشتبا، میز که رم لێ ده برین، ژن و مندالم نه ده هیشت.

– پياو ژن و مندال ده كوژى؟!
– ئەى چ بکهم؟ خوى وه ك دپال له قهلا خزان دووه و كهس ناتوانى زه فهري پى
بهري، چه كى پينه، نه وهى نزيكى قهلا بکهوى، ده يداته بهر گولله.
– په له مه كه، روژى خوى گور ديتته گورخانه.
– ئيستا روژيه تى، ده رفته بينى هه لى و له كيس ده چى، ههر بينا هه لات.
– هه لى؟ بو كوى ده چى؟ نه و قاتله، ههر نازدارى توى نه كوشتووه. سه عىدى
نو كه ريش نه و كوشتى. بزانه، به ههر له ونى ده توانى ژن و منداله كهى تينا گه يينى،
ده يگرين، له م روژانه دا ده يگرين و مه كه مهى ده كه ين، با نه وانيش لي ره بن.
– چون ده گيرى؟ نه و چه كى پينه!
– دهى ئيمهش چه كمان هه يه، نه و چه كدارانه ت نه ديوه؟
– نه وانه كين؟
– دوست و دل سوژى من و تون، نه وانه كه هه مزه به گ ده يگوت چه تن.
– بلنى ره سوول بگرن و بيدنه ده ستى من؟
– ئانا، كارى نه وان نه وه يه، توله ي بى زور له زوردار ده ستين، نه رخه يان به، ده يدنه
ده ستى خوت، چى لى ده كهى بيكه.
نه حمه د به و به لينه رهنكى گورا و گوروتين گه رايه له شى. ههر نه و روژه به ره و
بژوى وه پي كه وت.
حه وته ييكه، ههر شه ويك له مالى بانگه يشتينيان ده كه ن. روژى هه شته م، مه حمو ودى
حاجى، تاهير و پووره گوله ي برد و چوونه مالى مام حه سه ن. تاهير وه ك ده راو تاقى
كاته وه، خواز بينى كه ويى در كاند. مام حه سه ن به پي كه نينه وه گوتى:
– كه واپى، ده بى خو ساز كه م قه رزه كهى حه مه بده مه وه! ئاخىر شه ست ته غار گه نم و
دوو سه د و په نجا تمه نى لاي منه.
پووره گوله هه لى دايه:
– ئەى ناكا بلنى چونكه با پيرى كه وىم، ده يخوم! بهر له كه وى، ده بى خو بخورينى.
نه وهى بو پي كه نين گوت. هه موو قاقايان كيشا، مام حه سه ن گالتهى وه لانا و له
سه رخو گوتى:

– بهش به حالی خۆم، حەممەم بەقەت ئەحمەد خۆش دەوی، و پووره گولە و کا
مەحموود ئیختیاری سەر و مالیان هەیه، تۆش ئیختیاری سەرم، بە من بێ، بە کراسە کە ی
بەریه وه پیشکەشه. ئیزن بدە! بچمە لای کویخا و پرسیکی پێ بکەم، ئاخەر بابیه تی، دەبی
قایل بێ، دەزانم قایله، بەو بوايه کار نەدە گە یشته ئەو جیگایه بەلام چاری ناچار بوو،
دەستی زۆر بیبری، خوینی نییه، تامل بگرن، بە یانی جوابتان دەدەمه وه.

هەر ئەو رۆژە مام حەسەن چوووە مالی کویخا و باسە کە ی درکاند. کویخا
ماوێهە ک ماتبوو. پاشان گوتی:

– تۆ دەلێی چی؟ پیت خۆشه؟

– ئە ی بۆ؟ کور له حەممە و خزم له مەحموود باشتر؟ ئەری وه لالا، زۆرم پێ خۆشه.
– دە ی باشه، تۆ پیت خۆش بێ، دەیدەم، بەلام بە مەرچی له دی نەبیاتە
دەری، مەحموود بیانوو نە گری بیبا بۆ ئەودیو، خۆت دەزانی من زەلیلیم، کەس شک نابەم،
هەر کەویم هەیه، ئەو مال و مووچە و مەزرا، بە زاوا بەندی بیتتە سەر مال، وا نەبی،
نایدەم.

مام حەسەن خۆی گیف کرد و توند گوتی:

– من تیدا نیم! کچ وا بە میرد نادەم، ئەو قسە نییه، کابرا کاری وا ناکا، نایتتە زاوا
ریوی، ئەویش بیکات، من نایکەم، کور ژنی هیتا و کچ میردی کرد، کوییان پێ خۆش
بێ، لەوی دەبن.

– ئاخەر.

– ئاخری ناوی، ئە ی لیرە بێ بۆ قسە ی ئەم و ئەو؟ جوان بیر بکەوه، چا و له ئیستا
مە کە، سبە ی رۆژی هەمزه بە گ دەسەلات بکەویتتەوه دەستی، پشیلە له دەر پیمان دەخا و
قالۆنچە له چاومان دەبەستی، بە زۆر له حەممە ی رادە کیشی، مە گەر ئەو جارە بە زۆر
نەبوو؟ بە من بێ دەیدەم، نەشروا، دەبی بروا، بروا باشتره، ئاو دە کری بە ئاوردا.

لەودەمەوه ئەوان قسە دە کەن، کەوی له پشت دەر کەوه گوی لێیه، دوو گۆزە ی
دەست دایه و کرژ له حەوشه چوو دەری، بە بیانووی کانیه وه، بە بەر دەر گای مالی
باییریدا رۆیشت و مینای تیگە یاند بێ بۆ کانی:

– میناگیان! بزانه حەممە ناینی، بلێ کار تەواوه، باییشم رازییه، بەلێنی بە باپیرم داوه

بمدا، مز گینی لی بستینی.

– ئەى خۆت؟ مزگىنى خۆت چىيە؟

– تۆ چت دا بە من، منىش دەتدەمى.

ھەر دوو بە پىنكەنن گەرانەوہ. دەمەو نپوہ پو. مينا مزگىنى بە ھەمەدا، ھەمە بە لىنى دايە بە سەر جلى بوو كەوہ كراسىكى بۆ بكرى. لە دوایدا بە مینای گوت ئە گەر چاوت بە كەوئ كەوت، بلن، ئە گەر شەوئ كە بخودا ھات، دیمە سەربان. كە بخودا بە مەلاوہ لە مالى كوئخان، دیوہ خان پوہ، كوئخا لە سەر جئ پالى داوہ بە سەرىنەوہ، چرەو گورەيە لە سەر مارەيى و گول و گوارە و جيازى، مە ھموودى حاجى بە قسەيە ك ھەمويانى بئ دەنگ کرد:

– باشە، بە چاوان، ئەوہى مام ھەسەن و كوئخا بلنن، لە سەر سەرم، لە سەر چاوم، بە يانى شيرنى دەخۆين و مارەى دە كەين.

تيكرا بە دەنگى بەرز گوتيان:

– مەبارە ك بئ، پير و غەرە بن.

دەنگى مەبارە كبايى ھىندە بەرز بوو، ھەمە لە سەربان و كەوئ لە بەر كولاو كەى نپو مالمەوہ گويان لىبوو و پيرۆزبايان لە يە ك کرد و بە دل بە دەم يە كەوہ تريفانەوہ.

بە يانى زوو، مە ھموودى حاجى، پياوى بە پوولەوہ نارد بۆ شار كە لوپەلى پيداويست بىنى. لە قاوہ لتووندا، مام ھەسەن ھاتە مالى پوورە گولە و لە گەل مە ھموودى حاجى دانىشت؛ دەستى کرد بە باخەلدا:

– كاك مە ھموود! ئەوہ دووسەد و پەنجا تەنى ھەمەيە لە پوورە گولەم قەرز كەردبوو. شەست تەغار گەنمىشە، ئەویش لە چالدايە، بە كورە كانم گوتوہ دەريھىنن، ئەویش بكە بە پوول، بە كەروبار و پياوى خۆم بۆت دەنيرم لە شار بيفرۆشن. مە ھموود بە پىنكەننەوہ، دەستى نا بە پوولە كەوہ و نايەوہ بەردەمى، دەستى کرد بە پشت جىوبانە كەى پشتەوہ و خورجىنىكى دەرهىتا، دەرگای ئاوالە کرد و نايە بەر دەمى مام ھەسەن:

– مامە گيان! ئەوہ ھەمووى پوولى تۆيە، دەمەوئ بە مالى خۆم بووك بگويزمەوہ، ئەوہ پوولى ھەمەيە، كەيفى خۆيەتى، چى لىدە كا، بيكا ئەوہ با لە لای تۆ بئ.

– نا، نەوہ لالا، خۆم مواخيزەى كەس ناكەم، دەست دەست دەناسئ، لە كىم وەر گرتوہ، دەيدەم بەو.

پووله کهی داوه به پووره گوله.

دوانیوه رۆ ژن و پیاو له مالی کویخا کۆوه بوون، شیرینی خواردنه. شهوئ له مالی پووره گوله نانی که یخودا ساز کرا. دواى شیو، چوونه وه مالی کویخا. مام حهسهن بوو به وه کیلی کویخا که ریم، مه محمود وه کیلی حه مەیه، کهوئ له سه ر دوو دهست جل و گول و گواره و کر مه ک و چوار تا باز نهی زیر و حه وسه د تمه ن پوول له حه مە ماره کرا. بهر له وهی ماره ی کهن، بابی زاوا گوئی:

– که یخودا کان! مام حهسهن! کویخا که ریم! من مالم له و دیوه، کور و کچم، ژن و مالم له وئییه، بوو کی خۆم ده به مە ئه وئ، پاشه رۆژ پیاو خراپم نه کهن.
مام حهسهن هه لیدایه:

– بوو کی خۆته، بۆ کوئی ده به ی، بیبه، مه باره کت بئ، کهس دهس ناهیتیه ریت. دیسانه وه دوو به ره کی و مشتومر له ئیو ژناندا ژیا یه وه:

– کهوئ بیوه ژنه! بیوه ژن ههیت و هووتی ناوئ، هه ر شهوئ به دزییه وه ده یگو یزنه وه.

– کهوئ کچه، به کچه تی هاتۆ ته وه، بئ عه بیه، له ئاوی شهوئ پاکتره، عه تا پیاو نه بوو، پیاویش بوو بئ، ئه و خۆی به دهسته وه نه داوه، ده بئ به قه در و حورمه ته وه، به زمی بۆ ساز کهن.

ئو بهر به ره کانیه دلئ ژنانئ کر مئ کردوه. نازه نین دایکی کهوئ، روو له هه ر ژنئ ده نئ بیهته پیخه سوو، خۆ له قه ره ی نادهن، ده تر سن کچ نه بئ، پوورامان جارئ پیشوو پیخه سوو بوو، ده یزانئ چ باسه، چوو ه لای نازه نین و به لئینی دایه پیخه سووی کهوئ ده بئ.

پازدهی دووهه مانگی پاییز جلی بوو کینی کرایه بهر کهوی. ئەحمەد فه‌پاش ئەو
حه‌یس و به‌یسه‌ی ژنانی بیستبوو. له‌وده‌مه‌یدا بووک هاته‌ ده‌ری به‌هه‌وای بووک
گواستنه‌وه نهرم و حه‌زین، به‌دلی برینداره‌وه ده‌ستی پینکرد:

خه‌می خۆمه و ده‌ردی شوپری

ترسی زالم لیم ناگه‌ری

له‌سه‌ر بالات بیکه‌م شه‌ری

پایزه‌ له‌من، دره‌نگه‌ له‌تۆ

سوور ده‌بی نارنج، زه‌رد بی لیمۆ

خه‌می خۆمه و ده‌ردم دوان

ره‌نگه‌ زه‌رده‌ی تۆ وه‌ک مردوان

بۆ چۆلت کرد لیم جیژوان

پایزه‌ له‌من، دره‌نگه‌ له‌تۆ

سوور ده‌بی نارنج، زه‌ده‌ ده‌بی لیمۆ

بووک به‌وه‌ه‌وایه‌ نهرم نهرم له‌ژیر تاراوه‌ ده‌گری. ئەحمەد فه‌پاش له‌گه‌ل هه‌ر
به‌ندی، دلۆپی فرمیسک له‌چاوی خولۆر ده‌بنه‌وه. ئەوه‌ی گوپی له‌ده‌نگیه‌وه و ده‌ردی
ده‌زان، به‌هه‌وای گۆرانی چه‌پله‌ لی ده‌ده‌ن و ده‌گرین. بی ماندوو بوون و پشوودان تا
ده‌رکی ماله‌که‌ی پووره‌گوله‌، یه‌کین نه‌ییریه‌وه.

بووک چوووه‌ ژوووری و خه‌لک بلاوه‌یان کرد. شه‌و رۆیشت، رۆژ هاته‌وه. به‌ر له‌
تاوکه‌وتن، پوورامان به‌پریسکه‌وه، سه‌ر به‌رز گه‌رایه‌وه مالی کویخا که‌ریم.

۳۰

ئەودەم كە تازە قەلای جی هیشتبوو، سى جەمە و جى خەوى چایخانه كەى حاجى رهشید بوو. كە حاجى چووه بنجوبناوانى و له مەبهستى گەيشت، زانى كار له كار ترازاو و چوونهوى ئەسته مە، بەرە بەرە خۆى لى نزیك كرده وە و نیوانى له گەل خۆش كرد. دواندى، دواندى تا له مەرامى گەيشت. ئەمجار نەپهیشت له چایخانه بنوى. بردیه وە مالى. شه وورۆژ، بیست و چوار سهعاته، دەستى به دەستییه وە و ئاو بى یه ك ناخۆنه وە؛ به هەموو سرونهینییه كى یه ك دەزانن.

له هەوه له وە، حاجى به پارێزه وە دەیدواند، هەموو قسه یه كى به لاوه نەده كرد. عەتا وە ك ساویلكه یه ك، ئەوهى دەیزانى، پاك و باره ئاشى، چى له دلیدا بوو و دەیزانى، بۆى هەلپشت. باسى خۆى و كهوى، كوشتنى زارا، ناجسنى رابردووى، چوونه سەر جیى ژنى خەلك و بى حورمه تى به نامووسى ئەم و ئەو، له وده مەوه چهپ و راستى خۆى ناسییه وە، ئەوهى كردوویه، وە ك تاوانبارى خاچ په رست كه لای قەشه، دان به تاوانه كانى خۆیدا دەنى، بى كەم و زیاد به لای حاجییه وە باسى كردوون، وە ك كرده په شیمانى، خۆى به نفره دەزانى. ئەوهى كه زۆرتر رهوانى جهز به ده دا، له یه ككردنى كهوى و هەمەیه. هیندى به وهى دلخۆشه كهوى به كچیتى ته لاق داوه. شهوى ده جار لای حاجى گوتوویه: كهوى بووه هوى نەجاتم، ئەو قسانه ی ئەو بووه هوى ئەوهى رى به كارى خۆم

بهرم. ئەو ریی ژایانی راسته قینهی نیشاندام. دەلین گیا له سەر ره گی خۆی ده رووی، من ئەو ره گه ده برم وشکی ده کهم و په یوه ندی مرؤقایه تی لئ ده ده م، په یوه ندی خو شه ویستی و خو شو یستن، په یوه ندی دل پئوه بوون. له خه می ئینساندا بوون، ههستی پئکردنی دهر د و ژان، وئپرای خه لک شادی، وئپرای ئەوان خه م خواردن و سووتان. ئەری ئەری، دیومه ته وه، پئشانیداوم، که وی رینوینی کردووم، ریی ژایانی پئ گو تووم، ریی ئینسان، وه ک ئینسان ژیان و وه ک ئەوان مردن.

هه رچی له دل وه بی، به دل وه دهنووسی. حاجی، وته کانی عه تای به دل وه نووساوه، به دل باوه ری پئیه تی. هئور هئور، هه ر شه وی مه بهستی، هه ر مه بهستی چه ند وشه، هه ر وشه یه ک ئاماژه یه ک، بربر و کوت کوت، هه ر بر و کوتی له قوناخیکه وه تا گه یاندیبه تاهیر و هه لویست و ریاز و ویستی ئەو. چی له و باره وه ده زانی، یه که یه که بوی شیکردۆته وه. عه تا وه ک لایه نگری تامه زرۆی چا و پئکه وتنی تاهیره. بریاره به یانی بو چا و پئکه وتنی به ره و کانی تو و وه رپئکه ون. به لام نه ک ئاشکرا، به دزیبه وه چا و پئکه وتنی له گه ل تاهیر و به س.

نیوه شه و که حاجی وه خه بهر هات، عه تا له جیدا نه ما بوو! خۆی کو کرده وه، کرژ په ریبه دهری. له سهر یه کهم پلیکانه وه روانیبه تاریکانی حه وشه، هه چی وه بهر چا و نه هات. له جیوه سه بری بانگی کرد:

عه تابه گ! عه تا گیان!

له وسهری حه وشه وه، عه تا جوا بیدا وه. حاجی به ره و شوینی ده نگی، پی پی، وه رپئکه وت، له سه ره خۆ چو وه پشت سه ری و ویستا.

عه تا، خه یالای له سه ر کو ته داری دانیش تو وه و ئەژنۆ له با وه ش، چاوی بریوه ته ئەو په ری تاریکه شه و. حاجی، به ئە سپایی، وا که دانه چله کئی، دهستی نایه سه ر شانی، به له بزیککی شیرین دو اندنی:

– گه میبه که ت نو قم نه بی!! بیه له چی ده که یه وه؟ عه تا بی ئەوه ی چا و له و شوینه نادیاره بگوازیتته وه، هه ناسه یه کی هه لکیشا:

– ده زانی ئەو حیز با به عه لیله ی کوشتو وه؟! بله سوور ده لیم.

– چو وزانی؟

– چاک دەزانم، بە سەعاتە کەیر! ئیوارە لە چایخانە دیتم، سەعاتە کە ی عەلیلە بوو لە دەستیدا، ناسیمەو. حاجی بە پیکەننەو گوتی:

– عەجەب بە لگە یە ک!! خۆ ھەر ئەو سەعاتە نییە، سەد کەس سەعاتی ھە یە.

– نا، من دەزانم، ئەو سەعاتە باش دەناسمەو. سەد جارم دیو، ناونیشانی ھە یە، دیارە، دەستە کۆکە کە ی دیارییە، خۆم دەیناسمەو، ناسیمەو، وە ک شتی خۆم دەیناسم. سالتە وەختی، ئەو ئەندە ی عەلیلەم دیبا، بۆ گالتە سەرم دەخستە سەری و داوای ئەو سەعاتەم لێدە کرد، ببوومە کپیری، دەمگوت کەس سەعاتی ھێندە جوانی لە دەستا نییە. ئەویش زۆر بەو لە خۆبایی دەبوو. خۆی گیف دە کرد، چاوە کانی زیت دەبوونەو، سوور ھەلدە گەرا، بە شەرمەو دە یگوت:

– ئاغا گیان! قابیلی ئیو ی نییە، ھەر وا پێشکیشە، بە فرۆشتن نیفرۆشم. چەندە ی شایی بەو سەعاتە ی بوو!! ھەر کەسی دیبا، چەشنی دەستی رادە گرت، چاوی بە سەعاتە کە ی کەوتبا، خۆی پتو دەنواند، وە ی دەزانی دنیای ھە یە. دەزانم ئەو سەعاتە کە ی ئەو. ئەو رۆژە کە لە گەل من ھاتن بۆ شار، بە یانی عەلیلە کۆژرا و بلە ونبوو! دوو برونۆ قەلاشی رفاندوو، ھەر کاری ئەو سەگە یە، چون بزانین؟ خۆزگە دەمزانی و لیم ئاشکرا دەبوو.

– جا ئەو چییە، بە کۆلی شێرەو نییە، پاش دوو سێ رۆژ بۆت ئاشکرا دە کەم، با تاهیر ببینن، وەبیرم بخەو، بەوی راگە یینن، خۆی چاری دە کا. رەنگە بیگری، زۆر کاری دیکەش ئاشکرا بچ، رەشە دز و پیاو کۆژی ئەم ناو ھەر ئەوانەن. ھەستە، بە یانی وەخەبەر نایین، ھەستە برۆین بنوین.

رۆژی پێشتر، حاجی بە مەحموود شواندا ھەوالی چوونی خۆی و عەتای بۆ تاهیر ناردوو. شوینی چاوپیکەوتن ھەزار ئەشکەوت، دۆلی بەردە دەنگدارە یە و کات قاوالتون تانیو پۆ.

ھەر ئیوارە، حاجی دوو چارەو یی لە کاروانچی بە سۆغرە گرتوو. بە یانی، بەر لە تاو کەوتن، عەتا و حاجی چوونە کاروانسەرا و چارەو ییان دەر کیشا، جووتە سوارە لە شار وەدەر کەوتن.

بچ ئەو ی خۆ لە قەرە ی خەلک و ئاوەدانی دەن، کپو بر، کەندولەند، بەرزی و نزمی دە برن. حاجی لە پێشەو ئەوریداو، ویستی ھاوسەفەرە کە ی بدوینتی. کە

زانی عه تا نوقمی خه یاله، بۆ ئه وهی هه ودای رایه لهی خه یالی ئالۆز نه کا، وازی لی هینا و نه یدواند، به لام هه روا تیی راما و سه رنجی دایه روخسار و بزوو تنه وهی شان و مل و سه روچاوی. جار جار، وه ک ئه وهی بدوی، لیو ده بزوینی، بزهی دیتی!! برۆکانی قیل و قاچ ده کا و نیو چاوانی پر ده بی له گنج! سه ر ته کان ده دا و رایده وه شینی! مل کهچ ده نی به لاره وه و شه رمه زار، چاو داده خا، ده لسی جار جار تاوانباره و قازی مه حکه مهی ده کا! جار جاریش قازییه و تاوانبار مه حکه مه ده کا! جه نجال و ئالۆزه، له گه ل ده روونی تیوه چوو، و یژدانی مه حکه مهی ده کا! جوابی ده داته وه، ده یه وهی رازی بکات و رازی نابج:

– بۆ کوئی ده چی! به و رابردوو هه جوانه ته وه ده ته وی وه خۆت گرن؟! ئه وانیش وه خۆت گرن، به ته مای همه چاوپۆشیت لی بکات؟! ئه ی ئه وه موو زولمه؟! ده ربه ده رت کرد، ده سگیرانیت داگیر کرد، مالیت تالان و سووتاند، جا چت نه کرد؟ به ته مای چاوپۆشیت؟ باوه ر ناکه م!! من بووبام، نه مده کرد.

– بۆ باوه ر ناکه ی؟ ئه وه نییه که ویت به کچی داوه ته وه! له وه زیاتر؟ ئه وچی ده وی؟ جگه له وه ش، ئه ویش له تۆی داوه، ئه ویش ئه و لیدانه!! ده ردیکی نه داویه تی ده رمانی بی. ئه وه ت پین که مه؟

– ده ی خۆ ئه وه تاوانی ئه و نه بوو، من شه رم به و فرۆشت، ده بوو بیکوشتبام، من بووبام، ئه وم ده کوشت، بۆم نه کرا، ده نا ده مکوشت و وه ک به فره که ی پار ده چوو.

– کای کۆن به با مه که، هه رچی بوو، چوو و رابرد، هه موو که س هه له ده کا، باوه ر ناکه م وا بیر بکه نه وه، هه ر نه بی، تاهیرر وا بیر ناکاته وه، هه ر ئه و حه سابه.

– ئه گه ر تاهیرر وه خۆی نه گرتی چی؟

– ده ی سه ری خۆم هه لده گرم و ده رۆم.

– وه للا پیاویکی دووبادی!! تۆی ده ست و پین سپیلکه چت له ده ست دی؟ به کامه هونه ر و توانا وه؟ له برسان بمری، نانیکت پین په یدا ده کری؟ هه ر له برسان ده مری. خودا بتکا به قوربانی ئه و حاجیه، ئه گه ر ئه و نه ده بوو، ده مزانی چت به سه ر ده هات! ده بوو هه له وه دا بی، یان چووبایه وه لای بابت و داوای لیبوردنت کردب!! ده زانم ئه و کاره ت نه ده کرد، کن له و تاوانه خۆش ده بی؟! ئه گه ر وابی،

تاوانىكىگە ورە يە، رەنگە واش نەبى، ھەر تۆۋكەۋى دىل كرمى بوۋىتىن، ئەگەر
وابى، بۇ چاۋپۇشى نابى، نا نا، ھەرگىز، ھەرگىز، ئەگەر راست بى لە دىلت
دەردە چى؟

– باسى مەكە، ۋە بىرمى مەخەۋە، بىرىنى دىلم مەكولىنەۋە، بۇ خىستتەۋە بىرمى؟
بىرىنم ھاتەۋە سۆ.

– زۆر ناخۇشە؟! ئەى چۆن بە سەر ناموسى كەسەۋە نەدە چوۋى؟ يانى ئەۋان
ناموسىيان نەبوۋ؟! يان ئەۋدەم خۆت ناموست نەبوۋ؟ با با دەسەلاتىيان نەبوۋ،
ئىستا بۇيان ھەلكەۋى بە سەرتەۋە ناچن. بە قسەم دەكەى خۆ لە قەرەيان مەدە،
خۆ لە دالدى كەس مەدە، خۆ بخە دالدى تاهىر، رەنگە بە تكاى ئەۋ لىت خۇش
بن، ئەگىنا، دەبى ھۇشيار بى، ھۇشيار بە، تۆلەت لى دەستىن!! دەستى تۆلە بە
ھىزە. – عەتابەگ! نەكەۋى! ھۇشيار بە.

دەنگى حاجى، عەتاي ۋەھۇش ھىناۋە، ئەگىن ئەۋ نەبايە، ئەۋ سەرەنگرىيەى
چارەۋى بەستى، عەتالە چىر ۋەھلەموۋتى ھەزار ئەشكەۋت ھەلدەدىرا، خۆى بە
مل ۋ يالى چارەۋىدا ھەلواسى. بەر لە زەۋىكەۋتن. حاجى گەشىتى ۋ لەنگەرى
گرت. عەتا، رەنگ پەرىۋ ۋ چەۋاشە چۆۋە سەر مالى زىن ۋ شانەشانى حاجى
چوۋن بە روۋكارى بەردە دەنگدارەدا.

حاجى لە دوورەۋە تاهىر ۋ دوۋ ھاورىكەى دى. ۋەك ئامۇژگار روۋى لە
عەتا كىرد:

– تاهىر ۋ ئەۋان ھاتوۋن. خۆكۆكەۋە، بۇ ھىندە ماتى؟! ئەۋان پىاۋى
روۋخۇش ۋ دەم بە بزە ۋ زىرە كىان خۇش دەۋى، قوت ۋ ورىا بە. ھىندى سەرۋ
پۇتراكت رىكوپىك كە، تەماش! لىوت بارى لى نىشتوۋە! دەلىپى كۆستكەۋتەى!
گىنجى نىۋ چاۋانت شەرى لى دەبارى! ھىندى روۋ خۇش ۋ دەم بە بزە بە، ۋەبزەنە
ناسياۋن ۋ سەد جارت دىۋن. تاهىر كورى چاكە، زوۋ لىت ھالى دەبى، كارى بە
راىردوۋى تۆنىيە. ھەز بە خويندەۋار دەكا، پىپى خۇشە خويندەۋارى زۆر لەگەل
بى، خۆت بنوینە، با ۋەربەر چاۋكەۋى، باش بىچىيە بەر چاۋ، دەچىيە دلىيەۋە، ھەر
ھەۋەل بە دلى بى، لە سەر سەرت دادەنى. مەترسى! ۋرە بە خۆت بەدە، خۆت لا
كەم نەبى! كورى ۋەك تۆكۋا؟

عه تا وه خۆ كهوت. خۆی ریکوپیک کرد. باری لیوی به زمانی خووساند. دهسرفه کی بهر پشتوینی دهرهینا و لیوی سړی. وره به خۆیدا و قیتوقۆز له سه ر زین قیتبۆوه و وه ک و دوده کهوته زیته زیت. لیوی له ژیر سمیله خورمایه که یه وه وه بزه کهوت. گه یینه بهرده که، چوست و چالاک خۆی هاویشته خوارئ، دلیرانه گوتی:

– من عه تام! کوری همزه به گی تازاوا، ئیزنم هه یه کاک تاهیر زیاره ت کهم؟!

تاهیر به ره و پیری هات، باوه شی گرت هوه:

– مادام ویستی تۆ ئه وه یه، پیت له سه ر چاوی تاهیره.

یه کیان له ئامیز گرت. سارۆ و ره شۆ، نۆره نۆره ماچیان کرد، حاجیش وه ک ئه و. تاهیر، دهستی عه تای گرت و به ره و بهرده که گه رانه وه:

– ره ننگه کاک حاجی بۆی باس کرد بیستی؟ ریگایه کمان له پیشه دژوار و پپر له هه لسو کهوت. ئه مپرو لیره و سبه ی له لایه کی دی. هه سانه وه مان نییه. هه ول و تیکۆشان دهره تانی سه ر خواران نادا. ئه وانه هه مووی له پیناوی بیرو باوه پماندایه و خۆمان له پیناوی ریبا زمانداین. هه موو ئینسانیکی باش خۆشه ویستی ئیمه یه، هه موو خراپئ دوژمنمانه، جا هه ر که س بچ، شه رمان له گه ل خراپه، بابی من، یان بابی تۆ، هه ر که س بچ، خراپ خراپه، مه به ستم زالمه؛ زالمه، فهرقیان نییه، ئامانج له ناو چوونی زۆرداره، بۆ له ناو چوونی زۆردار و به ره و پیش بردنی ئه و ئامانجه، هه ر که س هه نگاوه هه لینی، دۆست و خۆشه ویستی ئیمه یه، هاوړیمان، له خه م و شادیمان شه ریکه جا هه ر که س هه یه، هه ژار، یان ده وله مه ند، ئاغا، یان ره عیه ت. ئه مپرو ئیمه له سه ریین، ره ننگه به یانی وه ژیر که وینه وه، له وانه یه نان نه بی بیخۆین. زۆر جار، شه وئ له بنه به ردان، بی پینخۆر و پینخه ف روژ ده که یینه وه. ده که وینه گه مارۆی دوژمنه وه، ته نانه ت ده کوژریین، بۆ ئامانجی خۆمان، بۆ بیرو پروای خۆمان ده کوژریین، فیز به سه ر که سدا لیناده یین، مووچه خۆری که س نین، چاوه ری نین سبه ی روژ خه لک قه ره بووی کاته وه، نا، ویستی خۆمانه، که س له دووی نه نار دووین خۆ به کوشت بده یین. کورتو کرمانجی،

نۆکه‌ری بې خه‌لات و به‌راتین، زۆر جار نانیشمان ناده‌نی، راپۆرتیشمان لیده‌ده‌ن. ئەوه‌یه‌ ریبازی ئیمه.

جانازانم، کاک عه‌تا ئه‌و باره‌ قورس و گرانه‌ ده‌گرێ به‌ کۆله‌وه‌؟ یان رقی هه‌ستاوه‌ و له‌ مالێ زیز بووه‌؟
عه‌تا چاوه‌ شینه‌کانی پڕ بوون له‌ ئاو، به‌ ده‌نگیکێ له‌رزۆک و دلێ پڕه‌وه‌ گوتی:

– چ پیرۆزه‌ ئه‌و ریبازه‌! گیان له‌ پیناوی ئامانجا!! منیش ده‌توانم به‌ختی که‌م؟
در ره‌ او چو قلم گهر بی سه‌رم بایدرفت
با دل زخم کیش و دیده‌ گریان من روم
تاهیر دیسانه‌وه‌ عه‌تای گرته‌وه‌ ئامیز:
– پیرۆز بې ریبازی نویت. ههر ده‌مایه‌ک پینووست بې هه‌والته‌ ده‌ده‌می و له‌ گه‌لمان که‌وه‌.

عه‌تا به‌و وته‌یه‌ ره‌نگی گۆرا و ماتبوو. له‌ دلّه‌وه‌ گوتی:
– نه‌مگوت! وه‌خۆم ناگرن! باوه‌رم پین ناکه‌ن.
تاهیر له‌ رواله‌تی عه‌تای روانی، له‌ ده‌روونه‌وه‌ گوتی:
– ناویرم! پوره‌گوله‌ و حه‌مه‌م لێ ده‌تۆرین، با بیانده‌وینم.
ده‌ستی خسته‌ سه‌ر شانی عه‌تا، به‌ پینکه‌نینه‌وه‌ گوتی:
چییه‌! دلّه‌ن بووی؟ دلّه‌ن مه‌به‌، ره‌نگه‌ به‌یانی، یان چه‌ند رۆژیکێ دی هه‌وال
بنیرم، له‌ ئیستاوه‌ له‌ ریزی ئیمه‌دای، له‌وباره‌وه‌ ئه‌رخه‌یان به‌، ئاواته‌ خوازین هێ
وه‌ک تۆمان زۆر بې، شانازی ده‌که‌ین. عه‌تا ره‌نگی هاته‌وه‌ سه‌رخۆ و بزّه‌ وه‌لیوی
گه‌را. له‌وده‌مه‌دا عه‌لیله‌ی هاته‌وه‌ بېر و باسی هینایه‌ گۆرێ.
حاجی بریه‌ به‌ر خۆی:

– بله‌ سوور له‌و ره‌شه‌ دزانیه‌ که‌ ریگری و پیاو کوژی ده‌کا، عه‌تاده‌گ شکی
لێیه‌تی که‌ ئه‌و عه‌لیله‌ی کوشتووه‌. له‌وماوه‌دا که‌ ئه‌و و عه‌لیله‌ له‌و ناوقه‌دا بوون،
زۆر که‌س کوژراون، من گومان و باوه‌رم وایه‌ له‌ کوشتنی عه‌به‌شدا ده‌ستی
هه‌یه‌، ده‌ستیشی نه‌بې، هه‌والی هه‌یه‌، رام وایه‌ بیگرن و مه‌حه‌که‌مه‌ی که‌ین،
ره‌نگبې بې ده‌سکه‌وت نه‌بین.

تاهير، وه ك ئه وهى هه واليكي خوڤشى پڄ درابڄ، له جڄ راپه پڄى:
 - خوڤ مزگڄن بن! له ميڤر بوو ته مادارى ئه وه بوم، به لگه ي چاكه،
 پووره گوله ش هه ر راي وايه كوشتنى عه به و فه يزه و عه ليله پتوه نديان به
 يه كه وه هه به، راي منيش هه ر ئه وه به، ئه و بله سووره مه وته نى كوڄيه؟
 حاجى جوايى داوه:

- ژن و مالى نيه، شه وانه له مالى خوشكى ده بڄ، من ماله كه يان ده زانم.
 - كه وايڄ هه ر ئه مشه و ده نيترم بيگرن، ئيه وه كه چوونه وه بيخه نه ژير
 چاوه ديري، وه بزائن شه وي گيراوه، ئه گه ر قسه و باس نه ماوه، با بلاوه ي كه ين.
 تاهير و هاوريكاني به ره و كاني توو، حاجى و عه تا به ره و شار سوور بوون و
 له يه ك جيا بوونه وه.

هه ر كه تاهير گه يشته وه كاني توو، چووه مالى پووره گوله، همه و كه ويى
 تيگه ياند و به وردى باسى بله سوورى بو گيرانه وه. پووره گوله وه ك ئه وه ي
 خوڤ له گه ل بوو بڄ، نووسا به سوڄندا كوشتنى عه به كارى بله يه. هه ر ئه و
 دوانيوه رڄويه، تاهير، ره شو و كاوه و ناميقى نارد بو شار بله سوور بگرن، به لام
 سه باره ت به عه تا، تاهير به لاي پووره گوله وه هيچى نه گوت، هه ر به لاي همه و
 هاوريكاني ديكه يه وه در كاندى. همه به بيستنى ئه و هه واله له سه ر راوه شانڄ
 پتر، هيچى نه گوت. كوڄخا شه ريف له خوڤشيان شاگه شكه بوو و زياده له
 هه موويان پيرڄبايى به تاهير گوت.

شار وه ك دڄ دو به ره كى و ئالڄزى تندا نيه. ئاغاوات ديان جڄ هيشتووه و
 خوڤيان له شار و ماله خزمى شارى خزان دووه. ئه منيه و ئاژان كه متر دڄنه شه قام و
 نيو شار، ئه گه ر بشين، وه ك بڄ لايه نڄ كه ره سته ي خوڤيان ده كرن، ئيتر خو له
 كارى خه لك هه لئا قور تينن و كه يخودايى ناكه ن، كه سيش خو له وان ناگه يه نڄ و
 نايانحه بينن.

به ينى عه سر و روژئاوا، حاجى و عه تا گه يينه وه چايخانه، بله سوور له وي بوو.
 عه تا ته ماشايه كى مانادارى حاجى كرد! حاجى به ئاماژه ي چاو عه تاى تيگه ياند
 نه يهارو وژيڄنى. ناچار ملي نا به لاره وه و چووه قورڄنى دانيشت.

رؤژئاوا بوو، بله وهدهر كهوت. دوا به دواى ئه‌و. حاجى ونبوو، كه گه‌راوه، سپره هه‌لگيرا بوو. ههر له ده‌رگاوه، به ئاماژه‌ى ده‌ست عه‌تاي بانگ كرد و به جووت رۆيشتن. كه چوونه‌وه مالى، ره‌شۆ و ناميق و كاوه له‌وى بوون. پاش شيو، حاجى گوتى:

– به ته‌مالم خستوه! تا چۆوه مالى، به دوويه‌وه بووم. كورپه! بله زۆر بئ‌ره‌زايه! ده‌بئ‌ كاري بكه‌ن ده‌ست نه‌كاتوه، ده‌ستى به‌ چه‌ك بگا، سه‌گى نووستوه وه‌خه‌به‌ر دئ‌نى، ئه‌مىيه و ئاژان له‌ بيانون، ريسه كه‌مان لئ‌ ده‌كه‌نه‌وه به‌ خورى، زۆر به‌ پاريز بن. ناميق گوتى:

– كاك حاجى! له‌ پيشدا، دوو به‌ دوو ده‌چين، چاوي له‌ ده‌ر و ديوار ده‌كه‌ين و ولات تاقي ده‌كه‌ينه‌وه.

حاجى و ناميق وه‌ده‌ر كه‌وتن. پاش ماوه‌يه‌ك گه‌رانه‌وه. ناميق پيلانى رشت: – كورپه‌! كه‌لئ‌نى له‌ ديواري هه‌وشه‌دايه، له‌ويوه‌يه كه‌مان ده‌چين و ده‌رگا ده‌كه‌ينه‌وه دوانمان ده‌چينه‌ به‌ر ده‌ركى ژووره‌كه، ئه‌وه‌ى له‌ ده‌رييه، له‌ ده‌رگا بدا، بئ‌ گومان ئه‌و بازريه و له‌ خۆى ده‌ترسى، ههر ئه‌و دئ‌ته‌ ده‌رى، ههر كه‌ سه‌رى وه‌ده‌رنا، له‌ ملا و ئه‌و لاوه‌ لووله‌ى تفه‌نگى له‌ سه‌ر راگرن و بيه‌يننه‌ ده‌رى، ئه‌وه‌ باشتري پيلانه.

سى چه‌كدار به‌ كۆلانى شارداگه‌يشتنه‌ ده‌رگاي مالى خوشكى بله‌ سوور. ره‌شۆ به‌ كه‌لئ‌ندا چووه‌ هه‌وشه و ده‌رگاي كرده‌وه. كاوه چووه‌ ژوورى، به‌ جووت چوونه‌ به‌ر ده‌ركى ژووره‌كه‌و ئه‌مبه‌ر و ئه‌وبه‌رى ده‌ركه‌يان گرت. ناميق به‌ توندى له‌ ده‌رگه‌ى دا. بله، ده‌ست به‌ برنۆ، كرژ هاته‌ ده‌رى. سه‌رى وه‌ده‌ر كه‌وت، دوو لووله‌ى برنۆ له‌م لا و ئه‌و لاوه‌ نووسان به‌ مليه‌وه:

– نه‌بزووى! چه‌كه‌كه‌ت دانئ‌. بله، گيژ و وړ چه‌كى له‌ ده‌ست كه‌وته‌ خواري و ره‌شۆ هه‌لگيرته‌وه. كاوه، بله‌ى وه‌پيش دا. ناميق به‌ره‌و ره‌شۆ هات و به‌ جووت چوونه‌ ژوورى.

مالیکی رهش و رووت. دوو کیژۆلهی حهوت ههشت ساله لای ژووووی مال، له بهر دوودهست نویندا، هیندی ئالا و چیلکه یه کیان به دهسته وه، خهریکی بووک دروست کردنن.

پیاویکی نهخۆش، کز و لاواز له سه ر جییه، هه ر چاوی زیندوووه. ئافره تیک له و لای نهخۆشه که وه خهریکی پینه و په رۆی پاتۆله کۆنیکه، به سام و هه یه تیکی شیره ژنانه نیو چاوانی ویکهیناوه، وه ک میشیکی میوان نه بی، له جی نه بزوا، چاوی برییه نامیق و ره شو، دلیرانه گوتی:

– ئه وهی ده تانویست، گرتتان، چتان ده وی؟ ئه وهش ماله که، رهش و رووته! نامیق له شهرمان سوور هه لگه را. ره شو شهرمیوانه گوتی:

– بله دوو برنوی هه یه، ئه وی دیکه یان کوا؟

– به هیوای هه ستم بیده مه ده ست؟! خۆتان بگه رین. کیژۆله کان له بهر ئه وهی کایه یان نه شیوی، یه کیان گوتی:

– لیره یه، له پشت ئه م نوینه یه، خۆت وه ره ده ریه یینه.

ره شو نوینی لابر، دوو ریز فیشه کدان و برنویه ک وه ده رکه وت. نامیق هه ر وا وه ستاوه و چاو له و ئافره ته به سامه ده کا، ئه ویش ورد ورد پینه ی پاتۆله کۆنی وه به رته قه ل داوه و سه ر هه لناهینن. ره شو برنوو و فیشه کدانی کرد به شاندا و قۆلی نامیقی گرت و هاتنه ده ری.

ئه وده مه ی بله یان هینایه ده ری، حاجی و عه تاله په نا دیواری ئه و به ری کۆلانه وه به ره و مال گه رانه وه.

له دم به یاندا بله یان قۆلبه سته گه یانده کانی توو و له دیوی بزنه کانی پوو ره گۆله یان خست. پاش تاو که وتن، له قاوه لته وندا، تاهیر که یخودا و مه لای له مزگه وت کۆ کرده وه، سارۆ و قادر، بله یان هینایه حوزووری خه لک. بله له به رانه ری تاهیره وه چۆکی دادا و لیوه کورۆژی، به قینه وه چاوی لیده کا:

– منت بۆ هیناوه؟! که سی نابه له دبێ پیاوم کوشتوو!! من به به رات لای هه مزه به گ بووم، هه ر که س به راتم داتی، پیاوی ئه وم، ئه وه تاوانه؟ تاوانیش بی، هینده گه وه نییه ئاوا بی حورمه تم که ن.

تاهیر له سه ره خۆ رووی له جه ماوه ر کرد:

– برادرینه! ئەم پیاوہ بە تاوانی کوشتنی دۆست و ھاوڕێی خۆی، عەیلە، کە ھەر دوو کیان چە کداری ھەمزە بە گ بوون، مەحکەمە دە کرێ، ھەر لە حوزوووری ئیوہ باس وخواسی لێدە کەم، ئە گەر تاوانبار بێ، بە سزا دە گ، بێ تاوانیش بێ، ھیچ. ھەموو دەزانن ئەم پیاوہ لە گەل عەیلە چە کداری ھەمزە بە گ بوون؟ دەشزانن عەیلە کوژراوہ؟

بە جەماوہری گوتیان:

– بە لێ، خۆمان تەرمە کەمان ھیناوہ و لە گۆرستانی کانی توو بە خاک سپیردراوہ.

– خۆ دەشزانن لەودەمەوہ ئەم پیاوہ ونە؟

– بە لێ، ئاگادارین، نە ک ھەر ئیمە، خە لکی دێیە کانی دیش دەزانن.

بلە لە سەر چۆک سووړاو رووی کردە خە لک:

– دە ی ئوہ بە لگە ی ئوہ یە من عەیلە م کوشتی؟

تاھیر جوابی داوہ:

– نا، بە لگە ی دیکە مان ھە یە، ئەو سەعاتە ی دەستت بە لگە یە.

بلە بە چە شنی راجە نی و چاوی لە سەعاتە کە ی کرد، ھەموو دانیشتووانی

مزگەوت پێیانزانی:

– سەعات بۆ بە لگە یە؟ سەعاتی خۆمە، ھەقم نییە بمبێ؟

– با، بە لام ئوہ سەعاتە کە ی عەیلە یە، ئەو رۆژە ی ئەو کوژراوہ، لە دەستی

ئەودا بووہ، ئەو کە سە ی ئەو سەعاتە دەناسی، ئەو رۆژە لە گەلتان بووہ و لە

دەستی عەیلە دا دیویہ و ھەر ئەو رۆژە ئەو کوژراوہ و تۆش لەودەمەوہ ونی،

جگە لەوہش، ئەو کە سە نیو نیشانی ئەو سەعاتە ی ھە یە، بە لگە لەوہ باشترە؟

داوہ ی سەعاتە کە ت! بلە دەستی بە دەسبە ندی سەعاتە کەوہ کەوتە لەرزین:

– من لە بازار، بە دەستی دەست فرۆشەوہ کړیومہ.

– ناوی چییە، دەیناسی؟ دەنیرم بیھینن.

– ناوی نازانم، بیھینم دەیناسمەوہ.

– درۆیە! یە کەم کەس کە تەرمی عەیلە ی دۆزییەوہ، کێیە؟ شووانە کە ی

کانی توو ھەستایە سەر پێ:

– من بووم کاک تاهیر، ته نیا نه بووم، عه لی حاجیم له گه ل بوو.
عه لی حاجی هه ستا:

– به لئ، منیش بووم. ئه و روژه من نوره دار بووم. که دیمان هوه، نه مانویرا
دهستی لئ دهین، زوو به خه لکی ئاوا ایمان راگه یاند، ئه وه ماموستا و که یخودا کان
ده زانن چی پئ بوو بی و پئی نه بوو بی.

مه لا که ریم گوتی:

– وه للاه ی جگه له به رگی به ری، هیچی پئ نه بوو، که س سه عاتی نه دیوه، وا
نه بوو؟ دانیشتووانی مزگهوت یه ک دهنگ وه جواب هاتن:
– به ریوه للا.

تاهیر به تووره ییه وه رووی له بله کرد:

– ئه مجار ده لئیی چی؟

– من نه مکوشتووه، بؤ ده بی کوشتیتیم؟! بؤ سه عاتی؟!!

تاهیر ئه هوند و له سه ره خؤ روو به خه لک گوتی:

– به زؤری نابی، ده نیرم له دووی ئه و که سه ی که نیو نیشانی ئه و سه عاته به
ته وای ده زانی، سه عاته که ده ده مه دهستی ماموستا، ئه گه ر هات و ناوونیشانه کانی
راست بوو، دیاره ئه و کوشتوویه، ئه گه ر نا، هیچ. ئه گه ر بلیم ئه و که سه کییه.
باوه ر ناکن! با بچ، ده زانن. کؤ بوونه وه ی ئه مرؤ ته و او بوو، به یانی ئه م ده مانه
لیره کؤ ده بینه وه.

تاهیر، سه عاته که ی دایه دهستی مه لا که ریم. هه ر ئه و روژه، دوانیوه رؤ. تاهیر،

کاوه و ره شو ی نارد بؤ شار.

به یانی، له قاوه لئووندا بله یان هینایه وه مزگهوت. له وده مه دا که مزگهوت پر
بوو له حه شیمهت، عه تا هاته ژوورئ. به چا و پیکه وتنی عه تا، هه مو و اقیان
برده وه! تاهیر هه ستا:

– خه لکینه! سه یر نییه، عه تا باوه ر پیکراوی منه، ده یهه وئ له پیناوی ئیه دا

گیان به خت کات. وه ره ئیره عه تا گیان! وه ره ئیره.

عه تا چوو ه لای تاهیر و ماموستا وه دانیشت. خه لک به گه رمی پیشوازیان

لیکرد و به خیریان هینا. تاهیر گوتی:

– عه تا گیان! سویند ده خوی ئه وهی سه بارهت به بله و عه ليله و سه عاته که ی
ده یزانی، بی بوختان و درۆ، راست بدوی؟
عه تا دهستی به ره و قورعانه کان دریژ کرد و سویندی خوارد جگه له راستی،
درۆ به زاریدا نه یی.
تاهیر گوتی:

– دوا چاویکه وتنی تو له گه ل بله و عه ليله که ی بوو؟
– ئه و رۆژه که بۆ به یانی گوتیان عه ليله کوژراوه، کوئخا شه ریفم له گه ل بوو،
تا نزیک شار هاتن، له وی گه رانه وه.
کوئخا شه ریف هه ستا و گوتی:
– راسته، وابوو.

– ئه و رۆژه عه ليله سه عاته که ی له ده ستا بوو؟
عه تا و کیوخوا به جووت گوتیان:
– به لی، ئه و دم که ویستیان بگه رینه وه، عه ليله ته ماشای کرد، گوتی
نیوه رۆیه.

– تو سه عاته که ی ده ناسییه وه؟
عه تا گوتی:

– به لی، سه د جار چاوم لی کردوو. نیو نیشانی هه یه.
– چییه؟

– سئ نیو نیشانی ئاشکرای هه یه، سه ری دهسته کۆ که که ی لایه کی په رپوه،
ده رزیله ی دهسته به نده که ی له تی ده رزی سنجاقی تیخراوه، سه فحه ره شه که ی
شوینیکی رووشاوی تیدایه.

له وده مه وه عه تا نیو نیشان ده لی، مه لا که ریم چا و له سه عاته که ده کا:
– به ی و به ی نه لالا وایه.

سه عات ده ست به ده ست به نیو که یخودادا گه را و له ئه ستویان دا. بله هه ستایه
سه ر پ و پر به زاری گورانندی:

– ئه ری ئه ری من کوشتم، من عه ليله م کوشت، هه ر ئه وم نه کوشتوو. عه به و
فه یزه ش من کوشتوو من، فه یزه، عه به ی پ دام به کوشت و پوولی جوانه گا کانی

لئ خواردم، ئەویشم كوشت. عەلەلە خۆی دەستی نەبوو. ھەموو روژی ھەرەشەى دە کرد راپۆرتەم لێبدا، ئەویشم كوشت، ئەرى ئەرى، ھەر سێكیان من كوشتوومن. دانیشتوانى مزگەوت وەك شیر ھەلچوون، وێكرا ھەستان و ھورۆژمیان كرده سەر بلە. تاهیر گوراندی و دوو گوللەى ھەواى تەقاند، خەلك چلە كانەو ھە و دامرکان:

– دامر كێن، لە سەرە خۆ بن. سزای پیاو كوژ، كوشتنەو ھە. ھەر ئیستا خەبەر بە دێھاتی دەورووبەردەن بەیانی لە دى كۆن لە سەر گللكۆى عەبە كۆ دەبینەو، ھەر لەوى بە سزای خۆى دە گەیین. گورجى مینە و سارۆى بانگ كرد، ئەملا و ئەو لایان لە بلە گرت و لە ھەشامیان شار دەو.

ھەمە ھەلى بەدەر فەت زانى. ئەحمەد فەراشى نارد لە دووى ژن و مندالى سەعید لە بژووى. فیری كرد، بەیانی داواى تۆلەى نازدار و سەعیدی نۆكەر لە تاهیر بكەن. ئەو ھەلە لە دەست بەدەن، وەك بەفرەكەى پار دەپرا.

دى كۆن پرە لە ھەشیمەت. تاهیر، بلەى بردە سەر گللكۆى عەبە. خەلكى چوار دى لە چوار لاو ھەلقەیان داو. بە دەنگێكى بەرز تاوانەكانى بلە سوورى خویندەو، داواى لێكرد، ئەگەر شتیكى بۆ گوتن ھەبە، بێلێ. بلە داواى كوشتنى خۆى كرد. سى كەس، تاهیر و ھەمە و عەتا بلەیان جیا كردهو. تاهیر، چەكەكەى خۆى دایە دەستی عەتا، چەكى مینەى دا بە ھەمە، خۆشى برونوكەى كاو ھى وەر گرت. لەودەمەدا ھەمە و عەتا چاویان بریپە یەك، بى غەل و غەش بۆ یەك شنینەو. بۆ ئەو ھەلى لە پێش چاوى خەلك خوین نەرژى، بلەیان وەپێش دا، لە تەپى پەچە خرە چوون بەو دیودا. پاش ماو ھەك سى تەقە گەشتە گوى و جم و جوول كەوتە نێو خەلك و بەرەو شوینی تەقە رۆشتن.

مەلێعای خێزانى سەعید و ئەحمەد فەراش كەوتنە دواو ھە و بە پێنج مندالەو ھەیۆر ھەیۆر وەسەر كەوتن. ھیشتا لە نێو قەدى تەپ بوون، تاهیر و ھەمە و عەتا سەریان وەدەر كەوت. ھەمە لە دوور گوتى:

– ژن و مندالى سەعیدی نۆكەرن. ئەو ھەش ئەحمەد فەراش، دەسگىرانی نازدارە، دەردیان یەكە بۆ یەك كەوتوون.

تاهير له جي ويستا. ژن و منڊال وه سر كه وتن. مه ليعا به منڊاله وه خوي خسته
به ر پي تاهير:

- كاك تاهير! يارمه تيم بده، پينج منڊالم هه تيو كه وتوون. ره سولي نو كه ر
هه تيو خستون.

تاهير ده ستي دا به بالي و هه ليسانده وه، يه كه يه كه منڊاله كاني ماچ كرد. همه
به چاو ئا مازه ي کرده ئه حمه د، ده ي توش ئه حمه د رووي هه لمالي:

- نازدار ده سگيراني من بو، ره سوول له باوه شي خو مڊا كوشي، كاك تاهير!
چاو پرواني تو له سندنين.

تاهير ته ماشاي همه و عه تاي كرد. همه گوتي:

- وه ك ده لين له قه لايه، پاريز گاري ئه وي گرتوته ئه ستو، ميش به ويڊا
بفرې، وه بهر گولله ي ده دا.

تاهير گوتي:

- كيني لنيه؟

ئه حمه د فه راش زو و جوابي داوه:

- چه ند روژ له موه بهر، حه سن مه يته ر عه دله خانمي دا يكي عه تابه گي برد بو
شار، ئيستا هه ر مام عه لي ده ر كه وان و حه سن مه يته ر و ره سوول له وين، مام
عه لي و حه سن مه يته ر له ئه ستوي من، ئه وان هيچ نالين.

عه تا هه ليڊايه:

- كاك تاهير! ئيزن بده من ده چم ده يگرم.

- نا، تو به ته نيا نا، دوو چه كدار به ره، هه ر ئه مشه و برؤن، هه ر رييان نيشانده،
كارت نه بي. ده تواني؟

- وه ك ئاو خوار دنه وه وايه، شاره زاي هه موو كه لين و قوژ بنيكي قه لام،
به روه رده ي ئه وي م.

- باشه، به و مرجه خوين له لووتي نه يي، ساخ و سه لامه ت ده مه وي.

- به سه رچاو.

- ئه مشه و له گه ل ره شو و سارؤ برؤن. كه س تي مه گه ينين.

سج تاپۆ، دوانیان چه كداره، بئ ههست و خوست گه بینه بهر دهروازه و سه برئ لیان دا. مام عهلی وه كه ئه وهی هاو پازیان بی، هاته پشتی ده رگا، سه برئ گوتی:

– كئیه؟

منم مامه، عه تا بیکه وه.

– تۆی باوانه كه م؟! ئه وه له كوئی؟

شه و ژنی پشتی ده رگا بچو كه كهی لابر د و كر دینه وه، عه تا هاته هه وشه و

ره شو و سارۆ به دوویدا:

– یا غه وس! ئه وانه كئین؟!

– سه بر مامه، سه بر، ئاونه دۆستی منن، با كه س تینه گا، ره سوول له كوئیه؟

– له سه ر بانه، به مه رقه دی كا كه هه مه ده مكوژئ. ره شو گوتی:

– مه ترسج مامه، بهر له وهی تۆ بكوژئ، خۆی كوژراوه، تۆ خو گیل كه،

ده رگا دامه خه، برۆ ژووره كهی خۆت.

مام عه لی: گئژ و مه نگ ده رگای پئوه دا و چووه ژووره كهی و ده رگای له

سه ر خۆی گاله دا. عه تا له پئشه وه، سارۆ و ره شو به دوویدا، بن دیوار دیوار

خۆیان گه یانده پلیكانه كان و وه سه ر كه وتن. عه تا ری هه و ره بانئ نیشان دان. ره شو

گوتی:

– ئئوه لی ره بن، خۆم ئیستا ده یه ئنمه خوارئ.

ره شو به پلیكاندا وه سه ر كه وت.

زه ئنی دایه سه ربان. تاپۆی ره سوول له گوئسو انه وه وه كه دئوه زمه یه كه هاته

به ر چاو. ره شو له نه كاو خرپه ی له چه خماخی برنوو وه هه ستان، به نر كه یه كی

شیرانه وه گوران دی:

– چه ك به رده، مه وتت گه یشتی!

نر كه ی هئند گورچوو بر و له نه كاو بوو، تا ماوه یه كه ره سوول تاسا!

دیسانه وه تئیی خوری:

– چه ك دانئ و ده ستت بنئ سه ر سه رت.

ره سوول چه کی له دهستی په ږی و زرمه ی له سهربان هه ستان. هه ر دوو دهستی نایه سهر سهری و بی رۆح به ره و ده رکه ی هه وره بان هات. ره شو، کرژ له نیو ده رگا هاته ده ری، لووله ی تفهنگی گرت ه ره سوول و به ره و چه کی که وتوو رویشت. په نجه ی پنی خسته ژیر لووله ی برنؤ، له چاوتروو کانیکدا هه لیه اویشت و به دهستی چه پ قۆزییه وه. برنؤ له شان کرد و ره سوولی دایه پیش و هیتایه خواری. له تاریکی نیو دالان و سهر پلیکان، بی ئه وه ی بزانی کین، قولبه ست کرا. بی قسه و باس، بهر له ئاوی نیو نوستن گه یانندیانه کانی توو.

به گه یشتیان، خه لک له مال ده رپه رین و دئ هه ژی و ره سوول که وته نیو گیژه وی حه شیمه ت. له و گیژ و خوله دا، له نه کاو، ره سوول بۆره ی لی هه ستا و که وت! خه لک دریان دا و دووره په ریز ویستان. تاهیر رایکرده سهری. په یکه ری بی گیانی ره سوول شه لالی خوینه! دوو ده بان له کۆله ی سینگ و کۆلنجیه وه ئه م دیو و ئه و دیو نوو کیان دوو قامک هاتوونه ده ری. تاهیر خه نجه ری له برین راکیشا و گورانندی:

– کئ کوشتی؟! کئ بوو؟! که س جوابی نه داوه و خوی نه کرده خاوه نی. هه موو له خو ده ترسین! یه ک دوو شک ده پروانه یه کتر!! تاهیر هه ر دوو خه نجه ره که ی به دهسته وه، بیقسه و ئاوردانه وه رویشت. خه لک ته رمی ره سوولیان برد بۆ حه وزی پیاوان. ته رم شو را و بردیانه مزگه وت. له وه ل و ده رفه ته دا که ولات چۆل بوو، تاهیر عه تای نارده وه بۆ شار و خوی گه راوه و چووه مالی پووره گوله.

شه و دره نگانج، ئه حمه د فه راش و مه ليعا، بی ئه وه ی که س بزانی، خویان کرد به مالی پووره گوله دا، به نه ینی رازی کوشتنی ره سوولیان به لای تاهیر و حه مه و پووره گوله وه درکاند، گوتیان:

پیشه کی، بهر له وه ی بیه یین، ئیمه راویژمان کردبوو خو مان تۆله بستینین.

تاهیر ئه و کاره ی به تاوان زانی، پووره گوله و حه مه گوتیان:

– ده ستان خو ش بی، هه قی خو تان بوو، هه ق ده بی به دهستی خو ت بیستینی،

به لام لای که س ده نگ مه که ن، دیزه به ده رخنه ی که ن.

به يانی، تاهير و هاوريکاني چوونه قهلا. ده رکي ئەمباري گه نميان کرده وه و له بهيني هه ژار و بي نان هه ر سى دیکه دابه شيان کرد و قهلا بوو به بنکه و کاروباري خه لک له ويى به پيوه ده برى.

له وه تا ره سوول کوژراوه، ئەحمه د وه ک جارن چاپه زه. که سه ري وه لا ناوه و ورده ورده ويزه ي گوراني دى. ماوه ي حه وته يه که تاهير له قه لا نيسته جييه و ئەحمه د چاپه زه.

له سه ر جيى جارن، ئەحمه د خه ريکي چا تيکردنه، له نه کاو، حه مه هاته ژوورى. ئەحمه د به توانجه وه گوته:

– ديمانه ت به خيتر گوله پاييزه! که له بابي خوت به له په وه ليتناوه و له که س ناپرسى! ناوړى له منى هه ژار بده وه، لاي خو ي روژى هاوده رد بووين.
– من هه ر کورپه که ي جارنم، چم پى ده کرى، له خزمه تام، ئەگه ر کارت به من ده کرى، پيم بلئ.

– ئەوه ي من دهمه وي، هه ر به تو ده کرى، سى چوار روژه به ته مام بيى و پيت بليم، دهمه وي خواز بينيم بو بکه ي!

– خواز بينى؟! ده ي به چاوان، ه ي کئى؟

– کابان!! کابانى مه حموود شوان، زورم به که يفه.

– ئەويشکه يفي لئيه؟

– ئا، زورى پى خو شه. ئەگه ر باب و براکه ي بیده ن.

– بو نايدە ن؟ کور له تو باشتر؟ با ده رفه ت ببى، به کاک تاهير ده ليم بو ت

داواکا. ئەو بو ت ده ستينى.

له پر تاهير له دوو هاته ده ري:

– حه مه گيان! هاتى؟ وه ره ژوورى.

حهمه چووه ژوورى. تاهير گوته:

– ده زانى بو ناردوومه له دووت؟ ورده ورده خو ساز که ن. تا ئيستا بابت دوو

سى جار داويه به گويمدا پرۆنه وه، که وي ساز که، با رووزه رد ي لاي بابت نه بين.

به لئيم داوه تا چه ند روژى دیکه وه ريتان خه م. تا زوو برۆن، دره نگه، دنيا هه ر وا

ناجى، له وانه يه ده ولت پى بگريته وه. پى بگريته وه به و گه ز و مه نه نامانده نى،

ئەگەر كرا و رازى بوو، پوورە گولەش سازكە. ئەوانەى سەر بە دەرهوەن، وەك خالە مەحموود و ئەوان، دەبى راگوئىزىن، خۆم قسەيان لەگەل دەكەم، ئىوہ ساز بن با راپەرىن.

– باشە، بەسەرچاۋ. بەلام بەر لەوہى ئىمە وەرئى خەى، كارى ئەحمەد وەرئى خە.

– ئەو بۆ؟

– دەيەوى خوازىنى بۆ بكەى.

– ھى كئى؟

– كابانى خالە مەحموود.

– ئەگەر بە يەك قايل بن، بە سەر چاۋ، خۆم بە خالە دەلىم، تۆرپۆ و لە بىرى خۆساز كردندا بە، ھەر ئەمرۆ خالە دەبينم.

– ھەمە وەدەر كەوت. ھەر لە پىنشاخە مزگىنى بە ئەحمەددا.

ھەر ئەو رۆژە، تاهىر مەحموود شوانى دواند و خوازىنى كابانى بۆ ئەحمەد كرد. مەحموود شوان كابانى بە كراسەكەى بەرىوہە كرده پىشكەشى.

بەيانى، تاهىر و ئەحمەد چوونە كانى توو و مالى پوورە گولە. دوانىوہرۆ. تاهىر و پوورە گولە و ھەمە و بابى و ئەحمەد، مەلا كەرىميان ھەلگرت و چوونە كانىيە كوئىرە. پاش مارە كردنى كابان لە ئەحمەد، پوورە گولە گوتى:

– يا خودا مەبارەك بئى، بەلام ھەر خۆمانىن، ئەحمەدى رەبەنى بئى مال و حال، بووك بەرىتتە كوئى؟! دەبى لە بىرى ئەوہدا بىن.

– مەحموودى حاجى گوتى:

– ئەگەر خالە مەحموود ئىزنى لە سەر بئى و ئەحمەد كەيفى لىبئى، ئىمە دەرپۆينەوہ. لەگەلمان بىن، وەك كورە چكۆلەى شا بەرئى دەچن.

– مەحموود شوان سەرىكى راوہشاندا:

– ھەيە ھەى! چۆن كچى خۆم دەنيرمە غەرىبايەتى!! سوال بكەم، بە خىويان دەكەم. ھەر لىرە، لە پەناى خۆم چاۋەدېرىيان لئى دەكەم، كور كورئى خۆمە و كچ كچى خۆم، بە ھەموو كەموكورپىيە كەوہ دەحاوئىنەوہ.

– پوورە گولە ھەلىدايە:

– ئىمەش سەر داناخەين، من پوول و گەنمى ھەممە بەلاوھەيە، نە من كارم پىنە تى نە ئەو، ھەر دەمايە كى بووت، بماندەوھ، دوو سەدو پەنجاتمەنە و شەست تەغارگەنم، پوولە كەي لاىخۆمە، گەنمە كە لە چالى مالى مام ھەسەندايە، چوومەوھ، بە كورە كانى دەلیم بۆت دەرھىنن.

ھەمە ھەر ئەو پى و ئەو پىي بوو، تەمادارى ئەوھ بوو قسەي پوورە گولە تەواو بى، بە پەلە گوتى:

– ھەر بەيانى بۆي دەردينن، ھىندى زوو، با زوو ساز بى، تا لىرەين پلاوھە كە بخۆين. مەلا كەرىم گوتى:

– خودا كارى خىر زوو رى دەخا، ھەزەرە تى ەلى زامنى كارى خىرە، مەبارە كە ئىنشائەللا سەرەو خىر بى.

بەيانى، ئەھمەد و ھەمە چوونە مالى مام ھەسەن. كورانى مام ھەسەن چالىان دەرھىنا. شەست تەغارگەنمیان، بە كەروبارى خۆيان بار كەرد، ئەھمەدى مام ھەسەن لە گەل ئەھمەد فەراش بردیانە شار. پاش ھەوتە يەك، كەلوپەل و جلكى بووك سازكرا و بووكيان بۆ ئەھمەد گواستەوھ. ئەھمەد و كابان ھەر لە كانىيە كویرە نىشتەجى بوون.

بىرپارە بەيانى زوو مەھموودى حاجى بە خۆي و كور و بووكىيەوھ برۆنەوھ بۆ ئەو دىو. ئەو رۆژە، كەوئ چۆوھ مالى بابى، شەوئ مالى پورە گولە پر بوو لە دۆستانى نرىك، تاھىر و مەھموود شوان، مام ھەسەن و ئەھمەدى كورى، كابان و ئەھمەد فەراش، ھەمە و بابى، بە ھەموويان شل و كول بوون پوورە گولە ساز كەن لە گەليان برۆا، بەلام قايل نەبوو. بە توورە يىيەوھ گوتى:

– ەجايەب سەرىكتان ھەيە! بە خودا دنيا خراب بى، لەم مالە ناچمە دەرئى، لىرە ھاتوومە دنيا، ھەر دەبى لەم مالە دا بمرم.

سبەينى، لە تاو كەوتندا سى چارەوئ بە زىن و لەغاوھەوھ لە دەركى مالى پوورە گولە راگىرا، تەمادارى ھەمە و بابى و كەوئ لە مالى كوئىخا كەرىم بىنە دەرئى. پاش ئىستاھاتنە دەرئى. خات نازەننى دايكى كەوئ بە چاوى فرمىسكاوئىيەوھ كەوئى لە ئامىز گرت. كوئىخا كەرىم لەرزە لەرز دەست و گووئى مەھموودى حاجى ماچ كەرد و ئەمانە تى كەوئى پى سپارد.

بهر دهر کی مالی پووره گوله پره له هه شام. تاهیر و کاوه و قادر له وین.
همه و بابی و کهوی هاتنه وه. یه که یه که مالا وایان له خه لک کرد، هه ر سی
سوار بوون، دوو چه کدار، قادر و کاوه، به فرمانی تاهیر له گه لیان که وتن،
بریاره تا سه ر سنوور ره وانیه یان که ن. چه کدار له پیشه وه و سواره له دواوه و
هه شام به دووی سواره وه تا ته پی مالان چون.

یه ک یه ک و دوو دوو، خه لک گه رانه وه. تاهیر و پووره گوله، هه تا سواره و
پیاده له چاو ونبوون، چاویان له خافل نه کردن. که له چاو ونبوون، پووره گوله
له بهر خوییه وه گوتی:

– گویره که ی خه لک هه ر گویره وساری به دهسته وه ده مینی!

شەو، ولات كروكپە، شەو، خورپە نەرمونيانى ئاۋى چۆمە كەى بەر قەلا و ھەوزە كەى ھەوشە لە ھەموو كات و ساتى باشتر دەگاتە گوئ.

شەو، ترپەى دلى ئەويندار لە گشت كاتى پتر ھەست پىدە كرى. شەو، خەو لە چاۋى تاهير تاراۋ، رەوانى پرە لە ترپەى ئەوين، ئارا و قاراي لى براۋە و لە دەروونەو دەيسووتىنى. ھاوارى لە ناخوۋە دەيدوئىنى:

– من برووسكەم! گرەم! تاوتىنى دلەم؛ بەلام تەنيام، تەنيا لە نيو شەوقى خۇما خنكاوم! برييا تاريكى بووبام، دەم دەنا بە مەمكى خۆرەو ۋە تىر تىر دەمژى، بەلام لە رووناكىدا دەژىم، تىن ۋە ھاناي خۆم دەمژم. ئاخ! ئەى مردن! زۆر كەس ھەن درەنگ دەمرن، بەلام بى كەلكن. ھىندى زوو دەمرن، ئەوانە بە كەلكن. من چى؟ كەى دەمرم؟ كەى دەتوانم بمرم؟ خۆزگە لە دايك نەبووبام، كە بووم، دەپى بزەم بۆ دەمرم، مردن ۋە مەرگم لا گرىنگە، دەپى بزىم تا بزەم بۆ دەمرم. ژيان خۆشە، سەر چاۋگەى خۆشپىيە، بەلام ھەزار مخابن ئەو سەر چاۋگەى ھەر بۆ زۆردارە ۋە ھەر ئەوان ئاۋى لى دەخۆنەو. ئاۋ بۆ ئىمە لە بىرىكى قولدايە، ئەو ۋىش دىۋەزمە سەرى پىدا گرتوۋە ۋە ۋىنەى بزەى ژەراۋى ئەو، ئاۋە كەمان لىدە كا بە زەلكاۋىكى بۆگەن. دەپى ھەر بىمىن ھەتا سەر چاۋگەى كى روونتر دەدۆزمەو، ئەگەر پىنوست بى، بالى بۆ دەگرمەو ۋە تا دەگەمە سەر چاۋگەى كى روون، بۆى دەفرم. ئۇخەى! نەمردم ماۋىيە كى كورت سەربەخۆپىم دى، ھەر چەند كورت ۋە كەم تەمەن بوو، ھەر بە قەدەر تەمەنى گولئ، بگرە كەمتر لەو ھەش، بە قەدەر خەۋنىكى شىرىنى درىژ لە چەن چر كە پتر نەبوو، بەلام بە قەدەر سەدەيەك بە كەلك، خەلك فىر بوون، ئەزموونىك بوو بۆ ئەوان، خۇيان تاقي كەدەو. تىگەبىن دەتوانن دژى زۆردار بەر بەرە كانى بكن، ھەر نەپى تىگەبىشتن. ئەو ھى كوللە ھەلدەستى بە ھەواى سەھەندە. قەيدى نىيە، با ئاغا ھەر ئاغا بى، خەلك لىيان حالىيە. ئەمجارە

هەر بە ئاستەم بزووتنەو ەبە ک بێ، دژی دەولەت ریدە کەوێ. قەلای ناغا دەولەتە، دەبێ ئەو قەلای بە برووخی، ئە گەر ئەو قەلای بە برووخی، ئەودەمەبە مەن بەسەر چاوەگە ئاواتمە گەم، ئەودەمەبە مەرگ و ژین بۆ مەن یە کسانە. لە جێ هەستا و گشت ھاواریکانی هەستان:

– کورپنە لە بەیانپەو وەخۆ کەون ئەو کەسانە لە دەورمان بوون، کۆیانکەنەو، ئەوانەبێ خۆیان داخوازن، بەرپیان کەین. دەولەت پێی گرتۆتەو، شا بیتتەو، ناغاوات زیندوو دەبنەو و تالان و برۆ، کوشتو کوشتار ریدە کەوێ. ئەوانەبێ پێشڕەو بوون، دەستیشان دە کرین، دەبێ بیانپارێزین. کویخا شەریف گوتی:

یانێ دەبێ برۆین؟

– بەلێ دەبێ برۆین. لەوانەبە لەشکر بیتتە سەرمان. دەولەت چاوپۆشی ناکا، لەوانەبە تاقمیک لە خەلک بەر بەلا بن، دەبێ ئیمە بیانپارێزین. بەیانێ کویان دە کەینەو، ئەو ەبێ لە خۆی دە ترسێ، رەوانەیان دە کەین. کویخا چاویکی پێدا گیران:

– بەو زووانە دەبرۆین؟

– رەنگە تا سێ شەوی دی وەرێکەوین.

– ئە گەر وایە مەن دەچمەو مەلێ، دەبێ چاوم بە ژن و مندال بکەوێ، ئیزن دەدەبێ؟

– باوەر ناکەم تەوانی بچێو شار. تازە تۆ ناسراوی، دەتگرن. بە مەن نەچێو باشە، هەوالب

بیتتە ئەوان بیتتە ئێرە.

کویخا بە پێکەنینەو گوتی:

– ئەبێ بێ بەلا بێ! چەند جار چوو مەتەو کەس نەیزانیو؟ مەلە کەمان پەرە، شەوی دەچم و

شەوی دیمەو.

تاهیر وە ک ئەو ەبێ خۆش نەبێ، لەو بارەو نەدوا، رووی کردە ئەوانی دیکە:

– قادر و کاو ە لە گەل حەمە روویون، رەنگە بەیانێ، دوو بەیانێ بیتتەو. سارۆ! تۆ و مینە و

نامیق بچنە ئەو دیتتەو دەرو بەر. مەن و رەشۆ دەچینە لای پوو رە گولە، کویخاش ئەو ە

دەرپواتەو. دەبێ تا ئێوارە لێرە کۆ بیتتەو.

کویخا گوتی:

– ئیستا برۆم؟

– کەیفی خۆتە، دەرپۆی برۆ. کویخا هەستا. فیشە کدانێ لە خۆی دا، برنۆ لە شان کرد و

کرژ و دەر کەوت. ئەو رویشت، تاهیر چە کی کردە شان و چوو سەربان، نۆرە کیشکی بوو.

شهوہ کی، تاهیر لہ خہو ہستا و ہموویانی و خہ بہر ہینا۔ رہشؤ لہ سہر بان بوو، لہ
حہوشہوہ رہشؤی بانگکرد و بہرہو کانی توو و ہر پکھوتن۔ لہ کیوہ بہر داویلہ سہریان
و ہدر کہوت مندالہ ور کہ چوونہ پیریانہوہ۔ تاهیر، یہ کہ یہ کہ ماچی کردن، بہ قسہی خوُش و
کایہوہ ہاتنہ خواری۔ گہ بیئہ دہوری دی و پیاوان بہرہو لای ہاتن۔ ہر یہ ک لہ لایہ کہوہ
قوئی دہ کیشن بیئہ نہ مالی، تاهیر گوتی:

– کارمان بہ پوورہ گولہ یہ، دہی زوو بگہر پینہوہ، ئہ گہر ماین، بو جار پکی دیکہ۔
پیاوان کہوتنہ تہ کیان، بہ قسہ کردن گہ بیئہ دہر کی مالہ کہی پوورہ گولہ۔ خؤدیہ کان
گہرانہوہ، تاهیر و رہشؤ چوونہ ژووری۔ پوورہ گولہ گوتی:

– چبیہ؟ دہ لئی ہہوالیکت پینہ!

– چوزانی؟!

– روالہ تہ دہ لئی، چ بووہ؟ یا خوا خیر بی!!

– ہاتوین مالا واییت لی بکہین۔

– مالا وای؟! بو دہ چن بو کوی؟ تاهیر حالاتی روخساری گؤری و بزہی لہ سہر لیو
لا برد، لہ سہرہ خو گوتی:

– پوور پکیان! دہولت ژیاوہ تہوہ، شا دیتہوہ، ئاغا زیندو دہ بنہوہ، ئیمہش دہی بر پین۔
بریارہ دہستہ یہ ک لہو کہ سانہی کہ پیوستہ لیرہ نہ مین، رایانہ پینین، ئہ گہر لہ خوُت
دووشکی، خوُ ساز کہ لہ گہل ئہوان بتنیرین۔ پوورہ گولہ و ہ ک لہ سہر بانہوہ بہر بیتہوہ، تاسا!
رہنگیکی ہینا و برد۔ ماوہ یہ ک وشکبوو۔ پاشان گوتی:

– کئی دہ لئی؟

– رادیو گوتی، موسہ دیق شکا، ئہر تہش لہ سہر کارہ، ئہ مرؤ سبہی شا دیتہوہ، خوُ ساز کہ،
لہ گہل خالہ مہ محمود و ئہوان راتانگوتیزین۔

– من لہ جئی خوُم نابزووم، لہم مالہ لہ دایک بووم، دہی ہر لیرہ دا بمرم۔

– ئاخر نہ ک بی حورمہ تیت پی بکہن۔

– ئہوہی بی حورمہ تی بہ من دہ کا، ہیشتا لہ دایک نہ بووہ، کہی دہرؤن؟ چاوم پیٹ
دہ کہو تہوہ؟

– دہ مزانی ناپی! رہنگہ ئہ مشہو، سبہی شہو۔ پیم وانیہ بتینمہوہ، پووری گیان! ئہ گہر
نہ کرا بتینمہوہ، گہردنم ئازا کہ۔

– تو ئەو خودايە ئاڭات لە خۆت بێ، ئە گەر کرا ديمە تازاوا، با جاريکی ديش بتييم.
– نا پووريگيان، مه بێ، رهنگي زووتر برفين.

– دە باشه، له هەر کوێ بووی، بچ هه والم مه که، له هەر شوێن بێ، خۆم ديم، ئە گەر مام.
– دە ميني پووريگيان، ئيشاللا سەد سالی دیکه دە ميني. پووره گوله به دلپريه وه دەستي
خسته ئەستوی و ماچیکرد، ره شۆشی ماچ کرد. ئەو رۆژه تا عه سر له وي مانه وه. که
وه ده ر که وتن، پووره گوله ش هاته ده ري. تا ئەو لای دی ره وانه يکردن، ديسانه وه دەسته ملانيان
بۆ وه و مالا وایي يه کجاريان کرد.

شەوی لە قەلا کۆبوونەوه يه کی بچوو ک پینکھات. ئەوه ی هاتبون هەر مه حمود شوان و
ئەحمەد فه راش بوون. بریاره به یانی قادر و کاوه بينه وه، که هاتنه وه، خۆيان و بنه ماله يان به رنه
سنوور. قادر و کاوه ش هەر له وي بن تا ئەمان ده چن، شوینی دیاريکراو شینتی ئیراقه، ديه کی
ئەو دیوی سنووره، شەوی دواتر، کویتخا شه ريف هاته وه. شه ش چه کدار، بێ ئەوه ی که س
بزانی، له ده ر وازه ی قەلا ده رباز بوون، که وتنه گویی چۆم و به ره وه هه زار ئەشکهوت
وه پیکه وتن.

هیشتا شەوی ماوه. پووره گوله له شیرینی خه و دایه. ئەو دەم که چوو بووه نیو جی، به
خه یالی تاهیره وه خه و بر دبوويه وه. به دهنگی ته قه ی ده ر گاوه وه خه به ر هات و راپه ری! گورج
له جی راسته وه بوو، هەر له ده ر کی ژووره که وه بانگی کرد:

– تاهیر گیان! توی؟

– پووريگيان! تاهیر نييه، عه تام، عه تابه گ! بيکه وه. پووره گوله به سه ر سوورمانه وه خۆی
کۆ کرده وه، دوو دل هاته ده ري و ده ر گای هه لگرت:

– به و شه وه بۆ هاتووی؟!

– هه والم پييه! زوو نه که ی، کاک تاهیر تندا ده چی!! وه فرياکه وه پووری، له تۆ زباتر
که سم شک نه برد. پووره گوله سه ريک به هه وشه دا هه لات! ديسان به ره وه عه تا گه راوه. چنگی
له به رۆکی عه تا گير کرد و توند رايوه شان.

– تۆ چووزانی؟

– ئەمڕۆ له نیو شار کویتخا شه ريفم دی، پيم سه ير بوو، چۆنه هاتۆته نیو شار؟! لیبی دو شک
بووم و وه دووی که وتم، به ره وه پاسگا رۆيشت و چوو ه ژووری. درهنگانی هاته ده ري. له هاتنه
ده ریدا، سه روان خودايی زۆر به ريزه وه ره وانه ی کرد، بۆم ده ر کهوت شتیکی له ژیر سه ردايه،

بئو وهستان چوومه لای حاجی رهشید، ئەو ناردمی ههوالی بزانه، که چوومه قهلا، چۆل و هۆل بوو، ئەفلم به هیچ نهشکا و بپی نه کرد، ههر تۆم وهبیر هاتهوه، چ بکهین پورینگیان؟ پووره گوله خول ههلبوو و له پیش عهتاوه وهریکهوت. گهینه ده رکی مالی مام ههسهن، پووره گوله غالیه به دلیدا هات:

— ئەم هه تیوه تا دوینی دوژمن بوو! کوپرا بوو به دلسوژ؟! وا باشه ته نیا له گهلی ری نه کهوم. لایدا و له ده رکی دا. ئەحمه دی ههستان و خستییه ته ک خۆی و رووه و ههزار ئەشکهوت ریکهوتن.

ئهو ده م که تاهیر و ئەوان گهیبوونه ههزار ئەشکهوت و دۆلی بهرده دهنگداره، کیشکیان دامه زاراندبوو. نۆره له تاهیره وه دهستی پی کردبوو، ئاخ کهس کوپخا شه ریفه. بهری به یانه. دهروونی کوپخا پر له خورپه و دلی به توندی لی ده دا!!! دهستی به تهنکه که یه وه ده له رزی، بی ئوقره دیت و ده چی و چاو له ئاسمانی رۆژهللات ده کا. ئەستیره ی به یان تازه سه ری له کهل وه ده رناوه. چاو له ئاسمانی وه ک بریشکه ی سه ر ساج هه لده چۆقی. له دهروونی خۆیدا:

— ئەی جهرگت خرا بی! له چی ده ترسی! مه ترسی، ده بی به پیاو! خه لات وهرده گری، هه مو مانگی جیره و مواجهیت ده دهنی، ده حه سییه وه، مال و مندالت ده حه سینیه وه، ده بیته پیاوی ده ولت! مه ترسی، ئەوه له بهر ده ست نووستوه. لووله ی تهنکه بنی سه ر دلی و قامک بیته به په له پیتکه که یدا، مه ترسی، له شکر لی له و لاته وه وه ستاوه، چاو هری ته قه ی تۆن، لییده و هه لی، ئەوانه هه مو یان نووستوون. تا وه خۆ ده کهون، تۆ گه ییوی به له شکر. ده ی، زوو به ده ی.

هاری برنۆ دلی کینی به ئەشکهوته کانه وه داخو ریاند و له داوینی ههزار ئەشکهوت چۆکی به پووره گوله دادا. کهوی ئەو دۆله، ئەمبه روئه وه بهر شه و په ریان کرد و ناوهخت گوره کهو ساز بوو. مینه و سارۆ و ره شو و نامیق خه والو و چه واشه ده ستیان دایه چه ک و ئاکۆبی ده ستریزیکیان نا به کینو و شاخه وه و هه لاتنه سه ر تاهیر. چاو ه کانی گه ش گه ش ده روانیته گره گره ئه ستیره ی به یان و بزهی له سه ر لینه، ده لی راز و نیازی له گه ل ده کا!!! یان ته ماداری هاتنی هه تاوه ده م بنی به مه مکیه وه تیر تیر بیمژی، رهنکه هه تاو ئەو سه رچاو گه روون و زولاله بی که بریار بوو به ره و لای بفری و به ئاواته کانی بگا؟ کچی ده زانی؟ یان خۆی پی وایه ئەستیره که ی به یان چاو ه کانی کالییه وا به حه سه ره ته وه تیسی راماو و چاوی لی ناتروو کینتی؟ کهس نازانی رهنکه گشت ئەوانه بی؟

مینه، به پهله پهلاماری دایې و رایوه‌شانند. وه ک‌ئوه‌ی دهستی چووبی به‌ئای شیله و گهرما، دهستی کیشاوه و له‌په‌نجه‌ی خوی روانی، خوین له‌بوومه‌لیندا ره‌شی نواند. ته‌قه‌ی داوینی کینو، مینه و هاوریکانی راپه‌راند، چوار برا کوژراو، چوار گورگی بیچووه خوراو له‌به‌رانه‌ر له‌شکریکه‌وه که وه ک‌میگهل به‌ره و لایان وه‌سهرده که‌وتن، وه‌کار که‌وتن. چوار گولله، چواری له‌دولدا ره‌هیل کرد. ده‌ست چوه‌وه سه‌ر چه‌خماخ، چواری دی گلاند. له‌ماویه‌کی کورتا، چوار چواری گلان. مینه پشوویه‌کی هیتاوه به‌ر خوی و چاوئکی به‌دهور و به‌ردا گئیرا. له‌سن لاوه به‌کینودا دیته‌سه‌ری:

— ده‌یانه‌وی دهورمان بگرن، پاشه‌کش ده‌که‌ین.

یه‌که‌یه که‌چوونه سه‌ر تهرمی تاهیر، نیو چاوانیان ماچ کرد، ههر چواریان گه‌رانه‌وه و ده‌سرئیکه‌ی دیکه و چواری دی به‌جی مان. به‌دهم ته‌قه‌وه یه‌که‌یه که‌وه‌سه‌ر که‌وتن و ئاواي ئه‌ودیو بوون. له‌تاو که‌وتندا، ته‌قه له‌چوم کردیبه‌ئوبه‌ر و دولی دزانی گرت‌ه‌به‌ر. پوره‌گوله و عتا و ئه‌حمه‌دی مام حه‌سن، چه‌واشه و دوو دل گه‌بینه‌دولی به‌رده‌ده‌نگداره. له‌بیچی ئاخری دول، که‌وتن به‌سه‌ر که‌لاکی ئه‌منیه‌دا، بیچ چواریان ژمارد. گه‌بینه‌سه‌ر کانی به‌ر سن کونه‌که. دوور پوره‌گوله وه‌ک بالدار بالی گرت‌ه‌وه، به‌ر له‌عتا و ئه‌حمه‌د گه‌بشته‌سه‌ر تهرمی تاهیر. بی‌گریان چاوی بریبه‌چاوه گه‌شه‌کانی و تیی راما. عتا، نیو چاوانی تاهیری راموسی. هیدی هیدی فیشه‌کدانی له‌قه‌دی تاهیر کرده‌وه و دوو ریز له‌خوی به‌ست. چه‌کی که‌وتووی له‌شان کرد، بی‌قسه و باس به‌ره‌و تروئیکی هه‌زار ئه‌شکه‌وت وه‌سه‌ر که‌وت.

هاواری له‌ناخه‌وه ده‌یدویتی: — من برووسکه‌م! گرم! تاوتینی دلم، به‌لام ته‌نیام. ته‌نیا له‌نیو شه‌وقی خو‌ما خنکاوم! بریا تاریکی بووبام. ده‌م ده‌نا به‌مه‌کی خو‌روه و تیر تیرم ده‌مژی، به‌لام له‌رووناکیدا ده‌ژیم. تین و هانای خو‌م ده‌مژم. ئاخ! ئه‌ی مردن! زور که‌س هه‌ن دره‌نگ ده‌مرن، به‌لام بی‌که‌لکن. هیندی زوو ده‌مرن. ئه‌وانه به‌که‌لکن. من چی؟ که‌ی ده‌مرم؟ که‌ی ده‌توانم به‌رم؟ خو‌زگه له‌دایک نه‌بووبام. که‌بووم. ده‌بی بزائم بو‌ده‌مرم. مردن و مه‌رگم لا گرینگه. ده‌بی بژیم تا بزائم بو‌ده‌مرم. ژیان خو‌شه. سه‌ر چاوه‌گی خو‌شیه، به‌لام هه‌زار مخابن ئه‌و سه‌ر چاوه‌گیه ههر بو‌زورداره و ههر ئه‌وان ئای لی ده‌خونه‌وه. ئاو بو‌ئیمه له‌بیریکی قوولدایه. ئه‌ویش دیوه‌زمه سه‌ری پیدا گرتووه و وینه‌ی بزه‌ی ژه‌راوی ئه‌و ئاوه که‌مان لیده‌کا به‌زه‌لکاوئیکی بو‌گه‌ن.

